

Viola Zoltán

Fehérnép

2024

Viola Zoltán

Fehérnép

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Prológus

Feketék és fehérek. Csak ez a két rassz létezett a kontinensnyi országban. Fekete és fehér. Félvérek nem voltak. Néha születtek ugyan, mert a fekete nők túlnyomó többsége kénytelen volt abból élni hogy prostituálódott, s ezen nők nagy részét a fehérek használták, és használták *ki* – de ha született is gyermekük egy fehértől, azt a törvény szerint azonnal megsemmisítették.

Feketék és fehérek. A fehérek nagy-nagy jómódban, a feketék iszonyúan elnyomva. Ha egy fekete véletlenül letüsszentett egy fehért, a törvény szerint halál járt érte, mert veszélyeztette a fehér ember egészségét.

Mindennek természetesen nem is lehetett más következménye, mint hogy egy nap iszonyatos vérfürdőbe torkolló felkelés tört ki az országban. A feketék nyomultak előre, minden fehért megöltek, többnyire kínhalállal, a nőiket előtte általában meg is erőszakolták, gyújtogattak, fosztogattak... Hiába, ilyen a végsőig elkeseredett ember dühe!

A fehérek védekeztek. Sokkal jobbak voltak a fegyvereik. Temérdek felkelőt megöltek. De volt egy hátrányuk: száncsalmasan kevesen voltak! Minden húsz feketére jutott csak egy fehér. Ilyen körülmények közt nem is lehetett vitás, hogy súlyos áldozatok árán ugyan, de melyik oldal fog győzni.

Hacsak...

Odabent az elnöki palotában az Elnök épp erre a „hacsak”-ra készült. Hallgatta a fekete felkelők előrenyomulásáról szóló híreket, s az arca mindinkább elkomorodott.

—A telefont! - szólt a titkárához.

A kis, köpcös ember készségesen tolta elé a készüléket. Az Elnök beütött néhány számot, s csak ennyit szólt a kagylóba:

—Azonnal hozzák elem az aktivátort!

—De tekintetes uram, hiszen a konstrukció még... - hangzott az ellenvetés.

—Azonnal! Nem tűrök ellenvetést! - felelte az Elnök, azzal bontotta a vonalat.

Néhány perc ideges várakozás után végre nyílt az irodája ajtaja. Egy sápadt, vékony dongájú, szemüveges tudósféleség óvakodott be rajta. Kezében diplomata táskát tartott.

—Itt az aktivátor, tekintetes uram, de igazán nem tudom hogy jó ötlet-e, tekintettel arra, hogy...

—Ne aggódjon! Én tudom, hogy remek ötlet! - vigyorgott az Elnök elszántan. —Ide vele! - nyúlt a táskáért.

—De meg kell mondjam, hogy a konstrukció épp csak készen lett, de még egyetlenegy-szer sem próbáltuk ki! Nemhogy éles helyzetben, de még csak tesztelve sem lett! Épp ma délután óhajtottuk kipróbálni egy lakatlan szigeten!

—Ostoba, ha a sziget lakatlan, miként próbálták volna ki?! Vagy csak a mozgatómechanizmusait tesztelték volna?!

—Dehogy, fizikailag természetesen tökéletes, csak az intelligenciaszoftver nincs ki-próbálva!

—Szimulációk sem voltak?!

—Hogyne lettek volna, de csak asztali komputereken! Mi lesz ha valami miatt netán minket néz bizonyos esetekben ellenségnek?!

—Idefigyeljen, hallgat ön híreket?! - állt fel az Elnök dühösen az íróasztala mögül.

—Dehogy, mostanában nincs rá időm, minden percemben csak a munkámon...

—Akkor tudja meg, hogy a feketék már a fővárosunk külső kerületeit is elfoglalták! És ha eljutnak ide az elnöki palotáig, maga is megnézheti magát! Ugyanis maga is *fehér*! -

és az Elnök az utolsó szót szinte kiáltotta, csak úgy csattant. —A kulcsot és a jelszót! - nyújtotta ki a markát.

A konstruktőr remegve adta át a kulcsot az Elnöknek.

—Uram, csakis az ön felelősségére...

—Úgy van. Efelől megnyugodhat!

—Kötelességemnek tartom elmondani, hogy ez a gép tényleg legyőzhetetlen! Ha elfelejti a jelszót uram, vagy ha netán tévesen írtuk meg a szoftvert és valamiért nem hallgat a jelszóra, akkor még az sem biztos, hogy akár atombombával is meg tudjuk semmisíteni!

—De én *nem* akarom megsemmisíteni! Különbözik meg hogy őszinte legyek, az sem érdekelne ha biztosan tudnám, hogy megöl minket is. Szarok bele, érti?! Az a lényeg, hogy azokat a disznó feketéket is megsemmisítse! Világos?! Tehát: halljuk a jelszót!

—Fehérnép. - nyöszörögte a konstruktőr.

—Pfuj, valami fantáziadúsabb jelszót is kitalálhattak volna maguk ott a fejlesztésnél! Hiszen erre mindenki rájöhet!

—Épp ez a zseniális benne – próbált meg mosolyogni a konstruktőr – hogy hiszen e gépet arra terveztük, hogy megkülönböztesse egymástól a feketéket és a fehéreket, tehát a két népet, s minden feketét öljön meg! Tehát csak a feketéket és nem a fehéreket! Emiatt senki ellenség nem gondol rá, hogy ilyen nyilvánvaló jelszót választottunk!

—Mindegy, ha beválik, úgyis megváltoztatom a jelszót, ha viszont nem, olyan mindegy... - morogta az Elnök, majd a kulcsot a táskába helyezte, elfordította, s kinyitván azt egy hordozható számítógép bukkant elő, mely azonnal be is kapcsolt. A képernyőn a következő felirat jelent meg:

BABAJAGA aktivátor V1.0

Készítette: Szupremácia állami Mesterséges Értelem kutatócsoportja.

Jelszó:.....

A jelszó helyére az Elnök beütötte:

FEHÉRNÉP

Erre a képernyőn a következő szöveg jelent meg:

Processz: BABAJAGA aktiválás

Aktiválás folyamatban.

E szöveg alatt egy folyamatjelző csík is megjelent, benne gyorsan változó százalékszámokkal. E csík alatt sorban a következő üzenetek jelentek meg:

Intelligenciaszoftver modulok betöltése...

Terepfelismerő program betöltése...

Önvédelmi modulok aktiválása...

Éntudat-visszacsatolás aktiválása...

Barát/ellenség felismerő rendszer aktiválása...

Kódtörő programok aktiválása...

Hálózati visszacsatolás aktiválása...

Nyelvfelismerő programok betöltése...

Belső szótárak inicializálása...

És még sok más hasonló üzenet jelent meg. Legtöbbjéről az Elnök azt sem tudta hogy micsoda, sőt, rengeteg szót ezen üzenetekből még csak meg sem értett.

De nem is érdekelte. Őt csak az érdekelte, miként hosszabbodik a folyamatjelző csík. Az már a 96%-ot is elérte, amikor a következő üzenetek jelentek meg:

Támadó fegyverrendszerek inicializálása...

Védelmi fegyverrendszerek inicializálása...

Védőpajzsok aktiválása...

Ekkor a folyamatjelző 99%-ot mutatott.

És soha többé nem is jelent meg rajta nagyobb szám.

Nem jelenhetett meg: nem volt már ugyanis se folyamatjelző, se aktivátor-komputer. Nem volt semmi. Még Elnök és konstruktőr sem. Sőt, főváros sem. A főváros helyén nagy atombombafelhő tört a magasba. A fekete felkelők ugyanis elfoglaltak egy távoli katonai támaszpontot, s úgy döntöttek, rövid úton kivívják a győzelmet: megsemmisítik a fehérek kezén levő fővárost!

A főváros meg is semmisült. Nem maradt a helyén még fűszál sem, semmi élő.

Csak a föld alatt mélyen Babajaga. Igaz, ő sem élt.

Nem élt, de 99%-ig már aktiválva volt... És várta a maga idejét.

Úgy tűnt pedig, Babajaga ideje igen soká érkezik el, ha egyáltalán! Mert az történt, hogy Szupremáciának igen jól kiépített rakétaelhárító rendszere volt. S amikor ez észlelte hogy a fővárost atomcsapás érte, rögvest azt „hitte”, „feltételezte”, hogy valamely külföldi ellenség támadta meg őket – hiába, programozói nem számoltak azzal, hogy belső felkelőknek is lehet atombombájuk! S emiatt a Hadügyminisztérium számítógépe elindította a megtorló támadást Szupremácia szomszédai, s más feltételezett ellenségei felé.

Természetesen ezen országoknak is voltak műholdjaik, észlelték hogy támadás érte őket, s ezek is lőni kezdtek, nukleáris töltetekkel s mindenféle más tömegpusztító rafinériákkal. Voltak ezek közt vegyi és biológiai fegyverek is. S amikor mindezt bizonyos „harmadik országok” tapasztalták, gyorsan azok is igyekeztek ezen háborúzó országok haditámaszpontjait mielőbb kilőni, egyszerűen azért, hogy azok ne lőhessenek sokat, mert a nukleáris és biológiai szennyezés az ő létfeltételeiket is veszélyezteti.

Így esett, hogy gyakorlatilag az egész világ egyetlen háborús örület színhelyévé vált. S bár maradtak túlélők, nagyon kevesen, de lényegében minden fejlett technika elpusztult.

Az akkori nemzedékből nem sokan úszták meg sérülés nélkül a világháborút: még maga Babajaga sem. Ne feledjük el, hogy épp pajzsai aktiválásakor csapott le a fővárosra az atombomba! S az aktiválási folyamat bár majdnem véget ért már – de tényleg csak *majdnem*. Babajagának nagyrészt sikerült megőriznie az épségét, de néhány kisebb sérülést azért mégis elszenvedett. Ezek közül talán az volt a legsúlyosabb, hogy tönkrementek az optikai receptorai. Ez azt jelentette, hogy megvakult.

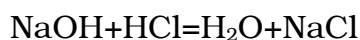
Ettől természetesen még ha elindul, nem kezdett volna el bizonytalanul tántorogni,

mint egy ember: nem, ettől ő még kiválóan „látta” a környezetét. Látta, mert nem ez volt az egyetlen tájékozódási képessége. Volt szonárja, radarja, sőt, egy egész sereg más hullámhosszal is letapogathatta a környezetét. Valójában jobban látott még így vakon is mint egy ép ember, képes volt akár olvasni is. Egy szempontból azonban ez a lehető legsúlyosabb veszteség volt a számára: e sérülése miatt ugyanis többé nem volt képes megkülönböztetni egymástól a fehéreket és a feketéket...

* * *

Telt-múlt az idő. Eltelt háromezernél is több év...

1. fejezet: Penge

A fenti képlet a kémia nyelvén azt jelenti, hogy ha összekeverjük az egyik legveszélyesebb, legerősebb lúgot, a nátronlúgot az egyik legveszélyesebb, legerősebb savval, a sósavval, akkor eredményül olyan egészen közönséges és ártalmatlan anyagot kapunk, mint a sós víz. S ehhez ráadásul egyenlő mennyiség kell a sósavból is és a nátronlúgból is: mindegyikből azonos számú molekula!

A keveredés-vegyülés eredménye, a sós víz semmiben nem hasonlít egyik „szülőjére” sem: sem a lúgra, sem a savra. Holott benne van „apja” és „anyja” mindegyik atomja. Benne van, de más kombinációban. Emiatt merőben másként viselkedik.

Így van ez tehát a kémiában, de így az emberek közt is: hiába hogy a gyermekek minden génjüket apjuktól és anyjuktól öröklik, nem is ritkaság, hogy a gyermek mégis teljesen más vérmérsékletű, érdeklődési körű, világfelfogású, mint akár apja, akár anyja. Hiába hogy tulajdonságai felét apjától, felét anyjától örökölte, ennek vegyüléke benne valami egészen újat, másat eredményez, valami egyedit. Igen: emiatt egyéniség a maga módján minden ember! S bár azt még csak-csak meg lehet állapítani, hogy mondjuk az orrát vagy az álla alakját apjától örökölte, szeme színét meg tegyük fel anyjától, de a jellembeli tulajdonságok már ennél sokkal összetettebbek és elemezhetetlenebbek.

Így volt ez Penge úrfival is, aki a méltóságos Muszkli herceg és Virágocska hercegnő fiacskája volt.

Szülei nevén ne csodálkozzunk! Nemcsak abban az országban ahol ők laktak, Dar-kájban, a zobor nép körében, de az egész Raszgár kontinensen is mindenfelé, minden népnél az volt a szokás akkoriban, hogy a férfiak is és a nők is egyaránt úgynevezett „beszélő neveket” viseltek, olyasmiket tehát, amiknek jelentésük volt. Csakhogy Muszkli és Virágocska neve e szokást figyelembe véve is különleges volt: mert bár e nevek is „beszélő nevek” természetesen, de – *szép nevek!* Mert neveiken ha nem is nagyon csodálkozik netán a Tisztelt Olvasó, az akkori emberek annál inkább!

Az emberek neve akkoriban ugyanis nagyon ritkán volt olyan szép, mint Pengée, Muszklié vagy Virágocskáé. Az emberek akkoriban inkább azon versengtek, ki tud a gyermekének rondább, ocsmányabb, undorítóbb nevet adni! S ennek vallási oka volt.

Tiltakozott is a pap, amikor megtudta, hogy Muszkli uraság a fiát Pengének akarja elnevezni! Mondta is a hercegnek:

—Ennek fiam nem lesz jó vége! Avagy te talán nem jársz el rendszeresen az istentiszteletekre, ahol nemegyszer hallhattad már, mi okozta az Ősidők Szerencsétlenségét?!

—De igen. Csakhogy nem érdekel, ha a fiam szerencsétlenséget hoz bárkire is, sőt, épp azt várom el tőle, hogy az ellenség szerencsétlensége legyen, hehehe! - röhögött Muszkli, s mert épp iddogáltak, egy újabb krigli sört öntött le a torkán.

—De fiam, ez a név nem az ellenség, de önnönmaga szerencsétlensége lesz! - felelte a pap. —Mert az úgy volt akkoriban, hogy az őseink a régmúlt korokban fölöttébb elbizakodottakká váltak! Ez különben nem az egyedüli eltévelyedésük volt: ám mindannyiszor rosszul jártak! Legelőször Isten a világot özönvízbe fullasztotta emiatt, aztán jött a tűzözön, majd most amikor látta hogy az emberek megint letértek az Igaz Útról, jött egyszerre mindkettő, meg még sok másféle csapás is, minden egyszerre! Na szóval, az emberek egyre hivalkodóbban cicomázkodtak, egyre pökhendibben beszéltek, neveik megválasztásában is fellengzősek voltak, nem törődtek az imádsággal, állandóan csak káromkodtak... Nem is lehetett ennek más következménye, mint hogy bekövetkezett a

Csapás! Na és ezután a túlélők megfogadták hogy istenfélők lesznek, alázatosak, Isten hű báránykái, s ennek jeleként lemondtak minden külső hivalkodásról, legesleginkább arról az ékszerről, amit a legnyomorúságosabb ember is állandóan viselhetne: a szép névről! Ezzel jelzik, hogy maguknak semmi dicsőséget nem akarnak megtartani, mindent csak az Úr dicsőítésére tartogatnak! Hogy is merészelhetné ugyanis valaki magát úgy nevezni például hogy Jó, amikor maga Isten Fia is megrótt a tanítványait, amikor azok őt jónak nevezték, s így válaszolt nekik:

—Miért neveztek engem jónak? Hát nem tudjátok, hogy csak Isten az, aki jó?!

—Szóval fiam – folytatta a pap – értsd meg, nem lesz annak jó vége, ha magadat olyan pökhendi módon átnevezed hogy Muszkli, maradj csak meg a születésedtől fogva neked kiosztott név, az Agyalág mellett! Feleséged se maradjon Virágocska, térjen vissza a Tökfej névhez, és legisleginkább ne add a fiadnak azt a nevet hogy Penge, hanem legyen a neve mondjuk Félénk, vagy Girnyó...

—Pedig marad Penge! Azt akarom hogy jól vívjon!

—Ettől nem fog jól vívni, ettől csak magára idézi az Úr haragját! Hallgass rám, fiam, én sem szégyellem hogy Lyukasfej a nevem, ez csak tisztelgés az Úr végtelen hatalma előtt...

—Csakazértis Penge marad! Az én fiam szép kölyök, legyen a neve is szép, és Isten úgysem a neve alapján fogja megbüntetni vagy megjutalmazni, hanem a tettei szerint!

A pap már ismerte Muszkli uraság makacs, nyakas természetét, emiatt ezzel próbálkozott:

—Legalább ne állandóan Pengének hívd! Figyelj hercegi testvérem, hívd őt úgy hogy Mog, ez épp azt jelenti az ősök nyelvén, hogy Penge! De így elkerülheti hogy mindenki megütközzön a nevéen, akinek bemutatkozik!

—Nem bánom, legyen két neve: Mog Penge! Ez még előkelőbb is, mert valóban, miért is ne legyen két neve az én fiamnak! - motyogta Muszkli uraság, azzal a feje az asztalra csuklott és hortyogni kezdett.

Így lett a gyermeke neve az is hogy Mog, és az is hogy Penge. És általában valóban a Mog nevet használta.

Már amiatt is, mert nem lett ám valami jeles kardforgató, és ezen apja nem győzött eleget bosszankodni...

Muszkli úrról tudni kell, hogy nem volt éppen kellemes személy! Annyira fontosnak tartotta a tekintélye megőrzését, hogy megkövetelte, hogy még saját felesége, sőt, gyermekei is magázzák! Egyedül a pap tegezhette. És egyáltalán nem volt finnyás sem, amikor arról volt szó, hogy a parasztlányok körében az első éjszaka jogát élvezze. Sőt, a második, harmadik, akárhányadik éjszaka jogát is, ha úgy tartotta kedve... Számos csatában bebizonyította a bátorságát, többek közt abban is, amit saját testvérével szemben vívott, s melyben e birtokot elnyerte tőle. A testvérét a győztes csata után saját kezűleg húzta karóba. Egyik húga egyszer nevetve mondta neki, hogy gondolja meg, és ne vegye fel a fémpáncélt, mert megfő benne olyan meleg van ma, és kicsöpög a zsírja a vért rései közül; erre Muszkli nagyúr beöltöztette páncélba a hűgát, és kikötözte a tűző Nap alá, s úgy hagyta ott amíg meg nem halt.

Virágocska, Mog úrfi anyja egészen más jellem volt. Először is, ő sosem merészelte volna átnevezni önmagát Tökfejről Virágocskára. Ha már azonban ezt követelte tőle a férje, ezellen tiltakozni sem mert. Aztán, soha más nem érdekelte, mint a különböző táncmulatságok, a cicomázkodás, és a solymászat. Ó igen, és még valami: a mesék, legendák. Főleg a mesék. No, ennek legalább az a haszna megvolt, hogy sokat mesélhe-

tett a csemetéinek! Olvasni ugyan nem tudott, de rengeteg mesét ismert fejből.

Hogy Mog úrfi mennyire más volt mint a szülei, az már egészen kis korában kiütközött. Lehetett talán nyolc esztendő, amikor anyja épp mesélt neki és testvéreinek.

—Hol volt, hol nem volt, volt egyszer valahol egy messzi országban egy nagy-nagy vár, és abban egy meseszép királykisasszony! Ez a királylány egy gonosz, tűzokádó sárkány foglya volt. Számos deli vitéz megkísérelte már kiszabadítani őt, hogy elnyerhesse a kezét, de ez még egyiküknek sem sikerült, mindegyiküket felfalta a sárkány, természetesen azután, hogy lángjával ropogósra sütötte őket. Történt azonban, hogy...

Ám Virágocska nem tudta tovább folytatni a mesét. Fiacskája közbekotyogott.

—Hát ez aztán igazán számárság!

—Tessék?! - nézett rá szigorúan a fenséges mama.

—Nem is számárság, ökörség. Kezdjük ugyanis azzal, hogy sárkányok nincsenek!

—Az mindegy. Hiszen ez csak mese.

—Az rendben van, de akkor is illik hogy a mese olyasmiről szóljon, ami ha nem is valószínű, de nem lehetetlen! Vagy legalábbis nem ennyire nyilvánvalóan lehetetlen!

—Már miért volna lehetetlen hogy éljenek valahol sárkányok, vagy hogy valaha éltek sárkányok?!

—Mert egy akkora nagy dög mint egy sárkány, az nem tudhat repülni! Már a hattyú is igen nehezen repül, pedig fele akkora sincs mint egy ember; az ember egyáltalán nem tud repülni; hát hogy a csudába repülhetne akkor egy sárkány?! Nem is kell hogy valami nagy monstrum legyen: már ha csak akkora mint mondjuk egy ló, már akkor sem repülhet! De ez még mind semmi, mert az végképp hülyeség hogy tüzet okád: hiszen akkor megsülne a saját nyelve és torka is! Na de még ez is hagyján. Tudomásul veszem hogy ez mese, jó, szóljon sárkányról. Rendben van. Na de hát akkor ez a nemlétező sárkány legalább úgy viselkedjék, hogy az méltó legyen egy ilyen behemót baromhoz!

—Szerinted az milyen lenne? - kérdezte udvariasan Mog hercegfí anyukája.

—Hát egy ilyen szörnyhöz ugye az illik, hogy elrepül az emberek közé, és naponta legalább egyet felfal belőlük! De nem az, hogy elrabolja őket! Pláne hogy királylányt! Hiszen a sárkány, az lényegében afféle roppant, repülő gyík; na már most, egy ilyennek nem sok esze lehet. Kötve hiszem hogy tudná, mi az hogy királylány! Szerintem tökmindegy neki hogy királylány, vagy parasztlány. Talán azt sem tudja, mi a különbség férfi és nő között! Aztán meg, a mese szerint ez egy csodaszép királylány. Holott már ne is haragudj anyám, de nem úgy vettem észre, hogy valaki csak azért mert nemesi sarjadék, okvetlenül szebb lenne mint a parasztlányok! Ám visszatérve a sárkányra: ugyan mi a célja annak, hogy fogságban tartja a lányt?! Mire megy ezzel?! Csak egy csomó idegessége lesz szegény párának, hogy elszökik-e a leány! Lányokat különben is akkor szoktak fogságban tartani, ha váltságdíjat akarnak kérni értük, vagy velük akar hálni a rabtartó; na de kétkem hogy a sárkánynak szüksége lenne pénzre, váltságdíjra; azt sem hiszem hogy rendszeresen megerőszakolná a királylányt, mert bele se férne a lányba a férfiassága! Sőt, valószínűleg éppoly rondának tart minden embert, a királylányt is, mint mi emberek a sárkányokat! Akit meg rondának tartunk, azzal nem akarunk együtt hálni, lám, olyan nőről sem tud senki aki egy sárkánnyal akarna hálni, de olyan férfiről sem, aki sárkányt akarna feleségnek! De még azt sem hiszem hogy afféle rabszolgának tartogatná, akinek az a dolga hogy rendben tartsa a várat, s például takarítson ott; erre a célra először is kevés egyetlen ember, másodszor meg akkor jobban járna egy parasztlánnyal, mert ugyan mit is érthet az efféle munkákhoz egy nemeskisasszony! Különben is, mit érdekli a rend egy sárkányt! Akárhogy nézem is, de

az egész mese merőben képtelen, agyalágy ötlet! Már amiatt is, mert ugyan honnét lenne egy sárkánynak vára, hiszen maga fel nem építhette!

—Lehet hogy emberek vára volt korábban, de befészkelte oda magát, és mindenkit megevett!

—Akkor biztos fészakrakó helynek szemelte ki, de akkor pláne nem visz oda embert fogolynak, hogy az összetörje a tojásait! Na de ez semmi; mert tegyük fel ott a fogoly lány. Honnét tud erről a sok deli dalia?! És ha éveken át próbálkoznak a kiszabadításával, nem gondolnak rá, hogy közben a fogoly lány öregszik, megcsúnyul?! Egyáltalán, miben reménykedik az ötvenhatodik vitéz, majd épp ő arat ott sikert ahol ötvenöt már nem?! Ennyi sok lenne a hülye, örült vitéz az országban?! Csodálom hogy ez a képtelen mese tetszik valakinek!

Virágocska nem sértődött meg a fiacskája szavain, örült inkább hogy gyermeke szemlátomást sőt „fülhallhatóan” jó beszédképességgel és éles ésszel rendelkezik. Nemcsak nem verte tehát meg, de még csak meg sem szidta, mindössze annyit mondott neki, hogy ha nem tetszik neki a mese, akkor ne hallgassa, játsszon valamit. Ez Mognak is nagyon megfelelt. Az már kevésbé, hogy apja azt szerette volna, hogy a játécai afféle fiús, verekedős dolgokból álljanak mint a kardforgatás, nyilazás, dárdavetés, egyebek. Igazság szerint Mog nemhogy a fegyverforgatást, de még a lovaglást sem nagyon szerette. Megtanult jól lovagolni, abban nem volt hiba, de kizárólag csak közlekedési célra használta e tudományát, és sosem lovagolt csak úgy, a maga szórakozására.

Tulajdonképpen a fegyverforgatást is megtanulta, de nem lett valami nagy bajnok. Nem lett a legrosszabb kardforgató az igaz, de kiváló sem: olyan jó közepes, nem több. Talán az íjászatban vitte a legtöbbre, az egészen jól ment neki, de itt is akadtak, ha nem is sokan, akik pontosabban lőttek célba.

Apja egyre nagyobb türelmetlenséggel figyelte, hogy fia nem sok tehetséget árul el e férfias tevékenységeket illetően. Nemegyszer meg is pofozta, ha rosszul teljesített a gyakorlatokon; de hát hiába, ezzel sem ért el eredményt, mert ha Mog utálta is az efféle időtöltést, de a szorgalmában nem volt hiány: egyszerűen valóban ennyi tellett a fizikai adottságaitól, és kész! Amikor ezt nagysokára és kénytelen-kelletlen apja is elfogadta, tudomásul vette, elkeseredetten ingatta a fejét:

—Valóban semmi értelme nem volt Pengének elneveznem téged! Jobban illene rád az a név, hogy Kukac, vagy hogy Girnyó, hogy Kákabélű, hogy Tehetségtelen, hogy Apjaszégyene! Nem is hívlak ezentúl Pengének, jobb az a név rád hogy Mog, mert ha az valóban Pengét jelent is, de ezt nem sokan tudják az országban, inkább csak a papok, akik az Ősök nyelvét is ismerik! Igen, neked is papnak kellett volna menned inkább, amilyen vézna vagy, és ügyetlen a fegyverekhez!

E szavaknál a papa el is hallgatott, majd mert átvillant egy gondolat az agyán, így szólt:

—Nem is rossz ötlet! Tudod mit fiam, én nem haragszom rád! Nem örülök neki, hogy ilyen vagy, de ha ilyen vagy, hát ilyen vagy; mit szólnál hozzá, ha kitanulnál papnak?! Anyád úgyis várandós megint, hátha fiút szül; az megörökölné a birtokot ha méltó lesz hozzám, neked meg találnánk valami magas egyházi hivatalt!

—Tisztelettel megjegyzem apám, hogy nem sok kedvem van a papi pályához!

—Miért nem?!

—Mert a papok nem házasodhatnak.

—Aztán mit érdekel az téged, hiszen alig múltál tíz éves, lefogadom hogy nem voltál még nővel!

—Ez igaz, de nem is óhajtanék lemondani erről!

—Nem kell ám ahhoz házasság! Akadnak ám bőven a papoknak is szeretői, mindenki tudja, néha még feleségük is van, aki együtt él a pappal, csak nem feleségnek mondják hanem unokahúgnak vagy házvezetőnőnek! Na szóval, ezentúl nem muszáj gyakorolnod. Eredj inkább naponta Lyukasfejhez, s tanuld meg tőle a betűvetést, meg az ősök nyelvét, meg mindent amit egy papnak tudni kell! De jól vigyázz mert ha itt is tehet-ségtelen leszel, istentelenül elfenekellek!

Ezentúl tehát a paphoz járt tanulni Mog, és itt bizony valóban nem volt tehet-ségtelen! Nem tellett tulajdonképpen egyetlen hónapjába sem, és máris jobban tudott olvasni mint tanítója, a pap, s ez egyáltalán nem túlzás, mert ha a pap folyékonyan ol-vasott is, de eléggé unalmasan, hangsúlytalanul, Mog ellenben árnyaltan, szépen, il-leszkedve a szöveg hangulatához! A matematikából is megtanult ezalatt mindent amit Lyukasfej tudott, bár ez nem is volt valami nagyon sok; s az ősök nyelvében is szépen haladt előre. Ebben haladt a leglassabban, de csak amiatt, mert egy nyelvet még egy magafajta tehetséges gyermek sem tanulhat meg mindössze egyetlen hónap alatt.

Na de hát nem csak egy hónapig tanult a papnál; mire betöltötte a tizenkettedik évét, már az is egészen szépen ment neki. Ekkor azonban már úgy gondolta a papa, hogy illene valami kisebb egyházi hivatalt adni a fiacskájának, még akkor is, ha netán nem lesz mindörökké pap; mert időközben kiderült hogy Virágocska elvetélt, s így ma-radt továbbra is Mog az egyetlen fiacskája Muszkli uraságnak! Mindenesetre a herceg beszélt a pappal, nem mintha ez a dolog a paptól függött volna, de a pap tehetett ja-vaslatot ilyesmire a megyéspüspöknek! Am a pap elzárkózott azelől, hogy Mogot ilyes-mire javasolja.

—Nincs tán meg a tudása ehhez a fiamnak?! - képedt el a herceg.

—A tudásával nincs baj, az megvolna bőven, csakhogy nagyon tiszteletlen! Semmi alá-zat nincs benne Isten iránt!

—Hogyhogy?!

—Rengeteget kritizálja az Írásokat. Nem is titkolja hogy nem igazán hisz Istenben, s merészezi azt vallani, hogy Isten az őseinknek ostoba parancsolatokat adott! Sőt, leg-utóbb egyenesen kegyetlenséggel, igazságtalansággal vádolta az Urat!

—Nem hiszem!

—Hívasd el akkor ide a fiadat, s vond kérdőre, szerintem be is vallja majd, mert azt el-ismerem: legalább az az előnyös tulajdonsága megvan, hogy egyenes jellemű ember!

Muszkli herceg oda is hívatta Mogot, s megkérdezte, mi is volt a legutóbbi vitája a pappal.

—Nem volt nekem Lyukasfejjel a világon semmi bajom – válaszolta Mog – mindössze egyéni véleményt merészeltem nyilvánítani!

—Azt én is tudom nem a pappal volt problémád, hanem az Írásokkal – azt akarom tudni, hogy mi! - förmedt rá Muszkli ingerülten.

—Hát csak az, hogy Isten az írások szerint nemegyszer kijelentette, hogy a gonosztevőt hetediziglen bünteti! Ez meg azt jelenti ugyebár, hogy nemcsak a bűnöst bünteti, de annak utódait is, egészen a hetedik nemzedékig! Ez meg nagy igazságtalanság, vagy nem?! Hiszen ez azt jelenti, hogy akár önt is apám, vagy engem is büntethetne olyasmért, amit valamelyik ükapánk vagy annak a nagyapja követett el, s amely tett-ről mi már az égvilágon mit sem tudunk!

—Ez igenis igazságos cselekedete az Úrnak – válaszolta a pap – mert a gonosz mag go-nosz termést hoz! A bűnös hajlamot örökli mind az összes leszármazott is!

—Akkor miért csak hetediziglen büntet az Úr, miért nem végteleniziglen? - kérdezte

Mog.

—Isten szándékait halandó ember a maga korlátozott eszével fel nem érheti!

—Márpedig én sokat gondolkoztam ezen, s megtaláltam rá a választ.

—Csakugyan?!

—Úgy van! Arról lehet szó, hogy nincs értelme a büntetésnek, ha valaki nem bűnösebb mint a többi ember. Ezekből a bűnre való hajlamot sem érdemes megpróbálni kigyomlálni az emberekből, egy-egy ember megbüntetésével, ha abban nincs több e bűnös hajlamból, mint másokban! Én tehát számolni kezdtem, és...

—Mit lehet itt számolni?! - rökönödött meg még apja is.

—Mindjárt elmondom! Egy gyermek a tulajdonságai felét kapja apjától, és felét anyjától ugyebár. Elvileg tehát félig hasonlít bármely szülőjére. Tegyük fel, hogy egyik szülője bűnös Isten előtt! Az erre való hajlamot a gyermek félig örökölte; vélhető hát, hogy ő csak félig lesz hajlamos arra a bűnre. A bűnös személy unokája eképp negyed részt örököl e rossz hajlamból, a dédunoka nyolcadrészt, az ükunoka tizenhatodrészt, a szépunoka harminckettedrészt, és így tovább, ami meg a hetedizigleni nemzedéket illeti, az százhuszonnyolcadrészt! Ezen túl a Szentírás szerint az Úr már nem büntet. Na és most vajon miért nem? Hát feltételezem hogy amiatt, mert ezen túl már oly csekély a rokonsági fok akár az utód és hét nemzedékkel ezelőtti őse közt, akár az összes hetedizigleni leszármazott közt, hogy az már nem több mint ami két véletlenszerűen kiválasztott, nem rokonnak tekintett ember között fennáll!¹ Ami logikus is, mert minden ember alapvetően nagyon hasonlóan néz ki, hiszen könnyedén meg lehet különböztetni bármely embert bármely állattól, s az emberek vágyai és érzelmei is igencsak hasonlóak! Tehát nagyjából egy százalék lehet csak a különbség bármely két ember közt, kilencvenkilenc százalékban pedig minden ember egyforma, egyenlő! Ezen egy százalékon belül különbözünk ugyan, itt vannak az egyéniséget okozó különbségek, de ha a rokonsági fok ez alá süllyed, akkor már teljesen mindegy is hogy rokonok vagyunk-e a családfák leágazásait illetően, mert ezen túl tulajdonképpen minden ember rokon!

—De fiam, ez hülyeség, hiszen akkor nem számítana az sem, hogy kinek van tíz meg húsz nemzedékre visszamenően csupa tiszteletre méltó nemes őse!

—Így van apám, jól látja, ebből épp ez következik! És bár szerintem nem Isten rendelkezett így, de az emberek akik a Szentírást írták, ezt ösztönösen felismerték! Illetve, hogy pontosabban fogalmazzak, a nemességnek van azért némi szerepe, ha úgy tekintjük hogy az nemes, aki valamiért tiszteletre méltó személyiség, ennek nagyobb valószínűséggel születik éppúgy tiszteletre méltó utóda! De ennek hogy kinek ki volt az őse, legfeljebb a hetedik nemzedékig visszamenőleg van értelme, annál távolabbra már felesleges visszamenni az időben, mert az annál távolabbi ősök egyszerűen nem számítanak már!

—Hogy is mondhatsz ilyet, hiszen mindenki tudja, hogy nem lehet az országnak más királya, csakis aki vissza tudja vezetni a leszármazását a több mint kétezeröt száz évvel ezelőtt élt Szent Lábszag királyig! - kiáltott fel a pap.

—Igen, így szól a hagyomány, csak hogy én úgy vélem, ez nagy marhaság! Mert először is, a leszármazást férfiágon tekintik, holott a női ágon ugyanúgy leszármazik a gyermek! S ha ezt is figyelembe vennék, akkor valószínűleg nem él olyan ember az or-

¹Ez az eszmefuttatás Mog részéről komoly igazságot tartalmaz, még akkor is, ha Istent kihagyjuk belőle. Genetikusok szerint ugyanis az ember és a majom génkészlete csak kb 1%-nyira különbözik egymástól. Vagyis eszerint egyetlen ember sem különbözhet genetikailag jobban egy másik embertől mint 1%, akkor ugyanis már nagyobb lenne a különbség közte s a többi ember közt mint a majom és az emberek közt, tehát kérdéses volna az is, embernek nevezhető-e! Tehát a rokonsági fokot teljesen felesleges a 7. nemzedéken túl nyilvántartani – azon túl már mindenki rokon – vagy senki, ahogy tekintjük.

szágban, aki valamiképp vissza ne tudná vezetni a leszármazását Lábszag király valamely törvényes vagy törvénytelen gyermekére, legfeljebb nőnemű gyermekére! Köztudomású úgysis, hogy a királynak hatszáznál is több gyermeke volt, ezek többsége volt leány, majdnem ötszáz, s ezek leszármazottairól senki nem tud semmit! Végülis egy nemzedéket ha huszonöt évnek veszünk, feltéve hogy átlagosan ennyi évesen szül egy nő gyermeket, akkor kétezeröt száz évbe belefér kereken száz nemzedék! Ez azt jelenti, hogy ha nem történnének az utódok közt keresztházasságok, és minden anya csak két gyermeket szülne, akkor ennyi nemzedékkel később Lábszag királynak illetve a feleségének lenne már ennyi utóda... - azzal Mog úrfi odalépett a pap asztalához, s az ott lévő papírdarabra ezt a számot írta fel lúdtollal:

1267650600228 229401496703205376

—Megjegyeztem, mert olyan szép nagy szám! - tette hozzá büszkén. —Ez kettő a századikon! És úgy kell kimondani, hogy egybillió 267 milliárd 650 millió-hatszázezer-kettőszázhuszonnyolc kvintillió 229 trillió 401 billió 496 milliárd 703 millió 205 ezer 376!

Na és hát ezzel elosztva az egyes számot megkapjuk, hogy az utódban a századik ősenek hányadrésze van benne a tulajdonságait illetően, ez olyan kicsi, hogy gyakorlatilag nulla!

Ennyi ember természetesen nem él az egész világon sem, tehát a leszármazási vonalak nem függetlenek egymástól, hanem keresztül-kasul keresztezi egyik a másikat, vagyis valamely tekervényes útvonalon de bárki eljuthat valamely nagyon régen élt, rendkívül tiszteletre méltó őshöz, sőt, akármelyikhez is, akár Szent Lábszag királyhoz is! A mai nemesség és a pór nép közt kizárólag az az egyetlen különbség, hogy a nemesek emlékeznek vagy emlékezni *vélnek* néhány nemzedékre visszamenőleg legalábbis a férfiági őseikre, a pór nép tagjai pedig nem. Holott nekik is pontosan ugyanannyi ősök van, s ugyanolyan tiszteletre méltóak is, csak nem emlékeznek rájuk! Kizárólag akkor nem mondhatja valaki az ősenek valamely ilyen régen élt személyt, ha senki más sem, mert annak az embernek minden utóda kihalt időközben!

Na de ekkor már nem érdekelte Mog apját hogy mi hogy is van a fia és a Szentírás közt, hanem valóban istentelenül elverte, mert hogy is képzelte azt a fia, hogy ő Muszkli herceg nem nemesebb mint bármely parasztja!

Nem telt el azonban három hét sem, és kiderült, hogy a hercegnek nagy hasznára lett fia e különös vélekedése a nemességet illetően!

Történt ugyanis ezidőtájt, hogy a herceg látogatót kapott Beszari uraság személyében.

Na már most, akkortájt nemigen volt szokásban hogy urak egymást látogassák, mert megtörténhetett, hogy a házigazda örökre ottfogta a vendégét! Előfordultak látogatások természetesen, de ritkák voltak, s inkább csak olyan esetekben szállt meg egy úr a másiknál, ha birtokaik jelentős távolságban terültek el egymásétól, s így nem voltak ellenséges viszonyban. A közeli uraságok ugyanis majdnem mindig haragudtak egymásra, többnyire okkal és joggal, mert mindegyikük szerette volna megkaparintani a másik birtokát, vagy megölte a szomszéd az ő egyik-másik rokonát, vagy ha nem az, akkor a szomszéd őse az ő valamelyik őset. Beszari uraság mégis eljött látogatóba, meg merte tenni, mert bár szomszédos volt Muszklival, de valami véletlenségből nem voltak konfliktusban egymással, sőt, három nemzedék óta egymás szövetségesei voltak. Továbbá, másfele nem nagyon mehetett, ha a tengerpartra igyekezett, a fővárosba, Mocskfészekbe!

Mert oda igyekezett, s ezt már az első szavaival elárulta. Persze hogy elárulta, mindi-

gis bőbeszédű, gőgös, pökhendi uraság volt, mindemellett viszont cseppet sem gyáva, nem illet tehát rá a Beszari név: épp ellenkezőleg, inkább kitűnt a vakmerőségével!

Muszkli azonnal a vár dísztermébe invitálta őt, s nagy lakomát szolgáltat fel neki. Jelen volt nemcsak a két nagyúr, de valamennyi fontosabb főemberük is, Mog úrfi is, de a nők nem. Ez ajánlatos is volt, tekintve hogy mint kivétel nélkül minden mulatozás, valószínű volt, hogy ez is ocsmány részegségbe torkollik.

A fogások mindenesetre káprázatosak voltak, Muszkli úr ezt megengedhette magának. Volt ott egészben sült vadkan, szárnyasok is, halak is, s mindezt émelyítő erősséggel fűszerezték, hogy elnyomja az enyhe dögszagot. Akkortájt ugyanis majdnem mindig romlott volt minden hús amit felszolgáltak, enyhébben vagy jobban, attól függően, mennyit állt a sütés-főzés előtt, illetve a felszolgálás előtt. Hiába, nem volt még hűtőszekrényük! E szagokat sőt ízeket igyekeztek elnyomni a vaskos fűszerezéssel. De ha nem volt kéznél épp fűszer, akkor is megették. Az akkori emberek nem voltak válogatósak.

A lakomázók mellett szolgák álltak, az ő dolguk volt nemcsak a tálalás, de a törülköző szerepét is ellátták, az ő hajukba törölték ugyanis zsíros-mártásos ujjukat a vendégek. A maradványok eltakarításával viszont nem kellett veszködniük, a csontokat meg minden mást is csak úgy ledobálták az asztal alá a férfiak, s a teremben levő számos kutya azonnal összemarakodott értük. Különben néha nem is a szolgák hajába, csak úgy a kutyák szőribe törölték ujjukat a lakmározók.

Az egész terem hangos volt tehát az ugatástól, morgástól-vakkantásoktól, a csámcsogástól, nyammogástól, bőfögésektől, néha az okádás zajától is ha valamely vendég rosszul lett a sok italtól, s mindenfelé folyt a nagy röhécselés, amikor trágár vicceket meséltek egymásnak az urak, meg a nőkkel folytatott kalandjaikat. Beszélgetett Muszkli és Beszari is.

—Nem akármért megyek ám Tragédia királyhoz, barátom! - kezdte Beszari.

—Hát?

—Ajándékkal akarok kedveskedni Öfelségének!

—Milyennel?

—Hát ugye, van annak mindene; én azonban egészen különleges ajándékot adok ám neki! Újfajta szórakozást találtam ki, sőt, újfajta művészi irányzatot!

—Nocsak!

—De bizony ám! Hiába, én már csak olyan nagyszerű ember vagyok, hogy még erre is képes a zsenialitásom! Sőt, nemcsak egyszerűen egy új művészi irányzat kitalálójának mondhatom magamat, de egészen rendkívüli amit kitaláltam: abból teremtek szórakozást, amit más erre alkalmatlannak tartana: a rútságból! S ez igazán megmutatja milyen kiváló valaki vagyok, mert hát művészetnek azt nevezik az emberek ami szép, nos, én a szépség egy új formáját találtam fel, de ennek forrásaként épp a rondaságot fedeztem fel! De hát ezen ne is csodálkozzék senki, hiszen a trágyadombon is nőhet szép virág!

—Most már igazán kíváncsivá tettél!

—Akkor bemutatom, jó?

—Remek ötlet, lássuk a medvét!

—Nem, ez nem medve, ez más! - azzal Beszari intett egyik bizalmasának:

—Hívd őket!

Akikre vártak, mintegy tíz perc múlva érkeztek meg, de addig Beszari nem mondott semmit hogy kik ezek, csak titokzatoskodott; végül aztán egy rakás mindenféle nyomorék csődült be a lovagterembe. S ekkor Beszari nagy lendülettel rájuk mutatott, s így

kiáltott pátoszosan:

—Íme, most következik a vakok, bénák, púposok és más nyomorékok harca!

—Harca? Ugyan miért küzdenének ezek? - kérdezte Muszkli csodálkozva.

—Természetesen pénzért! Abból élnek, amit az efféle előadásokon odaszórok nekik! S mindig ügyelek rá, hogy ez ne legyen túl sok; nézd csak meg herceg, vannak éppen húszan, annyi pénzt szórok nekik hogy ebből tizenöten jóllakhassanak! Öt tehát, az ügyetlenebbek, éhen maradnak ma! De lehet hogy többen, ha valamelyik többet talál mint ami neki különben jutna! Na tehát, gyerünk akkor! - azzal Beszari előhúzott néhány rézpénzt a zsebéből, s a nyomorékok felé hajította.

Azok a pénzre vetették magukat. Muszáj volt nekik, mert látszott hogy sokuk már napok óta nem evett, olyan girhesek voltak. A látóknak természetesen előnyük volt a vakokkal szemben, mert látták hogy hová esik egy-egy pénzdarab, ám a vakok sem voltak olyan esélytelenek mint gondolnánk, mert azt azért pontosan hallották, hol folyik a küzdelem a pénzért, odamehettek hát, s amikor odaértek, már jobban tudtak küzdeni mint a nem vakok, mert nekik a szemük hiányzott ugyan, de megvolt mindkét karjuk és lábuk, sőt púposak sem voltak! Elkecseregettek egymást, nyoma sem volt a körükben a bajtársiasságnak, szó szerint az élet volt itt a tét, mert miközben a fura csatán nagyokat kacagtak az őket néző lakomázók, aközben Beszari nevetve mesélte, hogy hárman már éhen haltak ezek közül, igenis nem adott nekik enni, hogy megtanulják a többiek, hogy aki nem küzd jól, aki nem szed fel elég pénzt, az valóban éhendöglik! Így jobban igyekeznek amikor fellépésük van, s jobban lehet szórakozni rajtuk!

—És ha valamelyik megnyomorodik? - kérdezte Mog.

—Annyi baj legyen, úgylis nyomorékok, sőt lehet hogy még érdekesebb látvány lesz legközelebb!

A „színészek” közt eddigre már történt is több efféle „baleset”, mert a küzdelem mindinkább durvult. Egyiküknek eltört a karja, egy másikuknak egy harmadik lehárapta a fülcimpáját. Az egyik vak ember elragadta egy féllábúnak a mankóját, most térden csúszkált a földön, bal kezével a pénzdarabokat keresve-tapogatva, miközben jobbajával a feje fölött körbe-körbe pörgette a mankót, hogy aki csak a közelébe ér, azt elriassza illetve megüsse vele. Na és épp ekkor történt, hogy odafent egy igencsak sovány, girhes, de széparcú leány is megsebesült!

Ez a leány nem volt vak, sőt megvolt mindegyik végtagja is. Még púpos sem volt. Épp csak az volt a baja, hogy bal lába valamiképp rosszul nőhetett, mert jó öt centivel rövidebb volt mint a jobb, és alsó lábszára valamiért állandóan kifelé bicsaklott járás közben, nem tudta megtartani a súlyát. Nagyon lassan tudott tehát csak lépegetni, s a járás fájhatott is neki, mert minden lépésnél megvonaglott az arca a kintől. Eddig óvakodott beleavatkozni a küzdelembe, inkább azt figyelte, melyik nyomorék kezéből esik ki egy-egy pénzdarab a harc során, s ezeket igyekezett felkapdosni; talált is eddigre már hármat. Most azonban az egyik vak úgy meglökött egy púpost, hogy az hátragurult öt lépést is, nekiütközve a leánynak, erre a lány is megbillent, nem bírták öt rossz lábai megtartani a helyén, önkéntelenül is lépett kettőt hátra, majd ott seggre csücscent – s ekkor a mankóval hadonászó vak ember a mankó végével telibe találta a lány mellkasát, épp a két melle között!

Ennek pedig bordatörés lett a következménye, olyat reccsent a lány csontja, hogy azt még a nézők vad kacagása közepette is jól lehetett hallani. Épp csak a lány jajgatását nem hallotta senki, mert bár arca eltorzult a szörnyű kintől, s a szája is kiáltásra nyílt, de hang egy csepp sem jött ki rajta, sokkal erősebb lehetett a fájdalom annál,

hogy kiáltani bírjon.

A mankós vak érezte, hogy mankója jócskán eltalált valakit, mert így kiáltott:

—Akárki vagy is, most véged! - azzal feltápászkodott, felemelte a mankóját, és nagyokat suhintva arrafelé igyekezett ahol áldozatát sejtette. A leány meg sem bírt moccan-
ni, egyelőre levegőért kapkodott, és falfehér arccal csak feküdt a padlón, miközben
hangtalanul ömlött a könnye.

Nem is lehetett kétséges, hogy vége pillanatokon belül, ám ekkor mozdult valaki a
nézők közül! Mog úrfi! Odaugrott a harcolók közé, ellökte a vak mankós embert, leha-
jolt, megragadta a sebesült leányt a két karjánál fogva, és hátrahúzta jó tíz métert,
hogy így már egészen biztosan kívül kerüljön a verekedés körén.

—Mit merészelsz! - pattant fel haragosan Beszari.

—Mi mást, mint hogy megmentem az életét! - válaszolta nyugodtan Mog, azzal megol-
dotta a lány ruháját, és szemügyre vette a jókora, zúzott sebet. Óvatosan megtapogatta
a környékét. A lány nyöszörgött. —Szegénynek ripityára tört nem is egy bordája! Mind-
azonáltal azt hiszem túléli, de sok-sok fekvésre lesz szüksége. - mondta aztán, nyilván-
valóvá téve ezzel, hogy nem annyira Beszarira figyel, mint inkább a leányra.

—De hát ezzel elrontottad a szórakozásunkat! - kiáltotta egyre dühösebben Beszari.

—Ugyan, ez a lány már úgysem tudott volna küzdeni! - legyintett Mog.

—De láthattuk volna, mint veri őt széjjel az a mankós férfi!

—Engem nem is szórakoztatott volna annyira az a látvány. - mondta még mindig nyu-
godtan Mog, azzal felemelt egy pálinkás üveget, s egy keveset locsolt a tartalmából a
sebre és környékére, hogy fertőtlenítsen azt. Fogalma sem volt róla ugyan hogy mi az a
fertőtlenítés, de tapasztalatból tudta, hogy az ilyen kezelés bár fájdalmas, de utána
nem gennyed el annyira a seb. S ezután megkérdezte:

—Mi a neved? - de nem is annyira azért kérdezte ezt, mert tudni akarta volna a lány
nevét, inkább csak hogy azt tudja, képes-e beszélni a lány. Ha már képes erre, talán
valóban túléli.

—Bü... Búzike! - nyöszörögte alig hallhatóan a lány.

—De hát azistenit, hogy merészelsz beavatkozni a produkciómba! - dörögte Beszari.

—Istennek nevét szádra hiába ne vedd! - intette őt Lyukasfej, de Beszari őt is letor-
kollta.

—Kuss, most nem az imának van itt az ideje! Mégiscsak felháborító, amit ez a sen-
kiházi kölyök megengedett magának, ez a...

Ámde ekkor megszólalt Muszkli apuka is!

—Mit beszélsz, Beszari, minek nevezted te a fiamat?!

—Minek, minek, mit tudom én, de hát láttad te is, hogy...

—Hé, nekem ne add az ártatlant, Mog csinált amit csinált, lehet hogy nem kellett
volna tennie amit tett, lehet hogy igen, nem érdekel, nem törődöm vele, de te hogy me-
részelted őt vendég létedre senkiházinak titulálni?!

—De hát ez a rohadt kölyök elrontotta a...

—Hé, ebből elég legyen! Az én fiam a számodra nem „rohadt”! Nevezheted hebehur-
gyának, meggondolatlannak, pimasznak, szemtelennek, s talán más egyebeknek is, de
nem úgy, hogy „rohadt”! De ez még semmi, mert mi van azzal, hogy szerinted ő senki-
házi volna?! Tudod te, ki az a senkiházi?!

—Tudom hát, ez a pizsok, hitvány... - kezdte Beszari. Mindigis hirtelenharagú volt,
most sem volt képes parancsolni az indulatainak.

—Az a senkiházi, akinek nincs nemessége! Akinek talán tudni sem lehet, kik a szülei!
Hát ilyesmit pedig ne merészeld mondani Mogra, mert azzal engem sértesz meg! Végülis

mit képzelsz hogy ilyet merészelsz mondani rám, ki vagy te hogy kételkedj benne: Mog az én fiam, s eképp valóban nem senkiházi, de nagyonis nemes, érdemdús ősök gyermeke ő?!

—Mi az hogy mit képzelek – ordította teli torokból Beszari, akinek már nemcsak a düh, de a sok bor is a fejébe szállt eddigre – azt képzelek amit akarok, sokra megy hiszen ez a Mog a származásával, a te családod nyolc nemzedék óta herceg csak, de bezzeg én királyi vér vagyok, még ha távoli rokona is Tragédia királynak, az én ősöm maga a nagy Szent Lábszag király, a te nemességed csak annyi az enyimhez képest, mint az idei magonc a több száz éves tölgy mellett!

Na és ekkor, ezt hallva az első pillanatban elkomorult Muszkli arca, mert való igaz volt amit a nemességéről állított Beszari; ám a második pillanatban már nagyonis felderült az ábrázata, s így szólt:

—Tudd meg, hogy az egyáltalán semmit sem jelent, hogy neked hány nemzedékkel több az ősöd mint nekem, mert nekem is van épp annyi ősöm mint neked, nekem is ősöm Lábszag király, csak nem tudok róla, ugyanis ami azokat az ősöket illeti, akik számítanak, azok száma sosem lehet több mint hét, s erre vonatkozóan maga a Szentírás nyújt nem is egy helyen bizonyítékot!

—Mit fecsegsz itt összevissza?!

—Kikérem magamnak, én nem fecsegek! Hé, Mog, megparancsolom hogy hagyd békén azt a nyomorék rongyvázat, gyere inkább ide, és bizonyítsd be Beszarinak, hogy a mi nemességünk szikrányival sem alábbvaló az övénel!

Apja parancsa, az bizony parancs, Mog sem tehetett egyebet hát, mint hogy otthagytta Búzikét, és elmagyarázta mindazt, amit korábban Lyukasfejnek és apjának is elmondott a hetediziglenes büntetéssel és a rokonsági fokokkal kapcsolatban.

—Ez valami hülyeség, ez zagyvaság, ennek semmi értelme, igenis nemesebb vagyok nálatok! - kiabálta Beszari.

Bár tulajdonképpen Muszkli herceg sem értette meg igazán a fia magyarázatát, de ezt soha be nem vallotta volna! Neki mindenestre nagyon megfelelt most, hogy a másik nemesúr előtt hivatkozhat valami roppantul tudományosan hangzó érvre, ami ráadásul úgy tűnik Szentírási bizonyítékokra is alapozódik, hiszen lám, maga az Úr is csak hetediziglen büntet! Továbbá milyen szép nagy számot ír le a fia e bizonyítás közben, ez aztán nagyon komolyan néz ki, biztos igaz kell legyen tehát amit állít! És milyen jó is hogy ő is van olyan nemes, mint Beszari, a királyi herceg!

Nem hagyta magát, szó szót követett, egyre jobban ordítottak, majdnem kardot ragadtak már, de azután mégsem történt vérontás, csak ezt kiáltotta Muszkli:

—Kifelé a házamból te ebfajzat, mert olyan súlyosan megsértettél engem és egész családomat, hogy az már tűrhetetlen! Soha többé ide ne told az ocsmány pofádat!

—Jól van, elmegyek, de ennek még következményei lesznek! - kiáltotta Beszari, azzal már ment is, s intett, mire kíséretének minden tagja is követte őt, igazán nagy megkönnyebbüléssel különben, mert nem szerették volna, ha mészárlássá fajul a veszedés, annyit ugyanis még a részegek is tudtak közülük, hogy itt Muszkli herceg várában nem ők vannak túlerőben, tehát még akkor is ők húznák a rövidebbet, ha a verekedés elején sikerülne megölniük Muszklit és Mogot. Elmentek hát.

Egyetlen személy maradt csak ott közülük: a sebesült leány, Búzike. Ő mozdulni sem tudott egyelőre. Különben meg Beszari nem is akarta elvinni, nem is szólt róla, lehet hogy elfelejtette már azt is hogy a leány létezik, de az is lehet hogy egyszerűen nem érdekelte: hiszen a lányt valóban ápolgatni kellene sokáig ahhoz hogy felépüljön, de neki ez nem érdeke: ő nem ápolná, ápolót fogadni mellé és etetni Búzikét pedig tiszt-

ta pénzkidobás! Sokkal egyszerűbb, ha keres magának egy használhatóbb, küzdőképese, „egészséges” nyomorékot!

Elmentek tehát a várból, Muszkli pedig magához intette Mogot, és így szólt hozzá:

—Fiam, most megérdemelnéd hogy iszonyatosan megverjelek, mert tudd meg, hogy ha nem is túrhettem ahogy Beszari beszélt velem, de egyetértettem vele abban, hogy nagy illetlenség volt elrontanod mások szórakozását! Kizárólag amiatt nem verlek meg, mert elismerem, nagy hasznomra voltál legalább abban, hogy megmondhattam neki a magamét, azt, hogy nem vagyok alábbvaló nála! Ez rém jólesett! Már nagyon régóta nem tetszett, hogy a főnemesek annyira lenéznek! Most jól megmondtam neki, s ha nem is ismerte el hogy nekem van igazam, de köpni-nyelni nem tudott az érveidre, ezt láttam rajta, meg sem tudta ugatni azokat! Büszke vagyok rád, hogy ilyen eszes vagy!

—Akkor hadd halljam, mivel kárpótol apám, amiért alig két hete megvert, amikor ugyanezt elmondtam magának?! - kérdezte vissza nagy merészen Mog.

—Hé, kölyök, ne pofázz vissza, ne szentelenkedj, mert megismerkedel a tenyeremmel! Örülj neki, hogy nem kapsz ki a közbeavatkozásodért, ez a jutalmad, a büntetésed elengedése, és kész! - azzal körbenézett, szeme megakadt Bűzikén, s így szólt:

—Ezt a némbert meg dobjátok a várárokba, úgysem élne már soká!

—De igenis ne dobják oda, mert szerintem megmarad! - ellenkezett Mog.

—Aztán ki etetné amíg meggyógyul, éhen döglene, jobb neki ha gyorsan megfullad!

—Majd etetem én! Adja őt nekem apám jutalmul a jó érveimért! - követelte Mog bátran.

—Mondtam már hogy a jutalmad a büntetlenség!

—Inkább verjen akkor meg apám, de adja nekem ezt a nőt!

—Igazán?! - csillant fel Muszkli szeme. Bár félig részeg volt ő is, de tetszett neki a vita a fiával. Tetszett neki, hogy Mog végre küzd valamiért, hogy bátran kiáll az akarata mellett, még ha most épp vele, az apjával szemben is.

—Igazán! - állt Bűzike elé Mog.

—Mire neked ez a nő, hiszen nyomorék marad még ha meggyógyul is!

—Elég nagy vagyok hozzá, hogy szeretőt tartsak!

—Nem is volt még nőd!

—Valamikor el kell kezdeni.

—De ez nyomorék!

—Nem azt akarom hogy ugrabugráljon, elég ha fekszik széttett lábbal, azt meg tud, arra képes, még jobban is mint az ép nők, mert hisz járás közben is állandóan kifelé bicsaklik a térde! - vágott vissza Mog, mire mindenki kacagni kezdett.

—De hiszen ott vannak a szép parasztlányok, úgysem mernek ellentmondani neked...

—Persze, biztos, de nem örvendenének nekem, csak elviselnének, Bűzike viszont úgy képzelem nagyonis hálás lesz nekem, hiszen az életét köszönheti nekem, sőt, már kétszer is, mert most másodszor a várárokba dobástól mentem meg!

—Na jó, nekem mindegy, tőlem aztán etetheted, pelenkázhatod, nem érdekel, a tied, azt teszel vele amit akarsz, tőlem kenyérre is kenheted a zsíkját, de egy biztos: nem az én pénzemről! A te zsebpénzed látja a kárát!

—Milyen zsebpénzem apám, hiszen még egy petákot sem adott soha, mindig csak ígéreti!

—Azistenit... - motyogta Muszkli megszegyenülten, mert most jutott eszébe, hogy ez bizony így igaz! —Na mindegy – mondta aztán – az illetményed ezentúl havonta tíz arany, nesze, az ehavit oda is adom neked, a többi meg kérd az intézőmtől! És most mulatozzunk tovább, te meg vidd ezt a rokkantat innen, másképp mindjárt leokádja

valaki, olyan rossz helyen fekszik, s lehet hogy az a valaki épp én leszek!

Mog gyorsan engedelmeskedett, s két szolga az intésére a szobájába cipelte Búzikét. És Mog úrfi vigyorgott, mert úgy érezte nagyon jól járt: nemcsak lett egy egész csinos nője, mert Búzike valóban nagyon szép volt a lábától eltekintve, de végre kapott rendszeresen zsebpénzt is, sőt, apja a büntetésről is elfeledkezett!

Öröme mintegy két hétig tartott. Ezután azonban lelohadt a mosoly az arcáról. Ekkor ugyanis királyi lovasfutár érkezett hozzájuk, egy hosszú, cikornyás levéllel, aminek a lényegi tartalma azonban nagyon rövid volt, mert mindössze annyiból állt, hogy Beszari herceg teljesen hivatalosan párbajra hívja ki előbb Mog hercegfőt, azután Muszkli herceget, s hogy csalás, árulás, cselvetés ne történhessen, mindezt a fővárosban, Mocsokfészekben óhajtja lebonyolítani, a Királyi Párbajbizottság előtt!

Ez pedig komoly ügy volt. Ha egy ilyen nyíltan bejelentett párbajt nem vállal valaki, akkor az egyenlő volt a teljes megvetettségbe zuhanással, az illetőt általában még a nemességétől is megfosztotta a király, sőt minden rokona is ellene szokott támadni, mert itt a jó ürügy: természetesen nem azért támadnak rá, hogy elvegyék a birtokát, hanem hogy becstelen rokonuk megölésével lemassák a nemzetséget ért szégyent, gyalázatot!

Különben Muszkli herceg nem is félt különösebben a párbajtól, még örvendett is neki inkább. Nagyon bízott benne hogy ő győz, márpedig a Királyi Párbajbizottság előtti párbajoknál az volt a szokás, hogy a győztes fél megszerzi a legyőzött fél majdnem teljes birtokát: a szabályok szerint a birtok egynegyede marad ilyenkor a legyőzött fél élő rokonaié, a többi a győztesé! Nem emiatt aggódott hát, hanem mert Beszari előbb Moggal kíván megküzdeni, ami, figyelembe véve Mog harci képességeit, egyenértékű a fiú halálával! De mit sem tehetett, mert Mog már elmúlt tizenkét esztendő, az ilyen korú fiatalemberek pedig akkoriban már párbajképesnek számítottak.

Persze egy efféle hivatalosan bejelentett párbaj nem ment máról holnapra – ünnepélyes külsőségek közepette szokták lebonyolítani! Ez nagyjából annyit jelentett, hogy megvártak vele egy nagyobb ünnepet. Ennek főként az volt az oka, hogy annál kevesebb volt a lehetőség holmi csalásra, sumákolásra, minél többen tanúi az eseménynek, márpedig nagy embertömegek inkább csak nagy ünnepeken gyülekeztek össze, egyszerűen mert drága volt az út, s hosszú és bizonytalan is a rossz közlekedési lehetőségek miatt. Továbbá, az efféle párbaj fokozta az ünnepek fényét is, s akkoriban kevés volt a látványosság. Most is így esett hát, hogy a Királyi Párbajbizottság egy teljes hónappal későbbre tűzte ki a párbaj időpontját, Tragédia király trónralépésének ötvenhatodik évfordulójára. Mi tagadás, a vén király nagyon várta ezt az ünnepséget, mert egészségi állapotát figyelembe véve nem volt valószínű hogy még egy évfordulót megél, ezt az utolsót tehát a lehető leglátványosabbá akarta tenni, s örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy beiktasson rá egy kettős párbajt is.

—Csak azt nem értem, miért nem magával akarja kezdeni a párbajt, apám – tűnődött Mog – hiszen nem is velem veszett össze Beszari leginkább!

—Azért fiam, mert tudja hogy téged mindenképp megöl, s azt akarja hogy ha netán meg is hal a kezemtől – amit őszintén remélek! – akkor is bánatot okozhasson nekem a te megöléseddel! - válaszolta neki édesapja. —Márpedig nem hinném hogy ellen tudnál állni neki, de hogy mégis legyen némi esélyed, ami idő addig eltelik, azalatt reggeltől-estig csak a fegyverforgatást fogod gyakorolni!

—Legyen inkább íjászat! - javasolta Mog.

—Nem lehet, Beszari kardpárbajra hívott ki minket, nyilván nem véletlenül!

Kezdődtek tehát Mog számára újra a hön utált kardleckék, de ettől nem nagyon ja-

vult meg a hangulata. Maga is biztosra vette, hogy heteken belül vége! Egyre csak azon törte a fejét, miként ússza meg ezt az ügyet; végül azonban a megoldást nem is ő találta meg, hanem Búziike adott neki jótanácsot.

A nyomorék leány tényleg nagyon hálás volt neki a megmentésért, de amiatt is, mert már nem kellett verekednie és megalázkodnia a mindennapi betevő falatért. Szó se róla, nem tekinthető nagy társadalmi felemelkedésnek, hogy egy uraság fiának legyen a szeretője, tehát még nem is az uraságé csak a fiáé, de tagadhatatlan, hogy a koldulásnál mégis sokkal jobb! Az biztos, hogy enni-inni már bőségesen kapott, s hozzá igazán finomakat. Különbén Mog valóban nem közeledett hozzá a vágyaival, nem mintha ne lettek volna férfiúi vágyai, de igazán megértő volt, tudta hogy törött bordákkal még akkor sem élvezné Búziike a szerelmeskedést, ha különben el sem tudna képzelni ennél nagyszerűbb szórakozást! Holott erről szó sem volt, Búziike bevallotta neki, hogy ő bizony még javában szűz!

—Hát arról azért tégy le hogy az maradsz, nem azért mentettelek meg, hogy kielégíten maradjak, kíváncsi is vagyok, és ennyit igazán megérdemlek – mondta neki Mog őszintén – de erre igazán ráérünk majd azután, hogy már meggyógyultál! Addig is azonban illik hogy alkalmazkodj az itteni szokásokhoz, márpedig vedd észre hogy apám is, anyám is szép nevet visel, én magam is, tehát neked sem lehet többé ilyen ronda neved! Különbén sem bűzölögsz! Tehát ezentúl a neved az lesz, hogy Világosság! Vagy esetleg az, hogy Tanaisz, ez épp azt jelenti az ősök nyelvén, hogy Világosság! Mit szólsz hozzá?

—Azt, hogy nem merek tiltakozni. És nem is vagyok benne biztos, hogy bölcs tett volna tiltakoznom. Amíg csúnya nevet viseltem, csúnya volt a sorsom is, remélem a szép név a sorsomat is szépre fordítja majd! És azellen sincs kifogásom, hogy majd hálni akarsz velem. Tartok tőle azonban, hogy nem gyógyulok meg egy hónapon belül, s ki tudja hogy lesz-e erre alkalmad később!

—Hát igen, ez engem is aggodalommal tölt el... meglehetősen okosnak tartom magamat, de itt már tényleg csak a csoda segíthet, ha csak nem vállalom, hogy elszököm a párbaj elől a bectelenségbe és a nincstelenségbe... de azt nem akarom!

—Azt mondd, hogy itt csak a csoda segíthet? - tűnődött el Tanaisz, majd így folytatta:

—Talán nem is rossz az ötleted, drágám... Már ha szólíthatlak így! Persze félre ne érts, nem hiszek benne, hogy feleségül vennél valamikor, nem azért mondom, csak...

—Rá se ránts – hetykélkedett Mog – nyugodtan mondhatod hogy drágám, nem haragszom meg emiatt! Elvégre miért is ne mondhatnád, a szeretőmként vagy számontartva itt a várban, a szeretőnek meg az is a dolga, hogy szeretetteljesen beszéljen a párjával! De miféle ötletről beszélsz?!

—Hát arról, hogy azt mondtad, itt már csak a csoda segíthet! Legyen akkor nagy csoda!

—Eh, nem vagyok én varázsló!

—Te nem is!

—Te talán az vagy?

—Ugyan már, akkor nem lett volna koldus belőlem! És nem is ismerek varázslót, aki segíthetne. Ismerek azonban egy nagyonis rátermett boszorkányt, nem is messze lakik ide, Kódisfalván, ott lehetünk nála alig egy héten belül, tehát még vissza is érnénk a párbajra!

—De akkor nem gyakorolhatnék többet, mert azt az úton nem lehet!

—De nem is lesz rá szükséged, ha megbízol bennem.

—Benned még csak-csak, de mi van ha a boszorkány nem lesz hajlandó segíteni?! Vagy hajlandó lenne, de nem tud?!

—Drágám, a világon mindennek van kockázata! Abban azonban biztos vagyok, hogy ha akar, tud is segíteni.

—Miként? Sebezhetetlenné varázsol?

—Azt nem hinném, viszont annál inkább sejtek másvalamit, sőt, nem is sejtem, de szinte meg mernék esküdni rá, hogy mit tesz majd: varázskardot ad neked!

—Ami magától küzd? - gúnyolódott Mog.

—Eh, olyan csak a mesékben van! De arra képes ez a kard, hogy elvágjon más kardokat! És nagyonis hasznos lesz neked, ha ilyen lesz a kardod, mert képzeld csak el, hogy kettévágod a herceg kardját, akkor az már fegyvertelen lesz, s azután már azt csinálsz vele, amit csak akarsz, annyira csak tudsz kardot forgatni, hogy egy fegyvertelen emberrel végezz!

—És honnan tudsz te a boszorkány létéről?

—A herceg egy alkalommal arrafelé járt, és a nyomorék színészei közé befogadott néhány ottani nyomorékot is, s velük beszélgettem. Ők mondták.

—Ez csak mese, nagyoznak, nagyot mondanak...

—De ez igaz, mert többen is megesküdtek rá! És nem hinném hogy a boszorkány ne adna neked kardot, mert épp abból él, hogy remek kardokat és késeket gyárt, s eladja őket!

—Akkor ez nem boszorkány, hanem kovács.

—Meglehet, de mindenki boszorkánynak tartja és mondja! És senki más nincs, aki olyan kardokat gyárt!

—Ez nem segíthet rajtam, mert ha ugyanolyan lesz a kardja Beszarinak is...

—De nem lesz ugyanolyan! Hiszen mondtam már, hogy neki nem ilyen a kardja!

—Nem értelek, hiszen azt mondtad, hogy arrafelé járt Beszari is! Ő talán nem vett kardot, ha azok olyan jó fegyverek? Vagy nem hallott róla?

—De igen, hallott róla, de drágállotta az árukat. Állítólag egyetlen kardért elkér a boszorkány akár kétezer aranyat is! És még csak nem is a legjobb kardjáért, mert ott is különbözőek a minőségek!

Ez pedig eszméletlenül nagy pénz volt. Mog úrfi tiz arannyi zsebpénzéből már megélhetett egy éven át egy tehetős mesterember. Kétezer aranyat csak nagyon nagy urak voltak képesek kiadni.

—Nem lehet sok vásárlója a boszorkánynak! - mondta erre Mog gúnyosan.

—Nincs is rájuk szorulva, elég, ha évente egyet ad el ilyen árak mellett, vagy nem?

—Hm... - mormogta bizalmatlanul Mog, de mert jobbat nem tudott, elmondta e hírt apjának is.

Muszkli herceg híres volt róla, hogy gyorsan tudott dönteni. Így történt ez most is.

—Remek ötlet, azonnal odaügetünk! Máris nyergelheted a paripákat!

—De Tanaisz még nem képes lóra ülni!

—Marad itthon. Kódísfalvát megtaláljuk nélküle is, azt meg ott már gondolom bárki megmondhatja, merre lakik a boszorkány!

—De biztos benne apám, hogy ez jó ötlet?!

—Nem, de jobb nem jut az eszembe! Különbben meg nem magamat féltsem, hanem téged! És igazán nagyon megkönnyebbültem, hogy ez a Búzike-Világosság adott valamiféle tanácsot, mert őt te vetted a védelmedbe, a te felelősséged tehát ez az egész, tehát ha a lány tanácsát követjük és győzöl, büszke lehetsz magadra, ha ellenben meghalsz, mindjárt kisebb lesz a gyászom, mert lesz akire haragudjak: Búzikére, hi-

szen ő adott rossz tanácsot! Nem magamra kell haragudjak, hiszen én minden tőlem telhetőt megtettem érted, még sok pénzt is fizettem holmi varázskardért! A lányt természetesen kerékbe töretem majd, mert rossz tanácsot adott, bosszút is állok tehát a halálodért, vagyis minden rendben lesz! Tehát menjünk csak, igazán remek ötletet adott a lány, lám, igazad volt hogy a védelmedbe vetted, kár lett volna a várárokba dobni! Na mi az, még mindig itt vagy?! Eridj már nyergelni mert megharagszom!

Nem tellett egy hétbe sem, sőt, öt napba alig hogy Kódisfalvára jussanak. Jó lovaik voltak. A boszorkányt is könnyen megtalálták, az első járókelő útbaigazította őket.

Azt hitték, valami félig romos erdei házikóhoz kell menniük holmi girbe-gurba, pók-hálós erdei ösvényen, de ez cseppet sem így volt! Az igaz volt hogy ki kellett menniük a faluból, még onnan is mehettek jódarabig, ám azután nem valami kísértetjárta-féle házhoz érkeztek, hanem egy jókora, legalább kétembermagas kerítéshez. De ez nem emberi csontokból volt rakva, és nem is mézeskalácsból. Ez gyönyörű piros színben pompázott, de amikor közelebb értek, gyanús lett a hercegnek hogy ez mintha nem festett fa lenne; erre megkapirgálta a késével. S lám, a kése a festék alatt vasat karcolt!

Na már most, a kerítés egy széles folyó partján magasodott, s messzi-messzi húzódott! S akkoriban a vas nagyon drága volt. Soha de soha még senkinek eszébe nem jutott kerítést vasból csinálni, minek is, amikor ott a fa, ami messze sokkal olcsóbb! És ez nem ám rácsos, hanem teljesen tömör kerítés volt, amin át sem lehet látni – sejtette különben a herceg is és Mog is, hogy valószínűleg épp azért lett e kerítés átlátszatlan, hogy senki ki ne leshesse a boszorkány titkait!

Addig baktattak a lovaikkal, míg elérkeztek a kapuhoz. A kapu nyitva volt, s előtte szép, középkorú nő várta őket.

—Legyetek üdvözölve! - köszöntötte őket barátságosan. —A nevem Reménység. Miben lehetek a szolgálatotokra, uraim?

—Abban, hogy azonnal az úrnődhöz, a boszorkányhoz vezetsz! És jobb ha nem tegezel. Holmi kapuőrző szolgálótól nem tűrök el ilyesmit! - válaszolta pökhendien Muszkli.

—Nem vagyok szolga. Tehát nincs is úrnőm! Itt én vagyok az úrnő!

—He?! - vágott értetlen képet Muszkli.

—Megismétlem? - kérdezte a nő gúnyosan.

—Te lennél a boszorkány? De hát egyedül élsz ezen a nagy birtokon?!

—Cseppet sem. Vannak barátaim, ha úgy tetszik hát szolgálaim. De amikor meglátták hogy jöttök, értesítettek, s én udvariasan eléd fáradtam.

—Honnan láttak meg, senkivel sem találkoztunk!

—Onnan! - mutatott felfelé a nő. S amikor felemelték a fejüket, egy irdatlan toronyra pillanthattak. Valószínűleg ez is vasból készült. Már korábban is látták ugyan, de nem tudták mi célt szolgál.

—Mindig figyel a környéket odafentről valaki. - mondta a nő nekik.

—De hát ez magasabb, mint a legmagasabb vártorony amit valaha láttam – szolt Mog – és mégis keskeny, hogyhogy nem dől le?!

—Vasból van. *Nagyon* jó vasból!

—Na jó – ragadta magához a szót Muszkli – szóval hát akkor tudd meg, hogy én vagyok...

—Tudom, Muszkli uraság! Te pedig Mog!

—Honnan tudod?!

—Akadnak barátaim a faluban, akik idesiettek a hírrel hogy jöttök. Miért is ne lennének, olyan vagyok mint a többi ember: vannak barátaim, s vannak ellenségeim!

—Remek. Akkor bizonyára sejted, hogy kardért jöttünk.

—Természetesen sejtettem. Az urak többnyire ezért szoktak felkeresni bennünket: gyilkolóeszközökért, amivel elvághatják egymás torkát! - felelte a nő gúnyosan.

—Adsz kardot?! - követelte a választ Muszkli.

—Nem.

—Miért nem?!

—Mert nem az én dolgom. Én csak a telep rendjére ügyelek. Abban hogy kinek, mit, mennyiért, abban általában a lányom szokott dönteni.

—De hiszen te vagy a boszorkány!

—Tévedésben élsz, nagy jó uram. Én egy teljesen átlagos nő vagyok. A boszorkány nem én vagyok. Én a boszorkány *anyja* vagyok csupán! De kerüljetek beljebb, mindjárt odaérünk hozzá! Már vár benneteket.

—Ha tud rólunk, miért nem ő várt itt minket?!

—Ő természetesen sokkal nagyobb úrnő annál, hogy holmi idegenek elé menjen! Különben sem tesszük ki veszélyeknek. Meg kellett győződjek róla, hogy a látogatók veszélytelenek.

—Hát meg lehetne ölni őt?! - ámult Muszkli.

—Igen. Nem könnyen, de igen. Vagy legalábbis nem biztos, hogy lehetetlen megölni. Talán igen, talán nem. Nem tudom, mert még nem próbáltam. Miért is próbáltam volna, amikor édesanyja vagyok és szeretem! - de beszéd közben már vezette is őket, s hamarosan egy helyes kis faházikóhoz értek, ennek ajtaját kitárta előttük Reménység, a két férfi belépett, s körbenéztek.

Odabent egy teljesen bútorozatlan szobát láthattak, mindössze egy kényelmes fotel volt benne, ebben ült egy fiatal, és igen törékenynek kinéző leány. A szoba falai azonban telis-teli voltak aggatva különböző fegyverekkel.

Már így szemre is kiváló portékáknak látszottak, ugyanakkor viszont mind befejezetlennek! Sok kard volt ott például, tör is, de mind markolat nélkül! Ugyanez volt a helyzet a késekkel. Egyetlen kard volt csak kivétel, és ez éppen a leány ölében nyugodott. Ennek viszont nem volt hüvelye, a leány anélkül helyezte a térdére, s jobbja a markolatot fogta harcra készen.

Most felemelte a fejét, s tekintete Mog szemébe mélyedt. És Mog csak ámult: soha még ilyen gyönyörű nőt nem látott! Nem is tudta hirtelen, mi ragadta meg annyira a boszorkányban; ahogy később visszagondolt erre, úgy vélte, talán a pillantása. Akadtak talán olyan nők, akik így vagy úgy de szebbek voltak a boszorkánynál, ám ezek egyike sem volt képes úgy *nézni*! Kissé gúnyosan, kissé megvetően, kissé fürkészőn, kíváncsian... nem, Mog nem tudta meghatározni e pillantás lényegét.

Aztán a boszorkány végre leeresztette ferde szemére csábos szempilláit, s így szólt:

—A kardomon ne csodálkozzatok. Biztonsági intézkedés. Ez garantáltan mindent elvág, ami csak akadhat a látogatóimnál. És itt e szobában, ebben ami az üzlethelyiség, azért nincs markolata a fegyvereknek, hogy kedvet ne kapjanak a látogatók arra, hogy megragadnak egyet, és megpróbáljanak azután elfutni vele, vagy engem megölni. De az nem nagy baj hogy nincs a fegyvereknek markolatuk – majd tegyen vagy tétessen rá markolatot a megvásárlója, olyat, amilyen neki tetszik! Így az épp annyira lesz díszes, meg vastag, meg hosszú meg akármilyen, amennyire azt a gazdája akarja, olyan lesz, ahogyan azt ő szereti! Ahogy neki leginkább kézre áll! Az efféle díszekkel mi különben sem foglalkozunk. Mi a lényegre, a pengére összpontosítunk!

—Igen, a penge a lényeg! - értett egyet vele Muszkli is. Mog pedig elnevette magát.

—Érdekes, a nevem épp azt jelenti az ősök nyelvén, hogy Penge!

—Nagyon örvendek annak hogy ez a neved, s a te nevednek is örvendek Muszkli herceg – szólta a boszorkány-leány – mert kedvelem az olyan embereket, akik elég értelmesek ahhoz, hogy felismerjék, milyen értelmetlen és ocsmány szokás csúnya neveket viselni! Az én nevem Csillagfény, az ősök nyelvén ez úgy hangzik, hogy Tiósen, édesanyámat pedig úgy hívják, hogy Reménység.

—És hogy hívtak, amíg meg nem változtattad a nevedet? - kérdezte Mog nagy merészen.

—Soha sehogyan sem hívtak másként. - válaszolta Csillagfény. —Édesanyám már születésem pillanatában így nevezett el.

—És őt hogy hívták korábban?

Reménység szeme megrebbent.

—Bár nem tartozik rád – szólalt meg – de elmondom, mert úgyis tudja mindenki a faluban: Korábban úgy hívtak, hogy Kurva! Talán megértheted, hogy nagy kedvem volt e névtől megszabadulni! Na de most már beszéljünk a lényegről! Ezek az urak kardért jöttek – mondta a lányának – mutasd hát be nekik a portékáinkat!

—Jól van anyám. - válaszolta Csillagfény, azzal így szóló vendégeihez:

—Mindenekelőtt halljuk, mekkora összeg az, amit rá tudtok szánni a csodakardjaimra!

—De hát így nem szoktak üzletet kötni – ellenkezett Muszkli – azt hittem mi választhatjuk ki, hogy melyik fegyver tetszik, s te megmondod az árát!

—Lehet azt is. Nekem mindegy. Választasz egy fegyvert, aztán nem fogod tudni, hogy mire képes! Mert az nem látszik ám rajta!

—Rendben van, akkor add a legislegjobbát!

—Azt nem tehetem. A legislegjobb természetesen mindig az enyém. A második legjobb édesanyámé. És még a sokadik legjobbát sem kaphatod meg, mert azok meg a legkedvesebb barátaimé itt a telepen. Azt a legjobbát kaphatod csak meg, amit hajlandó vagyok eladni.

—És az mibe kerülne?

—Azt te nem tudod megfizetni.

—Én-e?! - hördült fel Muszkli. —Gyerünk, mondd meg az árát, vagy elmegyek, de a teljes seregemmel jövök vissza ide, ellened!

—Azért nem tudod megfizetni, mert annak nem pénz az ára.

—Hát?!

—Azt majd egyszer ajándékba adom valakinek.

—Kinek?!

—Nem tartozik rád.

—Nem értem, mire ez az ostoba, értelmetlen beszélgetés – mérgeskedett Muszkli – gyerünk inkább, azt mondd, mi az ára a két legislegjobb kardnak, amit hajlandó vagy pénzért eladni!

—Hát ez ugye sok mindentől függ. Hadd halljam előbb, mire akarod e kardokat használni! De őszintén ám, mert képes vagyok meglátni a hazugságot a beszélő arcán!

—Úgy vélem ehhez semmi közöd, de mert igazán nincs mit szégyellnem a dolgon, megmondom: Beszari herceg párbajra hívta ki a fiamat, s utána engem is! És én nem is félek tőle, de a fiam, bár tud valamennyire harcolni, de cseppet sem olyan jól mint Beszari, aki tapasztalt, jó harcos! A fiam még kicsi, fiatal, hiszen ha jól látom nálad is fiatalabb jó négy évvel, tiszteletre méltó boszorkány-leány, ráadásul eddig inkább csak a tudományokkal tömte a fejét, ahelyett hogy gyakorolt volna, például olvasni is kiválóan megtanult! Szóval mert nem akarom a halálát, arra gondoltam, jó kardot veszek neki, ha meg már úgyis itt vagyok nálad, veszek egy kardot magamnak is! És ebben

semmi szégyenletes nincs, elvégre miért is ne legyen egy vitéznek kiváló fegyvere! Ha Beszari nem vett magának jó fegyvert, az az ő baja, elvégre vállalja mindenki a felelőséget a tetteiért!

Tiósen-Csillagfény e szavak hallatán elmosolyodott, de valahogy roppantul különösen és kegyetlenül.

—Helyes, jól beszéltél, Muszkli uraság! Vállalja mindenki a tetteiért a felelősséget! Tetszik, igazán nagyon tetszik a világnézeted! Így talán megegyezésre juthatunk.

—De leányom, ugye... - kezdte édesanyja, ám Csillagfény közbevágott:

—De, nagyonis úgy gondolom!

—Na de hát...

—Jogom van hozzá. Sokszorosan.

—Mihez? - kérdezte Muszkli, de most Csillagfény rápillantott, ám pillantása a legcsekélyebb mértékben sem volt ezúttal barátságos.

—Ehhez aztán végképp semmi közöd!

—Mindenhez van közöm! Ez a falu, ez a telep is az én birtokomon van!

—Csak gyere ellenem a katonáiddal, ha mered! - majd Csillagfény a tekintetét inkább Mogra emelte, s így szólt:

—Apád nagyon indulatos. Holott nem kellene! Nem tesz jót neki, nem lesz így hosszú életű! És felesleges is a hőbörgés, mert attól nemcsak nem ér el többet, de még tekintélyesebb sem lesz, csak nevetségesebb a szememben! Szóval Beszari ellen kellenek a kardok! Ezesetben olyan árat kérek érte, nagyon sajnálom, de olyat, amit biztos hogy nem tudtok megfizetni. A két kard ára a teljes birtokotok, mindennel együtt ami csak van rajta!

—Hát ez... ez... - kezdett hebegni Muszkli, és arca olyan vörösre vált, hogy féltő volt: mindjárt gutaütést kap.

—Vagy - folytatta tűnődve Csillagfény - vagy van egy másik lehetőség is! Megkaphatjátok másért is. Egy aprócska, jelentéktelen szívességért cserébe! - azzal felállt, a falhoz lépett, s az egyik sarok közeléből leakasztott az állványról egy olyan, díztelen, keskeny pengét, ami semmiben sem különbözött látszólag az összes többitől. —Ezt - nyújtotta Mog felé - megkaphatod, ha megesküszöl nekem valamire! - mondta, és mélyen a fiú szemébe nézett, hogy annak szinte a hideg borzongás szaladgált le-fel a hátán, de nem a félelemtől. Maga sem tudta mit érez, de úgy vélte, talán a szerelmesek érezhetnek ilyesmit, ha szívük választottja szerencsétlenni meg őket egy érzelemdús pillantással. De nem volt biztos benne, valóban ezt érzi-e, mert soha életében nem volt még szerelmes.

—Ez a kard a tied lehet kisfiú, ha megígéred, hogy teljesíted a kívánságomat!

—Mi az?! - hebegte Mog megilletődötten, s ezt gondolta:

—Ha arra kér hogy dugjam ágyba, habozás nélkül megteszem!

—Amikor küzdesz Beszarival - mondta neki különös, mély, bűgő hangon Csillagfény - akkor ne csak legyőzd őt úgy egyszerűen!

—Hát?! - hebegte értetlenül nem is Mog, de Muszkli.

—Lassan legyen vége. Nagyon lassan! Kínosan, nagyon kínosan, és sokáig fájjon neki! Érted?! - követelte tőle a gyermekboszorkány, azzal a kardot hirtelen már csak a bal kezével fogta, de úgy, hogy a penge tűhegyes vége nyílegyenesen Mog ádámcsutkájának ütközött, alulról felfelé, eközben Csillagfény jobb keze kinyúlt, szinte átölelte Mog nyakát, hosszú, kecses ujjaival megragadta a fiú nyakszirtjét, de valami képtelen erővel, ki sem nézte volna belőle a fiatalember, s eképp majdnem belenyomta Mog nyakát az éles kardba.

—Lassan! Fájdalmasan! Nem úgy sitty-sutty hirtelen, hanem lassan, hosszan, fájdal-

masan! Érted?! - sziszegte valami démoni hangon és szintúgy démoni tekintettel a fiú képébe. —Érted?! - és kissé még lejjebb nyomta a fiú nyakát a kardba, hogy annak nyakán már meg is jelent egy icipici vércsepp. Muszkli meg is ijedt, de nem mert a fia segítségére sietni, mert félt, hogy akkor egy hirtelen mozdulattal teljesen belenyomja a pengébe Mog nyakát a boszorkány.

—Igen, értem, persze hogy... - nyöszörögte Mog zavartan.

—Megteszed?!

—Igen!

—Esküdj meg rá!

—Esküszöm!

—Ez nem jó! Esküdj meg a következő szavakkal: —Ha be nem tartanám az eskümet, haljon meg a szerelmem, akárki is lesz majd az!

—És ha már van szerelmem?

—Akkor az!

Erre Mog nevetni kezdett.

—Mit nevetsz?! - vontá össze a tekintetét a boszorkány.

—Ugye nem akarod, hogy a te halálodra esküdjem?! Mert nekem már te vagy a szerelmem!

—Erről tégy le! Én független nő vagyok, s mindigis az leszek! Eszemben sincs lekötni magamat egy afféle undok állat mellé, mint egy férfi – ismerem én jól a férfiakat, akkor már inkább egy *görény* legyen a férjem, mint egy férfi!

—Én már akkor is téged szeretlek!

—Bolond! Esküdj akkor apád, anyád, és minden rokonod életére!

—Esküszöm!

—Akkor jó! És ne feledd: ha megszegnéd az ígéretedet, sőt: esküdet, találok bőven olyanokat, akik végeznek veled, mert adok nekik a tiedénél is jobb kardokat! - azzal Mog kezébe nyomta a kardot. —Nesze! - majd leakasztott mégegyet a falról, s ezt Muszkli kezébe nyomta. —Ez pedig a tied, herceg! És most mehettek!

—És... és a fizetség... - hebegte a herceg.

—Nem hallottad talán, hogy hitelbe kaptátok?! A fizetség az lesz, hogy a fiad betartja az ígéretét!

—De nekem nem kell ilyen olcsó, hitvány kard, amit csak úgy odalöknek ajándékba, nekem a legjobb kell, amit csak...

—Ostoba tulok! - ripakodott rá a boszorkány. —Miből gondolod, hogy ez a kard nem a legjobb?! Hát nem azzal kezdtem talán, hogy a legislegjobbat nem adom pénzért, csak ajándékba?! Vedd tudomásul, hogy azt az egyetlenegy kivéve ami nálam van, meg anyám kardját kivéve, e kettőt nem számítva tehát a legislegjobb kardom épp az, amit a fiadnak adtam, a következő pedig a tied! Na és most kifelé, mert meggondolom magamat! - azzal már hátba is lökte a herceget, s az nem mert ellenkezni, hiába hangoztatta nagy böszön az imént, hogy ez az ő birtoka.

És tudta, soha nem merne katonákkal a boszorkány ellen támadni. Ez a Csillagfény nem tűnik félősnek! Aki olyat mond hogy nem lesz a fia felesége, meg hogy minden férfi csak állat a szemében, az valóban nem ijedős fajta! De különben is: minek támadna rá?! Hiszen minden remekül alakult, s egy csomó pénzt is megspórolt! Az nem számít, hogy Beszarinak lassan legyen vége. Ha ezt akarja a boszorkány, hát úgy lesz. Erre már igazán képes a fia!

Hazaértek nem is sokára, de a kardokat természetesen már útközben kipróbálták.

Ehhez feláldozták a saját régi kardjaikat. S valóban, a boszorkány kardjai könnyedén elvágta a régi pengéket. Épp csak arra kellett vigyázni, hogy azért alaposan oda kellett ehhez sújtani e csodakardokkal is! Ha kicsit ütött vele az ember, akkor az történt, hogy a boszorkány kardjainak nem lett semmi különösebb bajuk, de a másik kardon keletkezett egy jókora csorba, vagy azt éppen félig vagy háromnegyedig is elvágta. De nem teljesen! Ahhoz hogy teljesen elvágja, „férfimód”, tehát jócskán oda kellett suhintani. Erre is képes volt Mog, de ehhez igazán alaposan össze kellett szednie az erejét.

—Semmi baj – legyintett erre apja – te csak azzal törődj, hogy Beszari ki ne verhesse a kardot a kezedből, ragadd meg tehát jól, ami a csapás erejét adja, azt bízvást úgy tekintheted, hogy csap ő majd épp elég erővel!

Majd elgondolkodott, a távolba nézett, s e kérdést tette fel csak úgy magának:

—Ugyan miért utálhatja a boszorkány annyira Beszari herceget?!

Ám ezt sokáig nem tudta meg.

—És képes lennél feleségül venni, ha hozzád menne?! - kérdezte huncut mosollyal a fiát Muszkli herceg.

—Naná, de mennyire, azonnal, rögvest, iziben, tüstént, habozás nélkül! Haladéktalanul!

—Na de hiszen pórléány.

—Nem az.

—De az.

—De nem az, mert boszorkány! Nemcsak nem volna tehát lealacsonyodás hogy ő a feleségem, de egyenesen megtiszteltetésnek érezném!

—Ne beszélj hülyeséget, fiam, ebben nem hihetsz!

—Miben?

—Hogy e frigy megtiszteltetés volna.

—Hogy is ne volna az, hiszen keveseknek van az országban boszorkány feleségük, amennyire én tudom, egyetlen úrnak sem!

—Az teljesen igaz, csak hogy te ha nem hiszel Istenben – márpedig ne is tiltakozz, beszéltem ám Lyukasfejjel, tudom hogy hitetlen vagy! - ha tehát nem hiszel az Úrban, akkor hogy is hihetnél boszorkányságban?!

Azt várta hogy a fia erre tiltakozni fog, ha nem is abban hogy hitetlen, de elkezdte magyaráztatni, hogy attól hogy nincs Isten, még lehetnek boszorkányok, erre ő majd jól összeveszik vele, s bebizonyítja neki, hogy logikátlanul gondolkodik. Legnagyobb meglepetésére azonban Mog ezt válaszolta:

—Teljesen igaza van apám, valóban nem hiszek boszorkányokban!

—Nem értelek, hiszen egészen eddig azt magyarázgattad, micsoda megtiszteltetés lenne, ha feleségül vehetné ezt a Csillagfény nevű boszorkányt!

—Úgy is gondolom!

—Hát akkor most mikor hazudtál nekem?!

—Egyszer sem. Valóban nem hiszek boszorkányokban. És úgy gondolom, hogy Csillagfény sem boszorkány úgy, ahogy azt a legtöbb ember gondolja, például nem adta el a lelkét az ördögnek, amiben különben szintén nem hiszek. És úgy vélem, a kardjai sem amiatt különlegesek, mert például ráolvasásokkal megbűvölte őket. Szerintem Csillagfény egyszerűen egy zseniális kovács...

—Nő létere?!

—Nő létere. És hiszen biztos is hogy nem ő emelgeti a nehéz kalapácsokat, felfogadhatt erre embereket, ő csak irányítja a munkát, talán még azt sem, elég ahhoz is az anyja, ő csak a jó ötleteket mondja! Ellenben mégis boszorkány olyan értelemben,

hogy az emberek annak tartják, a tudatlan, bugyuta emberek, mert megrémíti őket Csillagfény tudománya! És én örvidenék neki, ha a feleségem ilyen okos nő lenne!

—Hát tudod, most megnyugodtam fiam!

—Miért, apám?

—Mert már féltem hogy ki kell tagadjalak, attól tartottam ugyanis, hogy netán annyira belezúgtál abba a Bűzikébe...

—Világosság a neve.

—Most már. Régen Bűzike volt. Szóval féltem hogy azt a nyomorékot szeretnéd feleségül venni! Természetesen nem engedtem volna. Ez a Csillagfény már sokkal jobban tetszik nekem is, elvégre jócska vagyona lehet már most is, és nem megvetendő az ilyen kardok készítésének a titka sem! Persze, attól még pórleány...

—De apám, hiszen Beszarival vitatkozva maga is elismerte, hogy a nemességnek csak hét nemzedékig visszamenőleg van értelme!

—De Csillagfénynek nincs egyetlen nemzedéknyi nemessége sem!

—De van tudása, okossága!

—Na jó, hagyjuk ezt a témát fiam, mert a lány úgysem akar hozzád menni, maga mondta, hallhattad, hogy inkább fogadna el férjéül egy görényt! És különben is kicsi vagy te hozzá, ő idősebb nálad legalább négy évvel, de lehet hogy hattal vagy héttel is! Szóval most inkább készülj lélekben a harcra!

—Lélekben sem hiszek.

—Eredj már te bolond, mit érdekel engem hogy miben nem hiszel?! Készülj akkor is a harcra, mert halott emberként még a nyomorék nődet sem dughatod meg, nemhogy Csillagfényt!

* * *

Mocsokfészek igazi nagyváros volt! Talán a legnagyobbak egyike akkoriban, éltek benne egymilliónál is többen. És rászolgált a nevére, mert mindenütt szemétkupacok tarkállottak az utcasarkokon, még kakikupacok is, mert számos emeletes ház volt a városban, s a felsőbb emeleteken lakók gyakorta csak úgy kizúdították a bili tartalmát az ablakon, amikor senki sem járt arra. De néha ezzel sem törődtek... lépten-nyomon lehetett látni döglött patkányokat, oszló kutya- és macskatetemeket, s mert a város a tengerparton feküdt, halcsontokból is akadt bőségesen. Hiába, ez az, ha valahol nem létezik Köztisztasági Hivatal!

Mindazonáltal az akkori embereket ez nem zavarta túlságosan. Szokva voltak ehhez az állapothoz, soha nem is ismertek mást. Hogy mást már ne is mondjunk, senki semmi kivetni valót nem talált benne, hogy ha valakire rájön a szükség, hát letolja a gatyáját, s fényes nappal a nyílt utca közepén elvégezze akár a kis-, akár a nagydolgát! Legfeljebb akkor kötöttek bele emiatt, ha nagyon sokan jártak arra, s emiatt felbuktak volna benne. Emiatt a legzsúfoltabb főutcákon ezt nem is igen szokták megtenni, de már egy kevésbé népes mellékutcán nem is volt ritkaság az ilyen látvány.

Ne higgyük azonban, hogy emiatt nevezték Mocsokfészeknek a városukat a lakók! Ez a név is mint a személyek csúnya nevei, csak szerénység volt, ahogy Lyukasfej mondta volna: „tisztelgés az Úr dicsősége előtt”! Mocsokfészek lakói valójában meg voltak győződve róla, hogy városuk a világ legnagyobb városa, s nemhogy nem igazi mocsokfészek, de a Világ egyik legpompázatosabb csodája, mert teli van szép templomokkal és palotákkal, s van egy jókora stadionja is; különben a nevesebb urak nyilvános párbajait általában épp ebben szokták lebonyolítani. Sokan mondogatták is, hogy

soha másutt nem tudnának élni!

Mognak erről merőben más volt a véleménye. Mikor már néhány perce bandukolt a palota felé a koszos utcákon, és orra egyre csak fintorgott a rémes bűztől, így szólt:

—Remélem, sosem lesz király belőlem!

—Tessék?! - meredt rá apja.

—Mert akkor állandóan itt kéne laknom, de azt nem bírnám elviselni! Különben sem hiszem, hogy soká élnék; köztudomású, hogy itt tíz évenként hatalmas járványok dúlnak, de nem is csodálom; már régóta az a gyanúm ugyanis, hogy a piszok mindenféle betegségeket okozhat!

—Eh, Lyukasfej is megmondta nemegyszer, hogy csak a tisztaság az ami öl, s az embernek elég az üdvösséghez kétszer megmosakodnia, de egyiket sem maga kell végezze: először születésekor kell hogy megfüröszsék a bábák, azután meg elég a halála után a hullamosókra bízni a második mosdatást!

—Tudom hogy így vélekedik, ezért is vélem úgy, hogy találó név rá a Lyukasfej elnevezés! - morogta Mog.

Ami érkezésüket illeti, majdnem elkéstek. Már másnap elkezdődtek a nagy ünnepek, és az ő párbajuk épp az ünnepségsorozat legelső napjára volt beiktatva. Hőseink megjelentek időben a stadionnál, de Mog nagyon álmosnak tűnt. Ezt apja is észrevette rajta.

—Mi a bajod, fiam?

—Az ágyam tele volt tetvekkel! És még azt mondják, hogy ez a fogadó a legjobb erre-felé?!

—Hát, a boruk éppen nem is volt túl rossz...

—De össze-vissza csíptek a tetvek!

—Nem a bolhák?

—Lehet, hogy azok is...

—Idefigyelj, nem mehettünk a királyi palotába megszállni, nem vagyunk olyan nagy urak, hogy jutott volna hely nekünk ott! Máskor talán, de most az ünnepre annyi mindenki csődült ide...

—Tudom, tudom, nem is azért mondtam, és akar a halál a palotájukban hálni, lefogadom, ott is minden csupa tetű!

—Hé, ne rinyálj nekem, hanem köszönts illendően a királyt, és készülj a harcra! Most szedd össze magadat kölyök, utána már nem bánom ha fintorogsz, de most győznöd kell, azistenedet!

—Győzni fogok, apám. - felelte Mog magától értetődő udvariassággal. De nemcsak udvariassan mondta e szavakat, de akkora természetességgel is, hogy Muszkli egészen elképedt.

—Hé, mintha nem is félnél!

—Nem félek.

—Izgatott sem vagy! Most először látlak nyugodtnak napok óta!

—Mert már látok esélyt magamnak. Sőt... Meggyőződéseim szerint hatalmas diadalt aratok! Végteरेis mindenki láthatja, hogy jócskán kisebb és gyengébb vagyok mint Beszari!

Mire e szavakat befejezték, már oda is értek a heroldokhoz, akiknek dolguk volt ügyelni az érkezőkre, megtudakolni a nevüket, s egyáltalán, minden szervezési kérdést elintézni, hogy a királynak és udvarhölgyeknek, meg úgy általában a nézőknek csak a szórakozás, a felhőtlen élvezet legyen a dolguk. Miután ellenőrizték egy jegyzékben

hogy igen, Mog és Muszkli uraságok valóban ma kell megküzdjenek Beszarival, ezután rögvest közölték is velük, hogy rendben van a dolog, sőt, a díszes parádé, a felvonulás után ők lesznek a legislegelső küzdők e nagy lovagi tornán! Siessenek is az átöltözéssel, vegyék fel legdíszesebb páncéljukat, mert a felvonulás mindjárt kezdődik! Utána rögvest küzdelem... Beszari már várja is őket!

—Apám részt is vesz majd a felvonuláson, de én nem. - felelte erre Mog.

—Hogyhogy?! - képedt el a herold, akinek ezt mondta.

—Nem lenne időm átöltözni akkor a küzdelemhez.

—Nem értem, hiszen a felvonulás eleve talpig páncélban történik!

—Épp erről beszélek. Én páncél nélkül állok majd ki Beszari ellen, ha tehát résztvennék a díszfelvonuláson, meg kéne várakoztatnom a közönséget a páncél levetésével, ami nem volna illendő. Hiszen hogy is képzelhetnék olyasmit, hogy épp rám várjon Őfelsége! Inkább nem vonulok fel.

—Még mindig nem értem azt hiszem: hiszen szó sincs róla, hogy Beszari herceg ne viselne páncélt!

—Viseljen csak nyugodtan. Én csak arról beszéltem, hogy *én magam* nem viselek majd!

—Ez kész öngyilkosság!

—Dehogy. Ez bölcsesség, aminek mély értelmét a győzelmem után úgymint mindenki megtapasztalhatja majd!

—De hiszen páncélos vitéz ellen páncél nélkülinek semmi esélye, pláne nem karddal a kezében! Még ha legalább harci fokossal küzdenél fiatalúr, de így...

—Így akarom! Elég legyen a szóból! - csapott Mog a kardja markolatára.

S mert így akarta, így is lett.

Ami a felvonulást illeti, meglehetősen látványos volt, mert az ország nemességének színe-java képviseltette magát rajta, mind igyekeztek úgy csillogni-villogni, ahogyan az csak lehetséges, részben hogy méltónak mutakozzanak rangjukhoz, hírnevükhöz, részint hogy fitogtassák gazdagságukat, részben meg hogy megakadjon rajtuk valamely előkelő és/vagy szép nő szeme! No meg hogy a többi nemeseket a sárga irigység környékezze... Olyik nemesúr még lovai patkószeget is aranyból készíttette, és a legritkább madarak tollaiból készített bokrétát és tollforgót magának illetve hátasának. A kardmarkolata mindenesetre majdnem mindegyiküknek aranyból volt, s ha mégsem hát ezüstből; az ezüstmarkolatúak azonban már nagyon szegénynek számítottak ezen a felvonuláson, szégyenkeztek is épp eleget!

S bár meleg volt az idő, de tetőtől-talpig felöltöztek, csak azért, hogy a páncél ne a bőrüket nyomja, hanem a bőr és a páncél közti ruhát! No meg, meleg idő esetén megégette volna a bőrüket az átforrósodott páncél, ha közvetlenül ahhoz ér, hidegben pedig megfagyasztotta volna őket, a jó aláöltözés tehát nem luxus, hanem elengedhetetlen szükséglet páncélos vitéznek! Na és hát ennek nem lehet más következménye, mint hogy ha e nehéz, jó harminc- de néha ötven kilós páncélban csak kicsit is mozog valaki, kiizzad még hideg időben is, hát még ha meleg az idő! Odabent a vitézek tehát valóságos tócsában ücsörögtek, izzadtak mint az igásló, olyan volt rajtuk a ruha, mintha most jöttek volna ki egy fürdő után a tó alól, a páncél résein át beszállt hozzájuk mindenféle por, pizok, ez megtapadt a nedves ruhán, azt hamarosan sárszínűre változtatván, apránként bejutott a vitéz bőréhez, azt is összekoszolta, a kosz miatt viszketni kezdett a vitéz bőre mindenféle, de meg nem vakarhatta, mert a keze és a bőre közt ott volt a páncél... Irtó kellemetlen érzés! Mogon is volt néhányszor

páncél, volt az ő méretére készült ilyen fémruhája nem is egy, de szívből utálta. Már emiatt sem óhajtotta felvenni, mert utált viszketni különben is, de pláne úgy, hogy meg sem vakarhatja magát, ám most még amiatt is páncél nélkül akart maradni, mert fontosnak tartotta, hogy fürge maradjon. A páncélban pedig mindig úgy érezte magát, mint egy lomha teknősbéka.

Felvonulás közben a vitézek mosolyogtak, s integettek mindenfelé, többnyire a kardjaikkal. Ennek oka nem holmi vadság volt, inkább az, hogy legtöbbjük még a kardpengét is bearanyozta vékonyan, már ha tehetette. Igaz, az az első ütésnél lekopik róla, de annyi baj legyen, ilyen előkelő alkalmakkor fontos a látvány, fontos hogy ne nézze őt senki sem holmi szegény pórnak! A felvonulók közt volt Muszkli herceg is, és ő is integetett, de nem a kardjával, csak a kezével. Igazság szerint kissé szégyellte kihúzni a kardját. Mert az lehet hogy ez remek kard, de az is biztos hogy csak a markolata aranyozott, amibe betétette a boszorkánytól kapott pengét, ám hogy a penge semennyire sem díszes, az is bizonyos! Tulajdonképpen gondolt arra hogy bearanyoztatja, mert megérdemli egy ilyen remek fegyver, de mintha csak kitalálta volna a gondolatait, alig értek a kapuhoz, máris megszólalt az őket kikísérő Reménység:

—Eszedbe ne jusson hozzápiszkálni a pengéhez, herceg!

—Miről beszélsz?!

—Arról, hogy ne nagyon birizgáld. Ne véssed bele a nevedet, jelmondatot sem, s ne nagyon dugdосd tűzbe! Nemcsak akkor romlik el, ha nedvesen hagyod és elrozsdál, de akkor is, ha hagyod hogy felizzon! Ez így van jól ahogy van, s bármit csinálsz vele, annak csakis az lehet a következménye, hogy ellágyul, veszít a keménységéből, vagy épp ellenkezőleg: olyan rideg lesz, hogy eltörik!

Nem merte tehát a herceg bearanyoztatni a pengét, de így most inkább elő sem húzta. Nem mutatott volna jól a többieké mellett! Ráadásul az ő kardjának pengéje alig volt két ujjnyi széles, mások meg holmi két tenyérnyi széles pallosokkal is hengegtek... félt, hogy nevetségessé válik!

Na de majd lesz ez másként is, ha a fia nagy diadalt arat...! - gondolta, s már előre élvezte a nagy ámulatot.

Az ünnepélyes bemutató után a felvonulók félreálltak, s elő kellett lépjen a lovagi torna első párosa, tehát Mog és Beszari. Elő is léptek, meghajoltak a király és a többi nagyon előkelő palotabeli személy felé, bemutatkoztak, s most kellett hogy a király engedélyezze a párbajt, sőt, hogy felszólítsa őket a küzdelemre! Ám most megakadt az uralkodó tekintete Mogon, méghozzá duplán.

—De hát úgy látom hogy ez a furcsa nevű fiatalember még igazán nagyon fiatal ember! Alig nőhetett ki a gyermekkorból!

—De már párbajképes! - válaszolta gyorsan Beszari.

—De épp hogy. Nem sok hete múlhatott csak el tizenkettő! Ragaszkodol a párbajhoz, herceg? Hiszen ez csak közönséges gyilkosság lesz, amely nem hoz dicsőséget a fejedre!

—Nagyon mélyen megsértett ő is és apja is!

—De a könnyörület érzete nemes erény. Bocsáss meg neki!

—De igazán nagyon megsértett: azt állította, hogy semmivel sem vagyok nemesebb mint ő, holott én egészen Szent Lábszag királyig vezethetem vissza a családfámat! Ő meg amilyen pökhendi, azt meri állítani, hogy az mit sem számít, mert a nemességnek csak a hetedik nemzedékig visszamenőleg van értelme!

—Furcsa gondolat! - ráncolta össze a homlokát a király. S ezt látva Mog kezdte magát

kellemetlenül érezni. Nem volna jó, ha Beszari ellene hangolná őfelségét! S ezért hogy gyorsan befejezzék ezt a faggatódzást, így szólt:

—Mondtam amit mondtam, nem számít, mert most nem a beszélgetés kedvéért vagyunk itt! Én magam is akarom ezt a párbajt, királyom, és nem kívánom, hogy Beszari megbocsásson nekem, mert nincs miért megbocsátania, nem követtem el semmi szégyenleteset, s egyáltalán, nekem csak ne bocsásson meg senki, nem akarom hogy ezzel meg legyek alázva! Szabályosan kihívott, s ezután már nem állhat el a küzdelemtől, csak ha elismeri, hogy ő maga viselkedett nemeshez méltatlanul! Ekkor én magam fogok őneki megbocsátani!

—Arról szó sem lehet, kölyök!

—Nem vagyok kölyök, én neked Penge úr vagyok!

—Te nekem csak egy taknyos köpet vagy a csizmám talpán!

—Na most már én hívlak ki téged párbajra!

—Remek ötlet, mehetünk is küzdeni, ha őfelsége engedélyezi!

—De ez a... hm... Penge úr nincs páncélban! - csóválta a fejét a vén király.

—Nem akarom hogy az legyen a látszat, hogy túlzott előnybe kerülök Beszarival szemben! Én olyan jó harcos vagyok, hogy így is legyőzöm! - vigyorgott szemtelenül Mog.

—A beképzeltség nem vall istenfélő lélekre! - figyelmeztette őt a király.

—Ha félem is istent, de Beszarit már cseppet sem! Én így szoktam meg a harcot!

—Hát jól van, akkor menjetek a helyetekre, és ha elhangzik a jel, kezdődjék a párviadal! - sóhajtott a király. S erre Mog és Beszari kissé hátrébb léptek, egymástól mintegy tíz lépésnyire, megálltak, s várták a jelet, ami hamarosan meg is jött, harsonaszó formájában.

—Jobb ha nem is próbálsz védekezni, öcskös, hanem imádkozol: azzal többre mész, hasznosabban töltöd el azt a néhány pillanatot, ami még maradt neked a halálodig! - kiáltott rá Beszari, azzal felemelte nagy kardját, ami majdnem beillett pallosnak is, és Mogra rontott vele. És bár páncélban volt, de nem is volt különösebben lassú! No igen: Beszari erős ember volt, s egy erős ember azért páncélban is tud gyorsan mozogni, ha rövid ideig is.

Mindenesetre Mog mégis gyorsabb volt nála, ami nem csoda, a gyermekek általában fürgébbek a felnőtteknél, és az ő mozgását páncél sem nehezítette! Sikerült elugrania Beszari első csapása elől, amit az oldalról indított a feje irányába. Elugrott, s már emelte is a kardját, hogy most ő támadjon. Na de Beszari sem maradt tétlen: ha oldalról nem sikerült eltalálnia Mogot, majd sikerül felülről lefelé lesújtani rá! - gondolta, s emelte a fegyverét ő is. Ám mielőtt még azt a feje fölé emelhetné volna, azt máris eltalálta Mog ütése, a közepe táján.

Eltalálta, de ettől még nem vágódott ketté a kard! Nem, mert valamiképp kicsit sújthatott Mog. Ám az így is bekövetkezett, hogy a pengét félig is bevágta, ekkora csorba még sosem csúfított el kardot talán!

—Mi az ördög... - ámult el Beszari a történteken, s talán el is sápadt, de ezt a sisakja alatt senki sem láthatta. Ám elálmélkodását Mog nem hagyta kihasználatlanul, mert gyorsan beugrott Beszari felemelt karja alá, sújtott mégegyet, ezúttal azonban nem a kard, hanem a páncélos végtag irányába, teljes erőből... S erre azonnal vérzuhatag spriccelte be a ruháját, mert Beszari herceg kardot markoló jobb karja felrepült a levegőbe, majd három lépésnyire ért földet! Mog kardja levágta azt könyéktájban!

Mi tagadás, Beszari üvöltött hogy jobban sem kellett! Igen ám, de ez nem hatotta meg Mogot. Neki az járt a fejében, hogy muszáj betartania a boszorkánynak tett ígére-

tét! Nem is azért mintha félne tőle, hogy a boszorkány bosszút áll, nem fél ő egy cseppet sem, de ő maga is be akarja tartani az esküjét! Be akarja tartani, igenis akarja, önként, szabad akaratából, mert szerelmes! Vagy ha nem is az, de annyira tetszik neki Csillagfény, mint még soha senki! Az nem lehet hogy egyszer majd találkozik a leánnyal, s az csúnyán nézzen rá, vagy épp megvetően...

S így most Mog villámgyorsan leguggolt, csapott egyet a kardjával oldalra, félkörívben, s lemetszette a herceg különben vascizmába bújtatott jobb bokáját. A herceg elzuhant, páncélos teste csak úgy dőndült a talajon. Mog odalépett mellé, s most a bal csuklót vágta le, aztán a herceg két lába közé csapott egy nagyot; sejtette hogy ezzel nem valószínű hogy lemetszi annak férfiasságát, de remélte, hogy legalábbis megsebzí azt!

—Nesze te piszok disznó – kiáltotta – ezt a sok kint igenis megérdemelted, mert szeretted volna ha megölik azt a helyes kislányt, élvezted a kínjait is, hát akkor szenvedj csak tovább! - s Mog arra gondolt, ha ezt elmeséli Tanaisznak, valószínűleg a nyomorék leány is nagyon örvend majd, amiért bosszút állt érte, egyszerre két leánynak okoz tehát örömet ezzel: neki is és Csillagfénynek is, bolond lenne tehát nem miszlikbe aprítani Beszarit!

Úgy is tett hát, egy mozdulattal leemelte a herceg sisakját, majd két gyors suhintással lemetszette annak mindkét fülét, s már épp készült volna további vagdosásokra, amikor felharsant a király kiáltása:

—De hát mit művelsz ott, te ebadta?!

—Felkoncolom az ellenséget. - válaszolta nyugodtan Mog, de a vagdalkozást abbahagyta. Beszari különben el is ájult eddigre.

—De hiszen amit te teszel, teljességgel méltatlan egy lovaghoz!

—Nem is avattak még lovaggá. Még fegyverhordozó sem vagyok.

—Nem is leszel az! Így nem illik küzdeni! Akit legyőzöl, annak illik hogy adj valamit, mintegy cserébe a dicsőségért amiben részesedel épp általa, a legyőzött által, azáltal, hogy legyőzhetted: kell tehát adnod neki valamit, vagy kegyelmet, vagy kegyelemdőfést! Velejéig gonosz, elfajzott gazemberek, útonállók és kalózok szokták csak kínozni a legyőzötteket!

—Bocsáss meg királyom, de erre csak azt mondhatom: velejéig gonosz, elfajzott gazemberek, útonállók és kalózok szoktak csak náluk jóval kisebbeket kihívni párbajra! De ne is beszéljünk rólam: avagy tán nem épp előtted bizonyította be ez a férfi, milyen megátalkodott gazember, mások kínjából, nyomorékságából és éhségéből akart szórakozást összemesterkedni?! Neked királyom, nem mutatta-e be tán a nyomorékok színházát?!

—De igen, és remek móka volt amit kitalált! A nyomorékok végülis önként vállalták a szereplést...

—Beszari is önként vállalta a halál és megnyomorodás kockázatát, amikor kiállt ellenem! - vágott a király szavába merészen Mog, majd legyintett egyet.

—Mindegy, te vagy a király, felség, s én tisztelem az akaratodat! Úgy teszek ahogy parancsoltad! Adok Beszarinak valamit: kegyelmet! Éljen tovább ha megmarad, így, nyomorékon! - azzal meghajolt mindenki felé, és elhagyta a porondot.

Nem harsant fel üdvírvallgás a győzelme után. A többesrészes nézőközönség egy emberként hallgatott, mindenkit a döbbenetbe kergetett Mog rideg, érzéketlen kegyetlensége. Mert bár csöppet sem volt újdonság a számukra, hogy egy lovagi tornán valaki megnyomorodik, de az eddig még kivétel nélkül mindig a véletlen műve volt. Mog viszont könnyörtelen hidegvérrel, szántszándékkal tette nyomorékká Beszarit, mintegy előre

megfontolt szándékkal, kiterelve jóelőre minden kardcsapást! Holott simán megölhet-
te volna gyorsan és hamar!

Egyedül saját apja nem csodálkozott ezen. Muszkli herceg maga is haragudott Beszari-ra, de ami ennél lényegesebb: ő is tudta, mert ott volt amikor történt, hogy a fia megesküdt a boszorkánynak! Továbbá tudta azt is, hogy Mog szerelmes Csillagfény-be. Na és hát egy szerelmes mindent meg szokott tenni álmai párjának, nehogy már azt a csekélységet se vigye véghez, hogy miszlikbe aprít egy férfit, aki valamiért ellen-szenves szíve választottjának!

Ám Muszkli herceg pontosan érzékelte a tömeghangulatot, hogy itt szó sincs diadal-ról, inkább mély ellenszenvről, s így amikor melléje ért Mog, karon ragadta és így szólt: —Gyere fiam, tünjünk el innen mielőbb!

S csak amikor már messzebb jártak, akkor szólalt meg ismét a hercegi apuka: —Ne törődj azzal a sok hülyeséggel, amit a király mondott! Most végre méltó voltál a Penge névre, fiam! Ezentúl megengedem, hogy tegezz!

* * *

Beszari nem halt meg rögtön. Testét a szolgák elvitték a küzdőtérrel egy kis szobácská-ba, és a vérzést is el akarták állítani a végtagjain, úgy, hogy kiégetik a sebeket tüzes vassal. Ám ezt Beszari nem hagyta.

—Csak kössétek el a sebek felett a karomat-lábamat! - parancsolta.

—De az nem állítja el tökéletesen a vérzést... - ellenkezett az egyik szolga, de Beszari ráförmedt.

—Ostoba! Úgyis végem van – vagy te talán nem látod, hogy kilóg a belem?! Azzal mit kezdenél, azt is kiégetnéd?! Eredj inkább a papért!

Valóban, amikor Mog a kardjával Beszari lába közé sújtott, szándékával ellentétben nem sikerült eltalálnia a férfi férfiasságát, ellenben jócskán felmetszette annak hasfa-lát, megsértve így a beleket is. Azt meg mindenki tudta akkoriban, hogy aki e tájon sé-rült meg, annak a túlélésre nincs esélye. És Beszari úgyis sok vért vesztett.

Hamarosan megérkezett saját papja, aki a Parlag névre hallgatott. Ő is megvizsgálta urát, s nem is rejtette véka alá a véleményét.

—Attól tartok herceg, ideje hogy meggyónd bűneidet, s eképp majd nem is sokára tisz-ta lélekkel állhatsz az Úr elé!

—Eh, sosem lesz az én lelkem tiszta...

—Hát igen, bűnös teremtmények vagyunk mi emberek, de az Úr kegyes, s aki őszinte bűnbánatot gyakorol, annak megbocsátja a vétkeit!

—De mi van, ha valaki nem bánja a bűneit?!

—Hát akkor... akkor azt hiszem nincs bocsánat! De miért ne bánnád meg?!

—Mondhatom azt hogy bánom, de hát az hazugság volna, mert nem bánom! Minek le-gyek én jobb, mint a többi nemesúr?! És nem is voltam jobb. Remélem, rosszabb sem. Hazudtam, gyilkoltam, esküket szegtem... Nőket erőszakoltam... De ezt a többiek is megtették! Vagy megbocsát az Úr minden nemesúrnak, s akkor nekem is, akár bá-nom, akár nem, vagy mind elkárhozunk! Nem voltam én sem rosszabb náluk! De... de nem! Nem igaz! - és most Beszari elsápadt. —Igenis rosszabb voltam! Elkövettem egy vétket... igen... amit nagyon bánok! Valóban bánom!

—És mi volt az? - kérdezte Parlag atya.

—Hazudtam egy nőnek.

—Hát ez még nem olyan nagy baj!

—De igen. Régen történt... megvan több mint másfél évtizede is... Egy kovács leánya volt. - és Beszari elhallgatott, láthatóan emlékezett. Mikor megint megszólalt, a hangja sokkal gyengébb volt.

—Nincs már sok időm, atyám... Rövid lesz a gyónásom. Szerettem azt a lányt, azt hiszem. De hát én herceg vagyok, ő pórleány... Nem is gondolhattam rá, hogy feleségül vegyem. A szüleim sem engedték volna, akkor még élt az apám... De mindenáron meg akartam kapni! Azt hazudtam neki, hogy feleségül veszem! És le is feküdtem vele. Pedig egy percre sem gondoltam komolyan az ígéreteket! Sőt, megesküdtem előtte a Mindenható szent nevére, hogy feleségül veszem! De nem tettem. Már másnap otthagytam. Szerettem volna észrevétlenül távozni, de felébredt. És sirt, de én kinevettem... Azt mondtam neki, mit csodálkozik, hiszen ha velem lefeküdt házasság nélkül, akkor kurva, amint a neve is az, mert úgy hívták, hogy Kurva... És elmentem, Aztán egy darabig nem is láttam, de egy évvel később ellátogatott a váramhoz, persze nem engedték be, de kivárta míg vadászni megyek, találkozott velem, és mondta hogy gyermeket szült tőlem, egy leányt... és én akkor sem vettem feleségül, hogy is nézne az ki, hogy én egy pórleányt... kinevettem, azt mondtam neki, menjen kurvának, éljen a testéből, ha úgyis az a neve... de ő azt mondta, hogy már nem az a neve, ezentúl az a neve, hogy Reménység, mert reméli a lánya jobb ember lesz mint én... És nem találkoztam vele többet. És ezt nagyon bánom, mert esküt szegtem...

—Nem vitás fiam, hogy bűnt követtél el, de ez nem is olyan nagy véték, a nő végülis önként adta magát neked, ez nem is erőszak volt...

—Igen, de épp ez az: más urak is erőszakolnak meg nőket néha, én is tettem már meg nemegyszer, de akkor nem csapom be a nőt! Akkor én és akit megerőszakolok, ellenségek vagyunk. De itt visszaéltem a nő bizalmával! Bízott bennem, számított rám, azt hitte jobb vagyok mint a többi uraságok, s kiderült, hogy nem... atyám, én... - de Beszari nem tudta befejezni a mondatát, mert teste hirtelen rándult egyet, szeme fennakadt...

—Az Úr legyen a te lelkeddel! - szólt ezt látva a pap, majd lezárta a férfi szemét, és távozott.

2. fejezet: A sátánimádók

Valahol a végtelen Űrben egy lapos diszkosz szállt egyik csillagtól a másikig. Mármint látszólag. Mert valójában ha egyik helyről a másikig el akart jutni, a hipertéri közlekedést használta. Mégis, ha valaki messziről ránézett, úgy tűnt neki, mintha holmi istennek hajították volna el e korongot, isteni sportmérkőzésük közepette.

Ha e képzeletbeli valaki aztán közelebb lopakodott volna e koronghoz, kezdte volna értetlenül ráncolni a szemöldökét! E hatalmas, jó harminc kilométer átmérőjű űrváros felszíne ugyanis pompázatosan ki volt pingálva, igazán művészeknek mondható festményekkel. E festmények azonban nem akármit ábrázoltak! Voltaképpen nem is volt szó itt több festményről, csupán egyetlenegről. A festés ugyanis nem más célt szolgált, mint hogy egyéniséget biztosítson az űrvárosnak aképp, hogy az egészet egy pokolbeli szörny fejéhez tegye hasonlatossá. Nem is akármilyen szörny fejét mintázta az űrváros: magának a Sátánnak a fejét, amint az ráadásul épp egy sikoltozó, megkötözött nőt nyel le!

A Sátán homlokára valami írásnak tűnő jelsorozat is fel volt pingálva, fura betűkkel, melyek úgy néztek ki, mintha vérrel mázolták volna fel őket, mintha csorognának le a Sötét Űr homlokáról, más betűk meg hegyes, lefelé fordított késpengékre hasonlítottak. Ha azonban az ezen űrvárosban lakó nép nyelvét ismerte volna e betűk elolvasója, akkor a következő szót silabizálhatta volna ki e jelekből:

Mennyváros

Igen, e nép Mennyvárosnak hívta űrvárosát, éles ellentétben azzal, hogy külsőre a Sátánhoz tette hasonlatossá.

Ez látszólag nagy ellentmondás, de valóban csak látszólag. Érthetővé válik minden annak, aki megismerkedik e nép vallásával! Ebben az égi városban ugyanis nem akárkik laktak, hanem a Luciferiádák, akik a Sátánt, más néven Lucifert tisztelték mint a Világmindenség legerősebb szellemi hatalmát. Szerintük magát a Világot is a Sátán teremtetten, pusztán azért, hogy hatalmát fitogtathassa, az a lény pedig akit más vallások Istennek titulálnak, nem más mint Sátán csalfa szolgája, aki megpróbálja elvitatni a Teremtő Sátán elől a dicsőséget, és a szelidségről meg a szeretetről szóló zagyva meséivel igyekszik összezavarni az emberek elméjét, hogy azok eképp szembeforduljanak az Egy Igaz Sátánnal.

Ebben az űrvárosban lakott történetünk idején Jalla is, aki egy tizenhatéves fiatalember volt. S ez a fiatalember a fejébe vette, épp ezidőtájt, hogy márpedig ő ha törik, ha szakad, de nőhöz jut, méghozzá nem is sokára, még ha emiatt magával Draganca-dzsarac főpappal kell szembeszállnia, akkor is!

A főpap szép nevén ne csodálkozzunk! A sátánisták közt olyan névadási szokás dívott, hogy a férfiak neve lehetett bármilyen, de egy névben kizárólag ugyanaz a magánhangzó szerepelhetett. E névadásnál az a-á, az e-é, az o-ő és u-ű külön betűnek számít, de az o-ó, ö-ő, u-ú, ü-ű, i-í nem.

Jallának nem volt semmi baja a saját nevével, Draganca-dzsarac nevével sem, annál inkább azzal, hogy népében cseppet sem volt könnyű a nőhöz jutás! A nők ugyanis, nos, azok enyhén szólva egészen más jogokkal rendelkeztek mint a férfiak, de annyira, hogy jogaik nem is voltak, nem is számítottak tulajdonképpen embereknek, inkább különleges vagyontárgyaknak. Ezt már az is jelezte, hogy a nők nevére nem voltak szabályok: minden férfi úgy hívta a nőjét vagy nőit, ahogyan az neki épp tetszett!

De kevés férfi élvezhette a névválasztás szabadságát. Azon férfiak akiknek saját nőjük volt, egészen kivételes, különleges csoportba tartoztak. Mondhatni, a „felső tíz-

ezerbe”, s ezt szó szerint kell érteni, tekintve hogy bár Mennyváros lakóinak száma bő kétmillió volt, de ezek közül a nőkkel rendelkezők száma ténylegesen nem volt több mint tízezer, sőt, bőségesen az ötezer fő alatti volt. Minden ilyen férfira esett tehát négyszáz nőtlen férfi is!

Ezen csak addig csodálkozhat valaki, míg meg nem tudja, hogy Mennyváros polgárainak volt alkotmánya is, melyben a maguk számára a következő állampolgári jogokat deklarálták: minden mennyvárosinak alkotmányos joga volt a létfenntartásához szükséges ingyenes élelemhez, italhoz, egy legalább húsz négyzetméteres szobához mint lakhelyhez, a korlátlan művelődési és szórakozási lehetőséghez, az orvosi ellátáshoz amennyiben saját maga képes eljutni az orvosi szobához ahol az orvosrobot várja, joga volt az öngyilkossághoz, a fogadáskötéshez, a párbajhoz, az imádsághoz, a pihenéshez, fegyverviseléshez és a baszáshoz. Mindez ingyen járt mindenkinek! Nem szerepelt viszont a jogok közt a nők birtoklása!

Na de hogyan baszhatott valaki, ha nem volt nője?! Nagyon egyszerűen, s ennek módját már egészen kis, hatéves korukban megtanították a fiúknak az iskolában. Nem mintha az iskola amúgy kötelező lett volna, pontosabban csak az első két osztály elvégzése volt kötelező, de még itt sem osztályoztak. És nem is fárasztották a nebulókat olyasmivel, hogy írás-olvasás meg számtan. Alapvető egészségügyi ismereteket tanítottak nekik, felhívták a figyelmüket állampolgári jogaikra és kötelességeikre, s megtanítottak nekik bizonyos imádságokat s vallásuk alapjait. Ennél természetesen sokkal de sokkal többet is tanulhatott bárki, akár gyerek akár felnőtt, de csakis akkor, ha ő maga akarta azt. Joga volt ehhez, tanulhatott. Joga volt rá, de azzal élni nem volt kötelező! Nem is csoda ezek után, hogy Mennyváros lakóinak több mint kétharmada egyszerűen analfabéta maradt. Mert minek is tanuljon meg valaki olvasni, ha ételt anélkül is kap ingyen az étkezdében, szórakozni is szórakozhat mert ágyában fekvé nézheti a számítógéphálózaton adott filmeket, hallgathat zenéket, tornázhat a tornateremben, fürdözhet, társasjátékozhat, vitatkozhat-veszekedhet, párbajozhat... Minek ide tanulás?!

Jalla úgy gondolta, fontos lehet a tanulás. Például akkor, ha nőhöz akar jutni. Mert még ahhoz sem kell tanulás hogy baszhasson, de őt valahogy nemigen elégítette ki az a lehetőség, amit a nemi életre az állampolgári jog a nagy többség számára biztosított!

Kiskorában mutatták meg neki, hogy miként megy ez, nem mintha akkoriban az olyan kis gyerekeket ez bármennyire is érdekelte volna már, de illet hogy tudjanak erről, mert lesznek ők majd nagyok is! Már persze ha megélik a nagykorúságot, ami cseppet sem volt biztos...

Jallát is elvezették a többiekkel együtt egy jókora terembe. Itt sok-sok gumimatrac volt, egy-egy kerevetre helyezve, mely kerevetek nagyjából csípőmagasságúak voltak. Mindegyik kereveten egy mezítelen nő feküdt, lábaik terpeszbe rakva, s oldalt lelógtak a lábak a kerevetről. A kerevet aljához oda volt bilincselve mindegyik bokájuk. A nők karjából és lábából több vékony drót lógott ki. A nők szeme csukva volt, úgy tűnt, alszanak.

—Íme, ez az a helyiség, melyről már sokat hallhattatok gyerekek: ez a baszodák egyike! - magyarázta nekik a tanár. —Mindegyikteknél el fog jönni majd az idő, amikor már nagyon fickándozik a kukikátok, na és akkor jó ha tudjátok, mit kell tenni: el kell jönnötök egy ilyen baszodába, itt kiválaszthatjátok a nektek tetsző nőt, odaléptek mellé, és bedugjátok a nagy lompost a picsájába, ide tehát ni, ide a lába közé! - mutatta a helyet a tanár. —De nem szabad a nőt verni, harapni, csípni, semmi ilyesmit nem szabad, mert ez állami tulajdon! Aki megkárosítja, azt kilökjük a világűrbe ürruha nélkül!

—De hát a nő ebből semmit nem érez! - ellenkezett már kis hatévesen is Jalla.

—Nem számít, akkor is tilos bántani. Nem a tied ugyanis! - válaszolta a tanár.

—Nem akarom én bántani, arra gondoltam, a baszásból nem érez semmit!

—Persze hogy nem, de jól van ez így, a baszás arra való, hogy te érezz valamit, úgy általában a férfi, és nem a nő! Különben is, ha érezne, esetleg ellenkezne, s a kiabálásával elrontaná a te örömet! De szerencsére gondoltunk erre mi a magunk végtelen bölcsességében, emiatt van az, hogy minden itteni nőnek tűt szúrtunk a nyakszirtjébe a gerincagyába, s e türe bizonyos feszültséget adva állandóan altatjuk.

—És sosem ébrednek fel?

—Sosem.

—Akkor hogyan esznek?

—Nem esznek. Két-három naponta elszállítjuk őket vissza a lengetőbe, s ott mester-ségesen, intravénásan tápláljuk őket. Ha meg nagyon leromlanak, egyszerűen leselej-tezzük őket. Nem kár értük, mert ezek úgysem szülésre vannak minősítve, de nem is szülhetnének, mert sterilizáltuk valamennyit.

—Mi az a lengető? - kérdezte az egyik gyerek.

—Tudjátok az úgy van, hogy itt a világűrben semminek sincs súlya. Mennyvárosban is csak azért lehet súlyunk, mert a lakórészlegek a peremén vannak, s a város állandóan forog a középpontja körül. Minél közelebb van azonban egy hely a középponthoz, annál kisebb ott a súly! Na és hát a lengető, az az űrvárosunk kellős közepén van, ahol már egyáltalán nincs súly. Ott sok-sok nőt tárolunk, felfüggesztve. Mert e drótok amiket itt láttok a nőkből kinyúlni, ezek olyan drótok, hogy behatolnak a nőbe például itt a bo-kájánál, belemegy a drót a csontba, s kijön itt a térde közelében, s van efféle drót fűzve a combcsontjába, karcsontjaiba, medencecsontjaiba is. Ezeken a nagy csöves csonto-kon halad át tehát a drót, s ezeknél fogva lóg a lengetőben a nő. Itt ugyan nincs súly, ezért nem feszíti semmi sem e drótokat, de kell hogy meg legyenek kötve, mert nem szabad hogy elmozduljanak akkor sem, ha Mennyváros elindul valamerre vagy megáll, vagy irányt változtat. Ez nekik különben akkor sem fájna ha ébren lennének, és így nem sebződik fel nagyon a bőrük sem, mert csak egy kicsike kis sebecske van rajtuk ahol a drótok bemennek beléjük vagy kijönnek belőlük. Ha a csuklóik lennének ösz-szekötve, az felsebződne sőt elhalna a csukló, mert a drót elszorítaná a vérkeringést. Ez tehát nagyon civilizált módszer a nők tartósítására, igazán kíméletes és kultúrlény-hez méltó! És azért is jó, mert ha netán valamiért felébredne valamely nő a lengetőben – ez ritkán bár de néha megesik – akkor sem tud megszökni, mert amin lóg, az ott van benne magában, nem tudja kirántani. Különben a drótok szervbarát anyagból vannak, tehát nem okoznak gyulladást. Na szóval ott a lengetőben intravénásan tápláljuk egy darabig őket, majd újra kihozzuk ide három napra a nőket, hogy baszhasson velük aki akar.

—És hol vannak azok a nők, akik szülik a férfiakat? - kérdezte Jalla.

—Általában ők is a lengetőben. Őket onnan csak nagyon rövid időkre hozzuk ki, tény-leg csak akkor, amikor megbassza őket az a férfi, aki megkapta a szaporodásra a jogot. Mert tudjátok az úgy van, hogy nálunk kiválóan lehet élni bármi munka nélkül is. Ez mindenki alkotmányos joga! A szaporodási jog azonban egészen más! Ahhoz csak annak van joga, aki hasznos tagja a közösségnek. Tehát hajlandó munkát végezni! Dolgozni nem muszáj, de aki nem dolgozik, ne is szaporodjék, ez egyik fő jelmonda-tunk! Nem is hajlandó dolgozni mindenki, de ez nem is baj, mert olyan nagyon sok munka nincs is a mi civilizált világunkban. De van azért munka, ha nem is sok, s ezt is el kell végezze valaki. Ilyen munka például a takarítás, meg az is amit én végzek,

hogy tanítalak benneteket, meg más egyebek is akadnak, például gépek javítása, a nők őrzése a lengetőben, gyógyítás, stb. Na és hát minél több munkát vállal valaki, s minél nehezebb illetve értékesebb munkát, annál több úgynevezett „szaporodási pontot” kap. Ezeket a központi számítógép tartja nyilván. E pontokkal az illető maga rendelkezik, úgy, hogy beváltja őket szaporodási aktusokra. Például ha van elég ilyen pontja, jelzi a megfelelő illetékes hivatalban hogy ő most szaporodni akar, ekkor elvezetik a nem sterilizált nők szigorúan őrzött részlegéhez, ott megbaszhatja az általa választott nőt, s e baszásért levonnak tőle bizonyos mennyiségű szaporodási pontot. Ha szerencséje van az illetőnek, a nő megfog, s majd a kellő időben szül is. Ha lányt szül, azt leselejtezzük, ha fiút, felneveljük. Ti is így születtetek, gyerekek! Természetesen a kisfiúk gondozása is munka. És ha már itt tartunk, elmondom, hogy attól függ, mennyi pontot vonnak le a szaporodni vágyó férfitől, hogy milyen értékesnek ítélik a baszni kívánt nőt. A szebbek többbe kerülnek, a fiatalabbak is, a legislegtöbbségre meg azok, akik lázadotak.

—Azokat nem megölik inkább? - kérdezte Jalla.

—Csak akkor, ha már nem tudnak szülni. Eszünk ágában sincs megölni különben, amikor az ilyen nő ritka kincs!

—De én úgy hallottam, hogy a nőket mindenféle módon igyekeznek leszoktatni a lázadásról!

—Igazad van fiacskám, ez természetesen így igaz! A nők csak ne lázadozzanak, ha ezt megengednénk, nem lehetnénk urak a saját városunkban! De épp emiatt, ha egy nő mégis lázad, a tilalmak és komoly büntetések ellenére is, nos, az nagyon bátor nő, márpedig mi a mi civilizált társadalmunkban a bátorságot tartjuk a férfiember egyik legfőbb erényének! Az ilyen nő, a lázadó, természetesen nem szabad hogy a továbbiakban köztünk járjon-keljen, de ostobaságra vallana elpocsékolni, amikor bátorságát okozó génjeit továbbadhatja a következő nemzedéknek, természetesen a fiainak! Az ilyen nőt tehát privát nőből átminősítjük tenyészanyagnak, s ő is a lengetőbe kerül. Természetesen nem sterilizáljuk, ellenben gyermeket baszhat belé aki csak akar, feltéve hogy meg tudja fizetni! De nem sokaknak van erre elegendő szaporodási pontjuk, mert egyetlen baszás egy ilyenkel annyiba kerül, hogy azért hússzor is baszhat más tenyészővel a férfiember! De akár százszor annyiba is kerülhet, ha valami nagyon cifra dolgot művelt a nő. Hiába, ritka a lázadó nő nagyon! Az ilyen drága kincs, amit meg kell becsülni!

—De hiszen amikor nőért megyünk egy másik bolygóra, minden nő lázad, ellenkezik! - kotyogta közbe Jalla szomszédja.

—Hogyne, de az még nem lázadás! Akkor még semmit nem tudnak rólunk! Mert ez úgy megy gyerekek, hogy elmegyünk valami barbár bolygóhoz, megtámadjuk, és mert mi vagyunk az erősek, s mert Sátán is minket támogat, az ő népét, mi győzünk. Ekkor elrabolunk tőlük annyi vasat, rezet, vizet, miegyebet ami kell a készleteink feltöltéséhez, s feltöltjük a nőkészletet is, természetesen a legszebb nőket hozzuk fel ide magunkhoz. Emiatt, mert népünk férfiai mindig a legszebb nők szülik, mi mind kivételesen szépek vagyunk, a mi fajtánk a legnemesebb tehát az egész Világmindenségben! Mi vagyunk a Szépemberek faja! De visszatérve a nőkre: E nők mind „privát” minősítést kapnak kezdetben. Ez azt jelenti, hogy a fejükbe töltjük a nyelvünket a nyelvtanító sisakkal, majd egy-egy férfihoz kerülnek, aki azt csinál a nőjével, amit csak akar! E férfi dolga az is, hogy megnevelje a nőjét. Kap erre egy hónapot. Ezalatt a nő bárhogy ellenkezik, az még nem számít lázadásnak, kivéve ha megöli a férjét. E hónap alatt megmutatjuk neki a lengetőt is, hogy tudja, mi vár rá, ha ellenkezik.

—És miért nem jut minden férfinak privát nő? - kérdezte Jalla.

—Mert veszélyes lenne ha annyi nő lófrálna a városban szabadon, mint ahányan mi férfiak vagyunk. Akkor fellázadhatnának! A privát nők száma törvényeink szerint soha nem lehet több, mint a férfilakosság egytizede, de általában ennél is sokkal kevesebb. Csak azoknak van esélyük erre, akik nagyon sokat és nagyon értékes munkákat végeznek. És még nekik is csak akkor van esélyük erre, ha aktívan résztvesznek a nőszerezésben, a barbárokkal folytatott harcokban, eképp bebizonyítván bátorságukat! Nemigen van olyan férfi, aki ne menne le boldogan harcolni, nőt szerezni, de a Pokoltanács sosem engedi ezt meg csak azoknak, akik már eleve szereztek is bizonyos számú szaporodási pontot, bebizonyítva így, hogy méltóak a nőbirtoklásra! Ó igen, még azt is elmondom azért, hogy van lehetőség másként is nőhöz jutni: ha valaki párbajban legyőzi az ellenfelét, megkapja annak nőjét is, szaporodási pontjait is! De ez nagyon ritka, elvégre párbajt nem kötelező vállalni. És elvileg fogadáson is lehet nőt nyerni a másiktól. De ez sem gyakori. Szóval ez így megy gyerekek, remélem megjegyeztétek, bár jódarabig nem lesz szükségetek a most tanultakra. De azért tudjatok róla, mert ne feledjétek: az élet lényege a baszás! A világ a farok körül forog, még ha most nem is hiszitek el nekem! Idővel úgyis rájöttök majd! Na, menjetek kifelé, illetve akit érdekel, meg is nézheti, hogy mit kell tenni a nőkkel, bemutatom nektek élőben, mert ha már itt vagyok, hát baszom is egyet... - szólt a tanár, azzal levette a nadrágját, s tette is amit mondott.

Jalla is végignézte a tanára bemutatóját, de eléggé unalmasnak tartotta. Hiszen az egész nem áll másból, mint néhány csípőmozdulatból, ki-be, ki-be, előre-hátra... az volt a véleménye, hogy a tanár bácsi ezzel az erővel egy kellően tágas nyakú műanyag-palackba is dughatná a férfiasságát. Nem volt képes megérteni, miért kell ennek a jelentéktelen dolognak ekkora fontosságot tulajdonítani!

Persze, ekkor még csak hat esztendő volt. Tíz évvel később már egészen másképp gondolta...

Nem arról volt szó természetesen, hogy Jalla a tizenhatodik születésnapján hirtelen arra ébredt volna, hogy már teljesen másképp gondolkodik e témával kapcsolatban. Nagyjából tizenkétesztendősen kezdett el „fickándozi a farkincája”, ahogy ezt kedélyesen mondogatták neki barátai, persze azok is így voltak ezzel. Eleinte nem volt túl zavaró a dolog, hamar elmúlt a nemi vágy; később egyre inkább csak az a bizonyos jeles szerve kötötte le a gondolatait, s előbb-utóbb bekövetkezett az is, hogy bizony elment egy baszodába jómagá is! Miért is ne, ez neki állampolgári jogon jár!

Elment tehát, ki is nézte magának az egyik nőt, bele is dugta amit kellett, és meg kellett állapítsa, hogy ez valóban nem rossz! Igen, ettől valóban megkönnyebbül egy időre, lelohad a nagy vágya. De tényleg csak egy időre, és tulajdonképpen valóban úgy van ez ahogyan azt már hatusztendősen gondolta: nem olyan nagy dolog az egész! Mert eddigre már felfedezte Jalla, hogy van ám neki egy igen jelentős és becses szerve: a keze. A marka, ami mindig kéznél van! Mint annyi sok más gyerek, ő is véletlenül fedezte fel, hogy milyen remek érzés, ha markolászni, húzogatni kezdi a férfiasságát, no és hát amint élete első baszodái látogatása után elgondolkodott a történeteken, kezdte úgy vélni, hogy az egész nem volt jobb, mint amikor kézzel csinálja magának. Sőt, tulajdonképpen bonyodalmasabb, nehezkesebb, mert ahhoz hogy ezt tegye, előbb el kell mennie egy baszodába, aztán itt csak egyféleképp művelheti ezt, a marka meg sokkal változatosabb módokat is kínál neki, továbbá Jalla bizony nem is kissé undorodott attól, hogy bedugja a farkát egy olyan nőbe, aminek a lyukába öelötte esetleg már hú-

szan is belespricceltek. Most ugyan megtette ezt, kipróbálta, de úgy tapasztalta, hogy előzetes becslései helytállónak bizonyultak, mert ez bizony valóban szikrányit sem jobb, mint az önkielégítés. El is határozta, hogy neki ez bizony nem kell! Marad ezentúl a markánál, ha jobbat nem talál!

Miután ezt eldöntötte, s ekkor nem volt még tizenhárom éves sem, egy darabig nyugton volt a nőkkal kapcsolatban, nem mintha nem nőtt volna a nemi vágya, nőtt az jócskán, de úgy vélte, nemigen tehet ezellen semmit, mert a nők unalmasak! Ellenben mindinkább vágyott társaságra. Na de hát Mennyvárosban eléggé korlátozott volt a társasági élet! Jalla ha nem is volt gyenge legény, de nem volt kifejezetten erős sem, emiatt kockázatosnak tartotta a párbajozást; különben is, vele nemigen akart volna senki sem párbajozni, mert nem volt még egyetlen szaporodási pontja sem, no meg nője sem, tehát ugyan mit is nyerhettek volna el tőle?! Emiatt fogadni sem igen fogadhatott volna senkivel sem. Járhatott volna társaságba, de általában az is csak annyiból állt náluk, hogy közösen néztek filmeket, ám Jalla azt sem szerette, mert általában mindig a számára legizgalmasabb jeleneteket dumálták-kiabálták el a többiek. Jobb a filmnézegetés egyedül! Sportolni néha szeretett, de azt is csak egyedül, mert mások, erősebbek, ügyesebbek, gyakorta kinevették, sőt emiatt sokszor verekedés is kitört köztük, azt meg végképp ki nem állhatta Jalla. Űrsétára még nem mehetett, mert kiskorú volt hozzá, csak úgy simán beszélgetni a többiekkel, azt meg végképp utálta, mert azok többnyire épp már a legelején heves dicsekvésbe kezdtek, s természetesen olyasmikkel kérkedtek, amik a Jalla fölötti fölényüket bizonyították: hogy ők erősebbek, ügyesebbek, gyorsabbak, sőt: okosabbak! Ez utóbbi ugyan nem biztos hogy igaz volt, de mondták azért.

A felnőttek társaságát kezdte ezután keresni Jalla, de hamar rájött, hogy az sem jobb. A felnőttekre többnyire ugyanaz a jellemző mint a gyerekekre, legfeljebb még azzal is hencegphetett némelyikük, hogy hány pontja van már, meg hogy valami távoli bolygón, évekkel ezelőtt miként fogott el egy vagy több nőt, s eközben hány barbárt ölt meg. Uncsi az egész! És még rosszabb is felnőttekkel beszélgetni, mert gyakran azt kívánják hogy a gyerek így meg úgy hajbókoljon előttük, tisztelje őket pusztán azért mert idősebbek, s ha látszott Jalla arcán hogy unatkozik a társaságukban, akkor megsértődtek!

Jobb egyedül!

S emiatt mert Jalla unatkozott, egy reggel azzal a hirtelen elhatározással ébredt nem sokkal tizenharmadik születésnapja előtt, hogy ő bizony tanulni fog! Amíg tanul, addig legalább nem unatkozik, s úgy talán arra is rájön, mihez kezdjen az életével!

S elhatározása annyira komoly volt, hogy nem telt bele egyetlen esztendő, de máris kiválóan olvasott, írt, a matematikából is megismert sok mindent, még a koordináta-geometria alapjait is, sőt, sokfajta gép kezelését is megtanulta, ami azért volt hasznos, mert így már végezhetett nem túl bonyolult munkákat, például folyosó- és liftaknatakarítást, meg hasonlókat, s emiatt kezdtek gyűlni-gyűlögetni a szaporodási pontjai! No nem volt még sok, egyelőre még egyetlen olyan aktushoz sem elég, de gyűltek azért a pontok, s ez Jallát nagy megnyugvással töltötte el. S azon kezdte el törni a fejét, ugyan milyen nőre váltsa majd be ezt, ha teheti: érje be egy egyszerűbbel, s attól legyen gyereke, vagy várjon amíg egy értékesebbre is telik?! Egyáltalán, igaz-e, hogy egy lázadó nőtől kiválóbb gyerek születik?!

E gondolatok vezették el ahhoz az ötlethez, hogy megpróbálja kideríteni, hogy neki ugyan ki lehetett az anyja!

Először természetesen az érdekelte inkább, hogy ki lehet az apja. Igen hamar ki-

derítette azonban, hogy ezt nem tudja kideríteni! Ez már abból kiderült, hogy egyszer elment egy olyan baszodába, ahol nem sterilizált nőkkel közösülhettek a férfiak. Neki ezt természetesen nem engedték meg, ellenben végignézhette. És tapasztalta, hogy egyáltalán semmiféle nyilvántartást nem vezetnek arról, hogy melyik férfi volt ezzel vagy azzal a nővel! Ha a férfi neve mellett volt elég pont a komputer szerint, akkor mehetett a kiválasztott nőhöz. Ez úgy történt, hogy a férfinak – minden férfinak – volt egy azonosítókártyája. Oda kellett mennie egy nőhöz, annak kerevete mellett volt egy kis képernyő, azon egy szám virított, jelezve, mennyi pontba kerül. Itt egy kis nyílásba bedugta a férfi az azonosítókártyát, erre a számítógép kiírta hogy hány pontja van most, s ha a férfi úgy gondolta még most is, hogy megéri neki a nő a fizetséget, meg kellett nyomjon egy gombot. Erre a számítógép levonta a kártyatulajdonostól a pontokat, s máris „kinyitotta a nőt”, hogy baszni lehessen.

Az, hogy „kinyitotta a nőt”, azt jelentette, hogy a nők itt átlátszó műanyagbúra alatt heverték, csak a fejük lógott ki belőle. E búrát fordította el úgy a számítógép, hogy a férfi igénybe vehesse a nő altestét.

Ezt látva Jalla egy ideig azon törte a fejét, hogy miként tudna egy hamis kártyát összemesterkedni magának, de azután letett erről, mert megtudta, hogy a kártya nem a pontokat tárolja, csak az illető személyi adatait, a pontokat a központi számítógép tárolja! Annak memóriáját megbütykölni pedig, nos, azt akkoriban még nem tartotta lehetségesnek.

De mert látta azt is, teljesen reménytelen megpróbálkoznia apja kilétének a kiderítésével, ellenben kíváncsi gyerek volt, betolakodott elméjébe a kérdés: ugyan ki lehetett az anyja?! Milyen jó is volna ha kiderülne, hogy lázadó nő volt, erre büszke lehetne, volna végre valami, amivel visszavághat a csúfolkodóknak!

A legkomolyabban nekikezdett, hogy megismerkedjék Mennyváros adminisztrációs rendszerével, meg a számítógépek programozásával, s meglepve tapasztalta, hogy az már nagyonis nyilván van tartva, hogy kinek ki az anyja! Érdekes ez: a nőt nem is tartják embernek, azt hihetnők, emiatt az anyát nem tartják számon, az apát nagyonis, ellenben épp fordítva van!

Oka volt ennek, természetesen. Ez pedig az, hogy egy férfi nemigen baszhat egy másik férfival, de ha mégis, abból sem lesz gyerek! Kiderült, hogy a tenyésznőket nagyjából ötévente leselejtezik, részben mert tönkremennek, részben mert egyszerűen felfrissítik a készletet. Ellenben akadnak bizonyos nagyon előnyösnek tartott nők, például épp akik nagyon lázadoztak, de azok is akik valamiért különlegesen szépek, akiket sokkal tovább használnak, akár húsz-huszonöt évig is, ha elég fiatalon kerültek Mennyvárosba, s itt fontos volt, nehogy olyan férfi akarjon párosodni velük, aki az illető nő fia! Hogy kinek ki az anyja, azt senkinek sem szokták megmondani, senkit nem is érdekelt, de a számítógép tudta azért, s ha véletlenül olyan férfi igényelte a nőt, akkor egyszerűen nem nyitotta ki a búrát a nőn. Persze pontot sem vont le a férfitől. Mehetett az illető más nőhöz! Mindennek az az oka, hogy a biológusok szerint az efféle közösülésből nagy valószínűséggel torzszülött gyermek született volna.

Nem is nagyon kellett tehát kutatgatnia Jallának, amint még nem is programozni, de legalább kissé értően kezelni megtanulta a számítógépes hálózatot, amint tehát meg tudta fogalmazni a kérdését a számítógép számára érthetően, az máris készségesen kiírta neki, hogy Jalla anyja a 97677-33-9876175023-AAA jelű nő. S e hosszas számsort látva Jalla elkezdte tanulmányozni a nők azonosítására szolgáló kódrendszert, s kiderült, e sok szám mi minden érdekes dolgot képes elmondani az azt értőknek: hogy a nő él-e még, hogy minek van minősítve: sterilizáltak, tenyésznőnek vagy privát nőnek,

hogy milyen szépnek van minősítve, mennyi az életkora, mikor került Mennyvárosba, hogy hányan baszták már meg eddig, hogy hány gyermeket szült, hogy volt-e valaha privát nő vagy rögvest tenyész nő lett, sőt a Jalla által legfontosabbat is tartalmazta e számsor: hogy lázadó nő volt-e!

Utóbbit a nő azonosító kódja után írt „A” betű jelentette. Jalla anyja esetében azonban tripla „A” szerepelt, aminek láttán Jalla szíve hevesen kezdett el dobogni! Mert egy szimpla „A” betű csak azt jelentette: lázadó nő, olyan nő tehát, aki eleinte privát nő volt, de mert lázadt, átminősítették tenyészanyaggá. A dupla „A” azt jelentette: nemcsak lázadt, de lázadás közben megölt egy vagy több férfit is! A tripla „A” jel pedig csak egészen kevés nőnél szerepelt a jel végén, mert ez az Egységes Nőjelölési Szabályzat Értelmezési Metódusa szerint emberi nyelvre lefordítva ezt jelentette:

„Különösen és kivételesen veszélyes nőtény, lázadása óriási károkat okozott Mennyvárosnak, soha többé nem téríthető magához! Tenyészanyaggá minősítése csak úgy engedélyezett, ha előtte elvágják a végtagjai mozgatásáért felelős idegszalakat!”

Azt ugyan nem írta ki a számítógép, miféle károkat okozott Jalla anyja Mennyvárosnak, de már az eddigieket olvasva is, Jalla arca kipirult a büszkeségtől, s bár még nem is láthatta anyját, de máris olyan érzéseket kezdett érezni, mint még sosem. Nem tudta, de az történt, hogy heves szeretetet érzett édesanyja iránt! Ez igen, ez aztán a remek anyja! Most szépen kinyomtatja ezt a leírást, és ha valaki gúnyolódik vele, az orra alá dugja! Mert lehet hogy ő nem valami nagydarab izompacsirta, lehet hogy nem túl gyors, nem túl ügyes – de annyi bizonyos, hogy nagyon okos és nagyon bátor! Az kell legyen, mert hát egy nő biztos hogy még a legsilányabb férfinál is gyengébb, ügyetlenebb, lassúbb, akkor pedig csakis úgy okozhatott Jalla anyja nagy károkat Mennyvárosnak, ha az a nő nagyon okos, rafinált valaki volt! És természetesen bátor is! Az nem is vitás! Ha meg ilyen volt, akkor ő Jalla is ilyen, mert örökölnie kellett e tulajdonságokat!

Ki is nyomtatta papírra a számítógép által kiírtakat, de egyelőre senkinek sem mutogatta, hanem a kódszámot nézegetve elhatározta, hogy felkeresi anyját, s megnézi. Érdekelte, miként néz ki egy lázadó nő! Tudta hogy megnézheti, mert anyja élt még, ez biztos, erre utalt az azonosítószáma legelején szereplő kilences szám. Mennyvárosban minden élő nő száma kilencessel kezdődött.

Nem okozott semmi különösebb nehézséget meglátogatnia anyucit, mert a kódszám természetesen tartalmazta a fellelési helyét is. S ez még csak nem is volt messzire Jalla lakhelyétől, még csővasútra sem kellett szállnia, elég volt alig negyed órát gyalogolnia, míg elért a megfelelő baszodához!

S még abban is szerencséje volt, hogy anyja épp ott volt, és nem a lengetőben. A lengetőben akkor tárolták volna, ha épp terhes. A súlytalanság ugyanis a luciferiádák hite szerint igen előnyösen hat a fejlődő magzatra, mert súly nem lévén, nincs ami nyomja a fejlődő embrió agyát. Ellenben épp a lázadó nőket, ha csak nem kellett mesterségesen táplálni épp őket, no meg ha épp nem voltak terhesek, ha csak alkalmas volt tehát erre az állapotuk, mindig a baszodákban tárolták, hogy minél többször essenek teherbe, s így jól kihasználhassák genetikai adottságaikat.

Jalla tehát meglehetősen hamar, könnyedén megtalálta édesanyját. Kíváncsian vette szemügyre őt, de a látvány jelentős csalódást okozott neki.

Anyja igencsak girnyó, szinte fogpiszkálótermetű valaki volt! Sejtette ugyan Jalla, hogy anyja nem lehet épp az erőművészek gyöngye még a nők közt sem, mert hisz másképp nem lenne ő Jalla sem olyan gyengécske valaki, de anyja még ezt figyelembe véve is nagyon silányul nézett ki. Az még hagyján volt hogy karja-lába alig vastagabb

mint az azokban benne levő csont, elvégre azt tudta már Jalla, hogy a nemhasználattól az izmok elsorvadnak, márpedig anyja immár jó másfél évtizede csak fekszik mozdulatlanul! De még a törzse is nagyon véznácska volt. Tulajdonképpen ő Jalla jelenleg messze sokkal erősebb mint anyja, aki pedig kinézett már így szemre is vagy negyven évesnek. No igen: valószínűleg húszéves kora tájékán foghatták el őt!

Egyetlen dolog volt, ami szépen mutatott anyjában: az arca. Az nem volt ráncos, öreg, még középkorúnak is épp hogy csak látszott. Érthető ez: nem kellett nehéz munkát végeznie, nem volt semmi idegessége, csak feküdt és aludt. S a táplálékra sem volt gondja. A luciferiádák kiválóan értettek a mesterséges tápláláshoz.

Bár a látvány nem igazán volt vonzó, Jalla mégis sokáig nézte anyját. És még most is szeretetet érzett iránta. Olyan jó érzés volt tudni, hogy ő milyen kiváló anya gyermeke! Hogy egy igazi, rendkívül veszélyes, három A-s lázadó anya szülte őt!

Igen ám, de hirtelen kellemetlen gondolat fészkelte be magát agyába. Ha anyja valamiképp magához térne, nem lenne büszke őrá! Ő eddig még igazán semmi de semmi különleges tettet nem hajtott végre!

Na de szerencsére anyja sosem térhet magához... úgysem lenne sok öröme benne, rögvest elaltatnák újra, de különben sem tudna mozogni, hiszen elvágták az idegeit... bár igaz, ez nem olyan veszélyes ügy, Jalla tudta, hogy az orvosrobot már képes gyógyítani az effélét... na de ugyan hogy is kerülhetne anyja az orvosrobothoz! Egyáltalán, miért is jutnak ilyen hülye gondolatok az eszébe?!

És mégis: nem méltó az anyjához! Nem, nem és nem! Igaz hogy megtanult sok mindent amit rengeteg gyerek nem, elvégre számosan olvasni sem tanulnak meg, de akkor is... hiszen még csak arra sem volt képes eddig, hogy nőt szerezzen magának! Mármint privát nőt, mint a legnagyobbak, a legrangosabbak! Na de hát az igazán nem egyszerű ügy, hiszen csak minden nagyjából négyszázadik férfinak van privát nője, hogy is lehetne neki egy olyan?! Hiszen ami azt illeti, még csak látni is legfeljebb havonta láthat élő, szabadon mozgó nőt, olyan kevés van belőlük, de természetesen e nők is minden-hová férfikísérettel járnak!

Ám hirtelen erős elhatározás ébredt benne. Ha törik, ha szakad, de ő bizony igenis szerez nőt magának! Mindenáron! Vagy beledöglük, vagy megcsinálja! Mert miért is éljen, ha létének nincs célja, minek is éljen úgy, hogy nem lehet büszke magára!

Igen ám, de azt ő is tudta, hogy ez komoly ügy. Még akiknek van is privát nőjük, azok jelentős része is csak negyven vagy ötven éves korára jutott el odáig, hogy e kiváltságot élvezhesse. Komoly tervet kell tehát készítenie erre, igazi akciótervet, és ezt nem szabad hogy másokkal megbeszélje, mert mindenki az árulója lehet! Nincs senki, akiben megbízhat! Senki de senki! Még egykori tanára, vagy egykori osztálytársai is ellenségei lennének, mert maguknak akarnák a nőt... legfeljebb apja segítene neki, ha ismerné, de hát nem ismeri, és még az sem biztos hogy apja segítene neki, mert miért is ne magának akarná a nőt apja is... de ez is felesleges töprengés, mert nem ismeri... Hej, pedig nőszerezést nem oktattak az iskolában neki! Még ha legalább épp mostanában indulnának valami bolygó ellen nőt rabolni, de őt akkor sem engednék le oda mert fiatal még, meg különben sincs még annyi pontja...

Ahogy ott állt anyja teste mellett, Jalla gondolatban számot vetett vele, milyen közismert lehetőségei vannak a nőszerezésre. Lényegében csak kettő: nőt nyerhet fogadáson vagy párbajon. De a párbajtól fél, aztán meg nincs is semmije, amiért kiállnának vele akár fogadni, akár párbajra. Elvileg ugyan ajándékba is megkaphatná a nőt, ez sem tilos, de ugyan ki az a hülye, aki nőt ajándékozna neki?! Aztán meg az is megtörténhet, hogy valami világgraszoló hőstettet hajt végre, s maga a főpap tünteti őt ki, s a ki-

tüntetésekkel együtt szokott járni általában valami csodaszép privát nő is. De ugyan mi történhetne itt a Mennyvárosban, itt minden nyugalmas, semmihez sem kell a hőstett... no persze, ha esetleg épp most bukkanna fel valami igazán veszélyes lázadó nő, egy három „A” kategóriás, mint saját anyja volt egykor, és tőle kéne megmentenie a várost vagy annak valamely fontosabb részét... De miért is bukkanna fel épp most egy ilyen! És hogy védhetne meg tőle bármit is, nem olyan bátor ő, nem olyan ügyes... bár okosnak legalább okos, az igaz! Hiszen örökölte anyja okosságát! Hej de kár, hogy nem tudja, milyen galibát csinált anyja akkoriban, ha tudná, talán csinálhatna valami műbalhét, majd amikor már mindenki nagyon megijedt, előállna a váratlan megoldással, és mindenki ünnepelné benne a megmentő hőst...

S ekkor elképesztő gondolat tolakodott agyába. Neki tanácsra, tanításra van szüksége! Neki semmi de semmi kedve várni még jó húsz évig, de legkevesebb tízig míg nőhöz juthat *talán*, s még az a nő is biztos hogy legfeljebb a közepesek közé tartozna majd! Márpedig becsületes úton nem juthat nőhöz, na de sebjaj, akad biztos nemegy becsstelen út is! Továbbá, a becsstelen utak a legbecsületesebbek, elvégre ezt maga a vallásuk is így tanítja! Jalla jól emlékezett a vallási leckékre, melyekben azt tanították neki, hogy a Világ, az Sátán tervei szerint az erősek lakhelye. Minél erősebb valaki, annál jobban él benne. Az erőt meg egyszerűen az különbözteti meg a gyengéktől, hogy képes elvenni, megszerezni azt, amire szemet vetett!

Nos, neki épp ez a terve! Nőre vetett szemet, s meg akarja szerezni, ezzel bebizonyítván azt is, hogy ő Erős!

Konkrét terve azonban nincs, de annyit már sejt, érzi minden idegszálával, hogy ehhez valami jó balhé kell, valami zűrzavar, káosz, talán akkora, hogy benne akár százával pusztuljanak emberek, természetesen a gyengék, mert mind gyenge aki nem olyan okos, mint ő... Na és ebben neki nincs gyakorlata! Ehhez kell neki egy jó tanár, egy szakértő. Márpedig e téren csak egyetlen szakértőt ismer: a saját anyját!

Tehát meg kell szereznie anyucit. Mielőbb. Nem azért hogy megbassza, mert ahhoz semmi kedve: nem akar nyomorék gyereket, de különben is fiatalabb nőre vágyik. De meg kell szerezze, mert ha egyáltalán megbízhat valakiben, az a saját anyja lehet, s különben is anyja a szakértő a zavarkeltésben! Elvégre nem lehet véletlen, hogy AAA-kategóriába minősítették! Mennyváros vezetősége nem szívbajos fickókból áll, nem ijednek meg ám akárkitől!

E terv szép és nemes volt, de az volt vele a baj, hogy anyja megszerzése szikrányival sem tűnt könnyebbnek a számára, mint egy akármilyen másik nő megszerzése! Az biztos, hogy jogilag garantáltan lehetetlen! Más nőt még megszerezhet talán így vagy úgy, hogy például sokat dolgozik, hogy legyőz valakit, hogy rabol egy bolygóról – de anyjával ez totál elképzelhetetlen! Hiszen a 3A kategória azt jelenti, hogy SOHA nem szabad magához téríteni! Különben is, akit egyszer privátból tenyészanyaggá minősítettek, azt nem szokták visszaminősíteni újra priváttá, soha még ilyesmi nem fordult elő, amennyire Jalla tudta!

Akárhogy töprengett is ezen Jalla, de belátta, anyja megszerzésére számára nem nyílik semmi legális út! Ha valamiképp mégis megszerezné, anyja kuksolhatna élete végéig a szobájában!

Ugyanakkor Jalla abban is biztos volt, hogy anyja ezt nem bánná. Úgy legalább élne, nem úgy mint most, hiszen milyen élet is az, hogy nincs a tudatánál?!

Na de hogyan is szerezhetné meg?! Az biztos, hogy ha most elkezdi nyitogatni ezt a műanyagbúrát, azonnal lebukik. Meglátnák, de biztos a számítógép is riadót fújna... De a lengetőből sem szerezheti meg. Ott ugyan nemigen találkozna senki emberrel aki

észrevenné, ellenben teljesen biztos, hogy nagyon hamar feltűnne anyja hiánya: a számítógép tízpercenként ellenőrzi az összes ottani nő meglétét és állapotát, ezt jól tudta Jalla!

Aztán, ha valamiképp mégis kihozná, amint feltűnik e nő hiánya, holtbiztos hogy az egész Mennyvárost átkutatná a Biztonsági Szolgálat, hiszen anyja igencsak komoly hírnevet szerzett mint három A-s nő, tartanak tőle! De meg aztán hogy is lehetne nála az anyja, amikor mozogni sem tud; el kéne vinni egy orvosrobothoz, de ugyan miként is intézze ezt el, aztán meg a robot is azonnal rögzít minden beavatkozást az eseménynaplóba, s az teljesen lehetetlen, hogy ő, Jalla, az alig-kamasz hozzáférhessen a központi számítógép szigorúan titkos naplófájljaihoz! Holott annak alapján rögvest lebukna, amintcsak azokba belekukkant valaki! Márpedig a rendkívüli eseményeket ezekből igenis elolvassa mindig valaki az ügyeleten, minimum hetente, de inkább naponta!

Szomorúan rázta meg a fejét, és távozott. Nem fog ez neki menni!

De, bár elment, ettől kezdve az járt egyre a fejében, hogy anyja megmentésében-megszerzésében talán nem is az emberek jelentik számára a legnagyobb akadályt, hanem az a sok-sok átkozott nyilvántartás!

S emiatt még nagyobb buzgalommal ásta bele magát a tanulnivalókba, főként Mennyváros nyilvántartási rendszerébe.

S íme, buzgalmát már egyetlen hónap után siker koronázta! Először el sem akarta hinni, mekkora szerencsével járt. Csak bámult a szobájában az ágya mellett világító számítógépterminálra, s a legkomolyabban leellenőrzött újra mindent, mert...

—Mert egyszerűen nem létezik, hogy ekkora hanyagságot műveljenek a rendszerinformatikusok! Biztos én tévedek! - motyogta.

De hát nem tévedett! S amikor ezt végre elhitte, így kiáltott fel:

—Lehet hogy nem is kell ám nekem az anyám ahhoz, hogy legyen itt egy jó nagy zűrzavar, csinálok én is ám egy olyat, hogy jobbat biztos az anyám sem tudna, akkor sem, ha tíz volna belőle!

De azért továbbra sem tett le arról, hogy éppen pontosan az édesanyját szerzi meg. Ennek nem is annyira a szeretet volt az oka, inkább az, hogy tudta: azzal amire készül, megszerezhet ugyan egy nőt, de valóban csak illegálisan. Hátha azonban anyukája, amilyen zseniális, tud neki majd tanácsot adni arra is, miként lehet teljesen hivatalosan is privát nője!

Különben is: jó ha van valaki, akiben megbízhat! Mert még ha szerez is nőt magának, ki tudja, az mennyire lesz hálás és megbízható, de anyja talán már mégiscsak...

Így esett, hogy egy nap felkereste egyik korabeli ismerősét, bizonyos Rodogoncsót. Ez a fiú nem volt épp a legjobb viszonyban Jallával, gyakran gúnyolódott vele, mondván hogy Jalla puhány, girnyó, hitvány, s már a neve sem férfias, mert túl lágy hangzású! Többször össze is verekedtek, még akkor, amikor kisebbek voltak. Aztán a viszonyuk kissé megszélidült, de barátok továbbra sem lettek, és Rodogoncsó még most is sokszor gúnyolódott vele. Jalla elhatározta, hogy most sokszorosan visszafizet neki! Úgy döntött, Rodogoncsó lesz az a balek, akire nagy terveiben okvetlenül szüksége van.

S hogy véletlenül se térhessen ki Rodogoncsó a balek-szerep vállalása elől, olyankor kereste fel, amikor tudta, hogy számosan vendégeskednek nála.

—Hé, srácok, én is itt vagyok ám, az Ész, a Teremtő Erő, a Zsenialitás! - robbant be Rodogoncsó szobájába ezzel a szerénynek igazán nem nevezhető kiáltással Jalla.

—Na, megjött a szájhős! - fintorgott az egyik gyerek ezt hallva, míg mások pisszegni kezdtek, mert Jalla épp egy jó film kellős közepén toppant be, s nem akarták, hogy elbeszélje a szöveget.

—Hé, most ne dumálj, most húzzák karóba a lázadozó nőt, hallani akarom a sikolyait! - kiáltott rá egyikük.

—És ne nagyzolj, tudhatnád, hogy okosabb vagyok nálad! - mordult rá maga Rodogoncsó.

Épp ezt várta Jalla! Rögvest visszakérdezett:

—Miért is épp te lennél az okosabb kettőnk közül?!

—Miért, miért, hát mert csak hogy csak, azért mert hogy azért, na! Számtalan dolog bizonyítja, hogy...

—Ugyan mi, mondd csak, mert én egyről sem tudok!

—De hiszen naphosszat csak a folyosókat takarítod, én meg nem kell hogy leereszkedjem efféle hitvány munkáig, én sokkal komolyabb helyre járok, egyenesen a Vezérlőterembe, mert ha nem tudnád, komolyan tanulok, Koordinátornak készülök!

—Na ugye hogy csak készülsz, tehát még nem vagy az!

—De majd leszek!

—De nem vagy még az, és amíg tanulsz, azalatt sem keresel! Nekem meg máris van háromszáz pontom is!

—Nagy dolog, ezer alatt a legőcskébb picásával sem lehet baszni!

—Akkor is, én már keresek, tehát felnőtt ember vagyok, te meg még csak gyerek! Hiába, ez van, Rodogoncsó! A tényeket nem tagadhatod le!

—De majd ha néhány év múlva dolgozni kezdek, egy nap alatt megkeresek annyit, mint te egy év alatt!

—Mikor lesz az; meg aztán kevés vagy ám te ahhoz, mint szűz picában a geci! Még ahhoz is én értek jobban, amihez neked kéne, Mennyváros kezeléséhez!

—Kötve hiszem!

—Pedig így van! Olyasmire is tudom utasítani a számítógépet, amire te soha nem lennél képes!

—Beszélsz nekem hülyeséget, hiszen a te termináلودon át...

—Természetesen nem a szobai termináلودon át, de a vezérlőteremből!

—Azt hiszed, beengednek oda?!

—Úgy mint téged, biztos!

—Eh, mire mennél ott látogatóként?!

—Hát annál többre azért, mint te! Hogy mást már ne is mondjak, elég lenne ott bármelyik terminál elé leülnöm, és nem kell hogy többet adj nekem mint két perc, s máris tökéletesen meg tudnám hülyíteni egész Mennyvárost!

—Szájhős! - legyintett Rodogoncsó.

—Csak azért mondd ezt, mert te nem tudnád megtenni!

—Te sem!

—Hogy is ne, akármibe le merem fogadni!

—De hiszen ott mindent jelszóval védenek, s azt hiszed, megmondom neked a jelszavamot?!

—Teljesen felesleges hogy megmondd, semmi szükségem rá!

—Aha. És azt állítod, hogy le mernéd fogadni?!

—De le ám!

—Életre-halálra?!

—Ha mondom!

—Na jól van! Gyere akkor velem, de mielőtt odaengedlek egy terminál elé, előbb hitelesítetjük a fogadást a papokkal! De ne is reménykedj benne hogy győzől, abban meg még kevésbé, hogy azután meg nem öllek, mert utálok a hencegőket, és különben is tönkretetted a filmnézésemet!

Jalla erre csak legyintett egyet, s máris az ajtó felé fordult.

—Indulunk? - kérdezte.

Nosza, követte őt nemcsak Rodogoncsó, de az egész kamaszbanda! Ez aztán a remek szórakozás! Fogadás! Életre-halálra! Ebben nem gyakran van részük! Már maga a fogadás is milyen izgalmas, hát még utána mekkora élvezet lesz, amint Rodogoncsó teljesen törvényesen halálra kínozza Jallát... vagy esetleg fordítva, Jalla Rodogoncsót... bár erre kevés az esély! Nyilvánvaló, hogy Jalla meghülyült!

Csővasútba szálltak, s meg sem álltak a vezérlőteremig. Ennek ajtaja előtt természetesen erős fegyveres őrség állt, s bár a fegyverviselés elvileg minden mennyvárosi polgár alkotmányos joga, de ez a hely kivétel volt: ide csak fegyvertelenül tehettek be a lábukat. De fegyver nem is volt sok náluk, pusztán néhány jókora kés. Ezeket most kint hagyták, s úgy mentek be. De még fegyvertelenül is csak akkor léphettek be, amikor melléjük szegődött egy felnőtt, egy idős pap, kísérőül.

Alig köszöntötték udvariasan a papot, Rodogoncsó, aki már biztos ismerte a szentatyát, azonnal így szólt:

—Mashatan atya, képzeld csak, ez a felfuvalkodott tökfő - mutatott Jallára - fogadni akar velem, hogy két perc alatt képes meghülyíteni a számítógépet ha odaengedjük egy terminál elé, még akkor is, ha nem mondunk neki semmi jelszót!

—Nono, nono! - emelte fel ujját Jalla fontoskodva. —Ami a számítógép meghülyítését illeti, én valóban ezt mondtam az igaz, de tisztázzunk csak valamit: nem én akarok fogadni veled, hanem te énvelem!

—Azt mondtad, hogy bármibe le mernéd fogadni!

—Merni, azt merem is. De *akarni* a fogadást, azt te akarod!

—Jó, bánom is én, legyen neked, én akarom, jól van! Életre-halálra méghozzá! Végre egyszer nyerni fogok, ölni fogok, gyilkolhatok, igazi férfinak érezhetem magamat! - dörzsölte Rodogoncsó a tenyerét sóvárogva. Vágyakozása talán érthető, ha megtudjuk, hogy Mennyvárosban az a közmondás járta, hogy „Nem is igazi férfi az, aki még egyszer sem gyilkolt életében”!

A pap nem sokat teketóriázott. A luciferiádák társadalmában a fogadás szent dolognak számított. Odahívott még néhány papot, hogy azok is tanúskodjanak az eseménynél, majd így szólt:

—Lássuk akkor a lényegét! Ez a konzol megfelel? - mutatott az egyikre a legalább harminc közül.

—Megfelel, de amíg használom, menjen mindenki legalább öt lépésnyire, és fordítson nekem hátat, mert nem akarom kiadni a titkaimat! Utána úgyis épp eleget csodálhatjátok majd a lángeszemet! - válaszolta Jalla.

—Inkább te sajnálkozol majd azon, minek kellett ilyen pökhendinek lenned... - csóválta a fejét a pap, jelezve ezzel, hogy ő sem hisz Jalla sikerében. De azért intett:

—Gyertek gyerekek, menjünk hátrébb és fordítsunk hátat!

—Nyugodt lehetsz, nem leselkedem, nincs miért, úgysem győzől, én majd az órát nézem, hogy mikor jár le az idő! - vigyorgott Rodogoncsó.

—És hogy ne lehessen később vita, adjunk neki három percet, nehogy azzal vádoljon,

hogy még öt vagy tíz másodperc kellett volna neki a sikerhez, de rosszul mértük az időt! - mondta a pap, azzal így szólt:

—Gyerekek, hátra arc, s kezdődjék a visszaszámlálás!

Nosza, Jalla azonnal a terminál széles bőrülésébe pattant. Az be volt kapcsolva – a vezérlőterem termináljait sosem kapcsolták ki – de csak hetes futási szinten funkcionált. Ez azt jelentette, hogy csak a legalapvetőbb jogokat biztosította a kezelője számára. Ha több jogot akart volna magának Jalla, akkor magasabb joggal járó jelszót kellett volna beütnie, s akkor válthatott volna hatos vagy ötös szintre is, sőt, ha ismeri magának Dragancadzsarac főpapnak a jelszavát, akkor akár az egyes futási szintre is felléphetett volna!

De nem ismert egyetlen jelszót sem. Nem is kellett neki jelszó. Tudta, hogy ami neki szükséges, azt ezen a szinten is elintézheti.

Mindenekelőtt a következő jelsorozatot pötyögte be oda:

```
NÓTRANSPORT 97677-33-9876175023-AAA 0077 | KOMPLETT_REHABILITÁCIÓ |  
TRANSPORT BASZODA9801 + SZIGNÁL50 FORK(STOP) | KAPSZULA(NYIT,PURGÁL)  
| FORK..(MOZGAT(0)) 2,&>NULL
```

Mindez nagyjából a következőket jelentette emberi nyelvre lefordítva: Jalla anyját (akit a 9767... stb számszor kódolt) szállítsa el a számítógép vezérelte nőszállító automatika az 0077 jelű orvosi szobába, ott az orvosrobot hajtson végre rajta egy komplett rehabilitációs beavatkozást, tehát tegyen meg érte mindent amire csak képes, ez magába foglalja természetesen a felébresztést is. Ezután a nőt szállítsa el a 9801 jelű baszodába. (Ez egészen közel esik Jalla lakhelyéhez). Igenám, de szállítás közben figyelje hogy az út hányad részénél tart épp, s amikor a feléig elért (50%) indítson el egy másik programot. (Ezt jelenti a forkolás). Ez a másik program a STOP program, ami azonnal leállítja a kapszula mozgását. (Ehhez ugyanis egy másik programot kellett indítania Jallának, mert a szabványos nőtovábbító mechanizmusokat épeszű embereknek tervezték a programozók, olyanok számára tehát, akik nem akarják egy csőpostai csővezeték közepén leállítani a nőszállító kapszulát). E másik program kinyitja a kapszulát, kiüríti a tartalmát, majd visszaadja a vezérlést az öt szülő programnak (FORK..) úgy, hogy azt utasítja arra, hogy a kapszulát vigye alaphelyzetbe. Mindezt pedig úgy hajtsa végre, hogy a programok működéséről a vezérlőtermet tájékoztató szokásos (&) és hibaüzenetek(2) át legyenek irányítva az úgynevezett nullacsatornára, azaz egyáltalán ne írjon ki a program semmit!

Ezzel tehát meg volt oldva Jalla anyjának megmentése, legalábbis nagyjából. Mert majd a csőposta hálózatában meg kell hogy találja őt valamikor később Jalla. No és ha feltűnik anyuci hiánya a lengetőben vagy a baszodában, azonnal mindenki keresni kezdi, és hiába hogy az üzenetek a nullacsatornára irányítván elhalálozódtak, azért a terminál, ami előtt Jalla ül most, naplózza ám a kapott parancsokat, utólag tehát simán kideríthető, hogy mikor mi történt...

Na de ezt tudta Jalla is, és megvolt erre a terve! Mert ez amit eddig csinált, csak amolyan „maszek munka” volt a számára. Most készült a nagy dobásra, amivel megnyeri a fogadást, s egyben ténykedésének minden nyomát is eltünteti!

Mindenekelőtt egy kis zűrzavart óhajtott kelteni. Hiszen megígérte!

Ezt pötyögte be:

```
DÉMON::LENGETŐ(ÉLESZTÉS,MIND,4000) 2,&>NULL  
DÉMON::MENNYVÁROS(SZÖGSEBESSÉG,0,4000) 2,&>NULL
```

DÉMON::FÉNY(0,4000) 2,&>NULL

Ezután a következő két parancsot adta ki:

DÁTUM: 4000.001

TISZTA

S ezt bevégezve kényelmesen hátradőlt a székén. Tényleg nem tellett az egész két percben sem!

Parancsai emberi nyelven a következőket jelentették:

A Mennyváros különböző fontosabb részeit állandóan figyelő programokat a programozói zsargonban démonoknak hívták. Jalla utasította a lengetőt felügyelő démon, hogy minden nőt élesszen fel 4000-ben, meghozzá, mert pontosabb időpontot nem adott meg, a négyezredik év első napja első órájának első percében. (Mennyvárosban nem volt olyan, hogy hónap és hét, az év napjait egyszerűen csak számozták).

Utasította az egész Mennyváros-démon is, mely Mennyváros egészére, főleg a külső környezetére ügyelt, hogy a város pörgését, mely a mesterséges gravitációt keltette, szintén négyezerben állítsa le. Végül a világításvezérlő démonnak megparancsolta, hogy kapcsolja ki a fényt, szintén négyezerben. A parancsok visszajelzéseit itt is letiltotta.

A dologban az volt a szép, hogy mindehhez tulajdonképpen nem volt joga Jallának! Ha mindezt azonnal akarta volna végrehajtani, a számítógép azonnal megtagadta volna a parancsvégrehajtást. Igen ám, de itt jött Jalla nagy felfedezése: a rendszert úgy csinálták meg, hogy ha a parancsokat a terminál előtt ülő operátor nem azonnal óhajtja végrehajtani, hanem legalább egy évvel később, akkor nem jelez semmi hibát a számítógép, meg sem tagadja a parancsvégrehajtást, mert minek is, amikor *most* még úgysem kell semmit csinálnia, csak majd nagy sokára! A parancsokat elraktározza egy úgynevezett eseménynaplóba, s majd a megfelelő időben végre is hajtja őket... hacsak addig a rendszergazda, aki ezeket naponta át kell nézze, le nem tiltja a tervezett eseményeket. Ennek az volt az értelme, hogy sok-sok dologra kellett ügyelni egy űrvárosban, minden operátor betervezte a különböző feladatokat, s ebből a rendszergazda válogathatott, hogy mi valósuljon meg, és mi nem. Jalla tehát ezen igazán szokatlan eseményeket betervezte a négyezredik év első napjának első órájára, annak is az első percére.

A számítógép ezt el is fogadta. Miért is ne, amikor Jalla e sorokat bepötyögte, még nem volt csupán 3601 a saját időszámításuk szerint!

Most jött azonban Jalla igazán zseniális ötlete! Az, hogy nem várta meg, hogy leteljen a maga medrében a négyezerig még hátralevő 399 év, hanem egyszerűen átállította a rendszerdátumot, törölte a képernyőt, hogy senki ne olvashassa el, hogy mit végzett... És várta jól végzett munkája eredményét!

Hát igen! Az operációs rendszert józan emberek számára tervezték, és senki sem gondolt arra, hogy hirtelen előreugrik a kezelője majdnem négyszáz évet a virtuális időben! Ráadásul eddigre már észttveszejtő parancsokat is benaplóz a rendszerfigyelő démonoknak! Amiket a rendszergazda nem tilthatott le, hiszen nem volt rá ideje!

Igen, a dátumváltást annyira ártalmatlan utasításnak gondolták a rendszer tervezői, hogy ennek jogát megkapta minden felhasználó, ehhez semmiféle jelszót nem kértek. Ezt fedezte fel Jalla. Ezt, és azt, hogy ez a kis fegyver is képes ám nagyot durranni...

És hogy ezt jól gondolta, arról rögvést meggyőződhetett, amint hátradőlt. Mert még

szinte nem is érintette a háta az ülés támláját, máris kialudt a világítás (bár a monitorkok továbbra is sugároztak holmi sápadt, lidérces fényt), s apránként Jalla súlya is csökkenni kezdett. Nem lett rögvest súlytalan, elvégre Mennyváros forgásának leállítása időbe tellett, de a súlya csökkent, kisebbedett...

—Mi történt?! - kiáltotta rémulten Mashatan atya.

—Az, hogy megnyertem a fogadást! Na, megyek is, hogy összekészítsek mindent Rodogoncsó halálra kínzásához! - kacagott fel Jalla, azzal már igyekezett is az ajtó felé, kitérve így a válasz elől. Nem szeretne volna, ha hamar életet lehelnek a számítógépbe a szentatyák, mert neki idő kellett ahhoz, hogy meglelje édesanyját az úrváros árutovábbító csőpostarendszerének alagútjaiban. Különben meg már az is időbe telik majd, hogy anyjába életet leheljen az orvosrobot...

S mielőtt akár a pap, akár a gyerekek észbe kaphattak volna, ő már el is hagyta a vezérlőtermet. És magában vastagon vigyorgott. Milyen remekül megszervezte az egészet! Senki sem vádolhatja szabotázzsal: ő egészen szabályosan, törvényesen fogadást kötött! Több pap is jóváhagyta! S még a fogadást sem ő kényszerítette ki, hanem Rodogoncsó akarta! Ő csak megnyerte a fogadást, ami állampolgári joga! Nincs olyan törvény, ami tiltaná a nyerést!

A legislegszebb meg az volt, hogy Jalla tudta: nem az a legnagyobb baj, amit az atyák és Rodogoncsó hisznek, hogy elment a világítás, és csökken a gravitáció. Mind-egyiket vissza lehet kapcsolni nagyon hamar. Amit nem tudnak, s ezért nem is intézkednek ellene, de már úgymint késő lenne, az az, hogy bár semmi ilyesmit nem is parancsolt a számítógépnek Jalla, de a gép, amilyen előzékeny „lélek”, máris megsemmisített minden olyan dokumentációt, ami eddig oly nagy fejfájást okozott Jallának...

Ennek oka igen egyszerű. Mennyváros számítógépének a memóriakapacitása tekintélyes, de nem végtelen. Időről-időre le kellett törölnie minden ideiglenes illetve nagyon régi állományt, melyek sürgősen, így szabadítva fel helyet az újaknak. De hogy ne legyen ebből soha baj, mindig készített biztonsági másolatot is. Ezt nagyon egyszerűen oldotta meg: minden évben készít az aktuális állományokról, mindenről ami csak van a memóriájában, egy másolatot, a három évnél régebbieket pedig letörli. Tehát elvileg a memóriájában mindig három példány van minden állományból: az azévi, a tavalyi és az azelőtti. Mindenki úgy gondolta, ez bőséges biztonsági intézkedés!

Igen ám, de most Jalla 399 évvel előre állította a dátumot!

A számítógép érzékelte hogy évkezdet van, és tenni kezdte a dolgát. Megnézte, hogy a tavalyi évben (3999-ben) milyen állományok készültek, mert ezekről biztonsági másolatot kell készítsen. Ilyeneket nem talált, tehát nem készített semmiről sem másolatot. Erre végrehajtotta a következő lépést: letörölt mindent, ami három évnél régebben, tehát 3997-nél régebben készült! S mert minden ennél régebben készült, mindent letörölt! Minden létező nyilvántartást nőkről is, férfiakról is, abszolút mindent! Hirtelen nagyon sok szabad hely lett a memóriájában...

Egyedül Mennyváros irodalmi- és filmművészeti anyagainak egy része maradt meg, még ezekből sem minden, mert ezek egy része tartósabb formába is ki volt mentve, tudniillik optikai lemezekre és mikrokristályokra. Nem szoktak azonban ilyesmire nyilvántartásokat archiválni, már azért sem, mert akkor megnőtt volna a veszély, hogy azokhoz illetéktelenek is hozzájutnak!

Hát azt már bizonyosan tudta Jalla, hogy mostantól semmiféle korábbi nyilvántartáshoz sem fog hozzájutni senki, legfeljebb azokhoz, amik ezután készülnek majd...

Ez azonban még semmi. Mert Jalla egyáltalán nem anyjához igyekezett legislegelőször! De nem ám! Hanem vissza a saját szobájába! Dolgát jelentősen megkönnyítette,

hogy a csővasutak konstrukciója olyan volt, hogy szerencsére a mindinkább beálló súlytalanságban is működőképesek voltak. No és hát amint visszaért a szobájába, Jalla bekapcsolta a számítógépterminált, és erre, amint az mindigis szokásban volt, a számítógép ezt írta ki neki:

FELHASZNÁLÓ=.....

Most Jallának be kellett volna ütnie a saját nevét, azt tehát, hogy „JALLA”, majd a jelszavát. De nem ütötte be a nevét, minek is, amikor utána a jelszavát úgysem fogadná el a számítógép, hiszen a jelszóállományt is letörölte, lévén hogy azt is három évnél régebbinek hitte! Jalla tehát saját neve helyett nagy merészen a következőt ütötte be:

ADMIN

Ami bizony nem mást jelentett, mint hogy ő az egész Mennyváros teljhatalmú rendszeradminisztrátora!

Nem is vitás, ha ezt máskor próbálja megtenni, a számítógép nemcsak nem engedi bejelentkezni így, de azonnal riasztja a Biztonsági Szolgálatot, mert elektronikus betörésre gyanakszik, s hozzá joggal! Igen ám, de most semmi de semmi jelszó nem volt letárolva nála, sőt, semmi lista az érvényes felhasználókról sem! Emiatt a számítógép úgy „gondolta”, most helyezték először üzembe. Ezesetben pedig ugyan ki más is lehetne a rendszeradminisztrátor, ha nem az első olyasvalaki, aki így jelentkezik be!

S emiatt engedelmesen kiírta a következőket:

Bejelentkezés elfogadva. Fő terminál átirányítva a 43-722-65536 számú konzolra.

Figyelmeztetés: A jelszóállomány üres/nem létezik! Javasolt azonnal jelszót választani a rendszergazda számára! Kíván most jelszót választani? Igen-Nem

Gondolhatjuk, Jalla habozás nélkül választott magának jelszót, méghozzá azt a mélyértelmű jelsorozatot, hogy „HIHI”. Ezek után pedig teljesen lehetetlen volt, hogy más mint ő, bejelentkezhessék rendszergazdaként! Kezébe kapta Mennyváros teljes irányítását! Jelenleg több hatalma volt, mint a főpapnak!

Igen ám, de tudta, nem sokáig kontárkodhat ezen ebül szerzett joggal, nagyon hamar rájönnek a felnőttek, az igazi informatikusok, hogy valami komoly zűr van, mert ők sem tudnak bejelentkezni, s ugyan ki másra gyanakodnának, mint épp őrá?! Rossz vége lenne pedig annak!

Jalla el volt szánva rá, hogy megtartja frissen megszerzett teljhatalmát – de titokban! Emiatt a következőt csinálta: belépett a **Jelszóadminisztrálás** menübe, s itt generált magának egy úgynevezett „árnyékjelszót”. Ez azt jelentette, hogy most már két jelszava volt: a régi és az új. Ennek értelme az volt, hogy ha a rendszergazda elfeledte volna a régi jelszavát, legyen egy másik, amire esetleg emlékezik! Ezen árnyékjelszónak Jalla a következőt választotta: „LENGETŐ”. Ezenkívül kreált magának egy úgynevezett „álfelhasználót”, egy nem létező személyt, akinek a „Nemisél” nevet adta, a jelszava e személynek ugyanaz lett mint anyja sokszámjegyes azonosítókódja (ezt eddigre Jalla kiválóan megjegyezte), és ezen álfelhasználót Jalla felruházta teljeskörű rendszergazdai jogokkal! Ezután pedig megszüntette saját, elsődleges rendszergazdai jelszavát, a „HIHI”-t, ami azt jelentette, hogy ezután bárki aki bejelentkezik, szintén lehet rendszergazda.

Hogy ennek mi volt az értelme?! Mély bölcsesség rejtezett ám benne! Egészen biztos, hogy nagyon hamar rájönnek a vezérlőtermiek, hogy a számítógéppel semmit nem tudnak kezdeni, csak ha újra bejelentkeznek, hiszen régi bejelentkezéseik megsemmisültek. Valaki tehát be akar jelentkezni. De nem tud, mert nincs jelszava! Ezen egy ideig csodálkoznak majd, de idővel okvetlenül eszébe jut majd valamely, a számítógép keze-

léséhez kicsit jobbacsán értő akárkinek az az ötlet, hogy megpróbáljon ADMIN-ként bejelentkezni, hátha sikerül! Talán kifejezetten tudja is, hogy most úgy sikerülnie kéne a bejelentkezésnek! És gyanús lenne neki, ha ez nem működne. De ha nem jut eszükbe, akkor meg hozzá, Jallához mennek majd, hogy mondja már meg, mit művelt, és pofozza helyre a masinát! S akkor Jalla illik hogy visszaadja a rendszergazdai hatalmat a felnőtteknek! Muszáj, másképp fogadás ide vagy oda, de holtbiztos hogy megölik!

Visszaadja tehát a hatalmat. Rendben, jelentkezzen be valaki rendszergazdaként, változtassa is meg akár a jelszavát, úgy, hogy azt Jalla nem tudja! Nem baj. Mert ez csak az elsődleges jelszó lesz! De Jalla mérget mert volna venni rá, hogy eszébe nem jut majd senkinek sem, hogy a rendszergazda válasszon magának árnyékjelszót is! És azt ő Jalla ismeri, és ha akar, ha hasznosnak ítéli, azzal akármikor bejelentkezhet újra!

De ha lelepleződik az árnyékjelszava, ha azt is megváltoztatná az új rendszergazda, akkor sincs semmi veszve. Hiszen van neki egy álfelhasználója, aki ugyan a számítógép szerint sem rendszergazda, de ugyanolyan jogokkal bír! Derítsék ezt fel, ha tudják!

Miután Jalla ezt elintézte, kijelentkezett a rendszerből, s elindult, hogy megkeresse édesanyját.

Azt tudta, melyik csőposta-alagút közepe táján kell keresse őt, azt is, hol juthat be abba. Hogyne tudta volna, előrelátóan olyat választott ki korábban, amikor még tervezte csak az akcióját, melynek szervízajtaja közel esik lakhelyéhez! Tudta, hogy a megfelelő ajtón belépve nem kell kétszáz méternél többet haladnia, s meglegli őt. Az egyedüli nehézséget az okozta csak, hogy mindezt a már majdnem teljes súlytalanság állapotában kellett megtennie, továbbá sötétben. De Jalla erre is készült: volt nála egy reflektoros sisak, sőt, a lábára uszonyokat is rakott! Ezekkel hasonlóképp mozoghatott a levegőben, mint a vízben. Különben épp erre használták ezeket normális esetben: volt Mennyvárosban egy jókora fürdőmedence is, abban gyakorolgathatták a víz alatti munkákat és szórakozásokat azok, akiket ez érdekelt.

Legfőbb segítsége a közlekedésben mégsem ez volt, hanem hogy olyan ruhába öltözött, ami nagyon hasonlított a földi rögbijátékosok ruháihoz. Volt ehhez hasonló játék Mennyvárosban is. Ez védte vállát-végtagjait, ha nagy lendülettel suhan valami fal felé, s nem tud kitérni az ütközés elől. S bár a folyosó majdnem egyenes volt, de Jalla, gyakorlatlan lévén a nullgravitációs térben folytatott közlekedésben, rá is szorult nemegyszer a vastag ruha védelmére!

Mindezt különben csak „minden eshetőségre” készítette elő eredetileg. Valójában majdnem biztos volt benne, hogy mire anyjáért megy, a papok „visszacsinálják” legalábbis a fényt és a gravitációt. Mert az elveszett adatállományokkal nemigen tudnak majd mit kezdeni... De mire belépett a csőpostarendszerbe Jalla, még nem változott semmi. Ezen nem győzött csodálkozni. A gravitáció még hagyján, beletelik egy kis időbe míg helyreáll, de a fény?! Hiszen nem olyan ménkü nagy feladat ám arra utasítani a számítógépet, hogy adjon fényt! Mit tökölsznek azok ott a vezérlőben?!

Na mindegy, ez egyelőre nem órá tartozik! Sőt, tulajdonképpen nem is rossz az ő szempontjából, ha még legalább félórácskát sötét marad a város!

Hol egyik-hol másik fal mellé repült, s attól ellökve magát haladt előre, emiatt cikk-cakkban haladt, de hát másképp nem közlekedhetett. De legalább gyors volt a haladása. S mindig mikor egy fal közeledett felé, igyekezett két könyökét előre tartani, hogy az arra szerelt párnák felfogják az ütdést. Óvatos volt tehát, egyszersak mégis akkorra ütdést kapott, hogy majd' a szeme fordult ki a helyéből!

De nem a fal adta neki az ütést: majdhogynem a folyosó kellős közepén ütközött össze valamivel.

Azaz, valakivel inkább. Orrát sikeresen beleverte egy meztelen, vékony, szinte girhes, de igencsak csontkemény térdbe! Dőlni is kezdett belőle a vér! No nem a térdből, hanem inkább az orrából.

Összeütközött a levegőben saját anyjával.

Igen, a kedves mama, bár alig tért magához a sokéves kábulatból, de egyetlen pillanatra nem maradt tétlen: rájött, hogy a súlytalanság, ez a fura állapot amit még sosem tapasztalt, ez kifejezetten olyan helyzet, mely épp neki való! Gyenge, pipaszárrá soványodott végtagjai nem tudták volna megtartani őt a normális gravitációs térben, összegyógyott volna a saját súlya alatt, ellenben most hogy nincs súlya, most minden majdnem olyan, mintha úszna a tenger alatt! Márpedig Jalla ugyan nem tudta az anyjáról, de anyuci tengerparti nép gyermeke volt, és kifejezetten kiválóan úszott fiatal korában, még hozzá víz alatt is! És rögvest arra gyanakodott a mama, hogy valami elromolhatott ebben a pokoli égi városban, amiatt ébredt fel, amiatt hajította ki őt magából az a mozgó kapszula, nos ha így esett, nem marad ott ahová dobta, hátha ott keresni fogják, elrepül inkább valahová, aztán lesz ami lesz!

És repült, repült, s egyszerre csak nekikoccant a saját fiának!

Akiről természetesen nem tudta hogy a fia, csak azt, hogy valaki, akinek nem kéne itt lenni! És így aztán Jalla azon vette észre magát, hogy valami máris a szemét keresi, hogy kibökje azokat...

Alig bírta elkapni az erőszakos csuklókat. Miután elkapta a két kacsót, már természetesen nem volt veszélyben, mert sokkal erősebb volt mint anyja...

—Hé, nyughass, nem vagyok ellenség, azért jöttem, hogy megmentselek, a fiad vagyok! - kiáltotta.

—Nem is igaz, nekem nincs gyermekem!

—Hogyne volna, tudd meg, hogy tizenöt éven át altattak a lengetőben, s ezalatt éppen pontosan tíz gyermeket szültél, ebből négy volt lány, őket leselejtezték, a hat fiad egyike pedig épp én vagyok, különben a legidősebb is! Na, ehhez mit szólsz?!

—Azt, hogy dögölj meg!

—Hé, így beszélsz a megmentőddel?!

—Frászt mentettél meg, hogy az istenbe lennék megmentve, amikor még javában itt vagyok ezen az átkozott pokoli helyen! És úgyis bármikor elfoghatnak! Különben is tudd meg, akárki légy is, hogy az sem érdekel ha ezerszer is a fiam vagy! Mert mindigis az volt a véleményem, hogy nem szabad felnevelni erőszakból származó gyermekeket, azok ugyanis öröklik apjuk erőszakra való hajlamát! Továbbá, ha egy nőt megerősakolnak, akkor a nő igyekezzék bosszút állni ezért, márpedig bosszú terén az a minimum, hogy ne jutalmazza az őt megerősakoló férfit azzal, hogy felneveli annak gyermekét!

—De az a gyermek a nőnek is a gyermeke felerészt!

—Na ugye hogy csak felerészt, a másik fele viszont azé a hitvány latoré, aki őt megerősakolta! Márpedig én aludtam amikor megdugott valaki, a te apád, az pedig az én fogalmaim szerint nagyonis erőszaknak számít!

—Ezt én sem vitatom, minden bizonnyal erőszak, de akkor is tény ami tény, hogy a fiad vagyok, és egész Mennyvárosban egyedül én vagyok az, akitől segítséget remélhetsz!

—Nagy bűdös lófaszt! Nem hiszek neked!

—Mit nem hiszel? Hát nem érted jöttem most is?! Tudd meg, hogy még a súlytalansá-

got és a sötétséget is én okoztam, nem kevés kockázatot vállalva ezzel, csakis egyedül azért, hogy megmenthesselek!

—Ugyan már, mese habbal! Mindezt azért tetted, mert épp azt szeretnéd, ha én segítenék valamiben rajtad, nem ám hogy te énrajtam! Rég nem hiszek már holmi önzetlen jótettekben, főleg nem ha a te népedből való valakinek a tetteit kell megítélnem! Nem tudom hogy mire kellek én neked, de ki akarsz használni az holtbiztos; csakhogy abból nem eszel picinyem! Máris ölhetsz meg vagy vihetsz vissza a lengetőbe, mert egyáltalán semmiben sem segítek neked!

—Az még nagyon ráér; elmondom előbb, miben kéne a segítséged!

—Na ugye hogy én kell, hogy...

—Hadd fejezzem be!

—Úgysem tudsz olyasmit mondani, amit teljesítenék! Te is ennek a pokoli népnek vagy a tagja, s én inkább meghalok, de senki sátánistát nem segítek!

—Aha. Még abban sem, hogy ártson a többieknek?

—Na tudod mit?! Szédíts másokat! Nem dőlök be ennek a szövegnek!

—Figyelj ide anyám: látod, elég nagy vagyok már! Nőhöz akarok jutni, privát nőhöz! De erre semmi esélyem ha betartom a törvényeket. Hát úgy döntöttem, hogy akkor nem tartom be a törvényeket! De úgy érzem, kellene egy tanácsadó, aki teli van jó ötletekkel, de még ha nem is ad jó ötleteket, már az is sokat segítene, ha megbeszélhetném vele az én ötleteimet! És te 3A-s nő vagy, nagyon veszélyesnek ítélték, biztos valami roppant galibát műveltél amikor lázadoztál...

—Ígykeztem. - morogta anyja szűkszavúan.

—És amikor ezt megtudtam rólad, nagyon büszke lettem, hogy ilyen kiváló anyám van! Te biztos sokat segíthetnél nekem!

—Abban esetleg, hogyan pusztítsd el ezt az egész mindenséget, de nem abban, hogy nőt szerezzek neked! Eszem ágában sincs hozzásegítenem bárki itteni férfit nőhöz; minek is, hogy rosszul bánjon a szerencsétlennel?! Jobb akkor annak a nőnek a halál!

—De miért véled úgy, hogy rosszul bánnék vele?!

—Ti mind azt teszitek.

—De én nem tenném!

—Hogy az istenbe ne, hiszen még ha különben remek fickó lehetett is volna belőled, akkor is gonosz vagy már, mert úgy nevelkedtél! Azt sem tudod tehát, miként kell rendesen bánni egy nővel! Senki nem mutatta neked, senki nem mondta el neked...

—Majd te kinevelsz!

—Nem lehet, túl idős vagy hozzá.

—De szorgalmas vagyok, idáig is rengeteget tanultam!

—De nem viselkedést. Sosem lesz belőled igazi úriember!

—Meglehet anyám, meglehet, de biztos hogy sokkal jobb leszek mint mások, akiket nem tanítasz! Még ha néha valóban csúnyán bánnék is majd a nőmmel, biztos hogy jobb sorsa lesz mintha máshoz kerül, más itteni férfihoz, nem?! Ugyan már, miért ne tehetnél velem egy próbát?! Kérlek szépen!

—Hm... Azt mondtad, hogy „kérlek szépen”?! Nekem, egy nőnek... Hm! Na jó, tudod mit, legyen neked, teszek veled valóban egy próbát! De figyelmeztetek: ha nem válsz be, nem fogom megmondani neked, hogy nem váltál be, csak úgy szépen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül simán megöllek! Ne bízd el magadat attól, hogy gyenge vagyok: meg fogok erősödni, de gyengén is végzek majd veled, ha komolyan úgy döntök!

—Hű, téged nem három, de négy A-val kellett volna megjelölni! - ámult Jalla.

—Tizennégy is kevés lett volna! - nyugtatta meg őt anyukája.

—De ugye valóban tudsz segíteni benne, hogy legyen nők?!

—Hányat akarsz?

—Hát lehet többet is?!

—Hát nem egyszerre, de úgy szépen, apránként...

—Mégis, mennyit?!

—Hány nő él most Mennyvárosban?

—Hát, lehet benne privát nőből úgy ötezer, és még talán százezer akit sterilizáltak, meg lehet még mintegy kétszázezer tenyésztésre!

—Ez összesen akkor alig több mint háromszázezer.

—Úgy van.

—Akkor nemigen hiszem, hogy akár még az én segítségemmel is, de ennél több nőd lehetne!

—Kérlek ne gúnyolódj!

—Eszemben sincs!

—Hogy is szerezhethném meg a város összes nőjét!

—Úgy, hogy elfoglalod a várost. Ez csak világos, vagy nem?!

—Én, egyedül?!

—Dehogy, túl kevés vagy te ahhoz. De velem együtt!

—Ha olyan kiváló harcos lennél, nem foghattak volna el annak idején!

—Ez nem attól függ, milyen harcos vagyok.

—Hát mitől?

—Nem ismertem itt ki magamat. De te itt nőttél fel, s amit nem tudok én, azt tudod majd te!

—Hm... Lehet hogy nem is mondasz hülyeséget! Gondolod hogy valóban lehetnék én a főpap, Dragancadzsarac helyett?!

—Ha nem is főpap, de a legfőbb akárki, az igen. Miért is ne, egészen biztos hogy az a kimondhatatlan nevű főfasz sem kiválóbb valaki mint te, őt is csak anya szülte!

—Hogyan fogtak el?

—Azt nekem nem mondták! Valamiképp mindenestre kiderítették, hogy merre bújkálok, pedig esküdni mertem volna, hogy minden nyomot eltüntettem magam után!

—Hol bújkáltál?

—Épp errefelé fiacskám, épp errefelé... - nézett körbe anyja.

—És mit ettél egy ilyen helyen?

—Benneteket fiacskám, benneteket!

—Úgy érted, hogy... hogy...

—Akit megöltem, megettem! Most mit csodálkozol, valamiből élnem kellett!

—És... és csak úgy nyersen...

—Ha egyszer errefelé még csak szalma sem terem, hogy tüzet rakjak...

—Mindjárt hányok. - nyelt egy nagyot elsápadva Jalla.

—Ugyan már, ne finnyáskodj, csak jobb az emberhús mint az éhhalál! És ha már strapálom magamat hogy megöljek valakit, legalább hasznom is legyen belőle, nem?!

—Akkor sejtem már, miként lepleztek le.

—Na?

—Hát, mindenkinek a csuklóján van egy kis szerkentyű, ami azonnal jelez a központi számítógépnek, ha az illető meghal. Így mindig amikor megöltél valakit, tudták, hol jársz épp!

—Hát, erről nem tudtam! Remélem, azzal a számológéppel vagy hogy hívod, szót tudsz majd érteni!

—Merem remélni, azt hiszem máris kiválóan értek hozzá; téged se menthettelek volna meg anélkül! Tényleg, most jut eszembe, jó ha tudod hogy az én nevem az, hogy Jalla! Neked mi a neved anyám?

—Csicsi.

—Csicsi... Tetszik! De most gyere, menjünk a szobámba, mert itt nem vagy biztonságban!

—Menjünk. - mondta engedelmesen édesanyja, és erre Jalla vezetni kezdte őt. S mert ő ment elől, nem vette észre, hogy Csicsi milyen elégedetten vigyorog, amikor az ő hátát nézi. Komolyan, a Mennyváros külsejére festett Sátán barátságosabban mosolygott, mint e pillanatokban Csicsi! Senki aki ezt látja, nem kétlette volna, hogy a nőnek saját tervei vannak.

Mikor végre elhagyták az alagutat, kiérve így az emberek által használt folyosórendszerre, még mindig teljesen sötét volt, és továbbra sem állt vissza a súly.

—Ez nekünk kedvez – mormogta Jalla – de hogyhogy még mindig nem kapcsolták vissza a fényeket?!

Majd megvonta a vállát, s iparkodott anyjával együtt a szobájába érni.

Nem is kapcsolódott vissza se a fény, se a gravitáció, csak jó három órával azután, hogy Jalla és Csicsi már „haza” értek! S ennek oka az volt, hogy jódarabig egyszerűen nem volt senki, aki visszakapcsolhatta volna e fontos szolgáltatásokat!

Ez amiatt volt így, mert... mert Jalla bár mindent igyekezett eltervezni, de nem gondolt egy magától értetődő dologra: hogy tudniillik Rodogoncsó nem akar meghalni!

A fiút igazi letaglózó döbbenetként érte, hogy Jallának valóban sikerült két perc alatt meghülyíteni a számítógépet! Rögvest eszébe jutott viszont, hogy hát így ő elvesztette a fogadást, és valóban halál az osztályrésze! Sőt, hiszen Jalla épp az imént jelentette be, hogy megy, összekészíteni valamiféle kínzóeszközöket a számára!

Egyetlen percig sem habozott, máris eldöntötte: ő bizony nem várja meg, hogy kínpadra kötözzék! Még ha le is lövik menekülés közben, az is jobb, mint a kínhalál!

Alig távozott Jalla, ő is az ajtóhoz futott, kiugrott rajta, rohanni kezdett...

—Állítsátok meg! - kiáltotta az egyik pap. Erre az egyik biztonsági őr utána vetette magát, el is kapta, de Rodogoncsó résen volt, kirántotta az őr övéből a sugárpisztolyt, s máris használta is, keresztüllöve a férfi gyomrát. S ezután még lőtt mindenfelé, amerre csak embereket látott, azaz inkább sejtett, mert csak a vészvilágítás helyzetjelző lámpácskái égtek, meg a vezérlőterem nyitott ajtaján át látta a monitorokat. Nosza, ha már itt van, s fegyver van a kezében, azoknak meg odabent nincs, hát talán sikerül megúsznia a dolgot! - gondolta, azzal visszalépett a vezérlőbe, és sorra mindenkit akit csak látott, lelőtt. Akár pap volt az illető, akár valamely társa.

—Mit csinálsz, Rodogoncsó! - kiáltotta sápadtan Mashatan atya.

—Azt, hogy én itt sem voltam! Ha ti meghaltok, senki sem tud rólam semmit! Visszaballagok a szobámba, s majd mindenki azt hiszi, hogy Jalla volt a gyilkos, vagy ha nem gyanakodnak rá, annyi baj legyen, akkor sem derül ki, hogy én voltam az! Nem lesz rám bizonyíték! Pusztuljatok! - kiáltotta, és lőtt megint. Majd amikor már nem volt élő a vezérlőteremben, ő is eltávozott.

Emiatt nem volt tehát, aki visszakapcsolhatta volna a fényeket és a gravitációt. Eleinte mindenki azt hitte, valami váratlan üzemzavar történt, amin a vezérlőben szolgálatot teljesítők majd úrrá lesznek; jóval később ötlött csak eszébe valakinek, hogy már túl hosszú ideje tart az üzemzavar, ideje lenne körbenézni a vezérlőterem táján. S akkor megtalálta a hullákat, riadót jelzett...

És ezután is még jócska időbe beletellett, míg rájöttek, hogy valami igen nagy baj van a számítógéppel!

A fényeket s a gravitációt hamar visszakapcsolták, sőt, valakinek az is feltűnt, milyen hülye dátumot ír ki a számítógép; rögvest vissza is állította a helyesre. Ezután viszont azt szerették volna tudni, ki gyilkolt idebent mindenkit halomra! És kézenfekvő volt visszahallgatni a vezérlőben elhangzott párbeszédet, a számítógép ugyanis automatikusan rögzített mindent, ami itt elhangzott az utolsó huszonnégy órában! Erről bizony nem tudott Rodogoncsó!

Vissza is hallgathatták a párbeszédet, de azokban nem szerepelt semmi, ami terhelő lett volna Jallára nézve; ugyanis a dátumátállítás előtti felvételeket is törölte a számítógép! Annyi szerepelt csak itt Jallával kapcsolatban, hogy Jalla azt mondja, megnyert valami fogadást, és összekészít mindent Rodogoncsó halálra kínzásához. Egy szó sem szerepelt arról, hogy Jalla hozzányúlt volna a komputerhez! Ezután már csak Rodogoncsó lövöldözését rögzítette a számítógép, s azt, hogy azt mondja, mindenki Jallára fog gyanakodni, és nem őrá!

Hát miután e felvételt visszahallgatták, egyértelmű volt mindenki előtt, hogy az történt, hogy Jalla megnyert valami ártalmatlan fogadást, erre Rodogoncsó megijedt, Jalla távozása után meggyilkolt mindenkit, majd valahogyan nagy aljasul megpróbálta tönkretenni Mennyváros számítógépét is, biztos azért, hogy az áruló nyomokat eltüntesse! Szerencsére épp a legutolsó percek felvételeivel nem tudott mit kezdeni, azok megmaradtak! Természetesen azon nyomban kiadták a parancsot: Rodogoncsót el kell fogni, élve vagy halva!

De, hogy egyértelmű legyen minden, Jallának is üzentek, hogy jöjjön, mert ki akarják hallgatni tanúnak a vezérlőtermi lövöldözésekkel kapcsolatban!

Jalla természetesen mit sem tudott róla, hogy ott lövöldözés történt. S mert nem akart tudatlanul belesétálni valami esetleges csapdába, rögvest bejelentkezett a hálózathoz rendszergazdaként, elolvasta a vizsgálati jegyzőkönyveket, s máris tudott mindent! S így amikor kikérdezték, azt vallotta, hogy ő abban fogadott Rodogoncsóval, melyikük tud messzebbre köpni, ő nyert, ezután elment, és hogy aztán mi lett, arról mit sem tud!

Mire befejezte a vallomását, már Rodogoncsó is kézre került. Nem ment messzire: saját szobájában találták meg, de elfogni nem sikerült, mert amikor megadásra szólították fel, akkor a zsákmányolt lézerfegyverével öngyilkos lett.

Persze Rodogoncsón kívül is volt dolga a Biztonsági Szolgálatnak: eddigre már hírt kaptak róla, hogy sorra minden nő éled fel, ezeket el kellett fogni, és visszaaltatni! Sőt, a zűrzavar akkora volt, hogy maga Dragancadzsarac főpap jelentette ki, hogy aki egy efféle elbitangolt nőt elfog, annak azontúl a gazdája lesz, az az ő privát nőjének fog számítani! Mielőbb rendet akart a városban a főpap, azért rendelkezett így.

Amikor ezt az üzenetet meghallotta a hangszórón át Jalla, azonnal felpattant maga is.

—Hé, te meg hova az istenbe igyekszel?! - szólt rá türelmetlenül Csicsi.

—Hová, háová, természetesen nőt fogni magamnak, ez életem nagy lehetősége, erre vártam már mióta, nem hagyom ki!

—Ülj le vissza a fenekedre, ostoba! - förmedt rá anyja.

—Dehogy ülök, inkább...

—Ha nem teszel úgy, ahogy mondtam, nem találsz itt, amikor visszajössz!

Erre megtorpant Jalla.

—De értsd meg, hogy nekem muszáj...

—Neked most azt muszáj, hogy megbeszélj velem mindent! Megtaníts mindarra amit nem tudok, és megtanulj mindent, amit én tudok ugyan, de te nem!

—De akkor mások elorozzák előlem az összes nőt!

—Nagy dolog, te majd később visszaorzod tőlük! Idefigyelj, jobb ha hiszel nekem: azok akik most nő után koslatnak, neked tesznek jót vele, ha megszereznek egy nőt maguknak!

—Naná, képzelem: mennyire élvezem majd, ha mások basznak meg egy nőt helyettem!

—Ne gúnyolódj, mert nem értesz semmit!

—Annyira azért értek legalábbis a baszáshoz, hogy tudjam: azt az élvezzi aki dug, s nem az, aki nem csinálja!

—Fiacskám, a baszáshoz lehet hogy értesz, de a nőkhöz semennyire, azokhoz bizony én értek jobban kettőnk közül, mert én vagyok nő, és nem te! Szóval, halljuk inkább: szerinted hogyan megy majd a nők elfogása most? A férfi odamegy a nőhöz, s az erre örömteli mosollyal orcáján követi őt? Így lesz?!

—Dehogy, a nő valószínűleg ellenkezik majd, el akar futni, sikoltozik...

—Erre a férfi utoléri, lekever neki néhány frászt, fenyegeti, megkötözi, ilyesmi... ugye?!

—Valószínűleg igen! Na és?!

—Hú hogy te milyen hülye vagy! Mondd fiam, te fel mered tételezni, hogy ilyen megismerkedés után az a nő szeretni fogja az őt elfogó férfit?!

—Szeretni?! - vágott Jalla bamba képet.

—Azt hát! Lehetséges volna, hogy nem ismered ezt a szót?!

—De igen, hogyne, jól ismerem, de hát... mióta szerethet egy nő egy férfit?!

—Amióta egy férfi is szerethet egy nőt! Persze errefelé, nálatok, biztos nemigen fordult ez még elő!

—Nem értem! Szeretni lehet a jó ételeket, a jó fegyvert, az egészségünket, önmagunkat, a kellemes dolgokat mint például a pihenést, a dugást, valami szép éneket... de egy másik embert?! Hiszen az mindig vetélytársunk!

—Akkor én mi a frásznak kellek neked, ha vetélytársad vagyok?!

—Hát izé... te nem hinném, hogy vetélytársam vagy...

—És ugye milyen jó volna, ha akadna még sok-sok társad, akik nem vetélytársaid?! Pláne ha ezek nők lennének?!

—Hát igen, az nagyszerű volna...

—Akkor hallgass rám! Maradj nyugton, s amikor majd a többi férfi elfogta a sok nőt, és eltelt néhány hét, és e nők már nagyon megutálták ezeket a férfiakat, akkor te nem elfogod e nőket, hanem *megmented* őket! S akkor ők hálásak lesznek neked, és nemcsak nem akarnak megszökni tőled, nemcsak nem vágják el éjjel a torkodat, de még szeretnek is majd téged, s meglátod hogy az milyen jó lesz!

—De meg tudom-e szerezni őket akkor?!

—Bizom a leleményességünkben! Végülis egyet ne feledj el: akárkitől akarod is megszerezni a nőjét, ő egyedül lesz, mi meg ketten! Tehát ülj már le a seggedre, és kezdjük azzal, hogy megismerkedünk!

—De már bemutatkoztunk egymásnak!

—Az még nem megismerkedés, te hülye! Talán csak akarhatom tudni, ki is – mi is a gyerekem?! És egyáltalán, mi ez a bűdös nagy kóceráj itt az égben?! - mutatott körbe.

—Hát ezt sem tudod?!

—De nem ám! Na figyelj, tudd meg, hogy én épp a lakodalmamra készültem a vőlegényemmel, amikor egy csomó repülő izé megjelent ott, mindenkit halomra lövöldöztek a villámló nyilakkal...

—Lézerpisztolyokkal. - kotyogta közbe Jalla.

—Biztos. És engem felhoztak sok más nővel együtt ide, és egy férfihoz kerültem, aki többször is megerőszkolt! Én itt semmihez sem értek, csak annyit tudok, hogy itt minden teli van nagy csodákkal, például olyan sisakkal, ami beleteszi a nyelveteket csak úgy a fejembe! De semmihez nem értek!

—Akkor hogy lettél 3A-s lázadó nő? - kérdezte Jalla.

—Úgy, hogy megöltem azt a férfit. Álmában fejbevágtam egy székkal. De alaposan ám, spriccelt szét az agyveleje mindenfelé!

—Hm... Legalább már tudom, miként lett vége apámnak!

—Hány éves vagy?

—Majdnem tizenöt.

—Csak majdnem? És mit is mondtál, engem mióta altattak abban az izében... lengetőben?

—A pontos ideje 16 év és 112 nap.

—Akkor az nem az apád volt. Nem fér bele az időbe. Nem mintha számítana...

—És utána mit tettél?

—Egy darabig ott maradtam a szobában, ettem ami étel még volt ott, s amikor az elfogyott, ettem apádat... illetve az ugye nem volt az apád, de mindegy... meg a többieket...

—Miféle többieket?

—Mindig amikor jött valaki, azt beengedtem, s ahogy belépett, fejbevágtam. Ez csak egyszerű, nem?!

—És azután?

—Egyik alkalommal hárman jöttek egyszerre. Kettőt sikerült kinyírnom, de a harmadik elszaladt. Akkor én bevettem magam azokba az alagutakba, ahol most is rám lőttél, és ide-oda kóricáltam bennük. És mert addigra már rájöttem, hogy itt mindent mindenféle bizbaszokkal lehet irányítani, olyan gombokkal a falon, meg kallantyúkkal, ilyesmikkel, emiatt ahányszor csak valami effélével találkoztam, átállítottam őket. Nemegyszer megtörtént, hogy nem is kellett soká várnom, és már harsogott is a vészjelző!

—Hűha! - sápadt el Jalla. —De nagy kedvem volna most belenézni a történelmi feljegyzésekbe! De nem lehet, mert azok is letörlődtek... Pedig érdekelné, hogy mi minden műveltél!

—Hát, ha mond neked valamit az, hogy „A 77-es szektor légnyomása vészesen esik”, erre emlékszem, ezt harsogta egyszer a hangszóró... egyszer meg valami tűzvészről gagyogott ami kitört valahol, de hogy hol, arra nem emlékezem... meg olyasmit is mondtott, hogy valahol valamiféle gyorsvasutak összeütköztek...

—Amindenségit! És hány embert öltél meg?

—Amíg a szobában várakoztam, tizenhetet, az alagutakban meg, hát, azt nem számoltam, de az biztos, hogy legalább hetvenet!

—De hát hogyan voltál erre képes?!

—Jól tudok verekedni. Az én népemenél ez nemzeti sport.

—De akik mentek ellened hogy elfogjanak, azoknál biztos volt lézerpisztoly!

—Volt nálam is. Az első áldozataimtól elszedtem. Nem volt nehéz rájönnöm, hol kell megnyomni ahhoz, hogy az a fénynyíl kijöjjön belőle! És nemcsak emberek ellen használtam. Mindig amikor olyan részhez értem a városban, ami nagyon értékesnek tűnt, ahol sok olyan bonyolult bizbasz volt amivel vezérelni lehetett valamit, akkor azt az átállítás után szétlőttem, hogy vissza ne tudják állítani! Hú, hogy szikrázott ott minden! Meg ömlött ki mindenféle, víz, olaj, egyebek, süvítettek a gázok és a gőzök, nemegyszer

én is majdnem belehaltam... Gyönyörű volt! - sóhajtotta.

—Hát mit mondjak, neked is perverz ám az esztétikai érzéked! - ámult Jalla.

—Ne mondj semmit, adj inkább valami harapnivalót! Olyan éhes vagyok, mint aki már évek óta nem evett!

—Ez így is van: amíg altattak, addig mesterségesen tápláltak! De nem úgy, hogy lenyomtak volna valami csövet a torkodon, hanem bevezettek egy tűt a vénádba, s azon át közvetlenül engedtek folyékony tápanyagot a véredbe!

—Pfuj! Annál inkább adj valami normális ételt!

—Jó, de vigyázz: valószínűleg kihányod majd, mert a gyomrod is biztos épp annyira legyengült mint a karod, nem volt ugyanis annak sem dolga!

—Drága gyermekem, az én testemre hadd vigyázzak én, jó?! Te most azzal törődj, hogy teszed amit mondok! Adj valami ennivalót, nem bánom, legyen eleinte pépes, de azután úgyis hozzá kell szoknom a többihez is, hamar, meg is kell erősödnöm, másképp nem bírok majd verekedni...

—Hát azt akarod?!

—Akarni egészen mást akarok, a verekedés nem olyasmi amit akarok, de valószínűleg muszáj lesz. Semmi esetre sem engedhetem meg magamnak az ellustulás luxusát! Pláne mert hiszen gondolom én, nem is vagyok igazán a tied, csak úgy stikában rejtegetsz, ugye?!

—Bizony ez így van!

—Na látod! Na, lökd már elém a zabát, aztán halljuk a mesét!

—Milyen mesét?

—Hogy mi ez a böhömnagy égi ízé, meg mit tudom én!

—Amikor idekerültél, a gazdád nem mesélt róla?

—Az ki nem nyitotta volna a száját!

—És te nem kérdezted tőle?

—Azt sem szerettem ha én nyitogatom a számat. Azt hitte, a nő, az olyan állatfaj, aminek három lyuka van ugyan, a pinája, feneke és szája, de mindhárom arra készült, hogy a férfiak bedugják oda a faszukat!

—És engedted neki? - kérdezte Jalla, feszült érdeklődéssel a hangjában.

—Igen. Egy darabig. Amíg úgy nem ítéltem, hogy tudok már eleget egy sikeres lázadáshoz, vagy legalábbis jó nagy károkozáshoz, illetve ha nem tudok is eleget, de ettől a férfitől többet meg nem tanulhatok.

—És akkor...

—Akkor fejbevágtam a székkal. Hiszen mondtam már! Na, ne akard hogy téged is buk-sikán kölintsalak, halljuk a lényegét!

—Nem nagyon tudom, mit mondhatnék... régi legendáink szerint eleinte nem itt a világűrben élt a népünk, hanem egy távoli, Föld nevű bolygón. Ott mindenféle népek éltek, különböző vallásokban hittek az emberek, s e vallásokban Istent mind másféleképp tisztelték, más névvel, más szertartásokkal, és így tovább. S e vallások egymással nagy háborúkat vívtak. S míg az istennel kapcsolatban gyökeresen eltérő nézeteket vallottak e népek, addig a Sátánt meglehetősen hasonlóan képzeltek el! Na és hát emiatt néhány jeles ősünk rájött, hogy ez biztos azért van így, mert a Sátán, az az igazi ura a világnak, különben is nehéz lenne letagadni e valóságot: hiszen elég csak körbenézni, máris látható, hogy mindenütt a Gonosz uralkodik: a gonoszok, vagy legalábbis az erőszakosak, erősek, kíméletlenek élnek jól! S ezen emberek megalapították Lucifer Egyházát, ők lettek az első Luciferiádák. Ha csak lehetett, eljártak például embereket rabolni, akiket azután feláldoztak a Sátán tiszteletére, s imádkoztak hozzá,

hogy jöjjön el, és ossza meg velük a hatalmát. S egy nap, így mesélték a tanítóink, tett is értük a Sátán egy nagy csodát.

—Megjelent? - kérdezte gúnyosan Csicsi.

—Ő nem, de megjelent egy űrváros az égen! Egy olyasféle valami, mint ez. Csak éppen sokkal kisebb volt, nem nagyobb mint talán két kilométer. Ez tehát le tudott szállni a felszínre. Le is szállt, épp azon a tájon, ahol Sátán legtöbb híve élt, természetesen titokban. Ebben az űrvárosban fura, magas, vékony, sápatag emberek éltek, hamar megtanulták a nyelvünket, nekik is volt nyelvtanító sisakjuk, elmondták hogy valami távoli világról érkeztek, s a jóságra és szeretetre akarják tanítani a világ népeit! És ez nem tetszett a papoknak, mert olyasmiket beszéltek, ami ellentétes volt a vallási tanításokkal, például hogy senkit nem szabad kivégezni, még a nőket sem, még akkor sem, ha az más férfival közösül mint a gazdája, bár nemigen értem hogy ez miként fordulhat elő, hiszen hülye az a férfi, aki a nőjét felügyelet nélkül hagyja...

—Én értem, hogy mire gondoltak azok. Folytasd csak! - biztatta őt Csicsi.

—Szóval az arrafelé élő főpap nagy összefogást sürgetett az idegenek ellen. De ebből nem lett semmi, mert mi sátánisták megelőztük őket! Nem is volt nehéz dolgunk, Sátán elaltatta az éberségüket. Annyi kellett csak, hogy elmondjuk nekik, hogy nagy sereg tör ellenük, s hogy mi félünk ezektől, s hadd mehessünk be az égi járművükbe! Ők beengedtek minket, mert meggyőződtek róla, hogy valóban jön ellenük nagy hadsereg. Na és hát amikor odabent volt már minden sátánista, s elkőboroltunk mindenfelé a nagy űrvárosban, akkor előkapták őseink az addig elrejtett fegyvereket, és minden idegent akit csak láttak, lemészároltak! Ez nem is volt nehéz, mert nem értettek a harchoz, sőt, fegyvereik sem voltak. Őseink ellenben előrelátóan méreggel kenték be a fegyvereiket, így az is meghalt, akit csupán megsebesítettek. Nem is sokára minden férfit megöltek, s a nőket is nagyoobbrészt, de azokat azért nem mindet. Azért nem, mert Szatanasz, első főpapunk azt mondta, kell hogy maradjanak túlélők, mert ezeket az idegeneket maga Sátán küldte nekünk, hogy megismerjük a titkaikat, de e titkokat kell hogy valaki el is mondja nekünk! Ezért a nőket csak megkötözték az őseink, és kivallatták minden tudnivalóról. Amelyik nem beszélt önszántából, azt addig kínozták míg megoldódott a nyelve. És ha már úgyis meg voltak kötözve, hát használták is őket az ősök. S aztán rájöttek, hogy jól van ez így, hogy a nők meg vannak kötözve, így nem korlátozhatják a férfinépet a szándékaikban. S aztán hogy ott repkedtek a csillagok közt, később készítettek maguknak nagyobb űrvárosokat is, sőt, nem is egyet, mert mindig amikor már túl sokan vagyunk, addig maradunk egy bolygón míg építünk egy másik űrvárost is, abba átszáll a népesség fele, s elmennek új utakra, tovább terjesztve a világban Sátán dicsőségét... szóval ez nálunk így megy! De nem tudom, ebből mi a hasznod!

—Sokkal több, mint sejténéd! - vigyorgott Csicsi. —Ez ugyanis azt bizonyítja nekem, hogy először is, mindabban amit tudtok, nincs semmi varázslás, másodszor, ha őseitek, akik nemigen tudhattak többet mint én és népem, elfoglalhatták a jövevények űrvárosát, akkor én és a többi nő akik idefent vagyunk, szintén elfoglalhatjuk azt tőletek!

—Ne beszélj hülyeséget, a nők ott a lengetőben nincsenek is ébren, fegyvereik sincsenek, ellenben nekünk nagyon is vannak, nem úgy mint a jövevényeknek akkor régen, sőt, olyan gyanútlanok sem vagyunk!

—Maglehet. Ellenben van egy hatalmas szövetségesünk: te magad!

—Jólesik hogy így dicsérsz, de tisztában vagyok saját szerény lehetőségeimmel! Különbösen sem óhajtok általános lázadást kirobbantani, én mindössze azt akarom, hogy legyen legalább egy privát nőm, méghozzá teljesen törvényesen!

—Hát pedig ez úgy van, drága gyermekem, hogy ez már nem tőled függ!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy itt már én dirigálok! Mit gondolsz, mi lesz itt, ha egyszerűen csak kísétek a szobádból?! Máris megtudja mindenki, hogy szökött nőt rejtegettél, aki nem is volt a tied, s megnézheted magadat! Pláne ha mindent el is mondok nekik! De még ha nem teszek is ilyesmit, vagy ha tennék de megakadályozod azzal hogy megölsz, akkor sem lesz neked jobb, mert nem lesz aki tanácsokkal segítsen! Szóval, én ígérem, teszek róla, hogy legyen elég nőd, nem is csak egy de nagyon sok...

—Mennyi?! - kapott a szón mohón Jalla.

—Amennyit csak óhajtasz! Ígérem! Nem rögvest, de lesz ennyi nőd, de csak akkor, ha úgy mennek a dolgok, ahogyan én elrendelem neked! Mert én tudomásul veszem hogy vannak vágyaid és céljaid, de te is vedd tudomásul, hogy nekem is vannak!

—És mik azok?

—Rém egyszerű! Tudd meg, hogy nem akárki voltam ám korábban: királylány! Úgy bizony! Nyugodtan olybá veheted, mintha az itteni főpap fia lennék, mert tiszteltek annyira a népem körében! És gondolom, semmi esély nincs rá, hogy visszatérjek a népemhez, de nem is akarom, mert már idős vagyok hozzá, hogy férjhez menjek, meg aztán nincs is talán népem, szóval, be kell érnem azzal, ami jutott nekem! És megfontolva a lehetőségeimet úgy döntöttem, hogy bármit higgy is rólam, a szándékaimról, de igenis nem fogom megsemmisíteni ezt az űrbeli lakhelyet!

—Tessék?! - kiáltotta Jalla, szinte sikoltva a szavakat. —Te meg akartad semmisíteni Mennyvárost?!

—Most mit rikoltazol a fülemben te puhány, hát nem azt mondtam, hogy *nem* semmisítem meg?!

—De volt ilyen terved?!

—Nem tervem, csak szándékom. És még szép hogy volt! Ó jaj nekem, meglátszik hogy csak félig vagy a vérem, mennyire ostoba vagy! Hát ugyan mi más lehetett volna legelső szándékom, ha nem a bosszú, még életem árán is?! Hiszen megaláztak! Elszakítottak a szerelmemtől, épp az esküvő napján, többször megerőszakoltak, ocsmányságokra kényszerítettek, elvettek az altatással több mint másfél évtizedet az életemből, meg is nyomorítottak, hát nézz rám, hónapokba telik majd hogy emberi formám legyen, hogy egyáltalán járni tudjak, tenyészállatnak használtak, ki tudja hányan használtak ondólerakodóhelynek alvásom ideje alatt is, gondolom több ezren is velem voltak, megbaszhatott boldog-boldogtalan, elvették egész ifjúságomat... Mi az istent képzelsz, mi mást akarhatnék mint a bosszút, mint azt, hogy ez az egész mindenség úgy ahogy van, semmisüljön meg, akár velem együtt is?! - kiáltotta Csicsi, és úgy nézett rá Jallára, hogy a fiú ezt mondta:

—Most már nem csodálom, hogy te, egy kis, girnyó nő 3A-ba lettél minősítve! Te magad vagy a megtestesült Sátán!

—Lehet, de az is biztos hogy nem a ti barátotok, hiába vagytok Sátánisták! Szóval, ezt akartam eleinte. De most meggondoltam magamat, s örülj ennek Jalla, mert a te szavaid változtatták meg a terveimet!

—Nem akarsz már bosszút állni?

—De. Csakhogy sokkal iszonyúbb bosszút, mint eleinte!

—Mi lehet iszonyúbb annál, hogy minden elpusztul?!

—Hehe, el sem tudod képzelni, mi?! De ne félj, anyucid megmondja neked, te kispisis! Ha meghaltok, az semmiség nektek! Hitetek szerint úgyis a Sátánhoz kerül a lelketek, ami jó nektek, vagy nem?! Nos, én teszek róla, hogy ez meg ne történhessen! El aka-

rom foglalni ezt az egész úrvárost, úgy, hogy én legyek a királynője, teljhatalommal, s akkor aztán igazán alaposan megfingatok minden átkozott férfit, aki csak lakik benne! De nemcsak megkeserítem az életüket, hanem olyasmit műveltetek velük, ami teljesen kétségbe ejti őket!

—És mi lesz az?! - kérdezte rémülten Jalla.

—Az, hogy méltóvá teszem Mennyvárost a nevéhez! Beteljesítem azt a küldetést, amit réges-régen az őseiteket meglátogató nép akart véghezvinni! Arra használok majd fel a tudásotokat és gépeitek hatalmát, hogy a Világmindenségben a jóságot és szépséget vigye el más népeknek! Amelyik sátánista ebben nem akar részt venni, aki lázadozik, azt halálra kínozom! Gondolom, vannak módszereitek a halálra kínozásra, de ha nem lennének, ne aggódj, mert én is ismerek pár effélét az én népem módszereiből! Aki viszont hajlandó engedelmeskedni az akaratomnak, azon is bosszú lesz állva, mert kétségbe ejtheti a tudat, mi lesz vele a halála után, hiszen nemigen jutalmazhatja meg a Sátán majd azért, amiért sátánellenes tetteket hajt végre tőlem való féltében! Hihíhí! De ez még mind semmi! Kivétel nélkül minden egyes férfinak iszonyú lesz itt a sorsa, akkor is, ha semmi szörnyű nem történik velük! Tudod miért?!

—Miért?! - suttogta elhaló hangon Jalla.

—Mert további életük minden pillanatában iszonyatosan meg lesznek alázva! Eddig ugyanis itt nálatok ugye férfiuralom volt...

—Mi más?! - kérdezte Jalla magától értetődően.

—Hát akkor pedig megtudják, milyen lesz a nőuralom!

—Nálatok ahol te éltél, az volt?

—Nem.

—Akkor honnan tudod, hogy milyen az?

—Nem tudom. De kíváncsi elme vagyok, fiacskám, vonz az újat tapasztalás szépsége! Nem tudom milyen a nőuralom, de mert látom milyen a férfiuralom, és rohadtul nem tetszik, emiatt az a véleményem, hogy ideje a nőuralmat is kipróbálni! - és Csicsi sátánian elvigyorodott. —De ne aggódj: *neked* aranyéleted lesz!

—Képzelem, seregnyi nőt kell kiszolgálnom...

—Cseppet sem! Rád a piszkos munkát bízom.

—Nincs kedvem takarítani!

—Bolond! Nem arra gondoltam! Az én dolgom lesz, hogy kigondoljam például azt, kit kell megölni... a te dolgod lesz a végrehajtás!

—Miért az enyém?

—Mert egyelőre még nincs más szolgám! És azért is, hogy jól érezd magadat.

—Jól?

—Hát! Gondolj csak bele: a hatalom érzése remek érzés, vagy nem?

—De igen, sőt, szent tanításaink is ezt vallják!

—Na hát akkor! Mondd, van-e szerinted annál nagyobb hatalom, mint hogy megölhetsz valakit?!

—Nincs.

—Akkor meg ne pofázz vissza anyádnak, örülj hogy lyuk van a seggeden, mert most már tudhatod hogy ha rám hallgatsz, nagy úr lesz belőled, akitől milliók rettegnek majd! Énutánam te leszel a legfőbb isten mindenki szemében... sőt, a legfőbb Sátán! Na és most azt mondd el, miként mentettél meg, mert érdekel is, és hasznos is lehet ha tudom!

Hát Jalla elmondta. De ez bizony nehéz ügy volt, mert Csicsi népe nagyjából a középkori fejlettség szintjén volt, még a löport sem ismerték, s így természetesen halvány

fogalma sem lehetett arról, mi is az hogy számítógép! Elég nehezen értette meg eleinte, hogy az tulajdonképpen egy jókora láda, ami el van dugva valahol az úrvárosban, és olyan okos, hogy mindent az irányít, de egészen különleges nyelve van, s így csak azt tudja megtenni, amit az e nyelvet ismerők mondanak neki.

—Nem lenne egyszerűbb emberi szolgálattal csináltatni mindent? - kérdezte Jalla hoszszas magyarázata után az anyuka.

Jalla elnevette magát.

—Ugyan már! Emberek például nem lennének képesek filmeket vetíteni nekünk!

—Az meg mi?

—Hát az, izé... Tudod mit, megmutatom! - azzal csak úgy találomra bekapcsolta a képernyőt, s rábökött az egyik csatornára. A képernyő azonnal meglevenedett, s ismerős műfajt közvetített.

—Na tessék, ki sem kell mozdulnod a szobából, s láthatod, hogy miként kínozzák halálra az egyik lázadó nő! - mutatta neki Jalla. A képernyőn a nőnek már minden bőre le volt nyúzva a hasoldalról, ott hevert mellette, kiterítve, mintha széttárt vörös kabátszárny lenne, látszott minden izma, néhány bordája, de nem vérzett el, mert a nagyobb ereket ércsipeszekkel elzárták.

—De hiszen azt mondtad, hogy a lázadó nő nagy kincsnek számít, azt tenyésztitek inkább!

—Úgy is van, de amikor már nem tudnak többet szülni, felébresztik őket, s halálra kínozzák, így e látvánnyal riasztják el a többi nőt a lázadozástól, ezért is nagy kincs az a nő, aki ennek ellenére is lázad, az ugyanis nagyon bátor! Te egyszerűen nagyon hamar fellázadtál, amiatt nem láthattál ilyen filmet korábban. Meg aztán az efféle sokan szeretik nézni nálunk a férfiak közül is, kell nekik a szórakozás, tudod. Azt hiszem nemsokára neked is az lett volna a sorsod, hogy felébresztenek halálra kínoztatni.

—Igazán kedves a néped... Na hát akkor azt hiszem mindenképp meg kell ismerkedjem annak a számítógép nevű masinának a nyelvvel, ha nehéz lesz is! Amint ettem egy jót, nekikezdünk! Te meg készülj fel a legrosszabbakra, fiam: ahogy megerősödtek a végtagjaim, megtanítalak verekedni!

—Eh, azt tudok én, csak nem szeretek!

—Akkor is meg tudnád védeni magadat, ha egyszerre hatan jönnének ellened?!

—Az lehetetlen!

—Nem az. Jaj fiacskám, ti egészen ellustultatok idefent az égben, és csak a lézerpisztolynak nevezett fényíjakban bíztok! Na de majd én kezelésbe veszek! - vigyorgott Csicsi mama, és Jalla nem vitatkozott anyjával. Nem is lenne rossz, ha valóban tudna olyan jól verekedni!

S így aztán Jalla és Csicsi számára elkezdődtek a „dolgos hétköznapiak”.

Dolgosak, mert igaz ugyan hogy szinte ki sem mozdultak a szobából – Csicsi aztán végképp soha, de Jalla is alig – ám annál többet izzadtak és tanultak odabent! Az élelemre szerencsére nem sok gondjuk volt. Azt a házi csőpostarendszeren át is megrendelhették. Többnyire ugyan az étkezdékben szoktak enni a férfiak Mennyvárosban, közösen, mert szerettek közben beszélgetni, hangulatosabb volt úgy a lakmározás, sőt, akadt is néhány ételféleség, amit csakis ott kaphattak meg. A csőpostán át csak mindenféle konzervféleségeket, fagyasztott s más hasonló, többnyire félkész árukat kaphattak, amiket fogyasztás előtt gyakran fel is kellett melegíteni, nem úgy mint az étkezdékben. Nekik viszont ez is megfelelt. Jalla hogy gyorsabban fejlődhessen, több

ideje maradjon a nőszerzés technológiáját megtanulandó, még a takarítási munkálatait is lemondta. Tehette, nem volt kötelező a munka! Még Csicsi is elismerte:

—Ez az egyetlen jó dolog Mennyvárosban, hogy nem kötelező dolgozni! Sajnos ezért rengeteget kell más téren fizetnetek!

—Talán inkább a nőknek! - mondta Jalla.

—Nem vitás hogy a nőiteknek is, de nektek is! Jaj szegénykém, te bezzeg el sem tudod képzelni, milyen remek érzés ám az, ha egy nő szereti a férfit! Még ha meg sem dughatja a férfi azt a nőt, az is csodálatos érzés, hát még ha meg is teheti!

—Hé, Csicsi, te véletlenül nem a szerelem nevű perverzióról beszélsz most?! - gyanakodott Jalla.

—Nocsak, ismeritek ezt az érzelmet?!

—Hogyne!

—De hiszen csodálkoztál amikor arról beszéltem, hogy szerethet egy nő egy férfit, és egy férfi is egy nőt!

—Más a szeretet, s más a szerelem! Tanaink szerint szeretni leginkább önmagunkat lehet, aztán a Sátánt, s mindazt ami nekünk kellemetességet okoz, tehát vagyontárgyainkat, a kényelmet, a dugást, ilyesmiket. A szerelem, az azonban súlyos elmebaj, mert egy alacsonyrendű élőlényhez láncol bennünket érzelmileg, egy nőhöz, tehát egy állathoz, megaláz bennünket mert ezen elmebajban szenvedve önmagunkat kiszolgáltatjuk neki, nem a magunk érdekéért munkálkodunk hanem az ő érdekeiért, a szerelmes férfi szenved ha nem láthatja a szerelmét, a szerelem tehát érzelmi rabszolgaságba taszítja a férfiembert, és súlyos törvényszegésekre buzdítja a férfit!

—Aha. Hát nézd fiacskám, most biztos azt hiszed, mindjárt megcáfolom amit mondtál, s bebizonyítom neked, hogy ez nem így van, igaz?!

—Nehéz lesz, de valóban, biztos vagyok ebben, mert tőled anyám ez simán kitelik!

—Tévedsz. Egyetlen dologban ellenkezem csak a szavaiddal: hogy a nő állat volna! Nem lehet állat, mert állat csak állatot szül! S mert benneteket férfiakat nők szülnek, emiatt vagy a nő is ember, vagy a férfi is állat, más variáció nem létezik! Ezt azt hiszem könnyű belátni. S a nő nem is alacsonyabbrendű.

—Gyengébb mint a férfi!

—De te is gyengébb vagy mint a gépeitek; következik-e ebből, hogy te alacsonyabbrendű vagy, mint a gépeitek?! Továbbá, a nő képes szülni, ti viszont nem! A nőnek van valamennyi ereje, ha kevesebb is mint nektek, ámde a férfiaknak semennyi szülési képessége sincs! Ha tehát egyáltalán beszélhetünk a két nem közti értékkülönbségről, akkor okvetlenül a nő ér többet, mert egy nő ha nagyon akarja, ha elég elszánt, akkor rengeteget edzve lehet olyan erős mint egy férfi, de egy férfi gyakorolhatja egész életében, akkor sem fog egy borsószemnyi gyereket sem szülni! Na de tényleg csak ennyiben vitázom veled, mert amit viszont a szerelemről mondtál, az valóban színgaz! A szerelmes férfi valóban nem önmaga, de szerelme érdekeivel törődik, szenved ha nem láthatja a szerelmét, önmagát kiszolgáltatja neki, mindenre képes érte, akár még törvényszegésre is, szóval ez mind színgaz!

—Hú, de jó hogy nem vagyok szerelmes!

—Azt te csak hiszed, hogy az jó neked!

—Hogysisz volna jó, hiszen ez tényleg a legveszedelmesebb elmebajok egyike lehet!

—Talán valóban nem is más, mint elmebaj. Na de figyelj csak rám: hallottad-e már azt a mondást, hogy minden zseni örült egy kicsit?

—Igen.

—Remek, akkor te is örült vagy.

—Én-e?!

—De hiszen zsenialitás kellett hozzá, hogy magadhoz ragadd Mennyváros uralmát titokban, hogy engem megmentes, vagy nem?! Mindezt bárki garantáltan lehetetlennek tartotta volna! Tehát zseni vagy. És örült is, mert képes voltál épp engem, egy 3A-s nőt megmenteni, ami bőven kimeríti a törvényszegés fogalmát! És nemcsak amiatt mert jogtalanul megszerezted, de a minősítesem ugye azt jelenti, hogy soha nem szabad engem magamhoz téríteni! Te megtetted! Ó fiam, nem is vitás, hogy nálad örültebb fickók kevesen futkároznak Mennyvárosban!

—Jó, én egy örült zseni vagyok! De mi köze ennek a szerelemhez?!

—Az, hogy ugyebár az is örület. No és...

—Attól is zsenivé válik az ember?!

—Néha bizony hogy, de még mennyire! De nemcsak ez a hatása van. A leggyávább fickó is olyan bátor lehet tőle, hogy annál bátrabb senki nem is lehet! És vakmerő! Igazi hős! Szóval fiam, a világon semmit nem adnak ingyen, ezt jó ha tudod, no és...

—Dehogynem, itt Mennyvárosban ingyen van szinte minden!

—Látszatra. De iszonyatos árat fizettek érte: elvesz a szabadságotok! Egész életeteket szűk kabinokban és folyosókon töltitek, mint a ketrecbe zárt állatok! De ez még mind semmi, mert épp hogy azt fizetitek leginkább, hogy meg vagytok fosztva a másik nemmel való kapcsolattartás lehetőségétől, s elveszett életetekből a szerelem! Na tehát, ott tartottam hogy a szerelem lehet hogy elmebaj, de mert az életben jó és rossz többnyire együtt jár, emiatt nekem aztán elhiheted, hogy ezen elmebaj sok hátrányát bőven ellensúlyozza az a számos nyereség, amivel ez jár! És nem is csak az előbb felsoroltakkal. De tudd meg, hogy a férfi hihetetlen örömeiket tud találni épp abban, hogy nem a saját boldogulásáért küzd, de a szerelméért! Csodálatos érzés látni a másik ember boldogságát ugyanis!

—Engem még sosem boldogított, amikor mások boldogságát láttam; irigykedtem inkább rájuk és az szar érzés volt!

—Te hülye, nem erről beszéltem! Mikor voltál te szerelmes egy másik férfiba, mi?!

—Még soha!

—Na ugye! És jó is, hogy nem voltál. Én arról beszélek, amikor egy férfi szerelmes, s természetesen egy nőbe szerelmes!

Jalla csak ingatta a fejét, látszott rajta hogy ezt hiszi is és nem is, de nemigen töprenghetett rajta, mert temérdek dolga volt. Minden szabadidejét lekötötte, hogy anyját a számítógép kezelésére oktassa, és hogy ő maga is tanuljon, tudniillik küzdelmet, verekedést.

Utóbbit anyja mutatta meg neki. Eleinte természetesen nem sokat tehetett fiáért, mert még ő maga sem volt képes lábra állni! De annyit megtett azért, hogy kezével megmutatta, mikor milyen pozíciókba rendezze a kezeit Jalla, milyen mozdulatokat végezzen, s ezeket Jalla azután órákon át kellett hogy gyakorolja megállás nélkül! Holott még csak azt sem tudta, mi lesz a haszna ennek. A legtöbb mozdulatról az volt a véleménye, hogy el sem tudja képzelni, milyen haszna lehet egy verekedés során.

—Csináld csak! Majd rájössz magad is, amint bunyózni kezdesz! Ha a véredbe ivódnak e mozdulatok, nem is kell hogy gondolkozz hogy hogyan használd, megy az majd magától is! - vigyorgott sátánian édesanyja. És Jalla nem ellenkezett, nagyon szeretett volna úgy tudni verekedni, hogy legyőzzön egymaga hat másik embert is.

Reggeltől-estig gyakorolt, s pihenése csupán annyi volt hogy evett-ivott-ürítkezett, s oktatta anyját. Utóbbit úgy egy hónap után nem is nagyon kellett tanítania, mert eddigre megtanult olvasni, s már maga is művelődhetett a képernyőn megjelenő digitális

tananyagokból. Gyors sikere annak volt köszönhető, hogy kiderült: népe körében meglehetősen általánosnak volt mondható az írás-olvasás tudása, legalábbis az előkelők, a nemesek körében! Egyszerűen nem számított úriembernek az, aki nem volt képes legalább közepes szintű versecskéket összemesterkedni, ezeket aztán jeles ünnepekkor felolvasták, de ilyesmikkel udvaroltak a nemesi hölgyeknek is. A király maga is gyakran megjutalmazta a jelesebb művek szerzőit. Ezeket természetesen le kellett tudni írni, sőt, könyvekbe bekötötték őket.

A luciferiádák írása természetesen merőben más volt mint Csicsi népének írása, de mindkettő egyaránt betűírás volt, Csicsinek tehát csak a betűk újfajta alakjával kellett megbarátkoznia, azt hogy mi úgy általában az írás-olvasás lényege, már tudta, azt nem most kellett elsajátítania.

Csicsi tisztában volt a négy alapl művet rejtelmeivel is, sőt még azt is tudta, hogy a matematika tudománya nem áll le ennél! Hallott korábban valamit a tangensekről is emlegetni, tudta hogy az valami ferdeségekkel kapcsolatos izé, ha a lényegét nem is tanulta meg. Az sem volt tehát újdonság a számára, hogy van ám magasabb matematika is, mint amit ő ismer. Aránylag hamar megbarátkozott tehát a számológép kezelésével, sőt alig két hónap múlva eljutott oda, hogy nagyon egyszerű programokat maga is meg tudott írni. Úgy vélte, ennyi neki elég is.

—Ha ennél több kell, majd azt megoldod *te!* - villant a szeme a fiára. —Az én dolgom az ugyanis, hogy gondolkodjam, kiadjam a parancsokat – a végrehajtás, annak mikéntje már a szolgálaim feladata!

—Hű de elszánt vagy!

—Valaki az is kell legyen kettőnk közül!

Az biztos hogy Csicsi nemcsak az agyát fárasztotta, de az izmait is. Amikor agya már zsibongott a sok új tanult mindenfélétől, leszállt a székről, és járni igyekezett. S lassanként meg is lett ennek az eredménye: előbb két bottal tudott járni, majd eggyel, végül megállt segítség nélkül a saját két lábán! De még ekkor sem hagyta abba a gyakorlatozást, mert most következett az, amit ő úgy nevezett, hogy „visszatérés a régi formámhoz”, ami azt jelentette, hogy képes legyen arra, amire fiatal korában: hogy ő maga is legyőzzön hat férfit egyedül, ha a szükség úgy hozza!

—De mire ez a nagy barbárkodás anyám, ha harcra kerül a sor, úgyis lézerpisztollyal lőnek majd rád!

—Akkor te minek gyakorolsz?!

—Az én esetem más. Akadnak pusztakezes párbajok, ha nem is gyakran. De egy nővel senki nem fog párbajozni! Ha el akarnak téged pusztítani, előkapják a sugárpisztolyt, lőnek egyet, és kész!

—És kész. Jól mondtad.

—Na látod!

—Mindjárt látod te is! Gyere csak ide! - azzal Csicsi mama a képernyő elé intette gyermekét. —Mit látsz itt?!

—Valami elektronikus kapcsolást. Mi ez?

—Olvasd el a nevét, tökféj! - lökte közelebb Jalla tarkóját a monitorhoz Csicsi.

—ATZ-9 URH-jelfogó, nagyfeszültséget vezérlő mikrokapcsolóval! Nem értem! - ráncolta a homlokát Jalla.

—Félelmetes a fantáziátlanságod! Olvasd már le a méreteit!

—0.17×1.2 mm. Még mindig nem értem!

—Azzal dicsekedtél, hogy a számológép ura vagy, és mindent megtehetsz vele, igaz?

—Józan határok közt igen. Mert mindent megtehetek az igaz, de ha gyanús lesz a pa-

poknak hogy valaki a hátuk mögött intézkedik, akkor rövest lebukok!

—Az nem is olyan biztos, előbb még fel kéne deríteniük, hogy ki az, aki sumákol... De nagy vonalakban természetesen igazad van, észnél kell lennünk, én sem akarom egyelőre hogy gyanakodjanak! Na szóval hallgasd csak, mit találtam ki! Adj ki egy általános parancsot a számítógép nevében a karbantartóknak, hogy apránként minden lézerpisztolyt vonjanak be ellenőrzésre. Ez nem lesz gyanús, ez fontos jószág, illik hogy ellenőrizték időnként! A karbantartó robotot pedig programozd be úgy, hogy minden egyes lézerpisztolyba amit leadnak hozzá, építsen bele egy ilyen kis izét – mutatott a képernyőre – úgy, hogy azt természetesen ne lehessen látni! S magadnak meg nekem csináltass egy kapcsolót Jalla, ami ezt a bigyót működteti! Érted már?!

—Aha! - derült Jalla arca mosolyra. —Remek ötlet! A pisztolyaik továbbra is működnek majd, de ha ellenünk akarják használni, megnyomok egy gombot a zsebemben, s máris elromlik a fegyverük, és egyedül én tudok löni, ők már nem!

—Na végre magad is rájöttél! És természetesen a lézerpisztolyok gyártósorát is programozd át úgy, hogy minden ezentúl legyártandó pisztolyba eleve be legyen építve egy efféle!

A gyártórobot átprogramozása nem volt egyszerű! Igazán össze kellett szednie Jallának minden tudását, sőt alaposan ki is bővítenie az ismereteit, de végül sikerült. Nem is bánta a kihívást, örült inkább neki, mert így nem unatkozott „szobafogsága” idején. Nem szívesen ment ki innen ugyanis mostanában!

Ennek oka az volt, hogy Mennyvárosban alaposan elszabadultak mostanság az indulatok. A férfiak indulatosságát pedig az okozta, hogy Jalla anyamentő akciójának hála ugyebár a számítógép minden adatállománya letörlődött, köztük természetesen azok is, melyek a nők és férfiak különböző adatait tartották nyilván. Ennek megvolt az a haszna, hogy így arról is elveszett a nyilvántartás, hogy valaha volt a lengetőben egy bizonyos 3A-s nő, Jalla anyja, így Csicsit senki sem kereste – ellenben elveszett kivétel nélkül minden egyes férfinak is az az adata, hogy e férfi épp mennyi szaporodási ponttal rendelkezett! Pontosabban szólva, a számítógép ezentúl úgy hitte, hogy mindenkinek pontosan 0 pontja van! Sőt, elveszett a nyilvántartás arról is, hogy kinek van engedélye privát nőre, hány darabra, kire... a számítógép szerint senkinek nem volt egyetlen darab privát nője sem, még a főpapnak sem! Ami természetesen kész képtelenség, a papoknak mindig volt nőjük, általában nem is egy...

Nagyok voltak tehát az indulatok! Képzeljük csak el: tegyük fel valaki tíz éven át dolgozik szorgalmasan, gyűjtve a pontokat, nem is váltja be őket szaporodási aktusokra, mert arra spórol, hogy egyszer majd vegyen e pontokból magának egy privát nőt, még ha nem is a legszebbek egyikét – s erre tessék, hirtelen kiderül hogy oda az egész, kár volt izzadnia, szorgoskodnia, mert nullára olvadt minden pontja!

Valamit sürgősen tenni kellett ezügyben! Nem lehetett másként, mint hogy a főpap sebtiben bíróságokat alapított, melyek azt vizsgálgatták, kinek mennyi pontja lehetett úgy nagyjából, a pontigénylők az igényeiket alá kellett támasszák mások tanúskodásaival, annak igazolásával hogy ennyi meg annyi ideje végeztek ilyen meg olyan munkát, hogy ezt vagy azt legyőzték párbajban, tőle pontokat nyerve...

Fárasztó, idegesítő hercehurca volt ez, s nem is mindenki tudta a különben jogos igényeit alátámasztani, mások ellenben akiknek szikrányi jogalapjuk sem volt, sok pontra tettek így szert sokféle visszaélés árán. Jalla meg is állapította, tiszta szerencse hogy mindenki azt hiszi, a rendszerösszeomlást Rodogoncsó okozta, másképp szabályos párbaj ide vagy oda, de valaki okvetlenül megölte volna őt! Nem is voltak ritkák ezidőtájt ugyanis a gyilkosságok Mennyvárosban, annyira elharapódtak az indulatok.

Az alkalmat Jalla sem hagyta kihasználatlanul. Átírta a személyi adatait úgy, mint-ha lett volna másfél millió pontja. Elvileg lehetett is neki ennyi, ha nem is szorgos munkából, de úgy, hogy párbajon nyert sok pontot ettől-attól. Ennyiből pedig vehetett is volna magának már két-három csinos nőt is. Akart is, de anyja megint közbelépett.

—Ülj már nyugton a seggeden te bolond! Le akarsz lelepleződni?!

—Nem tudnának leleplezni, mert...

—Hogy az istenbe ne tudnának, te ostoba tulok! Mindenki tudja, hogy senkivel sem párbajoztál! Sőt, egy ideje nem is dolgozol! Csalásra gyanakodnának, és joggal! Még ha nem is tudnak semmit sem rádbizonyítani, elkezdenének figyelni, s előbb-utóbb lelepleznének! Nehogy azt hidd, egyedül te értesz a számítógéphez! Mit teszel, ha ráállítanak a terminálodra valami kémprogramot?!

—Honnan tudsz a kémprogramokról, anyám?!

—Sehonnan, de kitaláltam, hogy bizonyára létezik itt nálatok olyasmi is! De az sem kell, elég ha valaki betör ide a szobádba, s itt talál engem, nocsak, Jallának van egy nője, aki nem is lehetne az övé, csak rejtegeti! Kész lelepleződés!

—Ezellen azonnal teszek! - mondta Jalla, azzal máris csinált egy bejegyzést a nyilván-tartásba, hogy neki van egy privát nője.

—Ezzel nem fogok dicsekedni, de végszükség esetére még mindig jobb, mint hogy nincs is jogom hozzád! - mondta aztán.

—Rendben, de ne hidd, hogy ezután csak úgy simán vehetsz magadnak nőt! Tudd meg, hogy maga a nő is árulóddá válhat!

—Ugyan már!

—De bizony! Ne hidd ám, hogy minden nő örömmel fogadná egy esetleges lázadás gondolatát!

—Miért nem?

—Mert te szegénykém nem ismered az életet a barbár világokon! Akadnak ám ott olyan nők, akik rabszolgák, vagy akik koldulnak, akiknek iszonyatos sorsuk van, s ezek számára kész megváltás, ha felhozzák őket ide Mennyvárosba! Számukra ez valóban az igazi Menny! Az igaz hogy itt mindent meg kell tenniük amit a férjük mond nekik, tehát a gazdájuk, de ez nem sokat számít, mert ahol eddig éltek, ott is mindent meg kellett tenni, amit a férjük mondott nekik, pláne ha rabszolgák voltak! De itt nem kell nehezét dolgozni, csak a férfi kedvére tenni! Kapnak bőven enni-inni finomakat... Eszébe sem jut a legtöbbnek lázadozni! Mondd csak Jalla, neked nem tűnt fel, hogy milyen kevés a lázadó nő?! Mert tudd meg, hogy az amiatt drága kincs, mert kevesen lázadnak! És ennek oka van!

—Sosem hittem volna, hogy épp egy nő, pláne egy 3A-s nő fogja majd bizonygatni nekem, hogy Mennyvárosban remek sora van a nőknek!

—Szó nincs semmiféle remek sorról! Nem is vitás, hogy a nők sorsa itt rút elnyomatás, rabszolgaság, ami itt megy velük az kész tragédia, s ember mivoltuk ocsmány meggyalázása! Én csak annyit mondtam, hogy másutt még ennél is rosszabb lehet sokuknak! Na és hát bár bizonyára e nők is el tudják képzelni könnyedén, hogy lehetne nekik még sokkal jobb életük is, de nem merik majd kockáztatni a már eddig elértüket, azt, hogy jobb dolguk van mint korábban volt, meg félnek attól is, mi lesz ha a lázadás összeomlik, s a lengetőbe kerülnek! Könnyedén el tudom hinni, Jalla, hogy lehet tán hogy egy ilyen nő még el is árulna, feljelentene téged, csak hogy őt is nehogy megbüntessék! Tehát te csak ne vegyél most egyetlen nőt sem, legfeljebb ha életedet mered rátenni, hogy épp az a nő nemcsak nem árul el téged, de hasznos segítő is lesz!

—De hiszen a nők tudják, hogy legkésőbb amikor megöregednek, úgyis leselejtezik

őket, az meg egyenértékű a halállal! Néha kifejezetten halálra kínozzák őket, sőt némelyiküket feláldozzák a Sátán tiszteletére jóval előbb is!

—Igaz, de emberáldozat ritkán van, s mindegyik reménykedik benne, hogy nem ő lesz a szenvedő alany! Ami meg az öregkori halált illeti, idővel úgyis meg kéne halni, s tudja hogy nálunk azért gyakorta tovább élhet mint rabszolgaként vagy koldusként előző otthonában, s addig is kellemesen telik az élete! És cseppet sem mindet kínozzák halálra öregkorában, tudod te is mert épp te mesélted nekem, hogy aki engedelmesen, behódolóan viselkedik, azt többnyire csak úgy simán, gyorsan kivégzik, mintegy jutalmul! Ez meg igazán nem elszörnyesztő kilátás, nálunk egy vakbélgyulladásba sokkal iszonyúbb kínokkal halnak bele az emberek, mint amit itt jelent egy gyors főbelövés! Való igaz, némelyiket amikor már öreg, csak úgy szórakozásból halálra kínozza a gazdája, de mindenki reméli, hogy épp ő megússza majd!

—Hát most hogy így belegondolok anyám, igazad van, de egyedül az a nő nem lesz biztos árulómmá, akit épp most akarnak halálra kínozni! Azokat viszont nem lehet megszerezni!

Ám anyja csak nevetett ezen a beszéden.

—Fiacskám, a világon csupán egyetlen dolog van ami lehetetlen, s ez az, hogy egy férfi lebabázzon! Minden más lehetséges!

—Jó, persze, menjek oda, lőjek szét mindent... de nagy a kockázat, ott minden tele van kamerákkal...

—De miért kéne ezt neked végrehajtanod?!

—Neked talán?!

—Eh! Elég keresni valakit, aki kellően örült, s aki a veszélyes és hálátlan feladatokat nemcsak elvégzi helyetted, de örömmel is teszi meg! S én már találtam is valakit! Gyere csak! - ültette ismét a terminál elé Jallát Csicsi.

Kiderült, hogy Jalla bizony cseppet sem tudott ám anyja minden ténykedéséről, holott egy szobában volt vele! Azt hitte hogy amikor Csicsi a billentyűzetet böködi, akkor csak a dokumentációkat és leírásokat tanulmányozza, holott erről szó sem volt! Anyja a Hálózat által – flörtölt!

Úgy esett a dolog, hogy különböző okok miatt a következő esztendő szentévnék számított a sátánisták körében. Ennek oka az volt, hogy 3601-et írtak, s 3600, az nem más mint 60*60. A 60 pedig a szent számuk volt. Emiatt a 3600-adik év kellett volna hogy a szent évük legyen, de az időszámításuk az egyház megalakulásától számított, ám ők fontosabbnak tartották azt az évet, amikor Sátán elküldte nekik a később elfoglalt úrvárost, s ez két esztendővel később történt. Jövőre tehát nagy szent évet ünnepelelhetek! Na és hát az úgy volt, hogy eléggé kevesen éltek olyan férfiak Mennyvárosban, akik hitetlenek lettek volna! Miért is ne hittek volna Sátán hatalmában, amikor itt a nők korlátlan urai voltak, s más bolygók lakosai felett is állandóan csak győztek, s büntetlenül rabolhatták a nőiket, meg egyéb vagyontárgyaikat!

Mindenki lázasan készült tehát a szentévre.

Egészen természetes ugyebár ilyenkor, hogy sokakon eluralkodik a vallásos buzgóság! Az átlagnál is többet imádkoztak az emberek, természetesen a Sátánhoz, s hát bizony az is nemegyszer előfordult, hogy magához a Sátánhoz küldtek elektronikus leveleket! A címét ugyan nem tudták, hogy is tudhatták volna, nem volt a Sátánnak olyan, de igyekeztek kitalálni, főként természetesen azok, akik nemigen tartoztak a műveltebb emberek közé, épp csak írni-olvasni tanultak meg, talán még azt sem, s egy barátjuk írta a levelet diktálás után. Ezek szemében a számítógép úgyis valami misztikus

csodának látszott, nemigen értettek hozzá jobban mint Csicsi mama, sőt, még annyira sem, mert Csicsi mostanára alaposan „kikupálódott”. Ezen műveletlen és félművelt emberek simán elhitték, hogy a számítógép, ha akarja, igenis kapcsolatba tud lépni a Sátánnal, sőt, hitrendszerükben félig-meddig még talán azonosították is a Sátánt a számítógéppel.

Mennyvárosban az elektronikus levelek címének általános formátuma X<<Y::Z alakú volt, ahol az X jelezte azt, hogy kinek megy a levél, a Z valami nagyobb szervezeti egységet jelentett, az Y pedig holmi kisebb szervezeti egységet a Z szervezeten belül. Ez nagyjából megfelelt annak, mintha valaki a földi Világhálón a levele címét X@Y.Z formátumban írta.

Nem csoda tehát, hogy az emberek igyekeztek kitalálni Sátán „drótpostacímét”, s a leveleiket a legkülönbözőbb kérésekkel, imákkal, fohászokkal efféle címekre küldöztették:

Sátán<<számítógép::Mennyváros

Lucifer<<számítógép::Mennyváros

Sátán<<Mennyváros::Pokol

Lucifer<<Pokol::Mennyváros

Ezek voltak a leggyakoribb címek, de akadt még számtalan más, ritkábban használt variáció is.

A számítógép címdekódoló egysége természetesen konstataálta, hogy a címek érvénytelenek, s a leveleket nem továbbította – nem tudta továbbítani – s erről egy rövid üzenetet írt ki a küldőnek, s részéről le volt tudva az egész.

Igen ám, csak hogy korábban Jalla összemesterkedett egy úgynevezett „tűzfal-programot”, ami védte a kémprogramoktól a számítógépét. Nem vitás, kezdetleges tákolmány volt, de bízott benne, hogy másoknak ilyen sincs. Ezután viszont kedvet kapott hozzá, hogy épp ő turkáljon bele mások titkaiba, s amikor már nagyon elege volt az edzésekből, olyankor rendszergazdai jogosultságával visszaélve, elkezdett turkálni mások elektronikus levelezéseiben. Előszeretettel olvasgatta például ismerősei, a vele egykorú fiúk leveleit, melyekben nemigen talált érdekes szöveget, egy alkalommal viszont felfedezte, hogy az egyik fiú, bizonyos Licsir nevű, arra igyekszik felbuztatni a többieket, hogy kapják őt el, és kenjék be szarral az arcát, mert már hosszú ideje nem ereszkedik le a társaságukig, a szobájába zárkózva él, fejébe szállt úgy látszik a gög, mert van már néhány szaporodási pontja!

—No ezt nem hagyom annyiban! Kicsinálom a pasit! - döntötte el Jalla, azzal máris tette készen hajolt a billentyűk fölé. S a következő levelet írta:

—Szentatyám, miért nincs nekem még nőm?! Szorgosan imádkozom, de Sátán nem ad nekem nőt, biztos mert nincs is Sátán! Bezzeg van ám a papoknak nője dögivel! Miért ilyen igazságtalan az élet Mennyvárosban?! Hiába baszom a többi srác fenekét, az nem ugyanaz ám, mint nővel lenni! Kérlek tiszteletre méltó főpap, tegyél ki engem a legközelebbi barbár bolygón, mert nem akarok többé luciferiáda lenni!

Ezt a levelet pedig Jalla elküldte magához Dragancadzsarac atyához, de úgy, mintha Licsir adta volna fel.

A következők nem vártak sokáig magukra. Már másnap kivégezték Licsirt nyilvánosan, mint veszélyes, sátántagadó eretneket!

Jalla nagy érdeklődéssel kísérté végig a képernyőn át a fiú megnyúzásaának minden apró részletét.

—Ez igen, így szervezkedjete ellenem, barátocskáim! - mormogta elégedetten.

Az eset felkeltette Csicsi érdeklődését is, s különösen akkor kapott kedvet a levélol-

vasgatáshoz, amikor megtudta, hogy akadnak számosan, akik magához a Sátánhoz írogatnak. S ezután amikor kikapcsolódásra vágyott, úgy állította be a számítógépet, hogy minden levelet melynek címzésében szerepel a Sátán vagy a Lucifer szó, továbbítson az ő elektronikus postaládájába. Ezután a számítógép már senki Sátánhoz írónak nem azt válaszolta, hogy „címezett ismeretlen”, hanem szabályosan azt, hogy „A levél elküldve”.

Hogy a Sátán nem válaszol a neki írónak?! Hja kérem, nagyobb úr ő annál, hogy minden emberi férget válaszra érdemesítsen!

Akadtak azért kivételek. Egy alkalommal szomorú, panaszos levelet olvashatott Csicsi mama. Bár a levél meglehetősen rövid volt.

—Meg akarok halni! Kérlek Sátán ölj meg, vagy legalább ígérd meg, hogy örökre végem lesz, és nem támadok fel sem a Pokolban, sem a Mennyben!

—Nocsak, ez érdekes! - gondolta Csicsi, azzal ki sem kérve fia véleményét (Jalla épp aludt) ezt a választ küldte:

—Miért van ilyen búval baszott hangulatod, szeretett gyermekem?!

—De atyám, hiszen látod a lelkemet, te mindent tudsz! - jött a válasz.

—Atyád a tököd te hülye, én az anyád vagyok! Hiszen mindennek én adtam életet, az életadás pedig női tulajdonság! Én a Sátán nő vagyok, csak ti hülye seggfejek elferdítitek a valóságot! Ami meg azt illeti, hogy látom-e a lelket, az az én dolgom! Avagy tán nem ismered-e saját szent könyveidet, melyekben világosan le van írva, hogy „Uradat és Sátánodat próbára ne tedd”?!

—Bocsáss meg, felséges Sátán... de hát hogy te nő legyél... ez megrázó élmény a számomra!

E szavakra Csicsi nem válaszolt.

—Hogyan engedheted, hogy a nőkkel így bánjunk, ha magad is nő vagy?!

—De hiszen az a dolgom, hogy gonosz legyek, vagy nem? S van-e annál nagyobb gonoszság, mint amikor valaki a saját fajtájának okoz szenvedést?! De biztosíthatlak róla, nemsokára eljön az idő, amikor a férfiaknak is régen rossz lesz!

Erre a férfi egy ideig semmit nem írt, de kisvártatva Csicsi ezt a választ kapta:

—Sátán-anya... ha szólíthatlak így... kérlek ölj meg!

—Kezdjük azzal, hogy bemutatkozol. Ez úgy illik, fiacskám!

—Bocsánat... Jillir a nevem!

—Na és miért is akarsz te meghalni?

—Mert boldogtalan vagyok!

—Szarok bele! Én a Sátán annak örülök a legjobban, ha valaki boldogtalan!

—De én a te hű gyermeked vagyok!

—Nagy ügy! Mások is azok! Mindenki az!

—Mit tehetnék, hogy ne legyek boldogtalan?!

—Kezdd azzal, hogy elmondod, miért vagy boldogtalan!

—Hát mert izé... ezt nehéz elmondani... biztos hülyének fogsz nézni...

—Rá se ránts, azt hogy hülye vagy, már rég tudom!

—Irigylek valakit.

—Nem vagy egyedül ezzel.

—De én olyan valakit irigylek, akit nemsokára halálra fognak kínozni!

—Nocsak! Érdekes eset vagy!

—Én is tudom, hogy nem vagyok normális. Pedig boldogan cserélnék vele!

—Ha csak ez a bánatod, könnyen segíthetek rajtad: adok egy címet, elmész oda, s aki

ott lakik, szíves-örömet halálra fog kínozni téged!

—Nem, nem... én nem azt irigylem benne hogy halálra lesz kínozva, hanem azt, amiért!

—Na most már ki vele, halljuk a lényegét: ki az a fickó, és mi az ami annyira irigylésre méltó benne!

—Az a neve hogy Dzsudzsú, és szerelmes!

—De ugye nem beléd?

—Pfuj, dehogyis... egy nőbe! Mert az úgy volt, hogy ez a férfi valahogy szert tett egy privát nőre, s már azon sem győztem csodálkozni, hogy úgy nevezi, hogy Gyönyörűségem, még sosem hallottam, hogy valaki ilyen szép névvel illesse a nőtényét... és ez a nő már korábban is privát nő volt, de nem lehetett neki nagyon jó az előző gazdájánál, mert amikor Dzsudzsúhoz került, teli volt kék foltokkal, s akkora daganat volt azt arcan, hogy alig látszott a fél szeme... de aztán Dzsudzsú mellett egészen szépen rendeződött, bár olyan nagyon csinos nő sosem lett belőle... és mégis, valahányszor csak találkoztam attól kezdve Dzsudzsúval, a barátom olyan boldognak látszott, mint soha addig még, szinte kivirult! És olyasmiket mesélt, hogy neki ilyen meg olyan jó ezzel a kis nővel, s amikor kérdezgettem hogy miért, hogy másként megy-e a baszás vele mint egyéb nőkkel, akkor azt mondta, hogy dehogyis! Én kérdeztem tőle, hogy olyan jól szopik-e talán, mire ő hogy dehogy, a lány azt mondta neki hogy nem szeret szopni, s azóta inkább nem szopatja! S én nem tudok hova lenni az ámulattól, hogy így behódolt a nőjének! De az hogy behódolt neki még hagyján, de láthatóan ettől remekül érzi magát, boldog! Pedig volt neki korábban már két másik nője is, és sokkal szebbek! És a nő is állandóan csak mosolygott Dzsudzsú mellett! És mi több, Dzsudzsú még csak nagyon szigorúan sem fogta, nemegyszer például elengedte a nőt egyedül ide meg oda, kisebb utakra, nem félt attól, hogy megcsalja!

Na és hát nekem nem fért a fejembe hogy ez miként van, sejtettem ugyan hogy Dzsudzsú szerelmes lett, de miként élvezhet valaki egy elmebajt?! Pedig sehol senkit nem láttam még, aki ilyen boldog lett volna! Irigyelni kezdtem! És egyre az járt a fejemben, hogy ki kell próbálnom ezt a Gyönyörűségem nevű nőt, mert valami olyasmit tudhat a picsája, amit más nőké nem, s nekem ezt élveznem kell! És egyszer meglestem amikor egyedül volt, megvártam ugyanis amíg Dzsudzsú elmegy otthonról, akkor bementem hozzájuk, Gyönyörűségem beengedett mert többször vendégeskedtem már náluk, s akkor mondtam neki, hogy most azonnal megbaszom, erre ő tiltakozni kezdett, akkor engem elkapott a méreg, ráugrottam, de hiába, mert nem tudtam megbaszni, mert ledöntöttem ugyan, de a következő pillanatban máris tövig mélyedt a hüvelykujja a szemembe, nem érdekelt akkor már a baszás, üvöltöttem hogy jobban sem kellett, és kirohantam, és volt minden bajom, és látok ugyan megint azzal a szememmel, de a dokirobot alig bírta megmenteni, és nagyon fáj! Na és hát sokan mások is látták hogy miként néztem ki amikor kifutottam Dzsudzsútól, és azt is látták hogy Gyönyörűségem úgy kergetett ki onnan, még amikor futottam, akkor is kergetett, és verte a hátamat, és olyasmiket kiáltozott, hogy meg akarom erőszakolni! És akkor a Biztonsági Szolgálat elfogta Gyönyörűségemet, mert hogy ő egy lázadó nő! És elvitték a lengetőbe, és most már megbaszhatnám, hiszen tenyészanyaggá lett átminősítve, de így már semmi kedvem, mert most már biztos nem lesz jobb vele mint más lengetőbeli nőkkel lenne, de még ez is semmi, mert képzeld csak Sátán, az a hülye Dzsudzsú megpróbálta kiszabadítani Gyönyörűségemet a lengetőből! Elment oda, valami fogóféllével elvágta a drótokat, és már vitte is kifelé a testét, amikor elkapták az örök! És most fogják néhány napon belül kivégezni, és én nem tudom hogy mit gondoljak

róla, mert szomorú ugyan, de mintha boldog is lenne, és amikor megkérdezték hogy bánja-e a tettét, csak azt mondta hogy bánja, de csak azt bánja hogy nem sikerült amit tervezett, de újra megpróbálná ha tehetné, mert szerintem minden tisztességes ember ezt tenné a helyében, és örül neki hogy úgy élt ahogyan, mert sokkal több boldogságban volt része mint bárki másnak Mennyvárosban, sőt, mint az összes többi férfinak rajta kívül együttesen! És először azt hittem hogy csak handabandázik, de azután rájöttem hogy nem nagyzol, hiszen láttam rajta, hogy valóban nagyon boldog... Sátán, én is olyan boldog akarok lenni, azt sem bánom ha utána engem is halálra kínoznak! Te biztos tudod ennek a titkát, segíts rajtam!

—Gondodon igazán nem nehéz segíteni, de majd még megfontolom, méltó vagy-e rá!

—Méltó vagyok! Bármit megteszek!

De ezen üzenetére Csicsi nem válaszolt, hagyta hogy egy kicsit izguljon a férfi.

Nem is küldött választ neki, csak két nappal később, amikoris odahívta a terminálhoz a fiát, s megmutatta Jallának a levelezést.

—Mit szólna ehhez a pasashoz, fiam?

—Komplett örült!

—Dehogy, csak mélyen vallásos. Abban persze igazad van hogy mindenki örült, aki nagyon komolyan veszi a vallást. Na szóval, ez a férfi szerintem segítségére lehetne!

—Eh, én magam sem hiszek a sátánban!

—Bölcsen is teszed, de neked elég, ha ez a Jillir hisz benne, azaz bennem! Különben sincs sok baja: egyszerűen szeretne szerelmes lenni, ki kell tanítanunk hát rá, miként megy az olyasmi, hogy udvarlás, széptevés...

—De még én sem tudom!

—Nem baj, én annál inkább... Na figyelj csak, megszerzem első alattvalómat! - azzal Csicsi mama máris pötyögni kezdett. Mindenekelőtt lehívta a képernyőre maga elé Jillir teljes személyi adattárát, majd ezt üzenté a férfinak:

—Megfontoltam a dolgot, és segítek rajtad, ha örök hűséget esküszöl nekem!

—Parancsodra, hatalmas Sátán!

—Ezentúl ne szólíts úgy, hogy Sátán. Használd helyette a Csicsi kódot, mert nem volna az jó, ha mások megtudnák, hogy magával a Sátánnal vagy levelezőviszonyban; irigyek lennének rád, érted ugye!

—Parancsodra, hatalmas Csicsi! Különben is tudom, hogy a legtöbben amilyen hitetlenek, el sem hinnék, hogy te vagy a valódi Sátán!

—Mindenekelőtt meggyőzlek akkor róla, hogy valóban az vagyok! Ugyebár te azzal az igénnyel hozakodtál elő, hogy korábban volt ötvenhatezer pontod, de ez mind elveszett! Ám ezen igényedet mindezideig nem tudtad bizonyítani!

—Pedig igazán volt, te valóban tudhatod ezt, Csicsi!

—Én valóban tudok mindent, de csak ha tudni akarom! Most azonban nem vesztegetem az időmet és erőmet arra, hogy megtudjam, igazat állítasz-e. Úgy sincs semmi jelentősége. Ellenben hogy hatalmam és irántad való jószándékomat bebizonyítsam sőt fitogtassam, most azonnal győződj meg róla, hogy máris a nevedre varázsoltam húszmillió pontot!

—Mennyit?!

—Húszmilliót. Na, kilépek, győződj meg erről, de jól vigyázz: senkinek egy szót sem, mert azonnal csalással vádolnának téged! Csak okosan szabad ezt felhasználnod, úgy, ahogy mondom neked, most tehát ellenőrizd le, hogy nem hazudtam, azután is ráérsz majd hálálkodni! - azzal Csicsi bontotta a vonalat, ellenben Jalla jelszavát használva valóban elhelyezett Jillir nevére ennyi szaporodási pontot. Tehette, nem a magáéból

adta!

És úgysem lepleződhet le. Ha meg mégis kiderül, sebaj, mindenki Jillírré gyanakodik majd!

Tíz perc sem telt el, és máris megérkezett Jillír levele, amiben egekig magasztalta Sátán anyja nagylelkűségét.

—Na jól van fiam, akkor most győződj meg róla, hogy ismét nincs a neveden egyetlen pont sem, büntetésből, amiért nem Csicsinek szólítottál! - írta neki Csicsi, azzal máris mozdultak ujjai a konzolon. Klik-klik, s Jillír nevén valóban nem volt immár semmi!

Fél óra múlva mérföldhosszú levél érkezett hozzá, teli bocsánatkérésekkel.

—Rendben, akkor azt hiszem kezdjük érteni egymást! Tehát, én most újra elhelyezek egy rakás pontot a nevedre, de azt csak úgy használhatod fel, ahogyan azt én parancsolom neked! És legfőképpen: annyit vitatkozhatasz velem, amennyit csak óhajtasz, de ha valamit úgy üzenek neked, hogy hozzáteszem: „ez parancs!”, akkor további vitának nincs helye! Érted?!

—Parancsodra, hatalmas Csicsi!

—Remek. Először is halljam, kész vagy-e mindenre azért a boldog érzésért, amit átélni szeretnél, s aminek valóban szerelem a neve!

—Igen!

—Jól vigyázz: ezért bűnöket kell elkövetned!

—Nem érdekel!

—Lopnod kell, csalnod, hazudnod, gyilkolnod!

—Vállalom!

—Meg kell keserítened temérdek ember életét, és valószínűleg nem egyetlen embert kell megölnöd, hanem rengetegsokat!

—Bánomisé, megölök akár mindenkit, aki a szemem elé kerül!

—Remek, ezt már szeretem hallani! Imádom az elszánt embereket!

—Ó, mennyire örvendek, hogy jó véleménynyel vagy rólam, sá... Csicsi!

—Remek. Tudod ugye, hogy szentév következik?!

—Igen!

—Nemde úgy illik, hogy ilyenkor nagy változások következzenek be?!

—De igen!

—Lesznek is változások. Közölhetem veled, hogy eddig a férfiaknak volt jó és a nőknek rossz, most épp fordítva lesz! De mert te az én szolgám vagy, te kivétel leszel! Te ezen a tiszteletbeli nőnek vagy minősítve, vagyis neked jövőre is jó lesz, sőt, sokkal jobb mint eddig!

—Megtiszteltetésnek érzem!

—Annak is szántam. Tehát, mindenekelőtt tudd meg a nagy titkot: Dzsudzsu azért volt boldog, mert szerelmes volt. S azért lett szerelmes, mert az a Gyönyörűségem nevű lány is szerelmes volt: belészeretett Dzsudzsuba! És amiatt szeretett belé, mert Dzsudzsu, ki tudja miért, de kedvesen bánt vele! Nem verte, szépen beszélt hozzá, szépen nézett rá, nem kényszerítette olyasmire, amit a lány nem akart megtenni! Röviden szólva, úgy bánt vele, mintha a nő is ember lett volna!

—De hiszen a nő nem ember!

—Valóban nem az: több annál! De erről ne is vitázzunk, túl nagy seggfej vagy hozzá még, hogy ezt felfogd. A te dolgod hogy hiszel-e nekem, mindenesetre ez a titkok titka! Ha kellő ideig így bánsz egy nővel, az belédszeret, s ekkor nem is sokára már te is szeretni fogod őt, jobban is mint önmagadat, s bár tudom hogy nehéz ezt elhinni, de ez olyan pompás érzéssel tölt majd el téged, hogy olyat akkor sem érezhetnél, ha egyszer-

re egymillió farokkal kúrnál!

—Nem kételkedem a szavaidban Csicsi, de ezt nehéz elhinnem!

—Tudom! Minden nagy titokra jellemző, hogy nehezen felfogható! De tudod, röviden megmagyarázva, az emberi élet temérdek szenvedéssel jár. Nagy fáradságba telik a hústest ellátása, sok megalkuvással teli az élet, és így tovább. Am aki szerelmes, az arra az időre lélekben mintegy kilép a testéből! Hiába marad benne látszólag, valójában nem azzal törődik, hanem valami mással, mert az ő élete és a teste már nem számít fontosnak a szemében, és ez olyan boldogsággal tölti el, mintha nem is ezen a világon járna már! Ez pedig valóban remek érzés! Na de a számodra még hátravan egy próbatétel.

—Mi az?

—Hát tudod, ha most egyszerűen megveszel egy lányt és szépeket mondasz neki, az nem elég. A lány hamarosan észreveszi majd, hogy csak szerepet játszol, te is türelmetlen leszel, csúnyán fogsz viselkedni... És még ez nem is minden: ha sikerülne szerelmesnek lenned, rövidesen szégyellni fogod, hogy mit próbáltál megtenni Gyönyörűségemmel, hogy tönkretetted az ő és Dzsudzsu szerelmét, és ez iszonyú szar érzés, meg fogja keseríteni a boldogságodat! Előbb tehát olyasmit kell tenned, ami ezt megelőzi, s amivel önmagad előtt is bebizonyítod, hogy remek fickó vagy!

—Mit kell tennem?!

—Meg kell mentened Dzsudzsut is és Gyönyörűségemet is! Méghozzá úgy, hogy Gyönyörűségemet visszaadod Dzsudzsunak, s te egyetlenegyszer sem dugsz vele, meg sem próbálsz, sőt, alázatosan a bocsánatukat kéred mindazért, amit elkövettél ellenük!

—Én kész vagyok rá, de ez igen nehéz lesz!

—Most mit csüggedsz kicsinyhitű, hiszen én magam segítek majd neked! Különben meg ha ügyetlen leszel és meghalsz, annyi baj legyen: hozzám kerülsz majd, s hát nem azt akartad, te idióta?!

—Ó, ezer bocsánat! Máris teszem amit parancsolsz! Csak arra válaszolj, kérek, ha meg nem sértelek vele, miért segítesz rajtam?!

—Mert imádok zűrzavart kelteni! És több kérdést nem engedélyezek önmagamra vonatkozóan!

Jillír nem is kérdezett többet, annál inkább azonban Jalla!

—De figyelj már anya, hogy a csudába tudná megmenteni őket?! Még egyiket sem, nemhogy mindkettőt!

—Egyedül nem is menne, de majd segítesz nekik!

—Én?!

—Te hát!

—De figyelj csak, a férfit ki akarják lökni a világűrbe, s ilyenkor hat fő szokott ott lenni hogy vigyázzon rá, noneg ítéletvégrehajtónak, plusz még maga a főpap is, hogy ünnepélyesen ítéletet mondjon!

—Nem számít. Ennyit még könnyen meg lehet ölni a ti csodafegyvereitekkel semmi perc alatt, amennyiben váratlan a támadás!

—A támadás nem lehet váratlan, ott sem lehet az esemény közelében senki más, csak az örök!

—De igen, mert nem kell hozzá más, mint hogy Jillír is ki legyen jelölve örnek!

—Nem is őr!

—Az mindegy, küldesz neki egy egyenruhát a csőpostával, felveszi, s te elintézed a számítógéppel, hogy kapjon igazolást róla, hogy ő őr, s ki lett jelölve erre a feladatra!

—Aha... Nos igen, ez megoldható! No igen, természetesen, el lehet intézni, hogy ő is a

hat kijelölt őr közt legyen... - morogta Jalla elgondolkodva, majd mégis elkomorult az ábrázata.

—Hogyne, ezt meg lehet oldani, de filmre veszi a kamera a gyilkosságot, s azután Jillír sehol meg nem jelenhet úgy, hogy azonnal fel ne ismernék, s le nem vadássza a Biztonsági Szolgálat!

—Nagy ügy, majd kivágod a közvetítésből azt, ami nem odavaló!

—Ugyan már, nem lehet, ez élő közvetítés lesz, és mutatni kell a nézőknek, hogy megtörtént a kilökés!

—Hát akkor nincs más megoldás fiam, mint hogy előre csinálj egy filmet!

—Én?!

—Te hát! Nem is lesz nehéz! Kutass fel valami régebbi felvételt, amin szintén egy férfit löktek ki! Ezt kissé alakítsd át a számítógéppel, hogy a férfi arca helyett Dzsudzsú arca legyen rajta, s máris kész az egész! Úgysem hiszem, hogy sokszor mutatnák az arcát. Ami az ítélet szövegét illeti, azzal nincs gond, a hangként végig adhatod az igazit, mert Jillír elég ha akkor lép közbe, amikor épp majdnem vége van mindennek, amikor már be is lökték Dzsudzsút a zsilipkamrába, épp csak ki nem nyitották a világűrbe vezető ajtót! Ekkor te átveszed a kamerák irányítását, leválasztod őket a hálózatról, s amit mutatnak, ahelyett elkezded közvetíteni a te filmedet! Sőt, emiatt ha jól belegondolok, ki sem kell cserélned sehol a filmen az elítélt arcát Dzsudzsúéra, mert végig az övét látják amíg csak a zsilipkamrába nem kerül, neked csak azt a részt kell leadnod, amint a főpap megnyomja a kilökés gombját, majd elmennek onnan! Amíg ezt adja a hálózatra a számítógéped, azalatt Jillír ki kell hogy nyírja őket! Majd kinyitja a zsilipkamrát, kiengedi Dzsudzsút, bocsánatot kér tőle, beteszi a zsilipkamrába a tetemet, kilöki őket, feltakarítja a vérmocskot, ezalatt a te számítógéped a hálózatra már természetesen az üres zsilipkamra képét adja, Jillír meg Dzsudzsú pedig el is szökik közben valahová!

—Helyben vagyunk! Hová?!

—Kezdetnek megteszi a te szobád is fiam, aztán majd ráérünk ezen tanakodni! Azaz, ide elég ha Dzsudzsú szökik el, Jillírt senki sem fogja keresni!

—És mi lesz Gyönyörűségemmel?

—Rém egyszerű: írd át a nyilvántartást, mintha a létfenntartó berendezése azt érzékelte volna, hogy nincs pulzusa! De ne most, csak amikor már megmentette Dzsudzsút Jillírt! Ekkor a nőt halottnak hiszi a számítógép, s a testét elszállítaná a komposztálóba, hogy feldolgozza trágyának. Semmi mást nem kell tenni, mint hogy mire odaér a teste, Jillír is odamenjen, ezúttal úgy, hogy ő lesz ott szolgálatban, jelentkezzen ugyanígy komposztálói munkakörbe, teljesen hivatalosan! S amikor a nő teste odaér, egyszerűen emelje ki a kapszulából, s vigye el egy orvosrobothoz! A robot nyilvántartását pedig te majd meghamisítod!

—Elképesztő! Te anyám mindenre gondolsz! Jól kifundáltál mindent!

—Okos ember vagyok. Ó igen, természetesen amint a robot felélesztette Gyönyörűségemet, őt is azonnal ide kell hozatni! Ez meg úgy lesz, hogy Jillír tegye őt be egy nagy, áruszállító kapszulába, s azt küldje el ide a szobádba a csőpostával!

—Mit beszélsz, az nagyon szűk, és soha senki nem utazott még csomagként a csőpostában, nagyon félelmetes lehet!

—Biztos nem annyira, mint a lengetőben lógni! Ne vitatkozz!

—Jól van, dehogyis vitatkozom, elvégre nem nekem kell úgy utaznom, s remélem tudod is mit csinálsz... de Jillír hogyan jut majd nőhöz?

—Megvárjuk míg lesz ismét egy lázadó, halálra ítélt nő, azt megmenti, s az jó lesz neki!

Figyeld meg, remekül élnek majd egymással!

És mert Csicsi mama ezt mondta, minden így is lett... azt kivéve, hogy Jillír mégis másképp jutott nőhöz!

Ennek oka pedig igen egyszerű volt: az, hogy pontról-pontra szabályosan végrehajtották az akciót, s ennek következtében nem Dzsudzsu lett kilökve a világűrbe, hanem a Jillíren kívüli öt őt, akiket Jillír lelőtt a lézerpisztollyal, valamint ugyanígy lett vége Dragancadzsarac főpapnak is. Na és hát az öt őrt ugyan nem sokan keresték, ám a főpap hiánya nagyon hamar feltűnt mindenkinek! De hiába keresték, nem találták. Nyomtalanul eltűnt! Így aztán a többi pap nem tehetett mást, mint hogy idővel, nagyjából egy héttel később, másik főpapot választottak Mennyváros élére maguk közül, aki a Hucur nevet viselte. S mert illett, hogy minden „trónra lépő” főpap valami látványos tettel tegye emlékezetessé uralomra jutását, az új főpap legelső ténykedéseként kiadta azt a parancsot, amire sokan már rég, sóvárogva vártak:

—Nőfrissítés! Megparancsolom, hogy azonnal induljon Mennyváros a legközelebbi bábár bolygó felé, és szerezzünk népünk nemes férfiai számára sok-sok új nőt!

S a nagy űrváros e parancs kiadása után már néhány órával később eltűnt a hiper-tér sokdimenziós felfoghatatlanságában.

S amikor felbukkant, mindössze tíz bolygóátmérőnyire lebegett attól a bolygótól, melyen Csillagfény, Penge úrfi és a többiek laktak...

3. fejezet: A boszorkány

Csillagfény hamar megtudta, miként lett vége Beszari úrnak, s arra a gondolatra, hogy a kard Mognak ajándékozásával önmaga nyújtott döntő segítséget saját nemzőapja felkoncolásához, e gondolatra tehát nemcsak nem érzett semmiféle lelkiismeretfurdalást, de épp ellenkezőleg: ha csak ez eszébe jutott, mélységes elégtételt, nyugodt, felhőtlen örömet, s a jól végzett munka elégedettségét érezte szétáramolni nemcsak lelkében, de szinte testében is. Éveken át remélte, hogy lesz e bosszúra útja-módja, s íme, sikerült! Amit az ember akar, azt általában el is éri!

De nem amiatt utálta elsősorban úgy Beszarit, amiért az elhagyta anyját. Emiatt sem szerette ugyan, ez tény, de az hogy egy férfi elhagy egy nőt, akár férfi is a feleségét, az nem valami rendkívüli esemény. Pláne nem az urak között! De Csillagfény szemében szó szerint halálos bűnnek számított az, hogy Beszari nemcsak elhagyta Reménységet, de eközben ki is gúnyolta! S még ennél is nagyobbat vétkezett: hiszen korábban *megígérte*, hogy nem hagyja el, sőt feleségül veszi!

Csillagfény számtalanszor elgondolkozott ezen, s arra a következtetésre jutott, hogy ő lehet hogy örült, mert úgy gondolkodik ahogyan, de akkor is úgy véli, hogy ezen ígértmegszegéssel bizony a férfi nagyobbat vétkezett, mintha csak úgy egyszerűen megerőszakolta volna édesanyját! Mert tegyük fel – gondolta Csillagfény – anyjának volt akkoriban mondjuk egy udvarlója. Ha anyját Beszari csak megerőszakolja, az udvarló utána valószínűleg még feleségül veszi a mamát, hiszen erről a nő nem tehet. De ha Beszari megígéri hogy feleségül veszi Reménységet, s ezt Reménység elhiszi, akkor talán kikoszarazza az udvarlóját, mert ő Beszarihoz akar hozzámenni, s amikor kiderül hogy az uraság csak becsapta, s már várandós is, akkor nem kell már a régi udvarlónak, az csak kigúnyolja, otthagyja... Tönkre van téve a hazugság miatt a nő élete! A hazugság olykor bizony súlyosabb fegyver, mint a nyílt erőszak!

És Csillagfény úgy vélte, az őszinteség, ami ugye a hazugság ellentéte, az olyan érték, amit még a leggonoszabbak is kéne hogy birtokoljanak! Egy beszélgetés során szó szerint ezt mondta a lány valakinek:

—A szememben a hazugság az egyik legnagyobb bűn! Azért az, mert hazudni szerintem még az ördögök sem szoktak, legalábbis nem szokták azt egymásnak, a Pokolban! Mert egymásba vetett bizalom nélkül még a Pokol társadalma is összeomlana, márpedig a hazugság épp e bizalmat akadályozza meg!

Erre az a fiú akivel épp beszélgetett – s ekkor Csillagfény még csak nyolc esztendő volt! - kinevette, s azt mondta, hogy azért biztos hogy Csillagfény is hazudna alkalomadtán. De a lány megrázta a fejét, s ezt válaszolta:

—Kizárólag akkor, ha az életemet veszély fenyegeti!

Ám nemsokára kiderült, hogy Csillagfény annyira komolyan veszi az elveit, hogy bizony még ilyen esetben sem hajlandó hazudni. És ez az eset ráadásul egész életét megváltoztatta!

Úgy történt ezen emlékezetes esemény, hogy...

Csillagfény és családja nagy szegénységben élt azután, hogy Beszari otthagyta Reménységet. Ennek oka az volt, hogy nem volt pénzkereső a családban. Mert akkoriban a nők nemigen dolgoztak pénzért, bár természetesen nem henyéltek: sőt, rengeteget izzadtak különböző mezőgazdasági munkákban! De hát az nem hozott pénzt a házhoz, vagy legalábbis nem sokat, s még amit hozott, azt is csak akkor, ha volt egyáltalán hol izzadni, ha tehát volt földje az illetőnek!

Na de Csillagfényéknek nem sok földjük volt, mert kovács volt Csillagfény nagyapja-

nak foglalkozása. És a kovácsok ugyan megbecsült mesterembereknek számítottak, és sokkal jobban is éltek mint a többiek a faluban... de ez náluk épp hogy csak Csillagfény megszületéséig tartott! Tudni kell ugyanis, hogy a zobor nép körében a legcsekélyebb mértékben sem volt szokásban a nők egyenjogúsága, de annyira nem, hogy ez a gondolat még csak fel sem vetődött soha senkiben! Ha bebizonyosodott hogy egy nő megcsalta a férjét, a férj akármit is tehetett a feleségével, még halálra is kínozhatta. Ha a férfi csalta meg a nejét, az nem számított. Ilyen állapotok közt pedig nem csodálható, hogy a leányanyákat is mélységesen megvetették, épp csak hogy azokat nem ölték meg, azaz, azokat nem ölhetette meg a férjük, hiszen épp azért leányanya mert nincs férje, ellenben ha élt még az apja, az megölhette. A megvetésnek voltak törvényileg kötelező változatai is ráadásul, például kurva és leányanya tilos volt hogy a falu közkútjaihoz járjon vízért, mert azt beszennyezte volna erkölcstelenséggel! Tilos volt hogy a templomba is belépjenek, annak ajtaján kívül állva kellett a misét végighallgatniuk. Nem árulhattak a piacon semmit, és egy csomó közös ünnepről és egyházi szertartásról ki voltak tiltva.

Reménységet nem ölte meg az apja, de nem bírta elviselni ezt a szégyent, és öngyilkos lett. Ezzel pedig majdnem akkora bajt hozott a lánya fejére, mintha megölte volna, mert nem volt már kenyérkereső a családban, hacsak nem Reménység nagyapja, aki szintén kovács volt, de már igen idős! Hogy mégse haljanak éhen, ő kezdett el újra ezt-azt kovácsolgatni, hogy annak árából éljenek, de már bizony nem sokat tudta emelgetni a nehéz kovácpörölyt, s emiatt mély nyomorba zuhantak. Oda volt a korábbi viszonylag gondtalan, javakban dús élet!

Szó sem lehetett róla, hogy Csillagfény henyéljen: minden munkáskézre szükség volt otthon. Amint a leány kicsit is megerősödött, felnövekedett, máris be kellett álljon segíteni anyja mellé. Természetesen olyasmit bíztak csak rá, amit gyermeki mivolta elvégezni engedett. Nem neki kellett tehát emelgetnie a nehéz kovácpörölyt, inkább a háztartási munkákban számítottak a serénykedésére, meg a kisebb állatok, tyúkok, kacsák etetésében, no és főleg a kertművelésben. No nem a szántás-vetésben, még ásnia és gereblyéznie sem kellett egyelőre, de a veteményeskert gazolását már egészen korán reábizták. Ugyanúgy indult tehát Csillagfény sorsa, mint bármely más korabeli leánygyermek élete.

Csillagfény azonban nagyon más gyermek volt, mint a többi! Például szívből gyűlölte a kertészkedést. Már azt is amit ő csinált, a gazolást. Nagyon unalmasnak tartotta. Büntetésnek érezte ha gyomlálnia kellett, s nem is nagyon lehetett rábízni, mert újra meg újra elszökött a kertből, aztán sokszor estig sem találták meg, mert elcsavargott valamerre, főként a folyóparthoz. Pedig az akkoriban vad vidék volt, akadtak farkasok is melyek addig elmerészkedtek, és ingovány is akadt arra, amiben el lehetett süllyedni! De ha nem oda szökött, akkor a nagypapa kovácműhelyébe ment, és megbűvölten bámulta a pörölypüfölte szikrázó vasat. Néha meg is égette magát, de ez sem vette el a kedvét.

Nagyapját különben épp úgy hívták, hogy Pöröly. Igaz, korábban a Nyomorék nevet viselte, de amikor leánya átnevezte magát Reménységre, akkor ő is szakított ezzel a névvel, mondván hogy korábbi csúf neve cseppet sem hozott rájuk szerencsét, s a bajt sem kerülte el vele a családja, akkor meg már olyan mindegy, lehet akár szép neve is!

Pöröly nagypapának tetszett is Csillagfény érdeklődése, de hát ezzel ugyan nem sokra ment, mert hiszen Csillagfény nem fiú volt! Mondta is neki, hogy belőle nem lehet kovács, hiszen ugyan miként is emelgetné majd a nehéz kalapácsokat?!

—Sajnálom hogy nem fiúnak születted, de jobb ha megbékélsz a női sorsoddal, mert nőnek a konyha és a kert való, nem a műhely! - mondta neki.

Erre Csillagfény, aki akkor nem volt még kilenc esztendőse sem, visszafelelt:

—Márpedig nem fogok a földeken megöregedni! Gyűlölöm a gazhúzgálást, és azt sem akarom, hogy később szántani-vetni kelljen, s úgy izzadjak, mint ahogyan azt édesanyámon látom! Hogysisne! Akkor már inkább a műhely!

—Itt is izzadhatnál éppen eleget!

—Biztosan. De így legalább látom, hogy valami maradandó születik a kezem munkája nyomán! - és kedvtelve nézegette a falon a kések garmadáját, meg néhány szép ekevasat.

—De gyenge vagy, nem bírod a pörölyt! - nevetett a nagypapa, és odamutatott a húszkilósra. —Emeld csak fel, ha bírod!

A kis Csillagfény természetesen meg sem bírta azt mozditani.

—Na látod!

—Látni látom valóban, nagyonis jól, látom ugyanis azt, hogy egyáltalán nem muszáj, hogy én emelgessem ezt!

—Nincs pénzünk legények megfizetésére.

—No még csak az kéne - egyszerűbb és olcsóbb, ha olyasvalakit alkalmazunk, aki nem kér bért!

—Ki lenne az a hülye?

—A szél és a víz!

—Ugyan menj már!

—De igen! Gondolj csak bele, nagypapus: csinálsz a folyó mellé egy olyasféle vízikereket mint a molnároknak van, aztán már csak némi ötletesség, és az a kerék megcsinálható úgy, hogy ne örlőkövet forgasson, hanem időnként egy pörölyvel ráüssön egy nagy üllőre! Na és ha ez megvan, akkor már csak annyi a dolgom, hogy a megfelelő időpillanatokban odadugjam a fogóval az izzó pengét az üllő és a vízkerek-mozgatta pöröly közé, és máris nem kell emelgetnem a kalapácsot, mert a víz az, ami emelgeti helyettem!

—De így akkor a pöröly olyankor is veri az üllőt, amikor semmit nem kell épp kalapálnia!

—Aztán mit bánom én azt, nem az én izmom fárad! Különbözik meg a molnárok is meg tudják csinálni, hogy ne mozogjon a malomkő ha nem örlenek épp, tehát ezt mi is megoldhatjuk! És gondolj csak bele nagypapi, így sokkal gyorsabban csapkodhatna az a pöröly, hamarabb készülne el a kard vagy akármi, és erősebb is lenne, mert nagyobbakat tudna ütni a pöröly!

A nagyapának megtetszett az ötlet! Megtetszett, mert öreg volt már, és mind nehezebben bírta el a kalapácsot, a háta is fájt már az emelgetéstől. Csillagfény ötlete nagyonis kivitelezhetőnek tűnt, bár még soha senki nem épített vízhajtotta kovácsműhelyt. De ahogy belegondolt unokája szavaiba, inkább azon csodálkozott, hogy eddig még soha senkinek nem jutott ez az eszébe! S ettől kezdve minden vágya az lett, hogy építsen egy ilyet. Persze azt tudta, hogy ehhez lényegében egy teljes malom kell, ami cseppet sem olcsó! A molnárok akkoriban ugyancsak gazdag embernek számítottak. Emiatt arra gondolt, építenek maguk egyet, de nagyon hamar rájöttek, hogy ehhez sem erejük, sem pénzük nincs elég!

Az volt tehát a helyzet, hogy szegények voltak, annak ellenére, hogy volt jó ötletük a meggazdagodásra. De hiába, ha nem volt tőkéjük a kivitelezéshez!

S ekkortájt történt, hogy Csillagfény összeveszett a falu minden számottevő hatal-

masságával is, tehát a bíróval, a tanácsnokaival és a pappal is!

Nem szándékosan történt, de hát Csillagfény olyan lány volt, aki nem rejti a véka alá a véleményét, vagy ha nem is mond el mindig mindent amire gondol, de ha szólásra nyitja a száját, akkor az igazat mondja, vagy legalábbis amit igaznak hisz – tehát őszinte!

Na már most, azt túlzás lenne állítani, hogy Csillagfény születésétől fogva vallástalan lett volna. Sőt, eleinte épp ellenkezőleg: szinte minden vágya az volt, hogy belépessen a templomba, mert annak ajtaján bekukucskálva odabent számos szép festményt pillanthatott meg, s mint kíváncsi kisgyerek, szeretne volna azokat jobban megfigyelni. Na de hát akkoriban szó sem lehetett róla, hogy egy parasztleány belépessen a templomba a nagy ünnepeket kivéve, sőt, még parasztfiú sem tehetette meg ezt, nemhogy leány! Továbbá mert Csillagfény úgynevezett „törvénytelen gyermeknek” számított, csúnya szóval élve „zabigyereknek”, emiatt a törvény szerint ő még ünnepnapokon sem mehetett be oda.

Anyja nem is nagyon erőltette ezt! Amikor már kissé nagyobbacska volt Csillagfény, elcsodálkozott azon, hogy a többi ember vasárnaponként mind a templomba megy, a gyerekek is, ők azonban otthon maradnak. S megkérdezte anyját, miért is van ez. Anyja elmondta neki, hogy ez úgy van, hogy Csillagfénynek nincs apukája, s az ilyen gyermekeknek meg van tiltva a templomba menetel.

—Az ilyen gyermekeket nem szereti Isten?! - kérdezte erre éles hangon Csillagfény, aki valamiképpen azért hallott már eddigre a vallásról innen-onnan.

—Isten lehet hogy szeret téged, de a papok és a törvényhozók biztos hogy nem! - válaszolta erre anyja. —Te meg én csak a templomajtón kívülről szabad hogy hallgassuk a prédikációt! A jelenlétünk bemocskolná a szent helyet.

—Mások sokkal koszosabbak mint mi. - ellenkezett Csillagfény.

—Ebben igazad van, de a többiek így vélik! Különben is erkölcsi értelemben gondolják a bemocskolást.

Csillagfény azért mégis elcsatangolt következő vasárnap a templomhoz, de valóban nem engedték be. Odabentről azonban jól kiszűrődött minden szó, s a lépcsőn álldogáló Csillagfény hallhatta az imát. Papjuk, Oktondi atya szép hanggal bírt, és soha nem is takarékoskodott vele.

Nem állítható, hogy az ekkor még csak hét esztendőes Csillagfény sokat megértett volna a prédikációból, de azért bőven eleget mégis, legalábbis úgy vélte hogy ami reá tartozik, azt nagyonis megértette! Mert amikor már vagy negyed órája ott hallgatózott, a pap olyan részhez érkezett a prédikációban, melynek során e szavakat mondta:

—„És megmondattott Isten Fia által: „Aki közületek valamit megtesz a legkisebbekkel, az ezt énvelem teszi! És amilyen mértékkel mérsz másokat, oly mértékkel leszen a te lelked is megítélve a haláloz után! Szeressétek tehát a felebarátaitokat mint tenmagatokat, és ne tedd másnak sem azt, amit magadnak nem kívánsz! Mert senki sem mehet az Atyához, hanem csakis énáltalam, mert én vagyok a Reménység és az Élet, s hozzám a legközelebbi út másokon át vezet! Aki másokat énhozzám vezet, önmagának szerez üdvösséget, s aki az ártatlan kicsinyekkel teszi ezt, boldog leszen az kétszeresen is! Engedjétek hozzám a kisdedeket!”

Nosza, több sem kellett erre Csillagfénynek, váratlanul meglódult, de olyan sebesen hogy nem kaptak időben észbe a templomajtót őrző szolgák, és sikerült beiskolnia a templom belsejébe. Ott pedig nyílegyenesen az oltárhoz rohant, szembefordult a pappal, s ezt kiáltotta:

—Én is kisdéd vagyok! Én miért vagyok kitiltva innen, engem miért nem engedsz Isten elé, amikor pap létedre ez volna a dolgod?! Nem te mondtad talán, hogy amit a kicsikkel tesznek, azt Isten Fiával teszik?! Nem félsz, hogy amiért engem eltiltasz tőle, azért haláloed után te sem járulhatsz az Úr elé?!

El nem lehet mondani, mekkora botrány tört ki Csillagfény szavai hatására! Némelyek a tömegből felkiáltottak, hogy „Jól beszél, igaza van!”, mások inkább csendben maradtak. A legtöbben mégis azok voltak, akik felháborodottan kezdtek kiabálni, hogy „Mit képzelsz, hogy van mersze idetolni az ocsmány pofáját kurva lánya létére”, meg hogy „mit merészel ez, nő létére magyarázza a szent tanokat?”, és más hasonlókat.

A pap sokkal egyszerűbben intézte el az esetet.

—Szentségtörő! Hogy mered félbeszakítani a misét asszonyállat létedre! - azzal máris akkora pofont adott Csillagfénynek, hogy a kislány három lépést gurult hátra.

Csillagfény érdekes módon még csak el sem sírta magát.

—Sátán! - kiáltotta a papra. —Magad mondtad: amit a legkisebbekkel tesztelt, Isten Fiával tesztelt! Te most megütötted tehát Isten Fiát! Örökre elkárhoztál!

Na, erre tört csak ki az igazi botrány! Most már senki nem akadt, aki Csillagfény pártját fogta volna.

—Te vagy a Sátán! Hogy mered magadat Isten Fiának tartani! - kiáltotta a pap. Azzal nekiesett, iszonyatosan összeverte, és most már bizony sírt Csillagfény, jajgatott, és menekülni igyekezett, futott kifelé, de útközben még sokan mások is megütötték vagy belerúgtak...

Végül kiért a szabadba. Egy örökkévalóságnak tetszett neki, míg meglátta a szabad eget. A pap nem követte. De még odakint is e kiáltás szállt utána:

—Ide ne told a pofádat még a lépcsőre sem te mocsokfajzat, te eretnek lotyó! Hiszen megíratott: Tisztátalan személy és annak utóda hetediziglen nem közeledhet a szentségek felé!

Csillagfény nem szólt erre egy szót sem, pityeregve hazavonszolta magát, és odahaza még édesanyja is csak nagy nehezen tudta kiszedni belőle, hogy mi történt. Amikor aztán Csillagfény elmondta neki, csak ennyit szólt csendesen:

—Én mondtam neked jóelőre leányom, hogy nem szabad bemennünk! Hallgass rám, és többé oda ne dugd a képedet!

—Megfogadom a tanácsot anyám, ennyi eszem már nekem is van! Soha többé templomba nem megyek, sem ide, sem más templomba... legfeljebb... de nem, még akkor sem! Bár... no igen, akkor annál inkább, de az egészen más eset... - dűnnyögte maga elé, és nagyon különösen nézett a távolba.

—Mit motyogsz? - kérdezte Reménység.

—Tudd meg anyám, hogy bár nem sokat tudok a vallásról, de úgy döntöttem, nem is óhajtom mélyebben megismerni! És azért nem, mert annyit máris tudok róla, hogy teli van zagyvasággal! Hogy is lehetne igaz egy tan, ha egyszerre van benne az, hogy „engedjétek hozzám a kisdédekét”, és az is, hogy bizonyos emberek utódai hetediziglen nem mehetnek a szentségek közelébe! Hiszen ha te akármilyen bűnt követtél is el esetleg, arról én semmit nem tehetek! Pláne nem az én gyerekem, meg az unokám, meg annak az unokája! Tehát a vallás ellentmondással terhelt! Vagyis nem lehet igaz! Én tehát már nem is kíváncsiom a templomba, de nem azért mert megverték, hanem mert megtanultam annyit a vallásról, amennyit kellett, hogy tudjam azt, hogy ez nem igaz, a templom tehát immár nem más a szememben, mint a Hazugság Háza! Nem is nevezem másként, mint hogy Limlom! Nem temp-lom, hanem lim-lom! Értéktelen, hitvány, silány hely, amit a legokosabb lenne valami hasznos cél érdekében felhasz-

nálni, például gabonaraktárnak, vagy a hajléktalanok pihenőhelyéül! Én tehát, nyugodt lehetsz, nem megyek többé oda!

—De valami olyasmit mormogtál, hogy ekkor meg akkor mégis... - nyugtalankodott anyja, ismerve már leánya makacs természetét.

—Igen, először arra gondoltam, hogy majd ha királynővé koronáztatom magamat, akkor mégis bemegyek oda, a koronázási szertartásra! De aztán rájöttem hogy nem volna az jó, mert akkor úgy tekintenék sokan, hogy istentől kaptam a hatalmat, márpedig sokkal jobban esne ha úgy tekintenék, hogy azt a saját érdemeim által szereztem meg! Én tehát majd önkezűleg rakom a fejemre a koronát, s nem engedem, hogy egy pap rakja rám! Nem leszek még látszatra sem a papok alárendeltje!

—Mit beszélsz, te királynő akarsz lenni?!

—Most mit sápadozol anyám, nem olyan nehéz szakma az, majdcsak kibírom valahogyan, s biztos hogy kellemesebb, mint egész nap gyomlálni! - nevetett Csillagfény, bár javában teli volt kék foltokkal.

—Soha nem lesz belőled még herceg sem!

—Soha ne mondd, hogy „soha”! - intette őt cseppnyi lánya. —Különben is, nem te meséltél tán nekem nem is egyszer olyasmit, hogy elindul a szegénylegény szerencsét próbálni, aztán itt vagy ott király lesz belőle?!

—Tehát a fiúból, nem a lányból! És az különben is mese!

—Ám én hiszek benne, hogy ha nem is könnyű, de lehetséges.

—Mesékben hinni a legnagyobb ostobaság!

—De a vallásban is sokan hisznek, majdnem mindenki, pedig az is mese. Tehát mindenki ostoba. Az ostobákat pedig legyőzheti az okos, én pedig okos vagyok, mert nem hiszek már abban az ostobaságban, amiben mindenki más, tehát a vallásban!

—Te istenben sem hiszel?

—Bátorkodom ezt tenni! Minek is higgyek benne ezek után?! Mi közöm hozzá?! Sokkal büszkébb vagyok annál hogy higgyek abban, hogy valaki vagy valami előre meghatározta a sorsunkat! Különben is, ha hinnék benne, hinnem kéne egy csomó másban is.

—Miben?

—Hát például az egyik fiú akivel alig egy hete bújócskáztam, mesélte hogy azt tanulta, hogy valami régi férfi, a nevére már nem emlékszem de mindenesetre olyasvalaki akit nagyon kéne tisztelni a vallásunk szerint, úgy szerezte meg az atyai áldást, hogy bement a haldokló apjához, és úgy mutatkozott be neki mintha nem is ő volna az hanem a bátyja, tehát apja idősebb gyereke volna! Mert apja az áldást az idősebbik gyermekre akarta kimondani, nem őrá, a fiatalabbra! De így ő kapta meg az áldást! Tehát hazugság által! És ebben segítette őt az édesanyja is, aki különben annak a másik fiúnak, a bátyynak is az édesanyja volt, és ezt a nőt Isten állítólag megjutalmazta e tettéért, tehát azért, mert hazudott! De még több más esetet is mesélt nekem a szent könyvből az a gyermek, tudod anyám azért, mert kérkedett vele hogy ő milyen érdekes történeteket hall a templomban, amiket én nem hallhatok! És ezen történetek közt sok olyan akad, amiben a hősök hazudnak, és Isten megjutalmazza őket a hazugságért! Na hát nekem nem kell egy olyan isten, aki a becstelenséget jutalmazza! Szóval én úgy döntöttem, hogy igenis bemegyek majd ebbe a templomba egyszer, s más templomokba is bemegyek, de nem most hanem majd ha nagyon nagy úr leszek, királynő, de csak azért, hogy egyszer körülnézzek odabent, majd amikor kijövök, azt parancsoljam, hogy rombolják földig az egészet!

Csillagfény ezt komolyan gondolta, de jó két évig semmit nem tett ennek érdekében,

sőt, a pappal sem veszett össze újból. Nem is igen látta a szentatyát, s az biztos hogy nem ment a templom környékére. Ellenben ekkor következett be az, hogy összeveszett a falu bírójával!

Nem ő kezdte. Esze ágában sem volt bármi zúrt kavarni. Jelenleg nem is igen törődött se a faluval, se a bírójával, sokkal inkább azzal, miként is lehetne egy vízimalmuk, amit átalakíthatnak a saját tervei szerint! Az emlékezetes összeveszés a bíróval ugyanis alig három hónappal azután következett be, hogy kipattant Csillagfény fejéből a nagy ötlet, a vízmozgatta pöröllyel kapcsolatban.

És mégis megtörtént a nagy összeveszés! Később mondogatta is nemegy ember neki, hogy még vagy sokra viszi, vagy igen hamari halála lesz csúfos véggel, mert az azért már „nem semmi”, hogy kis taknyos kilencéves létére képes magára haragítani a falu minden számottevő, jelentős személyét!

Csillagfény mentségére legyen mondva, mindezt nem önös érdekből követte el. Bár mint a mesékben ahol szokásos fordulat a „jótett helyébe jót várj”, úgy ő is megkapta jutalmát emberségéért, holott nem is várta a jót.

A dolog meglehetősen köznapian jutott Csillagfény tudomására: anyja egy nap korán reggel elment a piacra bevásárolni, de eléggé sokára jött csak meg. S amikor mégis hazaérkezett, azonnal ezzel a hírrel toppant Pöröly nagypapa elé:

—Képzeld csak, mi történt apus: Nemisélt megerőszakolta egy idegen!

E szavakat hallotta Csillagfény is, aki épp ott lábatlankodott körülöttük. Ezek után viszont, hogy ennyit hallott, nem is ment volna el onnan semmi pénzért, amíg többet meg nem tud! És ki nem fogyott a kérdésekből:

—Ki tette?! Mikor?! Él-e még Nemisélt?! Elkapták-e a tettest?!

S végül a következő derült ki: Nemisélt tegnap este a fonóban volt a többi lánnyal együtt. Onnan majdnem utoljára indult haza, s ez okozhatta a bajt, mert szülei háza szép, nagy ház ugyan, de a falunak eléggé félreeső, kies részén fekszik, s ahogy egy sötét kanyarba befordult a leány, szembetalálkozott egy ismeretlen férfival! Annak megtetszhetett a holdfényben a leány, aki ugyan nem volt valami bámulatos szépség, de valóban a csinosabbak közé tartozott, s azt kezdte követelni a lánytól, hogy adjon neki egy csókot. Nemiséltnek ez nem állt szándékában, mert nem szokott ismeretlen férfiakat csókolgatni, de ismerőseket sem, különben is szűz volt még. Ráadásul érezte a fickó lehelletén, hogy eléggé italos, s ez pláne nem tette a szemében gusztusossá. El akart sietni onnét, de a férfi elkapta a karját, egyre dühösebben követelődzött, végül ledöntötte a földre, és Nemisélt hiába hadonászott, hiába küzdött, megerőszakolta. A leány közben azonban kiáltozott is, s végül jött is arra néhány férfi aki a segítségére sietett, de sajnos már későn, addigra a leányt a férfi már megerőszakolta. De legalább elkapták az illetőt, iszonyúan összeverték, eltörték nemegy csontját, végül leütötték, és jelenleg a bíró házában pincéjében raboskodik, oda szokták ugyanis elraktározni a bűnösöket ítélethozatalig. Börtön nem volt a faluban, kis falu volt ez ahhoz, akit börtönbüntetésre ítélték, azt a városba szállították, ott töltötte a napjait a dutyiban.

Csillagfény anyja tehát azért maradt el oly sokáig, mert maga is kíváncsi volt, s össze akarta szedegetni a hírmorzsákat. S igaz hogy ő mint leányanya erkölcstelen, rosszhírű személynek számított, de azért mégis sokan elbeszélgettek vele, már amiatt is, hogy jólétesültségükkel elhencegenek.

—Ma délután lesz a tárgyalás a férfi ügyében, okvetlenül elmegyek rá! - mondta aztán.

—Én is megyek! - mondta erre Pöröly nagypapa. S ez még nem is lett volna baj, de most megszólalt Csillagfény:

—És megyek én is!

—Eh, te kicsi vagy hozzá...

—Onnan is ki vagyok tiltva, mint a templomból?! - kérdezte erre éles hangon Csillagfény.

—Dehogya, a tárgyalás nyilvános, de hát kicsi vagy te még hozzá és nincs is semmi közöd az üggyhöz...

—Naná, csak annyi, hogy akármikor megeshet az ilyesmi velem is! Meg aztán tudd meg anyám, hogy Nemisé! meglehetősen jó barátnőm! Úgy bizony!

—Barátnőd?! Ezt most hallom először!

—Igenis hogy az!

—Eh, nagyon jól tudom, hogy a szülei ki nem állhatnak téged, sőt, nemegyszer azzal hencegtek nekem, hogy ők ilyen meg olyan erkölcsösek, ellentétben énvelem, és hogy a lányuk milyen jólnevelt, illedelmes, nem úgy mint te! Amiben különben van is némi igazuk, mert ugyancsak fel van vágva a nyelved leányom, és szikrányi tisztelet sem él benned az idősebbek iránt!

—Véleményem szerint nem az életkort, hanem a tudást kell tisztelni! És hogy Nemisé! szülei nem kedvelnek engem, azt nagyon jól tudom magam is, de én nem is róluk beszéltem, hanem a lányukról!

—Fogalmam sem volt róla, hogy szoktatok találkozgatni!

—Nem szoktunk! De amikor még akkor régen elmentem a templomba ahol a pap megvert, akkor tudod ugye mert meséltem hogy megmondtam a papnak hogy én is kisdéd vagyok és illene hogy az Úrhoz engedjen, és akkor néhányan felkiáltottak, hogy „igaza van”, no és akkor megfigyeltem, hogy Nemisé! is ezek közt volt! Ő tehát a barátnőm!

—Eh, szerintem már nem is emlékszik semmire! Ha azóta nem láttad, nem mondhatod hogy a barátnőd, ez nagyon régi eset!

—Mindenesetre rendesebb mint a legtöbben, tehát tudni akarom hogy mi lesz veled, vagyis elmegyek! Ne is próbálj anyám visszatartani!

—Jaj de sok bajom van veled te leány, megvert veled a sors!

—Ne feküdtél volna le egy arra méltatlan férfival, s akkor nem születek meg! - felelt vissza Csillagfény kegyetlenül. —Most tehát semmi jogod anyám arra, hogy bármit megtilts nekem, mert kettőnk közül én vagyok az okosabb, s ugyan mi jogon is parancsolhasson a butább az eszesebbnek?!

—Mit beszélsz, mit képzelsz te, hogy merészsél olyasmit állítani, hogy okosabb lennél nálam, amikor még alig látszol ki a földből?!

—Ha nem vagyok is okos, de az biztos, hogy te anyám buta vagy! Nézd, én nem tartalak erkölcstelennek azért, amit tettél, de ostobának annál inkább! Tudhattad volna hogy azt az uraságot csak a lábad köze érdekli, de te bedőltél a szép szavaknak! Ez van na, nem tagadhatod! Velem ilyesmi soha nem fog megtörténni!

—Eh, azt te nem tudhatod! - és Reménység szeme elfátyolosodott.

—De bizony, ugyanis soha nem szándékozom férjhez menni!

—Akkor nem lesz gyermeked.

—Az nem biztos.

—Ha házasság nélkül szülsz, ugyanolyan erkölcstelen leszel mint én!

—Éppenséggel nem! Én ha úgy lesz, tudatosan vállalom fel majd azt az életformát, de veled mindez csak úgy megesett magától mint egy betegség, s nem tervezted el előre!

—Az eredmény szempontjából mindegy.

—Nagyonis nem mindegy, mert ha lesz is gyerekem, nem akármikor lesz! Úgy tervezem, hogy majd ha királynő leszek, akkor vállalom gyereket! S ha akkor erkölcstelen-

nek tartanak is majd mert nincs férjem, de az nagyon más lesz mint a te helyzeted anyám, mert cserébe nagy hasznót is nyerek: s épp azt, hogy nem lesz férjem, nem lesz tehát aki beleugasson a hatalomba, tehát minden hatalom az enyém lesz!

—Álmodozol, de majd arra ébredsz, hogy a kezed a bilibe lóg! - rőtta meg őt Pöröly nagypapa.

—Ugyan már, úgyis úgy lesz, okos vagyok, lám, az is az én ötletem volt, hogy legyen vízajtotta pöröly!

—Akkor azt is mondd meg te nagyeszű, honnan lesz hozzá vízkerekünk!

—Idővel arra is rájövök! De most igenis elmegyek veletek megnézni a tárgyalást, és úgysem tilthatjátok meg, mert ha nem engedtek, akkor legfeljebb elszököm az engedélyetek nélkül! Ismertek már, vagy nem?!

Anyja nagyot sóhajtott e szavakra, és magával vitte.

Jó idő volt, a tárgyalás tehát a szabadban zajlott le, a bíró udvarán. Az egész falu itt volt, a jární képtelen nyomorékok kivételével. Természetesen a sértett fél, Nemisé is jelen volt, csakúgy mint a szülei, tehát anyja, Nyálka, és apja, Baromarcú is. És jelen volt a vádlott is, akit akkor vezettek elő, amikor már mindenki itt volt. Üresfej bíró két tanácsnoka, Vízfej és Hülye vezették elő. Lábán súlyos láncok voltak. Itt volt Oktondi atya is, természetesen ő is ült. Széke még díszesebb volt, mint a bírőé.

A vádlott láttára Csillagfény meglehetősen meglepődött. Rendkívül széparcú, szinte rokonszenves fiatalember volt az illető, már persze a széparcúságát úgy kell érteni, ha eltekintünk a kék foltoktól, ugyanis látszott hogy valóban nagyon összeverték. A tárgyalás nézői állni kényszerültek, nem is lett volna elég szék az egész faluban ahhoz hogy mindenki leüljön, állt a vádlott is, de a bíró és tanácsnokai nem, és a bíró előzőkenyen széket biztosított Nemisének meg a leány szüleinek is.

Ami a tárgyaláson elhangzott, azt senki nem jegyzetelte. Ugyanis az egész faluból senki sem tudott írni! Olvasni sem. Egyetlen valaki volt csak aki valamennyire tisztában volt e tudományok rejtelseivel, de ő is csak most tanulta: ő egy Vacak nevű fiatal fiú volt, aki naponta be kellett hogy gyalogoljon a közeli városba, ott tanulta az írnoki tudományokat temérdek pénzért, a szülei alig bírták fizetni a tandíjat.

De hát nem is nagyon volt itt szükség jegyzetelésre, világos volt minden: a vádlottat többen is rajtakapták, számos tehát a tanú, az egész sima ügynek ígérkezett! A bíró tehát meg sem kérdezte Nemisé nevét, a tanúkét sem, ismerte mindet, egyedül a vádlott nevére volt kíváncsi. A férfi alázatosan meghajolt.

—Kudarca a nevem, tiszteletre méltó bíró úr! Vándorkereskedő vagyok, akkor késő délután érkeztem a faluba. És kérem szépen, engedje meg nekem, hogy a lehető legalázatosabban a kisasszony bocsánatáért esdekelyek! Nem voltam magamnál, sokat ittam...

—Elég! Nem engedtem meg, hogy mentségeket sorolj! Előbb a nőé a szó, mert ő az áldozat! Halljuk, mi történt akkor este! - nézett Nemisére.

A leány erre elmondta nagyjából ugyanazt, amit Csillagfény az édesanyjától is hallott. De nem olyan szépen, összefüggően mondta el, mert beszédét többször is félbeszakította önmaga zokogása. Míg mindent elmesélt, három zsebkendőt is ronggyá áztatott a könnyeivel. És mindenki részvétlenül nézte. Micsoda tragédia, mekkora iszonyú szégyen! Hiszen ez a galád gazember egy életre megrontotta, tönkretette ezt a jobb sorsra érdemes ifjú teremtetést! Ezek után senki nem akad majd, aki feleségül venné Nemisé!

Mikor a leány befejezte a vallomását, a bíró így szólt a férfinak:

—Halljuk, tagadod-e a vádakat!

—Nem, azt nem teszem, tiszteletre méltó bíró úr...

—Nagyszerű, akkor megspóroljuk a tanúk kihallgatását, mert az eszerint felesleges! Tehát elismered, hogy megerőszakoltad Nemisélt!

—Igen, és igazán röstelkedem emiatt, soha még ilyesmit nem tettem!

—Ezt mindenki mondhatja. De halljuk azért, miként is esett meg az ami megesett, halljuk a te szádból is a históriát!

A bíró arra számított, hogy a férfi erre olyasmiket fog mondani, hogy „a nő is akarta azt”, mert általában ezzel szoktak védekezni az erőszaktevők. De Kudarc csak ennyit mondott:

—Nem tudok mást mondani, mint hogy sokat ittam! Remek üzletet kötöttem néhány órával azelőtt, és ennek öröme kissé felöntöttem a garatra! És csak azt sajnálom hogy nem ittam még sokkal többet, hogy merevrészeg legyek, mert akkor ez nem törté-
nik meg! De igazság szerint soha nem is szoktam többet inni mint legfeljebb egy vagy két pohár naponta, nem is tudom miként tévesztettem el akkor a mértéket! Józanul soha ilyesmit el nem követek, de nincs is szükségem rá, hát nézzen csak meg engem bíró úr kérem, csinos férfi vagyok, igazán nagyon szép, meg pénzem is meglehetősen sok van, még ha nem is vagyok valami nemesi sarjadék, szóval akad nekem nőm épp elég erőszak nélkül is! De részeg voltam, na! Boldogan visszacsinálnám az esetet ha lehetne, esküszöm az üdvösségemre! És nemcsak amiatt mert félek a büntetéstől, de rémségesen röstellkedem, nem szokásom ám az ilyesmi, igazság szerint még azt sem értem hogy részegen miként tehettem ilyesmit, és különben is menyasszonyom van nekem odahaza akit szeretek, s még ha meg is úszom valamiképp büntetés nélkül, de ha kitudódik az eset, ha megtudja a menyasszonyom, jaj hogy nézek majd a szemébe! Talán még le se köp majd, nemhogy hozzám jönne!

A bíró szemébe érdeklődés költözött.

—Aha, szóval nem vagy nős?!

—Nem, még nem, tisztelt bíró úr! Hadd esdekelyek viszont a kisasszony bocsánatáért, tényleg nem voltam magamnál, elvette az eszemet a bor...

—Hallgass már el, se látni, se hallani nem akarok, tudni sem akarok rólad, legszíve-
sebben elfelejteném az egészet...

—Én is!

—...de az csak akkor lenne lehetséges, ha vagy én halnék meg, vagy te! Remélem ha-
látra leszel ítélve, az ilyen rohadékok mint te meg kéne hogy dögöljenek! Egyedül
annak örülök hogy még csak menyasszonyod van és nem feleséged, remélem ugyanis
hogy emiatt még nincs gyermeked, mert az ilyet mint te nem szabad szaporítani!

A férfi nem válaszolt csak lehajtotta a fejét; a bíró ellenben suttogva váltott néhány
szót a tanácsnokaival, azok bólogatni kezdtek, erre Üresfej bíró felállt, mire felállt min-
denki más is, és így szólt:

—Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy nemcsak igazságos, de egyben kegyes
és kíméletes ítéletet is hozhatok, továbbá olyat, mely nemcsak méltó népünk bölcses-
ségéhez és az őseink valamint bölcs királyaink által reánk hagyományozott törvé-
nyekhez, de egyben amennyire az lehetséges, mérsékli is a büntett által okozott kárt!

Mint az kiderült, nemi erőszak történt. Egy efféle erőszaknak többféle következmé-
nye van: egyrészt a közvetlen fizikai fájdalom – ezt illik hasonlóval megtorolni, de ezt a
bűnös, Kudarc, már visszakapta a Nemisélt segítségére siető bátor falusi legényektől!
Egy ilyen erőszaknak a következménye az is, hogy a bántalmazott leány súlyosan meg-
alázva érzi magát, de úgy vélem jelenleg maga Kudarc is ugyancsak megalázva érzi
magát! A legnagyobb baj ilyenkor azonban az, hogy a leány elveszti szüzi hamvasságát,
szüzessége örökre elvész, eképp értéke csökken, esélye a férjhez menésre szinte sem-

mivé olvad, s ha kapna is férjet de semmi esetre sem oly kiválót, mint ami különben netán ígérkezne neki! Továbbá lehet, hogy máris megfogant az ő méhében, s gyermeke apa nélkül születne meg!

Ilyen esetre tehát a törvény úgy szól, hogy amennyiben a nő férjnél van, az erőszaktevő öllessék meg, s minden vagyonát kapja meg a nő férje! Ha a nő nincs férjnél ugyan, de az erőszaktevő nős, akkor is öllessék meg, de feleségét ne károsítsuk azzal, hogy elvesszük tőle a jóhiszeműen birtokolt vagyont! Ha azonban a nő is és a férfi is független, mint az e mostani esetben is fennáll, akkor semmivel ne büntessük az erőszakoskodót, azt kivéve, hogy hozza helyre az okozott kárt oly módon, hogy köteles legyen feleségül venni a megbecstelenített leányt! Eképp a leány nem szenved el azt a hátrányt hogy senki nőül nem veszi a jövőben, esetleg megszülető gyermeke nem nő fel apa nélkül, szóval így a lányt lényegében semminemű kár nem éri! S mert e törvény oly bölcs hogy bölcsebb már nem is lehetne, eképp rendelkezem én magam is, s rendkívül örvendek annak, hogy így rendelkezhettem, mert mindig örülök, ha sikerül jóvátenni a rosszat, helyrehozni a kárt, s örömet okozhatok a szenvedőknek és a szűkölködőknek! - és boldog mosollyal arcán leült.

És a bíró szavaira felcsattant az éljenzés. És talán soká is nem halkul el, ha hirtelen el nem kezd kiabálni Nemisé!:

—Elég, elég, elég! Eszem ágában sincs hozzámennem ehhez a gazemberhez!

Egy modern embernek nehéz magát beleélnie a középkori szokásvilágba, így aztán komoly feladat hárul arra, aki érzékelhetően óhajtja tolmácsolni, milyen hatást váltott ki a tárgyalás hallgatóinak soraiból Nemisé! e kiáltása! Mindenesetre oly mély döbbenetbe kergette őket, hogy tulajdonképpen még csak fel sem zúdulnak, meg sem szólaltak hosszú-hosszú másodpercekig! Cseppet sem túlzás az az állítás, hogy meg sem tudtak szólalni a döbbenettől! Hiszen itt valami elképesztő dolog történt: egy nő véleményt nyilvánított a saját sorsával kapcsolatban! Sőt, nyíltan szembehelyezkedett egy férfi döntésével, aki ráadásul nem is akárki volt, de egy bíró! Okvetlenül igen tekintélyes személy! S e férfi, a bíró épp jót akart, sőt nagy jót is tett neki! S ezen ellenkező nő egy olyan nő volt, akinek sokkalta inkább kellett volna meggondolnia még azt is hogy lélegezni merészelhet-e egyáltalán, hiszen egy szégyenbe esett, csökkent értékű, meg-erőszakolt nőről van szó! És tulajdonképpen mit is képzelsz ez, hiszen nyilvánvaló, hogy a bíró a lehető legnagyobb jót tette vele szemben ami csak képzelhető, hiszen valóban nem lesz másképp senki, aki feleségül vegye ezek után!

Igen, nem is vitás, hogy egy beszélő kutya vagy egy repülő, éneklő tehén felbukkanása sem lepte volna meg jobban a hallgatóságot, mint Nemisé! tiltakozása!

Sokáig mindenki mélyen hallgatott tehát, s aki végül mégis megtörte a döbbszent csendet, nos, az nem más volt mint Csillagfény. De ő is csak rövidke véleményt fűzött Nemisé! ellenkezéséhez.

—Nagyon helyes! - mondta velősen, s tulajdonképpen nem is hangosan, de a nagy csend miatt mégis jól lehetett hallani.

S erre már megszólalt a bíró is. Mert már az is hallatlan hogy Nemisé! ellenkezik vele, nő léte, de hát Nemisé! legalább megvan tizenhat esztendő! Hanem hogy már a kilenc éves Csillagfény is véleményt nyilvánítson kis taknyos, sőt, zabigyerék léte - az már egyenesen tűrhetetlen!

—Elhallgass, ez nem olyan kis pondrókra tartozik mint amilyen te vagy! - kiáltotta azonnal.

—Hát már hogy is ne tartozna rám, amikor én magam is nő vagyok! - felelt vissza

Csillagfény. —Akármikor megtörténhet hogy engem is megerőszakol valaki, s akkor végtelen bölcsességnek feltüntetett bugyutaságodban ugyanígy rendelkeznel, hogy menjek hozzá ahhoz a gazfickóhoz?! Nem kétlem hogy csupa jószándéktól vezéreltetve ítéltél így, de szavaid mégsem vallanak nagy bölcsességre, mert e törvény cseppet sem nőpárti, hanem inkább...

—Lányom, tényleg hallgass el, mert ez nem rád tartozik! - szólt rá édesanyja is, aki nem akarta, hogy Csillagfény miatt megharagudjon rájuk a bíró.

—De anyám, gondolkozz már: én igazán szép leány vagyok, s ha e faluban ilyenek a törvények, megeshet hogy valaki akinek megtetszem, de akinek nem fogadom az udvarlását, úgy akar megszerezni engem hogy elkap, megerőszakol, aztán utána akár tesz nekem, akár nem, muszáj lesz hozzámenjek, mert a bíró a maga végtelen bölcsességében így döntött, s úgymond az én érdekemben! Holott e törvény kizárólag a férfiaknak jó, meg is látszik hogy férfiak agyalták ki, nőnek ekkora hülyeség akkor sem jutna az eszébe, ha előtte laposra verték a kobakját egy kovácspöröllyel! Nagyon örülök hogy megtudtam milyen bolond módon megy itt a törvénykezés, mert legalább előre készülhetek a felnőttkoromra, tudom már hogy mitől mit várhatok; hogy a törvényektől semmi jót, az egyszer bizonyos! És te is tudod anyám, hogy igazam van!

—Akár igazad van, akár nem, most aztán fogd be a szádat, mert ez a felnőttek dolga!

De nem is kellett tovább szónokolnia Csillagfénynek, beszélt helyette Nemisé is eleget!

—Ez a csepp gyermek – mutatott Csillagfényre – jól látja a helyzetet, de még csak el sem mondott mindent! Mert engem inkább az érdekel, hogy ha a felesége leszek ennek a gazembernek, akkor nem elég hogy tegnap egy alkalommal megerőszakolt, de ezek után nap mint nap egyesülhet velem, törvényadta joga lesz ez, hiszen hányszor hallottam már, hogy a nő akárhányszor is köteles túrni a férfi közeledését, mert neki az úgymond házastársi kötelessége! Vagyis ne haragudj bíró úr de nem köszönöm meg ezt az ítéletet, és minden tiszteletem dacára is fellázadok, ellenkezem, mert nekem nem hiányzik hogy ha egyszer meg is erőszakoltak, de újra meg újra is megtehesse velem azt ez a férfi!

—De mit beszélsz leányom, az már nem lesz erőszak, hiszen a felesége leszel! - szólt édesanyja, és szinte könyörögve emelte kezét leánya felé, úgy elképedt azon amit hallott tőle.

—Hogysisne lenne az ugyanaz, hiszen ugyanúgy arról van szó, hogy az én lábam közé lesz dugva valami, és pontosan ugyanaz lesz dugva mint tegnap is volt: E férfi bájdorongja!

—De már a felesége leszel!

—De attól még nem fogom szeretni! Sőt, az még hogy nem szeretem, hagyján is volna, sok lány nem szereti a férjét, bánná a fene, belenyugodnék; csakhogy én kifejezetten gyűlölöm és utálok e pillanatban, el tudnám vágni a torkát ha szabad lenne, s azt hiszitek kedves szüleim, meg ön is bíró úr, hogy pusztán mert a szentatya a szertartás alatt néhány imát elmond felettünk, azért máris semmivé olvad a gyűlöletem, sőt, esetleg meg is szeretem és tisztelni fogom?! Hogysisne! Előbb hiszek el minden csodát ami bármely mesében van, mint hogy ez megtörténjen! De még ez is semmi.

—Hát mi jöhet még?! - kérdezte elképedve Nemisé apja, Baromarcú is.

—Csak az, hogy nem elég hogy akkor akárhányszor is hálhatna velem, de köteles lennék mindent meg is tenni amit parancsol, hiszen ő a férjem, s eképp a családfő is lenne! Vagyis azért cserébe mert megerőszakolt engem tegnap, azért cserébe, mondhatnám fizetségképpen, azzal jutalmaznátok, hogy örök időkre a rabjává tesztek?!

Apám, anyám, tudjátok hogy mindezideig engedelmes, szerény, szorgalmas és illedelmes leányotok voltam, de ez azért már nagyon túlzás! Itt már muszáj ellenkeznem, lássátok be, mert az egész jövőendő életemről van szó!

—De értsd meg lányom, én sem örülök ennek, de még mindig ez a legjobb amit tehetünk, mert másképp valóban nem lesz senki sem a férjed! Ezt akarod?!

—Persze hogy nem, de én úgy érzem még mindig messze sokkal jobb ha egyáltalán nem lesz férjem, mint ha ez az erőszaktevő gazember lesz a férjem, uram-parancsolóm! Aki különben egészen biztos hogy annyira sem bánna kedvesen velem mint azt tette volna egyébként, ha nem így kerülünk össze, hiszen esze ágában sem volt korábban feleségül vennie engem, úgy erőszakolnak engem most reá, s csak a büntetés megúszása miatt vesz feleségül, sőt, ha valóban igaz hogy van neki menyasszonya akit szeret, akkor felkészülhetek rá, hogy már amiatt is utálni fog engem, mert miattam nem veheti el a szeretett nőt, na köszönöm szépen, milyen életem lehet nekem úgy mellette, elkészülhetek minden megalázásra, verésre, mindenre ami rossz, s még azt is kinézem emiatt belőle, hogy képes lenne szándékosan addig gyötörni míg meg nem halok, csak azért, hogy azután elvehesse nejeül a szeretett nőt! Vagy épp még ez sem kell, megparancsolja hogy menjek vele oda ahol lakik, s amikor már jó távol vagyunk a falutól, egyszerűen megöl, a hullámat elássa, és senki soha meg nem tudja majd hogy nős volt, legfeljebb nem jön soha többé errefelé! Ezt pedig nem akarom, ennyi eszem azért nekem is van!

—Remekül szólasz, jól beszélsz, büszke vagyok rá, hogy ilyen barátnőm van mint te! - szaladt oda hozzá Csillagfény, s még át is ölelte, holott alig ért Nemiséll melléig, ami különben nem csoda, mert ő még gyerek volt, de Nemiséll lényegében felnőtt nő, s nemcsak testmagasságát illetően, de az akkori szokások szerint is felnőttnek tekintették már az ekorú lányokat.

Nemiséll mindenestre meglepve nézett le Csillagfény arcába, mert csak most tudta meg, hogy neki tulajdonképpen a barátnője volna Csillagfény! Mindezideig ha jól tudta, talán három szót sem beszélt vele soha, de e rengeteg társalgásba már az udvarias köszönések is beleértendőek. Ám most nem tiltakozott, mert kifejezetten jólesett neki, hogy valaki a pártját fogja, még ha egy gyereklány is az illető. Más ugyanis nemigen akadt aki mellé állt volna, ha volt is valaki aki egyetértett vele, de óvakodhatott véleményét nyilvánítani.

Most tehát csak rátette a kezét Csillagfény vállára, s bár tudta hogy ezen érzés csak merő illúzió, de mégis rögvest nagyobb biztonságban érezte magát, pusztán mert állt mellette valaki, mégha egy meglehetősen kicsinyke valaki is, hogy volt már tehát társa. És megismételte a szavait:

—Én ehhez az emberhez soha nem megyek hozzá, ha kell, még az oltár előtt is nemet mondok!

—De lányom, mi lesz ha megfogantál tőle, mi lesz ha szülni fogsz?! - tördelte a kezét kétségbeesetten Nyálka mama.

—Majd gyorsan és fájdalommentesen megölöm a kicsit. Egyszerű lesz: elég ha nem kötöm el a köldökzsinórt, és simán elvérzik! - mondta rezzenéstelen arccal Nemiséll.

—Mit beszélsz, akkor gyerekgyilkos leszel!

—Nőkinzókat, nőket erőszakolókat nem érdemes szaporítani!

—A gyermekgyilkosságot bünteti a törvény!

—Eh, van erre számtalan példa akkor is! De tehetek arról is hogy elvetéljek, nem olyan nehéz ám, aztán bizonyítsa be bárki is, hogy szándékos volt! Kár erről beszélni. Nem megyek hozzá és kész! Nem, nem, nem, akármi lesz is!

—Majd jól szájon váglak, és... - kezdte apja, de leánya közbevágott.

—Addig verhetsz amíg akarsz, legfeljebb agyonverhetsz, de akkor sem másítom meg az akaratomat! És akármennyire is az apám vagy, de e téren semmi jogod nincs parancsolni nekem, mert most aztán tényleg az én életemről van szó! Végülis engem erőszakolt meg, nem téged, és velem hálna ezentúl minden este, nem veled!

—Úgy van! - bólogatott Csillagfény. —Nagyon helyes, ne hagyd magadat! - biztatta Nemisélt.

—Lámcsak, ebben a kicsinyke gyermekben több ész van mint az egész férfinépben! - mondta most Nemisélt, rájőve hogy még mindig csak Csillagfény az aki igazat ad neki, s remélte hogy így a felnőttek elszégyelik magukat.

—Persze hogy igazat ad neked, de csak mert törvénytelen gyermek, erkölcstelen kapcsolat gyümölcse, a Szégyen Gyermeke, s mindamellett páratlanul pofátlan is: a Törvény ellenére beszennyezte jelenlétével a Szent Helyet! - ripakodott rá Nemiséltre a pap.

Igen, de Nemisélt hajlamos volt úgy vélekedni, hogy aki mostani nagy bajában melléje áll, az rendes ember; meg aztán már korábban is Csillagfénnel értett egyet amikor az összeveszett a pappal, hiszen emiatt is figyelt fel rá Csillagfény, mert akkor Nemisélt bátorzkodott úgy szólani, ha nem is túl hangosan, hogy Csillagfénynek igaza van! Emiatt gondolta Csillagfény, hogy Nemisélt a barátnője! Tehát most Nemisélt így szólt:

—Igenis hogy több esze van Csillagfénynek mint neked atyám, és igenis hogy nem volt szép téled kizárni őt a templomból akkor régen! Tudom hogy e véleményem miatt megharagudtál most reám, de nem bánom, mert haragudj csak rám nagyon-nagyon, úgysem akarom hogy összeadj ezzel a szemétemberrel! - köpött Kudarc felé. —Igenis aki nem ismeri el azt, hogy nekem jogom van nem hozzámenni, arról azt vallom hogy annyi esze sincs mint e kislánynak! - és megsimogatta Csillagfény fejét.

—No, ezzel nem mondtál sokat, mert már rég tudom hogy a legtöbb ember nem olyan okos mint én! Talán még anyám sem, de mások aztán végképp! De még te magad sem! - szentelenkedett Csillagfény.

—Mit beszélsz! - sértődött meg Nemisélt.

—De hát már gondold csak bele, te is milyen bűnronda nevet viselsz! Hát most mondd te ostoba, megvédett talán a ronda neved az erőszaktól?! Ugye hogy nem! Annál nagyobb bajba mint amiben most vagy, akkor sem kerülhettél volna, ha akármilyen tündöklő nevet viselsz is, akkor meg már úgyis olyan mindegy, vagy nem?!

—Igazad van! - derült a tárgyalás kezdete óta először mosolyra Nemisélt arca. —Vegye tudomásul mindenki, hogy ezentúl a nevem az, hogy Napsugár! És egyszerűen oda sem figyelek rá, ha bárki is a régi nevemen szólít!

—Szentségtörő, perverz, erkölcstelen asszonyállat! - ripakodott rá a pap. Na de erre nem is Nemisélt, azaz már Napsugár válaszolt neki, hanem Csillagfény, aki nagyon élvezte hogy visszafeleselhet a papnak, mert érthető módon borzasztóan utálta.

—Majdnem teljesen igazad van Oktondi atya, mert Napsugár valóban szentségtörő, erkölcstelen, asszony, és állat! Épp csak nem perverz!

—Hogyhogy?! - ámult Napsugár. De már legalább nem sértődötten ámult, kezdett ugyanis rájönni, hogy Csillagfény nem is mond olyan hülyeségeket, mint azt első hallásra hinné az ember!

—De hát gondold csak bele - magyarázta neki Csillagfény - asszony vagy, mert nő vagy, és nem is szűz már! Állat is vagy, mert minden ember állat, lévén hogy nem vagyunk növények! Erkölcstelen is vagy, mert szembehelyezkedel az errefelé elfogadott erkölcsökkel - az hogy ezek rossz erkölcsök, már teljesen más kérdés, mindenestre akkor is szembehelyezkedel velük, nem osztod őket, tehát erkölcstelen vagy! És szent-

ségtörő is vagy, mert merészeled úgy gondolni, hogy jogom lett volna bemennem a templomba, emellett pedig vitázni merészelsz egy pappal, egy szent emberrel, hogy is ne lennél hát szentségtelen! Mindez persze rám is vonatkozik, mert teljesen egyetértetek veled! Egyedül abban téved az atya, amilyen oktondi, hogy perverz lennél. Mert szerintem épp ő a perverz, meg mindenki más, aki úgy gondolja hogy a megerőszakolt, meg-alázott nőnek nincs elég baja, s még tetézni kell azzal, hogy hozzáadjuk az erőszakoskodóhoz, eképp teljesen kiszolgáltatva őt a férfi kénye-kedvének!

—Te magad vagy a Sátán, ezennel kitagadlak az egyházból! - kiáltotta a pap, s felpattant, majd közelebb is lépett, láthatóan azzal a szándékkal hogy megüsse, de ekkor Napsugár Csillagfény elé lépett, elszántan, merészen, s bár a pap erősebb volt, de inkább mégis visszaült a helyére, mert csúnyán festett volna ha verekedni kezd a megerőszakolt nővel. Így inkább megismételte amit mondott:

—Kitagadlak az egyházból!

—Miért, eddig olyan nagyon benne voltam?! - vihogott vissza Csillagfény.

—Igenis eddig benne voltál!

—Hogyne, épp annyira, amennyire családtagnak számít egy gondozatlan, rühes eb, aki csak a házon kívül a küszöbön alhat, és odavetett ételmaradékokkal és lerágott csontokkal táplálják!

Megszólalt most azonban Kudarc is. Szavait Csillagfényhez intézte.

—Könyörülj rajtam te bátor kisleány, kérlek! Neked mit sem ártottam, miért akarod a halálodat?! Miért nem könyörületre próbálsz rábeszélni inkább barátnődet, rád talán hallgatna!

—Én nem akarom a halálodat, holott tulajdonképpen nem is vitás hogy megérdemelnéd! Végülis mit csodálkozol a véleményemen, én is nő vagyok, nekem csak jó, ha kevesebb erőszakoskodó futkározik a világban, úgy kisebb az esély rá, hogy valaki engem is megerőszakol, vagy nem?!

—De hát nem értelek, ha nem vehetem nőül Nemisélt... Napsugarat... akkor engem ki fognak végezni! - mondta Kudarc, és látszott az arcán, hogy nagyon fél. Meg is volt rá minden oka hogy féljen.

—Engem igazán nem szomorítana el, ha kivégeznének téged, bár más elképzeléseim vannak ezen ügy megoldását illetően! - mondta Csillagfény fontoskodva, s ezt hallva még maga Napsugár is meglepődve nézett rá. Ám most felpattant a bíró:

—Elég legyen ebből! Neked nem lehetnek semmiféle elképzeléseid, hát ki vagy te, nő, asszonyállat és még gyerek is! Hogyhogy már bírónak is hiszed magadat, ekkora pök-hendi felfuvalkodottságot! Takarodj innen vagy deresre húzatlak!

Erre előugrott Pöröly nagyapa, s elkapta Csillagfény kezét.

—Gyere azonnal haza leányom, ne csinálj botrányt, mert istentelenül felpofozlak!

—Nem engedem, engem bántsatok ne őt, miattam teszi amit tesz! Megölöm magamat, ha bántja valaki Csillagfényt! - kiáltotta Napsugár.

Látva hogy leánya igencsak ideges, szinte hisztérikus hangulatba került, most Napsugár apja is előlépett, megállt leánya mellett, és meghajolt a bíró felé:

—Tiszteletre méltó bíró úr, köszönöm kegyedet, jószándékodat, de kérlek légy elnéző lányommal szemben, biztos nagyon megviseltek még az idegei! De asszonyfecsegés olyan mint a vihar, ma dühöng, holnap meg már derült az ég, kérlek, adj neki néhány napot hogy megnyugodjék, addig ha lehet zárasd vissza a gonosztevőt a börtönébe, s bízom benne hogy ha otthon beszélhetek Nemisélt fejével, megjön az esze, belátja mi a jó neki...

—Látom is, de nem azt amit te apám! - kiáltotta Napsugár, de hiába: a bíró úgy ren-

delkezett, hogy legyen meg Baromarcú papa kívánsága: elnapolta a tárgyalást. Kudarcot visszavezették a börtönbe, a két lányt meg, Csillagfényt és Napsugarat pedig elvezették a szüleik.

Odahaza aztán nagyon letolta a leányt Reménység, de még a nagypapi is, hogy mit képzelsz, miért szól bele a nagyok dolgába!

—Ez nem a nagyok, hanem az okosok dolga kellett volna legyen! - felelt vissza Csillagfény.

—Na tessék, már megint szemtelenkedel!

—Na idefigyelj anyám, most már nekem elegendő van ebből, öntsünk tehát tiszta vizet a pohárba, és halljuk: *Te* hozzá mentél volna ahhoz a fickóhoz?!

Édesanyja nagyot sóhajtott és így szólt:

—Természetesen nem.

—Hát akkor most mi a jónyavalya bajod van velem, hiszen eszerint tökéletesen egyet kell értenem velem!

—Nem értek egyet veled abban, hogy most alaposan magadra haragítottad a bíróékat, és rengeteg más embert is a faluban! S emiatt rám is haragszanak! Amit ugyanis az ember gondol, azt nem okvetlenül szükséges ki is mondania!

—Nincs igazad, mert téged úgysem szerettek sokan, de engem sem, valójában annyira kevesen kedvelnek bennünket, hogy aki mégis, az ezt valóban őszinte szívből teszi, az tehát ezután is kedvel majd minket! Továbbá: amit tettem, azzal épp hogy egy igaz barátnőt szereztem, mert ha eddig nem is volt a barátnőm Napsugár, légy nyugodt, hogy most már nagyonis az!

—Nem hinném hogy ebből nagy hasznunk származna, annyi egészen biztos nem, amennyi kárt jelenthet a bíróék megharagítása!

—Egy jó barát mindig nagy érték!

—Egy nagy hatalmú haragos pedig borzasztó veszedelem!

—Tisztességes ember barátnője mellé áll, ha látja hogy együttérzésre és érző támogatásra van szüksége!

—Ha nincs kellő erőd ahhoz hogy visszatartsd a szakadékba ugrót, nem bölcs dolog ha elkapod a kezét, mert csak azt éred el vele, hogy magával ránt a mélységbe!

—Ám ha nem teszem meg a kezdő lépést a baj megakadályozására, hogyan is várhatom hogy mások is a segítségére sietnek majd, s közösen már elháríthatjuk a tragédiát?!

—Eh, te mindenre tudsz mondani valamit! - legyintett Reménység.

—Talán mert valóban okos ember vagyok!

—Pedig nem, mert lám, senki nem állt Nemisé mellett! Csak te! Senki nem követte tehát a példád!

—Mondd te is úgy, hogy Napsugár! Hallhattad hogy ez a neve már! És ez épp azt bizonyítja, hogy ha mellé nem is állt senki, de én mellém nagyonis: épp Napsugár! Különbözik meg légy nyugodt anyám, ha nem szóltak is, de sok nő elgondolkodott azon, amit mondtam!

—De ebből semmi hasznod nem lett!

—Erényes ember nem jutalom reményében, de magáért a jóért teszi a jót!

—Ugyan milyen jót, semmi haszna nem volt Napsugárnak abból, amit tettél!

—De igen, mert jólesett neki! Különbözik meg nem is maradnak ennyiben a tetteim, hamarosan felkeresem, s jó tanáccsal szolgálom neki; azt hiszem óriási szüksége lesz rá!

—Ugyan miért?!

—Hát mert egészen biztos hogy egyfolytában csak rágják a fülét a szülei, hogy de igen-
is menjen hozzá Kudarchoz!

—Abban én is biztos vagyok! - morogta a nagypapa.

—De mit tudnál te tanácsolni neki!

—Az maradjon egyelőre az én titkom, de nem hülyeséget abban biztosak lehettek!

—Oda sem engednek majd hozzá!

Csillagfény vállat vont.

—Csak kimegy ezek után is hugyozni néha, márpedig az udvaruk végébe könnyedén el
tudok jutni a kert vége felől! Akkora lyukak vannak ott a sövénykerítésen, hogy még
egy bikaborjú is be tudna ott jutni!

—Megtiltom hogy ilyesmit tegyél! Ne avatkozz be mások életébe, nem szép dolog!

—Ej de jól adod anyám! Ha nem szép dolog a mások életébe való beavatkozás, akkor
mi joga élvezi sok úr az első éjszaka jogát a parasztlányoknál?! Az talán nem be-
avatkozás?! Meg az, hogy megtiltják hogy a piacon árulj, vagy hogy a közkútról vizet
hordj?! Te talán nem vagy a „köz” része?! Az nem beavatkozás, hogy besorozzák kato-
nának a fiatal legényeket sokszor akaruk ellenére?! És még soká sorolhatnám! Tehát
a beavatkozás annyira általános cselekvés, hogy nyugodtan megtehetem én is! Tehát
meg is teszem!

—Mit akarsz tenni?!

—Majd megtudod, de bízz az okosságomban! - vihogott a kis Csillagfény.

—Ha olyan okos vagy, az eszedet nem ilyesmiben kéne fitogtatni! - förmedt rá nagyap-
ja.

—De ha egyszer másban nem kérték a tanácsomat!

—Itt sem kérték! Különbözik meg elegendem van a beképzeltségedből, tehát szavadon fog-
lak: ha olyan igazán okos lennél mint hiszed, meg tudnád nekem mondani, miként csi-
náltak a Régi Emberek olyan vasat, amiken nem fog a mi fegyverünk, de gyakran a tü-
zünk sem!

—Ezt nem értem! - vált figyelmessé Csillagfény tekintete.

—Na jó, tudd meg hát hogy azok az ősök akik oly pökhendiek lettek, hogy miattuk na-
gyon megharagudott Isten...

—Nem hiszek istenben.

—Ne kotyogj közbe! Legyen elég annyi, hogy nagynéha találunk ezt-azt a régiek cuccai-
ból a szántóvetők a földeken. Többnyire értéktelen szemetet. Néha vasból készültek
ezek a tárgyak, és senki sem tudja, mi célt szolgáltak, különben is, rozsdaságot szar a
legtöbb. Néha azonban olyasmi is lelhető, ami nem rozsdás, mert befestették a régiek
valamivel, ami megővta a rozsdától! Az meg még gyakoribb, hogy bár e vastárgy roz-
sdás, de csak a legkülső egy-két millimétere rozsdás, alatta cseppet sem! És mi ková-
csok nem tudunk ám olyan acélt gyártani, hogy ennyi időt, évezredeket kibírjon a föld-
ben komolyabb károsodások nélkül! Na de ez még semmi, mert e régi készítmények
nem is ritkán olyan csodások, hogy egyszerűen meg sem olvadnak a kohóinkban, de
hidegen sem igen kalapálhatóak, mert sokkal szívósabbak annál, hogy kellő alakúra
tudjuk püfölni! Hanem még ez is hagyján, mert akkor van ám nagy meglepetés, amikor
el akarjuk vágni kisebb méretűre e vasakat, mert általában az szokott kiderülni, hogy
akár baltával is csapdoshatjuk, legfeljebb tönkremegy a balta, de jó ha e tárgyakon né-
hány hajszálnyos mélységű csorbát tudunk ejteni vele!

—Ah! Micsoda kard lenne egy ilyenből! - ámult Csillagfény.

—Ne örülj meg lányom, most mondtam hogy nincs az a kovács, amely kellő formára
tudná kalapálni az ilyet! Illetve, annyit lehet tenni vele, hogy ha nagyon sokáig izzítjuk

a régiek vasát, akkor utána már meg lehet munkálni, ezt is szoktuk tenni vele, de az a baj hogy ezután már elveszti korábbi varázslatos képességeit is! Tehát: vagy az alakja nem jó, vagy ha átalakítjuk, akkor meg nem lesz jobb mint bármi amit más anyagból csinálunk! Tehát most légy okos!

—Okos is vagyok, igenis az, de nem tudom mit vársz el tőlem!

—Egyszerű: - mondta Pöröly nagypapa, és hangja csepegett a gúnytól – oldd meg, hogy olyan kardokat és késeket gyárthassak, amiknek anyaga hasonló a régiekéhez, de az alakja is megfelelő!

—Miért, van talán vasad a régiektől?

—Nincs, de nem olyan ménkü nehéz beszerezni azt; hanem nem is ez a lényeg, ha te olyan zseniális vagy, biztos megoldod hogy közönséges vasból is gyártsak olyat! Ha ezt eléred, nagyon gazdagok leszünk, s elismerem hogy valóban zseni vagy, s nem tiltok meg neked semmit, tehetsz amit akarsz, de ha erre nem vagy képes, fogd be nekem a szád, mert elegendem van a hengegésből, nem szeretek ilyesmit hallani!

—Aha! Nagyszerű, apám!

—Mi az hogy nagyszerű, és nem az apád vagyok, hanem a nagyapád, ne örülj meg!

—Nem vagyok örült, de e pillanatban úgy döntöttem nagypapi, hogy ezentúl apámnak tekintelek, tekintve hogy nyugodtan megtehetem, mert igazi apám nincs!

—Hogyne lenne, valószínűtlen hogy ne élne még!

—De nem tartom apámnak, mert ő sem tart a gyermekének! S ha él is még, de teszek majd róla, hogy ne sokáig éljen!

—Mit beszélsz!

—Meg fogom dögleszteni.

—Nincs neked elég erőd hozzá, és nem illik így beszélned!

—Neki meg nem illett elhagynia anyámat, hogy becses személyemről már ne is beszéljek! Mindigis irigyeltem a többi gyereket, akiknek volt apjuk! Na szóval erőm nincs sok az igaz, de tudásom igen, s a tudás is fegyver, legalábbis hatalom! Különben meg épp te adtál nekem jó ötletet papi, ahhoz, miként dögleszthetem meg Beszari herceget, bár sajnos így is beletelik majd néhány évbe még!

—En adtam neked izé... ötletet?!

—Naná! Elég ha csinállok egy olyan kardot ami kettévágja az övét, s máris semmi esélye! Márpedig én csinállok olyan kardot!

—Álmodozol, szegénykém!

—De nem ám!

—Túl beképzelt vagy, túl gőgös, büszke, s hozzá minden alap nélkül!

—Ellenkezőleg, épp e pillanatokban lettem sokkal szerényebb, mint percekkel korábban voltam, ezt biztos állíthatom!

—Nem értelek!

—Arról van szó, hogy rájöttem, épp apuci szavainak a hatására, hogy talán mégsem vagyok olyan zseniális, mint hittem! Ha ugyanis annyira az lennék mint hittem volt, akkor nekem jutott volna az eszembe, hogy tündöklő képességeimet arra fordítsam hogy rájöjjek, miként lehet kiváló kardokat készíteni! Hiszen ez valóban megoldaná annak kérdését, miként gazdagodunk meg, de bár néha gondoltam rá miként szerezhetnénk sok pénzt, ez az ötlet mégsem ugrott be! Tagadhatatlan, hogy ez bizony apuci érdeme! Lehet, hogy kettőnk közül ő a zseniálisabb!

—Mindjárt felpofozlak, szemtelen csitri, tűrhetetlen a gúnyod! - förmedt rá Pöröly nagypapa.

—Esküszöm hogy nem gúnyolódtam!

—Hogy az istenbe ne, hiszen ilyesmit kitalálni a világ legkönnyebb dolga, bezzeg azt viszont nem tudom, hogy miként is lehetne elkészíteni azokat a kardokat!

—Nyugi apuci, az már az én dolgom, hogy erre rájöjjenek!

—Félelmetes mennyire szemtelen vagy, és minden alap nélkül! Úgy viselkedel mintha azt mondanád, hogy te aztán nyugodtan elhordod a hegyeket, könnyedén, semmi az neked, csak legyen előbb aki eltakarítja az utadból a vakondtúrásokat!

—Pedig már ebben a pillanatban tudom a megoldást legalább részben!

—No erre kíváncsi vagyok!

—Nem, nem, még át kell gondolnom az egészet, különben is csak részben tudom!

—Semmit nem tudhatsz, mert még ha pontról-pontra tudnád is, miként érték el ezt a régi emberek, akkor sem érnénk vele semmit, mert azoknak olyan eszközeik voltak ehhez, amik nekünk úgysem állnak a rendelkezésünkre, vagyis nem tudjuk megcsinálni! Akkor sem tudnánk, ha tisztában lennénk vele, hogy mit kell tenni!

—Pedig sejtem, hogy legalábbis akkor nem lehet nagy ügy az egész, ha tényleg szerzel olyan vasat, amit a régiek gyártottak, és olyan az anyaga, hogy nem nagyon fogja a mi fegyverünk!

—Azt megmunkálni sem tudjuk!

—Nem baj. Fel kell melegíteni úgy, hogy utána már kovácsolható legyen. Ki kell verni belőle a kívánt alakot...

—Aha, de akkor elveszti a keménységét, rugalmasságát...

—Semmi vész. Mert gondoldj csak bele apuci: mitől veszti el?!

—Gondolom hogy attól, hogy felmelegítettük!

—Pontosan! Na de ha a hő hatására képes az egyik irányba módosulni a tulajdonságait illetően, akkor tiszta sor hogy képes módosulni a másik irányba is, szintén a hő hatására! Tehát miután megvan belőle a kardpenge, kísérletezni kell, hogy milyen hőhatásra milyen lesz a keménysége és a többi tulajdonsága!

—Bolondul okoskodol, mert ez épp olyan mintha azt mondanád: ha leejtek egy tojást, annak alakja az esés következtében képes az egyik irányba módosulni, nosza rajta tehát, kezdjünk ezután kísérletezni a törött tojással, hogy miként kell azt így vagy úgy leejteni, hogy egy újabb esés hatására visszaálljon az eredeti, sértetlen, töretlen alakja! - gúnyolódott a nagypapa.

—Nincs igazad apus, mert gondold csak meg: nyilván a régiek is úgy tettek szert a fémjük alapanyagára, hogy kiolvasztották a vasat az érceiből! Ezután pedig csakis két dolgot művelhettek vele: keverhettek az olvadt vasba mindenfélét, illetve a hőmérsékletével játszodozhattak! Na már most, amit az olvadt vasba belekevertek, az benne is maradt, s benne marad azután is, hogy te újra felmelegíted, majd kovácsolgatod! A hőmérséklettel pedig te is tudsz játszodozni: hűtheted és melegítheted ahogy neked tetszik! Ez tehát merőben más eset, mint a leejtett tojásé!

—Hm! - mormogta a nagypapa. Majd így szólt:

—Ezt akkor is csak úgy hiszem, ha már lesz legalább egy olyan kardom!

—Jó. Igyekszem majd rájönni a módszerre! - felelte magabiztosan Csillagfény.

—Hogy ezt megoldd, ahhoz boszorkánynak kéne lenned! - nevetett nagypapa, aki már nem is haragudott unokájára, inkább mulatságosnak kezdte tartani a leány mélységes önbizalmát.

—Boszorkánynak?! Hm! - tűnődött el Csillagfény, majd különösen nézve szüleire, ezt kérdezte:

—Ugye az a nő a boszorkány, aki szövetséget kötött az Ördöggel?!

—Hogyne, de hát ezt neked is tudnod kell... bár szerintem te a boszorkányokban és az

ördögben sem hiszel! - válaszolta édesanyja.

—Az ördögben nem is. Mindazonáltal azt hiszem valóban meg fogom oldani ezt a kardkérdést. Mert ha az ördögben nem is hiszek, de a boszorkányokban nagyonis!

—Furcsa! - pillantott rá a nagypapa.

—Cseppet sem. Hogy is kételkedhetnék a boszorkányok létezésében, amikor megdönt-hetetlen bizonyítékom van rá, hogy legalább egyetlen boszorkány okvetlenül létezik a világban! - kacagott Csillagfény.

—Ki lenne az?

—Ugyan ki más, természetesen én magam! - nevetett rá a leány, azzal máris elszaladt.

—Na tessék, ahelyett hogy betartaná az ígéretét és törné a fejét a jó kardokon, megint a folyóparton kószál majd, vagy épp Nemisélekhez lopakodik, ahol majd jól elnászpángolják! - csóválta a fejét a nagypapa.

Holott nem volt igaza. Unokája ugyan valóban a folyópartra ment, de nagyonis a kardok ügyében.

Ezekben a percekben történt, hogy Üresfej bíró azzal bízta meg Vízfej nevű tanácsnokát, hogy igyekezzék felkutatni Kudarc lovát, sőt, lovait! Mert hát az erőszakot elkövető vándorkereskedő természetesen nem gyalog járta az országot, hanem szekérrel, s abba két ló is be volt fogva! A szekere tele jó portékákkal! Egészen nyilvánvaló, hogy az árut, a vagyont nem szabad gazdátlanul hagyni, azt a hatóság most le kell hogy foglalja, egy részét meg kell tartsa magának ítélkezési illeték címén, a másik részt oda kell hogy adja a megerőszakolt lány apjának kárpótlás, fájdalomdíj címén... És Kudarcot hiába kérdezték hol a portékája, ő csak arra emlékezett – vagy legalábbis azt mondta – hogy a szekeret a kocsmá előtt hagyta, hogy utána mi lett vele nem tudja; ő igazság szerint még az erőszakra is csak nagyon homályosan emlékezik, nemhogy arra, mi történt azt megelőzően! Na de a szekér nem állt már a kocsmá előtt! Nosza, kutassa fel azt Vízfej, és hajtsa be a bíró udvarára!

Elég kevés esélye volt rá hogy megtalálja. Mégsem tehetett mást, legalább illetett hogy megpróbálja a megkeresést, bár igazán nem sok kedve volt ehhez. Kedvcsinálónak felhajtott vagy fél liter bort, majd lóra pattant, s elhatározta hogy bekóborolja a környéket. Hátha csak elcsatangoltak azok az átkozott lovak! Na de ha nem hajtotta be valaki őket az udvarra, akkor ugyan merre is csatangolhattak volna el, hát nyilván a folyóhoz, hogy igyanak egyet! Lehet ugyan hogy másfele is elbóklásztak, de idővel okvetlenül megszomjaztak, s akkor a folyóhoz kellett menjenek, mert csak ott ihatnak!

Elindult hát azon az úton, mely a kocsmától a legrövidebben vezetett a folyó irányába. S íme, még oda sem ért, máris megpillantotta a szekeret, mely a folyó felől a falu felé tartott, de nem ám csak a lovak húzták, hanem ült a bakon is valaki – egy meglehetősen kicsinyke valaki. Távolabbról nézve Vízfej előbb azt hitte hogy Csillagfény az illető, de azután hogy közelebb ért, rájött, hogy csak amiatt támadt ilyen érzése, mert ez is gyereklány. Mégis nagyobb azonban mint Csillagfény. Meglehet úgy tizenkét esztendő is.

Azonban tévedésről szó sem lehetett, ez épp az a szekér volt amit keresett, Kudarc szekere, ez teljesen biztos volt, mert alaposan kikérdezték a vándorkereskedőt arról, milyen is a szekere. Ezért aztán Vízfej most a szekér elé állt és felemelte a kezét.

—Hó! Állj csak meg!

A leány megrántotta a kantárat, s a szekér megtorpant.

—Igen?! - kérdezte türelmetlen hangsúllyal, mint akit bosszant a megállítás.

—Én Vízfej vagyok, Kódisfalva bírójának tanácsnoka! Te ki vagy?

—A nevem Szépség. Miben állhatok szolgálatodra?

—Micsoda hülye divat ez, megint egy pökhendi csitri, aki merészeli szépen elnevezni magát! - gondolta a tanácsnok, de hangosan csak ezt kérdezte:

—Még sosem láttalak, nem az én falumból vagy?

—Nem. - felelte a lány, de nem mondta meg, honnét való.

—Ezek a te lovaidd?

—Igen. - mondta nyugodtan a lány.

—Aha, na most elkaptalak! Ezek nem is a te lovaidd, ez nem a te szekered, hanem Kudarcé! Na szállj csak le onnan te kis tolvaj, most mindjárt elvezetlek a bíróhoz, s az jól megbüntet téged!

—Nem is igaz, nem vagyok tolvaj, úgy találtam a szekeret a folyóparton!

—Akkor ezt kellett volna mondanod, de azt hazudtad hogy a tied, tehát tolvaj vagy!

—Csak azért mondtam, mert nem akartam hogy valaki elvegye tőlem!

—Pedig el lesz véve, és igenis tolvaj vagy! Na gyere csak, majd mindjárt... - kezdte Vízfej, és közelebb lépett a szekérhez, de ekkor a leány az ostorával az arcába vágott, leugrott a bakról, s el akart szaladni.

Vízfej felkiáltott, nagy volt a fájdalma, ömlött a vér az arcából, de mégis a lány után vetette magát. Az azonban gyors volt, és nyílegyenesen a folyó felé rohant, sőt, útját habozás nélkül a legveszélyesebb ingovány felé vette, remélve hogy a férfi nem meri majd oda követni őt. Talán nem is merte volna, de Vízfej most nagyon dühös volt az ostorcsapás miatt, ezért esze ágában sem volt abbahagyni az üldözést.

Szépség gyorsan futott, kergethette őt Vízfej jó öt percen keresztül, árkon-bokron át, de végül a leány kifulladt, a férfi mindinkább beérte, végül aztán a lány meg is botlott egy kidőlt farönkben, és elesett. Vízfej odaugrott, és rávetette magát. Röggvest lekevert neki két jókora pofont.

—Most aztán elkaptalak, nincs menekvés!

—És most mi lesz, megerőszakolsz?! - ripakodott rá a lány.

—Megérdemelnéd! De én nem vagyok olyan! Hanem arra készülj fel, hogy le lesz vágva a kezed, mert a tolvajoknak ez a büntetésük! - azzal letépte Szépség felső szoknyáját, de csak azért, hogy ezzel megköthözhesse annak csuklóit. Ettől a lány teste nem maradt pucér, mert az akkori nőkön számos szoknya volt.

—Gyerünk, mozgás, indulj meg előre! - rángatta talpra őt a férfi, és meglökte. Szépség meg is indult, de Vízfej szorosan fogta a karját.

Lassan bandukoltak visszafelé, mert mindketten fáradtak voltak a nagy rohanástól, és különben is vad volt a terep errefelé. Ám egyszer egy eléggé mély szakadék mellé értek, ennek szélén kellett végigmenniük, és itt Szépség bizony meglehetősen kétségbeesett lépésre szánta el magát: egy hirtelen mozdulattal oldalt ugrott, nyílegyenesen bele a szakadékba!

Arra számított, hogy a kezét így a súlya kirántja Vízfej markából, sőt, a férfi nem is meri el nem engedni, mert fél hogy magával rántja esés közben! Valószínűleg valóban elengedte volna őt a férfi, ha ez csak a szándékától függ, de olyan váratlanul történt az egész, hogy nem volt idő tudatos megfontolásra, nem volt ideje a férfinak végiggondolni hogy kinyissa-e a markát, s így bizony Szépség zuhanó teste őt is magával rántotta!

Esés közben természetesen elengedte már a lányt, és igyekezett megkapaszkodni amiben csak lehetett, kapkodott fűhöz-fához, leginkább a szakadék oldalából kinyúló gyökerekhez, de hiába, semmi meg nem állíthatta a szakadék mélyére zuhanását. S ott aztán zúgó fejjel tápászkodott fel. Össze-vissza horzsolta magát, fájt a térde, sípcsontja, bokái, könyöke, a halántéka, melle, mindene, járni is csak bicegve tudott, és arcát

is összezúzta, többhelyütt ömlött fejéből a vér. Mégis végtelenül örvendett, mert legalább abban eléggé biztos volt, hogy csontja nem törött, ami kész csoda ekkora zuhanás után!

A szakadék alján kicsinyke patakféleség szaladt, nem szélesebb mint egyetlen lépés, de kristálytisztá víz csordogált benne; ehhez odabotladozott Vízfej, és megmosta benne arcát és sebeit is úgy-ahogy. Csak ezután nézett körül, ugyan mi is történt a tolvaj lánnyal?

A lány igencsak békésen feküdt tőle alig tíz lépésre. Semmiképp sem nézett ki különbül mint Vízfej, ellenben meg sem moccan, és arca ugyancsak sápadt volt. Vízfej odabicegett, s megtapogatta a mellét. A lány szíve vert ugyan, de hiába ütögette az arcát, nem nyílt ki a szeme.

A férfi felnézett a magasba és megrázta a fejét.

—Az ördögbe is, itthagynom, kész lehetetlenség hogy itt felvonszoljam! Örülök ha én magam felmászok oda!

S mert az ördögöt említve káromkodott, eszébe is jutott, merre lehet. Falvuk közelében egyetlen olyan hely van ahol ilyen mély szakadék húzódik: a Sátánkatlan. Tulajdonképpen még szerencséje volt hogy épp itt esett bele, mert az másutt majdnem mindenütt sokkal mélyebb. És azt is tudta hogy ebből ugyan ki nem mászik máshol, csak jó egy kilométerrel arrébb, még ott sem lesz könnyű!

De ugyan mi mást is tehetne?! Megindult arrafelé, sziszegve, hol a jobb, hol a bal lábát húzva, mint a sántává vert róka. S amilyen ramaty állapotban volt, jó két órájába tellett míg a Sátánkatlan menedékesebb részéhez ért, s ott aztán elkezdte a nehéz munkát, a magasba mászást.

Lassan haladt, és nem mert maga alá nézni felfelé mászás közben, s mire felért, reszketett minden porcikája. De legalább feljutott!

No, innen mindenesetre még szép hosszú út várt rá hazáig! És különben is csak nagyjából tudta az irányt. De hát az is több mint a semmi, így útnak indult. Sűrű rengetegen kellett keresztülvergődnie, s nemegyszer nagy tüskebozótok miatt kellett hatalmas kerülőt tennie. S egyik ilyen alkalommal amikor már majdnem kibukkant egy jókora csipkebokor mögül, megtorpant, mert különös fényt látott kiszüremleni.

Kifejezetten olybá tűnt neki, mintha holmi lidércfény volna! Semmi esetre sem lehetett a Nap ragyogása, mert az épp a háta mögött lógott az égen, késő délután lévén. S különben is eléggé sötét volt idebent az erdőben, ami azonban csak még feltűnőbbé tette a bokrok mögül kiragyogó fényt.

Először arra gondolt Vízfej, hogy talán valami csavargó vagy vadász tűzrakása világít, amit a szúnyogok elleni védelmül rakott, vagy étkét megsütendő, ám mintha nem olyan fény lett volna ez, de hogy mi volt benne a furcsa, nemigen tudta volna megmondani. Egy biztos: füstöt nem látott a magasba távozni!

Nemigen értette ez mi lehet, de érdekelte az ügy, már amiatt is, mert ha mégis tűzrakás ez, ha itt emberek táboroznak, jó lesz kifigyelni őket, nem valami rablóbandaféleség tanyájára jutott-e, akkor ugyanis jobb lesz minél hangtalanabban odábbállni! Lekushadt tehát a földre, s amennyire csak tellett tőle, csendben kúszott tovább, s amikor a legutolsó gallyhoz ért mely a tisztástól elválasztotta őt, azt alig ujjnyira hajtva félre, kinézett.

És alig bírta elnyomni feltörekvő kiáltását! Csodálatos, szokatlan, sőt kifejezetten rémületes jelenséget látott ugyanis!

A tisztáson nem valami morc ábrázatú rablók hada nyüzsgött, csupán egyetlen ember, s még az is lány volt, sőt gyermek. Ez azonban nem nyugtatta meg Vízfejt, de

még az sem hogy ezt a lányt ismeri is, ez ugyanis nem más volt mint Csillagfény! Ellenben amitől a tanácsnok majdnem összevizezte magát rémületében, az az volt, amit Csillagfény csinált!

Hogy mit csinált, azt Vízfej nemigen tudta meghatározni, de mindenesetre igencsak furcsa dolgot! Épp úgy ült hogy Vízfejjel szembe volt fordulva, de nem vette észre a tanácsnokot, mert maga elé nézett, majdnem a földre. A leány úgy ült, hogy azt egy másik bolygón, a Földön törökülésnek nevezték volna, ellenben két karját oldalra kitérte, nem nagyon messzire, de kissé távolabb mint amilyen széles volt a teste, és ujjait eléggé furcsán tartotta: egyik keze sem volt ökölbe szorítva, de az sem volt mondható hogy ki lenne nyitva a tenyere, mert ujjai ki voltak nyújtva az igaz, de az utolsó két ujjperc az ujjain be volt hajlítva. Leginkább azt lehet mondani, hogy keze „laposöklöbe” volt szorítva. S e két „laposöklöt” úgy tartotta, hogy ezeken a körmök egymás felé néztek, természetesen a hüvelykujj körmei kivételével, na de ez még hagyján volt, ezt bárki tekinthette volna valami fura tornagyakorlatnak! Hanem azt már a legkevésbé sem, hogy ezen egymás felé forduló körmökből narancssárga derengés áradt ki mindenfelé, az egymással szembeni körmöket pedig egy-egy vakító fénysugár kötötte össze! Tulajdonképpen Csillagfény előtt egy tökéletes, bár halovány fénygömb derengett, középen a körmökből kiáradó fénysugarakkal, s e fénygömb átlójának két végpontját alkotta a két marka.

Ez már bizony a legkifejezettebben olyasmi volt, amire bárki azt mondta volna akkoriban, de valószínűleg jóval később is, hogy szintiszta boszorkányság!

Ám még ez is semmi volt! Mert ha kellett volna még valami ahhoz hogy halálos rémületbe kergesse Vízfejet, hát az az volt, hogy e fénygömb kellős közepén volt is valami, s nem is akármi! Ott bizony egy rendkívül élethű sárkány tekergett, igaz hogy nem hétfejű csak egyfejű, de akkor is sárkány, megvolt a roppant bőrszárnya is, néha kiöltötte rém hosszú, kígyókra emlékeztetően kétágú nyelvét is, teste zöld volt, pikkelyes, és egyedül abban tért el a mesék sárkányától a fejek számát nem számítva, hogy nem négy, de hat lába volt. Bár tulajdonképpen neki is csak négy lába volt, volt ellenben két keze is, igaz, ezek is meglehetősen lábszerűen néztek ki, nem is lehetett kétséges hogy a sárkány ezekkel is tud járni ha akar, de az is világos volt hogy többnyire mégis kézként használja e végtagokat.

E sárkány egyáltalán nem volt nagy, jócskán kisebb lehetett mint akár a különben is kicsi Csillagfény, hiszen belefért a lány előtti fénygömbbe! De akkor is a leghatározottabban élőnek tűnt Vízfej számára, és a férfinak fikarcnyi kis kételye sem volt az iránt, hogy mit lát: Csillagfény nem más mint egy gyermekboszorkány, aki szövetséget kötött valami pokolbéli gonosz erővel, s ezen gonosz erő küldte hozzá egy szolgáját valamiért! S mert Csillagfény gyermek, emiatt logikus hogy nem felnőtt méretű sárkány jöjjön el hozzá a gonosz erők képviselőjében, hanem gyereksárkány!

Annyi bizonyos, hogy ez a gyereksárkány is képes varázslatokra! Mert a sárkány ahogy egyre vonaglott a fénykörben, a kezével is mutogatott ide-oda, végül azonban a sok mutogatás hatására megjelent a sárkány előtt a levegőben mindenféle titokzatos, pokoli tárgy, amikről nem látta pontosan Vízfej hogy mik lehetnek, s nemcsak mert kicsinyek voltak e tárgyak, meg aránylag messze is történt tőle ez az egész, de még életében nem látott hasonlókat, erre a férfi meg mert volna esküdni! E tárgyak aztán gyorsan el is tűntek, de csak azért hogy mások jelenjenek meg a helyükön. Aztán a levegőben fura micsodák jelentek meg a tárgyak helyett, mintha betűk lettek volna de olyan betűk amiket Vízfej nem ismert. Nem mintha tudott volna olvasni, de néha látott azért írást. Még kimutatásokat is, amiket a királyi kancelláriának készített néhány előkelő,

fontoskodó, városi írnok. A férfi meg mert volna esküdni rá, hogy a sárkány holmi táblázatokat mutogat Csillagfénynek! Micsoda pokoli csoda, írni a pusztá levegőbe!

S míg mindez történt, egyetlen hang sem hallatszott a tisztáson. Úgy tűnik, a sárkány képes hang nélkül is társalogni a Csillagfény nevű gyerekboszorkánnyal, vagy nem is társalog vele, mindössze sugallatokat ad neki!

Nem várta meg a különös szeánsz végét, igyekezett olyan nesztelenül visszacsúszni, amennyire csak az lehetséges, mert ki tudja mi lesz ha észreveszi őt a boszorkány, lehet hogy rászabadítja a sárkányt, amely aztán elégeti őt a tűzével!

Sikerült is észrevétlenül távoznia, s amikor már kellően messzire ért, lélekszakadva iparkodott a falu felé, a sebeiről és sántaságáról is megfeledkezve!

Annyira igyekezett, hogy még jóval alkonyat előtt odaért a faluba. S ott aztán szinte berobbant a bíró házába, és szinte kiabálva kezdte magyarázni neki hogy mi történt vele. Ám a bíró eléggé szkeptikus volt.

—Idefigyelj barátom, én sem kedvelem azt a pökhendi csitrit, Csillagfényt, de az hogy nem kedvelem, még igen messze van attól, hogy azt higgyem, boszorkány is!

—Na de ha egyszer a saját szememmel láttam!

—Mert nem voltál magadnál. Annyit elhiszek ugyanis a történetedből, hogy megtalál-
tad a szekeret, hogy azt el akarta orozni valami másik faluból való nő, miért is ne
hinném, kinek ne kéne egy árukkal megrakott, gazdátlanak tűnő szekér, te szaladtál
a nő után, beleestél a szakadékba, igen, ezt mind elhiszem mert hihető, meg mert lá-
tom is rajtad a zuhanás nyomait! De épp emiatt azt is hiszem, hogy igencsak megüt-
hetted a kobakodat, s még félig sem voltál magadnál amikor hazafelé botladoztál, és
mindenfélét képzelődtél! Talán még annyi is igaz a történetedből, hogy összefutottál
Csillagfényvel a sűrűben, eléggé köztudott ugyanis, hogy ez a kis zabigyermekek szíve-
sen kódorog arrafelé. S mert nem szereted a lányt, főleg mert épp egy másik gyerek-
lány miatt potyogtál a mélybe, utálsz minden lányt egyelőre, emiatt furcsa dolgokat
képzelődtél Csillagfényről!

—De ha egyszer igaz amit mondtam!

—Remélem is hogy igaz, mindjárt szólok Hülyének is, és hárman szépen elmegyünk a
szekérért, sőt, hívunk még másokat is, hazavisszük a szekeret, tehát ide hozzám, az-
tán leereszkedünk a Sátánkatlanba is, és megkeressük azt a lányt is, mert szégyen
volna hagyni hogy ott pusztuljon! Hátha még él! Tehát eredj és gondoskodj kötelekről!

—De ha egyszer láttam a sárkányt!

—Én meg láttam már piros teheneket is, amikor elég sokat ittam! És te is ittál, érzem
a lehelleteden! - nevetett a bíró.

—Nem is volt az olyan sok, tökéletesen józan vagyok!

—Most már.

—Akkor is az voltam!

A bíró csak legyintett.

—Menj inkább a kötelekért!

—Én ugyan soha, utálok azt a tolvaj némbert!

—Akkor is el kell mennünk érte. Illik.

—Semmivel sem tartozunk neki!

—Amiatt is el kell mennünk érte, hogy lássuk hogy ki az, s így később felismerjük ha
erre kódorog, hiszen jó ha tudjuk, ki az akiben tolvaj hajlam rejtezik!

—Jobb ha hagyjuk elpusztulni.

—És ha túléli?! Mert te sem haltál bele!

—Nos igen, valóban... akkor legalább levágjuk a kezét, ugye?!

—Hej de vérszomjas lettél!
 —De hát tolvaj!
 —Az hát, de ugyan mi a bizonyíték ellene?!

—Az én szavam!

—De ezzel szemben áll az ő szava! Mi van ha azt mondja hogy sosem látta azt a szekeret, te csak rátámadtál, hogy megerőszakold, ő elfutott, beleesett a szakadékba...

—De nem így történt!

—Attól még mondhatja! Tehát semmit nem tehetünk ellene. És talán nem is érdemes, lehet hogy a nagy ijedelem jó útra téríti. Eh, hiszen te mondtad hogy félig gyerek még! Örüljünk neki, hogy meglett a szekér! Tehát készülj, aztán indulás! - parancsolta a bíró.

Jó húsz fős csapat kelt végül útra, nem mintha ennyi fő kellett volna két békés igásló s egy szekér elhajtatásához, de csak mert ha többen vannak, előbb tudják átkutatni a Sátánkatlant, meg aztán Vízfej annyira reszketett a rémületes élmény miatt hogy kijelentette, ha kevesen mennek, ő nem is tart velük, még így is fél hogy mi lesz ha Csillagfénnel szembetalálkoznak, s a boszorkány megharagszik rájuk!

—Az biztos hogy ha a jövőben szembetalálkozom vele, inkább elkerülöm száz lépésre is, az a legkevesebb hogy átmegyek az út túloldalára! És ne is várd el bíró uram, hogy bármi ügyben is ítélkezzem ami Csillagfénnel vagy a családjával kapcsolatos! - bizonykodott.

—Hülye vagy!

—Kikérem magamnak, én vagyok Hülye! - ellenkezett másik tanácsnoka, és igaza volt, mert azt hívták úgy, hogy Hülye. S ezen aztán elnevelte magát a bíró:

—Mindketten hülyék vagytok, te mert ez a neved, azért, te meg Vízfej azért, mert az agyad a hülye! Bárkiről inkább elhiszem hogy boszorkány, mint Csillagfényről!

—Miért? Hiszen erkölcstelen kapcsolatból származik!

—Az tiszta sor. De épp ez az: tudjuk hogy ki az apja! Mindenki tudja! Na de ti talán nem tudjátok amit mindenki, hogy a boszorkányok leginkább úgy születnek, hogy maga az Ördög az apjuk?! S mert azt hogy az ördöggel fajtalankodott, azt egy nő sem meri bevallani, emiatt nem tudható, hogy ki a boszorkány apja! A boszorkányok tehát olyan nők, akiknek az apját nem ismeri a falu! De mi ismerjük Csillagfény apját, tehát Csillagfény nem boszorkány!

—És ha az anyja csak hazudta, hogy Beszari Csillagfény apja?!

—Nemigen hinném, hiszen tudjuk ám hogy a herceg valóban járt nála akkortájt nem is egyszer!

—De lehet hogy amiatt hagyta ott, mert rájött hogy a nő megcsalta őt, mert üzekedett a Sátánnal is! - védte elképzelését Vízfej.

Ezen aztán eltöprengett a bíró is.

—Hm... természetesen ez nem lehetetlen, de kicsi rá az esély! Én azt hiszem ugyanis, hogy bárki normális nő inkább lesz egy herceg felesége ha teheti, mint hogy a Sátánnal közösjön! Tehát Reménység nem feküdt volna le az ördöggel, amíg a herceg udvarolt neki! És azt is tudjuk hogy már nagy volt a hasa, amikor kiderült hogy a herceg elhagyta! Csillagfény tehát igenis a hercegtől van! Én tehát nem hiszem hogy boszorkány volna! Képzeltétlén öcsém!

Igenám, de erről nem négyszemközt beszélgetett Üresfej bíró és Vízfej, hanem a többi ember füle hallatára, akikkel együtt mentek a szekérért és a szakadékba zuhant leányért, Szépségért, s most egyszercsak megszólalt egy másik ember is, aki különben a

falu harangozója volt. Úgy hívták hogy Kókatag.

—Pedig én hiszek Vízfejnek, igenis hogy boszorkány Csillagfény!

—Miből véled úgy?

—Mert láttam azt, úgy bizony épp azt, amikor szövetséget kötött a Gonosszal! És ez két esztendeje volt, és a Gonosz már akkor is sárkány alakjában kísértette őt meg! És az az esemény is arrafelé történt, a Sátánkatlanban!

—Eh, ezt csak úgy kitalálsz most, ha ilyesmit láttál volna, rögvest elmeséled, nem hallgatsz róla évekig!

—Hát igen, de tudod bíró úr ez úgy volt, hogy akkoriban hogy úgy mondjam, izé... szóval, sokat ittam, na! Bevallom, félig sem voltam józan!

—Az nálad nem újdonság! - nevettek a legények.

—De nem ám! És nem is bánom. Szeretem az itókát, és nincs ebben semmi rossz, elvégre férfi vagyok! Na szóval az úgy esett hogy a szentatya elküldött a városba hogy hozzam haza a bort amit a templomnak küldött a püspök úr, és én haza is hoztam, de úgy esett hogy épp arrafelé ahova most megyünk, rámsötétedett. Na és nekem semmi kedvem nem volt a sötétben azon a rossz úton továbbhajtani, kockáztatva hogy nem látom merre megyek, eltörik a tengely, meg mittudoménmi, megálltam inkább éjjelre, letáboroztam, és kortyolgattam a bort...

—Maradt egyáltalán belőle a templomnak?! - nevetett a bíró.

—Hogysisne maradt volna, nem akartam hogy Oktondi atya elcsapjon ilyesmi miatt! De nyugodtan ihattam, mert a püspök úréktól a városban kaptam a magam számára is bő tíz literrel, azt ittam! Tehát azt iszogattam, és mi tagadás, úgy berúgtam hogy már majdnem dél volt amikor felébredtem, és iszonyúan zúgott a fejem, olyan macskajaj volt rajtam hogy még sosem! És akkor elbotladoztam a folyópartra, nem a Sátánkatlanhoz, de majdnem, szóval oda na, hogy megmossam az arcomat, na és akkor láttam... egészen biztos hogy láttam, bár később azt hittem én is hogy csak álmodtam, mert olyan részeg voltam hogy elaludtam utána... de most már hogy Vízfej is mondta hogy Csillagfény és a sárkány, szóval most már biztos vagyok benne hogy akkor sem álmodtam...

—Mit láttál az isten szerelmére?! - förmedt rá a bíró türelmetlenül.

—Azt, hogy Csillagfényt majdnem megette egy sárkány. - bökte ki kis hallgatás után a harangozó. —Olyan élesen emlékszem rá, mintha ma lenne, mert annyira emlékezetes élmény volt a számomra... de nektek is, bárki számára is az lenne!

Az utóbbival a harangozó teljesen igazat mondott. Ha valakit majdnem felfal egy sárkány, az tényleg némi joggal nevezhető emlékezetes élménynek, eképp tehát nem csodálható, ha Csillagfény emlékei közt is maradandó nyomot hagyott! Ő is úgy emlékezett rá, mintha aznap történt volna.

Nem sokkal múltott nyolc éves amikor ez történt vele. Szokása szerint elcsatangolt valamerre, azért, mert beteg volt, ugyanis – néven nevezve a dolgokat – éppen mint mindig, most is krónikus munkaundorban szenvedett. Anyja rábízta az egyik hagyma-ágyás kigazolását, s bár az ágyás igazán nem volt nagy, de Csillagfényt ha csak ránézett, máris velejéig megborzongatta az undor a gondolatra, hogy ezt neki kéne kigyomlálnia. Inkább elszökött a folyópartra, vállalva hogy emiatt egészen biztos megbüntetik őt amikor majd este hazaér. De Csillagfény teljesen tudatosan úgy döntött, hogy inkább vállalja azt, mert eddigi tapasztalatai szerint e büntetés legfeljebb némi szidás lesz és esetleg két pofon, s ez még mindig jobb, mint az unalmas gyomlálás!

Felszerelkezett tehát, tarisznyájába tett némi élelmet, fésűjét is hogy a haját megigazgathassa ha összegubancolódik a fák közt, berakta a bicskáját is, meg egy rendkívüli tárgyat: egy csodálatos tükröt! Ezt még nagyapja szerezte, tenger pénzért vette a városban a legutóbbi vásáron, ez ugyanis a Régi Emberek egyik csinálmánya volt, úgy találta valaki a földben, és senki nem ismerte ezt az anyagot amiből készült! Nem üvegből volt hanem valami fémből, de nem rozsdált, és csodálatosan éles képet adott, sokkal jobbat, mint az akkoriban használatos bronztükrök! Csillagfény nagyon szerette. És szívesen játszadozott vele úgy, hogy a fényt a sötétebb helyre vetíti, miközben ő maga a világosban áll. Ez szinte olyan volt, mintha egy fénylő szellem bolyongana a fák közt!

Mindezt bepakolta hát, s máris útrakélt. S vagy egy óra bandukolás után el is érkezett a folyópartra. Itt pedig ment-mendegélt míg elért a kedvenc tisztásához, itt leült, hátát nekitámasztva egy fának, s úgy vélte mielőtt nekikezdi játszadozni, akár ehét is valamit, megérdemli, mert sokáig blattyogott míg ideért!

—Egy kis falatozás bizonyára nem fog ártani, elvégre ha korog a gyomor, állandóan csak arra figyelek, hogy úgy mondjam elnyomja a madárscicsergést a gyomorkorgás! Tehát: most szépen harapok valamit, aztán majd jöhet a szórakozás! - mormogta félhangosan, s kiborította a tarisznyája tartalmát, s már nyúlt is volna az első lepény után...

Amikor meghallott egy hangot a háta mögül.

—Úgy van kedveském, első az, hogy megtömjük a hasunkat! Nekem is az az elvem, hogy első a hasam! Csakhogy én nem lepényeket szoktam enni, hanem finom husikát! Olyan izgi kis puha cubákokat, mint amilyen te is vagy!

A hang Csillagfény háta mögül szólalt meg, és igaz, hogy ettől bárki más gyermek sikoltva ugrott volna fel, elvégre bárki megijedhet ha egy elhagyott helyen valaki váratlanul megszólal a háta mögül, de meg kell vallanunk, hogy Csillagfény bizony már akkor sem nagyon hitt semmi természetfelettiben! Holmi vakkantás, morgás, farkasüvöltés bizonyára őt is megijesztette volna, de nem ám egy emberi hang! Mely hang ráadásul kifejezetten behízelt hang volt, kellemes, majdnem altónusú női hang.

—Ijesztgedsz a nénikédet te tökfej, eredj innen ha jobbat nem tudsz, de nem dőlök be neked! Aki beszélni tud, az nem eszik embereket! - válaszolta Csillagfény a hangnak, s még csak arra sem méltatta, hogy legalább megforduljon.

—Hogy is ne ehetnék embereket! Nem hallottál talán az erdei boszorkányról?!

—Persze hogy hallottam, de nem hiszek a mesékben! Nagylány vagyok már ahhoz! Tehát nem hiszem hogy boszorkány vagy. Gyere inkább elő, ülj le velem szembe, s hagyd a hülyeséget! Ha így teszel, megkínállak a lepénnyel is, márpedig anyukám igazán finomakat süt!

—Aha, tehát nem hiszed, hogy boszorkány vagyok.

—Nem.

—Jól hiszed ha nem hiszed. Én ugyanis valóban nem vagyok boszorkány.

—Na ugye!

—Én egy sárkány vagyok.

—Na szórakozz valaki mással, ne velem!

Csillagfény e méltatlankodására nem jött hangos válasz, ellenben most azt látta a kislány, hogy egy hosszú-hosszú kéz nyúlik ki a háta mögül, vékony de pikkelyes, csontos kéz, rém hosszú ujjakkal, ezen ujjak vége mind legalább öt centis karmokban végződik, s most két ilyen karom vigyázva megfog egy lepénydarabkát, majd behúzza a bokrok közé. Csillagfény döbbenten ült a helyén, s most aztán valóban megijedt, de

úgy ám, hogy mozdulni sem tudott!

—Hm, valóban nem rossz! De én tényleg jobban szeretem a husikát! - hangzott a bokrok mögül.

Na de erre mozdult Csillagfény is, felpattant és perdült egyet, hogy szemtől-szembe kerüljön ezzel a mesékből előbukkant lénnel. És amit látott, döbbenetes volt!

Valóban egy sárkány állt ott. Nem volt különösképp nagy, de mindenesetre jócskán hatalmasabb nála. Talán úgy két méter magasan lehetett a feje, többet pár pillanatig nem láthatott belőle, de e fej kétségkívül olyan volt, mint egy sárkányé! A száját most a sárkány ki sem nyitotta, csak egy kis lyuk nyílt két ajka közt, ám ebből hirtelen előnyúlt egy jó méteres, kisujjvastag nyelv, mely ráadásul kétágú volt, s a másodperc töredéke alatt végignyalta Csillagfény arcát, aki sikoltva ugrott hátra, de már elkészt vele.

—Mmm... remek! Jó ízed van! - mormogta a sárkány, azzal lépett néhányat, s máris nem takarták testét a bokrok, s ott állt teljes életnagyságban a tisztáson. És Csillagfény látta, hogy a sárkánynak hat lába van, vagy legalábbis négy lába és két kézfele-sége, van szárnya is, széles, roppantul széles bőrszárnya mint a denevéreknek, ha csak négy lábbal támaszkodik a földre, akkor jó két és fél méterre képes felemelni a fejét a törzse elejével együtt, orrától a farka végéig a hossza lehet úgy bő hat méter, ellenben mégsem tűnik igazán nagynak, mert ha a hossza tekintélyes is, de a törzse igazán nem valami vaskos, tulajdonképpen a legtöbb helyen nem vastagabb mint a kis Csillagfény testének szélessége! Kivéve egy helyet a középső és a hátulsó lába közt, ahol Csillagfény a sárkány gyomrát sejtette... Vagyis a sárkány nem annyira holmi repülő lóra, mint inkább repülő kígyóra hasonlított a testformája alapján. Persze, ha a szárnyait kitárta kétoldalra, akkor már lényegesen tekintélyesebben festett...

S pláne akkor, ha mint most is, teljesen kitátja a száját! De annyira kitátotta, olyan nagyra, hogy arra senki ember nem képes. Csillagfény egészen biztos volt benne, hogy a sárkány képes őt egészben lenyelni, legfeljebb kissé kitágulna a torka nyelés közben. És rémisztő fogakat látott odabent a szájban! Azt is látta, hogy hosszú-hosszú nyelvét odabent a sárkány egyszerűen összegöngyölve tárolja.

De a sárkány egyelőre nem vetette rá magát, csak így szólt, miután befejezte az ásitást:

—Na gyere szépen ide hozzám, Reggeli kedveském, ne nehezítsük meg egymás dolgát! Nem fog fájni, csak úgy simán leharapom a fejedet és kész! Ha azonban ellenkezel, kénytelen leszek megpirítani mielőtt darabokra szedlek, s az fájna neked is, mert nem kellemes megégni! - azzal hirtelen perzselő forróság tört elő a torkából, valami fény is felvillant, és Csillagfény lába előtt hamuvá hamvadt az elemózsiástarisznya.

Erre sápadt el igazán Csillagfény! És arca színének változását a sárkány is észrevette.

—Most mit csodálkozol, nem hallottál talán olyan mesét, amiben a sárkány tüzet okád?!

—De igen, de, izé... sosem hittem a mesékben!

—Drága kis szentem, tőlem azt hiszel amit akarsz, és nem hiszed amit nem akarsz, engem igazán nem zavar! De gyere már közelebb, mert ugyancsak megkívántalak!

—De izé... sárkány néni... ha szólíthatlak így...

—Nyugodtan! De semmi kedvem beszélgetni!

—Na de mégis, nem beszélhetnénk meg ezt a dolgot?!

—Milyen dolgot?

—Hát a megevésemet!

—Mit kell ezen megbeszélni?!

—Nem szívesen lennék a vacsorád!

—Ostoba, reggelinek szánlak, nem vacsorának! Túl kevés vagy te ahhoz, hogy vacsorára maradjon belőled!

—De nem vagyok ám finom falat!

—Ezt hadd döntsem el én!

—Beteg is voltam két napja, teli vagyok takonnyal, kaki is van bennem, mert három napja nem szartam...

—Ne aggódj, szokva vagyok az ilyesmihez! Nem tudod elvenni az étvágyamat!

—Fémcsatos öv van a ruhám alatt, megszúrná a torkodat!

—Nem igaz, nincs rajtad ilyen öv, átlátok a ruhán, tudd meg! És utálok a hazug emberekkel! - és közelebb lépett Csillagfényhez. A lány rémülten hátrált, de a sárkány rendületlenül követte. Végül már teljesen körbejárták így a tisztást. Eközben Csillagfény rémülten beszélt tovább:

—Cipő akkor is van rajtam...

—Semmi baj, majd leégetem! De úgysem számít, az is bőrből van! A csontot is megemésztetem, nemhogy a bőrt!

—De sáros a talpa!

—Annyi baj legyen! És elég legyen ebből! Engem különben a fémcsat sem zavarna, ha valóban volna rajtad olyasmi!

—De izé... sárkány néni kérlek... én még nagyon kicsi vagyok!

—Épp elég reggelire!

—De semmi rosszat nem tettem neked, miért akarsz megölni?!

—Mert éhes vagyok! Te nem azért vágod le a tyúkot, amely szintén semmi rosszat nem tett neked?!

—De én még nem öltem tyúkot!

—De biztos ettél már tyúkot, tehát ugyanolyan bűnös vagy!

—De a tyúknak nincs esze!

—Bizony hogy van!

—De nem annyi mint nekem!

—Teljesen igaz, de neked sincs annyi eszed, mint nekem!

—Mégis, nem lehetnénk inkább barátok?!

—Na ne hülyíts, én egy szörnyeteg vagyok, mióta barátkoznak emberek szörnyetgekkel?!

—Valamikor azt is el kéne kezdeni!

—Lehet, de nem most, mert éhes vagyok! - azzal a sárkány keze előrenyúlt, s majdnem nyakoncsípte Csillagfényt. A leány hátraugrott, de elbotlott, és seggre csüccsent. A sárkány megállt felette.

—Talán mégis jobb lesz, ha egészben nyellek le! - morfondírozott.

—De miért is ne lehetnél a barátom, nekem még nem volt barátom, idefigyelj sárkány néni...

—Sárkány vagyok, nő is, de tulajdonképpen mégsem tetszik, hogy néninek szólítasz! Nagyon fiatal vagyok, tudd meg!

—Hány éves tetszik lenni?

—Alig ezeröttszáz! Szóval én még kisasszony vagyok!

—Szóval sárkány kisasszony, téged gondolom nem szeretnek az emberek, mert valóban szörnyeteg vagy, de engem sem, mert zabigyerek vagyok! Miért ne lehetnénk barátnők?!

—Mert éhes vagyok. Ez ilyen egyszerű!

—Vadássz inkább vaddisznóra!

—Szoktam is, de most kifejezetten emberre támadt kedvem! Mit tehetek, torkos vagyok, na! Különben sem hiszem hogy valóban a barátnőm lennél, kölyök, most csak fosol a félelemtől, azért beszélsz így! - azzal kitátotta a száját, és lehajolt hogy bekapja Csillagfényt. De a lány perdült egyet, villámgyorsan átnégykézlábazott a sárkány lábai közt, s máris bevetette magát a sűrűbe. Remélte, a sárkány a nagy testével nem képes őt a fák közt követni. Elvégre sokkal nagyobb nála! Igaz hogy keskeny a teste, de akkor is lassabban haladhat mint ő!

Na de Csillagfény pechjére errefelé nem nőttek nagyon magas fák, inkább csak bokrok, magas fa csak alig egy-kettő akadt! S így a sárkánynak eszében sem volt őt a fák közt keresgélni és üldözni: kiterjesztette inkább a szárnyait, a levegőbe vetette magát, s máris odafent keringett, s onnan leste, merre van Csillagfény!

—Hiába minden, nem bújhatsz el! - kacagott rá a magasból. —Látom merre mész, innen felülről kitűnően látható minden! És ha meglapulsz is egy bokor alatt, az sem sokat ér, mert tudd meg, hogy látom ám az állatokat a hőmérsékletük alapján is! A te tested melegebb mint a bokor, tehát látlak alatta is! Add fel kislány, hadd egyelek nyugodtan meg!

—Azt lesheted! Olyan nincs soha, hogy önszántamból menjek a vágóhídra! - kiáltotta Csillagfény.

Erre a sárkány becélozta őt a levegőben, s máris zuhanórepülésben szállt feléje. Csillagfény sikított a rémülettől, és ijedten kucorodott a földre. Ám a sárkány alig egy méterrel tőle elkanyarodott, felszárnnyalt újra a kék égbe, ott körözött néhányat spirálisan, s így kiáltott:

—Ugye milyen szép vagyok?! Milyen remekül repülök?! Hát mondd, nem érzed meg-tiszteltetésnek, hogy egy ilyen pompás lény tápláléka lehetsz, s nem a férgek falnak majd fel a halálad után?!

—Dicsőítő éneket ne daloljak tán a tiszteletedre?!

—Kiváló ötlet! Énekes vacsorában még sosem volt részem!

—Beképzelt dög! Bárcsak megölhetnélek!

—Ah! Most megsértődtem! Most aztán tényleg véged! - kiáltotta a sárkány, azzal megint becélozta Csillagfényt, de most a lány azt is látta, hogy a sárkány szeme környéke vörösen kezd el világítani, talán a dűhtől, talán mástól, ki tudja miért!

Nyaka közé szedte a lábát, s rohanni kezdett. A sárkány sebesen közeledett, már zúgott a levegő Csillagfény füle mögött, olyan közel volt a bestia... Erre a lány az utolsó pillanatban a földre vetette magát, s a sárkány hiába nyúlt ki érte a karmaival, nem kapta el. Elhibázta! De már fordult is vissza...

Csillagfény közben visszaért a tisztásra, s felkapta a tarisznya maradványai mellett heverő bicskát.

—Na gyere csak te galád repülő kígyó, ha megdöglök is, de legalább megkarcollak!

—Azzal?! Baltával sem tudod berepeszteni a páncéloomat! - kacagott a sárkány, azonban mást is művelt: szája hirtelen kinyílt, s bár még aránylag messze volt Csillagfénytől, de torka mélyéről tühegyes fénysugár tört elő, s telibe találta Csillagfény bicskájának fanyelét. Az egyetlen pillanat alatt lángra lobbant, elhamvadt a kislány kezei közt, de úgy, hogy bár Csillagfény azonnal elengedte, de így is hólyagot égetett a forróság az ujjaira. Ám még most sem adta fel. Lehajolt, felemelt egy gallyat a földről, s meglóbálta a sárkány felé.

—Azért is kinyúvasztalak! Kibököm a szemedet!

—Haha! - nevetett a sárkány, azzal megint kilövellt a torkából a tűhegyes, perzselő fénysugár, s telibe találta Csillagfény furkóját. S most az lobbant lánggra...

Természetesen ezt is rögvest elengedte a lány. Ám úgy látszik előre számított erre, mert még javában áradt a halálos fény a sárkány torkából, amikor Csillagfény hirtelen előrántotta bal kezét, melyet eddig a háta mögé dugott, s kiderült, hogy abban ott a kedvenc tükre! S most ezt odatartotta a fénysugár útjába!

A fémtükör pillanatok alatt úgy felforrósodott, hogy Csillagfény sikoltva engedte el, s a tükör olvadt cseppekben hullott a zsombékokra. Ám megtette a magáét: néhány tőredékmásodpercig visszatükrözte a halálsugarat, s egyenesen a sárkány szemébe, mert Csillagfény jól célzott!

S nemcsak egyszerűen jól, de annyira kiválóan, hogy a sárkánynak nem csupán egyik szemébe, de mindkettőbe is jutott a sugárból. S az lehet hogy a pikkelyei ellenálltak a baltának is, de nem ám a szeme, s főleg nem, ha nem baltával fenyegetik de saját sugárfegyverével! Igencsak nagy fájdalmak lehettek, bömbölni kezdett hogy jobban sem kellett, megfeledkezett még arról is hogy hol van, merre repül, nem gondolt semmire csak a fájdalomra, s a levegőből nagy döndüléssel a földnek vágódott. Mintha kisebb földrengés támadt volna, még a közeli fák csúcsai is hajladozni kezdtek ettől! S ekkora ütést a sárkány sem bírt ki következmények nélkül: nem mozdult többé!

Csillagfény közelebb lopakodott. Meghalt a sárkány, vagy csak elájult?! Ez korántsem volt mindegy a számára!

Úgy látta, a sárkány melle ha kicsit is, de emelkedik és süllyed. Ugyanakkor viszont a sárkány mindkét szeme helyén nagy fekete gödröt látott. Kiégette a szemét a sárkány saját tüze!

—Huh, nekem aztán jókora szerencsém volt! - dünnyögte.

Hanem most hogyan tovább?! Meg kéne ölje végleg ezt az emberevő szörnyet! Mert ki tudja, ha magához tér, talán vakon is árthat neki! Talán lát szemek nélkül is, vagy kiszagolja őt... de hogy is ölhetné meg?! Vagy hívja a szüleit?! A felnőtteket?!

Különben nyilvánvaló hogy ezt kell tegye. Ő már amiatt sem képes végezni a sárkánnyal, mert sebes mindkét keze. Tulajdonképpen ordítani lenne kedve a fájdalomtól. Igazság szerint bal kezén három ujjának a csontjai is kilátszanak, úgy megégette az olvadó tükör forró fémje!

Sírt, potyogtak a könnyei, s épp nekikészülődött hogy elbandukoljon haza a tisztásról, amikor a sárkány mocoogni kezdett. Csillagfény rémülten torpant meg. Jaj, csak meg ne hallja a lélegzését, csak ki ne szagolja, mert amilyen erős, még vakon is agyonverheti!

—Jaj nekem, megvakultam! - nyöszörögte a sárkány.

—Úgy kell neked! - gondolta Csillagfény, de nem válaszolt.

—Hol vagy, kislány?! Hé, válaszolj már, tudom hogy itt vagy valamerre!

Csillagfény még mindig csendben maradt.

—Érzem a szagodat, szólj már egy szót is!

—No még csak az kéne, hogy felém lőj egy olyan vékony tűznyilat a torkodból?! - fityiszt neked! - gondolta Csillagfény, s bár nem szólt, de a kezét valóban a sárkány felé bökte úgy, hogy ujjai a megfelelő fityiszformába voltak hajlítva. De csak a jobb kezét, az nem volt annyira megégve mint a bal.

Ám a sárkánynak ez is elég volt. Bámulatosan éles lehetett a füle!

—Aha, szóval arrafelé vagy! Hallom a mozgásodat! - szólt, és telibepontosan Csillagfény felé fordította a fejét. —Idefigyelj, meggondoltam a dolgot, legyünk valóban barátok! Remek, bátor kis kölyök vagy, és olyan ötletes, hogy ilyenre még sosem leltem! Csak

azt sajnálom, hogy nem fiú vagy!

—Amindenségit, miért fontos ez, mi bajod azzal hogy nő vagyok, hiszen te is nő vagy, semmivel sem értékelheted tehát kevesebbre a nőket mint a férfiakat, hacsak nem akarod magadat is kevesebbre értékelni, mint a fiúsárányokat! - tört ki a büszkeség Csillagfényből. Nem is olyan rég sopánkodott ugyanis nagyapja, hogy ő Csillagfény miért is nem fiú, így az efféle szövegeket Csillagfény büszkesége igazán nehezen tűrte. És úgyszólván mindegy volt ha megszólal is, hiszen a sárkány máris tudta, hogy merre van.

—Hogy én kevesebbet érnék mint a fiúsárányok... hehehe... - kuncogott a sárkány, de nem mondta meg, mi olyan mulatságos ebben. —Idefigyelj pöttömke, ha akarod, lehetünk barátok! Meggyőződtem a bátorságodról.

—Nem hiszek neked, ölj meg, égess el, de akkor sem leszek a barátod! Nem bízom benned!

—Pedig megtehetnéd! Nemigen becsülöm az embereket, de egyvalamit tudok értékelni: a bátorságot! Sőt, az ötletességet is! Benned pedig mindkettő megvan! S már ilyen fiatalon! Mi lesz belőled később, ha már most ilyen vagy!

—Leszek ami leszek! Ne érdekeljen! Most szépen hazamegyek, s vagy hagyod, vagy megölsz, de több beszélni valónk nincs egymással! Korábban szívesen lettem volna a barátod, de már nem bízom benned! Különben is, mire mennék egy vak sárkánnyal!

—Sokra. Fogalmad sincs a lehetőségeimről!

—Nem érdekelsz. Undok, emberevő dög vagy! És bántani akartál, holott semmi rosszat nem tettem ellened!

—De jót sem tettél velem. Most azonban itt a nagy lehetőséged! Nem hallottad tán a mesékben, hogy jótett helyébe jót várj?!

—Miért mondod ezt?

—Mert vak vagyok. Ám tudd meg, hogy van nekem egy csodapalotám, nem is nagyon messzire ide, s ha oda el tudnék jutni, ott a varázsszereimmal meg tudom gyógyítani a szememet! Visszakapnám a látásomat!

—Remélem soha nem jutsz el oda!

—Egyedül nincs is rá reményem. Nem tudom, hogy merre kell repüljek! De te segíthetnél nekem! Ül fel a hátamra, én felrepülök veled a magasba, aztán csak annyit kell mondj hogy merre van a Nap, mert elég ha arrafelé repülök, s idővel megpillantod majd a csodapalotámat...

—Nem is tudom milyen!

—Nem baj, okvetlenül felismered, mert ahhoz hasonló sincs másutt! Oda leszálok, bemegyek...

—Ne is álmodj róla! Nem segítek neked! Nem akarom hogy utána felfalj!

—Figyelj már, nem veszítesz semmit! Most is megölhetlek ha akarom!

—Nem is olyan biztos az, az előbb is legyőztelek, most pedig vak vagy, sokkal több az esélyem! De ha újra látsz majd, nekem valóban végem!

—Jótett helyébe jót várj!

—Nem hiszek a mesékben!

—Kár, mert én is mesebeli lény vagyok, vagy nem?

—Az igaz, de az ígéret olyasmi, amit még a valóságos lények is ritkán tartanak be, nemhogy a mesebeli lények!

—Ellenkezőleg, azok mindig betartják!

—De nem a gonosz lények!

—Tegyél velem egy próbát, kislány! Ígérem ha segítesz, olyan gazdagon megjutalmaz-

lak, hogy álmodban sem tudsz elképzelni annyi kincset!

—Na most aztán biztos hogy hazudsz! Tudd meg, hogy teljesen lehetetlen annyit adnod, hogy el ne tudjam képzelni!

—Egészen biztos hogy sokkal többet adhatok neked, mint amit akár évek alatt is el tudsz képzelni! - vihogott a sárkány nem is kevés gúnnyal a hangjában.

—Én még azt is el tudom képzelni, hogy ez az egész földrész egymerő arannyá válik, és az mind az enyém! Hogy is adhatnál nekem ennél többet!

—Végtelenül könnyen.

—Nem is igaz, ó hogy lehetsz olyan aljas, hogy ekkorát hazudsz! - és Csillagfény, bánatában hogy ilyen aljas a világ, keserves sírásra fakadt, leült a földre, zokogni kezdett. És észre sem vette, nem is tudta hogy mennyi ideig sírt, de aztán rájött hogy kár volt átadnia magát a mély kétségbeesésnek, mert amíg bánatára figyelt, a sárkány felkelt, s ha vak volt is de hozzájutott valamiképp! Ki hinné hogy ez a behemót dög ilyen hangtalanul képes lopakodni!

Csillagfény csak azt vette észre, hogy a sárkány két roppant karma megragadja a ruháját, s majdhogynem a gallérjánál fogva felemeli, és szembefordítja magával.

—Fogadjunk hogy mondok neked egyetlen szót, egy olyan kincs nevét, aminek hallatán magad is azonnal elismered, hogy többet érne a számodra, mint az egész Világmindenség minden aránya!

—Na jó, fogadjunk! - hagyta rá Csillagfény, arra gondolva hogy neki úgyis mindegy már, mert íme, volt olyan hülye, hogy megint a sárkány karmai közé került, de szó szerint.

—Ha segítesz rajtam – suttogta bársonyos, női hangon Sárkány kisasszony – ígérem, hogy nem kapsz egyetlenegy aranyat sem! Ellenben megajándékozlak a *mindentudással*!

—Eh, megint hazudsz! Hiszen te sem vagy mindentudó! Azt sem tudtad, miként foglak megvakítani!

—Nem a jövőbelátásról beszéltem, kis bohóm! Én sem vagyok jövőbelátó, ebben igazad van! És még a mindentudás sem úgy értendő, hogy azonnal a fejedbe tömök mindent. De azt igenis értem alatta, hogy ezentúl bármi kérdésed is lesz, választ adok rá! Azon túl egyedül csak téled függ tehát, hogy mennyire leszel okos! Téled függ, mennyit tanulsz meg a világ dolgaiból!

—Lárfári, ott sem lehetsz mindig mellettem!

—Adok módszert, hogy ez ne jelentsen akadályt!

—Milyen módszert?

—Majd meglátod, most nem értenéd meg, az olyan ugyanis, hogy látnod kell!

—Miért higgyem el, hogy betartod az ígéretedet?!

—Miért ne hihetnéd el, hogy vannak olyan törvények és erkölcsök, amiket még egy magamfajta szörnyeteg is betart?! Mert az lehet hogy mi más elvek szerint élünk mint ti emberek, de azért vannak elveink, amikhez még mi is ragaszkodunk?!

S erre Csillagfénynek eszébe jutott, hogy mit mondott nem is olyan rég az egyik fiúnak: hogy véleménye szerint az igazmondás olyan erkölcsi törvény, ami még a pokolbeli ördögöket is kötelezi! Hm... most kipróbálhatja!

—És ha hazudok neked? - kérdezte a sárkányt.

—Hogy is hazudhatnál?

—Például úgy, hogy nem a csodapalotához vezetlek, hanem egy nagyváros főterére, hogy a sok lovag agyonverjen! Vagy a tenger közepére vezetlek, hogy a vízre szállj le és belefutadj!

—Akkor nem kapod meg a jutalmat!

—Eh, utána egyedül is megkereshetem a palotádat, hiszen azt mondtad, nincs messze!

—Nem tudnál bemenni oda nélkülem.

—Ezt nem vagyok köteles elhinni.

—Tégy ahogy akarod. Én mindenesetre megbízom benned. Egy olyan bátor kislány mint te, szerintem kell hogy rendelkezze az igazmondás erényével!

—Na jól van. Akkor a hátadra mászom, de úgy repülj, hogy le ne sodorjon a szél!

—Nem fogok gyorsan repülni.

—A szárnyad nem ver majd le?

—Vigyázni fogok arra is! - azzal a sárkány máris a magasba emelkedett Csillagfénnel együtt, s olyan gyorsan szállt, hogy Csillagfénynek a lélegzete is majdnem elakadt.

—Hé, lassabban!

—Jól van. Jó irányba repülsz?

—Igen, nagyon jó irányba!

 Kis idő múlva azonban megszólalt:

—Hé, nagyon elkanyarodtál balra!

—Tudom.

—Nem arra van a Nap!

—De a palotám arra van.

—Honnan tudod?!

—Nem lennél képes megérteni még. De ugye mondtam, hogy nem vagy tisztában a lehetőségeimmel!

—Hé, ez nem tisztességes, te képes lettél volna a palotádhoz találni nélkülem is?! - kiáltotta Csillagfény.

Erre a sárkány, anélkül hogy abbahagyta volna a repülést, felnyúlt a hátára a két kezével, leemelte onnan Csillagfényt, maga elé tartotta hogy Csillagfény szemben legyen vele, és Csillagfény döbbenet kiáltott fel: a sárkány mindkét szeme tökéletesen ép volt!

—Persze hogy visszataláltam volna egyedül. Sőt, a palotám is képes repülni, s magamhoz hívhattam volna.

—Tehát becsaptál!

—Csupán próbára tettelek.

—Hát nem akartál megenni igazából?!

—De igen. Viszont később letettem e szándékomról. Mi sárkányok *valóban* nagyon tiszteljük a bátorságot.

—Akkor nem is vakultál meg igazából?!

—De nagyonis, ám csupán rövid időre. Remek öngyógyító képességem van. Hiszen tudod: a gyík is kinöveszti a levágott farkát, én meg afféle repülő gyík vagyok, vagy nem?! Nekem a szemem is kinő, és rövidebb idő alatt, mint a gyík farka! De már itt is vagyunk! - azzal ereszkedni kezdett.

Csillagfény lenézett. Odalent egy nagyjából félgömb alakú csodálatos valamit látott, nagyjából akkora lehetett mint egy jókora palota, csak épp legkevesebb harminc emelettel, és vakítóan szórta szerte a Nap fényét, de annyira, hogy kénytelen volt behunyni előtte a szemét, és csak néha pislogott ki a szemhéjai alól, amíg csak földet nem értek.

A sárkány természetesen közvetlenül a bejárat előtt ereszkedett le a levegőből, majd egyszerűen elengedte karmaival Csillagfény ruháját, s így a leány mintegy két lépés magasból a talpára pottyant, de rögvest fel is kiáltott és ömleni kezdett a könnye, mert valamiképp úgy történt, hogy ezen igazán nem nagy pottyánás miatt összeütődtek bal

kezének ujjai, amik igencsak meg voltak égve. A sárkány odapillantott.

—Ne aggódj miattuk, garantálom, hogy nemsokára semmi nem fog fájni neked!

—Mi?! Mégis meg akarsz enni?! - riadt meg Csillagfény.

A sárkány kuncogni kezdett, igencsak emberien.

—Bocsánat... lehet hogy félreérthetően fogalmaztam! Úgy értettem, hogy meggyógyítom az ujjaidat!

—Eh, ezek sosem lesznek már épek, és még mire be is gyógyulnak, az is soká lesz, és azalatt rengeteget fogok szenvedni... *miattad!*

—Jegyezd meg jól, kislány: sohase mondd, hogy *soha!* Ez életed egyik vezérelve legyen! Különben meg mintha néminemű szemrehányást vélnék kihallani hangodból!

—Csodálod?! Még alig éltem valamit, még alig látszom ki a földből, de máris megnyomorítottál egy életre! Még ha megkapom is tőled a mindentudást, de a kezem...

—Csitt, csitt! Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna! - kuncogott megint a sárkány. —Elárulom neked, hiába is próbálsz lelkiismeretfurdalást kelteni bennem pöttyömke, mert tökéletesen kárbavesztett fáradozás! Nem mintha ne lenne lelkiismeretem, csak hogy kizárólag akkor furdal, ha a saját elveimet szegem meg, azok azonban eléggé mások mint a tied! De nem titkolom őket, elárulom, és azonnal megérted bármilyen kicsi légy is, mert egyszerűek, különben jórészt el is mondtam már neked ezeket korábban: ez pedig úgy szól, hogy én kizárólag a bátorságot és az ésszt becsülöm! Különben nemcsak én, de egész fajtám is, mert természetesen nem a világ egyetlen sárkánya vagyok! Továbbá még valami ami fontos: elvem hogy aki okosabb, az a kevésbé okossal bármit megtehet!

—A gyerekével is?!

—Hogyne, hiszen egyrészt azt ő hozta létre, a saját produktuma, másrészt tagadhatatlan, hogy kevésbé okosabb! És mit csodálkozol, hát a papjaitok nem azt gajdolják-e állandóan, hogy isten teremtményei vagytok, az ő alkotásai, s eképp isten bármit megtehet veletek, s joga is van hozzá! Ez ugyanaz az elv!

—Ugyanaz, de tudd meg, hogy ha kicsi is vagyok méretre, de hülyének sem nagy, vagyis nem hiszek ám az istenben!

—Remek, örülök neki, mert én sem hiszek benne! Na szóval hogy is ne ehettek volna meg az elveim szerint! Tulajdonképpen még most is nyugodtan megehetnélek, ami az ésszt illeti, mert kétségtelenül nem vagy okosabb hozzám képest, mint egy bolha tehozád képest, ellenben bebizonyítottad hogy igencsak bátor vagy, s ezt már tisztetem!

—Naná, mindjárt azt mondd, ugyanolyan bátor vagyok mint te! Csak hogy hiába mondd, mert nem hiszem el, és nem hagyom behülyíteni magamat, nem dőlök be a dicséretnek, csak be akarsz csapni valamiért!

—Nem. Nem mondom, hogy ugyanolyan bátor vagy. - azzal a sárkány nagyot sóhajtott. —Jóval bátrabb vagy ugyanis!

—Tessék?!

—Ámuldozol, mi?! De tudd meg, hogy én alapvetően egy gyáva sárkány vagyok!

—Na ne!

—Na de bizony! Sőt, lényegében majdnem mindegyik sárkány gyáva. Emiatt is tiszteljük a bátor lényeket, mert azok rendelkeznek azzal az egyetlen tulajdonsággal, amivel mi nem, vagy legalábbis alig!

—Ezt el sem hiszem! Miért is lennétek gyávák, hiszen van egy rakás fegyveretek, karom, fog, tűz, erősek is vagytok...

—Ne is sorold, mert hiába mindez, ha emellé rendelkezünk egy olyan szörnyű tulajdonsággal, ami mindezt semmivé teszi!

—Mi ez?!

—Az örök élet!

—Na ne tréfálg, még ha elhiszem is hogy örökéletű vagy, de hát azt az emberek legnagyobb vágyának mondják inkább, mintsem tragédiának! És hogy is függhetne ez össze a gyávasággal!

—Épp azért tragédia, mert nagy előny, s mert gyávaság okozója! Na figyelj csak, elmondom neked! Ez úgy van, hogy ha te tegyük fel egy koldus vagy, nincs tehát semmi, akkor bátran mész akárhová, mert tudod azt, hogy úgysem rabolhatnak ki, nem vehetnek el tőled semmit! Ha tudod hogy halálos beteg vagy, s két napod sincs hátra az életből, akkor pláne bátran mész mindenhova, mert hiszen még az életed elvevésével sem károsíthatnak meg nagyon, hiszen mi az a két nap?! De ha az imént kaptál több ezer aranyat, s azt viszed a ruhád alatt, vagy egy gyémántos koronát, akkor nagyon meggondolod hogy milyen gyanús sikátorokba és mocskos lebujokba, ivókba térj be, hiszen ha kirabol téged valaki, akkor iszonyatos értéktől foszt meg! És ez épp így van velünk, sárkányokkal is. Ahányszor csak olyan helyzetbe kerülünk ami kicsit is veszélyes, eszünkbe jut hogy ha meghalunk, egy egész örökkévaló életet veszítünk el; ó mekkora pótolhatatlan veszteség! Mennyi végtelensok öröm és szórakozás veszik akkor el a számunkra!

—De sok nyomorúság is! - szólt közbe ámultan Csillagfény.

—Csudát, a mi életünkben már minden remek, nincs kín, szenvedés, hiány, bőségben élünk, dolgozni sem kell... mi csak az örömeinket veszthetjük! S mert érthetően ezt nem akarjuk, emiatt *nagyon* meggondolunk minden kockázatvállalást! Tehát gyávák vagyunk! Mi csak a nálunk sokkal gyengébbekkel merünk kekeckedni, vitézkedni! - és szomorúan sóhajtott. —Ellenben mert azt mi is tudjuk hogy ez nem válik épp a jellemünk díszére, emiatt különösképp tiszteljük az igazán bátor lényeket! Sajnos ilyen lények kizárólag a nem örök életűek közt akadnak. Úgy van ez hogy az emberek közt is, amely népcsoport elkezd ha nem is örökéletű lenni, de kicsit is hosszabb életű, azonnal gyávulni is kezdenek. Eleinte ezt persze nem sejtik magukról, de érdekesmód ha az átlagos életkoruk meghosszabbodik akárcsak hatvan-nyolcvan évre is, ami még igazán szóra sem érdemes olyan messze van az örök élettől, de mégis, már ekkor is jelentékenyen megritkulnak a háborúk a köreikben, eltörlik apránként a kötelező sorozást is, megtiltják a párbajt, majd a fegyverviselést is... és ez mind olyasmi, amit még jónak is tarthatunk, ők is annak tartják, s azt mondják: civilizálódnak! Talán azt is teszik, de valójában mindez csak amiatt van, hogy kevesebb legyen a veszély az életükben, mert félnek mindentől ami kockázatos, gyávábbak lettek, mert félnek, egyre inkább félnek meghalni, azért, mert egyre tovább élnek!

S most a sárkány átölelte Csillagfényt, és szinte dorombolva duruzsolt a fülébe:

—Nem is vitás, hogy messze sokkal bátrabb vagy nálam! Én a helyedben simán összefostam volna magamat a rémülettől! Hú, még a gondolatába is beleborzongok, mi lett volna ha rám támadna valami izé, ami annyival nagyobb és erősebb nálam, mint amennyivel én vagyok erősebb és nagyobb tenálad! És ráadásul még valóban nem is vagy felnőtt, hanem jószerivel pólyás! Csak azért nem emelek kalapot előtted, pöttömke, mert nincs kalapom! De ne hidd hogy csak mert ezt mondom, én úgymond megjavultam vagy ilyesmi: még embereket is eszem ezek után is! Nem általában az emberi fajt kezdem becsülni most, erről szó sincs, tengernyi alkalommal meggyőződtem már az emberek haszontalanságáról, én kizárólag a hozzád hasonló, bátor személyeket becsülöm! Na és akkor most menjünk csak be ide a palotába, mert én valóban megfogom gyógyítani a kezedet, de úgy, hogy nyoma sem lesz rajta sérülésnek!

—És nem fog fájni?! - kérdezte idegesen Csillagfény.

—Most megijedtél?

—Naná, hiába is nézel bátornak, de azóta félek hogy megpillantottalak, és nagyon boldog lennék ha hirtelen arra ébrednék, hogy csak egy rossz álom voltál!

A sárkány megint nevetett.

—Legfeljebb jó álom lehetek, legalábbis neked, a te számodra, és mostantól! És ne szégyeld hogy félsz, ez egészen természetes. Nem az a bátor aki nem fél, hanem aki legyőzi a félelmét! Velünk sárkányokkal sem az a baj hogy félünk, hanem hogy veszély esetén simán elszelelünk! Hogy csak egy példát mondjak: ezentúl gondosan szemügyre veszem majd emberi áldozataimat, és ha azt látom hogy valamelyiknél tükör van, eszembe sem lesz tüzet fűjni rá, hanem másképp végzek vele! Na de tudod mit, teszek róla, hogy ne félj a gyógyulásodig! - azzal Csillagfény hirtelen azt látta hogy villámgyorsan kinyúlik a sárkány roppantmód hosszú nyelve, a hegye megböki őt a nyakán, icipici szúrást érzett...

Majd mintha feneketlen, sötét kútba zuhant volna, de minden nagyon nyugodt és békés volt körülötte, s már semmi sem számított...

Arra ébredt, hogy vakító, szemkápráztató fényességben fürdik az arca, és valami olyan puhaságon lebeg, hogy a legfinomabb tollpiheágy sem vetekedhet vele. Muszáj volt behunynia a szemét és elfordítani a fejét, csak úgy merte újra a szemét kinyitni, s ekkor azonnal észrevette mi az a puhaság amin fekszik: nem más mint a Semmi! Pontosabban a pusztá levegő!

Ijedten kiáltott fel, és megpróbált úgy fordulni hogy a talpával érjen földet ha esik, erre alig tornázta magát ülőhelyzetbe, máris eltűnt alóla a csodálatos Semmi ami eddig tartotta, és valóban talpra pottyant. A kiáltására előtekergőzött a sárkány is egy ajtó mögül, és nevetett.

—Látom, megismerkedtél a statikus kényelemmezővel! Ugye milyen remek ágyinkónk van?!

—Te mindig ilyenén alszol?

—Én és minden sárkány. Hát lehet ennél jobbat kitalálni?

—Most a palotádban vagyok?

—Természetesen.

—És van dinamikus kényelemmező is?

—Hogyne volna! De csak itt az űrhajón belül. Most is velem van, oda megy ahová én is tartok, vakarhatja vagy csiklandozhatja a hátamat, elektromos töltésekkel stimulálja az idegeimet, meg még ezerféle kellemes dologra képes! A kezedet is egy ilyen gyógyította meg, amíg aludtál!

—De te altattál el, mi?

—Igen.

—A nyelvvel?

—Azzal. Mérgezett a nyelvem. De nem úgy mint a kígyóé, mert én rengetegsokfajta mérget tudok kibocsátani, s beléd természetesen nem engedtem most annyit, hogy halálos legyen. De elaltattalak, hogy ne félj.

Csillagfény lenézett a kezére. Mindkét keze tökéletesen ép volt, és épp olyan mint sebesülése előtt... azt kivéve, hogy nem a régi körmeit viselte. Még a meg nem sérült ujjairól is eltűntek a körmei, s a helyükbe egészen mások nőttek. Vibráltak, arany- és ezüstszínben csillogtak, attól függően, miként mozdította a kezét. Ámultan nézte őket.

—Sajnos nem marad ilyen – szolt a sárkány – de talán jobb is ha nem marad ilyen!

Csak akkor néz ki így a kezed, ha valami intelligens erőmező közelében vagy. Tehát mint most is. Kint, az úrhajón kívül ugyanúgy néz majd ki, mint bármi más köröm. De soha többé nem fog nőni, emiatt elfeledkezhetsz a körömvágásról is.

—És ha beszakad vagy elkopik?

—Drága pöttömke barátnóm, ezek olyan körömök, hogy a vasat is reszelheted velük ha amúgy az ujjaid bírják, akkor sem kopik el! Ezt a királyi hóhérotok a fogójával nem tudná lecsípni! Az ujjadat igen, a körmöt nem! No és azért cseréltem le a körmeidet, hogy megkaphasd a mindentudást. Annak egy részét máris megkaptad amíg aludtál, mert felhívom figyelmedet arra a nem megvetendő tényre, hogy alvásod közben beletömtem a fejedbe azt a nyelvet amit mi sárkányok beszélünk, most is ezen társalgunk! Észre sem vetted, annyira anyanyelveddé vált mi?! Hihíhi! Pedig ugye meg sem lepődél azon a szón, hogy „úrhajó” és hogy „statikus”, sőt, nyomban helyesen használtad magad is a „dinamikus” szót! Na de ez még nem elég, ezért hogy valóban mindent tudhass amit mi sárkányok, persze csak ha akarod, ezért kaptál tőlem egy szabványos személyi mikrokomputert, amit mint kliensgépet rákötöttem az úrhajóm fedélzeti szerverére, a 64738-as hipertéri fővonal 49152-es alcsatornájára. S mert tudom hogy ebből nem sokat értesz még, sőt éppenséggel semmit, meg mert tudom hogy úgy általában is enyhénszólva mazsola vagy a számítástechnikát illetően, emiatt igencsak lebutítottam a komputeredet, de csak a te érdekedben, hogy el ne ronthasd! Lényegében tehát csak a sugóprogram működik benne, az viszont tartalmazza a Világegyetem-Enciklopédia mind a közel negyvenhatmilliárd kötetét. Tehát mindazt amit mi sárkányok tudunk. Na és ezt a személyi mikrokomputert a körmeidbe építettem bele. Azaz, nem az igazi körmeidbe, azokat bizony megeszegettem, mert kellett a hely az újaknak – ezeknek, amiket úgy csodálsz! Tudod, eredetileg nyakláncot akartam neked adni vagy karkötőt, de aztán eszembe jutott hogy azt el is lophatják tőled. Jobb ha senki nem tud semmit!

—Én... attól tartok ebből csak annyit értettem, hogy valamiféle csodakörmőket kaptam tőled! De mire jó ez?!

—Arra, hogy ha a jobb kezed mutatóujján levő körmöt sorban hozzáérinted mindegyik körömhöz ami a bal kezeden van, ezután a bal kezed kisujjának körmét sorra hozzáérinted minden jobbkezes körmődhöz, akkor azzal bekapcsolod a mikrokomputert, s máris megjelenik a két kezed közti térben egy háromdimenziós vetített kép, ami először egy kicsike sárkányt mutat neked, épp olyat mint én magam is vagyok, s tőle kérdezhetsz bármit, válaszolni fog neked, vagy ha nem érti a kérdést, visszakérdez! És bár te hangosan kell szólj hozzá, de az ő választát csakis te hallod majd, mert amíg aludtál, hogy úgy mondjam „agyafúrt” lettél, beültettem egy szondát a fejedbe, ami egy tűhegynyi picike készülék, ez az agyadba lett ültetve, a hallóközpontba, és ez tolmácsolja neked a sárkány szavait! Ez tulajdonképpen a mikrokomputered része! Na figyelj csak, mindjárt megmutatom neked, miként megy ez... - ült le Csillagfény mellé a puszta levegőbe a sárkány.

Két napig volt a sárkány vendége Csillagfény, ezalatt megtanulta kezelni saját körmöcskéit, és elképedt azon, mennyi mindent tanulhat meg így! Még a sárkányok népének írását is megtanulta, legalábbis olvasni. No nem valami nagyon magabiztosan még, de semmi baj, bármikor gyakorolhatja a körmei által vetített holografikus képeken, ha egyedül van...

A sárkány-kisasszony a lelkére kötötte, hogy ne dicsekedjék a tudományával, mert...
—Mert akkor máglyán égetnek el, és szép testedből csak az új körmeid maradnak meg!

Azok túléltek a tüzet. Te nem! - mondta neki.

Erre Csillagfény nevetett, bekapcsolta a körmeit, s megkérdezte:

—Miként élheti túl egy ember a máglyahalált?

Ez cseppet sem volt precízen feltett kérdés, a számológépe legalább három másodpercig „emésztette”, végül ezt a választ kapta:

—A legbiztonságosabb az, ha tűzálló ruhába öltözik, s oxigénpalackkal lélegzik.

—Ne kérdezd meg tőle, miként csinálhatsz tűzálló ruhát és oxigénpalackot, neked egyelőre egyik sem sikerülne! - nevetett a sárkány, azzal így szólt hozzá:

—Kellemes volt a társaságodban, de hazaviszlek, mert nekem dolgom van még itt a világodban, és érted is aggódhatnak a szüleid! - azzal úgy is tett, és Csillagfényt ugyanoda vitte vissza, ahonnan elhozta. Innen a leány egyedül ballagott haza, és zúgott a feje a temérdek csodától, amit a sárkány palotájában látott. Hónapokig ezekről álmodott.

És a szülei már valóban nagyon aggódtak érte, és Csillagfény nem mondta meg nekik hol járt, mert nem akart hazudni, nem akarta azt mondani hogy eltévedt, de természetesen ezt hitték róla. De hiába tiltották meg neki a csavargást, ezek után még sokkal gyakrabban mászkált el olyan helyekre ahol egyedül lehetett, csak azért, hogy állandóan vele levő holografikus vetítőjén át a Világ csodáit tanulmányozhassa, és okosodhassék.

* * *

A harangozó természetesen nem mondhatta el a bírónak és a többieknek, mi történt Csillagfénnel a sárkány palotájában, mert nem volt ott! Ő csak annyit mondhatott, s mondott is, hogy miután Csillagfény úgy-ahogy legyőzte a sárkányt, azután kibékült vele, s elrepült valamerre a hátán.

Azonban ezzel sem tudta meggyőzni a többieket.

—Kiváló a fantáziád pajtás, ezért a remek meséért kapsz egy nyelet potya bort ha ha-zaértünk! - veregette meg a vállát a bíró.

—De értsd meg bíró úr, ez pontosan így történt!

—Pontosan ám, most találtad ki, hogy hallottad Vízfej meséjét! De tetszett, tényleg tetszett, csakhát tudod én már épp eléggé felnőttem ahhoz, hogy ne higgyek a mesékben! Még ha azt mondtad volna hogy egy felnőtt boszorkány találkozott Csillagfénnel, az tanította ki a bűvölésekre, vagy maga az Ördög... Akkor sem állítom hogy hittem volna neked, de legalábbis elgondolkozom a hallottakon! De sárkány... ugyan kérlek, az csak a mesékben van! Szóval erről ennyit, s fejezzük is be a mesélgetést, mert itt vagyunk a Sátánkatlan mellett, tehát tartsd inkább a kötelet, mi meg fiúk ereszkedjünk le! Te és te pedig – intett két erős férfinak – ti segítsetek a harangozónak a kötél-tartásban!

—Minek azt tartani, kössük ki egy fához!

—Persze hogy kikötjük, de el is szakadhat, biztos ami biztos, jobb ha tartjátok is, meg aztán úgyis kell valaki aki idefent marad, mert nekem nem hiányzik hogy ha netán erre jár valaki rosszakarató személy, elnyisálja a kötelet! Tehát így legyen!

Így is lett, lemásztak, s némi keresgélés után meg is találták odalent a lezuhant leányt, aki még mindig ájult volt. Visszacipelték hát a kötélhez, s nagy nehezen felhúzták, majd elszállították a bíró házába, s rögvést hívták mellé a falu borbélyát is, hogy térítse magához, ha ugyan tudja! Kódisfalván ő volt a legtudósabb férfi ami a betegségeket illeti, mindenkit ő kezelt, bár mindenkit és minden betegséget csak egyféleképpen: érvágással. Máshoz ugyanis nem értett. A pap sem, mert ugyan a pap is ki szo-

kott menni a nagyon betegekhez, de nem gyógyítani, csak imádkozni. Ő még eret sem tudott vágni.

A borbély megvizsgálta Szépséget, megtapogatta a fejét, s közölte hogy véleménye szerint nem tört be a feje, ami kész csoda, viszont valószínűleg erős agyrázkódása van, azért nem tért még magához.

—Megpróbálkozhatom érvágással – mondta – de nem hiszem hogy ezesetben eredményre vezetne, inkább csak legyengítené!

—Akkor inkább hagyjuk – mondta a bíró – hátha magához tér csak úgy, önmagától is!

De a lány nem tért magához aznap, sőt, még másnap sem, holott eddigre már pofozgatással is megpróbálkoztak életet lehelni belé. De annyira, hogy egyre hevesebben ütögették, végül e jótekonynak szánt „pofozgatás” már kiadós frászoknak is beillett, ám eredményre mégsem vezetett. Erre a bíró, aki nem akarta hogy egy lány meghaljon a házában, elhívta mégis a borbélyt, hogy Isten nevében mégis megpróbálkozzék az érvágással!

A borbély neki is kezdett, s leengedett bő egy liter vért a leányból, ám még ez sem vezetett eredményre, mindössze még sokkal sápadtabb lett tőle a leány; tényleg alig lélegzett már.

—Hát ez nem lehet igaz, minek is kellett idehoznod ezt a tolvaj némbert a házunkba apjok, hát most itt hal meg a nyakunkon, s nem elég hogy minket terhel majd a temetése is, minden költséggel együtt, de lehet hogy még a kísértete is bennünket fog kínozni éjjelente! - kezdett el pörölni a férjével a bíróné, aki nagyon babonás volt.

—Hagyj már ezzel a hülyeséggel, kísértetek nincsenek!

—De vannak.

—De nincsenek!

—De igenis vannak, mindenki tudja!

—De igenis hogy nincsenek, és ha tudja is mindenki hogy vannak, de rosszul tudják az emberek, a tisztelendő úr is nemegyszer kikelt a mindenféle babonaságok ellen!

—A tisztelendő úr ne a kísértetekről prédikáljon hanem Istenről, mert ahhoz ért, a kísérteteket meg bízza a boszorkányokra, szelleműzőkre, ilyesféle szerzetekre! Mert azoknak a dolguk az efféle lény, nem a papoké!

—Ugyan már, hát ördögűzésről nem hallottál tán anyjuk, mert ha hallottál, tudhatnád, hogy azt a papok végzik!

—Na ugye hogy az ördögöt űzik és nem a kísérteteket! Jaj nekem, minek kellett idehoznod ezt a lányt, hát ha itt hal meg, a lelke...

—Ne kezd már megint, megmondta a tisztelendő úr hogy aki meghal, annak a lelke vagy a Mennybe kerül, vagy a Pokolba, de semmi esetre sem jár vissza kísértetni!

—Márpedig én tudom amit tudok! Hagytad volna ott a Sátánkatlanban! Mert már a neve sem tetszik annak a helynek, akit onnan szedsz ki, annak a lelke biztos kísértetni fog!

—Eh, nem is biztos hogy meghal...

—Pedig nagyon úgy néz ki! Na de én majd teszek róla hogy ez meg ne történjék, vagy pedig dobd őt ki!

—Nem vihetem innen ki, hogy is nézne az ki, hogy kidobok egy beteget a házamból!

—Aki tolvaj.

—De nincs rá bizonyíték, és akkor is beteg! Nem tehetem meg, ha ilyet tennék, örökre oda a jóhírem és a tekintélyem!

—Hát akkor pedig nekem kell megtennem a magamét, ha te nem vagy képes rá férfi létedre!

—Neked sem engedem hogy kidobd! Mert még csak nem is csupán a jóhíremről van szó, de azonmód el is kárhoznék!

—Nem dobom ki! Mást teszek! - azzal a természetes, de igen határozott bíróné, aki különben a testére cseppet sem jellemző „Ramaty” nevet viselte, az ajtó felé indult.

—Hová mész?! - kérdezte tőle a bíró rosszat sejtve.

—Majd megtudod!

—De mégis...

—Ahhoz, aki szakértő az ilyen ügyekben! - azzal a nő máris az istállóhoz sietett, s felpattant egy lóra, majd ellovagolt. Majdnem férfimód-jól ülte meg a lovat. Cseppet sem volt annyi esze mint Csillagfénynek, de az biztos hogy fiatal korában ő is meglehetősen szemtelen, szabadszájú, sőt majdhogynem „fiús” nő volt, s akkortájt tanult meg kiválóan lovagolni is. Férjével, a bíróval is úgy ismerkedett meg, hogy amikor egyszer csak úgy találomra átugrott a lóval egy sövényt, annak túloldalán a fiút, aki akkor még nem is volt bíró, majdnem legázolta a lóval véletlenül...

És most épp ha nem is Csillagfényhez, de annak édesanyjához igyekezett hátasán, meglehetősen sebesen. Reménység ugyancsak meglepődött ezen a látogatáson! Ha volt aki eddig kerülte vele, a rossz hírű nővel való találkozást, hát az akkor épp maga a bíróné volt, mert Ramaty asszonyság volt férje miatt a legelőkelőbb nő a faluban, s nem akarta hogy rossz hírbe kerüljön, hogy úgy tűnjék, mintha barátkozna egy erkölcstelen nővel, egy leányanyával!

Most mégis őt kereste fel.

Attól hogy felkereste, természetesen még nem vált a barátjává! Annyira nem, hogy még csak köszönésre sem vesztegette az időt. Ehelyett ledobott elé a konyhaasztalra egy aranyat, ami nagy pénznek számított akkoriban, lehetett belőle venni akár két jól tejező tehenet is, és csak ennyit mondott, azonnal a tárgyra térve, a dolgok legközelebb közepébe vágva:

—Nesze, ez a tied, ha feléleszted azt a tolvaj lányt akit a hülye férjem a házukba hozott, mert nem óhajtom hogy ott lehelje ki a lelkét! Hiszen mindenki tudja hogy aki idegen helyen hal meg, s erőszakos halállal, az ott kísért! Ő pedig erőszakos tett miatt zuhant le, és épp a Sátánkatlanba, érted ugye... szóval intézd ezt el a Gonosz Erőssel, engedjék vissza a testébe a szellemét, és a tied ez az arany! Nem mondhatod hogy szűkmarkú volnék!

Reménység csak nézett nagyot. Eddig azt sem tudta, hogy holmi beteg lány van a bírónénál, de ráadásul eddig nem is keresték meg efféle „boszorkányi” szolgáltatások végzésére.

Meg is kérdezte:

—De hát miből gondolod nagyságos bíróné, hogy én értek az efféléhez?!

—Ugyan már, ne tettesd magadat, persze hogy értesz ehhez, hiszen mindenki tudja a faluban, hogy Csillagfény nem is Beszari hercegtől van, hanem magától a Sátántól! Aki sárkány alakjában ölelt akkor régen téged, emiatt is hagyott el téged a herceg, mert megtudta hogy magával a Sátánnal csaltad őt meg, de azóta is megjelenik a Sátán időnként ha nem is neked, de a lányodnak, hogy rosszra tanítsa! Mindenki tudja! Nekem is Vízfej mesélte, de az öreg harangozó is látta! Szóval ne játszd meg magadat, gyerünk, éleszd fel a lányt!

—De miféle lányt?!

A bíróné elmondta neki, amit az esetről tudott.

—Szóval érted már remélem, miért nem akarom, hogy nálunk haljon meg!

—De én nem értek ilyesmihez, soha életemben nem tanultam gyógyítást, márpedig a

lány nagyon rosszul lehet, ha ennyi ideje ájult!

—Bánja a fene, nem érdekel az sem ha a halálán van, de ne nálam haljon meg!

—Tudod mit, szállítsátok akkor ide hozzám, aztán majd lesz ami lesz! - vont vállat Reménység, aki nem igazán volt babonás, mindenesetre úgy vélte, inkább vállalja annak kockázatát hogy a lány meghal nála, mint hogy összevegyessék a bírónéval is. De Ramaty asszonyság nem hagyta magát.

—Nincs a lány szállítható állapotban, s ha útközben hal meg, az is az én hibám volna, akkor is nálam kísértene! El kell jönnöd, és feléleszteni!

—De nem tudom hogy miként!

—Eh, ezt nem is hiszem, de ha úgy is van az sem számít, mert akkor legfeljebb idézd meg a szeretődöt, az Ördögöt, hogy az tegyen csodát!

—De értsd meg, hogy...

—Elég! Nem akarok kísérteteket! - azzal a bíróné újabb két aranyat dobott az asztalra.

—Nesze! De ez az utolsó ajánlatom, s most már cselekedj!

—De én nem tudom, hogy... - kezdte Reménység, ám ekkor az asztal mellé lépett Csillagfény, aki eddig a tűzhely mellett üldögélt, és vigyorogva hallgatta a beszélgetésüket. Odalépett, s egy határozott, s igen gyors mozdulattal kötényébe söpörte az asztalról az aranyakat.

—Én viszont tudom! - nézett vendégük arcába.

—Te?! - bámult rá döbbenten a bíróné.

—Nem mindegy az magának, ki oldja meg a gondját?! - felelt vissza a lány szemtelenül. —Különben meg ne is tiltakozzék nénémasszony, mert anyám a legszintisztább igazat mondta: valóban fogalma sincs semmi ilyesmiről. Derék nő az én anyám, és igazán rendes, jóra való anya, nagyon szeretem is őt, továbbá merész, becsületes, szerény, és még sok kiválóságot említhetek róla, de egy biztos: régóta tudom, hogy nem igazán okos, a magasabbrendű tudományokról meg aztán végképp fogalma sincs! Szóval be kell érnie velem! Mert Vízfej egy igazi vízfej valóban, ha olyasmiket beszél, hogy anyám boszorkány volna: anyám ugyanis cseppet sem az!

—Te talán igen?!

—Ahogy vesszük! - titokzatoskodott Csillagfény. —Mindenesetre erősen hiszem, hogy vagy magához térítem azt a lányt, vagy ha én nem, hát az biztos hogy senki más sem!

A bíróné arra gondolt, ez is több mint a semmi! Végére miért is ne tegyen egy próbát a gyerekboszorkánnyal, ha nem sikerül, még mindig ráér ragaszkodni hozzá, hogy Reménység is próbálkozzék meg a gyógyítással!

—Rendben, de ha nem jársz sikerrel, nem jár neked egy arany sem, visszaadod őket!

—Jól van, belátom hogy ez így jogos! De most hagyjon magamra egy kis ideig!

—Nem értelek!

—Visszavonulok egy kis időre a fészerbe, utána nézek néhány dolognak, de senki se zavarjon!

—Aha, sejtem már, tanácsot kérsz az ördögtől! - mondta a bíróné, s kissé el is sápadt.

—Hát ha nem is az ördögtől, de... Különben majdnem jól mondtad, s nem is érdekel hogy mit gondolsz! - tért át tegezésre szemtelenül Csillagfény, azzal máris futott a fészerbe. Remélte, nem követett el nagy merészséget, amikor vállalta a feladatot, de nagy kedve volt kitörni a jelentéktelenségből, aztán meg így ismeretlenül is sajnálta a beteg lányt. Hátha jó barátnője lesz! És azok az aranyak is olyan szépen csillogtak, jól jönne ám nekik a sok pénz!

Bő egy óra múlva jött ki a fészerből, addig a bíróné a konyhában várta őt, igencsak türelmetlenül.

—Na?! Sikerült?! - kérdezte.

—Mi?

—Mit tudom én! Megjelent az ördög?!

—Szakmai titkokat nem adok ki! - vigyorgott Csillagfény. —Mindenesetre elmegyek most veled a lányhoz, aztán meglátjuk... Megvizsgálom, s lehet hogy utána szükségem lesz bizonyos szerekre, amiket majd előteremtsek neked. Lehet hogy nem. Majd elvállalok. Szóval mehetünk! - indult meg előre. Majd még így szólt:

—De ha nem védesz meg a férjedtől nénémasszony, akkor semmi nem lesz az egészből, sőt megátkozlak! Nekem nehogy verekedni kezdjen a bíró, csak mert más a véleményem az igazságról, mint neki!

—Megvédelek, ígérem! - azzal a bíróné váratlanul közel hajolt Csillagfényhez, elvigyorgott, s így szólt:

—Sőt, ha nem illik is, de elárulom, én sem szívesen mennék hozzá ahhoz, aki korábban megerőszkolt!

—Nocsak, lehet hogy értelmesebb vagy, mint hittem rólad! - meredt Csillagfény szemtelenül a bíróné arcába. Aki erre természetesen azt sem tudta, most megsértődjön-e; végül ennyit szólt:

—Csak támaszd fel nekem a lányt, Csillagfény, mert nagyon félek a kísértetektől, s ígérem hogy azt is elintézem, hogy a bíró megbocsásson neked!

—Köszönöm, de erre nem tartok igényt - válaszolta gögösen Csillagfény - mert annak szoktak megbocsátani, aki valami bűnt követett el, nekem viszont semmi bűnöm, mert nagyonis igazam volt és van! Szóval menjünk inkább!

Hát mentek.

—Hát ez mit jelentsen, mit keres itt ez a szemtelen, pimasz kölyök?! - fogadta őket a bíró elkomoruló arccal.

—Csitt apjuk, ne szólj, ne haragítsd meg, reményeim szerint ugyanis ő fogja feléleszteni Szépséget!

—Szépség a neve? - kérdezte Csillagfény.

—Igen, állítólag így mutatkozott be.

—Na végre egy értelmes nő! Kedvelem a szépnevűeket! - sóhajtott Csillagfény elégedetten.

—De hát mit akarsz te ettől, hiszen ha eltekintek is a szemtelenségétől, de hiszen ez még suttyó kölyöknek is kicsi, ez csak egy apró csipszar! - füstölgött a bíró.

—De boszorkány. - emelte fel a fejét a bíróné, és olyan konokul lökte előre az állát, hogy a férje, aki már ismerte nejét, tudta: hiába is vitatkozna vele.

—Kíváncsi leszek én arra, hogy tud-e vele mit kezdeni; különben sem hiszek abban, hogy Csillagfény boszorkány volna!

—Majd most bebizonyítja! Eredj kincsem - tolta beljebb Csillagfényt a hátánál, rendkívül barátságosan mondva e szavakat - ott van a tisztaszobában a lány, menj és tedd amit kell!

—Jól van. - indult meg előre Csillagfény.

—Megyek én is, nem akarom hogy elemeljen valamit! - lépett utána a bíró.

—Megállj, ne zavarodj! - rántotta meg a karját a felesége.

—Ugyan hagyd csak néném, jöjjön bátran, de csak akkor, ha te is jössz velem, mert nem akarom hogy odabent elkapjon és elfenekeljen! - legyintett Csillagfény.

—Megérdemelnéd! - vetette oda neki morcosan a bíró, de nem erőszakoskodott. Alig is hitte ugyan hogy Csillagfény sikerrel járhat, de legalábbis a feleségével nem óhajtott

összeveszni.

Csillagfény e megjegyzésre csak vállat vont nagy szemtelenül, majd belépett a szobába. Ott feküdt az ágyon Szépség, s bár némi joggal tételezhetjük fel ennyi sok idejű ájultság után hogy a halálán volt, de mégis méltó volt a nevéhez: szép volt!

Csillagfény odalépett hozzá, s azonnal megvizsgálta a lány fejét. Ezalatt azt kell érteni, hogy óvatosan körbetapogatta, még hozzá ott, ahol a legsűrűbb volt rajta a haj. S hamarosan így szólt:

—Azt mondtad Ramaty néni, hogy a lányt megvizsgálta már a borbély!

—Így van.

—És azt mondta, hogy nincs betörve a feje!

—Ezt mondta. - válaszolta nem is a bíróné, de maga a bíró.

—Márpedig be van törve.

—Hol?

—Itt, a tarkója tájékán!

—Hát igen - hajolt közelebb a bíró - látok én is itt egy kis duzzanatot, de ez csak vér-aláfutás lehet!

—Ez törés. - mondta Csillagfény határozottan. —Érzem hogy az, kitapintottam az ujjammal! Szóval a borbély nem sokat ért a sebekhez; különben nem csodálom!

—Eret is vágott. - védte a borbélyt a bíró.

—Kell is vágni itt, de nem eret, hanem itt ni! - mutatott a fejre Csillagfény.

—Mit beszélsz, ezt nem hagyhatom, azonnal belehal!

—Nyugi, nem az agyát trancsírozom szét, de tudd meg, hogy szerintem az a baja, hogy itt sok vér folyt a koponyacsont és az agy közé, és az most nyomja az agyat, azért nem tér magához! Tehát ha azt akarjátok hogy segítek, akkor teszitek amit parancsolok, de azonnal ám, mert minden perc késlekedés végzetes lehet!

—Mit beszélsz, még hogy te parancsolnál nekem, te kis... - kezdte a bíró, de ekkor megszólalt a felesége:

—Csendet apjuk! Te hoztad ezt a haldoklót ide, úgyhogy most fogd be a szád!

—De hát pimasz, szemtelen...

—Az, de lehet hogy igaza van!

—De ha nem, akkor utána úgy elkalapálom a seggit, hogy...

—Előbb hagyd, hogy hadd bizonyítson!

—Jó, akkor gyerünk, hozzatok nekem egy köcsög zubogó forróvizet, kérek egy nagyon éles borotvát is, meg a legfinomabb fehér vászonból egy véggel, aztán nagyon finom enyvét, vékony tűket, ecetet minél töményebbet, és mindezt nagyon gyorsan!

Hozták neki mindezt hamarosan. Ekkor a tarkó tájékán Csillagfény mindenekelőtt leborotválta Szépség haját, majd keresztirányban felmetszette a sötétlila duzzanatot. Abból azonnal ömleni kezdett a vér, őt is lespriccelte. Csillagfénynek a szeme sem rebbent, holott Ramaty asszonyt ezt látva az ájulás környékezte. Csillagfény azonban nyugodtan várt míg a sok vér kifolyt, s amikor már csak szivárgott, le is mosta forró vízbe mártott szivaccsal, majd utána ecetessel is. Ezután félrehajtotta a bőrlebernyegeket, s megmutatta a csontot a bírónak.

—Látod, ugye hogy törött! Repedt!

Valóban, nagyjából háromszög alakban be volt repedve ott a koponyacsont, s ez a háromszög alakú darab ki is nyomódott még mindig a fejből.

—Mit akarsz tenni? - kérdezte a bíró.

—Figyelj! - mondta neki Csillagfény, azzal a borotva pengéjét bedugta kis ideig az izzó parázsba, majd az ecetben hűtötte le. Ezután a hegyét bedugta a koponyacsont darab-

ja alá, s óvatosan megemelte azt.

Nosza, azonnal újabb vérzuhatag következett be, de e vér már a koponyaacsont alól szökött ki! Ám Csillagfény nem nyugodott míg a csontdarabkát óvatosan ki nem emelte onnét, s így megpillantotta az azalatti rózsaszín agyhártyát.

—Huh, most már nem kétlem hogy győzök! - sóhajtotta. —Egész végig attól féltem, hogy megsérült az agyhártya, de nem! Most már nem lesz semmi baj! Arra kell csak ügyelni, hogy újabb véradag ne mehessen be ide a csont és az agyhártya közé! - de ezeket is elfordulva mondta, hogy a lehellete meg ne fertőzze az agyburkot.

Eltávolított onnan minden vérrögöt, majd nagy óvatosan visszahelyezte oda az előbb kivett csontdarabkát, ezután a helyére is ragasztotta azt olvasztott enyvot öntve a tetejére. Ennek végeztével beborította a bőrlebernyegekkel, s ezeket összetűzte a szélükön, a kifőzött tűkkel. Alig véreztek.

—Így ni! - sóhajtotta Csillagfény, s felállt, nyújtózkodva egyet. —Teljesen biztos természetesen nem lehetek benne hogy túléli, az ilyesmi sosem biztos, de jó esélyét látom most már a sikernek! Most már nem nyomja a vére az agyát, s nem is mehet oda újabb véradag, mert a koponya sérüléseit eltömi az enyvréteg! Nem vitás ugyan hogy emiatt rondán fog a sebe gyógyulni, talán be is gyullad, lehet hogy akkor majd újra fel kell vágni a sebet és megtisztítani az enyvtől, de az már nem lesz olyan nagy baj, mert addigra a koponya repedése összeforr, és már az védi majd az agyat a fejbőr ereinek vérétől! Szóval most már csak az a lényeg, hogy... - és amikor ezen szavakat kimondta, akkor döbbszent rá hogy nem képes befejezni a mondatot, mert nem tudja azt mondani amit akart, hogy „az a lényeg, hogy el ne fertőződjék a seb”, s azért nem mondhatta ezt, mert az „elfertőződés” szót ő csak a sárkány nyelvéből ismerte: saját nyelvén egyszerűen nem volt szó erre.

De nem is kellett beszélnie, mert megszólalt a bíró!

—Annyit láttam, hogy bátran vagdaltad a leányt, de a lényeg, hogy még nem tért magához!

—De most már hamar magához tér majd. Különben meg én ugyan nem bánom, siettethetjük is a folyamatot, mert úgyis illene, hogy egyen valamit már! - azzal ruhájába nyúlt, előhúzott onnan egy kis agyagpalackot, annak dugóját eltávolította, s a helyiséget nyomban fertelmes bűz töltötte be. A legtöményebb hűgyszagra emlékeztető! És Csillagfény ezt ráadásul Szépség orra alá tartotta, szinte belenyomta az orrlyukaiba!

Ettől tényleg csak az nem kel fel, aki már meg is halt! Szépség orra megrezdült, majd tüsszentett egyet, de akkorát hogy szinte lerepült a feje, majd a szemét is kinyitotta, körbepillantott...

A szája is kinyílt, de háromszor is neki kellett gyűrköznie, mire kimondhatta a kérdését:

—Barát vagy ellenség házában vagyok-e?

—Remélem baráti házban, de ez mindenesetre a bíró úrtól függ, mert én csak a gyógyítód vagyok! - mondta neki Csillagfény.

—Természetesen baráti a házunk, feltéve hogy tisztességes szándékú az, akinek szálást biztosítunk! - válaszolta a bíró.

—A legteljesebb mértékben barátiak vagyunk, de ha úgy érzed hogy el tudsz menni, távozz mielőbb, mert nem akarom hogy ha állapotodban rosszabbodás következne be, akkor itt leheld ki nálunk a lelkedet! - felelte gyorsan a bíróné. —Hozok is neked mindenféle finomat enni, hogy hamar megerősödj! - azzal már loholt is a konyhába.

—Helyes, eredj te is, semmi szükség rád itt a továbbiakban! - intett az ajtó felé a bíró, Csillagfényre nézve.

—Remek, megyek máris! De ugye hogy okosabb voltam nálad, meg mindenki másnál is! - vigyorgott rá szemtelenül a leány, azzal máris távozott.

Persze hogy távozott: más dolga is volt, mintsem hogy itt lebzselve töltse a napot! Alig távozott a bíróéktól, máris visszatért hozzájuk, épp csak nem a rendes úton, a kapu felől, hanem hátulról, az udvaron át, ám nem lépett be a házba, a pince felé került inkább, s ott a rácsos ablak elé leguggolt, s így szólt be oda:

—Hé, Kudarc!

—Igen?! - szólt vissza meglepődve a férfi.

—Akarsz meghalni?

—Hogy is akarnék! Ki beszél?!

—Az neked most nagyon mindegy kell legyen! De ha nem akarsz, akkor örülnöd kell nekem, mert segíthetek rajtad!

—Igen?! Miként?!

—Halljuk, mennyi is a vagyondod? Mert azt mondtad, gazdag kereskedő vagy!

—Az vagyok, valóban!

—No figyelj csak ide! Ha nem veszed feleségül Napsugarat, neked annyi, kész, vége, s még kimondottan örülhetsz a fővételnek, mert lehet hogy fájdalmasabban lesz véged!

—De én kész vagyok feleségül venni őt!

—Naná, azt nem is kétlem, de neki ehhez semmi kedve, amit nem csodálok sőt nagyon helyeslem!

—Már tudom ki vagy! Az a kislány, aki ott állt mellette a tárgyaláson!

—Úgy van, de csak méretre vagyok kicsi, észre nem! Vagyis, jobb ha rám hallgatsz, másképp itt hagylak és véged! Tehát mennyi pénzed is van?

—Semmit nem adhatok neked, biztos minden pénzemet lefoglalta a bíró!

—Nyilvánvaló, de mennyi volt az a pénz?

—Kétszáz tíz arany, és némi ezüst, nem tudom pontosan mennyi ezüst!

—De ez ugye nem az összes pénzed?

—Nem, de a többi nem volt velem, hanem otthon a szüleimnél!

—Remek, és az mennyi?

—Hát, az lehet úgy ezerhatszáz arany!

Az összeg hallatán Csillagfény majdnem füttyentett egyet, az utolsó pillanatban gondolta meg magát, mert nem akart lelepleződni. Ez aztán a vagyon! Nem hercegi, szó sincs róla, de azért e pénzből ez a Kudarc nevű valaki jószerivel egész Kódisfalvát megvásárolhatta volna!

—Te is hülye vagy ám, hallod-e, ha ennyi pénz mellett nőket erőszakolsz! Hiszen ennyi pénzért a legislegszebb nők közül válogathatnál!

—Pontosan így van, tudom ezt jól én is, de hát sokat ittam! Nem is értem miként támadhattam rá arra a lányra, mert ha szép is, de igazság szerint sokkal szebb nőim voltak mindig, a menyasszonyom is szebb nála, jaj nekem, mekkora ökör, mekkora barom voltam! Csak segíts rajtam kislány, és gazdagon megjutalmazlak, bár alig hiszem hogy segíthetnél, és nem is úgy néztél ki, mint aki segíteni akar!

—Ha arra gondolsz hogy nem szeretlek, igazad van! De attól még segítek, épp ez a célom, de nem úgy hogy megszöktetlek, erre képtelen is vagyok! Ám ha segítek is, de nem jutalomért! Ne hidd hogy kiszúrhatod a szememet tíz vagy húsz arannyal! Nekem a teljes vagyondod kell!

—A... micsoda?!

—Jól hallottad! Különben is, mit véded a pénzedet: azt hiszed tán, hogy a túlvilágra is

magaddal viheted?! Na, kell a segítségem vagy nem?!

—Kell, persze hogy kell, de hogy is adhatnám neked oda azt, nincs nálam a vagyonom!

—Mondd meg, hol laknak a szüleid!

—De ők sem fogják odaadni neked!

—Nem is nekem kell hogy odaadják, s egyáltalán, ne vitatkozz te egészen hülye, mert akármikor felfedezhetik hogy itt vagyok! Bízz bennem, úgysincs más választásod!

Ezt Kudarc is be kellett lássa, s elmondta hogy melyik faluban, hol laknak a szülei. Ezt Csillagfény megjegyezte. S ezután már ott sem volt, elfutott, ezúttal Napsugárhoz.

Nem óvatoskodott ezúttal úgy, hogy a kert felől jöjjön, egyszerűen rendes emberhez méltóan megzörgette az ajtót, mert az épp be volt hajtva, s így kiáltott:

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, Csillagfény vagyok, és Napsugárhoz jöttem, beszélni szeretnék vele!

Több sem kellett erre Napsugár szüleinek! Való igaz volt, hogy nem igazán kedvelték Csillagfényt, sőt igazán nem kedvelték! Már az anyját sem, nemhogy őt, a zabigyereket! —Tűnj el innét hallod-e, vagy a vasvillával serkentelek mozgásra te erkölcstelen, szemtelen némbér! - kiáltotta Napsugár apja, Baromarcú, és Csillagfény lépteket hallott közeledni, nyilván a férfit.

—Nem is vagyok erkölcstelen, még szűz vagyok! És igenis jogom van beszélni a lányoddal, már amiatt is, hogy enyhítsem a kétségbeesését! - kiáltotta nagy merszen.

—Majd az beszél a lányommal akinek megengedem, és... - kezdte a papa, de ekkor felcsattant Napsugár kiáltása:

—De én is akarom őt látni, igenis akarom! - azzal nyílt a spaletta, s egyenesen az ablakon át ugrott ki az utcára Napsugár. —Gyere, fussunk! - kiáltotta Csillagfénynek, s meg is ragadta a kislány karját, s olyan sebesen rohant el vele, hogy Csillagfény alig bírta őt követni.

—Jössz vissza azonnal! - szállt utánuk Baromarcú kiáltása, s még néhány lépést futott is utánuk a férfi, de Napsugár visszakiáltotta:

—Ha elkapsz, ha megversz, esküszöm hogy a folyóba ölöm magamat!

Erre apja inkább legyintett egyet és visszafordult, már amiatt is, mert időközben kilépett a házból a felesége, Nyálka is, és így szólt hozzá:

—Hagyd most a lányunkat drágám, érthető hogy most nagyon felzaklatott, talán valóban jobb, ha van egy barátnője akivel beszélgethet!

—De épp ez?!

—Jobb mint a semmi...

—Telebeszéli majd a fejét mindenféle hülyeséggel!

—Annál többet úgysem mondhat, mint amit már a tárgyaláson is mondott!

Nyálka mama ebben nagyot tévedett! Mert alig értek el biztonságosnak vélt távolságra a folyópartra Csillagfény és Napsugár, máris ezzel kezdte a beszédét Csillagfény:

—Gondolod hogy akkor is megerősíthatott volna téged Kudarc, ha nagy, hatalmas úrnő vagy, és sokfős kíséret vigyáz rád amikor mész valahová?

—Hagyd ezt Csillagfény, ne beszélj erről, gondolni sem akarok a múltra, el akarom felejteni!

—Na de gondolom hogy úgysem felejtheted, mert a szüleid biztos egyfolytában arra unszolnak, hogy menj hozzá Kudarchoz, aztán meg ha hozzámész, naponta látod és állandóan emlékezel a múltra!

—De nem megyek hozzá! Legalábbis nem szeretnék.

—Hé, ez nekem gyanús, ha csak nem *szeretnél*, az nem ugyanaz, mint ha határozottan

kijelentenéd, hogy nem, és kész!

—Jaj Csillagfény – sóhajtott fel Napsugár – ez nem ilyen egyszerű! A szüleim megfenyegettek hogy ha végképp megmakacsolom magamat, akkor kitagadnak! Mehetek koldulni vagy kurvának! Annál meg mégiscsak jobb talán, ha hozzámegyek Kudarchoz... bár nem is tudom...

—Én viszont tudom! - ragadta meg Napsugár vállát a kis Csillagfény, és szinte démonian nézett a szemébe. —Én igenis tudom! Figyelj rám! Ha nagy, nagyon nagy, gazdag úrnő akarsz lenni, akkor rám hallgatsz!

—Eh, te sem vagy se gazdag, se úrnő!

—Még nem, de együtt meg tudjuk csinálni!

—Hagyj ezzel, nem hiszek én már a mesékben, nagylány vagyok már, nem úgy mint te...

—Vedd tudomásul, hogy akármilyen kicsinek tartasz is, de én is régóta nem hittem a mesékben, alig születtem meg, máris nem hittem bennük, de azután rádöbbsztem, hogy márpedig legalábbis *némely* mesék igenis igazak lehetnek, ha nem is szóról-szóra, de több igazság van bennük mint sejtened, mert én még igazi sárkánnyal is találkoztam!

—Na most már aztán elég, hazudozz másnak!

—Figyelj már rám egy kicsit, a boszorkányokban hiszel?!

—Azokban igen. Hogy is ne hinnék bennük, a papok is azt mondják, hogy vannak!

—És azt elhiszed-e, hogy gonoszak?!

—Minden bizonnyal!

—Jó, akkor az utolsó kérdésem: Szerinted ki a gonoszabb, egy boszorkány, vagy az, aki megerőszakolt téged?!

—Buta kérdés, hogy is válaszolhatnék erre, boszorkányt még sosem láttam!

Csillagfény erre nagyot lélegzett.

—Akkor nézz rám!

—Mi...?! - bámult bambán Napsugár a kislányra.

—Én az vagyok. És azt hiszem egyetérthetsz velem abban, hogy semmi esetre sem vagyok olyan gonosz mint Kudarc, aki megerőszakolt téged! Sőt, semennyire sem vagyok gonosz!

—Mély meggyőződésesem hogy nem vagy gonosz, aki kis korában is már oly határozottan részt akar venni az istentiszteleten, az nem gonosz, de azt sem hiszem, hogy boszorkány volnál!

—Van pedig, aki elhiszi. Például nem is akárki, de a bíróné! - azzal Csillagfény elmesélte, miként gyógyította meg órákkal ezelőtt Szépséget.

—És miként tudta ezt megtenni? - érdeklődött Napsugár.

—Úgy, hogy szövetséget kötöttem ha nem is az Ördöggel, de legalábbis egy sárkánnyal! Jó két éve szorgalmasan tanulom tőle a világ dolgait, és rengeteg mindent megtanultam. De már eljutottam odáig, hogy a további tanulásban komolyan akadályoz, hogy nem tudok kipróbálni ezt meg azt, mert nincs pénzem a megfelelő kísérletekre! A sárkány ugyanis csak tudást ad, de nem pénzt! De képzelj csak el, ha sikerülne annyit tudnom, mint egy sárkány, egy mesebeli lény! Milyen hatalmas lehetnék úgy! És ha most segítesz nekem, belőled is mérhetetlenül nagy úrnő válna! Az a legkevesebb, hogy királynő leszek, te meg legislegelső udvarhölgyem!

—Egy szavadat sem hiszem. Megzavarodtál, szegénykém! - mondta nyugodtan Napsugár.

—Jó. Akarod hogy bizonyítsak?

—Csak nyugodtan.
—Akkor engedd meg, hogy előtte összekötözzem a lábadat.
—Micsoda?!
—Mutatni akarok neked valamit, de attól félek, ha nem kötözlek meg, rögvest elfutsz a legislegelső pillanatban!
—Kizárt, bátor leány vagyok.
—Azért egy sárkány megpillantása mégsem olyasmi, mint egy morgó kutya meglátása!
—Nem baj, ígérem, nem futok el! Különben sem hiszem, hogy épp magát a sárkányt tudnád nekem megmutatni!
—Látod, épp ez az, hogy most azért mondod hogy bátor vagy, mert nem hiszel nekem! Tehát hadd kötözzem csak meg a bokáidat!

Napsugár vállat vont, s hagyta ezt, mert csak amolyan gyerekes játszadozásnak tartotta Csillagfény szándékát. Csillagfény pedig minden szégyen nélkül kibújt a szoknyájából, és megkötözte Napsugár bokáit, persze ez igazán nem lett valami szoros kötés. Ezután a megfelelő sorrendben összeérintette a körmeit...

S abban a pillanatban felragyogott két keze között a hologramm, benne a tekergőző sárkánykígyóval!

Lehet hogy Napsugár valóban bátor leány volt, de akkorát sikított rögvest, hogy talán a faluig is elhangzott! S máris tépte-marcangolta a szoknya-kötéléket, néha körmeivel a saját bőrébe is belevájva, végül sikerült is lefejténie a bokájáról...

—Csillapodj, hé, nem bánt, sőt, már nincs is itt, eltüntettem, ne ijedj meg, a barátnőd vagyok, jót akarok neked, gazdaggá teszek... - kiáltotta Csillagfény, és igyekezett lefogni Napsugár kezét, de a leány felpattant, és elrohant.

—Még az a szerencse, hogy bátor lány; mi történt volna, ha nem lenne ilyen bátor, hanem gyáva?! - nézett utána gúnyosan Csillagfény.

Csillagfény ezután hazatért, s úgy tervezte hogy másnap megpróbál beszélni Napsugárral. Ebből azonban nem lett semmi, mert már éjfél felé felzörgette őket valaki.

Tekintettel a szokatlanul késői látogatásra, Pöröly nagypapa nyitott ajtót, meghozza fejszével a kezében, mert akkoriban a bizalmatlanság nagyonis helyeslendő és életmentő erény volt, figyelembe véve a közbiztonság nagyfokú hiányát! De nem holmi rabló állt az ajtóban, hanem Napsugár.

—Csillagfényhez jöttem. Beléphetek? - kérdezte nyugodtan.

A nagypapa úgy meglepődött, hogy egy szót sem szőtt, csak egyszerűen oldalra állt, és beljebb mutatott a kezével. Csodálkozása tényleg nem ismert határt! Nem volt szokásban akkoriban, hogy egyedülálló leányok ily késő éjjel kíséret nélkül kóboroljanak. S épp Napsugárral kapcsolatban nem hitte volna ezt, hiszen e leánynak igazán lehetnek már szomorú tapasztalatai az egyedülkószálás lehetséges következményeivel kapcsolatban!

Napsugár pedig odalépett Csillagfény ágyához, ott térdre ereszkedett, s fejét Csillagfény mellé hajtotta az ágyra.

—Bocsáss meg nekem, Csillagfény! El kell ismernem, hogy hazudtam. Nem akarattal, de... de félreismertem magamat. Úgy tűnik cseppet sem vagyok bátor. Megijedtem, rémségesen megijedtem, bevallom! De aztán nyugodtan átgondoltam mindent, s úgy döntöttem, hogy máától a tied vagyok! De annyira, hogy haza sem megyek többé, itt maradok ha megengeded! Mert inkább kötök szövetséget bármilyen gonosz erővel magam is, mintsem hogy Kudarcé legyek! Mert a pokolbeli gonoszok sem hiszem hogy rosszabbat tehetnének velem, mint amit e férfi tett! Lehet hogy valóban nem akarta,

lehet hogy valóban részeg volt, de akkor is gonoszat cselekedett! Te viszont soha semmi rosszat nem tettél nekem Csillagfény. Tehát mátol te vagy az én úrnőm, és ha parancsolsz valamit, legjobb tudásom szerint igyekszem megtenni azt! Csak arra kérek ha királynő leszel, valóban ne feledkezz meg rólam, és tégy meg udvarhölgyeddé!

Csillagfény nem is nagyon csodálkozott Napsugár e gyors „megtérésén”, elvégre belegondolván Napsugár helyzetébe, tudható volt, hogy a leánynak nincs más választása, mint hogy vagy hozzámegy végül Kudarchoz, vagy megpróbálja a saját útját járni az életben, s ezesetben miért is ne próbálkozzék meg azzal, hogy csatlakozik Csillagfényhez, aki bebizonyította előtte varázslói hatalmát! Hanem Csillagfény szülei mekkorát néztek ennek láttán!

—Megörültél, te lány, téged is megörjített Csillagfény bolondsága, hogy királynő akar lenni?! Komolyan elhiszed, hogy sikerülhet ez neki?! - álmélkodott még saját édesanyja is.

—Ki másnak is sikerülhetne ez ha nem nekem, hiszen máris szereztem néhány aranyat eszemnek hála! - vágott vissza Csillagfény.

—Igen, három aranyat, ami sok pénz, de nagyon messze van ám a királyi vagyontól!

—Ki a kicsit nem becsüli, a sokat nem érdemli!

—Hol lesz neked sok aranyad, ugyan már; Szépséggel kapcsolatban meg csak szerencséd volt! Majd akkor hiszek a te nagy tudásodban, ha olyan kardokat készítesz, mint... - kezdte Pöröly nagypapa, de Csillagfény közbevágott.

—Épp ez a célom! S most hallgass nagypapi, ne tarts fel minket, mert napokon belül lesz olyan kardod! - és ezután Napsugárhoz fordult:

—A királynőségem felé vezető út természetesen hosszú és rögös lesz; mindazonáltal most első lépésként szerzünk egy nem is kicsike vagyont, mintegy ezernyolcszáz aranyat!

—Mennyit?! - ámult Reménység.

—Többet nem lehet – nevetett Csillagfény – mert ez Kudarc teljes vagyona! Nos tehát, Napsugár ezentúl valóban itt lakik majd nálunk...

—Nem! Nem veszek össze emiatt a szüleivel! - kiáltotta Pöröly.

—Tehát itt alszol. - bólintott nyugodtan Csillagfény, ügyet sem vetve nagyapja tiltakozására. —És ne törődj azzal, amit ez a morgós vénember mond, mert nem sokáig fújhat rád, itt sem lesz ugyanis, más dolga lesz! Mégpedig az, hogy elmegy egy másik faluba, majd megmondom neki hová, és ott megkeresi Kudarc szüleit, s elmondja nekik, mi történt a fiúkájukkal, s azt is elmondja, hogy csakis az esetben nem lesz kivégezve gyermekük, ha megegyeznek veled, hogy a téged ért megaláztatást kárpótolják, mintegy kifizetik, pénzben megváltják, s ennek összege kétezer arany! Beszéltem Kudarc-cal, állítólag ezernyolcszáz arany a teljes vagyona, de mi mondjunk csak kétezret, mert lehet hogy eltitkolt valamennyit, meg aztán ha nincs is ennyi pénze, de a szülei sem hiszem hogy szegények lehetnek, s pótolják ki a hiányzó aranyakat a magukéból!

—Na de – ellenkezett azonnal Reménység – lehetetlen amire gondolsz leányom, mert a törvény szerint a megerőszakolt nő hozzá kell menjen ilyen esetben a férfihoz!

—De Napsugár nem rabszolga! Van szabad akarata! Ha nem akar, nem megy! A szülei emiatt kitagadhatják, az igaz, de akkor sem kényszeríthetik! És annyi baj legyen ha kitagadják, ennyi pénzből az egész falut megveheti, a szüleivel együtt! És ha jól tudom, van olyan törvény, hogy ha a sértett fél megegyezik a neki kárt okozóval, akkor az ügyet ejti a bíró is, mert tárgytalan a továbbiakban! Ez épp olyan, mint amikor két szomszéd összeverekszik: ha utána kibékülnek, nincs per, nincs ítékezés, nincs semmi!

—Soha példa még nem volt rá, hogy kibékült volna valaki az erőszaktevővel! - mondta elképedve Reménység.

—Számptalan példa van rá – felelt vissza leánya – hiszen az is efféle, amikor a lány hozzá megy az erőszaktevőjéhez, vagy nem?! Mindenesetre Kudarcc beleegeznek majd, meglássátok, mert ez messze sokkal kellemesebb neki, mint hogy mondjuk megnyúzzák vagy akárcsak levágják a fejét!

—De Csillagfény, hiszen te el akarod adni a becsületemet! - kiáltotta most Napsugár.

—Miféle becsületet te szerencsétlen, a becsületed abban a pillanatban elveszett, hogy megerősakoltak téged, hiszen mindenki így tartja a faluban! És gondold csak bele: te is tudod, hogy ha nem ez lesz amit mondtam, akkor idővel addig duruzsolnak a füledbe a szüleid, addig fenyegetőznek, míg végül úgyis hozzámész Kudarchoz! És akkor az a férfi vagy megöl téged, vagy legjobb esetben is a tulajdona leszel, a rabja; hát milyen élet az?! Annyi bizonyos hogy nem igazán érzi majd a férfi megbüntetve magát! Vagy te másképp gondold?! Mеред azt mondani, hogy te olyan csúnya lány vagy, hogy nagy büntetés egy férfinak, ha téged kap meg feleségnek?!

—Nem... - hajtotta le a fejét ismét Napsugár.

—Na ugye! Az egyetlen lehetőség rá hogy legalább valamennyire megbüntesd ezt az emberi férget, ha úgy jársz el, ahogy mondtam neked! Így az életét ugyan el nem veszted, de legalább a vagyonától megfosztod! Ez talán még nagyobb büntetés is neki, mert nem lesz gyorsan vége, hanem nyomoroghat egy életen át!

—És ha sokkal több a vagyona, s marad neki bőven?!

—Nem hinném hogy sokkal több a vagyona, akkor népes kísérettel utazgatna! De ha úgy van is, az sem számít, mert neked legalább hasznod származik a vagyonból amit megszerzel tőle, de ha a felesége leszel, semmi hasznod belőle, mert marad az egész az övé, a férjedé!

—Ez mind igaz, de Csillagfény, nekem olyan érzésem van hogy az a pénz mégsem igazán marad az enyém, mert te magadnak akarod megtartani az egészet!

—Nem is tévedsz! - bólintott őszintén Csillagfény. —Az a pénz arra lesz szánva, hogy vegyek a folyó mellett egy nagy birtokot, és rajta felépítsek olyan gépeket, amikkel fokozhatom rendkívüli hatalmam! Például nem is sokára igenis fogunk tudni olyan kardokat gyártani, amik más kardokat kettévágnak! Lesz aztán olyan fegyverünk is, amivel távolról sújthatunk le az ellenségre, messzebből mint az íj és a nyíl, amivel várak falait könnyedén ledöntjük, s még rengeteg mindenünk lesz! Nagyok leszünk, hatalmasak, legyőzhetetlenek! De az elején kell némi segítség, s ehhez kell a pénzed, Napsugár! Ha mellém állsz, te is úrnő leszel mellettem, független, akinek senki sem parancsol... engem kivéve, természetesen! S hogy nem vagyok minden ész híján, azt még kedves szüleim is be kell lássák, mert mégiscsak megmentettem Szépség életét!

—Nem hiszek a titokzatos találmányaidban. - rázta meg a fejét Pöröly nagypapa.

—De én igen! - mondta most Napsugár. —Különbén meg olyan mindegy... ha semmi nem lesz is belőle, de abban okvetlenül igaza van Csillagfénynek, hogy így legalább a vagyonától megfosztom azt a mocskos férget! - azzal megcsókolta Csillagfény kezét, mintegy alázata jeléül, s így szólt:

—Engedelmeskedem a parancsodnak, úrnőm!

—Azt fogják mondani, kurva vagy, mert eladtad a tisztességedet! - figyelmeztette őt Pöröly.

—Tudom. De akkor érezném magamat igazán kurvának, ha Kudarc felesége lennék! - vágott vissza Napsugár, s Csillagfényre nézve így szólt:

—Úgy lesz minden ahogy akarod!

S minden éppen pontosan úgy is lett, ahogy azt Csillagfény eltervezte! Azt az egyetlen kivételt kivéve, hogy nem lett mégsem kétezer aranyuk, mert Kudarc szülei égre-földre esküdöztek, hogy nem tudnak előteremteni többet mint ezerkilencszázhetvenkettőt, sírva könyörögtek Csillagfény lába előtt...

Úgy ám, Csillagfény és nem Napsugár lába előtt! Eleinte természetesen Napsugárhoz mentek, sőt, Napsugár szüleihez. De oda ugyan hiába, mert a szülőknél nem volt a lány, sőt, a szülők azonmód viharebesen kirúgták Kudarc szüleit, azt mondván, hogy ők nem stricik, hogy leányuk becsületét áruba bocsássák: ők azt akarják, hogy Kudarc és Napsugár egy párrá legyenek! Ezt a fiú szülei is bízvást szerették volna, de hát nem lehetett, mert Napsugár nem akarta! És Napsugár nem a szüleinél lakott már, hanem Csillagfénynél! Erre elmentek oda Kudarc szülei, de Napsugár gögösen csak annyit mondott, hogy ő látni sem akar senkit ebből a családból, az ő jogi képviselője Csillagfény, vele tárgyaljanak! S bárhogy igyekeztek is megmagyarázni Csillagfénynek a szülők, mennyire rendes fiú különben Kudarc, milyen jó volna Napsugárnak ha Kudarc felesége lenne, de Csillagfény nem hagyta magát.

—Ha továbbra sem értitek meg, hogy itt nem lesz házasság, akkor kidobatlak benneteket, és Kudarcot vagy kivégzik, vagy rohadhat élete végéig a börtönben, arra várva hogy Napsugár meggondolja magát, de nem fogja magát meggondolni, én úgy éljek!

S végül belátták hogy nincs más megoldás, sóhajtoztak, elmentek a bíróhoz, ott kifizették Napsugár kezébe a tengersok pénzt, erre a bíró kiengedte Kudarcot...

Bár igazán nem szívesen! Megalázva érezte magát, mert ez az ügy mégsem úgy lett elintézve ahogy ő maga szeretne volna, ahogy ítéletet hirdetett, hanem ahogy azt Csillagfény, ez az átkozott gyermekboszorkány eltervezte! Szívesen megverte volna, de nem tehetette, Csillagfény ezúttal tulajdonképpen semmi rosszat vagy törvénybe ütközőt nem művelt! Épp csak megjegyezte emiatt a bíró:

—Szép barátnője vagy te Napsugárnak mondhatom, hogy kurvát csináltál belőle! Mert most aztán biztos hogy kurva, eladta az ártatlanságát e sok pénzért!

—Nem kurva. Akkor lenne az, ha előre kéri a pénzt a lefekvésért. De Kudarc előbb feködött le vele, akarata ellenére, ezután már csak annyi történt, hogy Napsugár igyekezett menteni a menthetőt, kihozni a helyzetből amit lehet, s ezt senki nem veheti rossz néven tőle, mert mindenki nyerni szeret! És nyert is! Ő tehát nyertes, de Kudarc vesztes, elvesztette minden vagyonát, kudarcot vallott az életben, jó is hogy Kudarc a neve, lám, a neve lett a sorsa, de ez is azt bizonyítja, hogy ökök egy szokás csúnya nevet viselni! De úgy kell annak, aki iszik!

A bíró erre nem szólt semmit, de Napsugár szülei sem lettek meggyőzve Csillagfény szavai által, annyira nem, hogy kitagadták a lányukat valóban, mert ők is kurvának nevezték ezután. Napsugarat azonban ez nem nagyon érdekelte, nem volt már rájuk szorulva, ott lakott Csillagfényékkal, volt pénze is bőven, még ha az tulajdonképpen nem is az ő pénze is volt igazából, de Csillagfényé. Mert mindenki elképedésére alig kapta azt meg, ott a bíróéknál rögvést az egésztest Csillagfény markába nyomta:

—Tessék úrnőm, fogd, ez a tied!

—Megőrültél?! - meredt rá a bíró. —Neki adod?!

—Az övé. Az ő ötlete volt, megszolgált.

—De ez a te pénzed!

—Jogom van neki adni, vagy nem?!

—De miért?! És mi ez, hogy úrnődnek szólítod?!

—Ehhez is jogom van. Az én ügyem! - vetette fel a fejét morcosan Napsugár.

Az esetnek mindenesetre híre szaladt, s az emberek nem győztek csodálkozni rajta. A nagy, felnőtt Napsugár úrnőjének szólítja Csillagfényt, mintha az legalábbis hercegi poronty lenne?! Hihetetlen!

Mindez bő két hét alatt zajlott le, s ezalatt Szépség ott lábadozott a bíróéknál. Végülis egy koponyaalapi törés igazán nem akármilyen! Nemegyszer bizony kegyetlenül fáj a feje, és Csillagfény több alkalommal el kellett jöjjön hozzá utókezelést végezni, bármennyire utálta is őt a bíró, de nem tehetett mást, beengedte, mert a neje ezt akarta, meg mert amikor Szépség megtudta, hogy kizárólag a boszorkánygyanús kis Csillagfény volt képes életet lehelni belé, kerek-perec visszautasította hogy más akár csak hozzá is érjen, mert azt mondta, hogy ő csak ebben a pöttömke doktorban bíz, senki másban! Végülis neki drága az élete!

Aztán alig szerezte meg Kudarc minden vagyonát Csillagfény, ennyit mondott a bírónak Szépség:

—Na, ugye hogy kár volt e nagy patáliát csapni azért a hitvány szekérért, hiszen így sem maradt se magáé, se Kudarcé!

—De a tied sem! - vetette oda neki a bíró mérgesen.

—Az majd még elvállik.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy csak legyek egészségesebb, elballagok Csillagfényhez, és megkérdem, akad-e nála valami szolgálat amire felfogadna!

—Jaj, bárcsak eltűnnél már a házamból valóban, bárcsak úgy lenne! Tényleg kár volt befogadnom téged, igaza volt a nejemnek, nagyon elegem van már Csillagfényből és a bandájából! - sóhajtott a bíró. —Ennél rosszabb már nem is történhetett volna velem, ez az ocsmány kölyök teljesen lejáratott az egész falu előtt!

Erre nem válaszolt neki Szépség, holott a bírónak természetesen cseppet sem volt igaza. Nagyonis történt még sokkal rosszabb a bíró számára, de ezt akkor még nem tudta. S milyen jó is hogy nem tudta, számos álmatlan éjszakától mentette meg őt e tudatlanság!

A későbbi gondok egyelőre még nem jelentkeztek. Még jó egy hétig lábadozott nála Szépség, és Csillagfény naponta meglátogatta őt. Alkalmanként viszont nem időzött nála sokáig, nem is annyira azért, mert tudta hogy a bíró nem látja szívesen, inkább mert sok dolga volt: megvette a birtokát a folyó mellett, s lerajzolta a vízkerék-hajtotta pöröly tervét nagyapjának, meg még néhány más gép tervét is, és Pöröly nagypapi csak ámult a sok nagyszerű technikai leleményen! És Csillagfény kijelentette, hogy márpedig Pöröly apuka dolga hogy e sok mindent megvalósítsa, mert őneki elég az elméleti irányítás, ő tervez, a felnőttek ellenben kivitelezzenek! A kivitelező gárda tagjai közé sorolta be női mivolta ellenére Napsugarat is. De Napsugár nem ellenkezett, mert jövődő gazdagságát sejtette e gépekben ő is.

Aztán hogy egy alkalommal, amikor már épp azon törte a fejét Csillagfény, hogy Szépség már talán szállítható állapotban van, és esetleg jobban érezné magát nála, tehát el kéne vinni őt a bírótól, s ez a bírónak is legnagyobb öröme szolgálna, ekkor tehát, amikor elment a bíró portájára, az nem engedte őt oda be!

—Nem mehetsz Szépséghez, Csillagfény! - közölte vele ellentmondást nem tűrő hangon.

—Hogyhogy?! Rab talán?! - kérdezte gúnyosan Csillagfény. De majdnem seggre csüccsent attól, amit hallott.

—Úgy van, eltaláltad, valóban rab! Nincs is idebent, Kudarc régi helyére került, a pincébe! Emiatt felesleges is neki a kezelése, jobb ha odalent gyorsan meghal, mert úgylis az lesz a sorsa, épp csak sokkal kínosabb halállal mint amit egy betegség jelentene, tehát máris kotródhatsz innen!

—Mit követett el, kitekerte a kedvenc kutyád nyakát fél kézzel, amikor háltni is alig jár még belé a lélek?!

—Ne gúnyolódj te ebadta, és nem mondom el neked, hogy mit követett el!

—Rendben, ám akkor vedd tudomásul, hogy hazamegyek, de otthon megátkozom egész házad népét mindenestől! - kiáltotta Csillagfény, nem is azért hogy a bírót megijessze, de hallotta hogy a bíróné ott motoszkál a konyhában, s tudta hogy a természetes asszonyiség mélyen hisz az ő boszorkány voltában. S íme igaza lett, mert a bíróné e szavak hallatán fergetegként viharzott ki onnan.

—Ne! Kérlek ne átkozz meg minket! Elmondom inkább én, hogy mi ez az egész ügy! Ó hogy minek kellett e lányt befogadnia az én oktondi férjemnek! Tűnj el innét apjuk hallod-e, majd én elmondom Csillagfénynek amit kell!

A bíró vállat vont és bement, a bíróné pedig ezt mesélte:

—Tudd meg Csillagfény, hogy tegnap itt járt az uramnál Piszokfalva bírása, és amint megpillantotta Szépséget, rögvést közölte az én urammal, hogy egy keresett bűnözőt rejteget, egy valódi gyilkost! A lány igazi neve nem is az hogy Szépség, hanem hogy Okádék, és még csak gyilkosként sem közönséges gyilkos, hanem apagyilkos! Még ha nem is a nemzőapját ölte meg, de a nevelőapját... Már régóta keresték, de nem találták, azt hitték messze földre szökött borzalmas tette elől, de íme, a Sors igazságos, s most kézre került! S amikor ezt megtudta az uram, természetesen azonnal becsukatta a lányt a pincébe, mert a bírónak hisz természetesen, miért is ne hinne, az tiszteletre méltó személy, és most várja hogy a bíró, aki már távozott tőle, elküldje a maga faluja béli embereket a lányért, hogy Okádékot elvigyék oda, s bűnei helyszínén feleljen iszonyú tettéért!

—Nocsak! - tűnődött el Csillagfény, azzal így szólt pár pillanat múlva:

—Márpedig nekem mégiscsak Szépség marad! Én úgy nevezem! De mindegy is, a lényeg hogy beszélni szeretnék vele!

—Az nem megy! Nem engedélyezem! Senki nem válthat szót a rabokkal! - kiáltotta ki a bíró bentől, aki úgy látszik minden szót hallott.

—Igen, ez így van, természetesen senki sem beszélhet a rabokkal! Menj is haza gyermekem! - mondta jó hangosan a bíróné, majd Csillagfényre kacsintott, miközben ezt suttogta:

—Gyere velem!

Természetesen ugyanoda vezette a lányt ahol már járt is, a pinceablakhoz.

—Csak halkan, hogy senki meg ne hallja! - suttogta, azzal elballagott.

—Na, hogy volt ez a nevelőapáddal? - kérdezte minden bevezető nélkül Csillagfény a rácson túli sötétséget.

—Ó, hát te vagy az, Csillagfény?! De örülök, hogy hallom a hangodat! Látod, kár volt meggyógyítanod, mert jobb lett volna meghalnom, már megtudtam hogy azért amit tettem, halálra korbácsolás jár!

—Nono, nono! Hogy kár volt-e a gyógyításom, még kiderül; az biztos hogy annyi sokat foglalkoztam veled, hogy nem venném szívesen, ha rengeteg munkám feleslegesen elvégzetté lényegülne hirtelen át! Mindenesetre szavaidból kiderül, hogy elismered hogy gyilkoltál!

—Elismerem, el hát, s most hogy már nem kell a tettemet titkolni, bevallom inkább

hogy kifejezetten büszke vagyok rá!

—Nocsak!

—Úgy bizony! És amennyire megismertelek Csillagfény, bizton állíthatom, hogy éppen pontosan ugyanígy jártál volna el a helyemben te is! Mert az úgy volt, hogy nem sokkal a születésem után meghalt az édesapám. Olyan korán, hogy nem is ismertem őt. És engem tulajdonképpen a testvére nevelt fel, tehát a nagybátyám. Mert amikor apám már nagyon beteg volt, - így mesélte édesanyám - akkor odaköltözött hozzánk a testvére, úgymond ápolni, bár nem is igen segített az ápolásban, inkább még őt is anyámnak kellett eltartania és kiszolgálnia! Aztán hogy apám meghalt, kezdett úgy viselkedni, mintha övé volna a ház, mintha anyám férje volna, hált is vele nemegyszer, és anyám szegény nem mert ezellen tiltakozni, mert egy brutális barom volt, mindig mindenért verekedett, még akkor is amikor nem volt részeg, holott többször volt részeg mint józan! Nemegyszer például csak úgy kikötözött egy fához engem is, anyámat is, mindössze azért, hogy amíg alszik, addig ne motoszkáljunk a házban, mert azzal megháborítanánk az ő nyugalmát! Nem múlt el úgy hét, hogy ne lettem volna kékre-zöldre verve, aztán amikor már nagyobbacska lettem, rendszeresen meg is erőszakolt!

—Téged?! - ámult Csillagfény, mert ha Szépség nagyobb is volt mint ő, de azért eléggé kicsi még az ilyesmihez. Illetve, most már nem is olyan kicsi, de nyilván nem mostanában történt vele az erőszak...

—Igen, engem!

—Hány éves voltál, amikor először hált veled?!

—Nem sokkal múltam nyolc. Na és én túrtam egy darabig, túrtam, anyám is túrt, szoltunk a bírónak is, mindenkinek, de soha senki át nem jött hogy segítsen rajtunk, hiába ordibált a nevelőapám, hiába dühöngött és verekedett! Pedig látták hogy nemegyszer baltával a kezében kergetett minket! Volt olyan is, hogy belelökött a jeges folyóba, és ott állt annak a partján hogy ki ne jöhessenek onnét, ott állt majdnem egy órát, utána meg is betegedtem, köhögtem, fájt a mellem, majdnem belehaltam... És olyanokat mondott, hogy itt minden az övé, mert úgy illett volna hogy a testvére halála után ő örököljön, ne anyám! És senki nem segített, se a bíró, se senki, a bíró azt mondta hogy amíg emberhalál nem esik, addig ez családi ügy, nem rá tartozik! Na és ezt nemegyszer elmondta, s egy alkalommal amikor épp megint megerőszakolt, és még sok ocsmányságra is rákényszerített, amiket nem is szívesen mondanék el, szóval azután ezt gondoltam:

—Jól van! Ha ezt akarjátok, akkor lesz emberhalál!

És akkor óvatosan kibújtam mellőle, felemeltem a fejszét, és addig vertem a fejét, amíg csak úgy szét nem ment, hogy körömnynél nagyobb foszlányok nem maradtak belőle. Azt akartam hogy soha de soha ez az ember meg ne verhessen engem, más egyebekről nem is beszélve! És erre igenis büszke vagyok, megérdemelte a halált, megám, vastagon, és újra megtenném ha kellene! Szóval így esett az ügy!

—Ki tanúsíthatja a szavaidat?

—Az édesanyám, de bárki más is elmondhatja a faluban hogy miként éltünk! De nem hiszem hogy emiatt ne büntetnének meg! - és Szépség elsírta magát.

—Amit tudok, megteszek érted! - mondta Csillagfény, azzal elment, főleg amiatt, mert lépteket hallott, s nem akarta hogy rajtakapják.

Az hogy segít Szépségen, szép elhatározás volt, a kivitelezés azonban nehéz, már amiatt is, mert azt sem tudta egyelőre, mit tegyen! Pénze ugyan van már elég ahhoz, hogy akár egy sok fős martalóccsapatot is felbéreljen, akik majd kiszabadítják a lányt

a börtönből, csakhogy: mi legyen vele azután?! Szökjön örökké, élete végéig?! Különben is, mindenki azonnal reá, Csillagfényre gyanakodna!

Csillagfény ugyan okos leány volt, nagyon okos, sőt talán még zseniálisnak is lehetett mondani, s emellé még hozzá kell számítani azt is, hogy messze magasan képzetebb volt természettudományos téren, a sárkánynak hála, mint bárki kortársa, de azt ő is tudta, hogy ide nem olyasféle tudás kell mint amivel ő rendelkezik, hanem a helyi törvények beható ismerete! Mert törvényesen kell megmentenie Szépséget! És ő nem igazán ismeri a ritkább törvényeket, tulajdonképpen egyáltalán nem! Segítségre van szüksége!

Hirtelen elmosolyodott. Majd talál ő segítséget! Miért is ne találna, ő már gazdag, s aki gazdag, az mindent megtehet, segítséget megvehet, s egyáltalán: hiszen a törvények is mindig a gazdagok oldalán állnak!

Alig ért haza, nem szólt egy szót sem a szüleinek, máris lóra pattant és elvágatott, csak úgy porzott utána az út.

Késő éjszaka tért haza, akkor, amikor már mindenki igazán aggódott érte, s hozzá teljesen jogosan, mert annyira de annyira késő éjjel tért vissza, hogy tulajdonképpen már nem is éjjel volt de reggel, legalábbis hajnal, tudniillik hajnal háromnegyed öt!

Nemcsak anyja és nagypja, de bizony Napsugár sem aludt egy szemhunyaszt sem! Rá vártak, és azonnal le akarták őt támadni a kérdéseikkel, de alig pillantotta meg őket, Csillagfény azonnal felemelte a kezét a magasba, tiltóan.

—Csitt! Egyetlen szót se halljak meg, felesleges is, úgyis tudom, mit akartok kérdezni! De egyelőre nem válaszolok, mert nincs idő rá, hanem hallgassatok meg: ugye láttátok a gépeim terveit?! Ugye belátjátok, hogy nagyon ötletes vagyok, s valószínűleg lesz is még sok-sok jó ötletem?! S ami a legfőbb, belátjátok, hogy a sok gép mellé sok-sok munkáskéz kell?! És hozzá olyan dolgos kezek, melyek megbízhatóak, olyan emberek tehát akik nem fecsegnek, nem árulják el a titkainkat, nem is nagyon babonásak, mert az még hagyján ha elhiszik hogy boszorkány vagyok, ez talán még jó is, de más bugyutaságban igazán ne higgyenek, ne kezdjenek megrémülni akár tőlem, akár a gépektől, mert akkor elszöknek?! S hozzá nem is kérnek sokat tőlünk?! Tehát olyan emberek kellenek, minél többen, akik hű híveim lesznek, akik számára én királynő vagyok már jelen pillanatban is, de olyan királynő, akit szeretnek és szívesen szolgálnak?!

—Igen, de nem értem hogy... - kezdte Reménység.

—Akkor pedig leghőbb érdekünk, hogy megmentjük a halálra korbácsolástól Szépséget, akiért különben is sokat fáradtam az utóbbi hetekben, és ki nem állhatnám, hogy e rengeteg fáradozás elföldeltessék!

Eddigre ez-az a faluból már Reménységnek és Pörölynek is elpletykálta, mi is a helyzet a tolvajgyanús leánnyal, s most anyja elfintorította az arcát.

—Ide akarsz hozni a nyakunkra egy gyilkost?!

—Én is megöltem volna azt a férfit ha mindaz igaz amit Szépség állított róla, egyetlen különbség az, hogy jóval előbb öltem volna meg mint ő, már a legislegelső erőszak után! Sőt, azt hiszem ezt te is anyám, megtetted volna! - nézett keményen anyja szemébe Csillagfény.

—Jó, jó, de épp ez az: ha igaz, amit a leány állít!

—Anyám, Szépség nem igazán felnőtt nő még, sokkal inkább gyerek, és bár tudvalevő hogy akadnak valóban vásott, komisz kölykök, de azért a legelkanászkodottabb csemete sem válik komoly ok nélkül gyilkossá, pláne nem egy leánygyermek! De szerintem még

a fiúk sem! Ehhez igen komoly ok szükséges! Pusztán tehát már az a tény is hogy gyilkolt ilyen fiatalon, valószínűsíti a szememben, hogy neki volt igaza! Tehát, ha egy kisgyerek gyilkol, akkor szerintem eleve az helyes, ha azt tételezzük fel hogy neki van igaza és jogosan cselekedett, hogy ártatlan, és csak akkor nevezhető bűnösnek, ha rendkívül komoly bizonyítékok szólnak amellett, hogy mégsem volt jogos ölnie! Amíg ilyen bizonyíték nincs, addig a szememben ártatlan, nem úgy ártatlan hogy nem ölt, hanem úgy, hogy teljesen jogosan ölt!

—Kivéve ha örült.

—Nem az. Eleget beszélgettem vele ahhoz hogy megítéljem: semmi baja!

—Ne viccelj Csillagfény, nagyonis lehet hogy örült, hiszen még az agyába is beleturkáltál!

—Ez nem igaz, csak a koponyacsontját hoztam rendbe, amennyire tudtam! S ettől nem hülyébb lett, de egészségesebb, hiszen ezután tért magához! És különben is: amikor gyilkolt, semmi baja nem volt még se a fejének, se az agyának! És különben sem tűnök vitát: ez parancs!

—Parancs?! - ámult nagyapja.

—Az. Ez Csillagfény királynő parancsa!

—Leányom, én nem igazán kívánom hogy egy gyilkos éljen köztünk, megvallom, félek tőle, mi lesz ha kitör belőle megint a gyilkos indulat, és most az én fejembe állítja bele a baltát! - ellenkezett még mindig Reménység.

—Nem kell félni tőle, de különben meg egyszerű a helyzet: ne parancsolgass neki, és ne verd! Parancsokat úgyis én akarok neki adni, az én alattvalóm lesz.

—Miféle alattvalód?

—Eleinte afféle mindenese, meg kell tennie mindent amit mondok, mert kevés az emberem a sok géphez amit tervezek, később ha megengedhetem magamnak, udvarhölgyem lesz, s nem sok dolga lesz már! Különben remek kislány szerintem, hamar összebarátkozol majd vele!

—Még hogy kislány, hozzád képest érett, felnőtt nő! - mormogta Pöröly.

—Mik a parancsaid, úrnőm? - kérdezte engedelmesen Napsugár.

—Látod anyám, végy példát Napsugárról, ő nem vitatkozik velem!

—Sőt, örülök hogy lesz egy jó barátnőm. - válaszolta Napsugár.

—Egyáltalán, miként képzeled el ezt a „megmentést”?! Remélem nem erővel?! - gyanakodott édesanyja.

—Úgy sem volna lehetetlen, de sokkal jobb ötletem van. Mi sem egyszerűbb ugyanis ennél! De nem itt Kódisfalván mentjük meg, hanem Piszokfalván, mert ott akarják elítélni.

—Nem értem, ha itt is megmenthetnéd, minek várni vele, míg odaviszik?!

—Mert csak akkor tudom megmenteni, ha előbb teljesen törvényesen halálra ítélik! - mosolyodott el titokzatosan leánya.

—Hát ezt nem értem! - ámult Pöröly nagypapa.

—Pedig muszáj lesz megértened, mert a megmentésben a tied lesz a kulcsszerep!

—Az enyém?!

—Úgy ám! - azzal Csillagfény így szólt:

—Nem akárhol voltam ám ma napközben! Elmentem a városba, és ott sok pénzt fizettem egy nagytudású ügyvédnek, aki jó tanácsot adott nekem! Szépség megmentéséhez nem kell más, mint... - azzal Csillagfény beszélt tovább, de a nagypapa alig pár szó elhangzása után felháborodottan kiáltott fel:

—Szó sem lehet róla!

—Pedig egyedül te mentheted meg!

—Akkor sem! Nem, nem és nem!

—Nincs időm a vitára, papus! Úgy tudom hogy ma délután már el is vitték innen Szépséget, tehát azonnal nyergelj, mert utol kell érünk őket, sőt megelőzni, hajnalra ott kell lennünk Piszokfalván! Az emberem már vár bennünket!

—Miféle embered?!

—A jogi szakértőm, akit alkalmaztam erre az ügyre a fővárosból! Nem akárki, hanem a Királyi Közjegyzői Hivatal egyik embere! Sok pénzt fizettem neki hogy ott legyen, s támogasson, s nem akarom hogy e pénz ki legyen dobva! Tehát nagyon kérlek ne vitatkozz, mert ha miattad ki lesz végezve első paciensem s főleg egyik barátnőm, azt sosem bocsátom meg neked!

—De hogy is néz ki az, hogy én...

—Egyáltalán nem érdekel miként néz ki, mert akárhogy nézzen is ki, azt tudom hogy mindenképpen sokkal szebben mutat, mint egy halálra korbácsolt nő teteme! Tehát fel a lóra és indulás de azonnal, mert megharagszom!

Pöröly nagypapa feltápáskodott.

—Minek is kellett a herceggel üzekedned lányom – fordult Reménység felé – igazán nem ilyen pökhendi, arrogáns, parancsolgató, úrhatnám unokát akartam!

—Bezzeg a víz hajtotta pöröly tetszik, mi, pedig arra is én jöttem rá! - vágott vissza Csillagfény, azzal máris nyitotta ki az ajtót előttük.

És anyja meg nagypapa követték. Nemigen tehettek mást! Csillagfény ugyan valóban meglehetősen kibírhatatlan, szemtelen kölyök volt ami a modorát illeti, s az is igaz hogy ugyancsak gyermek volt még, de az is biztos, hogy idáig már alaposan bizonyított nekik! Holott Reménység és Pöröly még nem is látták a holografikus-virtuális sárkányt, amit Csillagfény a körmeiből képes megidézni!

Nem látták, de Csillagfény akkor is bizonyított. Bizonyított a sok jó gépével, amik ugyan még meg sem épültek, kivéve a víz hajtotta pörölyt, de legalább az megépült már és fényesen bevált; azután meg a még meg nem épült gépek tervei is sikert ígérőnek tetszettek! Az is tagadhatatlan, hogy sikeresen meggyógyította Szépséget, erre senki más sem lett volna képes, és szerzett nekik így három aranyat; később meg még további több mint ezerkilencszázat! Iszonyatos vagyon, soha de soha még ilyen gazdag nem volt a családjuk! És ezt még csak nem is úgy szerezte hogy bármit is kellett volna adniuk érte, s még Csillagfény sem a saját tisztességét bocsátotta áruba, hanem tulajdonképpen egy másik lány, Napsugár tisztessége-becsülete útján szerezte meg magának a pénzt, ami kétségkívül kényelmes módszer, arról már nem is beszélve hogy épp ez a Napsugár hű kutyaként követi, úrnőjének nevezi, vakon hisz benne, hogy Csillagfény hatalmas varázsló vagy boszorkány, és egyszer még okvetlenül királynő lesz! Mondhatni tehát, hogy a rengeteg pénz mellé Csillagfény egy hű rabszolgát is szerzett önmagának!

És mindezt már most, tíz esztendősen! Igen, ha már ilyen fiatalon erre képes, talán nem is lehetetlen hogy később még királynő is lesz belőle, ha kitart bámulatos szerencséje, nomeg esze!

A sok pénzt természetesen elvehetnék Csillagfénytől, de talán nem volna bölcs lépés ez! Mert hátha még lesznek hasonlóan kiváló ötletei! Különben is, Napsugár azonnal hevesen tiltakozna, hogy ő a pénzt Csillagfénynek adta, és nem nekik! S még igaza is volna! Semmit sem tehetnek!

Nincs más tehát, és hacsak egy megoldás van, nem szabad összeveszni vele! A legképtelenebb követeléseit is teljesíteni kell, amíg csak az életüket veszély nem fenyegeti

emiatt! Bízni kell lányok kiválóságában, mást nem tehetnek!

* * *

Piszokfalván nagy tömeg tolongott a piactéren, holott vásár sem volt. De mindenki kíváncsi volt Szépség, azaz, itteni nevén nevezve: Okádék büntetésére! Még néhány járni képtelen nyomorék is elvitette vagy elvonszolta magát ide.

Délre volt tervbe véve az ítélethirdetés, és a falu bírása pontosan be is tartotta az időpontot, mert bár már jóval korábban is ott tolongott minden ember, de ő bizony akkor is csak harangkongatáskor vezettette elő a leányt, aki különben ugyancsak lassan bírt járni, mert még igen gyöngé volt, és a hosszas lovagoltatás sem tett jót neki, amíg a bíró által küldött legények ide elhozták előző este. Olyan sápadt volt, hogy féltő volt, mindjárt összeesik. És nem is akart sietni. Minek?! Ő is látta a piactér közepére elhelyezett derest, ami mellett a falu hóhéra is ott állt, s neki igazán nem volt sürgős, hogy hamar kapja meg mindazt a sok korbácsütést, amibe végül bele kell hálnia!

S most fel is kiáltott:

—Tiltakozom! Mi dolog az, hogy máris ide készítették a vérpádot, amikor még törvényes ítélet alatt sem állok?! Mit jelentsen ez, hogy eleve feltételezik a bűnösségemet, minden vizsgálat és ítélet nélkül?!

A bíró összevonta a szemöldökét.

—Teljesen felesleges a nagy vizsgálódás, mert mindenki tudja hogy mit csináltál, meg is találtuk nevelőapád tetemét, te magad is elszöktél, nyilván mert magad is tudtad, hogy amit elkövettél az gonosz és megbocsáthatatlan tett, amit nem úszhatsz meg büntetés nélkül!

—Milyen érdekes, hogy ennyire védi mindenki egy részeges, erőszakoskodó, ördögi férfi érdekeit, az enyémet és édesanyámét pedig senki, holott azt is tudja mindenki, hogy mit kellett elviselnünk, számtalan tanú van erre, hozzád is számtalanszor elmentünk könyörögni bíró úr hogy védj meg minket, de semmit nem tettél!

—Mert nem állt módomban. Ám az emberölést semmi sem igazolhatja!

—Nem-e?! - hangzott most egy vékony kislányhang a tömegből. S amikor odanéztek, azt látták hogy Csillagfény furakodik át az első sorokon, s kilépve a nézők közül, megáll Szépség mellett.

—Ha annyira semmi sem igazolhatja az emberölést, akkor halljuk, miként is lehet megengedni a háborúkat?! Sőt, akkor hogy is szabadna e lányt itt halálra ítélni, hiszen akkor az ő halálát sem igazolhatja semmi!

—Ez komoly tárgyalás, nem tűrhetem hogy rosszcsont kölykök, pláne nők megzavarják, tehát tűnj el innen te fehércseléd, vagy megvesszőztetlek! - mordult rá zordonul a bíró.

Igen ám, de meg kell mondjuk, hogy ezen alkalomra ellátogatott e faluba Üresfej is, Kódisfalva bírása, s ha e faluban senki nem is ismerte Csillagfényt, de ő aztán annál jobban! És természetesen nem állt messzire Piszokfalva bírájától, s most mellé lépve a fülébe súgta:

—Magam is egyetértek vele hogy tűrhetetlen amit ez a kölyök megengedett magának, de figyelmeztetlek bíró uram, hogy e lány az én falumból származik, s igazán nem azért mondom hogy védjem, én sem kedvelem, de elképesztő a furfangja, emellett lehet hogy boszorkány is, a feleségem mindenesetre sziklaszilárdan hiszi hogy ez egy gyermekboszorkány, s mások is ezt hiszik a faluból, meglett férfiak is, tehát kérlek vigyázz a szavaiddal és a tetteiddel, mert nem akarom hogy megszégyenítsen téged, amint azt

velem már nemegyszer megtette!

—Ez a taknyos?! - meredt Csillagfényre elképedve a bíró.

—Ő hát!

—Ugyan mit is tehetne, s egyáltalán, akkor lennék a legnagyobb szégyenbe esve, ha eltűrném az ilyesmit egy kölyöklánytól! Tehát takarodj! - lépett fenyegetően Csillagfény felé.

Csillagfény egy tapodtat sem mozdult, mindössze magasba emelte jobbját, és csetintett egyet. Erre azonnal melléje lépett Reménység is és Pöröly is. Most már legalább azt nem lehetett állítani, hogy csupán egy kis kölyöklány ellenkezne a bíró úrral! Mindazonáltal még mindig kisebbségben voltak, semmi esetre sem túlerőben.

Most még valaki előretolakodott.

—Engedjete, engedjete! - hangzott hátulról egy asszonyi kiáltás, majd átnyomakodott egy vékony, megviselt ábrázatú, sovány asszony a tömegen, és szinte rázuhant az összekötözött kezű Szépségre.

—Jaj édes leányom, jaj nekem, meghalok ha te is meghalsz! Úgy sajnállak, miért is nem én öltem meg azt az átkozottat, akkor most nem kéne végignéznem a halálot! - és eleredtek a könnyei.

—Hát tudod, az már nekem is eszembe jutott, hogy disznómód viselkedtél, és ocsmányul, undorítóan gyáva vagy, mert valóban, micsoda dolog is az, hogy egy gyermeknek kell a család megmentőjévé válni, amikor ott lenne erre a szerepre a felnőtt édesanyja is! - mondta e szavakat Csillagfény, és ahogy a nőre nézett, a tekintetében igazán minden volt csak elismerés nem.

Erre megszólalt Szépség, s még ő volt az, aki anyját védte!

—Kérlek ne bántsd őt Csillagfény, nem tehetett semmit, anyám halálos beteg, nagyon fáj a melle, köhög is, gyakran van rosszul, igen gyenge...

—Csak ne vedd! Ez csak súlyosbítja a vétkét, mert ha amúgy is közeli a halála, akkor pláne megtehetette volna ő azt amit te, nemigen kell ahhoz nagy erő, hogy egy alvó embert fejbe vágjon a fejszével, s akkor neki igazán olyan mindegy lett volna már a büntetés is, nem sok évet vesztett volna a kivégzéssel! De hagyta hogy inkább te vond a fedre a törvény haragját, te, aki ifjú vagy, aki előtt ott áll az egész élet! Ó hogy én mennyire megvetem ezt a nőt, hogy mennyire hitványnak tartom!

—Kérlek mégse vesd meg őt mert bár sok igazság van abban amit mondtál, de biztos vagyok benne, meg is tette volna azt amit én, ha egyáltalán eszébe jut, hogy ezt kéne tenni! De én nem szóltam neki a szándékomról, holott ha megmondom neki mire készülök, biztos nem hagyta volna, megteszi inkább ő maga helyettem! Kegyelmezz neki, könyörgök!

A bíró eddig csak azon tűnődött, mire vélje Csillagfény, valamint e felnőtt nő – Reménység – és Pöröly nagypapa felbukkanását, mit akarhatnak ezek, és folyamodjék-e erőszakhoz, ám most akaratlanul is Szépségre terelődött a figyelme.

—Mit beszélsz?! Anyádnak kérsz kegyelmet aki ártatlan, nem magadnak, és a kegyelmet sem tőlem kéred, hanem ettől a csitritől?!

Szépség erre nagy bátran a szemébe nevetett.

—Miért is ne, itt ő az úrnő! Eddig féltem, de most hogy megláttam, már semmitől se tartok! Itt óhatatlanul az fog történni, amit ő akar!

—Na most már aztán elég a szemtelenségből, ezt nem tűrhetem! Távolítsátok el ezt a zokogó nőt mellőle! - intett a hóhérlegényeknek, és Szépség anyjára mutatott.

—Csak még egyszer hadd öleljem meg...! - sikoltotta az anya, de Szépség csak mosolygott, és ennyit mondott nyugodtan:

—Mit se aggódj anyám, nekem semmi bajom sem eshet, én Csillagfényé vagyok, az életemet is megmentette már egyszer, és most is megteszi!

—Hogyan?!

—Fogalmam sincs, de tudom hogy ide se jött volna, ha nincs rá valami terve!

Ez nem igazán győzte meg a mamát, gondolhatjuk! Csillagfény igazán nagyon kicsi volt ahhoz, hogy holmi legyőzhetetlen hősnek tűnjék bárki szemében is! Látszott rajta, hogy saját lányánál, az ítélet alatt álló Szépségnél is fiatalabb, nem is kevés!

Nem tehetett azonban mást, hátrébb lépett, de így sem távozott az első sornál meszszebbre. A bíró most a Csillagfény mellett álló két felnőttre nézett, Reménységre és Pörölyre.

—Ti mit akartok itt?! Azt hiszitek, megakadályozhatjátok a törvénykezést?!

—Eszünk ágában sincs ez – válaszolta Csillagfény – ítélkezz csak legjobb belátásod szerint bíró úr, elismerjük mi magunk is, hogy ehhez jogod van, épp csak azt szeretnénk ha ez valóban jogszerű ítélet lenne, ennek pedig előfeltétele szerintem hogy mindenki elmondhassa a véleményét, pláne a vádlott mellett szóló enyhítő körülményeket, még én is! Anyám és nagyapám kizárólag azért léptek mellém, hogy te meg ne veret-hess!

A bíró már majdnem nekivezényelte Csillagfénynek is a hóhérlegényeket, de aztán belegondolt hogy sosem volt ő rosszban Üresfej bíróval, aki nyilván nem alap nélkül figyelmeztette rá hogy Csillagfény, ha kicsi is, de ravasz, veszélyes valaki lehet! Aztán abba is belegondolt, a leány bátorsága imponálhat sokaknak a faluból! Ezért inkább ezt kérdezte:

—És mi az a vélemény, amit elmondásra érdemesnek tartasz?! Meghallgatlak, de csak ha gyorsan mondd!

—Az én véleményem csak annyi, hogy a jogos önvédelem nem büntethető! S az is jogos önvédelem, ha valaki ragaszkodik ahhoz, hogy léte emberi élet legyen! S ha a társadalom elvárja hogy senki ne bíraskodjék önhatalmúlag, akkor megkérdem én, hogy ugyanez a társadalom miért is nem szolgáltatott igazságot és védelmet már korábban ennek a családnak, a zsarnok nevelőapával szemben?! Hiszen már ott kezdődik a dolog, hogy annak nem is volt joga abban a házban lakni, nem az övé volt, tehát nem volt igaz az, hogy te bíró úr nem tehetél addig semmit, míg nincs hulla! A férfi birtokháborítást követett el amikor ott lakott, ítélkezned kellett volna, hogy hagyja el a házat, ami nem az övé! Szépség az egyetlen dolgot tette csak, amit tehetett!

—Miféle szépség?

—Úgy döntött, hogy ez a neve ezentúl.

—Illetlenség!

—Akkor is az ő dolga és joga. És ne ezzel foglalkozz, ha kérhetlek!

—Jó. Ennyi volt amit mondani akartál?!

—Ennyi.

—Rendben. Meghallgattalak. Akar még valaki mondani valamit?!

Senki sem szólt. Erre a bíró nagyot lélegzett, és ezt mondta:

—Tehát senki nem akar többet szólni! Nagyon helyes! Nos, az ügy teljesen világos! Meglehet tán, hogy Okádék nevelőapja helytelenül viselkedett, hogy túl mértéktelen életet élt, hogy erőszakoskodott, sőt még az is lehet, hogy nem volt joga abban a házban lakni. Akkor sem tagadható azonban, hogy ember volt, akinek élete kedves Isten előtt! Nevelte is leányát, gondoskodott róla, ha nem is mindig megfelelően, s mindezt Okádék azzal „hálálta meg”, hogy megölte őt! Okádék tehát gyilkos! Belátom hogy némi enyhítő körülmény szól a javára, mert valóban van tudomásom róla, hogy gyakran

megverte őt az áldozat, de nem sokkal többször mint számos más gyermeket, és arra sincs semmi bizonyíték, hogy ilyenkor Okádék nem jogosan kapott-e ki, mert megfélekedett vagy az illő szemérmetességről, amit egy nőnek egy férfi iránt tanúsítani illelnek, vagy a gyermeki tiszteletről, amit egy felnőtt iránt tanúsítania kell bármely gyereknek, különösképp akkor, ha az a férfi a nevelőapja!

—Jogtalanul! - kiáltotta közbe Szépség.

—Mindenképpen van rá bizonyos jogcíme, mert Isten engedelme nélkül nem kerülhetett volna nevelőapai helyzetbe! Ennek ellenére elismerem, hogy némi enyhítő körülmény valóban szól a javadra. Tettedet azonban súlyosbítja is, hogy nem hirtelen felindulásból követted el amit tettél, nem egy verekedés-veszekedés közben, hanem aljasul, hideg fejjel, hidegvérrel, előre megfontolt szándékkal, amikor ő aludt, védekezni képtelen volt...

—Naná, ha megvárom hogy tudjon védekezni, ő öl meg engem! - kiáltotta megint Szépség.

—Elhallgass! Tehát bőségesen volt időd átgondolni tettered fertelmes mivoltát, mégis elkövetted! Márpedig a gyilkosság a lélek gonoszságából fakad, de különösen az előre megfontoltan elkövetett gyilkosság bizonyítja elkövetője éjsötét lelkületét! Mindezt megfontolva úgy kell döntsek, hogy nem vagy méltó a további életre, Okádék, hacsak nem éled túl Isten különös kegyelméből azt a kétszáz korbácsütést, amit most kimérek rád! Mert a gyilkosok büntetése ez, és semmi okot nem látok rá, hogy kivételezzek veled!

Szépség rémülten nézett körbe, el is sápadt, ha ugyan lehetett még az eddigieknél is sápadtabb, de amikor pillantása Csillagfényre terelődött, az kacsintott egyet rá, ebből megértette hogy semminek nincs még vége, még semmi sincs veszve, s ettől megnyugodott, vonásai kisimultak. Bár azt elképzelni sem tudta, mi következhetne még!

A bíró körbenézett.

—Van esetleg ellenvetés?! - kérdezte gúnyosan, különösen Csillagfényre pillantva.

—Nincs! - rázta meg Csillagfény a fejét mosolyogva.

—Mertem remélni! Tehát az ítélet jogerős! Hóhér... - kezdte, ám ekkor megszólalt Csillagfény.

—Bocsánat, egy pillanatra! Szépség tehát el lett ítélve most, ő e pillanattól számítva elítélt bűnöző, igaz?

—Igaz, na és?!

—Hadd kérdezzek meg még egyszer mélyen tisztelt bíró úr: Szépség, akit te Okádék-nak nevezel, mostantól számítva, sőt, már legalább egy perce elítélt bűnöző, efelől semmi kételyed, ehhez a kétely legcsekélyebb árnya sem férhet?!

—Igen, igen, igen, mit akadákoskodol, mi a fenét akarsz ezzel?!

—Csak azt, hogy ha elítélt bűnöző, akkor vonatkozik rá a legendás Szent Lábszag király kettőezeröttszáztizenegy esztendővel ezelőtt kiadott törvénye! Ő, a Legfelségesebb úgy rendelkezett az Igazságok Összgyűjteménye című törvénygyűjteményében, egészen pontosan a negyedik fejezet hetvenhetedik cikkelyében, hogy – idézem - „Továbbá elrendeltetik a kegyelem és megbocsátás legfelségesebb és legnemesebb érzelmei jegyében, hogy akármely bűnözőről lett legyen is szó, de ha valaki hajlandó úgy nyilatkozni a büntelen emberek közül, hogy ő azt az elítélt latrot élete párjául elfogadja, akkor azonmód házasíttassék is össze vele, és a bűnöző az addig elkövetett mindenemű vétke alól mentessék fel, mert kegyelmet nyert ő az őt szerető tisztességes ember szívének szeretete által! Oly tisztán áll ezek után előttünk, mint egy újszülött, mert megigazult egy másik ember szeretete által! Mindemellett jogosnak tartom e rendelkez-

zést avégett is, mert lehet hogy bűnét amiatt követte el, mert nem állt mellette egy szerető házastárs, aki a jó útra időről-időre visszanoszogatja, ha az arról letéréssel kacérkodna! Így legyen hát, mert ezt bölcs törvénynek tartom!”

—Eddig tehát az idézet – folytatta Csillagfény – s mert e törvényt azóta sem vonták vissza, ez ma, most, jelen pillanatban is érvényes! Aki akarja tehát, nőül veheti Szépséget, s ezzel megmentheti őt a haláltól!

—Ha a lány hajlandó hozzámenni. - szólalt meg a bíró egyik tanácsnoka.

—Nehezen tudom elképzelni hogy ne azt választaná a korbács és a halál helyett! - vi-gyorgott rá gúnyosan Csillagfény.

—De hát e törvényt én is ismerem – szólalt meg végre a bíró döbbenten – ám ezt rend-kívül ritkán alkalmazzák, és kizárólag olyan esetről tudok, hogy valamely férfit ment meg így a haláltól egy nő, általában valami vén, karóorrú, bányaré-m-külsejű öreglány, aki másképp nem kapna férjet magának senki mást sem!

—Nem számít! - legyintett Csillagfény nagyvonalúan. —Szent Lábszag király törvénye nem említ olyasmit, hogy csak nő lehet a megmentő, és csak férfi lehet a megmentett! Való igaz, ez úgy szokott lenni ahogy mondtad, mert több férfi bűnözők mint nő, s ezen nem is csodálkozom, mert már réges-rég tudom, hogy a férfiak messze sokkal nagyobb gazemberek mint a nők! De attól a törvény érvényes fordítva is, mert benne világosan le van írva, hogy az „élete párjául való elfogadás” a lényeg, tehát nem szűkíti le a házasság aktusát mindössze a férjül vevésre!

—Ugyan már, hagyd ezt abba, ennek semmi jelentősége, mert úgysem hiszem hogy lenne olyan bolond férfi, aki képes lenne feleségül venni ezt a nőt! Hogyisne, hogy az-tán retteghessen egy életen át, hogy az első házastársi vita során, sőt, azután órákkal később, amikor már alszik, a fejébe állítsa a húsvágóbárdot?! Nem hiszem én azt, hogy akadna ilyen buggyant, lökött férfi!

Erre Csillagfény meglökdöste kissé a mellette álló Pöröly nagypapa fenekét, s mert a nagypapi még mindig habozott, ezt sziszegte feléje halkán:

—Mozdulj már, másképp egy életre megharagszom!

Erre Pöröly nagypapa mélyet lélegzett, s egy „lesz ami lesz” - tekintetet vágva előrelé-pett.

—Én ezennel bejelentem, hogy hajlandó vagyok őt feleségül venni! Sőt, követelem a jogot rá, hogy élhessek e jogommal! Azaz mit is beszélek, na... hogy elvehessem, mert izé, jogom van rá, ahogy azt Csillagfény mondta... vagyis hogy idézte, mert ugye Lábszag király... Szóval tudja mindenki hogy mit akarok mondani, na! - és mert zavarban volt, s mert tudta is hogy zavarban van, és nevetségesen beszél, inkább elhallgatott, de annál dacosabban szegte előre az állát.

A nagypapa e bejelentése mindenkit mély döbbenetbe kergetett!

Soká-soká nem szólalt meg senki, végül a bíró ezt kérdezte:

—Megörültél, vénember?! Hány éves is vagy te?!

—Nemrég múltam hatvankettő!

—Na tessék, hatvankettő, ez a lány meg itt tizenkettő! Nemhogy az unokád, a déduno-kád is lehetne!

—Na és?! Finom ám a pipihusi!

—Ne vágj fel, semmit nem tudnál kezdeni vele!

—Az az én dolgom. Ne ezzel törődj, jogom van hozzá, és élni akarok törvényadta jo-gommal!

Na már most, a dolgok ilyenén alakulása a legcsekélyebb mértékben sem tetszett a

bírónak! Hogy is tetszett volna neki, amikor egyelőre úgy tűnt, igaza lesz az elítéltnak, hogy itt minden úgy lesz, ahogy azt Csillagfény akarja, sőt, Üresfej bíró is figyelmeztette őt, hogy legyen óvatos ezzel az agyafúrt Csillagfénnel, s annak is igaza lett! Mindez, úgy érezte, az ő tekintélyét csorbitja! Ha ez a Szépség-Okádék megússza büntetlenül a gyilkosságot egy szimpla házassággal, akkor az ő tekintélyének örökre vége!

—Nem is hiszem, hogy a lány hajlandó lenne hozzád menni! - mondta.

—Bár el kell ismernem hogy kérőm meglehetősen távol áll az ifjúi életerőtől – válaszolta Szépség – de azért igenis hajlandó vagyok hozzámenni, mert mély meggyőződésemm hogy ami híja van szépségének és ifjúságának, azt bőven pótolja a kor által megérlelt élettapasztalata! Továbbá az is bizonyos előttem, hogy messze sokkal több igazságérettel rendelkezik, mint rajta kívül mindenki összesen e faluban, mert látja és tudja azt, hogy én ártatlan vagyok, ha nem is az emberek, de Isten színe előtt, mert amit elkövettem, igenis nem önszántamból tettem, de rám kényszerítette a kegyetlen bánásmód, én tehát cseppet sem bűnöző vagyok, hanem megkínzott és megalázott áldozat! Ezért aztán még akkor is őt választanám, ha korábban lett volna vőlegényem! De még akkor is őt választanám, ha most rögvest valaki más is ajánlkozna kérőmül, egy deli férfi, egy nyalka lovag, vagy akár egy ifjú herceg, egy királyfi, igen, még akkor is őt választanám, egyesegyedül csak amiatt, mert tudom hogy Csillagfény, az én jó barát-nőm úgy akarja, hogy őt válasszam, márpedig nagyon óvakodom attól, hogy neki nem tetszően cselekedjem, nem mintha félnék tőle, de szent meggyőződésemm hogy mérhetetlenül okosabb nálam, hogy is ne lenne az, amikor az életemet is megmentette, s hogy ez így igaz, arra nem is akárkit szólíthatok tanúul, de magát Üresfej bíró urat! Akkor járok tehát a legjobban ha Csillagfényre hallgatok, ezt erősen hiszem, tehát így is lesz, rá hallgatok...

—De nem ő akar téged feleségül venni nő léte! - szólt közbe a bíró.

—De egészen biztos hogy ő javallotta ezt nagyapjának! Tehát igenis hajlandó vagyok Pöröly úrhoz hozzámenni!

—Márpedig ebből nem lesz semmi! - húzta ki magát a bíró határozottan.

—Hogyhogy?! - tátotta el a száját Pöröly nagypapa.

—Úgy, hogy nem engedélyezem! Szent Lábszag király törvénye lehet hogy így szól ugyan, de világosan látom, hogy itt nem arra megy ki a játék, hogy ez a fogatlan venség feleségül vegye e lányt, mert megtetszett neki, s a házasság szentsége által megjavítsa elvetemült lelkületét; nem, itt mindössze meg akarja menteni a haláltól, mert unokája, akiről már én is elhiszem hogy ha nem is boszorkány de mindenesetre boszorkány lelkületű, ő tehát ezt tanácsolta neki, esetleg rákényszerítette erre gonosz megbűvöléssel, pokoli bűbájjal! Itt tehát szó sincs megjavítási szándékról! Tehát e házasság isteni és emberi törvények ellen való lenne, én tehát nem engedélyezem! Hóhér, hajtsd végre az ítéletet!

A hóhér már mozdult is volna, de ekkor ez a boszorkány-lelkületű Csillagfény megint csettintett egy nagyot! S erre újabb két ember lépett elő a tömegből. Az egyik nem más volt mint Napsugár, a másik viszont egy férfi, s majdnem olyan, akivel az előbb Szépség példálódzott: egy nyalka, délceg lovag! Épp csak nem lovon, hanem gyalog volt. Kezében pergament tartott.

A bíró nagyon csodálkozott, hogy eddig nem vette észre! Mert az igaz hogy eddig nem az első sorokban állt a lovag, de akkor is észre kellett volna vegye, mert az efféle előkelőségek útjából a falusi emberek óvatosan el szoktak húzódni! Aztán rájött az okára: az emberek ahogy mozgolódtak, egy pillanatra észrevett egy földre dobott, egyszerű fekete köpenyt. Eddig ez fedte a lovag úr ruházatát, ezt a „döntő pillanatban”,

amikor magát megmutatni szándékozott, a földre dobta.

A lovag majdnem egészen a bíró mellé lépett, s a kezében tartott pergament előre-nyújtotta neki.

—Tessék, fogd és ellenőrizd le, hogy igazat mondok, amikor azt állítom, hogy én a Központi Királyi Kancellária Közjegyzői Kamarájának kinevezett hatósági tanúja vagyok!

A bírónak a lába is reszketni kezdett. Fogalma sem volt róla hogy mit jelentsen ez az egész, miért jött ide hozzá ez a rémségesen előkelő valaki, de kezdett nagyon nem tetszeni neki az ügy! A legcsekélyebb mértékben sem tartotta rendben levőnek.

—Én... én, izé... nem tudok olvasni... - hebegte.

A lovag arcán mély undor futott át, és elrakta a pergament a ruhájába.

—Akkor elrakom, mert felesleges gyöngyöt vetni disznók elé! Mindenesetre én törvényesen kirendelhető hatósági tanú vagyok, és remélem tudod, hogy ez mit jelent?!

—Igen, igen, hát persze, természetesen... a hatósági tanúk ügyelnek rá, hogy az országban szerte mindenfelé a helyi ügyekben folyó ítélezések a király törvényei szerint történjenek meg...

—És - vette át a szót a lovag - ha szabálytalanságra bukkannak, akkor figyelmeztetik az ítélező helyi hatalmasságot, hogy *nono!* Hogy nem úgy van ám az, ahogy ő azt elképze-
li! És ha erre az nem hunyászkodik meg, akkor jelentik a dolgot Őfelségének, vagy ha nem is neki, de a megfelelő Hivatalba, aholis magas rangú Illetékes Személyek intézkednek az ügygel kapcsolatban, s az az intézkedés többnyire csupa kellemetlensé-
get szokott jelenteni a hatalmával visszaélő egyénnek!

A lovag e szavaknál mélyet lélegzett, s így folytatta:

—Itt pedig épp hatalmi visszaélést tapasztaltam!

—De lovag úr, mindenki tudja, hogy e lány valóban gyilkolt!

—Az engem merőben hidegen hagy! Sőt, még el is hiszem hogy úgy volt, mert senki nem vitatta, még ez a Csillagfény nevű nőszemély sem, aki engem hivatalosan felkért ezen ügy jogtisztaságának ellenőrzésére! Azonban engem az érdekel, hogy te épp az imént a fülem hallatára egyéni ízlésed szerint kezdted magyarázni az egyik, király által hozott törvényt, sőt, magának Szent Lábszag királynak a törvényét, ami pedig már nem is hatalmi visszaélés, de jószerivel szentségtörés! Hát hogy merészeled azt te, te eblelkű, hogy másként rendelkezél épp magának **Szent Lábszag királynak** bármely kis törvényével kapcsolatban is, mint ahogyan az oda *szó szerint* le van írva?! Szent királyunk nem írt oda le olyasmit, hogy nem lehet feleségül venni a lányt holmi meg-
mentési céllal, csak azt, hogy feleségül vehető! Azt sem írta le, hogy akár egy ezerhat-
száz éves vénember is feleségül ne vehetné! Nem kötötte a házasságot életkorhoz! Akkor te hogy merészeled?! Minek képezed magadat, nagyobbak, tekintélyesebbnek, nemesebbnek és főleg okosabbnak tán, mint maga Szent Lábszag király?!

Mint nemesember és felkent királyunk e célra kinevezett hű alattvalója és hivatal-
noka, ezennel tehát úgy rendelkezem, hogy a házasság igenis megkötethető, tehát a lány azonnal oldoztassék el, és vezettessék a templomba ezzel a férfemberrel - muta-
tott Pöröly nagyapára - és a házasságkötés után szabadon elmehet a lány! Ezt azon-
ban csak úgy mellékesen mondtam, mert eddigi szavaimból úgyis magától értetődő! A
lényeg ugyanis az, hogy te bíró teljességgel méltatlanná váltál nemes és tiszteletre méltó
hivatásod betöltésére, hatalmi önkényeskedés és mélységes tudatlanság okából ki-
folyólag, ezért ezennel elcsaplak hivatalodból! A felséges király nevében elrendelem,
hogy a falu azonnal válasszon magának új bírát, de az nemcsak nem lehetsz te, de
soha többé nem lehetsz bíró sem itt, ebben a faluban, sem másutt! Ezen felül fizess
ítélkezési díj címén öt aranyat egy hónapon belül a Királyi Kancelláriának, mert ha

nem teszel így, kénytelen leszek meglátogatni téged népes kísérettel egyetemben, és egyáltalán nem kétlem, hogy nem leszek nálad szívesen látott vendég! És nagyon örövendhetsz annak, hogy még más egyéb büntetéseket nem szabok ki rád, holott ahhoz is jogom volna! Kizárólag amiatt nem teszem azonban, azért vagyok ennyire kíméletes nyomorú személyed iránt, mert elismerem hogy ez az ügy valóban szokatlan, ami talán megbolygathatta valóban az eszedet! Tehát – nézett a hóhérlegényekre – a lányt azonnal engedjétek el, s jöjjön ide a vőlegénye mellé!

A bíró csak tátogott mint egy partra vetett hal. Magasságos mennybéli angyalok! Ez hogy történhetett?! Azt ő is tudta hogy léteznek olyanok hogy hatósági tanúk, de ezeket többnyire maga a király szokta kirendelni ide vagy oda, ahol visszaéléseket sejtített, és soha nem fordult még elő, hogy holmi falusi bírák ügyeivel, holmi hitvány tyúkperekkel foglalkozzanak! Főurak, esetleg városi tanácsok ítéleteit szokták ellenőrizni, nem kisebb emberekét!

Ez a Csillagfény nem is boszorkány, ahogy azt Üresfej bíró mondta neki, hanem nő létére is ő maga a pokolbeli kanördög, ha el tudta intézni, hogy egy királyi hatósági tanú álljon a rendelkezésére! Ugyan hogyan csinálta?! A bíró el sem tudta képzelni! Még ha meg is vesztegette, de honnan volt ehhez meg a szükséges pénze?! Ehhez aranypénzek ezrei kellettek!

De semmit nem tehet ezellen! Mit sem számít, hogy a lovag egyedül van. Senki nem engedelmeskedne a parancsának, ha azt akarná hogy támadják meg a lovagot a hóhérlegények, vagy a falusiak. Holott rajta az sem segítene, ha sikerülne megölnie a férfit! A kancelláriában nyilván nyoma van annak, hogy emberük ide jött, s idővel keresni kezdenék!

Olyan düh fogta el, hogy most aztán tényleg úgy érezte, mindjárt megpukkad! Arca egyre csak vörösödött, a szája kinyílt, azt sem tudta viszont, mit mondjon...

Am ekkor megszólalt az időközben már elengedett és Pöröly nagypapa mellé ért Szépség:

—Most mit tátogsz, mit bámulsz te bamba, mit vagy meglepődve, hát nem megmondtam-e neked percekkel ezelőtt, hogy itt úgyis az fog történni, amit Csillagfény akar?! - azzal még fityiszt is mutatott a bírónak.

A bíró erre felemelte a kezét, de nem támadóan, inkább átkozódva, a fogai kivillantak, mintha egy pillanatig vicsorgott volna – majd nagy döndüléssel elzuhan a földön.

Mindenki mellé ugrott, s megállapították róla, hogy dühében valószínűleg szélütés érte. Vagy belehal, vagy nem!

Később kiderült hogy nem halt meg, fel is épült, de bal kezén két ujjat soha többé nem volt képes mozgatni.

Hőseink ezt már nem várták meg, távoztak inkább, mindenekelőtt a falusi templomba, ahol a pap vita nélkül és igen gyorsan összeadta Pörölyt és Szépséget, mert nem akart ő is vitába keveredni holmi királyi emberrel. Ezután hazamentek, de a hatósági tanú nélkül, akitől Csillagfény meleg barátsággal és a legcsekélyebb hivataloskodás nélkül köszönt el, de már jócskán a falu határain kívül, ellenben ezen elköszönés lényeges eleme volt az, hogy kerek ötven aranyat nyomott a markába!

A férfi távozása után meg is jegyezte Pöröly papa:
—Hát nézzétek, én ugyan feleségül vettem ezt a csitri kislányt, aki valóban lehetne talán a dédunokám is, de gondolom ő is sejti hogy nem ám holmi nagy szerelem miatt, csak mert, néven nevezve a dolgokat, te Csillagfény rám parancsoltál! És bevallom, egyelőre nem igazán bízom ám benne, és nem is nagyon szeretném, ha velem aludna

éjjelente, mert ha balta nem is szokott lenni mellettem, de piszkavassal is fejbe lehet vágni valakit alaposan!

Szépség nevetni kezdett.

—Eh, semmi baj nem lesz, ha nem versz meg! És különben is mit képzelsz, hogy én veled aludjam?! Majd sohanapján! Azt hittem van annyi eszed meglett ember létedre hogy rájöjj: én tulajdonképpen nem a te feleséged lettem hanem Csillagfényé! Nem is akarok nemhogy veled, de a szobádban sem aludni, majd alszom én vagy Csillagfény mellett, vagy akárhol, ahol azt ő kijelöli nekem!

—Ne nézz hülyének, ezt én is sejtettem, de épp amiatt hoztam szóba hogy világosan tisztázzuk a dolgokat, hogy én azért mégis gyilkosnak tartalak, és nem akarok veled aludni! Ha gyávának tartasz is, de ez van, na! Nem állítom hogy elítéllek azért, amit tettél, ezt nem mondom, nem én, mert nem akarok alaptalanul vádaskodni, én ugyanis nemcsak nem éltem át azt amit te, de még csak nem is hallottam róla, mert nem vagyok faludbéli! De épp mert nem ismerem a körülményeket, lehet az így is és úgy is, nem tudom, egyet tudok csak: te mégiscsak gyilkoltál, ezt te sem tagadod! És gyermek létedre gyilkoltál, vagyis fura gyerek vagy, s ilyen fura illetőktől jobb ha a bölcs ember távol tartja magát!

—Megnyugodhatsz, egyelőre aludhat mellettem, de később sem terhellek ezzel! - szólt meg Csillagfény.

—Rendben van. Akkor már csak annyit mondok, hogy nem sokallod az ötven aranyat egy izé, egy... hm... szóval őérte, egy gyilkosért?!

—Nem. Kifejezetten szolid, sőt, szerény, olcsó ár volt!

—Beérhette volna kevesebbrel! - méltatlankodott a nagypapa. Csillagfény e szavakra csak nevetett.

—Papus, van neked fogalmad róla, mit beszélsz?! Tudod te, mennyit kért volna egy igazi hatósági tanú?!

—Mi?! Csak nem azt akarod mondani, hogy ez nem volt igazi?!

—Még szép! Összes pénzem nem lett volna elég rá! Én először elmentem egy ügyvédhez, az adta a tanácsot hogy vétessem Szépséget feleségül valakivel, akkor megmenthetem. Erre megkérdeztem, hogy jó, de mi van ha valaki ellenkezni fog, akár maga a bíró is, mert lehet hogy sokan a lány halálát akarják a megölt férfi rokonai közül! Erre azt mondta, ha van elég pénzem, kérjek hatósági tanút! Erre elmentem a megfelelő hivatalhoz, de be sem akartak engedni! Hiába mondtam miről van szó, majdnem dárdaikkal hajtottak el, azt mondván hogy kotródjak onnan, mert szegény vagyok, mert nő vagyok s mert gyerek vagyok, s ezen okok egyike is elég lenne ahhoz hogy be ne engedjenek! És én mérgesen visszakiabáltam, hogy hát ez az igazság, a szegényeknek már jogaik sincsenek?! S erre a veszekedést hallgató egyik járókelő megfogta a kezemet és elhúzott onnét, s azt mondta hogy ne csináljak perpatvart ha nem akarom hogy ezek jól elnászpángoljanak, különben is tudhatnám hogy a szegényeknek valóban nincsenek jogaik, vagy legalábbis alig, s ez bizony még a férfiakkal is így van, még a tehetőséges férfiakkal is, nemhogy a nőkkel! Ő csak tudja, mert a fiának is ez a sorsa! És akkor én megkérdeztem hogy miért, mi van a fiával, erre elmondta hogy a fia már három évet végzett egy előkelő írnoiskolában, de sajnos a további két év tandíját nem tudják kifizetni, mert mostanában rosszul megy az üzletük, és a fiának félbe kellett szakítania a tanulmányait, kimaradt az iskolából, holott addig ő volt a legjobb tanuló!

Na és erre nekem megszületett a fejemben az ötlet, megkérdeztem, mennyibe kerülne a hiányzó két év tandíja, mondta hogy sokba, negyven aranyba! S akkor én azt mondtam neki, hogy én kifizetem neki azt a pénzt, sőt, ötven aranyat is, ha segít

nekem! S meg is egyeztünk, elmentem hozzájuk, a fiúnak vettem lovagi öltözéket, kioktattam hogy miről van szó, ő megnyugtatóan hogy természetesen nagyon pontosan tudja, miként kell viselkedjék egy hatósági tanú, és ugye milyen pompásan játszotta el a szerepét!

—Aha, tehát a ruhája is a mi pénzünket bánja!

—Igen, úgy összevissza mintegy nyolcvan aranyamba került Szépség megmentése. Remélem meg szolgálja az árát, és jó, hű barátnőm lesz!

—És ha a kancellárián feltűnik, hogy a bíró öt aranyat akar befizetni nekik, holott ők ilyesmit nem is rendeltek el?

—Ugyan már nagypapi, mióta nehezményezné azt valaki, hogy pénzt kap?! Senki nem jön erre rá, s ha valaki mégis, szó nélkül zsebre csúsztatja a pénzt, és kész! Te is azt tennéd!

—Hát azért nem akárki vagy te Csillagfény, az biztos, nem kínoznak erkölcsi gátlások úgy látom amikor törvényteleniséget kell művelni, csalni, becsapni... - kezdte Napsugár, de Csillagfény közbevágott.

—Elég legyen ebből! A törvényteleniség, az a szememben az, hogy hagyták hogy Szépséget kínozza az a vadállat!

—Nincs igazad, bocsáss meg, az lehetett igazságtalanság, de nem törvényteleniség, mert a törvény ha megenged valamit, az akkor törvény szerinti, s nem törvénytelen!

—Lehet, de én a magam törvényei szerint élek.

—Látod, épp erről beszéltem! Önfejű vagy, igazán nem úgy viselkedel mint egy gyermek!

—Nézd Napsugár, elárulom neked hogy én igazából sosem voltam gyermek! Legalábbis azóta nem, hogy úgy hat éves korom környékén rádöbbenem, mit jelent zabigyereknek lenni! Hogy miért nincs apukám, mint a többi gyereknek! Azóta kizárólag méretre vagyok gyermek! Mert tudod az úgy van, hogy a felnőtté válás folyamata azt jelenti, hogy az ember fokozatosan elveszti az illúzióit! Én azonban akkor egyetlen pillanat alatt, egyszerre vesztettem el a világba vetett minden illúziómat, tehát hirtelen, egyik pillanatról a másikra felnőtté váltam! Ocsmány érzés volt, biztosíthatlak róla! Ám úgy vélem, te még mindig sokkal gyermekibb vagy, mint én! De ne is filozofálgassunk, drága gyermekeim: menjünk inkább haza mielőbb!

—És Napsugár nem sajnálja, hogy ennyi el lett költve a pénzéből Szépségre?! - kötekedt tovább Pöröly nagypapa.

—Én arra gondolok, hasonló esetben mennyire jólesne nekem, hogy valaki megment engem, ha sokba kerülök is neki! Különben is, az a pénz nem az enyém, hanem Csillagfényé, sokszor mondtam már! - azzal a lány átölelte Szépség vállát.

A nagypapa elgondolkozott, majd így szólt:

—Lassan kezdek hinni benne, hogy esetleg valóban királynő leszel valamikor nagysókára, Csillagfény!

—Örülök hogy így véled!

—Mert nagyon rafinált vagy, de ami főbb: teljesen gátlástalan! Kész vagy becsapásra, megvesztegetésre, félelmet nem ismersz, gyilkosokkal is szövetséget, nem tisztelsz semmi tekintélyt... És ezek olyan tulajdonságok, amik kellenek a hatalom megszerzéséhez! Hogy aztán jó királynő leszel-e, már más kérdés!

—Apám, a hatalom csúcsára kizárólag két fajta ember való! Az egyik az, aki nem biztos benne hogy oda való-e, az ilyen nagy aggályosan, a felelősség érzésétől mélyen eltelve uralkodik majd ugyanis, emiatt jó király lesz – ha ugyan hagyják neki! De alig valószínű hogy hagyják. Jó lenne ha hagynák, az ilyen emberből válna a legjobb király, elis-

merem, de a nála sokkal határozottabb jelleműek hamar kicsavarják a kezéből a hatalmat, még akkor sem marad tehát sokáig király, ha valami csoda folytán trónra kerülne, ami alig is hihető! A másik fajta meg nem más, mint egyszerűen a könyörtelen zsarnok. Az ilyenből is válhat jó király, de azt elismerem hogy bármilyen bölcs törvényeket hozzon is, nem valószínű hogy rokonszenves egyéniség!

—Te biztos hogy ez az utóbbi leszel!

—Nem is akarok más lenni! Nekem nem hiányzik hogy vagy trónra se jussak, vagy öt év múlva letaszítsanak onnan!

—De miért akarsz egyáltalán királynő lenni?

—Most ugye hülyéskedel?! Ki ne akarna az lenni?! Különbözik a válasz végtelenül egyszerű: azért, hogy azt tehessek, amit csak akarok! - nevetett Csillagfény, azzal megsarkantyúzta a lovát, előrevágatott, hogy több kérdést ne tehessenek fel neki.

Jóval előbb ért haza, mint társai, mert ők a gyenge, fejfájás-kínos Szépséggel csak lassan tudtak haladni. Emiatt történhetett meg, hogy mire társai megérkeztek, már nagy munkában látták a környéket: egy sereg ember a birtokukon fákat irtott, faszenet égetett, árkokat ásott, köveket hordott...

—Ez meg mit jelentsen?! - álmélkodott Reménység.

—Nem tudom hogy te hogy vagy ezzel mama, de én nem vénségemre akarok gazdag lenni! Felfogadtam a környék föld nélküli, munkátlan embereinek egy részét, hogy ők végezzék el a munka nagyját, mindent, amiről úgy vélem hogy nem titok!

—Mégis, mit akarsz csinálni?!

—Megvalósítom régi vágyatokat, a csodakardot! Ehhez azonban kiindulásként vas kell, s hozzá *nagyon* jó vas... tehát nagyon tiszta! Ehhez felépítem minden idők legnagyobb és legkülönlegesebb kohóját...

—És azután? - kérdezte Pöröly.

—Azután megtanítalak arra papus, miként csinálhatsz *betétedzett acélokat*!

—Az meg mi a szösz?!

—Majd megtudod, de előbb épüljön fel a kohó...

Nem akármilyen célt tűzött ki maga elé az acélgyártással kapcsolatban Csillagfény! Olyan kohót akart készíteni, amit mi a Földön Bessemer-típusúnak nevezünk. Kétségtelen tény, hogy ez forradalmasítani tudja az acélgyártást, az egyes adagok elkészítésének idejét századrészére csökkenti, az acél minősége pedig annyira jobb az akkoriban megszokottakénál, hogy nem is érdemes számolgatni, hányszoros a minőségi különbség, akkoriban ugyanis minőség nem is létezett még, minden egyes vasadag olyan volt, amilyenre éppen sikeredett, és kész! Csillagfény azonban a lehető legkomolyabban tanulmányozta a sárkány információs bázisát az acélgyártással kapcsolatban, tisztában volt már az elemek periódusos rendszerével is, tudta hogy melyik ötvözőanyag mit csinál az acéllal, lényegében mindent tudott már, egyetlen dolog okozott csak nagy gondot neki, de az annál inkább: hogy miként is állítson elő kellően tiszta ötvözőanyagokat!

Olyasmire természetesen nem is gondolhatott, hogy titánnal, wolframmal, vanádiummal ötvözze acéljait! Egyelőre nagyon boldog volt, amikor jó egy évvel az eddig leírt események után felépült végre nagy kohója, és sikeresen lebonyolították az első öntést!

Súlyos nehézségeket kellett legyőznie addig! A legnagyobb nehézséget az jelentette, hogy kellően erős fűjtatót csináljanak. Márpedig ez elengedhetetlen volt, mert a Bessemer-eljárás alapvető lényege, hogy a billenthető kemence, a konverter alján nagynyó-

mású levegőt fúvatnak be az ömledékbe, s e levegő az ömledéken átbugyborékolva kiégeti abból a felesleges szénttartalmat, ami rideggé, törékennyé tenné a vasat!

Ez volt a legislegnehezebb feladat az egészben, végül aztán nem is sikerült másként, mint hogy Csillagfény „feltalálta” a gőzgépet is! Ez dugattyús légsűrítőt hajtott, nagy erővel.

Az első öntésük eredményeképpen kapott acél messze nem volt olyan jó, mint azt Csillagfény szerette volna, márpedig pontosan tudta, hogy milyen a minőség, mert végzett az acélján különböző vizsgálatokat is: töréspróbát, szakítópróbát, hajlítási vizsgálatokat, de még keménységvizsgálatot is! Elégedetlenül ráncolta a homlokát, holott egész családja ugrált a boldogságtól, mert Pöröly nagypapa cseppet sem foglalkozott ilyen tudományos alapossággal az acéllal, ellenben annál gyakorlatiasabban: azonnal csinált egy tetszetős kardpengét, azt markolatba foglalta, és alig lett kész, máris teljes erőből nekivágta egy közönséges, hagyományos kardpengének!

Új kardján mély csorba keletkezett, a másik kard viszont ketté lett vágva.

—Ez az! Sikerült! - ujjongott.

—Hallgass már papus, mit vagy úgy oda, tönkrement a pengéd, látod mekkora a csorba?! - förmedt rá Csillagfény.

—Mit számít az, akkor is az én kardom lett az erősebb, s ha ez igazi küzdelemben történik, s kettévágom az ellenség fegyverét, annyira még képes a kardom, hogy utána szíven szűrjam vele!

—Aha, aztán a következő ellenségnél már a te csorba miatt meggyengült kardod törik el! Szép, mondhatom! Az az igazi, ha egy-egy ilyen kardvagdosás után semmi csorba nem keletkezik a kardon, vagy legfeljebb hajszálnyi!

—Meg tudnád csinálni?!

—Napokon belül! Nem kell hozzá most már semmi különleges: Csinálj egy kardpengét az acélomból, aztán tedd egy fémládikába, de úgy, hogy minden oldalról körbefogja a lehető legfinomabb faszénpor! S ezt aztán zárd le légmentesen, és rakd izzó parázs közé, s hagyd ott néhány óra hosszát, csak ügyelj rá, hogy állandóan izzó állapotban maradjon a parázs!

—Ennek meg mi az értelme?! - ámult a nagypapa.

—Az, hogy minden anyag kis, szemmel láthatatlan részecskékből áll, atomokból! S ha a vas atomjai közé sok szénatom keveredik, a vas törékeny lesz, de kemény! A vasgyártásnál tehát arra törekedtem, hogy a szenet minél jobban eltávolítsam az ömledékből. Így a vasam puha, a belőle készült tárgyak rugalmasak, szinte hajlékonyak! S ha egy kard hajlékony, az jó, mert nehezen törik! Na de az is jó lenne ha kemény lenne ugyanakkor, hiszen akkor tud elvágni más kardokat kicsorbulás nélkül! Tehát a külsejét, a kergét meg kell keményíteni! Ha így teszel ahogy mondom, a meleg hatására a szénporból egy egészen csekély mennyiség hogy úgy mondjam beszivárog a vaspenge legkülső, hajszálnyi vastag rétegébe, s azt keménnyé teszi! De csak azt, a belseje hajlékony marad, s pont ez a jó! A kard rugalmas lesz, de a külseje mégis kemény! Én e termékeket nevezem ezentúl *betétedzett acéloknak*, az eljárást pedig *kérgesítésnek*! Csináld csak!

Hát megcsinálták, s az eredmény minden várakozásukat felülmúlta! Bár Csillagfény természetesen időről-időre kirukkolt még egy-egy jó ötlettel, melyek tovább javították a minőséget. Ő ezzel foglalkozott, az ötletgyártással, míg a vasgyártást, ami már rutinmunka lett lassan, annak irányítását és szervezését átengedte Szépség anyjának, aki időközben maga is hozzájuk költözött. Csillagfény nem igazán akarta befogadni, nem is titkolta a megvetését, mert egyszerűen gyáva féregnek tartotta a mamát, de Szépség

nagyon könyörgött neki, végül legyintett és azt mondta hogy jó, maradjon, de akkor legyen nagyon szorgalmas, ne legyen tehát méltó a nevéhez! Az anyukát eredetileg ugyanis úgy hívták, hogy Lusta. De Csillagfény birtokán aztán bebizonyította hogy az lehet tán hogy valóban gyáva, hogy nincs benne mersz, de az is biztos hogy cseppet sem lusta valójában, sőt épp ellenkezőleg! És nemegyszer büszkén mondogatta, hogy ő szokva van a munkához, ő egész életében becsületesen dolgozott, nem is keveset! Muszáj is volt neki, mert szegény volt!

És amiatt is dolgozott, mert ha már megengedte hogy odaköltözzék, hát Csillagfény meg is vizsgálta a nagybeteg anyukát, megállapította hogy tüdőgyulladása van, e betegségnek utánanézett kissé a tudásbázisában, megtudta hogy a penicillingomba hasznos ellenszere e nyavalyának, s bár nem volt mikroszkópja hogy azzal okvetlenül penicillingombát találjon, de nem esett kétségbe: elkezdett tenyészteni mindenféle penészfajtákat nagy mennyiségben, és sorra mindet megetette Lustával! Némelyiktől rosszul is lett a nő, de szerencsére az ötödik után látványosan javult a közérzete. Ezután csak ebből kapott, végül meg is gyógyult. Nagyon hálás volt ezért! És olyan szorgalmasan dolgozott, hogy Csillagfény egy nap közölte vele, hogy márpedig a neve ezentúl Szorgalmas, és kész!

Nem sokkal ezután még sok más dolgot is felfedezett nekik Csillagfény, mert őrá sem lett volna jellemző a Lusta név, szinte mindig szervezett, irányított valamit, vagy éppen jegyzetelt, számolt, természetesen a sárkány nyelven és annak betűivel, amit senki sem tudott nemhogy megérteni, de elolvasni sem, és ennek nagyon örült Csillagfény, holott kizárólag amiatt használta a sárkány írását, mert a saját nyelven még nem tanult meg sem olvasni, sem írni. Mindenesetre állandóan ügyködött, habár a gyakorlati teendők oroszlánrészét többnyire átengedte a felnőtteknek, tehát Pörölynek, Reménységnek, Napsugárnak, Szorgalmasnak, Szépségnek. E felnőttek az esetek óriási többségében olyan dolgok kivitelezését kellett irányítsák, amiknek nemhogy a működési elvét nem ismerték, de többnyire azt sem tudták, mire valók lesznek! Ha megkérdezték erről, Csillagfény csak ritkán válaszolt nekik, általában csak titokzatoskodva mosolygott-somolygott, esetleg heherészett, vihogott, igen, kiállhatatlanul undok tudott lenni amikor azon élvezkedett hogy ő mennyire okosabb, mint mások – de minden alkalommal kiderült idővel, hogy neki volt igaza! Alaposan kifejlesztette például a gőztechnikát, szinte állandóan gőzfellegek és füstfelhők borították be birtokuk felett az eget, de az is biztos hogy felépült egy igazi hengermű, s a vasat sem kézzel kellett megfelelő alakúra kalapácsolgatni nagy nehezen, hanem a mindig azonos méretű és vastagságú lemezekből úgy kellett kivágniuk, de ez könnyű volt, mert már acetilénnel működtetett lángvágóval hajthatták végre!

Dróthúzóművet is tervezett Csillagfény, meg is építették, s ennek termékéért messze földről is eljöttek mindenféle mesteremberek, még aranyművesek is, holott Csillagfény rézdrótot gyártott. De azt aztán nagyon vékonyat és egyenletes vastagságút! És kilométerhosszan!

Természetesen nem a kereskedők kedvéért gyártotta, de szeretett volna egy vízerőművet is létrehozni, ami villanymotorokat működtet neki, mert a gőztechnikát maga is nagyon barbár és átmeneti megoldásnak tartotta. Galvánelemeket gyártott is már, és amikor ezekkel csak úgy mulatságképpen megrázatta néhányszor becses rokonságát, akkor nevetve kérdezgette tőlük:

—Na?! Éreztétek végre az én isteni erőmet?!

—Ez inkább az ördög ereje! De én nem bánom ha ördög vagy is, akkor is az én uno-

kám vagy...! - mormogta erre a nagypapa.

Annyi bizonyos, hogy ezután senki a rokonságából nem kételkedett már abban, hogy Csillagfény egy félelmetes hatalmú boszorkány.

Nem épült azonban még fel az erőműve, mert kevés volt ehhez a megbízható munkász! Elektromossága volt azért egy kevés, mert épített egy nagy-nagy tornyot, a tetőjébe szélkerékkel, ami szinte állandóan forgott, és áramot termelt neki. Épp csak ennek mennyiségét kevesellette. Ám még nem épült fel a vízerőmű, még alig kezdtek bele, amikor...

Amikor hazatért a fővárosból Oktondi atya fia, Vacak.

A Darkájban uralkodó vallási irányzat megengedte a papok házasságát, bár nem nézte jó szemmel. Püspök nem is lehetett olyan pap aki nő, bár olyan lehetett, akinek valaha volt már felesége. És minden pap csak életében egyszer nősülhetett. Más vallásokhoz képest különben meglehetősen liberális volt a vallás azáltal, hogy még válni is lehetett, bár kizárólag az esetben, ha a feleség úgymond „okot szolgáltatott rá”, s ezalatt az értendő, hogy bebizonyosodott, miszerint megcsalta a férjét. Ilyenkor azonban többnyire nem vált el tőle a férje mégsem, hanem egyszerűen kivégezték az asszonyt, vagy olyan is előfordult néha, hogy eladták rabszolgának messze földre. A férfi ilyenkor is szabad volt hogy újra házasodjon.

Oktondi atya felesége nem csalta meg az urát, egyszerűen szép csendesen elhalálozott egészen fiatalon: ment az utcán, hirtelen összeesett s máris vége volt! Eddigre azonban már nyolc éves fiúvá serdült gyermeke, Vacak, akit apja, Oktondi, beadott a legelőkelőbb fővárosi papneveldébe, ami természetesen bentlakásos iskola volt. Ennek kettős előnyét is sejtette: egyrészt így nem kell gyermekneveléssel foglalkoznia, másrészt így kapja a legmegfelelőbb nevelést és oktatást a fiú ahhoz, hogy majdan, nem is sokára, maga is pappá legyen!

A gyerek évente kétszer látogatta meg falvát és apját, egy rövidebb, egyhetes időszakra, télen, és egy hosszabb, három hetes időszakra, nyáron. Ezen alkalmakkor apja mindig le is vizsgálta a fiát, meggyőződött előrehaladásáról, mindaddig, míg úgy nem találta hogy többé nem vizsgálta, mert a fia már többet is tud nála! De ettől még Vacak tovább járt az iskolába, mert annak még nem volt vége, s bár a törvények szerint lehetett akármilyen magas pap olyanokból is akik teljesen iskolázatlanok voltak, de az is biztos hogy nagyobb volt erre az esély, jóval nagyobb, ha az illető magas iskolát végzett, főleg ha épp ez az iskola adott neki papírt arról, hogy kiválóan elsajátított mindent amit lehetett!

Ezidőtájt már „utolsóelőtti” éves volt Vacak, és közeledett a nagy nyári szünet, a három hetes! Közeledett, mert május eleje volt éppen, s a szünet június közepén kezdődött, közeledett tehát, közeledett – de igazán nem kezdődött még el, amikor nem sokkal május eleje után egyszer csak betoppant apja, Oktondi atya házába!

—Hát te?! - fogadta őt apja mély megdöbbenéssel a hangjában, mintegy köszönés helyett. És agyán végigfutott hirtelen egy nagy csomó lehetőség, mi indokolhatja hogy a fia ilyen szokatlan időpontban érkezett meg: elpusztította a fővárost egy szökőár; földrengés döntötte romba a papnevelét; a fiáról kiderült hogy halálos beteg, csak napjai vannak hátra, s ezt a kis időt vele akarja eltölteni; a fia beleszeretett egy lányba és atyai áldását akarja kérni a házassághoz; a fiát valami nagy hőstettért herceggé nevezték ki a király, és azért jött hogy ezt elűjságolja neki...

S még ezeken felül is számos lehetőséget talált arra, miért jött haza a fia amikor még

javában iskolaidő van, de valahogy egyik magyarázatot sem talált eléggé meggyőzőnek, valószínűnek! Holmi katasztrófáról már hallott volna; a herceggé kinevezés merőben ritka papok esetében; és a szerelmi kalandra is igen ritka az esély, mert a fia ugyan megvan már tizenhat éves, benne van tehát a korban, de a kispapok olyan zárt életet élnek, hogy hónapok alatt sem fordul elő olyan eset, hogy egyetlen percre is lássanak akár messziről is egy nőt! És még ez is semmi, mert ha szerelmes lett is a fia, de lehet akármilyen szerelmes, akkor sem engednék emiatt haza a tanárai! Különben sem lehet olyan sürgős a dolog a fiának, mert a lányt akár engedéllyel, akár anélkül, de simán feleségül vehetné a pappá szentelése után is, vagy ha nem akar ezzel még egy évet várni, akkor egy hónappal később, a nyári szünetben!

De ha ezen okok egyike sem áll fenn, akkor ugyan mi indokolja, hogy most itt van?!

Hamar megtudta. Mert Vacak is tudta hogy ittléte igen szokatlan, ezért átölelte édesapját, megcsókolta, majd leült egy székbe és így szólt:

—Hazajöttem apám. Nem kétlem iszonyúan dühös leszel amiatt amit elmondok neked, de kötelességem hogy tájékoztassalak a dolgok felől.

—Miféle dolgok felől?! Megbuktál talán?! Bár alig is hinném, hiszen állandóan azt mondtad hogy a legjobb tanuló vagy, és én is tudom hogy ami az eszedet illeti...

—Semmi baj az eszemmel, a jegyeimmal sem. Bár ami történt velem, azt bizonyos mértékig annak köszönhetem, annak, igen, hogy én voltam a legjobb tanuló.

—Voltál?! - kérdezte apja rosszat sejtve.

—Kérlek apám hallgass végig! Nemigen hinném ugyan, hogy a megértéssel találkozom, de hátha! Szóval az úgy volt, hogy alig egyetlen hete történt... Szóval, egy napon elébünk állt maga az iskola igazgatója, és az igazgató úr azt mondta, hogy ha még nem tudnánk, jövőre már nem sokat fogunk tanulni ami az elméletet illeti, ellenben annál többször lesz részünk gyakorlati oktatásban, például ülnökösködünk különböző egyházi perekben, írkokoskodunk a püspöki hivatalban, számadásokat vezetünk s egyéb efféléket csinálunk...

—Ezt én is tudom, hát aztán?! - kérdezte türelmetlenül az apja.

—Igen, de azt is mondta az igazgató úr, hogy a legutóbbi járványban sok alacsonyabb rangú hivatalnok halt meg, ezért aki akarja közülünk, az ezt elkezdheti már most is, természetesen csak a szabadidejében, délutánonként, ellenben ezért némi zsebpénzt is kapna! Különösen szükség volna viszont egy olyan emberre, aki nagy fontosságú bizalmi munkakört töltené be, mint a Hitvédelmi Főtanács Vizsgálati Osztályának Szentségi Írnoka! Ez sok pénzzel járna, továbbá teljes bűnbocsánattal. Ellenben ezért meg is kéne alaposan dolgozni, mert a munkakör azzal járna, hogy az írnoknak jelen kell lenni a boszorkányok és eretnekek kivallatásán, jegyezni kéne a vallomást, sőt még a vallatás után sem ér véget a munkája, mert a gyakran eléggé összefüggéstelen vallomásokat, melyek ismétlésekkel is teli vannak, le kell tisztázni, összegeznie kéne... mindez késő éjszakáig is eltart, s igénybe veheti a szabadnapjait is! Ki vállalja?!

—S erre - folytatta Vacak - jelentkeztem én is, több más fiúval együtt, s én választattam ki, mint a legjobb tanuló! - és Vacak komoran hajtotta le a fejét.

—Remek, örülök a sikernek! Emiatt jöttél hogy az örömedet megoszsd velem?! - kérdezte Oktondi atya, habár alig hitte hogy ez így van, mert Vacak arcán nem látott semmi örömet.

—Aztán eljött az első munkanapom. - folytatta Vacak, nem is válaszolva apja kérdésére. Lehajtotta a fejét, és szinte a földnek beszélt. —Elmentem oda, ahová kellett, kaptam munkaruhát is, mert a kínzókamra nem a tisztaságáról híres...

Hirtelen felemelte a fejét, és apjára nézett.

—Apám, én egyszerűen nem tudtam, mire vállalkoztam!

—Olyan gyorsan beszélt a vádlott, hogy nem voltál képes jegyzetelni?

—Ugyan már, csak... csak... szóval, ez egy gyönyörű fiatal lány volt, és... és... és én végig kellett nézzem, amint fogóval tépkedik a körmeit! Meg amint sütögetik a talpát!

—Na és?! Hiszen nem te sütögetted, de különben is megérdemelte, biztos oka volt neki, hogy odakerült!

—Apám, hiszen még el sem ítélték, lehet hogy nem bűnös, de mégis szenved! De meg különben is őszintének tűnt a szememben.

—Jaj fiam, a Sátán gyakorta használja fel a nők szépségét arra, hogy elbolondítsa a jobb sorsra érdemes férfiember szívét és fejét! Remélem nem követtél el semmi hülyeséget?!

—Nem. Jegyeztem szorgosan a vallomását, minden egyes szót! Ami többnyire csak olyasmi volt, hogy „könyörüljtek rajtam”, „ártatlan vagyok”, „nem csináltam semmi rosszat”, „gyilkosok”, de mondta azt is, hogy „szívtelen ördögök”! Mindezt lejegyeztem. És eközben iszonyúan szégyenkeztem, mert valahányszor csak ránk nézett, aközben rám is nézett, és tudtam, hogy engem is a „szívtelen ördögök”, a „gyilkosok” közé sorol!

—Fiam, ne légy ilyen lágy szívű! A nő biztos elkövetett valami helytelen cselekedetet! Mi volt a vád ellene?!

—Furcsa volt a vád, mert nem is volt mivel vádolni! A vádiratból csak az derült ki, hogy egy nap azzal tért be a faluba, hogy a réten ahol a libáit legeltette, azt látta, hogy a magasban egy sárkány repül el valahonnan valahová! De erre azt kezdték rebesgetni többen, hogy ha látta a sárkányt, akkor az biztos nem is sárkány volt csak a Sátán sárkány alakban, és ha látta, akkor biztos beszélt is vele, ha beszélt vele, akkor közösült is vele, szövetkezett vele, akkor pedig ő nem más mint gonosz boszorkány... És arra akarták őt rávenni a kínzásokkal, hogy mindezt ismerje is be! És ő már hiába vallotta hogy nem is igaz még az sem hogy látta a sárkányt, csak kitalálta azt, nem volt menekvése: kínozták tovább!

—Hohó... biztos hogy megérdemelte mert hazudott, mert én elhiszem hogy látott sárkányt, efféle sárkányos mendemonda a mi falvunkban is felbukkant egy Csillagfény nevű zabilánnyal kapcsolatban! És ha látta a sárkányt, akkor elhiszem hogy beszélt is vele, a lány tehát cseppet sem ártatlan!

—Atyám, én nem hiszek sárkányokban, de az sem érdekel ha vannak. Mert vannak vagy nincsenek, attól hogy valaki lát valamit vagy akár csak látni vél, nos, attól én még nem leszek hajlandó részt venni abban, hogy gyötrelmet okozzak neki!

—De hát fiam, mit beszélsz, nem hóhérnak készülsz!

—Ha ilyen eseményben részt veszek akár mint írnok, akár bármi más feladat körben, éppoly bűnös vagyok mint a hóhér, sőt, bűnösebb, mert a hóhér csak parancsot teljesít, de a papok parancsát, márpedig én papnak készülök! Azaz, készültem, mert már nem akarok az lenni! Aki ilyen helyzetben bármit is tesz ami nem ellenkezés, az közreműködésével vagy akár tétlenségével is azt mondja ha nem is szavakkal, de igenis azt mondja, hogy egyetért azzal ami ott folyik, tehát a kínzással! Én pedig nem értek egyet!

Tehát aznap tettem ami a dolgom volt, de úgy szégyenkeztem mint még soha, aztán haza se mentem mert nem tudtam volna nyugodtan aludni a hálóban amit több más növendékkel kellett megosztanom. Egész éjjel az utcákon kóboroltam, aztán kimentem a tengerpartra, leültem egy sziklára, és imádkozni próbáltam, hogy Isten világosítsa meg az elmémet, miként is van ez...

—Nagyon helyes! - szólt közbe apja.

—De rádöbbsentem, hogy nem vagyok képes imádkozni! - nézett rá Vacak különös tekintettel.

—Hogyhogy?!

—Apám, a világ, úgy tanították nekem, bár Isten teremtése, de jelenleg a Sátán hatalmában van...

—Igen, tehát a benne levő Rossz nem Isten akarata szerint való!

—Úgy van, de azt is mondták nekem tanítóim, hogy Isten az aki hagyja, hogy most még a Sátán uralkodjék! Én meg amondó vagyok, hogy ha tudom, hogy egy tanítómes-ter rossz a növendékekhez, mert állandóan veri őket, mégis meghagyom a posztján, akkor én is bűnös vagyok! Isten tehát akkor is bűnös, ha nem ő teszi a sok rosszat csak a Sátán, de az ő engedélyével! Nem tudtam imádkozni hozzá! Megrendült a hitem! Na de aztán rájöttem, hogy teljesen mindegy is hogy hiszek-e még, ennek semmi jelentősége! Mert akár még hihetném is azt, hogy Isten jóságos égi apuka, az sem számítana. Azért nem, mert a kérdés az, akarok-e még pap lenni! És rájöttem hogy nem! Mert az lehet hogy tévedek és isten mégis van és jóságos, de hogy az egyház nem az, hát az teljesen biztos, mert megengedhetetlen dolgokat művel, és én ilyesmiben nem akarok, és nem is vagyok hajlandó részt venni!

—De hát nem értelek fiam, talán nem láttál-e korábban már boszorkányégetést?!

—De, talán kétszer is. De mindig nagyon messziről, és akkor még kicsi voltam, és bele se gondoltam, hogy az mit jelent! De az nagyon más volt ám, ott lenni a kínzókamrában, és hallani a sikolyokat, látni a tűket amiket beleböknek abba a szép leányba, látni hogy folyik a vér, látni a vergődését... Apám! Hiába is gyözködöl, így döntöttem! Amikor reggel lett, be se mentem az iskolába, rögvést elutaztam hozzád... és most itt vagyok! Keress nekem más munkát ha akarod, ha meg nem akarod, ne keress, engem még az sem érdekel ha kitagadsz, mert akkor sem leszek pap! Jobban örülnék neki ha megértenél, szeretném ezt, de jó lenne apám ha te is megértenéd amit most mondok: életemben először gondolok komolyan valamit, de most annál komolyabban: *én nem leszek többé pap*, az iskolámat sem folytatom, semmi közöm a papokhoz és az egyházhoz, és vagy elfogadsz ilyennek, vagy nem, de a döntésem megmásíthatatlan!

—Fiam, te nem tudod hogy mit beszélsz! Amit szólasz, az nem más mint a legmélyebb eretnecség, sőt, istentagadás!

—Amit én szólok, az pusztán annak a vágya, hogy tiszta szívű maradhassak! Hogy ne okozzak sérelmet, de főként szenvedést embertársaimnak! Hiszen nem maga Isten Fia mondta-e, hogy „ne tégy másnak olyat, amit magadnak nem kívánsz”?!

—Te merészeled igazságtalansággal vádolni az egyházat?!

—Nem vádolom én semmivel, de magamban sok mindent gondolok! Megdöbbsennél azon, ha ki is mondanám!

—No, most már csak ki vele!

—Jól van apám! Tudd meg, hogy rengeteget gondolkoztam ezen az idefelé vezető úton, s az a véleményem, hogy még valóban az lenne a legjobb, ha nem volna se Isten, se Sátán! Mert ha van, az régen rossz, az esetben ugyanis az egyházunk nem más, mint éppen magának a Sátánnak leghatékonyabb szolgája! Persze hogy igazságtalannak tartom, persze hogy harácsolónak, szenvedésokozónak, és elviselhetetlen tehernek az emberek nyakán! Hogy is ne gondolnám ezt: *én láttam*, hogy mit tettek egy olyan nővel, aki véleményem szerint tökéletesen ártatlan volt! Mert legrosszabb esetben is csak hazudozónak nevezhetném, ha nem látta a sárkányt, de ezt hazudta! De azért még nem érdemel kínhalált! Ha viszont látta, s elmondta: mi rossz van abban?! Ha magát a Sántát látta volna, abból sem következne, hogy beszélt is vele! De ha beszélt is a Sátán-

nal, abból sem következne még szövetségkötés! De még ha szövetséget kötött is vele: nem a mi dolgunk az ítélkezés felette, ítélje meg a lelkét és tetteit halála után Isten! Nem, apám, egyházunk a legkevésbé sem cselekszik Isten Szava szerint, sokkal inkább azzal teljesen ellentétesen!

—Kitagadlak! Takarodj a házamból! Be ne tedd a lábadat ide, amíg meg nem változol! - pattant fel a helyéről Oktondi atya, és fenyegetően lépett Vacak felé.

—Jól van, megyek máris, ha ez az utolsó szavad atyám!

—Ez! Szégyentelen, eretnek gyermek, méltatlannak bizonyultál sok éves szeretetemre! Légy átkozott! Takarodj! Tűnj el a faluból is!

Vacak nem válaszolt neki, de máris távozott.

Távozott, de nem ám a faluból! És emiatt mert maradt, nagy galibák kezdődtek nem is sokára...

Tényleg nemsokára, mert már mindössze három nappal azután, hogy Vacak megjelent apjánál s oly gyorsan távozott aztán tőle, megtörtént, hogy Csillagfény látogatót kapott. Nem is akárkit! Mert eddigre már felépült birtokuk köré a nagy vasfal, nem lehetett csak úgy ellenőrizetlenül ki-be járkálni, és egyszercsak azzal kereste meg az épp a vízerőmű épülését ellenőrző Csillagfényt édesanyja, hogy jöjjön, mert fontos látogatót kaptak: maga Üresfej bíró tisztelte meg őket a látogatásával, és kifejezetten Csillagfényt keresi!

—Nono, tisztázzunk valamit: nem ő tisztel meg engem ha idetolja a képét, amit nem is igazán kedvelek, de én tisztelem meg őt, amennyiben hajlandó vagyok becses időmből néhány pillanatot fölöttébb méltatlan személyére fecsérelni! - emelte fel a fejét Csillagfény gögösen, de azért elindult anyja után oda, ahol a bíró már várta őt. És nem igazán tudta hogy mit akarhat tőle a bíró, tehát kíváncsi volt, főleg ezért követte anyját, különben nem igazán ment volna, mert szíve mélyén haragudott a bíróra. És egyáltalán nem szégyenkezett e harag miatt, sőt, egészen természetesnek tartotta, mert minek is szeressen olyasvalakit, aki nem kedveli őt, ezt jól tudja?!

Ehhez képest igazán a lehető legnagyobb meglepetés érte, amikor alig lépett be a szobába, a bíró, aki eddig ott ült egy hokedlin, máris felpattant, de csak azért, hogy elébesiessen, s amikor mellé ért, szabályosan térdre ereszkedett előtte, ezt mély főhajtás követte, majd kinyúlt, elkapta Csillagfény kezét, és szabályosan kezét csókolta az ekkor még alig tízenkét esztendő – bár igaz, nagyon szép – gyereklánynak.

—Hódolatom, felség! Kérlek nézd el nekem mindazt a sok rosszat amit a korábbi időkben mondtam rólad és ellened, belátom hogy nagyot hibáztam, de gondold arra kérlek, hogy minden ember vétkezhet! Abban a reményben járulok most íme eléd, hogy kegyes szíved megbocsát nekem, a megtévedt bűnösnek, és kegyelmet nyerek előtted, sőt, irgalmad oly fokú lesz, hogy nagy bajomban mely lesújtott rám, segítesz nekem nem is evilági zsenialitásoddal, oltalmadat kiterjeszted rám és egész családomra, hiszen oly szép test mint a tied, nem rejthet mást csakis önzetlen és szerető szívet, hófehér lelket, melyben fennen lobog minden pompázatos erény, leginkább pedig a megbocsátás és segíteni vágyás szent tüze!

Csillagfény csak ámult. Ez aztán a valami, ilyen szép beszédet soha senkitől sem hallott még! S bár még fogalma sem volt hogy mit is akar tőle konkrétan a bíró, de azt máris sejtette, hogy a férfi igazán nagy bajba keveredhetett!

Így válaszolt:

—Nem tagadom, könyörgésed hallatán mintha hájjal kenetnék a lelkemet, csak egy a baj: nem hiszek a lélekben, még a magaméban sem! És a szavaidból annyi igaz, hogy

a testem nagyon szép, ezt régóta tudom, de abban nagyon tévedsz, hogy a szívem ilyen meg olyan volna, amit felsoroltál! Először is, a szív, tudd meg, nem az érzelmek központja, csak egy pumpa, ami a vért továbbítja, s az érzelmek az agyban képződnek! Ez azonban még nagyon hagyján, mert az érzelmeim sem olyanok mint hiszed. Kezdjük azzal, hogy cseppet sem vagyok önzetlen, sokkal inkább önző, de annyira, hogy meggyőződéseim szerint a pokolbeli kanördög sem lehet önzőbb nálam! Rég tudom magamról hogy önző vagyok, mi több: kapzsi! Az igaz hogy itt a közelemben embereim jól és bőségben élnek, de még saját rokonaimnak is csak számításból biztosítok jólétet, mert ha nem élnének jól, bolondok lennének szolgálni engem, annak meg saját vagyonom és hatalmam látná kárát! Szerető sem vagyok, mert én be merem neked vallani, hogy leginkább csakis önmagamat szeretem, de másodsorban is önmagamat, harmadsorban és negyedsorban is, ez sem csoda, abból következik hogy önző vagyok! Valahol harmincad-negyvenedsorban következnek csak a szeretetemben más emberek, de még ezek sem azok akiket vélnél, anyám és nagyapám, mert igaz hogy róluk van szó, de nem amiatt mert rokonaim, kizárólag azért, mert vita nélkül megteszik, amit parancsolok nekik! Emiatt szeretem őket, pontosan amiatt mint egy jó lovat vagy egy ügyes gépet, a szolgálatuk, a hasznuk miatt, és máris nem fogom szeretni őket, amint macskakodni kezdenek! A hófehér lelkem emlegetését is hagyjuk, egyrészt mert mondtam már hogy nem hiszek a lélekben, másrészt átvitt értelemben sem vagyok hófehér, ha ugyanis ezalatt büntelenséget értesz, hát közlöm veled hogy nem követtem ugyan eddig semmi bűnt sem el, de ettől nem tartom még magamat büntetlennek, mert, mint ahogy azt már nagyapám is megállapította egyszer rólam, én egy tökéletesen gátlástalan valaki vagyok, tehát ha valamikor kell, nagyonis kész vagyok bűnözni, feltéve természetesen ha a haszon ami kecsegtet nagy, a kockázat pedig csekély! A segíteni vágyás amit említettél igaz, mert ha nem kerül nagy fáradságomba, valóban szívesen segítek akárkinek is, de ezt sem azért mert én annyira szeretek jól cselekedni, pusztán csak mert szeretem és el is várom, hogy utána akivel jól teszek, buzgón hálálkodják, ez ugyanis tetszeleg a hiúságomnak! De mert tudom is hogy van bennem hiúság, emiatt ezen érzelmem által nem lehet könnyedén elbolondítani! Na de ez még mind nagyon hagyján; hanem ott tévedsz a legeslegjobban, hogy én úgymond megbocsátó volnék! Hajaj, legvadabb rémálmodban sem képzelheted el barátocskám, mekkorát tévedsz! Mondhatom, ha a világ összes gonosz hatalma összegyűlekezne, az sem volna együttesen sem bosszúállóbb, mint én! A legeslegcsekélyebb mértékben sem hiszek ugyanis a megbocsátás hasznában. Lehet hogy az nemes erény, de tökéletesen haszontalan, és tudd meg, hogy én annyira de annyira nem vagyok megbocsátó, hogy már egészen kicsinyke koromtól kezdve vezetek egy listát róla, hogy ki micsoda bosszúságokat okozott nekem, és ezért amint módom lesz rá, bűnhődni fognak! Minden egyes csúnya szóért, megaláztatásért, ütésért, gúnyos vigyorért, hátráltatásért, akadályoztatásért! Nem okvetlenül halállal, csak akkora büntetéssel mely illik bűnük súlyához, de hogy mi illik oda, azt én döntöm majd el alkalomadtán, a kedvem szerint! Annyit máris mondok neked, hogy te sem állsz éppen valami jól ezt illetően előttem, elég sok van a rovásodon üresfejkém, és kifejezetten örvendhetsz hogy nem nagyon haragszom rád mégsem, mert tudom hogy amit ellenem eddig tettél, azt mindössze a mélységes ostobaságod indította, ugyanis valóban üres a fejed, ahogy a neved is mondja! Már például a pap jobban félhet, mert itt előtted jelentem ki, és ha akarod tőlem vissza is mondhatod neki, hogy nem feledtem amikor megvert még kicsi koromban a templomban, s hamar eljön már az idő, amikor ezért halállal lakol! Tehát nem, nem, én nem igazán vagyok megbocsátó, sőt inkább a bosszú angyala!

A bíró felnézett rá térdeltéből.

—Ha úgyis feltett szándékod leszámolni Oktondi atyával, nem lehetne-e előrébb hozni e boldog pillanatot?!

—Nocsak! - vonta fel a szemöldökét magasra Csillagfény. —Igazán megleptél! Azt hittem eddig, hogy te és a pap, az két puszipajtás!

—Hát izé... ez ilyen formában sosem volt igaz, de az valóság, hogy korábban meglehetősen jóban voltunk! Csakhát ugye történt az a sajnálatos esemény tegnapelőtt...

—Miféle esemény?

—Hát te nem tudsz róla úrnőm?!

—Biztos azért kérdezem mert nem tudok róla!

—Nahát, pedig azt hittem, hogy a híre már hozzátok is eljutott!

—Mi itt a magunk dolgaival foglalkozunk, amiből bizony akad bőségesen jócskán! De felelj előbb, miért szólítasz úrnődnek, mi ez a tőled igazán szokatlan megalázkodás! Azt hittem eddig, ki nem állhatsz!

—Azt beszélnek a faluban, hogy te nemegyszer olyasmit mondtál, hogy királynő akarsz lenni, sőt annak is tartod magadat!

—Én ilyen senki falusinak soha nem mondtam!

—De úgy viselkedel, és szinte saját udvartartásod van, és én nem tudom hogyan, de lehet hogy valaki hallotta amikor valaki rokonodnak ilyesmit mondtál... mindenesetre ezt beszélnek! És te vagy az utolsó reményem úrnőm, ezért döntöttem úgy, hogy megalázkodom előtted, mert egészen biztos hogy másként nem segítenél... lehet hogy így sem tudsz, de ha valaki egyáltalán, akkor az te vagy, mert hatalmas az eszed!

—Na most már halljuk hogy mi ez az egész! - kérdezte Csillagfény, azzal odébb lépett és leült. A bíró ellenben felállt. S bár volt még ülőhely a szobában, de nem ült le, talán mert nem is kínálta őt senki sem hellyel.

—Hát az úgy volt ugye, hogy a minap visszatért a faluba Oktondi atya fia, Vacak, de utólag kiderült hogy csak azért, hogy megmondja az apjának, hogy nem lesz többé pap! Azaz nem többé, hanem sosem, mert még nem is szentelték fel... No és én ezt onnan tudtam meg, hogy tőle magától, mármint Vacaktól, mert egyszers csak eljött hozzám, és megkérdezte, nem tudnék-e neki valami munkát ajánlani, természetesen olyat, aminél hasznosíthatja a tudását, mert ugye ő nem valami erős gyerek, nem sokat érnék vele mondjuk a favágásnál vagy a szántásvetésnél, ő olyan tudósféle ember inkább! És mondta hogy nem nagyon hiszi hogy sikerrel jár nálam, de megpróbálja mert hátha, mert ő még a fővárostól is megundorodott, ahol eddig tanult, szívesebben élne itt vidéken! No és én meglepődtem, megkérdeztem hogy miként is lehet ez, hiszen papnak tanult, és akkor ő elmondta hogy soha nem lesz pap, ezt az apjának is megmondta épp az imént, mert látta hogy miként kínoznak egy nőt a papok, látta mert ő épp ott kellett írkokoskodjon, a vallomást vette fel, és ez mélyen megrázta, mert szerinte a nő ártatlan volt, mert csak annyit mondott hogy egy sárkányt látott repülni a rét fölött, és lehet hogy hazudott de akkor sem érdemel kínhalált, holott arra akarták rávenni hogy vallja be, hogy a sárkány, az a Sátán volt és ő eladta a lelkét az Ördögnek! És tehát ő kimarad a papiskolából, de írni-olvasni jól tud, meg sok egyebeket is, tehát szolgálatot keres mert ő nem akar bűnrészes lenni ilyesmiben! No és hát én elgondolkoztam, és úgy áll a helyzet hogy már elég régóta szerettem volna valaki írástudó embert alkalmazni, mert ha ritkán is kell valamit körmölteni, de olyankor mindig bajom van mert én nem tudok írni, és sokba kerül megfizetni e célra valami városi írnokot, meg rengeteg utánajárás is, hiszen a város messze van, és mondtam neki hogy rendben van, ha nem kér sokat, kiürítem neki a fáskamrát, ott megalhat, és nem is

kell csinálnia mást csak az ilyen írkokoskodó dolgokat, meg hogy tanácsot adjon ha valami cifrább ügy van, nehogy úgy járjak, mint... no, csak kimondom, mint Piszokfalva bírása veled, Csillagfény, pedig figyelmeztettem is őt, hogy legyen óvatos, mert te rafinált gyerek vagy... szóval az ilyen ritkán alkalmazott törvényeket neki kell jól ismernie, Vacaknak... mert okos ember más kárából tanul... de ilyesmi tényleg ritkán van, többnyire tehát semmi dolga nem lenne, nyugodtan élne, csak épp nem dúsgazdagon... És azt mondta, hogy ez neki nagyon megfelel! Na de egyetlen napot sem töltött ott, mert természetesen hamar megtudta az apja hogy mi lett a fiával, biztos volt aki elmesélje neki, hogy Vacakot alkalmaztam legújabb tanácsnokomnak, és akkor eljött hozzám a szentatya, és felszólított, hogy ne alkalmazzam a fiát, mert az ilyen meg olyan eretnek, és ő nem akarja hogy a faluban lakjon, mert akkor állandóan szegényt hozna rá, és különben is, ő azt akarja hogy a fia egyáltalán ne jusson semmi szolgálathoz, munkához, mert akkor felkopik az álla, és előbb visszatalál az erény útjára, bünbánatot tart és visszamegy a papiskolába! Na de erre én mondtam, hogy gondolkozzék már, az lehetetlen hogy egy olyan képzett ember mint Vacak sokáig munka nélkül maradjon, mert ha nem végezte is el a papiskola utolsó évét, de bőven többet tud annál, legfeljebb ha nem itt a faluban dolgozik nálam, akkor elmegy valamelyik városba, de olyan nincs, hogy ne találna magának szolgálatot, akkor meg inkább alkalmazom én, mert nekem nagyon megfelel ahogy megalkudtam vele, mert alig kell adnom neki valamit az ellátásán kívül, s ezért cserében van egy kiváló írkokom, nem kell soha felkutyagolnom emiatt a városba ami hatalmas időkiesés, és ott annak a sokszorosát kifizetnem amit Vacaknak adok! De Oktondi atya kötötte az ebet a karóhoz hogy ezt nem tehetem, mert szegényt hoz a fiú a fejére, s az így meg úgy, de eretnek! Erre én mondtam, hogy az hogy eretnek nem rám tartozik, egyelőre nem ítélte el a fiút semmi egyházi bíróság, majd ha egyszer ez történik vele, akkor nem alkalmazom, de addig semmi közöm a hitbeli nézeteihez, egyelőre szerény és illedelmes fiúnak ismertem meg, és azt sem hinném hogy szegényt hoz az apja fejére, ám ha mégis, ahhoz sincs közöm, mert miért nem nevelte jobban őt Oktondi atya! Különben is, attól hogy kissé lágyszívű és nem szeret kínzásokat nézni, még lehet felettébb jóra való ember, legfeljebb majd bezárkózik a fészerbe vagy elmegy gombát szedni, amíg disznót vágunk az udvaron!

Igen ám, de az atya egyre mérgesebben kiabált velem, de annyira hogy kénytelen voltam a házból kitessékelni, de az udvarról nem ment tovább, egyre hangosabban ordibált, de olyan hangosan hogy már a fél falu odacsődült a portánkra, szó szót követett, végül meg is ütött! És én nem vagyok egy hirtelen haragú ember, de úgy telibe találta az orromat hogy nagyon fájt, mert váratlanul ütött, annyira fájt hogy elkapott a méreg, visszaütöttem, erre nekem esett és olyan verekedés lett belőle hogy két részeg disznó a kocsmá előtt nem verekedik különbül, no és hát szegyen ide – szegyen oda, de bevallom hogy bizony én maradtam alul, mert ki se nézné senki az atyából, de bizony erősebb nálam! Igaz hogy én vagyok a testesebb, de rajta valahogy több izom lehet, mert ami rajtam van annak jó része sajnos csak hár! Szóval én kerültem alulra, és nagyon rosszul állt a szénám, amikor odaugrott a feleségem, és megpróbálta lerángatni rólam a papot, de mert ő csak egy gyenge asszony, ezért érthető hogy félt, és így azt tette, hogy megragadta amúgy a ruhán keresztül a pap férfiasságát, jól megcsavarta, erre persze engem rögvést elengedett Oktondi atya, szóval így lett lehúzva rólam! És akkor már nem is volt nagy kedve verekedni, mert bár a nejem ekkor már elengedte őt, de nagyon fájt neki odalent, lépni alig bírt, szóval hazabotladozott, de azt kiabálta hogy ezt még nagyon megjáróm! És meg is jártam, mert már másnap kijöttek holmi

katonák a házhoz, akik a papok emberei voltak, és elvittek engem is és a feleségemet is a városba, de még Vacakot is, meg sok falusit is, igaz hogy őket csak tanúnak, és kivizsgálták az ügyet! És úgy találták hogy én alapvetően ártatlan vagyok, mert nem én kezdtem a verekedést, ellenben Vacak eretnek, nagyon veszélyes eretnek és hitehagyott istentagadó, őt tehát rögvest börtönbe csukták, s bár sajnálom de ez még nem is nagyon érdekelne bevallom, hanem valami ősrégi törvényt idézett az egyik, egyenesen a Legszentebb Könyvből, miszerint épp azon esetekben ami velem történt, a nőnek nem szabad úgy közbeavatkoznia, ahogyan tette, mert ha ilyen esetben úgy akar a férjén segíteni hogy megfogja a másik férfi szeméremtestét, akkor le kell vágni a jobb karját! És én azért vagyok most itt Csillagfény, mert nem szeretném ha a feleségemet megcsonkítanák, nagyon szépen kérek segíts rajta! Ha már engem nem kedvelsz is, amit megértek, de legalább rá légy tekintettel, ő sosem volt rossz veled! Még ha valamikor majd bosszút is állsz rajtam, de most őrajta azért segíts! De rajtam is felesleges bosszút állnod, mert én ha sokat kiabálok is a nejemmel, ha néha netán meg is ütöm az asszonyt, de azért szeretem őt, és ha most megmented őt, életem végéig hálás leszek neked, és soha bele nem szólok semmi dolgodba, és nem lesz soha olyan, hogy ellenkezzem az akaratoddal, tehát behódolok neked, de nagyon kérek, segíts!

—De hát ezt nem értem, ha van ilyen törvény, pláne a Legszentebb Könyvben, akkor hogyhogy nem vágták még le a karját, hiszen akkor az ügy világos, ha viszont levágták, akkor távozz békével, mert arra én sem vagyok képes, hogy levágott végtagot kinöveszszek vagy visszaragasszak, s hidd el ezt én bánom a legjobban!

—Nem, nem vágták még le a karját, mert az ügy van hogy ez azért nem közönséges büntetés, nem olyan hétköznapi mint egy lopás, és a különleges bűncselekményeket elkövetőket össze szokták gyűjteni, hogy valamely jelesebb napon nagy nyilvánosság előtt végezzék ki őket, elrettentésképpen! És igaz hogy a feleségemet nem kivégezni akarják, de a kézlevágás is komoly büntetés, tehát ugyanakkor akarják végrehajtani! Szerintem Vacak is akkor lesz kivégezve, hacsak nem akarják tovább vartatni valamiért.

—De *mikor*?! - kérdezte határozottan Csillagfény.

—Hát én azt bizony nem tudhatom, nem mondták, de nem hinném hogy egy hónapnál hamarabb, mert korábban semmi jelentősebb egyházi ünnep nem lesz!

—És hol vannak a rabok?

—A fővárosban, épp ott ahol Vacak tanult, azaz hát természetesen nem az iskolában, hanem ott ahol kiábrándult a hitéből, ahol azt a sárkányos lányt kínozták, a Hitvédelmi Főtanács Vizsgálati Osztályának börtönében!

Ahogy a bíró elhallgatott, sűrű csönd telepedett a szobára, holott Csillagfény minden jelentősebb barátnője-alattvalója jelen volt. Végül Reménység szólalt meg, de csak hosszú percek múltán:

—Ez nem fog menni!

Na de több sem kellett erre Csillagfénynek!

—Anyám, ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna! Hogy mersz olyasmit mondani, ami a legkevésbé sem illik önmagad választotta nevedhez?! Hát való-e, hogy épp az kétkedjék a sikerben, akinek Reménység a neve?! Nem az illene-e hozzád, hogy remélj, ha már egyszer Reménység vagy?!

—De lányom, gondolkozz már kérek: ez nem egy egyszerű bíró valamelyik porfészekben, ide nem elég egyetlen lovag, te sem az erődről vagy híres...

—Eszem ágában sincs kardot forgatni, megnyugodhatsz! Sőt, ott sem leszek, mert jobban érdekelnek az új gépeim, mint ez az ügy!

—Úgy érted, hogy ránk várna a kiszabadítás?! - kezdett gyanakodni Pöröly papa.

—Naná, még szép! Eddig is úgy volt, hogy enyém a tervezés, titek a kivitelezés, vagy nem?!

—Na ezt sürgősen verd ki a fejedből, lányom! Ebbe én nem mászom bele, ez keményebb dió annál! Hiába vannak jó kardjaink, ha vagyunk mindössze hárman-négyen, nagyrészt nők, ott meg csak katonából lehet több száz is! Különben sem kíváncszom börtönbe, még látogatóba sem!

—Eszem ágában sincs a börtönbe menni, még a közelébe sem!

—Nem értelek!

—Rögtön sejtettem. - nézett lesajnálóan nagyapjára a boszorkánycsemete. —Na szóval - nézett a bíróra - a dolog kivitelezhető, de azért van némi kockázata, ez igaz! Tehát a tied lesz a legveszélyesebb feladat, mert elvárom hogy te is tégy valamit az ügyért!

—Mi lenne az, úrnőm?

—Két alkalommal lesz szereped az ügyben. Először amikor el kell juttass egy levelet a papokhoz! Méghozzá valamelyik főpaphoz! A másik szereped abban lesz, hogy amikor a papok elengedik a foglyaikat, akkor valamiképp fel kell vened velük a kapcsolatot, és megmondani nekik, hogy ide jöjjenek, énhozzám!

—De hát a nejemnek csak lesz annyi esze, hogy hazajöjjön, de szerintem még Vacak is ide igyekszik majd! Különben meg miért is engednék el a foglyaikat a papok?!

—Hát először is tökfekém, azt én is tudom hogy a feleséged és Vacak idejön majd, de én azt akarom, hogy a többi fogoly is idejöjjön, mert óriási szükségem van munkaerőre, meg különben is kedvelem azokat, akik a papokat nem kedvelik, egyszerűen mert én is utálok minden csuhás barmot! Ezenfelül nem hiszem hogy sokuknak volna hová menni, tehát ha befogadom őket, azzal jót is cselekszem!

—De Csillagfény, drága leánykám, ugye nem arról van szó amit sejték, hogy te a papok összes foglyát meg akarod menteni?! - kérdezte rémülten édesanyja.

—Meg is fogom menteni! És most válaszolok Üresfej másik kérdésére, hogy miért engedik majd el őket a papok: azért, mert jobban féltik a vagyonukat, de az életüket is, mint a foglyaikat!

—Még mindig nem értem! - rázta a fejét Reménység.

—Nézzétek, én nem láttam azt a börtönt, amiben a rabok vannak. El tudom azonban képzelni, hogy valóban nagy lehet, sok fegyveressel, erős falakkal. Kizárt, hogy erővel bevehessük. Csellel sem hinném hogy sikerülne. Ráadásul úgy kell eljárunk, hogy ha kiszabadítjuk is a foglyokat, de senki ne tudja hogy mi tettük azt, másképp nekünk réggen rossz, végünk, mert nagy sereggel ellenünk törnének, s bár van rá tervem hogy ilyen esetben miként védhetjük meg magunkat, de ahhoz még nem értek meg a feltételek, néhány gépem még nincs kész ami kéne az efféle nagy haderő elleni védekezéshez! Emiatt nagyon furfangosnak kell lenni! És ha most még nem is értetek mindent, sőt semmit se, de talán világosabb lesz elmétek ha elárulom, mit kell üzenni a papoknak: a levél ugyanis rövid lesz, mindössze ennyi kell hogy benne legyen:

—*Mindaddig míg el nem engeditek az összes foglyot a főváros börtönéből, naponta le fog omlani valamelyik főpap háza vagy palotája!*

—Miért omlana le?! - tátotta el a száját a bíró.

—Mert én úgy akarom! - nézett rá enyhe gúnnyal Csillagfény. S erre a bíró megborzongott. Mekkora hatalom van ennek a boszorkánynak a kezében, ha erre valóban képes!

—Bocsáss meg ha ellenkezem, de te ugye tudsz írni?! Mert én nem, és Vacak sincs itt, tehát neked kell megírni ezt a levelet!

—Tudok írni, de nem azzal az írással, amit a papok ismernek! Ez azonban semmi gondot nem jelent. S azért nem, mert a levelet Oktondi atya fogja megírni!

—Épp ő?!

—Ő hát! Egyszerűen meglessük hogy mikor kapálja egyedül a szőlőjét, ez nem is lesz nehéz mert gyakran teszi, és elfogjuk. És azt mondom neki, hogy addig égetem a lába közét, míg meg nem írja a levelet!

—De azután elárul majd minket!

—Halottak nem árulkodnak!

—Mindenki tudja majd, hogy mi vagyunk a tettesek!

—Eh, nem kerül majd elő a teteme! Megetetem a disznókkal! Azt hiszik majd hogy csak eltűnt, s ha gyanakodnának is rád vagy rám: nem lesz bizonyíték!

—És ha olyasmit ír, hogy te vagy a zsaroló, Csillagfény?!

—Szerencsére ez a veszély sem fenyeget, mert én máris tudok írni is és olvasni is, csak nem azokkal a betűkkel, amikkel a papok és az írnokok! Tehát legelőször is leíratom az ábécét az atyával, mellé írom az én betűimet, ezután pedig iratok vele több mondatot, olyanokat, melyekben szerepel egy-egy szó azokból, amik kellenek a levélbe is! Ezután iratom csak le vele a levelet! És a levelet aztán leellenőrzöm az ábécé és a példamondatok alapján! Ez különben nagyon hasznos lesz nekem, mert ezután már az sem lesz nehéz hogy megtanuljam a papok írását is, hiszen ott lesz mintának az ábécé és néhány mondat! Szóval így legyen!

—Kivánsz valami különleges intézkedést a házak leomlasztásához, felség? - kérdezte szolgálatkészen Napsugár.

—Hogyne! De azt nem kell hogy hallja a bíró is! Egyelőre még nem bízom benne tökéletesen! Tehát most tűnjön el innen, én meg mindjárt sorolom, hogy milyen hozzávalók kellenek... - kezdte Csillagfény. A bíró pedig ezt hallva engedelmesen kiballagott a szobából.

* * *

A papoknak szánt üzenet már két nappal később megérkezett a fővárosba! És nagyon egyszerűen jutott a papok tudomására.

A püspöki palota elfoglalta az egyik utca egy teljes oldalát, a másik oldalon is szép paloták álltak azonban, mindegyik valamelyik főpapé. És az történt, hogy az egyik hajnali órában pontosan a püspöki palota elé hajtott egy egylovas szekér. Egy idős férfi hajtotta a lovat, akiben Kódisfalva lakói felismerhették volna Pöröly nagypapát, sajnos azonban a palota őrei még soha életükben nem jártak ebben a jelentéktelen falucskában.

—Mit akarsz! - mordultak rá barátságtalanul. —Ide nem hajthatsz be!

—Nem is akarok behajtani, mindössze azt szeretném, ha elfogadnátok tőlem ezt a hordó borocskát amit hoztam! - mutatott a szekérre. —Remélem hogy ezen adományomat érdememül tudja be az Úr, s ezzel sok vétkeket levezekelem! De ha nem kell a bor, csak mondjátok meg nemes vitézek, s már itt sem vagyok, keresek más egyházi személyt, aki elfogadja!

—Hé, hé, ne olyan sebesen... ingyen volna?!

—Hát! Ha nem ingyen volna, nem lenne adomány! No, kell vagy nem, mondjátok gyorsan, mert megígérttem a nejemnek, hogy nem maradok soká!

—Kell hát! De, izé... akkor is tilos behajtanod ide...

—Akar a halál behajtani, mondtam hogy sietek! Máris kifogom a lovat, mert az nem az adomány része, oszt' itt hagyom a szekeret is, és csináljatok vele amit akartok! Nem kár érte, bevallom, ócska, szűette egy szekér ez már, hanem a bor, az finom! - azzal le-

hajolt és matatott valamit a hámnál, majd felpattant a lóra. —No Isten veletek vitézek, és jó mulatást! Igyatok csak amíg tehetitek! - és máris ellovagolt.

Azt egyik őr sem vette észre, hogy amíg kifogta a lovat a hámból, miközben lehajolva matatott az istrángok közt, benyúlt a szekér alá, s egy alkarnyi fémrudat elmozdított a helyéről. Holott ez a kis mozdulat, ha nem is volt csupán tenyérsnyi, de mégis nagy jelentőséggel bírt: ezzel ugyanis Pöröly papa – bár ezt maga sem tudta – de egy mechanikus óraszerkezetet indított be, ami három percre volt időzítve!

A püspöki palota őreinek volt annyi eszük, hogy tudják: nem ihatják le magukat most, szolgálatban! De úgy vélték, egyetlen korty igazán nem árthat! Nosza, azonmód csapra verték tehát a hordót, de még jószerivel egyetlen pohárnyira való sem csurrant abból ki, máris levegőbe repült az a bő háromszáz kiló dinamit, ami a szekér aljára volt felerősítve!

Annyi bizonyos, hogy amikor nagysokára a helyszínre merészkedtek az első kíváncsiskodók, se az öröknek, se a hordó bornak, se a szekérnek nem találták hírét-hamvát sem!

De az még hagyján is. Hanem mi lett a szép püspöki palotával! Gyakorlatilag teljesen megsemmisült! Az utca felőli része teljesen leomlott, jó száz méteres szakaszon, de a többi része is annyira rogyadozott, hogy nyilvánvaló volt: e részeket is le kell bontani, mert életveszélyesek! Cseppet sem túlzás az az állítás, hogy egymerő romhalmaz lett az egész! És rengeteg pap, főpap, és kisebb rangú egyházi személy lelte a halálát a romok alatt, no meg természetesen néhány rangtalan szolgálta is elpusztult a robbanáskor. De Csillagfény őket sem sajnálta, úgy vélekedett hogy aki a papokat ilyen előkelő helyen szolgálja, az nagyonis jól él, meg nem érdemelt jólétben, s valószínűleg kedveli a papokat. Akkor pedig nem kár érte!

Igen, Csillagfény esküdt ellensége lett a papoknak és a vallásnak, amióta akkor régen Oktondi atya nem engedte be a templomba és megverte őt, s mindent engesztelhetetlenül gyűlölt, aminek csak halvány köze is volt a valláshoz.

A robbanáskor természetesen a püspöki palotával szembeni ház is iszonyatos károkat szenvedett, de még jó ötszáz méterrel távolabb is betört minden háznak, palotának az összes ablaküvege, továbbá a nagy zajra a fél város felriadt!

És aki a közelben volt, mind a zajforrás felé szaladt. Ezt használta fel Üresfej bíró, aki már egy ideje a robbanásra várt az egyik előkelő papi épület közelében, s amikor a nagy robajra mindenki a püspöki palota felé nézett, akkor elővett egy kis íjat a köpenye alól, s abból nyílve szót lőtt a kapuba. A nyílve szőn ott lógott Csillagfény üzenete, hogy ha nem engedik el a rabokat, akkor minden napra jut majd egy efféle házösszedöntés.

Ezután a bíró ellovagolt, méghozzá ő maga is a robbanás helyszíne felé, mert maga is kíváncsi volt. S amikor megsemmisítette a maradványokat, ismét elszörnyedt Csillagfény hatalmán. Hogy mire képes ez a gyermekboszorkány! És hiszen valóban még csak gyermek! Mi lesz belőle, amikor felnővekedik?!

A papok eleinte nem hittek az üzenetnek. Holmi ismeretlen típusú természeti katasztrófára gyanakodtak, s úgy gondolták, az üzenetet csak valami rosszakaratú tréfacsináló küldte, felhasználva a véletlen katasztrófát, úgy téve, mintha az az ő műve volna.

Igen ám, de másnap is összedőlt egy ház, pontosabban nem másnap, merthogy nem nappal, hanem este! Azaz éjszaka! Mert Csillagfény bár gátlástalan nő volt, de azért úgy vélte, amennyire lehetséges, minimalizálni kell az ártatlan áldozatok számát. Ez-

alatt nem a papok háztartásának személyzetét értette, azokért mit sem tehetett de nem is nagyon akart, hanem az utcai járókelőkre gondolt. Azok pedig biztos hogy éjszaka járkálnak a legkevesebben.

Következő éjjel tehát egyenesen a Hitvédelmi Kongregáció épületéhez hajtott oda Pöröly papa egy másik szekérrel, de ezúttal nem a kapuba, nem akarta már rátukmálni a bort az őrszemekre, mert tudta hogy itt igazán fanatikus katonák adják mindig a szolgálatot, akik rögvést gyanakvóak lennének, például arra gondolnának hogy le akarja őket itatni, talán altatót is kevert a borba... Egyszerűen csak megállt a szekérrel meglehetősen messzire tőlük, de az épület fala mellett, majd kifogta a lovat, élesítette a gyújtószerkezetet... valószínűleg észre sem vették az örök hogy ott áll egy szekér, olyan sötét volt arra. És Csillagfény azt mondta neki, teljesen mindegy hogy a ház vagy palota melyik része mellett áll le, mert a hatás ugyanaz lesz!

Hát igaza lett unokájának, a rengeteg dinamittól ez is egymerő romhalmazzá változott!

A harmadik alkalom során a főváros legislegszebb temploma, sőt, katedrális láta a kárát a papok habozásának, s talán ez lett a leglátványosabb akciójuk, mert a katedrális volt talán a főváros legislegmagasabb épülete, s amikor felrobbant, a legalább hatvan méter magas templomtorony szinte beleroskadt a földbe, s a templom helyén sokáig átláthatatlan füstfelhő lengedezett, mert szélcsendes volt az idő, nem volt ami elfújja! S ezt meg a sötétséget felhasználták a nincstelenek, a koldusok, hajléktalanok, az utcagyerekek, és azonnal odasietve igyekeztek minél több kincset kibányászni maguknak a romok alól. Némelyiküknek sikerült is egészen szépen meggazdagodnia ezen egyetlen éjszaka alatt!

Igazság szerint ezek közt volt Pöröly nagypapa is, bár ő korántsem volt nincstelen és hajléktalan, ellenben érthető okokból ő ért oda a romokhoz legelőször, és sikerült is találnia három törött aranykupát és egy óriási, alig sérült színarany keresztet. Ezeket később, mikor hazavitte őket, beolvasztották egyetlen csillogó aranytömbbé.

Negyedik éjszaka fokozták a tevékenységüket: nem is egy, de rögvést három főpap háza omlott le a robbanások során! És ezúttal újabb üzenetet küldött nekik Csillagfény:

—Ha nem szabadul meg az összes rab bántatlanul, nagyon hamar lerombolom az összes templomot s a papok minden hajlékát, nemcsak Mocsokfészekben, de az egész országban is! És meg ne próbáljatok csalni, mert tudok minden egyes rabról aki nálatok szenved, s ha csak egy is meg nem menekül, jaj nektek ti csuhás barmok!

Ez ugyan nem volt igaz, de Csillagfény tudta, a papok elég rémültek ahhoz, hogy elhiggyék amit ír, és ezek után nem merik megkockáztatni hogy ezt vagy azt a rabot el ne engedjék.

Na és ezt már megelégtették a papok. Azért mindennek van határa! Egyetlen rab sem éri meg, de még rengetegsok sem, ennyi érték pusztulását! És pontosan úgy történt minden, ahogyan azt Csillagfény előre eltervezte: aznap késő délelőtt megnyílt az összes börtön kapuja, azé is ahol Vacak és a bíróné raboskodott, és mindenki mehetett ahová akart!

Ezen a rabok mindenesetre nagyon csodálkoztak. Olyan sem fordult még elő, hogy a papok elengedjék a foglyaikat! Nem is nagyon hitték hogy ez a valóság, valami nagy becsapásra gyanakodtak, és igyekeztek minél sebesebben eltűnni a papok, katonák, egyéb hivatalos közegek szeme elől, nehogy visszavigyék őket a börtönbe, sőt, a kínzókamrába. Emiatt még azok is igyekeztek elhagyni a várost, akiknek tulajdonképpen élt itt valami rokonuk. Még azok is kifelé igyekeztek, akiknek akár saját házuk volt itt a

fővárosban, mert joggal gyanakodtak arra, hogy házukra s minden tulajdonukra úgyis rátenyerelt már a papság, elkobozta azt, és csupán annyit mondtak most neki hogy elengedik, de nem ám azt, hogy elkobzott javait is visszaszolgáltatják!

Aztán ahogy mentek kifelé, sőt sokuk nem is ment de kinnal-keservvel vonszolta magát, annyira meggyötörték a hóhérok, eközben tehát hallott azért ilyen-olyan szóbeszédet arról, milyen rémületes és felfoghatatlan események történtek itt a városban az elmúlt éjszakák során! Mert az úgy volt ám, hogy bizony a papok közül sem volt képes mindenki titkot tartani, és kiszivárgott, milyen üzeneteket kaptak egy titokzatos személytől! Emiatt alig nyíltak meg a börtönök kapui, máris számos kíváncsiskodó nézte a rabok, vádlottak kivonulását, igyekezve kitalálni, ugyan melyikük az a néhány, akiknek ilyen nagyhatalmú barátai vannak! De meg különben sem voltak azért teljesen ostobák az akkori emberek sem, s nemegyenek közülük eszébe jutott, hogy a papoknak nem szokásuk a fogolyelengedés, ilyen még sosem volt, tehát e szokatlan eseményt csakis egy másik szokatlan esemény magyarázhatja, s ugyan mi más is lenne az, ha nem a minapi ház- és templomösszedőlések!

S ha már a foglyok közelébe mentek kíváncsiskodni, némelyikük beszédbe is elegyedett velük, tőlük megtudták a házrombolások hírét a foglyok, ezen elálmékodtak, de azután meggyőződhetek róla hogy ez igaz, mert ha nem is látták az összes romot, de egyet, a legnagyobbat, a templomét nagyon is, mert míg kifelé mentek a városból, amelllett kellett elhaladniuk... és csak bámultak döbbenten, vaksin, hunyorogva, a világosságtól elszokott szemükkel. Ki az, aki e roppant csodára képes?!

Nagyon szerettek volna találkozni vele! Főleg azok, akiknek úgysem volt hova menniük. Aki még a papokat is megalázza, behódolásra készteti, mert azok kénytelenek engedni a zsarolásának, az akkora úr, hogy amelllett már biztonságban érezhetik magukat!

Lassan-lassan kifelé botladoztak tehát a városból, nem is kellett ehhez Üresfej bíró biztatása, oda se kellett menjen hozzájuk a bíró, maguktól is el akarták hagyni a várost. De lassan mentek a legtöbben, mert sokuk járni alig bírt úgy meg lett már kínozva. Igaz, néhányan előreszaladtak, a többség azonban egy tömegben maradt, néha még azok sem siettek akik megtehették volna, mert akadtak azért akiből nem vészett ki minden emberi érzés, és legyőzve félelmüket, önzésüket, menekülésvágyukat, segíteni igyekeztek másoknak, akik törődöttebbek voltak.

Amikor megtörtént a hihetetlen, hogy kinyíltak előttük a börtön kapui, Vacak is kilépett a szabadba, bár ő is meglehetősen sziszegve, nehézkesen, mert bár őt eddig még nem sütögették meg, de a nyújtóra már rákötözték egyszer, és kissé kitekergették az izületeit. De nem is lehetett vitás, hogy ő ennek ellenére azért mégis azon rabok közé tartozik akik aránylag „jól jártak”, egyszerűen mert még nem volt sok ideje a papoknak arra, hogy vele foglalkozzanak.

S most alig lépett az utcán a szabadság felé hármát, arra lett figyelmes, hogy nem messze tőle egy lány, szintén valahai rab, megszédül, s nem képes továbbmenni. Neki-támaszkodik inkább az egyik szennyes házfalnak, igyekszik összeszedni az erejét...

S hirtelen megismerte. Ez az a lány, aki miatt ő maga is idekerült, aki azt mesélte, hogy látott egy igazi sárkányt!

Azonnal melléje lépett.

—Segíthetek? - nyújtotta feléje a kezét, igazán olyan kifogástalan udvariassággal, mint a legigazibb lovagok egyike. Holott természetesen semmi nemességgel nem rendelkezett.

A leány felnézett rá. Csodálkozva, hitetlenkedve, hosszasan... majd felkiáltott:

—Emlékszem rád! Te voltál az írnok... de hiszen... akkor te is pap vagy...

—Kikérem magamnak, sosem voltam pap! Csak paptanuló! - emelte fel a fejét Vacak mérhetetlen göggel, mert az elszenvedett kínzások ellenére sem engedett elveiből, sőt, azok csak még sokkal inkább a vérévé váltak. —De tudd meg te lány, akárki légy is, hogy már paptanulónak sem tartom magamat, s nem azért mert engem is bezártak, megkínóztak, de már azt megelőzően is szakítottam velük! És leginkább épp azt tudd meg, hogy ez az egész miattad történt, mert láttam a szenvedéseidet, nem bírtam elviselni a látványát, mert én a legőszintébben hiszem, és hittem már akkor is, hogy ártatlan vagy, mert még ha hazudtál is, ha csak mese is hogy láttál sárkányt, de attól még nem vagy a Sátán szövetségese, és nem érdemelsz kínhalált! És azért kerültem én is börtönbe, mert nem titkoltam el e nézetemet! Tehát miattad! De ne hidd hogy ettől még haragudnék rád!

—Valóban láttam a sárkányt. Nagyobb volt mint egy szekér, hosszú de vékony, és sebesen szállt, el a kéklő magasságban... Félttem tőle, bár rám se nézett, de még csak el sem bújtam, mert gyönyörű volt... - és a lány behunyta a szemét, de lehunyt szemhéja mögül könnyek kezdtek el szivárogni. Nem is sokára pedig már zokogott, ömlött a könnye mint a záporosó. —Bár evett volna meg, bár falt volna fel inkább, mint hogy ide kerüljek, és sokkal szebb is lett volna az a halál...

—Ne beszélj butaságokat, örülj neki hogy kiengedtek, most már megint élhetsz, szabad vagy, nem is értem miként lehet ez hogy el lettünk engedve... valami nagy titkot sejtek emögött! Gyere, ölelj át, támaszkodj rám, és menjünk!

—Hová? Mert én nem merek ám hazamenni, mi lesz ha a papok egyszercsak gondolnak egyet és megint elfognak?!

—Van egy ötletem: gyere el hozzám! Igaz, énnekem sincs házam, de azt hiszem a faluban fogok találni valami lakhelyet magamnak akkor is ha nem mehetek oda, ahol eddig megszálltam...

—De ha téged is keresni fognak?! A kiugrott papokra mindig nagyon haragszanak a többiek!

—Ne riadozz! Az hogy újra szabadok vagyunk, akkora csoda, hogy ezek után semmitől se félek! Már amiatt sem, mert semmit nem tudok ennek okáról az szentigaz, de az is igaz, hogy annál többet sejtek! Tudod, azután hogy a szenvedésedet látva megrendült a hitem, s hazamenvén ezt elmondtam apámnak aki maga is pap, azután össze is veszem vele, s írnoki szolgálatot vállaltam. S bár ott egyetlen napot alig töltöttem mert utána elfogtak, de már ezen egyetlen nap alatt elképesztő történeteket hallottam a bíró egyik tanácsnokától egy bizonyos Csillagfény nevű falubéli boszorkányleánról, ez a tanácsnok állítólag azt látta, hogy ez a boszorkánycsemete, aki különben jóval fiatalabb nálad, egy gyereksárkánnyal hancúrozik! A harangozó is megpróbált velem összebarátkozni, és elmesélte hogy ő azt is látta, hogy ez a boszorkányleány még amikor egészen pöttömke kislány volt, találkozott egy sárkánnyal, amely fel akarta őt falni, már-mint a kislányt, de aztán nem tette, inkább összebarátkozott a leánnyal, s ez már egy felnőtt sárkány volt! Tehát én hajlamos vagyok hinni neked, hogy igenis láttál valódi sárkányt! No és mert azt hogy téged ezért fogtak el a papok, ezt én elmeséltem apámnak is, a bírónak is ahol írnok akartam lenni, ezt megtudhatta az a boszorkányleány is, és meglehet tán hogy úgy véli, ha te az ő szövetségese, a sárkány miatt kerültél bajba, akkor illendő hogy megmentsen téged! Nagyonis elképzelhetőnek tartom ezt, sőt, azt is, hogy a legkifejezettebben éppen miattad kezdett bele a rabok kiszabadításába! Szóval én amondó vagyok, hogy legokosabban tesszük ha te is, én is, felkeressük őt, és il-

lendően köszönetet mondunk neki! Ez módfelett ajánlatosnak is tűnik a szememben, mert nem jó az ha egy boszorkány megharagszik valakire, pláne ha az akkora hatalmú, hogy valamiképp el tudja érni a papoknál, hogy kiengedjenek minket!

—És ha mégsem ő intézte el?

—Akkor semmi baj, elpazaroltunk egy köszönömöt, abba még nem halunk bele, azért még nem sértődik meg a boszorkány! Tehát ha jobb ötleted nincs, gyere velem! Különben is, bevallom, nagyon tetszel, aztán meg ha már ennyire összegubancolódt a sorunk, hát túl nagy fáradság lenne kigubancolni, és túl fáradt vagyok ahhoz, hogy ezt elvégezzem! - és felnevetett. —Mondd inkább, mi a neved?

—Kispisis... - rebegette a lány.

Ebben a pillanatban értek el a leomlott templom mellé. És hallották az emberek beszédéből, hogy ez csak egyike a minapi roppant csodáknak, s hogy állítólag épp azért művelte ezt valami ördögi hatalom, mert azt akarta, hogy a papság elengedje a foglyokat.

—Nagyonis jó lesz ha elmegyünk a boszorkányhoz! Nagyonis! - súgta Kispisis fülébe Vacak, de szeme nem a leányt figyelte bármennyire tetszett is neki, hanem a romokat. És elképedve rázta a fejét. Úgy vélte, ha egy hétig követőgépekkel, hajítógépekkel lövik a templomot, akkor sem intézhették volna el ilyen alaposan.

Végül aztán kiértek a városból, mentek-mendégéltek, a kíváncsiskodók is lemaradoztak tőlük, mert nemigen volt mit nézni már a sok botladozó, rongyos, megkínzott emberen, ám egyszercsak egy domb mögül elébük toppant a bíró! Vacak természetesen rögvést megismerte őt.

—Hé, mindenki! - köszöntötte őket Üresfej cseppet sem szertartásosan, s pláne nem hivataloskodva. —Ha valamelyikőtöknek nincs hova mennie, nincs munkája, élelme, szállása, vagy volna ugyan de fél hazamenni, mert fél tőle hogy a papok újra piszkálni kezdik, annak a számára van egy jó hírem: él nekem egy jóságos, bár meglehetősen fiatal úrnőm, aki bármelyikteket szívesen vendégül látja, ha az hajlandó hozzá költözni, s miután kigyógyult a kínzásokból, hajlandó tisztességesen dolgozni nála! De előre szólok, hogy bár a birtoka nem kicsi, de nem is túl nagy egyelőre, ám bármekkora legyen is, kifejezett feltétele hogy aki egyszer hozzá költözik, az az engedélye nélkül soha többé el nem hagyhatja a birtokot! Aki e törvényt megszegi, az bízvást úgy tekintheti, hogy máris a halál fia! Vagy leánya, mert úrnőm ajánlata a hölgyekre is vonatkozik! A munka nehéz lesz, de nem kibíratatlan, ellenben bőséges az étkezés, az étel nemcsak több mint elég lesz de finom is, és ha sokat és nehezet is kell dolgozni, de amikor épp pihenő van, olyankor úgy élhettek hogy úgy még a fejedelmek sem, mert például állandóan friss melegvízben fürdözhettek, de még sok más kényelem is megédesíti majd az életeteket, amiről most viszont nem szólok, mert aki nem lesz úrnőm hű alattvalója, az jobb is ha mindezt nem tudja, mert nem rá tartozik! Tehát ki az, aki hajlandó követni engem?!

És két férfi és egyetlen nő kivételével mindenki követte a bírót! Voltak több mint háromszázan, bár ezek között alig negyvenen voltak férfiak. A papok messze sokkal több nőt mint férfit vádoltak boszorkánysággal. Sőt, a férfiak közt egyetlenegy sem akadt melyet boszorkánysággal vádoltak volna: ellenük a vád különböző eretnokségek voltak.

És nem ijedtek meg attól, hogy a bíró beharangozta nekik: nehéz lesz a munka. Többnyire úgy gondolkodtak, hogy annál nehezebb munka amit eddigi életükben végeztek, úgysem létezhet! De különben is, sokra mennek azzal, ha nem vállalják el a nehéz munkát?! Azonnal éhen halnának! Legtöbbjük valóban nem tudta, hogy akár ma este is mit vacsorázik majd, itt meg azzal kecssegtetik őket, hogy bár nehéz munká-

ért cserébe, de állandóan lesz bőséges élelme, ráadásul finom is! Holott sokuk nagyon jól tudta már, mi az az éhség, mert nemegyszer érezte... Persze hogy mentek!

Azt illetően hogy a munka nehéz lesz, a bíró cseppet sem túlzott. Ezt Csillagfény mondta neki, és bár a bíró nem tudta hogy a boszorkány mire gondol, de elhitte. Mert Csillagfény idáig mindig igazat mondott! És persze hogy most sem hazudott. A leány feltett szándéka volt vízerőművet építeni, ha egyelőre nem is nagyot, s az bizony temérdek munkáskezet igényel! Igaz, eddigre már felfedezte a cementet és a betont, de azt is elő kell hogy állítsa valaki, s ha van is beton, de azt is nehéz ám ide-oda hurcolászni, megkeverni, a gödröket kiásni...

Az mindenesetre nagyon tetszett az egykori raboknak, hogy alig kellett további kétszáz lépést bandukolniuk, máris elértek egy nagycsomó szekérhez, volt belőlük negyven is, és a bíró előkelően intett ezek felé:

—Másszatok fel rájuk, emberek, ez az én úrnőm ajándéka nektek, hogy nem kell gyalog kutyaagolnotok hozzá, sejti ugyanis, hogy gyengék lehettek még!

A szekerek különben nem gazdátlanul árválkodtak ott. Ott ült a bakon Napsugár, Szorgalmas, Szépség, Reménység és Pöröly is. Épp csak Csillagfény hiányzott. S bár kevesebben voltak mint a szekerek, de több napon át egyesével hajtották ide őket, s most amire ők nem jutottak hajtónak, azokat a rabok valamelyike hajtotta. Mindenestre kényelmesebb a szekérhajtás a bakon ülve, mint a gyaloglás!

Időközben már a feleségét is megtalálta a bíró. Akit ugyan nem kínoztak meg, nem volt miért, de azért mégis nagyon örvendett a szabadulásnak, mert már nem fenyegette a karlevágás veszélye!

S alig pillantotta meg a férjét, odaszaladt hozzá, és se köszönés, se puszi, ehelyett rögvést ezt kérdezte:

—Amikor a te úrnődről beszéltél, akkor csak nem ám hogy Csillagfényre gondoltál?!

—Ki másra?! - azzal a bíró keserű fintort vágott, s ezt súgta a fülébe:

—Én beszéltem őt rá erre az egészre, hogy éljen a hatalmával, s mentsen meg téged! Mindez miattad lett, asszony! Ha úgy vesszük, eladtam a lelkemet érted a Gonosznak! Úgy szeretlek, te házsártos, perlekedő bestia!

Erre Ramaty asszony megölelte őt, meg is csókolta, de igazán rövid ideig, mert azonnal el is húzódott tőle, s mélyen a szemébe nézve így szólt:

—Köszönöm neked hogy szeretsz, de ezek után soha többé nem tűröm, hogy Csillagfényt gonosznak nevezd, tudd meg! Még akkor sem tűröm, ha emiatt még házsártosabbnak és perlekedőbbnek is tartasz mint eddig!

—Azt hiszed, de tényleg, hogy ezek után merek akár csak álmomban is rosszat gondolni róla?! Mert valóban még gondolni sem merném, nemhogy mondani! Annyira azért nem vagyok mégsem üresfejű!

—Pedig az a neved! - nevetett fel a felesége.

—Már nem. - azzal a bíró felállt a bakra, s így kiáltott:

—Figyelem, figyeljen jól mindenki! Az én úrnőm legkifejezettebb parancsa, hogy aki az ő híve, az nem viselhet ronda nevet! Tehát amíg odaérünk hozzá, mindenki találjon ki magának valami szépen hangzó, vonzó nevet! Elvárja ezt kivétel nélkül mindenkitől, férfitől is, nőtől is, és ne féljetelek tőle hogy emiatt megharagszik rátok az Isten, mert úrnőm kijelenti, hogy minden büntetést magára vállal, ami esetleg emiatt vagy bármely parancsának teljesítése miatt titeket sújtana! Úgy rendelkezett, hogy az ő iránta tanúsított hűség jelének tekintsi azt, hogy valaki szép nevet visel!

—És őt hogy hívják? - kérdezte egy fiatal legény, akinek a karja törötten lógott a nyakában.

—Azt ráértetek megtudni, ha odaértünk hozzá! Annyit azonban elárulok nektek, hogy az én nevem – s e szavaknál a feleségére nézett – az én nevem tehát Bocika!

Erre az egykori rabok közül sokan nevetni kezdtek.

—Nem valami szép név! - szólalt meg a saját felesége is.

—Hát tudjátok az úgy volt – mesélte mindenkinek a bíró – hogy én régebben ennek a bizonyos úrnőnek az ellensége voltam! Azt hittem gonosz, holott cseppet sem! De azt hittem, mert olyan ökör, olyan marha voltam! Aztán hogy belátván tévelygéseimet behódoltam neki, közölte velem hogy nekem is szép nevet kell kapnom, de mert korábban az ellene elkövetett tettekért büntetést érdemlek, emiatt azért nem lehet ám olyan szép nevem, hogy például Kisvirág vagy Villám, mert ő megbocsát nekem, de emlékeznek csak ezentúl rendszeresen arra, mekkora barom voltam, tehát a nevem ezentúl Bocika lesz! Ez nem olyan csúnya, mint az hogy Ökör vagy Marha, de azért hüen kifejezi hogy nincs ám olyan kiváltképpen sok eszem, mert hiszen a Boci is egy marha, csak éppen kis marha! És tudjátok, ebben igaza is van, mert nem is kis, de nagy marha voltam korábban! Tehát válasszon mindenki egy szép nevet magának amíg ha-zaérünk! Mindegy hogy mit, de szép legyen!

—Én azt hiszem Galamb leszek akkor! - tűnődött el Ramaty asszony.

—Ha már madár, miért is nem Varjú, hiszen állandóan csak kárálsz a fülemben! - vigyorgott rá a férje.

—Eh, ne kötekedj! - lökte őt oldalba a felesége.

Ebben a pillanatban azonban jó ötven fős lovascsapat robogott ki elébük az útra egy domb takarásából. Mindannyian a papok katonái voltak, azok ugyanis egészen különleges egyenruhát viseltek, sok vörös díszítéssel, amelyek különböző egyházi szimbólumok voltak.

—Aha! Sejtettük, hogy egyben maradtok! - vigyorodott el a vezetőjük. —Gyerünk, fogjátok el őket, főleg ezeket – mutatott a bíróra és Napsugárra – és aztán addig kínozzuk őket amíg el nem vezetnek a főgonoszhoz, ahhoz a boszorkánymesterhez, aki lerombolta a palotákat és a templomot!

A volt rabok már javában sikoltoztak is, mert nem sok kedvük volt visszamenni a börtönbe, a kínzókamrába, de Csillagfény emberei nem igazán látszottak idegeseknek. Ehelyett mindegyikük lehajolt, benyúlt a bak alá, előhúzott az ülés alól egy íjat és egy tegeznyi nyílveessőt, s már lőtt is a lovasok felé. Azok is nyilazhattak volna, de nem tették, mert élve akarták őket elfogni, attól meg nem nagyon féltek hogy netán rájuk nyilaznak a szökevények. Nem lehet azoknak sok fegyverük, s különben is páncélban vannak, páncélos katona lenyilazásához pedig kivételes ügyesség és szerencse kell!

Csakhogy ezek nem közönséges nyilak voltak! Alig csapódtak be a nyílveessők, azonnal fülrepesztő robbanás reszkettette meg a levegőt, és repültek mindenfelé ha nem is a katonák, de a katonák darabjai! Mert ezek olyan nyilak voltak, melyek végére egy-egy kis dinamitrúd volt felerősítve. Emiatt aztán cseppet sem volt fontos még az sem, hogy Napsugár és a többiek célzása pontos legyen. Már az első „sortüzük” után is csupán három katona maradt élve az ötvenfős alakulatból, de ezek sem sokáig, mert nem sajnálva rájuk a robbanóanyagot, őket is gyorsan levadászták, hogy tanú ne maradjon.

Az események a rabokat egészen elképesztették.

—Hihetetlen! Bámulatos! Boszorkányság! - kiabálták.

Majd megszólalt Kispisis:

—Az aztán egészen biztos, hogy ezek után sehova máshova nem akarok menni, mint a te titokzatos úrnődhöz, Bocika, inkább leszek rabszolga nála, mint hercegnő akárhol

másutt, mert abban az egyben nem kételkedem, hogy ő akármilyen ellen is meg tud védelmezni!

—Úgy van! Nagy az ő hatalma, még annál is sokkal nagyobb, mint azt ezek után sejténéd! - bólogatott Napsugár, és a Csillagfény kezéből kisugárzó fényre gondolt. Ezt még csak egyedül ő látta Csillagfény rokonai-alattvalói közül.

—Micsoda komor, félelmetes úrnő lehet...! - tűnődött el Kispisis. —De nem bánom, és hű szolgája leszek, remélem hogy nem néz majd rám nagyon szigorúan, nehogy megijedjek...

Reménység elnevette magát.

—Cseppet sem olyan, mint hinnéd! Igaz, néha tud ám csúnyán nézni, emellett szemtelen is, az aztán biztos, úrhatnám, parancsoló, ellentmondást nem tűrő, - de se nem komor, se nem félelmetes!

—Ez biztos? - kérdezte aggódva Kispisis.

—Teljesen biztos. Hiszen csak ismerem a saját leányomat!

—A... a... - hebegte a leány.

—Nemhogy nem félelmetes, de még csak nem is idős. Tizenkét esztendő is ugyanis.

E szavak hallatán Vacak csak elégedetten bólogatott, és maga elé mormogta:

—Jól sejtettem hát! E nagy hatalom birtokosát úgy nevezik, hogy Csillagfény!

4. fejezet: A sárkány foglya

Csillagfény tehát szerzett magának mintegy háromszáz hű alattvalót, akik szorgalmasan építették az ő rendkívüli hatalmát, készítették titokzatos gépeit, és legtöbbjüknek esze ágában sem volt hogy kilépjen ifjú úrnője telepéről, egyszerűen mert azon belül érezte biztonságban magát. Némelyek azonban szerettek volna visszavágni a papoknak, és naphosszat arra biztatták Csillagfényt, hogy ugyan keserítse már meg kissé a papok életét! De Csillagfény nevetve intette nyugalomra őket.

—Eljön majd annak is az ideje, meglássátok!

Egyelőre nem tört a papok ellen, pusztán egyvalamiben engedett hívei és saját vágyainak: abban, hogy egy viharos éjjel behatoltak a gazdátlan, mert már Oktondi-atya-nélküli templomba, azt Csillagfény teljesen kirabolta, minden értéket elvitt onnan, majd egy kisebb adag robbanóanyaggal leomlasztotta. Ezt mindössze azért tette, mert úgy sejtette, nemigen lesz a templom újjáépítve, márpedig ha nincs templom, valószínűtlen, hogy Oktondi atya helyére más papot küldjön az egyház Kódisfalvára. Túl jelentéktelen hely ez ahhoz! És neki nem hiányzott, hogy egy pap legyen a közelében, aki állandóan az ő dolgai után szimatol.

Igaz, akadtak rögvest a faluban olyanok, akik szöbahozták, hogy templomot kéne építeni, szinte már-már kampányoltak ennek érdekében, de hát ez mindenkitől függött! És a bíró (aki nem költözött Csillagfény telepére, még a felesége sem, azt mondták csak hogy ártatlannak találtatott Ramaty asszony, s elengedték), ő tehát falugyűlést hívott össze, hogy döntsenek a jó polgárok: épüljön-e templom az úgymond „villám-sújtotta” helyére, vagy sem! De mert Csillagfénytől már utasítást kapott rá, hogy a boszorkány igazán nem nagyon szeretné ha a templom újjá lenne építve, ezért rögvest közölte a lakosokkal, ez mekkora hihetetlen áldozatba kerülne, hány nap ingyenmunkába, mennyit kéne ezért adózniuk, aztán ha jön ide pap, azt is tarthatják el ingyen... szóval mindent megtett érte, hogy a falusiaknak elmenjen ettől a kedve, s mert jó szónok volt, ez sikerült is! Megszavazták, hogy ne legyen templom. Ezért „kampányolt” Ramaty asszony is, aki különben nem titkolta már, hogy ő ezentúl Galamb! Különben a bíró sem titkolta, hogy ezentúl Bocika a neve, mert – így mondta – megalázónak tartja, hogy üresfejűnek nevezzék!

Időközben különben nemcsak Ramaty asszony, de Vacak is megváltoztatta a nevét: őt már úgy hívták – Csillagfény engedélyével persze – hogy Nagytudású, vagy az Ősök Nyelvén így: Grihijen, mert ez ugyanazt jelentette. És Kispisisnek sem ez volt már a neve, hanem az, hogy Cseppke...

Csillagfény kívánsága teljesült tehát, nem épült újabb templom. És ezek után semmi meg nem akadályozta hogy fejlődjön a tudása is, hatalma is, ehhez pénze is volt, mert mindenféle elterjedt, hogy micsoda remek kardokat gyárt... holott nem csak ahhoz értett ő! Mire elkövetkezett az a nap hogy Penge úrfi az apjával eljött hozzá kardért, már akkora volt a hatalma, hogy néhányszor a legkomolyabban megkísértette a gondolat: neki kéne már kezdenie és nyíltan bejelentenie az igényét a trónra, mégha erre nem is igazán van bárminemű jogalapja is! Mert joga lehet hogy csepp se, de ereje annál több, mert ha ezt még a falusiak sem tudják, de neki akkor is van már géppisztolya is!

Erejét azonban nem mutatta ki se Penge, se Penge apja, Muszkli előtt, ennek ellenére az ifjú herceg bizony hej de sokszor gondolt rá!

Olyan sokszor, és oly gyakran is emlegette, hogy bizony-bizony, ha szégyellte is, de

Világosság, akit Mog nevezett így el, korábbi Búzike-neve helyett, ő tehát kezdett ám meglehetősen féltékeny lenni! És elképedve figyelte ezt a rajta elhatalmasodó érzést. Ez meg hogy lehet?! Ő egy szerencsétlen nyomorék, akit Penge úrfi megmentett, már amiatt is hálásnak kell lennie, hogy egyáltalán él, hogy már nem kell a nyomorékok színtársulatában a napi betevő falatért küzdenie-verekednie, neki már az is hatalmas társadalmi felemelkedés, hogy a hercegi hivatalosan elismert ágyasa, szeretője – egyszerűen semmi joga hogy akár csak képzelje is, hogy Penge úrfi valaha is feleségül veszi! Sőt, korábban ő maga is mondta, hogy ilyesmiről nem is álmodik!

S mégis álmodott. És olyan szép volt ez az álom! És amikor reggel felébredt, és az álma az eszébe jutott, mélyen szégyenkezett, és mégis, az a szemtelen, illetlen, sőt, már-már gőgös gondolat jutott az eszébe, hogy hiszen az a Csillagfény, akiről Mog úgy áradozik, az lehet boszorkány, de akkor is csak parasztlány! Ha egy parasztlányt feleségül vehet a hercegi, akkor akár őt is!

No, ez persze, tudta, nem olyan egyszerű! Azért egy boszorkány mégis messze többet ér, jelentősebb személy annál, mint egy valahai koldus, s ez aztán annyira biztos, hogy nemegyszer tapasztalta, hogy amikor ilyesmiről beszélt Mog az apjával, akkor Muszкли úr többnyire nevetett ugyan gyermekén, de egyszer sem volt haragos, nem is utasította rendre, hogy mit képzelsz hogy egy boszorkány legyen az ő fiának a felesége... hohó, a herceg sem tartja tehát lehetetlennek e házasságot!

Ezt figyelembe véve azt gondolhatnánk, hogy Világosságnak szikrányi kis reménye sem maradt rá, hogy egyszer majd ő lesz a fenséges hercegné, de ez egyáltalán nem így volt! Mert Mog aztán mindent de mindent elmesélt neki, hogy mi és hogy történt közte és Csillagfény között, amikor a kardokat megkapta tőle, s nem titkolta azt sem, hogy ő tulajdonképpen meg is kérte a boszorkány kezét, de az nevetve elutasította, sőt, Csillagfény hangjából mérhetetlen gőg csendült ki, és egyenesen azt mondta – és ezt Mog szó szerint megjegyezte, és annyiszor elmondta, hogy Világosság is tudta már szó szerint – azt mondta tehát a boszorkány, hogy...

—„Eszemben sincs lekötni magamat egy afféle undok állat mellé, mint egy férfi – ismerem én jól a férfiakat, akkor már inkább egy *gőrény* legyen a férjem, mint egy férfi!”

És e mondat Világosság lelkében valami merész reményt ébresztett. Hiszen akarhatja bármennyire is ezt a Tiósen-Csillagfény nevű boszorkányt feleségnek Mog, ha az egyszer nem akar hozzámenni, sőt senki férfihöz sem! És lehet hogy parasztnak született, de akkor is boszorkány, iszonyatos a hatalma, valóban képes olyan kardot készíteni ami más kardokat kettévág, és gazdag is, félelmetesen gazdag, ha két ilyen csodakardot csak úgy odaad ajándékba ha erre kedve szottyan, ilyen nő tehát akár nemes, akár nem, biztos is hogy nem megy férjhez ha nem akar, és éppen pontosan Mogot is visszautasította az imént, tehát akkor nem lesz Mog felesége, ha meg nem lesz, akkor más lesz Mog felesége, s ha más nő lesz az aki elfoglalja Mog mellett a feleség helyét – nos, akkor az miért is ne lehetne éppen ő, igen, ő maga, Világosság?! Hiszen valóban jól kijön a herceggel, az is az ő tanácsa volt hogy keresse fel a boszorkányt, ez mentette meg Mog életét, ezt maga Mog sem tagadja... Igen, miért is ne lehetne akkor az a nő, Mog leendő felesége, épp ő?!

Elhatározta, minden tőle telhetőt megtesz ezért. Egyszer például amikor Mog elkísérte apját egy vadászatra – nem mintha kedve lett volna ehhez, de apja ezt akarta – akkor amikor végre hazatértek három nap múlva, az illő üdvözlés után azt kérdezte, hogyan teltek Mog napjai.

—Nem volt kényelmetlen a hosszas távollét neked, drágám? - kérdezte tőle.

—Á, észre sem vettem a kényelmetlenségeket – egyfolytában arra a Csillagfényre gon-

doltam!

—Én édes uram, boldogabb lennél, ha élveznéd a pillanat örömét! Mert miért is veted pillantásodat állandóan a messzi távolba, ha úgysem láthatod a hegyen túli virágokat, miközben emiatt nem veszed észre a melletted illatozó, de bánatában elhervadó kis mezei virágot!

S most megmutatkozott, hogy Penge úrfi vagy nagyon gyerek még, vagy egyáltalán semmi érzéke a romantikához, nőkhöz, udvarláshoz. Eszébe sem jutott Világosságra gondolni e hasonlat kapcsán.

—Sajnos nem tudok a pillanat örömeire gondolni, mert semmi ki nem verheti a fejem-ből Csillagfényt!

—De hát mi volt benne olyan különleges?

—Hogyne lenne különleges, hiszen boszorkány!

—Na de hát azt te nem tudhatod, mit sem láttál benne ami olyan boszorkányos volna, nem ült denevérháton, nem rohangáltak patkányok körülötte, még fekete macskája és kristálygömbje sem volt... Különben meg magad is mondtad korábban, hogy valószínűleg csak egy nagyon ügyes kovácsmester!

—Ez mind igaz, de ha az is, akkor is félelmetesen okos! És én szeretem az okos nőket!

—De az eszét sem láttad, csak következtetsz rá drágám. Amit láttál, az kizárólag a szép külseje és az a kegyetlen, fürkésző mosolya, amiről annyit meséltél. S ezt is csak rövid ideig láttad!

—Na és akkor mi van?! Hiszen mi férfiak általában a nők szép külsejébe szeretünk bele!

—De egy vérszomjas, bosszúszomjas mosolyba?!

—Senki nem tud és nem is mer úgy mosolyogni!

—Hát ha csak ez a szíved vágya én hős megmentőm, szívesen megpróbálkozom vele, hogy minél démonibb legyen a mosolyom!

Mog csak legyintett egyet.

—Eh, senki nem versenyezhet azzal a nővel! Senki! Ha választanom kéne hogy kit vegyek feleségül, őt vagy a legislegszebb királylányt, habozás nélkül őt választanám!

—Na de ezt már csak ne mondd én édes uram, hiszen csak az kéne hogy az a lány, akár királylány, akár nem, de sokkal szebb legyen mint az a Csillagfény, s akkor máris abba szeretnél bele!

—Nem.

—De igen! Ha például én szebb lennék mint ő, engem szeretnél! Tudom persze hogy nem vagyok szebb, még sánta is vagyok, de *ha* szebb lennék, elfordulna a szíved Csillagfénytől! Hiszen bizonyos hogy a tetszetős külsejébe szerettél bele, és azt is csak rövid ideig láttad!

—De nem, de nem, de nem! Biztos előnyére vált a szépsége, de beszéltem is vele, és olyan titokzatosan beszélt, és olyan okosan... igen, egészen biztos vagyok benne, hogy az esze is vonz! Mert nagyon okos lány! Akármilyen szép nő is lehet valaki, legfeljebb lefeküdni akarok vele, de nem leszek belé szerelmes! Engem az okosság is vonz! Sőt, az a leginkább!

—Én is szeretnék okosodni. Mondd drágám, nem tanítanál meg olvasni? Amíg tanítasz, legalább nem gondolsz Csillagfényre, márpedig én nem szeretem látni, hogy szomorkodik és szenvedsz! - bújt hozzá kedveskedően, már-már macskásan Világosság.

—Olvasni szeretnél tanulni?! - ámult Mog.

—Igen, ha nem veszed zokon botor kívánságomat! Tudom hogy buta lány vagyok, de már régóta szeretnék okosodni, én is mindig nagyra becsültem az eszt, csak nem volt

aki tanítson! De úgy szeretnék egyben méltóvá is válni a te nemes lelkedhez!
—Hát, esetleg lehet róla szó... - adta be a derekát Mog.

Elmondható tehát, hogy Világosság igazán minden tőle telhetőt elkövetett hogy Mog figyelmét magára vonja, márminthogy jobban magára vonja, amint az egy közönséges szerető esetén szokásos. Tényleg minden tőle telhetőt elkövetett hogy tetsszen Mognak, igyekezett csinos lenni, friss, üde, kíváncsú, és nagyjából egy év alatt még írni-olvasni is sikerült megtanulnia egészen kiválóan, holott ez a tudomány a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte. De megtanulta, csak azért mert Mog azt mondta, hogy a nőkben is az észet becsüli a legtöbbször. Mog egyenesen azt állította, hogy az észet a nőkben a szépségnél is többször becsüli; ezt Világosság nem hitte, de azt azért igen, hogy sokra becsüli. Tanult hát, okosodott, mindent megtett...

És Mog valóban becsülte őt, kedves volt hozzá, szerette és szerelmeskedett is vele – épp csak esze ágában sem volt szóba hozni holmi házasságot, még csak nem is célzott ilyesmire! Azaz természetesen gyakorta beszélt házasságról, de csak olyan értelemben, hogy ő Csillagfényt akarja a feleségének!

De egyelőre nem ment újra a boszorkányhoz, azt mondta, valószínűleg amiatt nem becsülte őt Csillagfény, amiatt kosarazta ki, mert túl fiatalnak tartotta. Mog úgy tervezte, majd úgy három-négy év múlva próbálkozik újra.

Ez kissé megnyugtatta Világosságot. Ha addig vár a kis herceg, talán el is felejtí addig Csillagfényt, kisserelmesedik belőle! Remélhetőleg ezalatt nem jön egy másik nő, aki szintén a vetélytársa lesz!

Pedig jött valaki. Jött, még ha nem is lehetett minden fenntartás nélkül nőnek nevezni...

Nagyjából egy évvel azután történt, hogy Mog legyőzte Beszari herceget. Mog szokása szerint valami komoly elméleti kérdésen törte a fejét. Elgondolkozva ült az egyik erkélyre kiállított hintaszékben, vele szemben egy hasonló hintaszékben ült Világosság, és Mog már percek óta meg nem szólalt.

—Min töröd a fejedet ilyen komolyan, drágám? - kérdezte tőle a nő.

—Azon, ami azt hiszem a Kérdések Kérdése, minden kérdés legalapvetőbb alapja: azon, amit ha tudni fogok, abból minden más kérdésre is kikövetkeztethetem a választ!

—Aha. És hogyan hangzik ez a kérdés?

—Úgy, hogy „Miért van Valami, és miért nem csupán a Semmi?” Tehát, más szavakkal: Miért van egyáltalán bármi is?

—Mert Isten úgy döntött, hogy megteremti a világot. - mondta Világosság, és közönyösen vállat vont. Nem állítható, hogy különösképp buzgott volna benne a vallásosság, de az sem mondható, hogy hitetlen lett volna. Közönyös volt inkább ezt illetően. Eléggyé gyakorlatias lány volt, ebben kicsit hasonlított is talán Csillagfényre, őt mindig konkrét teendők foglalkoztatták: korábban az, hogy éhen ne haljon, most meg az, hogy feleségül vétesse magát Moggal. Valójában az az igazság, hogy mélységesen megdöbbenett épp az imént, hogy kis urát ennyire elvont kérdés foglalkoztatja. Ha van olyan kérdés ami nagy valószínűséggel megválaszolhatatlan, s aminek semmi gyakorlati haszna, hát ez aztán az! De ezt természetesen soha ki nem mondta volna, mert tudta, hogy akkor Mog még annyira sem fogja becsülni, mint eddig. Ehelyett megpróbált érdeklődést színlelni, de ezt is úgy valahogy, hogy ha lehet, hamar lezárja ezt a témát, mert szeret-

te volna ha Mog valami olyasmivel foglalkozik inkább, amiben neki Világosságnak nagyobb a tapasztalata, s nem fenyegeti az a veszély, hogy kiderül tudatlansága.

—Ezt a választ nem fogadhatom el! - válaszolta neki Mog. —Mert még ha fel is tételezem, hogy a világot és mindent Isten teremtett, ez akkor sem válasz a kérdésekre!

—Miért?

—Azért, mert Isten is Valami, nem Semmi! Hiszen ami Semmi, az nem képes semmit sem teremteni, ha ugyanis képes volna, máris valami volna: tudniillik teremtő erő! Isten tehát ha van, akkor valami, mégghozzá nagyonis jelentős Valami!

—Valaki inkább.

—Az, Valaki, de aki Valaki, az is Valami, mert az hogy Valami, az csak annyit jelent a szememben, hogy rendelkezik a létezés tulajdonságával! Tehát Isten - Valami. Ha valami, akkor pedig rá is vonatkozik a kérdésem, hogy miért van Valami, és miért nem csupán a Semmi?! Tehát ha kezdetben egyedül csupán Isten volt is, s minden mást ő teremtett, a kérdésem akkor is jogos, mert akkor miért van vagy legalábbis volt akkor régen Isten, a Valami, és miért nem csupán a Semmi?! Miért létezett és létezik Isten?! Miért van egyáltalán valami a világban, sőt: miért van a Világ maga?!

Világosság igyekezett választékosan és udvariasan kifejezni a véleményét:

—Merőben valószínűtlennek tartom drága uram, hogy választ találj erre a kérdésre!

—Hogyne, ennek esélye valóban csekély, de attól még nagyonis érdemes időt szánni a kérdés boncolgatására, mert egyrészt érdekes a téma, másrészt ha soha senki sem töri rajta a fejét, sosem talál rá választ az emberiség!

—Ez akkora titok, hogy nem hiszem hogy bárki tudná rá a választ... nemhogy ember, de talán maga Isten sem!

—Azért én mégis azt hiszem, hogy józan logikával az igazság kikövetkeztethető! A logika fonala az a biztos út, mely kivezet minket a tévelygések mocsarából, mely által elkülöníthetjük egymástól az Igazat és a Hamisat, sőt, a Valószínűt is a Valószínűtlentől! Ezáltal lehet megcáfolni például a babonákat is, meg az olyan minden alap nélkül való hiedelmeket, amik például a mesékben vannak. Emlékszem, még igen gyerek voltam, amikor egy nagyot vitáztam édesanyámmal, s bebizonyítottam neki, hogy sárkányok, azok a nagy repülő gyíkok tehát amik gyakorta szerepelnek a mesékben, azok a valóságban nem létezhetnek! Pláne nem rabolhatnak lányokat! De nemcsak a sárkány létét tagadja a józan, elemi logika, ott van példának okáért a hableány, az sem létezhet, de nem hiszek én a...

Ebben a pillanatban Mog elhallgatott, mert arra lett figyelmes, hogy Világosság arca eltorzul, de igazán valami szörnyű rémület ül ki az arcára! A lány szája kinyílt, de hang egy csepp sem jött ki rajta, ellenben kinyújtotta teljes hosszában a karját, a mutatoujját is kinyújtotta, valami felé mutatott tehát a vele szemben ülő Mog válla mögött.

—Mi az? - kérdezte Mog.

—Ott... ott... - nyöszörögte a leány.

Mog erre végre csak feltápáskodott kényelmes ülőhelyéről, és megfordult.

—Mi van ott? - kérdezte aztán, mert semmit sem látott.

—Ott... ott... ott én láttam egy sárkányt!

—Na ne ugrass! Nincs ott semmi!

—Most már valóban nincs, mert nagyon gyorsan elrepült, de igenis láttam!

—Ne bolondíts, képzelődtél, vagy valami nagy madarat láttál csupán!

—De nem, de nem! Egy igazi, valódi sárkány volt, ott repült arra, ni, és leszállt az erdő mögött! És még valami lógott is a mancsai között, úgy láttam mintha egy ember volna!

—Eh, hiszen épp az előbb mondtam, hogy én *bebizonyítottam*, hogy hétfejű sárkányok nincsenek!

—Nem is volt ez hétfejű, csak egyfejű, de egyfejűnek nagyonis valóságos!

Mog felállt.

—Csalódtam benned, Világosság! Azt hittem szeretsz, s erre tessék, kiderül hogy gúnyolódol velem! Holott úgy érzem hogy erre igazán semmivel sem szolgáltam rá!

—Nem gúnyolódom, esküszöm! - kiáltotta rémülten a leány, s még térdre is hullt Mog előtt.

—De igen, gúnyolódol! Én épp arról beszélek, milyen bolondság a sárkányokban hinni, merthogy azok nem létezhetnek, s ugyanebben a pillanatban azt állítod, hogy te épp most láttál egy sárkányt! Mi más ez, ha nem az én kaján kifigurázásom, gúnyt űzés belőlem, sőt, magának a Logikának, a Józan Észnek a megvetése, arcul csapása?! Tiszta szerencse hogy eddig nem vettelek feleségül, mert íme, kiderült hogy nem vagyunk egymáshoz való! Hálás vagyok Csillagfénynek, mert ha ő nincs talán valóban feleségül is veszek mostanára, de ebben a pillanatban nagyon megbántam volna! Aki ilyen arcátlanul gúnyt űz belőlem, az nincs egy szellemi színvonalon velem, tehát látom már hogy te meg én, az két külön világ! - azzal lement az erkélyről. Világosság követni akarta, könyörgött neki, de Mog így szólt:

—Jobb ha maradsz! Egyelőre látni sem akarlak, de lehet hogy soha többé sem!

És Világosság maradt valóban az erkélyen, nem merte követni Mogot, véltve hogy a hercegi a zaklatástól csak még jobban megharagudna. De sírt, rémült volt és nagyon szenvedett, mert ő *tényleg* látta a sárkányt!

Úgy rendelkezett azonban a Sors, hogy Világosságnak nem sokáig kellett elviselnie az igaztalan gyanúsítgatást! Mert még fél órája sem búslakodott ott magányosan, már is az történt, hogy a távolban feltűnt újra a sárkány,

Megjelent, bár most nem lógott senki a karmai között, ellenben még sokkal félelmetesebben nézett ki mint korábban, egyszerűen azért mert jóval közelebb volt, ugyanis – ugyanis nyílegyenesen a vár felé repült! S amikor odaért, különben igazán hamar, nyílegyenesen arra az erkélyre telepedett mint ahol Világosság is időzött, aki szájtátva bámulta a szörnyeteget, olyan rémülten hogy elfutni sem bírt – s most a sárkány közel hajolt hozzá, ránézett, de úgy, hogy egyenesen a leány szemébe nézett szinte hipnotizálóan, s így szólt:

—Itt, vagy nálam?

—E... e... te... tessék?! - hebegte rémülten szegény leány, és észre sem vette, hogy félelmében maga alá pisilit.

—Úgy értem hogy választhatsz, miként kívánod: itt most rögtön egyelek meg, vagy előbb akarsz egy kicsit világot látni, tehát azt szeretnéd, ha elvinnélek hozzám, a palotámba, és ott ennék meg?! Így amíg viszek, életedben egyszer és utoljára láthatod felülről a világot, a magasból, ami, nekem elhiheted, nem megvetendő élmény! Igaz viszont hogy tovább ijedezel! Tehát hogyan óhajtod?!

—És, izé... ez muszáj?!

—Nagyon éhes vagyok. Vagyis nem nagyon éhes, éhes csak egy kicsit, de nagyon torokos! Tehát felelj gyorsan: itt, vagy a palotámban?!

Világosság nagyot sóhajtott, és eleredtek a szeméből a könnyek.

—Nekem már teljesen mindegy!

—Hogyhogy?! - ámult a sárkány.

—Úgy, hogy engem már nem érdekel hogy hol eszel meg, mert engem már korábban

tönkretettél! Ó hogy milyen mocskos dög vagy te!

—Nem értem! Még ha azért szídnál mert meg akarlak enni, olyasmihez hozzászoktam már, de hát még meg sem kóstoltalak!

—De korábban is repkedtél már arrafele, ni – mutatta az irányt Világosság – és én szoltam az én szerelmesemnek, Mog hercegfinék, hogy ott repül a sárkány, de ő nem hisz a sárkányokban, hazugnak nevezett, elment innen, el fog hagyni! Jaj nekem te átkozott bestia, tönkretetted egy életre a szerelmemet, minek is éljek ezután, igen, olyan mindegy, valóban meg is ehetsz!

—Hé, nem volt talán annyi esze annak a ficsúrnak, hogy arra nézzen amerre te is?!

—De igen, de te akkorra már nem látszódtál!

—Hm! Nem szeretem az olyan embereket, akik nem hisznek bennem! Mindjárt bebizonyítom a létezésemet neki!

—Ne! Ne öld meg! - sikoltotta Világosság, és még a sárkány egyik mancsát is megragadta.

Ebben a pillanatban kiáltás harsant fel a várudvarról:

—Hé fiúk, nézzétek csak, egy sárkány!

—Uram irgalmazz!

—Amindenségit, ezek a dögök nem csupán a mesékben léteznek?!

S még sok más kiáltás is szállt hozzájuk, de nemcsak az: néhány nyílvesző is. Akadt amelyik el is találta a sárkányt, de az csak nevetett ezen: erős pikkelyei voltak!

—Milyen izgatottak! Rohangálnak, mint amikor megkavarok bottal egy hangyabolyt! - kuncogott a sárkány. Majd megragadta Világosság derekát, felemelte egyenesen az erkély korlátjára, annak is a legislegszéleire, s ezt kérdezte:

—Melyikőjük a te herceged?!

—Nem mondom meg! - kiáltotta a lány bátran, de közben a rémülettől kikerekedett szemekkel bámult le az iszonyú mélységbe, holott nem saját esetleges lezuhanása foglalkoztatta, hanem az, hogy odalent nagyonis látta jómaga is Mogot, amint a fiú maga is döbbenten, hűledezve pillant a sárkányra, mely számára nem is a mesék, de a Logikátlanság, a Lehetetlenség, az Abszurdum világából lépett elő! És Világosság félt, hátha a sárkány megöli most a kis herceget.

Ez valószínűleg szándékában is állt a sárkánynak! Mert hirtelen így szólt:

—Éhes vagyok, torkos vagyok, de egy étkezésre elég nekem egyetlen ember is! És jobban szeretek bűnösöket enni, mint ártatlanokat! És mindenki bűnös, aki nem hisz bennem! Tehát te már nem kellesz nekem! - azzal hátralökte a leányt, hogy az visszazuhan az erkélyre, ő maga pedig kitárta óriási szárnyait, lezúdult a magasból zuhanórepülésben, Világosság sikoltott mert a sárkány nyílegyenesen Mog felé vette az irányt – de nem kapta el! Nem, bár ott repült el közvetlenül a feje felett! Ehelyett a Mogtól alig három méterre álló várkapitányt ragadta meg, s máris elszárnyalt vele a kék levegőégbé. És olyan erősek voltak a karmai, hogy átfúrták a kapitány páncélját is, a férfiből spriccelt a vér már e légiút alatt is, de hiába is rúgdalódzott... a sárkány repült egy kört felettük, majd amikor a második körbe belekezdett, nagy látványosan leharapta a férfi fejét, s rögvest le is nyelte, talán össze sem rágta. Majd karmaival felhásította a mellpáncélt, a páncél darabjait a földre dobta, ezután a férfi mellének a felhásítása következett, ebből kitépte a szívet, ezt is megette, majd a belsőségek következtek, aztán a combok, majd a széttépett test maradványait szintén a földre dobta. De ez már alig állt másból mint a végtagokból és a lecsupaszított gerincoszlopból, tehát a csontosabb darabokból.

—Huh, ez fincsi volt! Na, eléggé létezem már szerintetek?! - kacagott az elszörnyedt

várnépségen. —De ne higgyétek hogy gonosz vagyok: mindössze torkos! És különben is, tiszta szerencse nektek hogy létezem: ott áll a palotám az erdő túloldalán, alig fél óra kényelmes lovasútra, most már tehát nagyon könnyű öngyilkosnak lenni, ha valaki úgy akarja mert megunta ezt a kegyetlen világot: elég ha eljön hozzám! Én letépem a fejecskéjét és kész, vége, gyors és könnyű, fájdalommentes halál! Várom tehát az öngyilkosjelölteket! Hahaha! Na de már itt sem vagyok, viszontlátásra, a mai napra rendelt légitelvezésnek vége, remélem tetszettem, ha meg mégsem, annyi baj legyen! Minden jót nektek bumburnyákok, csók a családnak meg minden ilyesmi ahogy az szokott lenni, és már itt sem vagyok! Különben sem maradok szívesen, mert udvariatlanok vagytok, még jó étvágyat sem kívántatok! Sőt, díszkivilágításról sem gondoskodtatok, holott a vacsorát leginkább hangulatvilágítással kedvelem, gyertyákkal meg fáklyákkal! Na de mindegy is, erről gondoskodom én magam, legalábbis utólag! - azzal a sárkány megint zuhanórepülésbe ment át, mire mindenki szétrebbent előle, de most senkit sem támadott meg, ellenben elrepült mintegy ötven méterre egy nagy tölgy előtt ami a várudvaron nőtt, közben a torkából vakító fény tört elő, egy pillanatig mintegy alkarnyi vastag fénynyaláb kötötte össze a sárkány torkát és a tölgy törzsét, s ettől a roppant fa máris lángralobbant, de úgy, hogy pillanatokon belül égett teljes terjedelmében! Tényleg mint egy roppant gyertya!

S most a sárkány hihetetlen, elképesztő dolgot művelt: rászállt a javában lángoló fa legfelső kellően vastag ágára, s onnan kacagott rájuk.

—Így már sokkal szebb vagyok, nemde?! Bámultok, mi, hitványkák?! De hiába is bámultok: ti ezt még évezredek múlva sem lesztek képesek utánam csinálni!

S e szavak elhangzása után leugrott az égő fáról, s már suhant is a messzeségbe, a maga titokzatos céljai felé...

De a várban senki sem bánta hogy ott hagyta őket e rémületes szörny, aki nemcsak sebezhetetlen a nyilak számára, nemcsak tüzet tud okádni, de még csak nem is árt neki a tűz!

Mog úrfi azonnal az erkélyre rohant fel, Világosságához.

—Nem esett bajod?! - kérdezte rémulten.

—Nem! Jaj, úgy örülök neked hogy élsz! - ölelte őt át a leány, és elhalmozta a csókjaival. —Nem is értem, miként menekedhettél meg, mert nekem elmondta a sárkány hogy téged, a herceget akar elkapni!

—De vajon miért keresett engem, miért haragudott meg rám?! - töprengett el azonnal Mog.

—Valószínűleg azért, mert elkövettem azt a hülyeséget, hogy elárultam neki, hogy nem hiszel benne!

—Hm...

—Kérlek, ne haragudj rám, vagy pedig azonnal ölj meg, mert nem tudok azzal a tudattal együtt élni, hogy haragszol rám!

Mog azonban rá se figyelt, tekintete a távolba meredt... majd felkiáltott:

—Tudom már! A várkapitány vesztét a hiúsága okozta! Azért kapta el őt a sárkány helyettem, mert róla hitte hogy a hercegfi, olyan díszes gúnyában pompázott, meg aztán te Világosság jócskán idősebb vagy nálam, én nagyon fiatal vagyok, azt hihette hogy a te párod idősebb, nem gondolt rám, mert olyan fiatal vagyok... Igen, ez mentett meg!

—Annyira örülök hogy élsz! Hogy nem evett meg! Jaj nekem, mi is lett volna velem nélküled, én azt hiszem öngyilkos is lettem volna ha meghalsz! - zokogott a karjaiban Világosság.

—Jól van, na, nyugodj meg, már elment, semmi vész... - vigasztalta őt felettébb felnőt-

tesen Mog. De a leány tovább zokogott.

—Hidd el, nem vagyok hibás abban, hogy rád támadt! Nem árultalak el, sőt! Előbb engem akart megenni, és én csak annyit mondtam neki hogy nekem már úgyis mindegy, mert korábban te már elhagytál engem miatta, mert nem hitted el, hogy én valóban láttam egy sárkányt! És ez nem tetszett neki, azt mondta nem szereti az olyanokat akik nem hisznek benne, és akkor történt meg, hogy odaállított az erkély szélére, ezt biztos láttad odalentről te is, és azt kérdezte hogy melyik odalenti vagy te, de én azt válaszoltam hogy nem mondom meg! Jaj Mog, én annyira de annyira szeretlek, nekem egymerő szenvedés az életem amióta rádöbbsz hogy szeretlek, tudom hogy nem illik ilyet mondani egy nőnek, főleg nem énnekem, hiszen koldus voltam és nyomorék is vagyok, de én halálosan szeretlek, és a feleséged akarok lenni! - és hullott a könnye mint a záporosó.

Mog leült a hintaszékbe, Világosság pedig az ölébe. És a fiú sokáig nem szólalt meg. Végül ezt mondta:

—Értelek, és én is szeretlek, de te is érts meg engem: nem tudom kivenni a fejből Csillagfényt! Lehet hogy illene azzal viszonznom a hősiességedet hogy feleségül veszek – bár meg kell mondjam erre akkor sem volna sok esélyed ha én akarnám ezt magam is, mert apám biztos nem hagyná! - de szóval akár illik akár nem, hogy is vehetnélek el, amikor szeretlek ugyan, de egyáltalán nem érzek irántad olyasmit, mint Csillagfény iránt?! Kegyetlenségnek tűnhet amit most mondtam, de elvem hogy az őszinte, egyenes beszéd a leghelyesebb minden körülmények között, nem mintha ne származhatna belőle kár, de a hazugságból és félrebeszélésből sokkal több! Továbbá úgy vélem hogy az igazmondással megtiszteltem a beszélgetőpartneremet, márpedig annál azért sokkal jobban tisztellek de szeretlek is, hogy hazudozzam neked! Remélem nem haragszol!

—Értelek édes uram, és dehogyis haragszom, de azon azért elgondolkodhatnál, hogy még ha feleségül megy is hozzád valaha az a boszorkány, az akkor is boszorkány marad, és te aztán tudhatod mert találkoztál vele és hallottad beszélni, hogy gőgös, büszke teremtés, na de nem is lehet más mert boszorkány, nagy hatalom birtokosa, ő tehát soha de soha, amíg világ a világ és még két nap akkor sem lesz fele olyan hű és engedelmes sem a feleségedként, mint én! Aligha tévedek ugyanis azt véelve, hogy ő messze sokkal többre tartja magát nálad!

—Ezzel én is tisztában vagyok. - válaszolta Mog nyugodtan.

—Hát akkor?!

—Épp emiatt akarom őt. Ugyanis jómagam is úgy vélem, többet ér mint én. Hogy is ne vélném így: többet tud nálam, mert én nem vagyok képes olyan kardokat csinálni mint ő! S engem mindig vonz az, amit nem tudok, ami több mint én... Eh, nem érted ezt te leány! Te úgy véled, ott a hazád ahol jól élsz, te csak egy biztonságos, meleg fészket szeretnél, ahol szülsz a férjedtől, lehetőleg tölem egy csomó gyereket, élsz kényelmesen, bőségben, múlik napra nap, hétre hét, évre év, peregne a napok egymás után, soha semmi izgalom, mert ami izgalmas az kiszámíthatatlan, tehát veszélyes, és legnagyobb gondod az legyen az életben hogy milyen virágokkal ültess teli a kertet, meg hogy számos porontyodnak ki lesz a férje vagy a felesége! És közben nem veszed észre, hogy ez milyen unalmas!

—De hiszen ez az élet lényege!

—Neked lehet, sőt nem is kétlem hogy a legtöbb nő így van ezzel. Nem vagy te cseppet sem rosszabb mint a többi nő. De én más vagyok! Engem vonz ha nem is a kaland, de az Ismeretlen! A megismerés! - azzal a távolba nézett. —Pláne ezek után!

—Mire gondolsz?! - kérdezte rosszat sejtve Világosság.

—Mi másra, természetesen a sárkányra! Tudd meg hogy bár most is úgy tartom hogy szerelmes vagyok Csillagfénybe, de ezt már csak mintegy intellektuálisan tudom...

—Hogyan?! Nem értem!

—Ez egy ritkán használt, kevesek által ismert szó az Ősök nyelvéből. Olyasmit jelent hogy elméletileg, sőt, hogy csak értelmileg tudom, de nem érzem át, tehát nem pendíti meg e tudás a lelkem húrjait, nem ébreszt bennem érzelmeket! Szóval én efféle módon vagyok csak szerelmes most tulajdonképpen Csillagfénybe, mert a gondolataim többségét a sárkány köti le!

—Ne tréfálj, ugye nem akarod azt mondani, hogy beleszerettél ebbe a borzalmas szörnyetegbe?!

—No nem, azt azért nem! - kacagott fel Mog. —Ám a gondolataim igenis körülötte forognak, mert egyszerűen nem értek valamit!

—Mit?

—Hogy miként létezhet, természetesen azt! Hiszen én korábban *bebizonyítottam*, hogy egy efféle nem létezhet! És ez mégis létezik, sőt épp úgy viselkedik mint a mesék sárkányai, mert még embereket is rabol, mert bár én nem láttam nála senki foglyot, de most már elhiszem hogy korábban te láttál valakit a karmai között!

—Bizonyára az történt, hogy te jó uram tévedtél valamely következtetésedben, amikor korábban bebizonyítani *vélted* a sárkányok nemlétét! És ezt kérlek ne szégyelld, mert mindenki tévedhet, s te akkortájt még nagyon kicsi is voltál.

—Nem akarok hencegni a tévedhetetlenségemmel, de tény hogy ritkán tévedek, sőt annyira ritkán, legalábbis komoly dolgokban, hogy nem is hiszem hogy eddig ilyesmi előfordult volna velem! Na de vessük alá próbának az állításodat! - azzal Mog elmondta Világosságnak is a sárkányok létevel kapcsolatos okoskodását, azt tehát, amit még kiskorában édesanyjának, Virágocskának elmondott, hogy tudniillik a sárkányok nem létezhetnek, mert egy akkora állat nem tudhat repülni, hogy a saját tüze összeégetné a száját, hogy nem is lehet sok esze, hogy nem lehet vára-palotája, hogy semmi szüksége foglyokra...

—Találtál hibát az okoskodásomban? - kérdezte aztán.

—Nem, de hát ez nem jelent semmit, én csak egy tudatlan parasztlány vagyok! Hol van az én eszem a tiedhez vagy valami más, iskolázott úréhoz képest! Az azonban tény, hogy a sárkány létezik, ebben a történetek után nem kételkedhetünk! Nyilvánvaló tehát, hogy tévedtél!

—Na de hol?

—Honnan tudjam?!

Mog komoran meredt a távolba, majd így szólt:

—Valahogy pedig kiderítem az igazságot!

—Azt, hogy hol tévedtél?

—Így is lehet mondani, bár nem ez a jó szó rá.

—Akkor mi?

—Nem tudom. Érzek ugyanis valamit, de nem vagyok képes kifejezni!

—Nagyon aggódom emiatt, mert attól félek valami meggondolatlanságot vettél a fejedbe, drágám! - és Világosság megragadta Mog karját. —Mit érzel, oszd meg velem kérlek!

—Itt nem arról van szó, hogy meggyőződjem róla, létezik-e a sárkány. Mert létezik, látjuk, és nem vagyok olyan ostoba, hogy letagadjam a tényeket. Na de az is tény, amit kikövetkeztettem, hogy *nem szabadna* léteznie!

—De hát ha egyszer tévedtél!

—Nem tévedtem. Olyan sárkány amit a mesékben kitaláltak, nincs, nem létezhet!

—Na de itt volt az előbb az orrunk előtt!

—Hogyne, de ha egyszer olyasmit látsz, amiről tudván tudod hogy nincs, nos, akkor mire következtetsz?! - tette fel a kérdést neki Mog diadalmasan.

—Arra, hogy álmodom? - találgatott Világosság.

—Eh, egy álom nem tépi össze a várkapitányt!

—Arra talán, hogy megőrültem?!

—Abba sem hal még bele senki, legfeljebb maga az őrült.

—Hát akkor?!

—Na és mi van, ha becsapnak téged?! - bökte Mog az ujját szinte vádlóan a leány melle felé.

—Becsapnak?! - kérdezte szeretője, és már azt sem tudta mit gondoljon.

—Miért is ne?! Emlékezz csak vissza, hogyan viselkedett ez a sárkány! Egyszerűen játszott velünk, nevetett rajtunk, nem félt tőlünk...

—Mert erősebb volt, nem jelentettünk a számára komoly fenyegetést!

—Nemhogy komolyat, semmilyen sem. Ezt egy hadsereg sem lenne képes legyőzni! - legyintett Mog. —De nem is ez a lényeg, hanem gondolj csak bele: ha akarja, megehetett volna tíz vagy húsz embert is közülünk! És ha nem volt ennyire éhes, akkor is megölhetett volna akár mindenkit is a várból! De ő nem ezt tette, hanem holmi légi akrobatikát mutogatott hogy ő milyen jól tud repülni, dicsekedett, azt is bemutatta, hogy tud ám tüzet okádni is, tényleg épp úgy mint a mesék sárkányai...

—Hogy megijesszen minket! - vélte Világosság.

—Csudát, ha azt akarja egyszerűbb lett volna minden második emberünket megölnie akár a tűzével, akár máshogy! Egyébként is, minek megijesztenie minket, ha azt akarja hogy ne zavarjuk, hogy ne árthassunk neki, egyszerűbb lett volna ha végez mindönnkel! Simán megtehetette volna! Nem, nem, drágaságom, ez a sárkány egészen egyszerűen csak mutogatni akarta a hatalmát, a képességeit, szóval fel akart vágni, hengegett, és megkockáztatom azt az állítást is, hogy tulajdonképpen még csak éhes sem volt, mindössze azért evett meg egy embert, hogy elhiggyük róla, hogy ő a gonosz sárkány, sőt: a *mesebeli* sárkány, tehát kizárólag azért evett embert, mert a mesék sárkányai így szoktak viselkedni! Meglehet hogy egyáltalán nem is volt éhes! És a te szavaid is ezen véleményemet igazolják, hiszen olyasmit mondott neked, hogy nem szereti az olyanokat, akik nem hisznek benne! Ez a sárkány egyszerűen el akarta hitetni velünk, hogy sárkányok léteznek, és kész, ennyi történt itt, semmi más!

—Hát nézd, ha gyávának tartasz is de bevallom, nálam ugyancsak alaposan elérte a célját, mert én ezek után feltétlen hiszek a létezésében! Különben is, már ne haragudj, de csak az igyekezhet bebizonyítani a saját létezését, ami valóban létezik is, tehát nem egészen értem mire akarsz kilyukadni: a sárkány mindegy miként viselkedett, de akkor is létezik, nemigaz?!

—Igaz, de azért mégis... nem tudom neked megmagyarázni, de szóval ez furcsa! Úgy értem nyilván a sárkány is tudja mennyire furcsa, hihetetlen, logikátlan az ő létezése, ezért bizonykodik annyira, hogy de ő igenis létezik!

—De tényleg létezik!

—Bizonyos értelemben feltétlenül, mármint amennyiben elfogadjuk hogy minden egy sárkány, ami úgy néz ki és viselkedik mint egy sárkány!

—Nekem ez eléggé logikus kiindulópontnak tűnik!

—Nekem viszont nem. Tegyük fel te beöltöztél királykisasszonynak, és úgy is viselkedel.

Ettől azonban még nem válsz valódi királykisasszonnyá!

—Azért ez nagyon más dolog ám: ha beöltözöm sárkánynak, még nem tudok tüzet okádni, repülni és embert enni! Különbösen is: nekem aztán teljesen mindegy hogy azért esznek meg mert egy valódi sárkány éhes, vagy mert valami nem tudom micsoda ezzel akarja bizonyítani, hogy ő egy sárkány!

Mog legyintett.

—Eh, semmi érzéked a filozófia és a meggyőző következtetés tudománya iránt! Hogy-hogy nem vetted észre, hogy ez a lény egész idő alatt szerepet játszott?!

—Talán mert nagyon féltettelek, szerelmem! - bújt hozzá megint a leány. —Különbösen ha ez szerep volt, elismerésem, mert számomra feltétlenül hihető volt, sőt, még most is az! Remélem soha többé nem produkálja magát előttünk!

—Én remélem hogy igen.

—Micsoda?!

—Ugyanis csak akkor lehet reményem rá, hogy megtudom a titkát.

—Te megőrültél!

—Így beszél egy szerelmes nő?!

—Bocsáss meg, de talán csak van jogom hozzá, hogy féltselek?!

—Nyugodj meg, nem szándékozom meglátogatni! - nevetett Mog. Ám e bejelentése ellenkező hatást ért el, mint amire számított. Világosság egészen elsápadt.

—Mit beszélsz drágám, hogy jut egyáltalán ilyesmi az eszedbe!

—De hiszen most mondtam hogy nem megyek el hozzá, mi hát a bajod?!

—De hát mit kérded, hát hogy is ne volna bajom, már ne haragudj hogy ezt mondom, de épeszű embernek ez eszébe sem jut, ez, hogy egyáltalán lehetséges volna önként felkeresnie ezt a szörnyeteget!

—De mit vagy úgy oda, most mondtam hogy nem akarom én sem!

—De eszedbe jutott, hogy ilyesmit egyáltalán meg lehetne csinálni!

—Ugyan már, csak amiatt mert a sárkány azt mondta hogy felkereshetik az öngyilkos-jelöltek!

—De te ugye nem óhajtasz öngyilkos lenni?!

—Persze hogy nem, nyugodj meg! - simogatta meg őt Mog. És Világosság szívesen fogadta a simogatást, de cseppet sem nyugodott meg...

Két napig mindenesetre nem történt semmi különös. Ekkor azonban e szavakkal ke-reste fel Mogot egy bizonyos Hebrencs nevű fiatal lovag:

—Gyere velem, herceg úr!

—Hová?

—Hőstettet végrehajtani! Úgy döntöttem én és három másik derék társam, hogy elme-gyünk a sárkányhoz, és kardélre hányjuk, lándzsanyélre tűzzük a fenevadat, nagy hőstettet követve el, nagy nevet és roppant dicsőséget szerezve ezzel magunknak! Egy-ben jótettet is hajtunk végre ezzel, mert a sárkány ha meghal, nem eszik többé embert, de még ennél is többet mondhatok: kiszabadítjuk a fogságában senyvedő gyönyörű királylányt!

—Kicsodát?! - ámult Mog.

—Hát lehetséges volna hogy te még nem hallottál róla?! Hiszen az egész falu ezt beszé-li, sőt, számtalansok másik falu is! Aznap amikor megette itt nálunk a várkapitányt, elrepült a falu felett, és a karmai közt hurcolt egy gyönyörű, szánalomra méltó ifjú te-remtést! Aki természetesen szívettpőően sikoltozott!

—Minden részvétem a leányé, de rajta már úgysem segíthetsz, mert biztos rég megette!

—Egyáltalán nem, mert tegnap este a leány megszökött a sárkány fogságából, el is jutott a falu legszélső házához, ott bekopogott, menedéket kért, a szabó aki ott lakik be is engedte őt, a leány bemutatkozott neki, elmondta hogy Tikáj a neve, hogy nagyon-nagyon messzi vidékről származik, a tengeren túlról, egy ottani király leánya, csak ez a rút sárkány elrabolta épp az esküvője napján! Ilyen kegyetlenséget! És kérte a szabót hogy ugyan találjon már neki valami lehetőséget rá hogy hajóra szállhasson, mely visszaviszi őt a maga messzi hazájába; de hát a szabó szegény ember, nem is ismeri a tengert, ami mégis néhány napi útra van tőlünk; szóval nem tudott rajta segíteni, de azért megkínálta élelemmel; a leány meg is köszönte csak előbb még kiszaladt hátra a budihoz; aztán nem telt el egyetlen perc sem, kiáltást hallott a szabó, s amikor kirohant, azt látta, hogy a sárkány száll a magasban, karmai közt a Tikáj nevű királylány, akit úgy látszik megtalált valahogyan ez a dög, és viszi vissza a maga boszorkányos palotájába! Na de hát én ezt nem tűröm, és kiszabadítom a királylányt! Gyere velem Mog, minden segítségre szükségünk van!

Mog a fejét rázta.

—Nem, nem! Itt nekem valami nem tetszik!

—Csak valami?! Mert nekem semmi sem tetszik!

—Úgy értem hogy ilyen nincs. Már az is lehetetlen hogy egy sárkány létezzék; na de ha létezik is, akkor sem tart foglyokat! Ugyan mire neki az a királylány; csak a baj van vele látod, hiszen őriznie kell! Aztán meg azt sem hiszem hogy holmi élelmiszertartáléknak tartogatná; minek is azt, akárhol talál magának embert akit megehet!

—Eh, Mog, hagyd ezt, most nem a filozofálgatásnak van itt az ideje, ez a tettek pillanata!

—Nono, támadás előtt, főleg ha az ellenség olyan erős mint egy sárkány, illik hogy elgondolkozzunk mind az esélyeken, mind az összes többi tényezőn! És nekem ez az ügy bűzlik! Módfelett gyanús! Például ha az a Tikáj vagy ki egy messzi-messzi ország királylánya, pláne ha tengerentúli országé, akkor miként is beszélhetett a szabóval?! Ilyen jól megtanulta talán a nyelvünket?!

—Miért is ne?!

—Azért tartom nehezen hihetőnek, mert nem hinném hogy nagyon sok ideje lenne a sárkány foglya, aztán meg egy fogoly nem hinném hogy a nyelvtanulással izzasztaná magát, annak inkább a szökésen jár az esze! Különbben is, kitől tanult volna nyelvet; olyan sok foglya van talán a sárkánynak?!

—Megtanulhatta azt a sárkánytól is!

—Eh, hagyd ezt, a sárkánynak szerintem jobb dolga is akad annál hogy tanítsa azt, akiről maga is tudja hogy nemsokára meg fogja enni!

—De ha nem akarja megenni?!

—Akkor el sem fogja, mert ugyan mi a csudának!

—Mert gonosz!

—Nem hiszek az öncélú gonoszságban! Az én felfogásom szerint vannak ugyan gonosztettek, de azokat mindig valamely cél érdekében műveli valaki, nem az öncélú gonoszságért! Ha a sárkány foglyot tart, annak oka kell legyen, de el sem tudom képzelni hogy mi!

—Mégis tudta a nyelvünket!

—Hát épp ez az! Na de még ha fel is tételezem hogy a sárkány nyelvre tanította, akkor is furcsa az ügy, mert miért nem a saját sárkánynyelvére tanította Tikájt a sárkány?! Miért épp a mienkére?! És ha holmi emberi idegen nyelvre tanította, miért nem a szomszédos ország nyelvére, amely különben nagyobb is mint a mienk?!

—Mert ezt ismeri a sárkány. Egyszerű, nem?!

—Nem. Mert miért is épp a mi nyelvünket ismeri?! Ha megtanulta, miért ezt és nem másikat?! Ha meg minden emberi nyelvet ismer, akkor ismeri a leány nyelvét is, és máris szükségtelen hogy azt bármi idegen nyelvre is okítsa!

—Jaj, Mog, hiszen te soha ki nem fogysz a kérdésekből! Látom már hogy teljesen felesleges volt elhívnom téged, téged más sem vonz csak az okoskodás, sőt, az öncélú okoskodás! Olyan vagy a kérdéseiddel, mint a hullám a tengeren: kizárólag azért húzódik vissza a tengerpart szikláitól, hogy újra nekifuthasson és újra nekikcsapódhasson! Épp így vagy te a kérdésekkel, igen: csak azért keresed rájuk a választ, hogy a válasz új kérdéseknek nyithasson utat a számodra! Holott aki állandóan csak vizsgálódik, az nem él, mert nem élvezi a pillanatot! Az életet el kell fogadni olyannak, amilyen: tény hogy itt egy sárkány, tény hogy van egy szépséges foglya, ki kell tehát szabadítanunk, ez erkölcsi kötelességünk!

—Mitől vagy olyan biztos benne, hogy a fogoly szép, láttad talán?!

—Nem, de a szabó ezt mondta!

—És ha neked más a szépségideálad mint az övé?!

Hebrencs megvetően mérte végig Mogot.

—Nem pazarolom az időt rád, te csak kifogásokat keresel hogy ne kelljen résztvenned a kalandban! Gyáva vagy! De én megyek!

—Hé, Hebrencs, a sárkány páncéljain nem hatoltak át a nyilaink! Miből gondolod, hogy majd épp a te dárdád lyukasztja ki?!

—Isten megsegíti majd az elszánt hősöket! Különben is, egy dárdával nagyobb lehet ám szúrni!

—Ha lesz rá időd.

—Lesz!

—Ugyan kérlek, ez a sárkány nem úgy nézett ki, mint amelyiknek a teknősbéka a példaképe! Szerintem ez jóval gyorsabb egy tigrisnél is, pedig az ugyancsak gyors! És nem négy lába van, teli karmokkal, de hat! És tüzet is okád! És a farkával is agyoncsaphat! A pofája is nagyobb mint egy tigrisé! És a tigris karma nem szabdalná szét a páncélt, de ez képes rá, láttuk!

—Ugye hogy gyáva vagy! De én majd a kitátott torkába döföm a dárdát, s azt már biztos nem éli túl! De ha nem akarsz jönni, hát ne gyere, kuksolj csak idehaza a nyomorék szeretőd mellett te pipogya, mihaszna senki, én viszont a sárkány fogaiból csinállok nyakláncot magamnak! - azzal Hebrencs megfordult és ellovagolt a társaival. Mog fejcsóválva nézett utánuk.

A hercegfő nem hitte hogy valaha is viszontlátja még Hebrencset, pedig így történt! Kora este visszatértorgott a várba a fiú, de alig élt, és iszonyatosan nézett ki. Majdnem minden foga ki volt törve, eltört mindkét karja, lépni is alig bírt, nem mintha a lábai töröttek lettek volna, de elmondta hogy mindegyik kificamodott, egyik lábán a bokája, másik lábának meg a térde, és a sárkány rántotta helyre neki, mintegy merő jóindulatból, páncél nem volt rajta, ruha is alig, tudniillik látszott hogy meggyulladt az öltözeke, és a bőre is úgy megperzselődött, hogy olyik helyen teljesen pecsenyeszínű volt...

—Na mesélj te szerencsétlen, mi történt veled! És hogyhogy még a sárkány rántotta helyre a ficamaidat?! És hol vannak a többiek?! - kérdezte tőle Mog, amikor a fiú sebeit úgy-ahogy, a lehetőségekhez képest ellátták a vár orvosláshoz értő személyei, tehát a pap, a borbély és két gyógyfüves asszony.

A fiú úgy válaszolgatott neki, hogy közben egy dézsa hideg vízben kucorgott, hogy a

víz hűsítse az égett bőrfelületeit.

—Jaj, ne is kérdezd! - rebegte Hebrencs elhaló hangon. —A többiek már nincsenek! Elmentünk oda, elmentünk, igen... láttuk a sárkány palotáját, hát az valami csodálatos, nem is tudom milyen anyagból van, biztos is hogy boszorkányság által lett felépítve... és ki sem kellett hívni a sárkányt, valahogy megneszelte hogy jövünk, kijött élénk... Erre nekiszegeztük a dárdát, felkiáltottam, hogy „Védd magad te gonosz bestia”, azzal rohamozni kezdtünk, bár a lovam nem is nagyon akart nekimenni, félt, makrancoskodott...

—Több esze volt mint neked! - mondta ridegen Mog.

—Hát izé... lehet! És az életemet is megmentette, mert miatta, a lovam miatt maradtam le, mert nem nagyon akart a sárkány felé menni... Na és akkor azt láttam, hogy a sárkány torkából előtör az a fényes valami, ami nem tűz, de mégis olyasmi, és eléri az első lovagot... és annak kiáltani sem volt ideje, máris pirosan izzott a páncélja, de még hátul is, holott a fény ami a sárkány szájából jött, a mellén érte... máris gőzölgött szegény fiú, füstölt, egyetlen pillanat alatt ropogósra pirult... és a lova levetette a hátáról, mert égette a ló hátát a forróvá lett páncél... S akkor a sárkány előrelépett, újabb fénynyilat lőtt ki a szájából, de most csak a karját égette le a másik társamnak, aztán kinyúlt a karmával, és beleakasztotta a mellette elvágató fiú állába a karmát, majd rántott egyet rajta, s ezzel az egyetlen rántással letépte a fejét... És amikor leégette a karját, akkor a fényének egy része eltalált engem is, ekkor hólyagosodott fel a bőröm, és a lovam engem is levetett a hátáról, leestem a földre.. a harmadik társamnak meg úgy lett vége, hogy a sárkány csak fordult egyet, és a farkával akkorát csapott oda neki, hogy lerepült a lóról, de jó húsz lépésre ám, és egy fának ütődött, de akkorát nyekkent, hogy rögvest vége lett... és akkor a sárkány odajött hozzám, és dobálni kezdett a magasba, fel-le, fel és le, össze-vissza törtem magamat, aztán hagyta hogy leessem a földre, na, ekkor fordult ki a bokám és a térdem, ordítottam... és akkor mondta a sárkány, hogy életben hagy, tűnjek el innen, de vissza ne merjek menni... és én igyekeztem magamat elvonsozni, de amikor látta hogy ez nem megy az izületeim miatt, akkor helyrerántotta, és úgy engedett útnak... és valóban nem merek visszamenni hozzá...

—Na és mi van a királylánnyal, akit ki akartatok szabadítani?

—Most gúnyolódol?! Honnan tudjam hogy mi van vele, színét sem láttam! Annyit láttam csak amikor egyszer visszafordultam menekülés közben, hogy a sárkány a palotájából kihoz holmi ezüstös rudakat, ezeket leszúrja a palotája elé a földbe, és ezekre ráhelyezi szegény jó bajtársaim letépett fejét!

—Gondolom csakis azért hagyott téged életben, mert hírmondónak, hogy megtudjuk hogy mi történt veletek és nőjön a dicsősége, nem ám valami szívjóságból! - véleményezte az eseményeket Világosság, aki e történet hallgatása közben Mog mellett állt.

—Persze, persze, bizonyára! - sóhajtotta Hebrencs is.

Ezen események után megint nem történt semmi egy darabig, hacsak azt nem számítjuk, hogy jó két héttel később Mog azért mégis elhagyta valamilyen ürüggyel a várat, és bizony ellovagolt a sárkány palotájának közelébe! Nem ment egészen oda, cseppet sem, de azért látótávolságba. Ez nem volt nehéz, a sárkány palotája ugyanis egy tisztáson állt, mely tisztást Mog különben nagyon jól ismert még korábbiakról, de most majdnem teljes területét elfoglalta a sárkány palotája. Mog mindenesetre megmaradt a tisztásszéli fák és bokrok takarásában, s onnan figyelt a palota felé. És csodálkozva látta, hogy a palota előtt már nem három, de tizenkilenc karó van földbe szúrva, valóban mindegyik úgy fénylik a napfényben mint az ezüst, és mindegyiknek a tetején

egy emberi fej ül, bár némelyik már ugyancsak rothadó állapotban! És mindegyik ilyen karó aljához oda van akkurátusan helyezve egy-egy lovagi páncél is, azt hirdetve ezzel, hogy ezen fejek nem holmi nemtelen parasztok, nevenincs senkik nyakán ültek korábban, hanem igenis igazi lovagok, nagy vitézek győztek itt le a sárkány által! S mert mostanában senki nem tűnt el Mogék várából, ez csak azt jelenthette, hogy a sárkány ittlétének a híre máris eljutott távolabbi vidékekre is, és onnan is elindultak errefelé a dicsőségkeresők, vagy, ahogy a sárkány mondta a Mog várában történt bemutatkozásakor: az „öngyilkosjelöltek”.

—Hej de sok a világban a hülye, az örült! - gondolta ezt látva Mog, de tulajdonképpen nem sokáig gondolkozott ezen, mert inkább azon kezdte el törni a fejét, hogy ugyan miként is épülhetett fel legfeljebb néhány nap alatt e tisztásra e csodapalota!

Választ azonban nem kapott e kérdésére, és így némi nézelődés után hazaballagott.

Útközben, nagyjából félúton, húsz fős lovagcsapattal találkozott. Nem ismerte őket, de mert ő maga is hercegi gúnyában volt, azok illendően köszöntöttek, bemutatkoztak egymásnak, és kiderült, hogy e nemes társaság egyenesen a fővárosból érkezett, mert már ott is hírét vették annak, hogy egy sárkány garázdálkodik a környéken! És most eljöttek ide, élükön Bűzölgő herceggel, aki nem akárki ám, mert a király legkisebb fiacskája, és most azt vette a fejébe, hogy megmenti a gyönyörűséges királylányt!

—Ilyen hamar elért oda is a híre annak, hogy van a sárkánynak egy foglya?! - ámult Mog.

—Hajaj, a hírek sólyomszárnyakon repülnek!

—No és ha mégsem olyan szép?!

—De hiszen láttam! Ott repült el a sárkány a palota felett, a fejem fölött, tőlem alig öt méterre, a karmai közt vergődött a királylány, hallottam, hogy segítségért kiabál... Én mondom neked, valóban gyönyörű volt!

—Na de aligha tévedek azt állítva, hogy láttál te már más nőket is, akik ugyanilyen szépek voltak!

—Hogyne, sőt, bár a királylány valóban bámulatosan szép, de láttam még olyan nőt is, aki szebb is volt nála! Sőt, háltam is olyan nőekkel! Egy királyfinak kevés nő mond nemet! - nevetett Bűzölgő.

—És azok a nők, azt hiszem, kevesebb kockázattal is megkaphatóak, mint ami itt leselkedik rád. - folytatta Mog.

—Értelek hogy mit akarsz mondani, de hát ez egy királylány! Méltó hozzám, nem úgy mint azok a többi nők!

—Egyáltalán, bocsáss meg, de honnan tudod, hogy ez a lány királylány?!

—De hát kiabálta amikor vitte a sárkány, hogy „Segítség, mentsetek meg, elrabolt a gonosz sárkány, elrabolt a menyegzőmről, pedig királylány vagyok”!

—Aha. No és ha hazudott?!

—Hm... De miért hazudott volna?! - ámult a királyfi.

—Hát azért például hogy megmentsd őt, mert ő is sejthette, hogy azért inkább és szívesebben ered útnak egy lovag, pláne egy királyfi ha egy királylányt kell megmenteni, mint ha csak egy parasztlányt kéne kiszabadítania!

—Nofene! - szólt a királyfi döbbenten, és cseppet sem előkelően. Majd némi töprengés után felderült az ábrázata:

—Ugyan már, hát persze hogy királylány, olyan szép ruhába volt öltözve! Na de én megyek is, Mog, mert szeretném már ma kiszabadítani! Gyere velem te is, együtt biztosabb hogy végzünk vele!

—Ne haragudj, de nem! És téged is lebeszéllek róla! Az imént jártam arrafelé, láttam messziről hogy sok fej szárad már ott nála karóra tűzve! Némelyik ilyen fejfel beszéltem is amíg élt, mert a mi várunkból valók voltak! Ez egy nagyon erős sárkány, és nem hinném hogy akár ti is le tudnátok győzni!

—Sokan vagyunk!

—De nem elegendő. Különbösen is, a sárkány tulajdonképpen nem sokat ártogat nekünk.

—Hogyhogy nem, hiszen embereket eszik! - döbönt meg a királyfi.

—Igen, de inkább csak azokat, akik eleve hozzá mennek alkalmatlankodni, tehát mondhatnám hogy a hívatlan látogatókat.

—Na de elfoglalta azt a tisztást is, ami a te birtokod, vagy legalábbis jóapádé! - mutatott előre a királyfi, mert a távolból már látszott a sárkány palotája, az ugyanis magasabb volt mint a legnagyobb fák.

—De akkor sem használnánk semmire a tisztást, ha nem állna itt a sárkány vára.

—Eh, te egyszerűen gyáva vagy! Gyerünk legények! - sarkantyúzta meg a lovát a királyfi, és elvágattak.

Mog pedig hazatért, és szólt apjának, hogy ha érdekli az ügy, küldje ki a lovászegényeket a sárkány palotája felé, mert arrafelé valószínűleg találni fog néhány gyönyörű, gazdátlan lovat, párat egyenesen a királyi istállóból!

A lovászegényeknek nem akaródzott arrafelé menniük.

Muszkli úr erre közölte velük, hogy jobban teszik ha tőle félnek, és nem a sárkánytól!

Erre három lovászegény megszökött. A többiek viszont nemsokára behozták mind a húsz lovat...

—Ez a sárkány feltűnően állatvédő – eddig csak embereket ölt, lovakat sosem! - tűnődött Mog. És egyre jobban növekedett benne a vágy, hogy a titok nyomára bukkanjon. Mármost ha van egyáltalán titok ebben az egészben... Ő mindenesetre szentül hitt benne, hogy van.

Világosság is látta rajta, hogy nagyon töri valamin a fejét, és attól félt, sejti is hogy min! És nem múlt el úgy nap, hogy ne beszélt volna neki, ne örüljön meg, ne bocsátkozzék ő is valami kalandba, ne igyekezzék megölni a sárkányt, ez ugyanis lehetetlen, lám, a húsz talán legjobb királyi vitéz is otthagya a fogát, méghozzá a fejükkel együtt, még a király egyik fiacskája is!

Mog erre a legőszintebben nyugtatgatta hogy ne aggódjon, esze ágában sincs hadakoznia a sárkánnyal!

Tényleg komolyan gondolta amit mondott. Amikor egy újabb hét töprengés után mégis elment a sárkányhoz, annyira nem állt szándékában a hadakozás, a küzdelem, hogy fegyvert sem vitt magával, még egy árva, krumplihámozásra alkalmas kést sem!

De elment, és határozott léptekkel a sárkány palotája felé közeledett. Most bezzeg nem állt meg a tisztás szélénél, még csak nem is lassított az iramán!

S íme, őt is észrevette a sárkány! Mikor már úgy tíz lépésre ért, a csodapalotán kinyílt egy ajtó, egy roppantul magas ajtó, roppantul szélesre, láthatatlan kezek egy mintegy tíz lépcsőfokból álló lépcsőt engedtek le innen a talajszintig, bár egyelőre senki nem használta e lépcsőt, és a sárkány jelent meg az ajtóban.

De a lépcsőt valóban senki sem használta még, mert a sárkány nem lépett le rajta, Mog pedig ajánlatosnak tartotta hogy legyen benne annyi udvariasság, hogy nem lép fel a lépcsőre hanem megáll annak legalsó foka előtt, amíg nem szólnak hozzá, hogy

lépjen beljebb! Azaz feljebb.

Már éppen be akart mutatkozni, amikor megszólalt a sárkány.

—Lám, lám! Mégegy öngyilkosjelölt! S hozzá milyen pöttömke! Milyen sajnálatos is, mekkora tragédia, ha valakinek ilyen fiatalon elmegy már az esze! Habár nekem tulajdonképpen nem baj, végülis jobb a finszi, zsenge husi, mint a vén, a rágós! De ajánlom gondold meg magadat, fiúcska, s mielőtt hőzöngeni kezdesz, tekints jobbra és balra: ott száradnak elődeid kobakjai! Még a király fiáé is!

—Nekem nem kell meggondolnom magamat, mert egyetlen pillanatig sem gondoltam olyasmire, hogy megküzdjem veled!

—Nem-e?! Nahát, meglepsz a szavaiddal! Mi a csudának vagy itt, ha nem ezért?!

—Mondd ó sárkány, miért hiszed azt, hogy csakis a verekedési szándék indokolhat egy látogatást?!

—Nem hiszem azt. - nevetett a sárkány. —Tudd meg hogy bár nem is vagyok még itt sok ideje, de már három pap is járt nálam! Ebből kettő ördögüzéssel próbálkozott, ó hogy röhögtem rajtuk, amíg a füstölőiket lóbálták! A harmadik pedig udvariasan megkért, hogy menjek a fenébe! Természetesen mind a hármat megettem.

—Az első kettőt még értem, biztos nem tetszik neked hogy ördögnek néznek, de a harmadikat?!

—Azt csak úgy egyszerűen azért, mert gonosz vagyok.

—Ezt nem hiszem el!

—Hogyhogy! - döbbent meg a sárkány.

—Úgy, hogy nem vagy gonosz. Tudom.

—Ne tréfálj, én vagyok a gonosz sárkány! Mindenki tudja!

—Én még abban sem vagyok biztos, hogy sárkány vagy, abban azonban határozottan biztos vagyok, hogy nem vagy gonosz! Ha ugyanis az lennél, már rég elpusztíthattad volna a környéket, a hatalmad megvan ehhez bőven!

—Lusta vagyok. - vihogott a sárkány.

—Az lehet, de akkor sem gonosz! - ragaszkodott a nézetéhez Mog. —Szóval engedd meg kérlek, hogy bemutatkozzam: a nevem Mog, ez az Ősök nyelvén azt jelenti, hogy Penge. De hiába Penge a nevem, nem azért jöttem hogy vagdalkozzam, nincs is fegyver nálam! Különben Muszkli herceg fia vagyok.

—Aha, gondolom most te akarsz megkérni arra, hogy menjek innen el, mert gondolom apád vadászterületén áll a palotám!

—Ott áll, de eszemben sincs ilyesmire kérni téged, egyrészt mert tudom hogy úgysem mennél el, másrészt mert engem nem is zavar, hogy itt vagy. Sőt, inkább arra kérlek, hogy ne menj el!

—Hűha, élek már egynéhányszáz esztendeje, de így még sosem lepődtem meg!

—Megmagyarázom. Te egy titok vagy, s engem mindig vonzottak a rejtélyek. De mondd kérlek, nem ajándékoznál meg a neveddel?

—Nekem nagyon megfelel az, ha sárkánynak szólítasz. Szóval nem akarod, hogy elmenjek?!

—De nem ám!

—Akkor mit óhajtasz?

—Kérdéseket feltenni.

—Ejnye! Elárulom, hogy nem szívesen válaszolok kérdésekre!

—Akkor mit szoktál szívesen tenni?

—Hohó, ez is már egy kérdés! De jól van, erre már válaszolok. Például szívesen eszem embereket! És szívesen harcolok is emberekkel! Szóval ha szabad javasolnom herce-

gecske, ne kérdezősködj, küzdjünk inkább meg egymással!

—Eszem ágában sincs, még csak fegyvert sem hoztam magammal!

—Mondhatnám hogy az a te bajod, de rendes leszek veled: ott vannak a karók alatt a korábbi látogatóim fegyverei, válassz ki belőlük amit csak akarsz, aztán gyere ellenem!

—Hagyd már ezt a baromságot sárkány, vedd már észre hogy én nem egy izomagyú állat vagyok aki okvetlenül lándzsanyélre akar tűzni téged, én mindig is az eszemre voltam büszke, hogy úgy mondjam én a szellem embere vagyok!

—Tőlem aztán nyugodtan, ott a három pap minden holmija is, öltsd akkor magadra a szent jelvényeket, fogd a kezedbe a Szent Karót, aztán próbálj legyőzni a szellem erejével, én ezt is megengedem!

—Ne gúnyolódj, nem erre gondoltam! Eszem ágában sincs ilyesmivel foglalkozni, különben is, neked elárulom, bár tulajdonképpen apám is tudja, tehát nem nagy titok épp csak nem szoktam hangoztatni úton-útfélen, hogy én egyáltalán nem hiszek Istenben!

—Jé! Te aztán különleges fickó vagy! Mindjárt azt mondod, nem haragszol rám a papok halála miatt!

—Naná hogy nem, sőt, kimondottan örvendek a pusztulásuknak, mert a papságot a butaság legfőbb terjesztőjének tartom!

—No, ebben hasonlóan gondolkozunk, emiatt is ölttem meg mindegyik papot! De ez nem segít rajtad Mog komám, mert ettől még gyanús vagy nekem hogy valami alattomos módon töröd a fejedet velem kapcsolatban! Márpedig én a becsületes harcot kedvelem, tehát kezdődjék a küzdelem!

—Ne izélgess már te sárkány, hát nem megmondtam neked kristálytisztán, hogy nem küzdök?! Különben is, mióta lenne az becsületes harc, ha egyszer ezerszer erősebb vagy nálam?!

—Nem tudom, de nem is érdekel: eddig mindenki azért jött hozzám hogy megöljön, s nekem talán csak jogom van védekezni!

—De nincs jogod védekezni velem szemben, mert én nem is akarlak megölni! Sőt, biztos állíthatom, ha hinnék abban hogy egyáltalán van valakinek esélye arra hogy elpusztítson téged, még én magam igyekeznék, hogy szerény lehetőségeimtől telve megmentselek! Azt nem állítom hogy életemet adnám érted, de ha különösebb kockázatomba nem kerülne, segítenék neked, úgy bizony!

—Hát ez már aztán a hazugságok netovábbja!

—Engedd kérlek, hogy megmagyarázzam! - szólt Mog, azzal nagy bátran fellépett a varázslépcsőre, és egészen a sárkány közelébe ment. De annyira, hogy a sárkánynak még nyújtózkodnia sem kellett volna, ha el akarja érni valamelyik végtagjával. —Arról van szó, hogy a véletlenek különös játékaként úgy esett, hogy amikor még nagyon gyerek voltam, évekkkel ezelőtt, s eképp évekkal a te megjelenésed előtt is, egyszer vitába keveredtem saját édesanyámmal egy mese kapcsán, amiben többek között egy királylányokat elrabló sárkány szerepelt. És én annak a véleményemnek adtam hangot, hogy ez a mese egy nagy ostobaság, mert sárkányok nincsenek! Na de nemcsak azt állítottam hogy nincsenek, de azt is mondtam hogy azért nincsenek, mert nem is lehetnek! Márpedig gondolom érted, mi a különbség a „nincs” és a „nem is lehet” között: most nincs nálam kard, de elvileg lehetne! Most nincs három fejem, de elvileg sem lehetne!

—Ennyit én is értek, nem vagyok ám hülye! - vigyorgott a sárkány Mog szemébe nézve.

—No hát akkor talán azt is érted, hogy mi nyugtalanít engem! Én akkor bebizonyítottam a legkristálytisztább logikával, hogy sárkányok nem létezhetnek, sőt, azt is hogy

ha léteznek is netán, de nem rabolnak kiráylányokat, mert semmi szükségük semmi rabra, pláne nem holmi elkényeztetett, nyafka kiráylányra! S erre megjelenysz te, szavaim élő cáfolata, és még kiráylányt is rabolsz állítólag!

—Nemcsak állítólag. - vihogott a sárkány. Különben kellemes, szinte kislányos hangja volt.

—Na látod! Épp erről van szó! - és Mog szinte vádlóan bökte ujját a sárkány felé. —Neked egyszerűen nem volna szabad létezned!

—Remek! Ugye nem azt akarod, hogy szúrjam szíven magamat, vagy égessem el önmagamat a saját tűzemben, csak hogy igazad legyen?!

—Ugyan, az nem oldana meg semmit, mert ha egyszer már voltál, az azt jelenti hogy elvileg nem lehetetlen a létezésed, holott korábban épp azt bizonygattam!

—Tévedtél, öcskös.

—Hát igen, úgy kellene hinnem, de valahogy nem igazán hiszek benne! Különben is: ha tévedtem netán, akkor sem tudom hol tévedtem a következtetésemben, márpedig fölöttébb szeretném megtudni!

—Akkor törd csak a fejedet rajta.

—Te segíthetnél benne!

—Miként?!

—Ha válaszolsz nekem a kérdéseimre.

—Talán említettem volt már becses személyednek – modoroskodott gúnyosan a sárkány – hogy nem vagyok oda a faggatózásokért!

—Én meg azt említettem neked – vágott vissza Mog – hogy ha muszáj volna, igyekeznék megmenteni, de most elárulom: kizárólag azért, mert csak akkor válaszolhatsz a kérdéseimre, ha élsz!

—Idefigyelj kisember, még akár válaszolhatnék is a kérdéseidre, de az a baj, hogy előre látom, teljesen mindegy hogy hány kérdésedre válaszolok, mert te olyan fajta vagy, hogy apád pióca, anyád kullancs, ki nem fogynál a kérdésekből, rámakaszkodnál, le nem szállnál rólam, márpedig nekem jobb dolgom is van annál, hogy veled foglalkozzam! Évtizedekig csak válaszolgathatnék neked, mert minden tudásomra igényt tartanál, de meg ez neked sem volna jó, mert nem az ám a hosszú élet titka, ha valaki sokat sündörög a közelemben: elég ha épp olyan hangulat jön rám, mert mit tudom én torkosabb vagyok a szokásosnál, s máris választ kapsz arra a kérdésre amit fel sem tettél, hogy tudniillik milyen a gyomrom belülről!

—Vállalom a kockázatot! - szolt habozás nélkül Mog, és még közelebb lépett. S most ő nézett határozottan a sárkány szemébe. Olyan közel állt, hogy érezte az arcán a sárkány lehelletét.

—Idefigyelj, épp kegyes kedvemben vagyok! Elengedlek! Tűnj el innét, de gyorsan, amíg teheted, amíg meg nem gondolom magamat!

—Nagyon szépen kérlek, adj inkább egy esélyt, hogy összebarátkozzunk!

—Hogy én veled?! Majd sohanapján! Fogadd el inkább hogy tévedtél és kész, tehát kotródj innen!

—Inkább szeretnék rájönni, hogy... hogy...

—Hogy mire? Hogy hol tévedtél?

—Nem egészen!

—Hát akkor?!

—Tudod, most ki fogsz nevetni, de az az igazság hogy én annyira biztos vagyok benne hogy nem tévedtem, hogy még most sem igazán hiszek benne, hogy te létezel!

—Na ne ökörködj, ha ez kell neked leégetem valamelyik karodat, s máris megérezed,

mennyire határozottan létezem!

—Nem erről beszélek. Azt én is tudom, hogy okvetlenül létezel *bizonyos értelemben*, épp csak abban nem vagyok biztos, hogy te valóban az vagy, akinek mutatod magadat!

A sárkány nem nevette ki Mogot, csak bámult rá valami különös tekintettel, majd ezt kérdezte:

—Ha ez úgy volna ahogy hiszed, miből véled úgy, hogy elárulom a titkaimat neked?!

—Mert te is a Világ része vagy, én pedig nagyon erőszakos vagyok. És erősen hiszem hogy aki kellően erőszakosan, igyekezetében nem lankadva kutatja a Világ titkait, az idővel okvetlenül választ nyer a kérdéseire!

—Na most már elegendem van belőled, te teljesen örült vagy! Megyek innen hogy meg ne fertőzzön a hülyeséged! - azzal a sárkány megfordult és beballagott a palotájába. Mog erre hívatlanul bár, de követte, ott lépkedett a farka mögött.

—Hát te még mindig itt vagy?! - kérdezte ámultan a sárkány, amikor odabent a hatalmas előtérben megfordult.

Most Mog elnevette magát.

—Neked sárkány, színésznek kéne menned, olyan pompásan játszod a szerepedet! De átlátok rajtad!

—Hogy érted ezt?!

—Te húsevő vagy, tehát ragadozó. Egy ragadozó jó érzékszervekkel kell rendelkezzen, mert ez kell neki a préda elejtéséhez. Teljesen lehetetlen, hogy ne hallottad volna a lépteimet, tehát tudtad hogy mögötted jövök! Akkor miért teszel úgy, mintha nem tudtál volna erről?!

A sárkány erre nézte őt egy darabig, majd így szólt:

—Na jól van. Idefigyelj, nem bánom ha itt lopod a napot, néha jó egy hülye a házban, szórakoztató, tőlem még a palotámat is bejárhatod, megsejmelheted, úgyis büszke vagyok rá! De fenntartom magamnak a jogot, hogy bármikor amikor úgy tetszik nekem, megehesselek! Ne rám légy dühös ha ez bekövetkezik: én előre figyelmeztetlek!

—Áll az alku! - kiáltotta boldogan Mog, azzal máris úgy viselkedett mintha felettébb szívesen látott vendég volna. Vagyis megszólalt:

—Hát akkor légy oly kedves és vezess itt körbe kérlek, hogy lássam, milyen is egy sárkány lakhelye!

A sárkány azonban nem sértődött meg e szavakon, ellenben intett neki csak úgy a farka hegyével, hogy lépjen előrébb, hogy nagyjából a fejével kerüljön egy sorba, s ezt mondta:

—Na jó, akkor gyere ide és ámulj! És jól figyelj, mert most sok kérdésedre is választ kapsz, de nem várom meg a kérdéseidet, mert túl soká tartana amíg felteszed őket, ehelyett inkább elmondok neked egy csomó mindent, de tényleg jól figyelj, mert nem szeretek ismételtetni dolgokat! Most elváll, mennyire vagy értelmes! Eszes! Jófejű! És így tovább! Én mindenesetre csak egy lusta repülő gyík vagyok, s mert lusta vagyok, nem fogok sokat magyarázgatni neked, tehát vagy megérted, vagy nem, engem nem érdekel!

—Nagyon figyelmes leszek! - ígérte Mog.

—Na jó! Akkor tudd meg, hogy amit tanultál az égről és a csillagokról, egymerő tévedés, nincsenek kristályszférák. Világotok, amit én bolygónak nevezek, gömbölyű, és a nagy ürességben lebeg. Az üresség annyira üres, hogy levegő sincs benne. És nem zuhan le, habár nem tartja semmi. De nem zuhan le, mert az hogy zuhanás, azt jelentené, hogy közeledne valami felé, ugyebár, de a Semminek nincs alja ami felé közeledhetne zuhanás közben, tehát nem is zuhan! És az emberek, állatok, tárgyak sem zu-

hannak le a felszínéről, épp mert mint mondtam, a zuhanás, az közeledés valami felé aminek irányába zuhan a zuhanó tárgy, de a bolygótokon lévő – mondjuk – emberek sokkal közelebb vannak a bolygóhoz, amin ugyebár rajta is állnak, mint a csillagokhoz, ezért ha zuhannak egyáltalán, akkor a bolygó, a talaj felé zuhannak, nem a csillagok felé! A Semmi felé meg nem zuhanhatnak, mert az Semmi, nem Valami, pedig mint mondtam, a zuhanás, az közeledés Valami felé, tehát nem a Semmi felé!

Na de azért a Semmi amiben lebeg a bolygó, mégsem teljesen üres. Vannak benne csillagok. A csillag, az nem más mint egy afféle valami mint a Nap, mert a Nap is csillag, csak éppen sokkal közelebb van hozzátok mint a többi, ezért látszik nagyobbnak. És nem más mint egy forró gázgolyó. És ekörül kering a bolygók, mely keringése közben önmaga körül is forog...

És a sárkány csak folytatta-folytatta, és Mog annyira elámult, hogy arról is elfeledkezett, hogy be akarta járni a csodapalotát, csak állt egyhelyben, és bámult a sárkányra, és a sárkány minden szavát elhitte, mert ugyan miért is hazudna neki a sárkány; ha rosszat akarna neki, egyszerűbb volna hazudozás helyett megennie!

Legfőképpen akkor ámult-bámult, amikor a sárkány elmondta neki, hogy Mog olyan nagyon nagyot azért nem tévedett, mert az ő bolygóján valóban soha nem éltek sárkányok. A sárkányokból nem is egy van, hanem sok-sok másik is, de ezek egy másik bolygón élnek, elképzelhetetlenül messze Mog bolygójától, épp csak ez a bizonyos sárkány, akivel Mog most beszél, eljött ide hozzájuk, még hozzá úgy, hogy átkelt a két bolygót elválasztó nagy Semmin a csodapalotával, ez ugyanis annyira csodás palota, hogy repülni is képes, és *úrhajó* a neve!

—Különb en nem is az egyedüli efféle űrutazó sárkány vagyok – mesélte a sárkány – mert a legtöbb sárkány épp ezt csinálja! Nekünk már semmi dolgunk, nem kell dolgoznunk, s örökké élünk, tehát élvezzük az életet, és repkedünk mindenfelé, hogy lássuk a világot, ne unatkozzunk, és többnyire olyan helyekre repkedünk, ahol hozzátok hasonló, primitív, tudatlan vademberek élnek, mert egyrészt az efféle alsóbbrendű, műveletlen népség nem jelent veszélyt ránk, másrészt finomak is vagytok, harmadrészt mert így élvezhetjük a legjobban a hatalmunkat!

—Te azért nevezel minket műveletlennek, mert nem értünk ahhoz a sok tudományhoz, amihez ti? - kérdezte Mog azonnal.

—Úgy van fiacskám.

—Tehát javíts ki kérlek ha tévednék: jól értem-e, hogy ti amiatt vagytok képesek repkedni a Semmiben, mert sokat ismertek a Természet titkaiból, tehát nagy a tudományotok, és e hatalmat nektek nem valamiféle varázslás adja?!

—Pontosan, meg vagyok elégedve veled emberke, remekül látod a dolgokat és jól vág az eszed!

—Tehát varázslás, mágia nincs.

—Ezt én nem merném kijelenteni ilyen kategorikusan, mert tudod az úgy van hogy valaminek a nemlétét soha nem lehet bebizonyítani! Mert az, hogy *itt* ahol vagyunk nincs, nem jelenti azt, hogy *másutt* ne lehetne; hogy *most* nincs, nem jelenti, hogy *majd* valamikor később ne születne meg; míg az ami létezik, önmaga bizonyítja a létét! Mindenesetre én magam szkeptikus vagyok a mágiát illetően: nem hiszek benne! Ezeröttszáz éves vagyok, de eddig még nem tapasztaltam olyasmit, hogy varázslás! Ez azonban még nem bizonyíték a nemlétére, ez csak azt jelenti, hogy én nem hiszek benne! Abban azonban még sokkal biztosabb vagyok, hogy azok az úgynevezett mágikus technikák amikkel itt nálatok kóklerkednek a varázslónak és boszorkánynak nevezett egyének, az mind csak csalás vagy önbecsapás!

—Na de ha ez így van ahogy mondod, akkor mi akadályoz meg bennünket embereket abban, hogy mi is ellessük a Természet törvényeit, s idővel mi is képesek legyünk szállni a világok közt a nagy Semmiben?! Hogy mi is építsünk űrhajókat?! Hogy mindent tudjunk?!

—Semmi. - vigyorgott rá a sárkány, szinte meleg barátsággal. —Semmi – folytatta aztán – hacsak nem az, hogy nincs bennetek összefogás, és hogy jobban szeretitek a színes, könnyen érthető meséket a komoly tudománynál! Mert mennyivel egyszerűbb abban hinni, hogy a Világ négy elefánt hátán nyugszik, mint abban, hogy a Semmiben kering! Ez utóbbi nemcsak szokatlan, de rémisztő is! És milyen *illetlenség* abban hinni, hogy más világok is léteznek, s azokon is élnek értelmes lények, még emberek is, nos, ez kellemetlen tudás, mert jelentéktelenné zsugorítja önmagatok fontosságát, még akkor is, ha e többi világ rém messze van tőletek!

—Milyen messze? - kérdezte Mog.

—Nagyon messze, de tényleg! Tudod mit, inkább nem mondok számokat, úgysem jegyeznéd meg őket, és nem is tudnád e távolságokat elképzelni! Inkább mondok egy hasonlatot.

Képzeld el, hogy egész világotok, tehát e bolygó, ez a kőgolyó amin állsz, mindössze egy picike kis gömb, alig egy és negyed méter sugarú, vagyis alig valamivel nagyobb nálad, hiszen mindössze két és fél méter átmérőjű! Majdnem körbeölelhetnéd a kezdeddel! Ez azt jelenti, hogy ezen a bolygócskán a legmagasabb hegyek sem nagyobbak, mint mindössze 2 milliméter! Ebben a méretarányban a Nap, mely a hozzátok legközelebbi csillag, még mindig óriási távolságra van tőled, harminc kilométerre, ami ugyebár jó egy napi megerőltető gyaloglást jelentene! És mert a Nap jó 109-szer nagyobb mint a bolygótok, emiatt ez jó 270 méteres gömb lenne!

A legközelebbi csillag pedig e méretarányban jó hatmillió kilométerre lenne, tehát ha egyetlen nap alatt el tudnál gyalogolni 30 kilométert, akkor is 547 évig ballaghatnál, míg odaérsz! Pedig ennyire lecsökkentettük a távolságokat! Egészen pontosan ötmilliomod részére csökkentettük a méreteket, s még így is ennyi ideig tartana!

Holott az a csillag tényleg nagyon közel van. És nem is minden csillagnak vannak olyan bolygói, melyek alkalmasak az életre. És a legtöbb csillag jóval távolabb van! Na, kezded már megérteni emberke, mennyire óriási a Világmindenség, és milyen pöttömke parány benne az ember?!

—És, és... mekkora az egész Világmindenség ebben az arányban?! - kérdezte mohón Mog.

—Olyan óriási, hogy nem is érdemes megmondanom, mert azt még mindig nem lennél képes felfogni! Egyszerűbb ha azt mondom neked, hogy amennyiben úgy képzeld el, hogy a Világmindenség akkora mint az egész bolygótok, akkor abban a méretarányban az egész Naprendszeretek, tehát nemcsak e világ amin állsz, de a Nap is, s az egész mindenség ami a Nap körül kering, a legkülső bolygóval együtt, tehát az egész Naprendszer olyan kicsi, hogy nemcsak nem láthatod szabad szemmel, de még azzal a mikroszkópnak nevezett tárggyal sem láthatod ami pedig nincs is nektek csak nekem; mert a Naprendszer mérete e méretarány szerint olyan pici lenne, hogy a milliméter ez-redrészének a felét érné el csak! Az általam vírusnak nevezett legislegkisebb lények ekkorák a te világodban emberke, amik többnyire különböző betegségeket okoznak, például a himlő nevű betegséget is; e lények olyan kicsik, hogy még csak élőknek sem lehet nevezni őket minden fenntartás nélkül, mert az élő és élettelen fogalmának a határán mozognak! És ismétlem, ez esetben a Világmindenség akkora mint az egész bolygód, és ez a láthatatlan, vírus-kicsinységű valami amiről szoltam, e mérettarto-

mányban nem a bolygódat jelenti, hanem az egész Naprendszeredet!

Szóval most már érted remélem, miért nevetséges, amikor e sárgolyó felszínén olyasmikkel bohóckodtok, hogy országok, vallások, háborúk... mindez tökéletesen semmi-ség a Világmindenség majdhogynem végtelenségéhez viszonyítva! Hiszen mi egy király, egy császár országa is ekkora méretben: ténylegesen észrevehetetlen semmiség, egy bolhapiszok már gigászi valami hozzá képest!

—Egyszer akkor is eljutunk odáig, hogy nekünk is legyenek űrhajóink! - emelte fel a fejét büszkén, gőgösen Mog.

A sárkány csak nevetett. Mog megdühödött.

—De igenis eljut odáig az emberiség is! Hiába is röhögsz, mi is érünk annyit mint ti sárkányok, kimondom ha megeszel is miatta!

A sárkány még jobban nevetett; Mog meg már annyira dühös lett emiatt hogy alig tudta türtőztetni magát, hogy bele ne rúgjon a fenevadba. Végül azonban a sárkány csak abbahagyta a kacajt, s ezt mondta:

—Ugye most azt hiszed, kinevettelek? Sőt, kinevettem az összes embert a világon? Hogy nem hiszek a képességeitekben?!

—Ugyan mi másért?!

—Nagyon tévedsz. És nem voltál figyelmes tanítványom! Hát nem emlékszel-e hogy azt mondtam, sok-sok olyan bolygó van, amin emberek élnek?! Holott gondolj már bele: nem azt logikus-e feltételezni, hogy az ember mint faj egyetlen bolygón alakult ki, egy helyen, s onnan terjedt szét mindenhová?!

—De... de ha ez így van... akkor ez azt jelenti... - hebegte Mog.

—Pontosan! Az emberiség már réges-régen képes űrhajózni. Nem is egy alkalommal felfedeztetek már ennek titkát. És sok-sok másik bolygóra eljutottatok. Ide, igen, e bolygóra is ahol most élsz, Mog! Nagyon-nagyon távoli őseid neked is mint minden itteni embernek, űrhajósok voltak. Csak aztán az rendszerint úgy szokott történni, nemcsak nálatok de más bolygókon is, igazság szerint majdnem mindegyiken, legalább százból kilencvenkilencen mert nagyon kevés a kivétel, hogy tehát a bolygóra betelepülő emberek elbarbárosodnak! Elkezdenek egymással vitázni-veszekedni, háborúzni, s mert nemcsak kiváló űrhajóik vannak de kiváló fegyvereik is, fejlett tudomány ugyanis fejlett fegyverekkel jár, emiatt szinte teljesen kipusztítják egymást! Van ahol nem is csak „szinte”, de nagyonis teljesen, nem is egy olyan bolygót ismerek! No és a túlélők mély nyomorba zuhannak vissza, elpusztulnak a fejlett gépeik, a könyveik, szinte mindenük... nehéz az életbenmaradás is... gyermekeik elfelejtik a tudományt, csak mese lesz számukra amit az öregek beszélnek, hogy őseik valaha az Égben éltek... legendává, vallássá válik az igazság eltorzult változata... És nagyon soká tart, míg újra civilizálódnak valamelyest! A te bolygódon, Mog, ez már kétszer is megtörtént: egyszer nem sokkal azután, hogy ideérkeztek az első telepesek az űrből, különben még azt is elárulom neked, hogy egy Tlaxán nevű másik bolygóról, mert én ezt is tudom ám, aztán hogy már kissé felfejlesztették a túlélők a civilizációt, no nem az űrhajózás szintjéig, de messze többet tudtak mint ti most, ezután ismét háborúzni kezdtek és megint elpusztult minden, ez nagyjából háromezer évvel ezelőtt volt, ezeket nevezitek ti úgy, hogy az Ősök! Szóval ez fiacskám így szokott lenni!

Mognak szinte zúgott a feje a sok új tudástól.

—Ezt át kell gondolnom! - mondta végül.

—Jó, tőlem akár aludhatsz is egyet! Feküdj csak le! - mondta neki a sárkány meglepően barátságosan.

—Hová?

—Ide! - mutatott a sárkány a puszta levegőre.

—De hiszen itt nincs semmi!

—Ülj csak le!

Mog vállat vont és leült nagy óvatosan – de nem kellett félnie, mert megtartotta őt a puszta levegő!

—Ez a statikus kényelemmező! Na, aludj csak! - azzal a sárkány megsimogatta Mog homlokát. Erre a fiú nyomban hátradőlt, mert legyőzhetetlen álmoság hatalmasodott el rajta... s már aludt is!

Lágy zeneszóra ébredt. S ámultan látta amint kinyitotta a szemét, hogy mintegy húsz méterre tőle a sárkány – táncol!

Természetesen a levegőben táncol, ide-oda szálldosva. Akkora volt az űrhajó előcsarnoka, hogy belefért volna egy kisebb templom, s így semmi nem akadályozta a sárkányt abban hogy repdeszen, bár holmi nagysebességű zuhanórepülésre nem volt elég hely. De hát nem is valami légi vadászatot gyakorolt! Sőt, az idő jelentős részében nem is repült igazán, inkább csak vonaglott ide-oda, kinyújtva lábait, szárnyait, néha még hosszú-hosszú nyelvét is! Igazából csak most tűnt fel Mognak, hogy a sárkány ujjai milyen roppantul hosszúak, mily messzire tudja kinyújtani őket, ha akarja!

A sárkány nem akárhol repdesett-vonaglott. Az előcsarnok legnagyobb részét most különböző színű vékonyka fénynyalábok szelték keresztül-kasul, ezek kicsit hasonlítottak azon fényekre, amiket a sárkány a torkából képes kilőni...

—*Lézersugár*. Igen, annak a fénynek lézersugár a neve! - jutott Mog eszébe hirtelen, de nem tudta, hogy honnét ismeri e szót.

E fényugarak némelyik helyen ritkábban, másutt sűrűbben csoportosultak. S a figyelmes Mog hamar észrevette, hogy amikor a sárkány valamely testrésze megszakít egy ilyen sugarat mert az útjába kerül, akkor valamilyen hang hallatszik. S még az sem volt mindegy, mennyi időre szakítja meg a fénynyaláb útját. A sárkány tehát nem egyszerűen táncolt, hanem egyben zenélt is, a zenéjét ültette át táncba, vagy ha úgy tetszik hát fordítva: saját táncát zenére alakította át! Most aztán tényleg megvalósult a zene és a tánc tökéletes egysége!

Mog megbűvölten nézte. A zene is szép volt, szinte andalító, de az is bámulatos volt, ahogy a sárkány testén meg-megcsillantak a különböző színű lézersugarak. Sőt, a sárkány néha a magasba emelte a fejét, függőlegesen, szinte egymerő felkiáltójellé változott, majdhogynem csupán a farka hegyén állt, s ekkor villanások törtek ki a torkából, rendkívül gyors egymásutánban, mintha csak halálsugarat löne valakire, de ezek most egészen vékonyka lézernyilak voltak, ezek fent a magasban beleütköztek az űrhajó kupolájába, s ott ettől minden fényleni kezdett, a legkülönbözőbb színekben, attól függően, hová „lőtt”, és ettől is hangok szólaltak meg, minden csengett-bongott...

Jó sokáig nézhette a sárkányt Mog, mert az nem hagyta abba a táncát hamar, habár azt nemsokára észrevette hogy a fiú ébren van, és nézi. De azt is látta a fiú arcán hogy nagyon tetszik neki a produkció, s ezért nem zavartatta magát. Végül aztán csak abbahagyta, Mog mellé siklott, szinte körbetekerte a testével, de úgy azért hogy az arca Mog arca felé forduljon, s ezt kérdezte:

—Jól láttam-e, hogy tetszett a táncom?

—Gyönyörű volt! Csodálatos! Nem azért mondom hogy hízelegjek, de igazán, ilyen szépet még sosem láttam! És a zene is rendkívül fülbemászó volt, de komolyan! Nagyon szeretném még egyszer hallani!

—Attól tartok hogy az lehetetlen, mert ez csak egy kis alkalmi produkció volt, s nem

örökíttettem meg. Mindig a hangulatomtól függ, hogy mit táncolok el. Megjegyzem különben minden szerénység nélkül, hogy elismert művész vagyok a hazámban ezt illetően, megkaptam a Fényorgona Nagymestere címet is, holott mindössze tizenhét olyan sárkány él a világban, akik e címet birtokolják! Ez a művészi irányzat a mi népünk felfedezése, ezáltal ugyanis egységbe forr a tánc és a zeneszerzés, továbbá az előadó-művészet is! Megvalósul a hármas egység: nem független többé egymástól a dallam kitalálása, előadása és a dallam hatására megkoreografált és eltáncolt mozgássorozat, tehát a vizuális produktum! Sőt, bizonyos mértékig ez még képzőművészet is, mert hiszen ott villódnak a testemen a különböző színű fények!

—Nagyon szép voltál!

—Örülök hogy tetszettem. Nem tagadom, van bennem hiúság. Mindez azonban ne töltjön el téged hiú reményekkel: valószínűleg az lesz a sorsod, hogy egy mohó pillanatomban megeszlek!

Mog e beszédre csak legyintett egyet, majd ezt kérdezte:

—Mennyi ideig aludtam?

—Talán nyolc-tíz órát is.

—Érdekes! Nem érzem magamat fáradtnak, de olyan különösképp kipihentnek sem!

—Mert ezen idő nagyrésztében nem is pihent az agyad, hanem szorgalmasan dolgozott: belétöltöttem ugyanis azt a nyelvet, amit mi sárkányok beszélünk! Haha! Észre sem vetted, mi, hogy most is már az én nyelvemen beszélünk és nem a tiedén, hihi! - kacagott a sárkány, azzal tréfásan hasba is öklözte Mogot, még csak nem is valami nagyon kíméletesen.

—Nocsak... nem is hittem volna, hogy ez is lehetséges!

—Ugyan már, persze hogy lehetséges, látod, hová is lenne a világ, mily szegényes volna, ha csak az létezne benne, amit te lehetségesnek tartasz! Hiszen te még bennem sem hiszel, holott mekkora kár lenne ha nem léteznék én, de a többi sárkány is!

—Szó se róla, ez így igaz, de én tulajdonképpen nem azt nem hiszem hogy te nem létezel, csak, izé... ez az egész akkor is hihetetlen! Például hogy vagy képes repülni, hiszen egy ekkora lény mint te, nagyon nehéz lehet!

Erre a sárkány betelepedett Mog ölébe, némi jóindulattal azt lehet mondani hogy beleült, bár tulajdonképpen inkább belefeküdt, magát bicskamód többszörösen is összehajtogatva. Meg kell hagyni, jókora halom lett belőle!

—Emelj fel! - parancsolta.

Mog kételkedett a sikerben, de azért csak megpróbálta – és lám, sikerült! Szó se róla, a sárkány cseppet sem volt könnyű neki, az aztán nem, nem lett volna képes nyomni a feje fölé – de azért az sikerült neki hogy felálljon, és a kezében, úgy a melle magasságában megtartsa a sárkányt!

—Na látod, nem is vagyok olyan ménkü nehéz! Nemigen nyomhatok többet mint te, alig vagyok hatvan kiló!

—De hát az miként lehet, hiszen sokkal nagyobb vagy!

—Nagyobb az igaz, de inkább hosszú mint széles! És a testem nagyrésze üregekből áll, még a csontjaimban is üregek vannak, légzsákok, mint a madaraknál! De ez még nem is minden, mert e hatvan kilót amit most mondtam, úgy nyomnám ha meghalnék és összedarálnának; de hát élek, s amíg élek, ezen üregekben nem is levegő van, hanem egy hidrogén nevű gáz, ami sokkal könnyebb mint a levegő, s ez is könnyít rajtam! E gáz mennyiségét szabályozni tudom. Most amikor felemeltél, úgy akartam hogy egyáltalán ne legyen bennem hidrogén; most tehát a teljes súlyomat emeltem. De próbálj csak most felemelni!

Mog megpróbálta. És lám, arra is képes volt, hogy a sárkányt félkézzel könnyedén a feje fölé emelje!

—Bámulatos!

—Á, dehogy! Mindössze megnőveltem a bennem levő hidrogén mennyiségét úgy, hogy súlytalanná váljak! Rendkívül gyorsan tudom változtatni a hidrogénmennyiséget magamban. Lényegében majdnem kizárólag ezzel a módszerrel oldom meg a felfelé illetve lefelé mozgást a levegőben: ha felfelé akarok szállni, annyi hidrogént termelek hogy a súlyom könnyebb legyen mint a levegőé, s máris szállok felfelé, minden szárnymunka nélkül, ha le akarok ereszkedni, csökkentem a hidrogénmennyiséget. A farkam és szárnyam gyakorlatilag csak az előrehaladáshoz és a kormányzáshoz kell!

—Akkor sem értem, miként nyomhatsz ilyen keveset, hiszen ha megeszel egy embert, annak a súlya eszerint megegyezik a te súlyoddal!

—Na és?! Az oroszán is képes elcipelni messzire a leütött prédát, a bivalyt is, pedig az is nagyjából olyan nehéz mint ő, az oroszán! Különben meg elárulom, nem sokáig marad bennem amit megeszek. Mert azért a repülés sok energiába kerül ám nekünk sárkányoknak, rendkívül hamar megemésztyük a prédát, hogy úgy mondjam elhasználják az élelmet az izmaim és a hidrogéntermelő szervem, emiatt is vagyok olyan torcos! Sajnos megvan a sárkánylétnek az a kényelmetlen következménye, hogy szinte állandóan éhes vagyok, ha jól is lakom, de csak rövid időre, s máris újra ehetnék!

—És a csontokkal mi lesz, kikakilod?

—Nemigen! Nem nagyon kedvelem ugyan a csontokat, de azért azt is képes vagyok ám megemészteni, legalábbis nagyobbrészt! Egy egész emberből ha megeszem csontostól-mindenestől, mindössze egy kis maréknyi porféseséget kakilok ki! Olyan keveset tehát, hogy bőven ráérek akkor kakilni, ha már előbb nyolc-tíz embert is megemésztettem!

—Na jó, köszönöm hogy mindezt elmondtad nekem, de most már kérlek valóban mutasd be a palotádat!

Hát a sárkány megmutatta neki. De tulajdonképpen csalódást okozott Mognak! Alig volt a palotában valami; díszeket például egyáltalán nem látott! A palota számos szobával dicsekedhetett, de ezek is roppant nagyok voltak, és teljesen üresek; mindössze némelyik falon ékeskedett néhány ismeretlen célú dudor. Még gyertyák sem voltak, mert mindenütt a falak vagy a mennyezet bizonyos sávjai-körei ontották magukból a fényt. Némi barangolás után Mog meg is szólalt:

—De hiszen ez a palota egy belül üres csigaház!

—Mire számítottál?

—Hát mindenesetre nem erre az biztos! Nálad még ágyak sincsenek...

—Mire az, amikor ott ülök le a kényelemmezőre, a te fogalmaid szerint a levegőre, ahol csak akarok!

—Nincsenek díszek...

—Minek, hogy a port fogják?!

—Akkor miben gyönyörködöl?!

—Például a távoli galaktikák nézegetésében, az sokkal szebb mint amit bárki ember ki tud találni! Vagy nézegetem a parányok világát, s ha nem vírusokat akarok nézni, akkor ehhez mikroszkóp sem kell, mert a szemem olyan éles, hogy a baktériumokat még szabad szemmel is látom, ha akarom! Aztán gyönyörködhetem önmagamban is, mert ugye milyen szép vagyok! De különben is: engem leginkább az alkotás gyönyörködtet, ha például szépen eltáncolok egy zenét, ha hangokba mozgom a hangulatomat... De ha csak úgy simán szórakozni akarok, akkor elmegyek embert vadászni, ez azért is jó mert a jóllakás is élvezetet okoz a számomra, s a vadászat közben a hatal-

mamat is élvezem... minek nekem holmi díszek?!

—Hogyan vezéreled az úrhajót?

—Megnyomom valamelyik szobában a falon azt a dudort amelyik piros színű, ilyen van mindegyik szobában, s ezután a gondolataimmal! Illetve hát nem a gondolataimmal, hanem a rádióhullámokkal amiket sugározom magamból, de te ezt még nem érted... Különben is, nem értem mit csodálkozol: érthető talán hogy mi sárkányok szeretjük a nagy, tágas helyeket, hiszen mi is nagy darab lények vagyunk, és irtó kellemetlen, ha beleakad a farkunk valamibe! Tudod ez úgy van, hogy minél tökéletesebb valaki, annál kevesebb holmira van szüksége! Ha valaha eljutunk odáig hogy mi magunk is képesek legyünk a világűrben szállni csillagtól csillagig, akkor már úrhajó sem kell majd nekünk!

—Ez teljesen világos, de azért még mindig nem értek valamit!

—Aha, most jönnek majd Mog úrfi elmaradhatatlan kérdései! - vihogott a sárkány.

—Hát igen! Nekem még mindig gyanús vagy!

—Milyen értelemben?

—Bocsáss meg, de még mindig nem hiszek benned! Mert ez amit elmondtál, nagyon logikusan hangzik, de azért, hogy úgy mondjam... szóval...

—No, csak ki vele, mi nem tetszik!

—Hát csak az, hogy szerintem ez nem is a te úrhajód!

—Nocsak! - ámult a sárkány.

—De bizony! Mert figyelj csak, elárultad ám magadat!

—Mivel?

—Azzal, hogy azt mondtad, minél tökéletesebb egy lény, annál kevesebb holmira van szüksége.

—De hát te talán nem így gondolod?

—De, ez nekem is mély meggyőződés! Na de ha ez így van, akkor ez nem lehet a te palotád, mert itt minden teli van olyan dolgokkal, amikre neked semmi szükséged!

—Például?

—Például itt vannak ezek a lépcsők. Teljesen feleslegesek neked! Hogy is ne volnának feleslegesek, amikor te tudsz repülni! Oda szállsz, ahová akarsz! Még sokkal gyorsabban is eljutsz repülve valahová, mint ha elkezdesz egy lépcsőn gyalog le-fel caplatni! Sőt, ezek a lépcsők bár szélesek, de tulajdonképpen még akadályoznak is téged a repülésben, mert vigyáznod kell, hogy beléjük ne ütközz! Aztán meg ami már végképp gyanús: korlátja van a lépcsőknek! Holott a korlát arra való, hogy a lépcsőről valaki a mélybe ne zuhanjon, na de egy repülni tudó lénynek mint te, pláne ha az olyan tökéletesen repül mint te, annak a számára az ilyesmi semmi gondot nem okozhat, nem jelenthet a számára veszélyt! Ellenben annál veszélyesebb lehet maga a korlát, mert nekirepülhet egy figyelmetlen pillanatában!

—Nem veszélyes. Nem törném össze magamat.

—Akkor is kényelmetlen egy efféle baleset! De folytatom is. Mert a számomra az tűnik logikusnak, hogy egyáltalán ne is legyenek szobák az úrhajódban, egyetlenegy óriási helyiség legyen belül az egész! Sőt, lépcső nem kell még odakintre sem, az a lépcső is tehát amin feljöttem ide hozzád, felesleges, hiszen te tudsz repülni, az csak akkor kell ha valakit mint engem is, vendégségbe akarsz hívni...

—Hívott téged a kampósfaszú kanördög, barátocskám, úgy tukmáltad rám magadat!

—Ebben én nem lennék olyan bizonyos, mert az a lépcső jóval azelőtt készült, hogy egyáltalán tudhattál a létezéséről! De még ennél is többet mondok! Az egész „statikus kényelemmező” is felesleges! Elismerem, roppantmód kényelmes az efféle levegőágy,

csak épp egy hozzád hasonló sárkány semmi hasznát nem veszi, mert neked elég volna ha annyi hidrogént termelnél magadban hogy súlytalanná válj, s máris csak lebeghetnél a levegőben bármiféle erőmező nélkül is!

—Na jó! Remekül vág az eszed! Elárulom, hogy mindez valóban nem neked kell!

—Hát akkor?!

—A foglyaimnak.

—Annak az izé... Tikáj a neve, ugye?

—Igen, jelenleg egy Tikáj nevű királylány a foglyom. Meg is mutatom neked, ha akarsz! - azzal a sárkány elvezette egy távoli szobához Mogot, ahol a fiatalember még nem járt, kinyitotta az ajtót, ez úgy történt hogy a sárkány a tenyerét rátette a fal egy horpadására, erre az ajtó kitárult...

És odabent ott feküdt a királylány! És valóban gyönyörű szép volt, ilyen csodálatosat még Mog soha nem látott nőben! Bár a leány aludt. És igaz hogy ő is a láthatatlan levegőágyon, de mégis ez a vers tolakodott a láttára Mog eszébe, amit még egy régi verses mesében hallott valamikor:

Odabent meg, díszes ágyon,
feküdt a lány. Szemét álom
úgy lenyomta, nem hallotta
midőn vőlegénye mondta:
eljössz az én otthonomba,
elviszlek én azon nyomba!
A varázspálcát megfogta,
a lány felé suhintotta,
s repült a lány erdőn-mezőn,
pihe-puha meleg szellőn,
a palotáig egészen.
Várta az már őt rég készen!
S amikor felébredt végre,
nem pillanthatott az égre:
feje fölött aranyplafon,
és aranykárpit a falon,
gyémántasztal, ezüstszékek,
mindenfelé drága ékek!
S mindenfelé finom étkek,
miket nem megenni vétek!
A varázsló kézenfogta,
a testét magához húzta,
s ezt suttogta a leánynak:
—Soha én el nem bocsátlak!

Igen, Mog nem volt valami különösképpen romantikus teremtés, sokkal inkább hideg észember, de most hogy a lányt megpillantotta, mégis azonnal ilyen költői hangulatba került. Kezdte már érteni, miért eredt a királyfi is ezen elrabolt leány nyomába!

A leány tehát aludt, de felöltözve. És egyáltalán nem volt királynői ruhában, inkább valami furcsa köpenyfélében, de ez is ezüstös volt, és csillogott-villogott, és Mog rögtön arra gondolt, ez is a sárkány cuccai közül való, ő adta a leányra. De bár a leány köpenyben volt, ez gyönyörűen rásimult a teste minden porcikájára, egészen a csípő-

jéig, csak attól lefelé lógott, s különben sem takarta a testét csak térdig, úgyhogy gyönyörűen lehetett látni kecses bokácskáit. Igazság szerint a különleges ruha annyira testhez simuló volt, hogy Mog zavarba jött, mert majdnem úgy érezte magát, mintha meztelenül vehetné szemügyre a lány melleit.

Leginkább mégis a leány arca ragadta meg. Kissé furcsa volt a formája: ajkai teltek, érzékiek voltak, szemei nagyok, ferdek, hosszú szempillával, ám ezen lágyaságugárzó teltséggel éles ellentétben mégis mintha kissé csontos lett volna az arca, kissé például mintha kiugrott volna a csont az arcából a szeme alatt... igen, Mog véleménye szerint ez egy egészen különleges nő volt, aki le se tagadhatta magáról, hogy egy távoli nép gyermeke, ugyanakkor bámulatosan szép!

Csak nézte, nézte...

S hirtelen azt érezte, hogy a sárkány kirántja őt a szobából, s becsukja az ajtót.

—Elég ebből! - mondta a sárkány zordonul. —Látom ám ha nem is szólsz, hogy egészen belészerettél! Te ostoba! Remélem nem hiszed, hogy elengedem a kedvedért?!

—Nem is igaz, nem szerettem bele!

—Ne hazudozz! Érzem az emberek érzelmeit már a szaguk változásából is! És olyan hangosan kezdtl sőhajtozni, hogy majdnem felébresztetted!

—Jó, bevallom, nagyon megtetszett! De miért tartasz foglyokat? Mire kell ő neked?

—Hallottad már azt a szót, hogy élelmiszertartalék? - kérdezte gúnyosan a sárkány.

—Nem hiszem el, hogy arra kéne neked. Hiszen akármikor találsz magadnak embereket nem is messzire magadhoz!

—De jobb ha közel van. Lusta vagyok, talán mondtam már!

—Ezt sem hiszem. Sokkal nagyobb fáradság hogy vigyázz rá: meg ne szökjön, mint amibe az kerül, hogy elmenj valahová valamelyik emberért! Különben is, amennyire megítélhettem a jellemedet, te kifejezetten élvezed ha mutogathatod a hatalmadat, és félnek tőled az emberek!

—Ebben lehet valami, csak épp ne légy abban a tévedésben Mog, hogy én állandóan emberek közelében vagyok! Néha hetekbe kerül míg eljutok egyik bolygótól a másikig, és akkor bizony jó ám, ha van egy kis élelmiszertartalékom!

—Ez is gyatra érv! Mert amíg meg nem eszed a lányt, addig annak is ennie kell valamit...

—Viszek neki élelmiszereket. Van hely erre bőven!

—Akkor meg vihetsz élelmet magadnak is, olyat, ami nem ember!

—Igen, megtehetem, néha szoktam is, de tudod ez úgy van, hogy jobban szeretem a friss húst! Néha a ti hajósaitok is visznek magukkal a tengeri útra élő tyúkokat, úgy tudom, ha messzire indulnak!

—És miért mutogattad meg őt a királyi palota fölött?

—Mutogatta a halál! Egyszerűen Tikáj egy nagyon furfangos, és rémségesen szökdösős nő, nem is egy alkalommal megszökött, és olyankor utánaeredek és visszahozom! Eddig már legalább féltucatszor meglépett, és egyáltalán nem csodálnám, ha még néhányszor igyekezne megszabadulni a vendégszeretetemtől!

—És neked nem mindegy hogy őt fogod el vagy mást?

—Persze hogy nem! Egyrészt nem szeretek kudarcot vallani, hiúsági kérdés hogy aki egyszer a foglyom, az maradjon is meg annak, aztán meg én is szépnek találom őt nemcsak te, márpedig gondolom te is úgy vagy ezzel hogy sokkal jobb étvággal fogyasztasz el egy szép gyümölcsöt, mint egy aszottat, rohadtd, kukacragottat!

Mog csak a fejét csóválta. Nagyon furfangos a sárkány, minden kérdésére tud valami többé-kevésbé meggyőző magyarázatot adni, mégis, ez az egész így összességében

mintha nem stimmelne! Mert lehet hogy mindenre van magyarázat, de nagyon gyanús, ha valamit ennyit kell magyarázgatni!

—Miként ismerheted a nyelvünket?

—Ugyan picikém, nem áll sokáig megtanulnom, van gépem ami segít ebben, téged is megtanítottalak az én nyelvemre! Különbözik meg már legalább hatszázféle emberi nyelvet ismerek, szívesen tanulom őket, szeretem ugyanis ha értem a környékemen élők beszédét, mert akkor értem azt is amikor dicsérnek, csodálnak vagy rémülködnek tőlem!

—És Tikáj miként ismerheti a mi nyelvünket?

—Nem ismeri. Néhány mondatot jegyzett csak meg belőle. Az én nyelvemet, amit már te is tudsz, azt érti, mert azt neki is a fejébe töltöttem, de a te nyelveden nem sok mindent ismer, Mog.

Mog csak a fejét csóválta még mindig. Valóban, mindenre van magyarázat, de az egész mégis olyan hihetetlen...

A sárkány a vállára tette egyik mancsát.

—Ne törd ezen a fejedet! Figyelj, én becsüllek ám téged mert szeretem ha valakinek tetszik a táncom! Teszek neked egy ajánlatot! Megmutatom neked, miként kaphatsz választ bármilyen kérdésre! Tudod, nem mindig érek rá, hogy veled foglalkozzam, nem-sokára például megint el kell mennem, tudod, vadászni egy kicsit, de gyere csak! Itt van ez a kis terem, látod? Ha itt megnyomod a zöld dudort a falon, akkor előbukkan ez a kis sárkány! De ez nem igazi, csak kép a levegőben! Ettől kérdezhetsz bármit a nyelvemen, és ő válaszolni fog neked! Ha meguntad, csak nyomd meg újra a dudort! Akkor eltűnik. És ne ijedj meg tőle, ez nem él igazából, ez csak egy kép, amit egy ügyes gép csinál, aminek számítógép vagy más néven komputer a neve! Na szóval okosodj csak ha ezt akarod! - azzal a sárkány elment.

Mog pedig nekikezdett okosodni...

Nagyon érdekelte őt mindaz, amit megtudott! Azzal kezdte, hogy feltette a kis sárkánynak azt a kérdést, amin mostanában rágódott:

—Miért van Valami, és miért nem csupán a Semmi?

Ez aztán igen nehéz kérdés volt a komputer számára, mert azt nem elvont kérdések, hanem konkrétumok megválaszolására tervezték! Végül jó harminc másodperc után ezt a választ kapta Mog:

—Tévedsz amikor azt hiszed, hogy van Valami, és nem csupán a Semmi! Csak a Semmi van ugyanis. Csakhogy épp ezáltal hogy a Semmi *van*, ezáltal máris Valamivé vált, mert minden ami van, létezik, ha tehát a Semmi van, akkor létezik, márpedig minden ami létezik, Valami! Vagyis nincs semmi, csak a Semmi, ami azonban épp emiatt Valami!

—De hát akkor a Semmi és a Valami ugyanaz! - kiáltott fel Mog.

—Épp erről van szó. - nyugtatta meg őt a komputer.

—Ez a válasz értelmetlen!

—Legalább olyan értelmes, mint a kérdésed.

No, ezután mindenesetre értelmesebb kérdéseket tett fel Mog, például azt, hogy ilyen vagy olyan betegségeket miként lehet gyógyítani, hogy hány elemből áll a világ-mindenség, és így tovább, s ezekre már nagyonis gyakorlatias válaszokat kapott.

Lenyűgözte őt a hatalmas tudásbázis, és annyira belefeledkezett a nagy művelődésbe, hogy még azt sem vette észre hogy éhes vagy szomjas, azt meg aztán végleg nem, hogy már igazán illendő volna hazamennie, mert oly régóta eltávozott hazulról!

Bezzeg az otthoniak, azok nagyonis észrevették a távollétét! Természetesen nem először, egyáltalán nem... de néhány óra elteltével már legalábbis Világosságnak nagyonis feltűnt, hogy nemcsak nem kereste őt a herceg, de sehol nem találja még akkor sem, ha ő maga, Világosság, agyba-főbe keresi is Mogot!

Jópár óra eltelt mégis, míg gyanújával felkereste Muszkli herceget. És elmondta neki hogy attól fél, Mog valami örütséget követett el!

—Miféle örütséget?!

—Attól tartok, talán elindult a sárkányhoz! Nagyon kérlek jó uram, küldj utána egy csapatot hogy hozzák vissza!

No, megijedt erre a herceg! És azonnal kérdezősködni kezdett hogy kiderítse, ki látta utoljára a fiát! És ki is derült, hogy Mog úgy hajnaltájt lovagolt ki, és egyedül, és valóban a sárkány palotájának irányába!

A herceg tekintete elkomorult, és úgy vágta szájon a mellette álló, s kezét tördelő Világosságot, hogy a leány hanyatt esett.

—Miért nem vigyáztál a fiamra jobban, te ostoba! Miért nem beszélted le erről a hülyeségről!

—Én próbáltam, igyekeztem, és ő napról-napra megígérte, hogy nem is megy oda... Jaj nekem, mi lesz velem ha ő meghal!

—Ne is álmodj róla, hogy visszamehetsz koldusnak! Ha a fiam meghal, megnyúztatlak!

—Küldess utána kérlek egy lovasosztagot!

—Minek te ostoba, már késő este van, rég odaért a sárkányhoz, rég felfalta őt a sárkány! Nem érnék utol!

—De... de lehet hogy a sárkány még nem ette meg... lehet hogy csak elfogta mert nem éhes...

—Eh, eddig senkit nem fogott el, és akit nem evett meg, azt is megölte!

—De a királylányt sem ölte meg, azt igenis elfogta! Sőt Hebrencset is visszaengedte! - pattant fel a földről reménykedve Világosság. —Én igenis odamegyek! Odamegyek! Adjatok egy lovat! - de választ sem várva máris körbenézett, s mert valóban állt egy ló nem messzire tőle, odaugrott és felpattant rá.

—Szállj le onnan azonnal, hallod-e! - kiáltott rá Muszkli herceg.

—Nem! Odamegyek, hátha él! És ha él, addig könyörgök a sárkánynak, amíg el nem engedi!

—És ha megesz téged, vagy nem is él már Mog?! - kiáltotta az egyik katona.

—Akkor nekem már úgymint mindegy! - azzal megsarkantyúzta a lovat és elvágatott.

—Hadd menjen! - legyintett a herceg. —Hiszen valóban, vagy sikerül neki, vagy valóban mindegy hogy én ölöm meg őt vagy a sárkány!

—És ha nem is a sárkányhoz megy, csak azért lovagolt most el, hogy megszökjön a beígért büntetés elől?! - kérdezte ismét az előbbi katona.

—Ez?! Ez ugyan soha! Ez odamegy az biztos!

—De miért, uram?

—Mert ugyanolyan örült mint a fiam. Szerelmes belé...! - legyintett Muszkli, azzal elballagott a lakosztályába. Aggódott ő is, de tudta, hogy semmi de semmit sem tehet.

Leszállt már az est, éjsötét volt már, mire Világosság a sárkány palotájához érkezett. A palota környéke azonban annak ellenére világos volt, hogy még sűrű felhők is eltakarták a Hold és a csillagok fényét: maga a palota fénylett-világított ugyanis, fénye be-töltötte az egész tisztást!

A leány nagy bátran egészen a palotához ügetett. A lova is bátran vitte, mert most nem volt sehol sem látható a sárkány.

Sőt, a lépcső sem volt leengedve! És semmi sem mozdult, holott a leány már le is szállt a lóról a palota mellett, és megtapogatta annak falát. Sokkal simább volt a csodapalota fala, mint bármely remekműű páncél, amit akár a legkiválóbb fegyverkovács is készíthetett.

Na de végülis nem ez érdekelte őt!

—Sárkány! Hé, sárkány! Gyere elő! Kérlek! Könyörgök! Bújj elő! Jelentkezz! - kiáltotta.

Sokáig kiáltozott, de válasz nem jött a szavaira. Erre megdühödött, odabicegett a karrón ülő fejekhez, felemelt egy nagy pallost onnan, visszabicegett a palota falához, és a pallossal teljes erejéből döngetni kezdte annak falát. Sikerült is elérnie, hogy a pallos egyhamar kicsorbuljon, a palota falán azonban karcolás sem keletkezett. Az viszont legalább bizonyos, hogy jó nagyokat szóltak az ütése!

Maga sem tudta hogy meddig csépelte minden eredmény nélkül a csodapalotát, rendszeren kifáradt benne az biztos, már izzadt is – amikor hirtelen elkapta valami a gallérját a nyaka mögött, felemelte és megfordította. A váratlan inzultustól még a pallos is kiesett a kezéből.

Természetesen a sárkányt látta meg maga mögött. A mesebeli szörny most letette őt a földre, és így szólt:

—Nocsak! Sokan jöttek már ellenem gyilkos szándékkal, de eddig még mind férfiak voltak! És betörőt is most fogtam először!

—Kikérem magamnak, nem vagyok betörő!

—Persze hogy nem, csak illedelmesen kopogtattál, mi!

—Nem, én csak azt szerettem volna, ha kijössz és beszélhetek veled!

—Gondolhattál volna rá, hogy esetleg nem vagyok itthon!

—Bocsáss meg kérlek, erre valóban nem gondoltam! De most hogy hazajöttél és beszélhetek veled, nagyon szépen kérlek, hallgass meg! - azzal a lány térdre rogyott a sárkány előtt, és könyörögve emelte fel a kezét, mintha imádkozna hozzá. —Kérlek, ha még nem etted meg Mogot... ha még él... úgy szeretném, ha élne...

—Hohó, most már rájöttem ki vagy te! Hiszen téged akartalak megenni akkor régebben ott a vár erkélyén!

—Igen, igen, igen, én vagyok az, Világosság a nevem, Mog úrfi hivatalos szeretője vagyok... bár lehet hogy csak voltam ha te megetted őt... de hátha csak elfogtad... nagyon szépen kérlek...

—Még él. - mondta röviden a sárkány, azzal fejével körbe-körbe szaglászta a leányt.

—Tehát még él! Hála neked Istenem! - kiáltott fel Világosság.

—Hé, ezt hagyd abba sürgősen, gyűlölöm ha nem nekem hálálkodnak, hanem egy elképzelt lénynek!

—Bocsáss meg kérlek... és érts is meg, könyörgök: én szerelmes vagyok belé!

—A te dolgod.

—Persze hogy az, eddig legalábbis az volt, de most már a te dolgod is: mert én azért jöttem ide, hogy felajánlkozzam neked öhelyette! Engem akartál megenni akkor néhány napja, nem őt, biztos azért engem mert finomnak gondolsz, és tessék, itt vagyok, egyél meg, nem lesz egy rossz szavam sem, megehetsz ahogy akarsz, itt vagyok nálad látod, el sem kellett cipelned ide, megehetsz nyersen vagy ropogósra piritva ahogy csak óhajtod, csak arra kérlek, engedd el az én szerelmesemet, Mogot!

—Nono, kissé sántít amit mondasz, te leány! Mog nem lehet a te szerelmesed!

—Hogyhogy?!

—Na de hiszen te magad mondtad, hogy te ennek a hercegi, úrhatnám ficsúrnak csupán a szeretője vagy! Ha tehát Mog annyira a szerelmesed lett volna, rég feleségül vesz téged, ami mindenestre nagyobb megtiszteltetés volna a számodra, mint hogy csak az ágyasául tart!

—Igen... tudom, hogy nem értem dobog az ő szíve... - zokogott a leány, még mindig térdre rogyva, és nagy szívfájdalmában egészen a sárkány egyik lábának rogyott, azt átölelte és eláztatta a könnyeivel. —Én is azt szeretném már rég, hogy feleségül venne, de tudom hogy ez soha nem fog megtörténni, mert ő csak Csillagfény után epekedik... De én nem is úgy értettem azt amit mondtam, én úgy értettem azt hogy a szerelme-
sem, hogy én vagyok szerelmes öbelé! De tudom hogy sosem fog elvenni, én csak egy parasztlány vagyok, műveletlen is, nem érem fel az ő csavaros eszét, korábban meg koldus is voltam, ő mentette meg az életemet, sánta is vagyok, biztos nem is olyan szép mint Csillagfény...

—Ez a Csillagfény, ez egy olyan lány aki Kódissfalván lakik? - kérdezte a sárkány érdeklődve.

—Igen, igen, valószínűleg ő lesz az, boszorkány hírében áll, és olyan kardokat tud gyártani, amik más kardokat kettévágnak! Őt szereti az én uram, a herceg, nem engem! De én akkor is felajánlom önmagamat érte, mert ő tényleg megmentette az életemet, tulajdonképpen két alkalommal is, tehát tartozom neki ennyivel! De ha nem tartoznék akkor is megtenném, mert szeretem! Talán nem vagy annyira gonosz hogy meg ne értsd: nekem nem élet az életem nélküle! Egyél meg, de őt engedd el!

—Mitől vagy olyan biztos benne, hogy most meg nem eszlek, de úgy, hogy el sem engedem a herceget?

—Egyáltalán nem vagyok biztos benne, de ez az egyedüli reményem!

—Tehát egy ilyen hitvány kis halovány reménységért kockáztatod az életedet! Elképesztő! Te aztán bátor valaki vagy!

—Dehogyan vagyok én bátor, amikor meg akartál enni az erkélyen, még be is pisiltem, én egyszerűen szerelmes vagyok!

—Na jól van. Mielőtt döntök, előbb kötelességemnek tartom közölni veled, hogy a te herceged már nemcsak Csillagfényt helyezte előrébb az ő szívében mint téged, de még sokkal rosszabb a helyzet a számodra kislány, mert te legjobb esetben is csak harmadik lehetsz! Ne sárkány legyek hanem farkatlan gyík, ha nem úgy van, hogy Mog bele-szeretett Tikájba!

—Abba a lányba, akit elfogtál?

—Igen, a királylányba! Azt hiszem még mindig szeretheti Csillagfényt, de Tikáj szépsége úgy elbűvölte, hogy egészen biztos hogy állandóan rá gondol... legalábbis ha nem épp valami bonyolult filozófiai problémával veszködik! - vihogott a sárkány.

—De hát hol van most a herceg?

—A palotámban, ugyan hol másutt! Szóval, te csak a harmadik nő lehetsz nála, kislány! Még mindig áll az alku?!

—Hát persze! Lehet hogy Mog engem szeret a legkevésbé, de mélyen hiszem, hogy én szeretem őt a legjobban, mert se az a Tikáj, se az a Csillagfény nem adná az életét érte! De én megteszem.

—Abban én is biztos vagyok, hogy Tikáj nem adná az életét érte... senkiért sem! Hogy mi a helyzet Csillagfénnel, azt nem tudom, de Tikájt ismerem egy kicsit, mert jóideje a foglyom már... Na jól van! Ne mondd hogy nincs bennem könyörület, hogy nem tisztelem az egyéni kezdeményezést! Végülis miért is ne, valóban finom falat vagy! De akkor lássuk, komolyan gondolod-e tényleg, vagy csak fecsegsz! Állj fel!

Világosság feltápáskodott. A lába úgy remegett, mint a szélfúttá falevél.
—Csak akkor hiszem el hogy önként nekem adtad az életedet, ha szemből fogadod a halált, és nem húnyod le a szemedet a döntő pillanatban, ha kész vagy szembenézni a végzetteddel!

—Kész vagyok! - szepegte Világosság, és észre sem vette, hogy újra bepisilt.

—Akkor most jól figyelj! Lassan kiöltöm a nyelvemet feléd! A nyakadhoz fog érni. Tudd meg, hogy már az érintése is halálos, mert méreg borítja! Legalábbis ha akarom. De most akarom! Ha egy pillanatra is hozzád ér, neked véged! De nem muszáj hogy hozzád érjen! Nagyon lassan fogom közelíteni feléd. Ha elugrasz előle, elhajolsz előle, nem ér hozzád. Az is elég azonban ha csak felsikoltasz, vagy azt mondd hogy nem akarod, vagy hogy meggondoltad magadat. De az is elég ha csak behúnyod a szemedet. Ezen esetben ugyanis elengedlek! Mehetsz ahová akarsz! De akkor enyém a herceged. Ha azonban vállalod valóban a halált, bátran, szemtől szembe, ha nem élsz a megmenekedés lehetőségével amíg teheted, amíg hozzád nem ér a nyelvem, akkor te meghalsz, de akkor áll az alku, bemegyek, és elengedem a herceget! Szörnyetegi becsületszavamat adom, hogy akkor nem eszem meg!

—Később sem?! - rebegte sírós hangon Világosság.

—Soha nem bántom, mindaddig, amíg meg nem kíséreli ő maga, hogy megöljön engem! Akkor ugyanis jogosnak tekintem az önvédelmet.

—Á, ő olyat nem tesz, ő olyan tudósféle ember...

—Majd elvállik. Készen állsz hát?!

—Igen! - és Világosság mélyet lélegzett, és szemében mély halálfélelemmel, de szembenézett a sárkánnyal.

—Hé, ne a pofámat bámuld, hanem a nyelvemet, abból tudod hogy mennyi idő van még! - és már tekeredett is a leány felé a hosszú, vörös, kétágú nyelv.

Világosság nem mozdult. Mereven bámulta a nyelvet, mely a nyaka felé közeledett, és bár félt, de legnagyobb gondja az volt, hogy jaj csak meg ne rezdüljön, jaj csak még néhány pillanatig megtartsák őt a lábai, jaj csak ne pislogjon, mert akkor azt hiszi a sárkány, hogy megfutamodott!

A sárkány kegyetlen volt. Az utolsó néhány centimétert émelyítő lassúsággal tette meg a nyelve! De végül csak be kellett látnia, hogy ez a nő ugyan meg nem gondolja magát!

S így végre Világosság érezte, hogy a nedves, kissé ragacsos nyelv megérinti a nyakát.

Szinte boldogan hunyta be a szemét. Végre hát elvégeztetett! Megtette a kötelességét! Nem bizonyult gyávának!

És nem is olyan szörnyű a halál. Szinte meghitt jóbarátként fogadja, úgy öleli körül a bársonyos feketeség, mint valami kényelmes, meleg kuckó, olyan az egész, mintha hazaérkezne hosszú száműzetés után... miért is félt eddig tőle?! Hiszen végre már pihenhet!

Utolsó tudatos emléke az volt, hogy valami végtelen öröm buzog végig az idegein. Nem élt hiába! Megmentette a szerelmét! Ezt pedig jaj de kevés nő mondhatja el magáról!

Tényleg nem gondolt sem evésre, sem ivásra Mog, úgy belemerült a tanulásba! Még csak álmoságot sem érzett. Valószínűleg reggelig is ott tanul a holografikus komputer előtt ülve, ám amikor javában a periódusos rendszer rejtelmeit tanulmányozta, mégis kizökkentette egy váratlan inzultus a koncentrációjából.

Az történt ugyanis, hogy váratlanul egy kezet érzett a vállán! És hozzá nem holmi karmos szörny-mancsot, de egy valódi, kecses, felettébb finom női kezet, ami pihepuhán érinti őt, szinte már-már simogatóan!

Erre azért csak felnézett, és szinte hanyattesett attól amit látott: nem akárki zavarta meg magányát, de maga Tikáj személyesen, Tikáj, a sárkány foglya, akit nem is oly rég a szobában aludni látott!

—Ugye nem zavarlak? - kérdezte tőle a leány. Természetesen a sárkány nyelvén. Azt jól ismerte.

—Nem, nem, dehogyis, nem zavarasz, ugyan már... de... izé... az én nevem Mog...

—Tudom.

—Honnan?!

—Onnan, hogy hallottam hogy a sárkány ezt mormogja:

—Na, én elmegyek egy kis vadászatra, Mog most úgyis el van látva bőven tanulni valóval...

—Ezt mondta?! És te hogyan hallhattad ezt?!

—Elbújtam az egyik ajtó mögé, úgy hallottam.

—Na de te be voltál zárva, vagy nem?!

—Persze, csakhogy már jóideje a foglya vagyok ennek a dögnek, és sok titkát kiismerem! Tudd meg, hogy belülről is nyitható ám az az ajtó, csak rá kell tenni a tenyerünket a fal egy pontjára! Na és az igaz hogy az én tenyerem nagyon más mint a sárkányé, de kitapasztaltam, hogy ha egy bizonyos ritmusban mozgatom a tenyeremet, akkor azt hiszi az a nemtudommicsoda ami az ajtót nyitja, azt hiszi hogy a sárkány keze izegmozog ott, és kinyitja nekem! Tehát kijöttem onnét.

—Aha, és most el akarsz szökni?

—Szeretnék, de erre nem sok reményem van egyedül!

—Nem értelek, ha nem hiszel a sikerben, miért jöttél ki a szobádból?!

—Mert tudtam hogy te itt vagy! Tudd meg, hogy nem aludtam ám, amikor odabent jártál a sárkánnyal! Csak úgy tettem, mintha! De nem fedtem fel hogy ébren vagyok, mert eszembe jutott, hogy te lehetsz a megmentőm!

—Miként?

—Nézd, amíg a sárkány él, én rab maradok! Kivéve persze ha idővel megzabál! Meg kell tehát ölni őt!

—Ugyan már, tökéletesen lehetetlen!

—Sokkal könnyebb mint hinnéd! Minden lénynek vannak gyenge pontjai, és a sárkánynak is van!

—Nehezen hinném!

—De igen! És hogy hol arra is rájöhetsz könnyen: természetesen ott, ahol nem páncélozott, ahol semmi esetre sem lehet az: belül! Elárulom neked, hogy akadnak bizonyos anyagok, amik halálos mérgek neki, nem is kevés ilyen van! És a legszebb az az egészben, hogy ezek egy része olyasmi, ami csakis a sárkány számára méreg, nekünk embereknek a legkevésbé sem!

—Ezt honnét tudod?! - kérdezte Mog, s nem is tagadható, hogy gyanakodva.

—Természetesen ettől – bőkött a még bekapcsolva lévő holokomputer felé Tikáj – mert nekem is megengedte a sárkány néha, hogy játszadozzam vele! Ettől tanultam meg néhány mondatot a te nyelveden is, de most inkább nem úgy beszélek, mert nem akarom hogy valamit rosszul mondjak, és félreérts! Szóval alig maradtam egyedül emellett az ördögi gép mellett, máris azt kérdeztem tőle, miként lehet megölni egy sárkányt! És nem is egy remek módszert mondott; ezek egy részéhez ugyan csupa olyasmi kell ami

nekem soha nem lesz, de aztán a mérgeknél rögvést rájöttem, hogy ez az, ami nekem reményt nyújthat! De még ez sem úgy, hogy egyedül vagyok: kell nekem emellé egy hős segítő, aki megszabadít, mert én nem tudok olyan anyagokhoz hozzájutni! - azzal Tikáj megsimogatta Mog tarkóját, hogy érintésétől a fiúnak szinte minden szál szőre felállt a hátán, de a boldogságtól, majd csókot lehelt Mog homlokára, és ezt búgta a fülébe:

—Ha megmentesz tőle, a tied leszek!

Tagadhatatlanul igaza volt a sárkánynak, amikor azt állította, hogy Mog beleszerezett a királylányba! Most szinte eszét vette a nagy boldogság!

De valóban csak „szinte”. Logikusan dolgozó agya most sem kapcsolt ki teljesen.

—Nézd Tikáj, tündökletesen szép vagy, nagyon tetszel, ha akarod itt helyben a magamévá teszek, de ugye nem gondolod hogy majd megkérem a sárkányt, hogy „hé kedves sárkány, tátsd nagyra a szádat, hogy beledobjam a mérget”?!

—Ne gúnyolódj, persze hogy nem így megy ez majd! Hanem tudd meg például, hogy a jó vörösbor is mérge neki! Csak az kell hogy hozz valami harapnivalót, bort is, úgy-mond magadnak, aztán amikor beszélgetsz vele, váratlanul a szájába dobod az egész palackkal!

Mog eltűnődött ezen egy kissé, majd így szólt:

—Nem tűnik jó ötletnek! Mert simán agyoncsaphat a haláltusája közben, sőt, még azelőtt, hogy elkezdődne a haláltusája! Még téged is megölhet!

—Nézd, ha félsz, megértelek! Akad más jó módszer is! Biztos lesz még olyan lovag nálatok, aki el akarja pusztítani a sárkányt, de lehet az is, hogy valaki valóban csak öngyilkos akar lenni mert olyan beteg, nagy fájdalmai vannak, és azért keresi fel a sárkányt! Annyit kell csak tenned, hogy mielőtt ide jönne, megetess vele egy kanál ricinusolajat!

—Minek?

—Jaj, hát természetesen azért, mert az is halálos mérge a sárkánynak! És nemcsak akkor ha ő issza meg, de elég ha csak az áldozata gyomrában vagy belében van, akkor is belekerül a sárkányba, hiszen megeszi az illetőt, és felfordul tőle! Rám nem fog gyanakodni, és rajtad sem állhat bosszút, mert nem is leszel a közelében!

—De figyelj már, a ricinusolaj hashajtó, ki az a hülye aki megissza a kedvemért, senki sem akarja összefosni magát a sárkány előtt!

—Eh, megítáthatod vagy megetetheted vele úgy is, hogy ne tudja mit iszik, például megkínálod egy tányér húslevessel, abba teszed, vagy belegyúrod egy darab puha sajtba, felitatod valami süteménnyel, vagy mit tudom én hogy miként... de akkor is vége lesz, ha legalább három fej krizantémot megeszik, még ha akár sültve vagy főzve is, tehát elég ha abból készítesz valami ételt, s azzal kínálod meg a következő öngyilkosjelöltet!

Mog tűnődve hajtotta oldalra a fejét.

—Na?! - követelte a választ a leány.

—Hát izé... Nem tetszik nekem ez az egész!

—Hé, milyen ember vagy te, hogy velem szemben a szörnyeteg pártját fogod!

—Nem mondtam ilyesmit, nekem is leghőbb vágyam, hogy megszabadulj! Már amiatt is, mert egyre világosabban látom, hogy örületesen belédszerettem! Igaza volt ebben is a sárkánynak, megmondta szinte előre, hogy ez így van! Nem hittem, de most hogy magam mellett látlak, már le sem tagadhatom önmagam előtt sem! Na de azért ebben az ügyben sok ám a homályos pont, márpedig amíg nem látok mindent tisztán, nem szívesen hozok döntést, az ugyanis kizárólag elhamarkodott döntés lehet!

—Mi a csudáról beszélsz?!

—Hát tudod, gyanús ez az ügy!

—Mi gyanús ezen, az Isten szerelmére?!

—Például az, hogy a sárkány elpusztításának módszereit a sárkány gépétől tudtad meg! Márpedig ez a sárkány nem holmi buta mesebeli dög, nem egy ostobán gonosz, nyáladzó szörnyeteg, ennek kérlek stílusa van és esze is! Nem is kevés esze! Messze sokkal okosabb mint bárki akit eddig ismertem, talán az egy Csillagfényt kivéve, bár még az sem biztos... és nemcsak arra gondolok hogy sok a tudás a gépében – mutatott ő is a holokomputerre – inkább arra gondolok, hogy ha valakire illett az a szólás, hogy „ravasz bestia”, hát ez aztán egészen biztosan az, és most nem azért mondtam azt, hogy „bestia”, mert hogy állat, mert én nem tartom állatnak, hanem csak mert így szokták mondani, ha valaki nagyon furfangos! Ennek kérlek van valami célja, amit nem tudok! És szerintem nem is igazi sárkány, úgy értem hogy természetesen az, sárkány, ez nem tagadható, de valahogy mégsem olyan mint a mesebeli sárkány, csak teszi magát, színészkedik, szerepet játszik. És közben mulat rajtunk embereken, hogy mennyire átver minket! No és hát e róla alkotott képembe remekül beleillik szerintem, hogy szándékosan engedett ide téged, és szándékosan olyasmit parancsolt ennek az okos gépnek, hogy ha te az ő gyenge pontjairól tudakozódol, akkor csupa hamisságot mondjon neked! Én biztos így tennék a helyében hasonló esetben, ez annyira magától értetődő! Tulajdonképpen még azt sem tartom lehetetlennek, hogy e pillanatban is tud róla hogy mi itt beszélgetünk, sőt, készakarva csinálta a szobád zárját olyanná, hogy ne legyen tökéletes, és ki tudj jönni onnét!

—Na hát ez már több a soknál, te kész elmeháborodott vagy, te mindenütt összeesküvést gyanítasz! - csattant fel türelmetlenül, haragosan a leány.

—Hát azért nem akárhó, nem mindenütt, de beláthatnád hogy ha az ember egy olyan lényel áll szemben aki nem ember, mérhetetlenül erősebb nála, nem is a mi világunk lakója hanem valahonnét a csillagok közül jött, nos, az ilyen lényel szemben nagyonis ajánlott a bölcs óvatosság!

—Aki sosem próbálkozik, sosem ér el sikert!

—Nézd, én azért jöttem ide, hogy megismerjem a sárkány titkait, de még nagyon-nagyon az elejénél tartok! Amíg nem tudok többet felőle, nem akarok kockázatos kalandokba bonyolódni!

—Figyelj, ha nem hiszel nekem, tessék, kérdezd meg te magad ezt a masinát, hogy mik a sárkány gyenge pontjai!

—Szó sem lehet róla!

—Nem akarod talán tudni?!

—Dehogynem, ez is tudás, és én minden tudást értékesnek tartok! Csakhogy erős a gyanú bennem, hogy amint ilyesmit kérdeznék, vagy kapnék választ vagy nem, de ha kapnék is, valamiképpen azonnal tudomást szerezne róla a sárkány, hogy mi után szimatolok, és nem szeretném ha emiatt megorrolna rám! Pláne mert egyelőre igazán semmi bajom vele, nem akarok ártani neki!

—Aha, tehát csak egyelőre?!

—Tulajdonképpen később sem, ezt inkább úgy értettem hogy egy idő múlva ha már jobb viszonyba keveredem vele, okvetlenül szóba hozom a te ügyedet előtte! Én igazság szerint megkedveltem ám ezt a sárkányt valamennyire, szerintem ő is engem, nem tartom tehát lehetetlennek, hogy a későbbiek során a barátságunk oly fokú lesz, hogy egészen egyszerűen nekem ad téged! Végülis másutt is találhat szép lányt magának!

—Eh, mire ezt eléred, már rég felfal engem!

—Ugyan, szerintem kizárólag azért tartogat téged, mert olyannak akar látszódni mint a

mesék sárkányai, akkor meg illendő, hogy legyen egy királylány-foglya!

—Na de hát ez egy valódi gonosz sárkány, hiszen embert is eszik!

—Attól tartok ezt is csak azért, hogy hasonlítson a mesék sárkányaira!

—De hát ő valóban sárkány!

—Hogyne, de attól még nem hinném hogy pusztán az emberevés a célja! Akárhogyis, de akkora nagy a hatalma, hogy véleményem szerint nagyonis képes rá, hogy sokkal finomabb ételeket is kotyvasszon magának mint az emberhús, elvégre ez jóval kisebb feladat, kevesebb tudást igényel mint a csillagok közti röpdösés, holott arra is képes! Nem hinném hogy bármi veszély is fenyegetne téged itt, talán az unalmat kivéve!

—Akkor is ki akarok jutni, ezt nem csodálhatod!

—Persze hogy nem, de ennek nem az a módja, hogy meggondolatlan akciókkal kockáztatjuk a sárkánynál elért apró kis bizalomhidat, amit kiépítettem nála! Én szeretlek, imádlak, akarok, de...

—Jó! Figyelj rám! Hozz nekem akkor néhány kanálka ricinusolajat, például egy kis üvegcsében! Biztos hogy beenged a sárkány holnap is ide téged, add a kezembe az üveget, és majd én...

—Tikáj, hát nem figyeltél rám?! Értsd már meg végre, hogy én nem akarom a sárkányt megölni!

—Nem is kell, itt vagyok erre én!

—És ha nem sikerül?!

—Vállalom a kockázatot, nagyon elegendem van már a fogságból!

—De szerelmem, értsd meg, hogy én a sárkány *barátja* akarok lenni! Rengeteget nyerhetünk egy ilyen barátsággal!

—Sohanapján se leszel a barátja, ez a dög megvet téged, röhög rajtad...

—Lehet, ne is folytasd! De akkor is engedi hogy megismerjem mindazt, amit ő! Ha gonosz lenne, nem cselekedne így! Aki pedig nem gonosz, azzal hitem szerint egyezségre lehet jutni!

—Nem hozol nekem ricinusolajat?!

—Ne is haragudj, de nem! Ugyan egy pillanatig sem hiszek benne hogy az valóban mérreg lenne ellene, attól tartok ugyanis hogy nagyon becsapott téged a sárkány, és rajtad röhög, nem rajtam, mert bár nagyon szép vagy, de még velem sem vagy egy szellemi színvonalon, látom már, nemhogy vele, szóval nem hinném hogy ezzel ártanék a sárkánynak, de ő akkor is jogosan hinné azt a tettemből, hogy szövetkeztem ellene! Még szép hogy ezt hinné, én is így vélném a helyében! És akkor engem vagy megenne, vagy nem, de hogy többé nem lehetnék a barátja és nem tanulhatnék itt, az teljesen biztos! És akkor már arra sem lenne esélyem, hogy majd valamikor kihízelegejelek tőle! Hidd el szerelmem, a türelemmel ez esetben többre mehetünk!

—Ne szólíts úgy, hogy „szerelmem”, mert semmi közünk egymáshoz, amíg így beszélsz! Válassz: én vagy a sárkány!

—Ne zsarolj! - mondta nyugodtan Mog, azzal visszafordult a holokomputer felé. — Hagyj inkább tanulni, mert úgy látom most beszűkültek az értelmi képességeid, és nekem nincs időm üres, értelmetlen veszekedésekre, annál sokkal rövidebb az élet hogy erre pazaroljuk!

—Ostoba tulok! Gyáva féreg! Nem is vagy igazi férfi!

—Idefigyelj Tikáj, nagyon tetszel, ilyen szép nőt mint te még sosem láttam, még álmaimban sem, de komolyan, és bizonyos is hogy belédszerettem! De közlöm veled hogy szerelmem heve rohamosan lohad, mert egyre undokabbul viselkedel! Ennél is fontosabb azonban, hogy bár én nagyon sokra becsülöm a szépséget a nőkben, de talán an-

nál is többre az ész, és az imént olyan világosan magyaráztam el neked a szempontjaimat, ahogyan az csak emberileg lehető, ha tehát nem értetted meg, akkor valóban nem vagy egy szellemi színvonalon velem, ez pedig legalábbis meggondolandóvá teszi a szememben, hogy érdemes-e szerelmesnek lennem beléd! Igaz, a szerelem nem olyasmi ami tudatos belátás eredménye, de ha eleget mondogatom magamnak hogy nem vagyunk egymáshoz valók, lehet hogy hamar lelankad a vágyakozásom, hát most mondd, ezt akarod-e?!

—Hát tudod mit, ha ezt akarod nem veszekszem veled, hagylak művelődni! De az is biztos hogy ezek után nem tartalak egy nagy hősnek, az aztán naná hogy biztos! - mondta Tikáj, mély megvetéssel a hangjában.

—Sosem akartam hős lenni. - vágott vissza nyugodtan Mog.

—Akkor mi?!

—Tudós. - válaszolta a fiú, és tanult tovább.

Világosság szentül meg volt róla győződve hogy meghal, ehhez képest gondolhatjuk hogy jelentős meglepetés érte amikor rádöbbsent, hogy ez azért talán mégsem egészen így van!

Nevéhez méltón Világosság nagy világosságra ébredt. Eleinte természetesen még nem volt kinyitva a szeme, csak a szemhéján át érzékelte hogy nagy fényesség van „odakint”, lehunyt szemén túl. És azt is érzékelte hogy valami elképzelhetetlen puhaságon fekszik, a hátán. Megpróbálta megtapintani a kezével is, de annyira puha volt hogy semmit sem érzékelt. És mindemellé gyönyörűséges zene is szólt! Lágy, andalító melódia.

—Ah, hát én aztán nagyon butácska voltam hogy féltem a haláltól – gondolta erre Világosság – hiszen eszerint sehol másutt nem lehetek mint a Mennyben, ott van a papok szerint nagy fényesség, szép zene, és egészen biztos az is, hogy egy felhőn fekszem, az lehet csak ilyen puha!

A szemét mindenesetre kinyitotta, de rögvést sikoltott is egy nagyot! Azt látta ugyanis, hogy vele szemben a sárkány táncol holmi villogó fények közepette!

Hát ez mindenesetre nagyon nem olyannak tűnt, mint a Menny! Annak ellenére, hogy egy teljesen ismeretlen helyen volt. Annyi azonban magától is eszébe jutott a leánynak, hogy ez minden bizonnyal a sárkány palotájában lehet.

Sikolyát hallva a sárkány abbahagyta a táncát, emiatt természetesen a zene is abbamaradt, és odasiklott a levegőben a leányhoz. Eközben Világosság azt sem tudta, hogy most rettegjen-e a fenevadtól, vagy azon álmélkodjék, hogy a puszta levegőn ül!

—Ne félj! Nem lesz semmi baj! Nem bántalak! - mondta neki a sárkány, és kígyózó testével körbeölelte őt. És a leány meglepve tapasztalta, hogy érti ugyan a sárkány beszédét, mégis, ez nem ugyanaz a nyelv amit ebben az országban beszélnek az emberek, amit ő is használt eddig születésétől fogva...

—Nem bántalak, mert megkedveltelek! Kiálltad a próbát! - folytatta a sárkány. —Tudd meg ugyanis, hogy csak próbára tettelek. Nem kérek miatta elnézést, bár tudom hogy kegyetlen próba volt. De hát én is kegyetlen vagyok, egy kegyetlen fenevad, és jó ha tudod, hogy egyetlen dolog van a világon amit tisztelek más lényekben, és ez a bátorság! Azaz, még az ész is, de erről nem kell sokat beszélni, mert merőben valószínűtlen, hogy erre felétek nálam eszesebb lényekre akadjak. Ellenben bátor valaki, az születhet köztetek! Na de hogy bátor valóban, azt be kell bizonyítani! Erre szolgált a próba! És te remekül kiálltad, elismerésem neked!

A sárkány azt hitte, hogy Világosság most örvendeni kezd, de a leány ehelyett felsi-

koltott:

—Mog! Hol van Mog! Megölted őt?!

—Csudát! Soha nem is akartam! Fura egy fickó, de az is biztos, hogy ő sem szűkölködik cseppet sem a bátorságot illetően!

—Hol van ő?! Hadd beszéljek vele, hadd ölelhessem át!

—Ez sajnos lehetetlen, mert nincs itt! Késő éjszakáig tanult...

—Mit csinált?!

—De hát most mit csodálkozol ezen, nem tudtad talán, hogy a titkaim végett keresett fel?! Adtam neki lehetőséget, hogy tanulmányozhassa őket! Tanult tehát, aztán még tovább is tanult volna bár álmos volt, de akkor mondtam neki hogy jobb ha hazamegy, mert már mindenki aggódhat miatta, hiszen te is amiatt jöttél ide, mert féltetted őt! És akkor haza is ment. De téged látott itt feküdni, tehát nem aggódik miattad, mert mondtam neki hogy semmi bajod, nem bántottalak, csak téged is megtanítottalak a sárkánynyelvre, amit különben már Mog is ért, és beszélni is képes!

—De... de hát ezt én nem értem... akkor... akkor nem is eszel engem meg?!

—Nem. Én ugyan valóban szívesen eszem embereket, de nem ám azokat akik bátrak!

—Na de én még mindig nem értem... hiszen telis-teli van a palotád bejárata olyan póznákkal, amiken bátor vitézek feje ül!

—Eh, egyikük sem volt bátor.

—Hogysisne lettek volna azok, aki elmegy megküzdeni egy sárkánnyal, az bátor!

—Nem igazán! Legtöbbjük ugyanis többedmagával érkezett, és együtt is támadtak meg engem. Az olyan ember pedig nem bátor! Arra számít hogy a társai elvégzik a munka nehezét helyette! De nem várom el hogy egyetérts ezzel a véleményemmel, mert még az sem érdekel ha egyedül jön egy vitéz. Az ugyanis aki tudván tudja hány elődjét öltem meg, hogy milyen erős vagyok, és mégis képes nekem támadni, az nem bátor, hanem örült! Aki pedig örült, azért nem kár, mert az örültséget felesleges terjeszteni a világban!

—Nem értelek, akkor ki az szerinted, aki bátor?!

A sárkány felettébb emberien mosolyodott el.

—A te Mog szerelmed! Az aztán bátor! De te is! Mog azért bátor, mert ő is tudta hogy mennyire erős vagyok, hogy semmi esélye ellenem, de nem is azért jött hogy kötekedjék velem, hogy harcoljon, mely harcban természetesen semmi esélye, tehát nem volt örült, nem, ő amiatt jött mert volt egy célja: barátságot akart kötni velem, vagy legalábbis elbeszélgetni óhajtott! Aki ezt akarja, az nem örült, erre ugyanis hogy hajlandó vagyok, akadhatott némi reális esély! Nem úgy, mint a legyőzésemre! Mog tehát olyan célt tűzött ki maga elé, mely nem volt eleve lehetetlen, reménytelen! Ugyanakkor az is tagadhatatlan, hogy óriási volt a kockázata, elvégre simán megehettem volna, vagyis ő jelentős veszélyeket vállalt a céljai érdekében! Na és hát egyszerűen arról van szó, hogy a szememben épp ez a bátorság! Legalábbis a bátorság egyik formája! Az, ha valaki komoly, de elérhetőnek tűnő célért kész nagy veszélyeket vállalni! De nem egy lehetetlen célért!

Ami meg téged illet, te ugyan biztos halált vállaltál, de te is egy célért. És ez sem volt lehetetlen cél. Elvégre miért is ne lehetett volna úgy, hogy én bár szörnyeteg vagyok, de azért tiszteletben tartom a becsületes alkut, és hajlandó vagyok belemenni, hogy teértesd elengedjem Mogot! Szóval te is bátor voltál, szerintem még bátrabb is mint Mog! Kissé ugyan örültebb is, de azért ez még az én fogalmaim szerint belefér abba, hogy inkább bátornak mint örülnék tartsalak! Na, menj haza és örvendjeteek egymásnak! Talán még feleségül is vesz téged a fiú, mert elmondtam ám neki, hogy miféle ajánlattal

kerestél meg engem; s meg kell mondjam hogy mélyen meghatódott!

Világosság felállt, tett is néhány tétova lépést a kijárat felé... majd meglepetten kiáltott fel:

—De hiszen én már nem sántítok!

—Nem. Utólagos engedelmeddel bátorkodtalak meggyógyítani, amíg aludtál.

Erre a lány megfordult, a sárkányhoz szaladt, átölelte és meg is csókolta.

—Köszönöm neked! Te egy végtelenül rendes sárkány vagy!

—Jó, ha komolyan gondolod, akkor megkérlek hogy ne marasztald otthon Mogot, ha majd újra és újra meg akar engem látogatni, márpedig úgy lesz, ezt erősen hiszem! Biztosíthatlak róla, hogy amíg meg nem támad engem, addig semmi veszély nem fenyegeti! Tudod, betartom amit megígértem neked, mert ha nem is ettelek meg, de te azért komolyan felajánlottad nekem az életedet!

—És az most is a tied! Ha valamivel a szolgálatodra lehetek, csak szólj, a tied vagyok!

—Remek, ezt szerettem volna hallani tőled! Nem is egyvalamit tehetsz értem!

—Halljuk!

—Mindenekelőtt ne említsd meg Mognak, hogy én nem óhajtom őt elfogyasztani! Olyasmit mondhatsz neki, hogy te nem hiszed hogy én megenném őt, hogy te is megkedveltél engem, szóval ilyesmiket mondhatsz neki, de azt ne, hogy én magam is mondtam, hogy nem eszem őt meg!

—Úgy lesz ahogy kívánod, de miért?

—Mert jobban esik szerintem a hiúságának, ha úgy érzi, hogy azért *némi* veszély mégis fenyegeti őt nálam, és ő mégis idejön hozzám okosodni, mert ő olyan bátor! És miért is vesszük meg őt ettől az örömtől!

—Hát nézd sárkány, ha így akarod így lesz, de én bevallom, hasonló esetben nyugodtabb lennék ha megmondanák, hogy nyugodtan jöhetek, mert nem látom be, mitől lenne engem boldogabbá, ha félnem kell akár kicsit is!

—A férfiak nagy gyerekek, és szívesen félnek egy kicsit, hogy emiatt bátornak tarthassák magukat! Nagyon persze ők sem szeretnek félni, de egy kicsit, azt annál szívesebben! Emiatt is művelnek mindenféle kockázatos sportokat, játékokat!

—Hát jó, egészen biztos hogy te vagy az okosabb, tehát engedelmeskedem neked!

—Aztán azt is megteheted, hogy tanulsz!

—Én? Hol, kitől?

—Nem kitől, hanem honnan! A körmeidből! Tudd meg, hogy azért egy keveset mégis elfogyasztottam belőled amíg aludtál: tudniillik a körmeidet! De kaptál helyettük újakat! Ezentúl kis túlzással elmondható lesz rólad, hogy az ujjaidból szopod majd a tudást! - azzal a sárkány megmutatta Világosságnak, miféle új körmei vannak. Természetesen ugyanolyanokat kapott a leány, mint amit jóval korábban Csillagfény is kapott. —Csak ügyelj rá, hogy más ne lássa, amikor használod e csodakörmöket! Még maga Mog se lássa!

—Neki is ilyen van?

—Nem. Ha adtam volna neki ilyet, állandóan csak innen tanulna, és nem jönne el hozzám!

—Te szeretnéd, ha gyakran eljönne hozzád?

—Persze! Szórakoztató a jelenléte. De azért te is tanulj, mert téged is megkedveltelek, viszont szeretnék még jobban is kedvelni, és annak a feltétele az okosodásod, mert minél eszesebb valaki, annál jobban kedvelem! Én már csak ilyen vagyok!

—Ez nekem nem újdonság, Mog is valami ilyesmit mondott nekem régebben, azért is tanultam meg tőle olvasni!

—Nagyon helyes, ez szimpatikus tulajdonság nekem Mog jellemében, kedvelem ha valaki hasonló gondolkodású mint én! Különben meg hamar rájössz majd, hogy a tanulás az új körmeiddel cseppet sem fárasztó, ellenben fölöttébb élvezetes! - ölelte őt át szorosan a sárkány.

5. fejezet: Mocsokfészek megtisztítása

Nagyjából fél év telhetett el attól számítva, hogy Mog el mert menni a sárkányhoz, s ezalatt – nyugodtan mondhatjuk – egészen tűrhetően összebarátkozott vele! Ezen idő majdnem minden napját vele töltötte. Egyetlen nap számított csak kivételnek.

A szülei eleinte természetesen nemigen rajongtak az ötletért, hogy ha Mog meg is úszta a legelső hajmeresztő kalandját, a fenevad felkeresését, de újra meg újra vállalja ennek veszélyét! Amikor Mog végre hazatért hozzájuk következő nap, már nem is reggel de késő délelőtt, a kapuőrök szinte szörnyethaltak ijedtükben, mert simán kísértetnek nézték! Nemigen hittek benne, hogy bárki is visszatérhet a sárkánytól. Mert az igaz, Hebrencs is visszatért, csak hogy az a fiú úgy is nézett ki! Mognak viszont az égvilágon semmi baja sem volt!

Végül aztán csak beengedték Mogot, de még mindig furcsálkodva nézték; Mog aztán amint feljebb ment a várukban, a szobája felé haladván hangos sírás-rívásra lett figyelmes a várkapolnából; kíváncsian benézett oda, hát ott találta saját édesanyját egy csomó asszonnyal egyetemben, és kiderült hogy ők már épp őt, Mogot siratják! Már a halotti mise is megvolt!

—Hát ezt azért nem kellett volna ennyire elsietni... - kacagott a fiatalember, de már csak azután, hogy magához térítették édesanyját, Virágocska ugyanis majdnem szörnyethalt fia váratlan felbukkanása miatt, holott Mog igazán nem nézett ki semennyire sem szörnyűen!

Ezután tehát szerették volna megtiltani Mognak, hogy újra elmenjen a sárkányhoz, de hát ez nem volt egyszerű ügy, mert Mog fennen hangoztatta, hogy a sárkány nem gonosz! És alig néhány órával később kaptak is erre vonatkozóan némi bizonyítékot a várnép tagjai, mert megérkezett Világosság is, s hozzá úgy, hogy nyoma sem volt már a nyomorékságának! Erre megdicsérte őt Muszkli úr, amiért a lány megmentette a fia életét, de Világosság azt mondta, nem érdemli meg a dicséretet, mert véleménye szerint a sárkánynak esze ágában sem volt megennie Mogot, mert ha azt akarja, meg is teszi amire ő odaér! És Mog mondta, hogy ő pedig igenis elmegy oda, újra, mert ő tulajdonképpen most is csak enni jött haza, még inkább pedig azért, hogy megnyugtassa a szüleit! A sárkánynál rengeteg érdekes megismerni való van, és ő nagyon megkedvelte a sárkányt, tehát megy!

Ment is, de még egy órát sem időzött ott, ki kellett mennie az úrhajóból pisilni! Ezt nem oldhatta meg odabent, mert még elfelejtette megkérdezni a sárkányt arról, miként is végezhető ez el ott. És most sem kérdezhetette meg, mert épp nem találta bent a sárkányt. De azt már tudta, miként hagyhatja el az úrhajót, kiment hát, és lám, épp ott látta a sárkányt is, közvetlenül a bejárat előtt! De nem egyedül volt, hanem egy egész rakás ember nyüzsgött előtte, különböző nyomorékok, de olyanok is, akiknek látszatra semmi bajuk sem volt. S ezek mind ilyesmiket kiabáltak:

—Ne bántsd a jó Mog herceget, sárkány! Inkább engem egyél meg mint őt! Fogadd el az életemet az övé helyett! Kérlek ne edd őt meg, inkább minket! Mi nagyon szeretjük őt!

Ezt akkor sem hagyták abba, amikor Mog már megjelent odafent a lépcső tetején. A sárkány egy darabig csak nézte ezeket az embereket, majd így szólt hirtelen:

—Jó! Nem bántom Mog herceget, legyen meg a kívánságotok! Elfogadom a cserét, hogy felajánlkoztok helyette! Veled kezdem a sort! - azzal szájából kitört a tűzörvény, másodpercek alatt ropogósra pirította az elől álló egyik púpos férfit, majd kitátotta a száját, és be is kebelezte őt.

A többi látogatója ezt látva sikoltozva menekült, olyan gyorsan, ahogyan csak képek voltak arra. A sárkány nem törődött velük.

—Ezt meg miért tetted, ezek a szerencsétlenek csak gyógyulni akartak! - szólalt meg Mog.

—Mit kérded, ez illik egy gonosz sárkányhoz, vagy nem?!

—Hagyd már ezt a hülyeséget, nem vagy te gonosz, ilyen beszéddel ne húzd az időt, mert előre bejelentem neked, hogy úgysem hiszem el, akárhányszor mondd is!

—Na jó, akkor elárulom, hogy egyszerűen nem szeretem se a hazugságot, se azt – főleg azt! - ha hülyének néznek! Ezek csak tudomást szereztek róla, hogy meggyógyítottam Világosság lábát, erre idejöttek...

—Hogy ők is meggyógyuljanak.

—Igen, és tudod talán még meg is gyógyítom őket ha szépen kérnek, hogy „kedves sárkány, gyógyíts meg engem is, mert nagy a te tudásod, képes vagy rá”! Nem állítom hogy okvetlenül megtettem volna, sőt bevallom az is lehet hogy némelyiket megeszem ha épp olyan kedvemben vagyok, de azért valószínűleg lett volna köztük néhány, akit nemcsak nem eszem meg, de tényleg meggyógyítok! Mert ez valóban a hangulatomtól függ, és szoktam én kegyes kedvemben is lenni, márcsak amiatt is, mert szeretem ha utána hálálkodnak nekem! Na de ezek kérlek hülyének néztek engem, nagyon jól tudták hogy téged merőben valószínűtlen hogy veszély fenyegetne nálam, hiszen egyszer már elengedtelek! Semmi esetre sem leselkedik rád itt akkora veszély, ami indokolná az ő tömeges megjelenésüket! Emellett arról hazudoztak hogy szeretnek téged, és azt is mondták, hogy felajánlják az életüket a tiedé helyett, na, most láthattad hogy milyen gyorsan elmenekültek, mennyi volt tehát ebből az igaz! Pedig ha bátran jönnek, csak úgy simán gyógyítást kérve, akkor némi kockázat vállalásával még talán el is érhatték volna a gyógyulásukat! De nem így tettek! Fúj, utálok a gyávaságot!

Mog tehát ezentúl rendszeresen felkereste a sárkányt, és sokat tanult nála, néha beszélgettek is, és nem is sokára úgy nyilatkozott döbbszent szüleinek, hogy a sárkány az ő legjobb barátja, nagyon szomorú lenne ha hirtelen elrepülne innét, el sem tudja képzelni hogy többé ne beszélgessen vele, mert a sárkány személyében végre magához méltó szellemi partnerre talált, és a sárkány úgy általában véve egy végtelenül rendes valaki! Néha kissé talán kegyetlen, de tulajdonképpen nem kegyetlenebb mint bármely nagy hatalmú kényúr, aki büntetlenül tehet amit csak akar!

—Az az igazság hogy szerintem semmivel sem kegyetlenebb mint akár te is, jóapám! - mondta ki bátran a véleményét Mog.

És apja ezért nem merte őt megverni, mert Mog mégis a sárkány kedvence...

Különben lassanként rendeződött is a helyzet. Többé senki sem látta, hogy a sárkány elrepült volna valahová embert vadászni. Néha falatozott ugyan embereket, de kizárólag messze földről érkező lovagokat, akik azért jöttek, hogy őt megöljék.

Hogy eféle szándékkal néha felkeresik, azt a sárkány sem bánta.

—Házhoz jön a husi! - mondta meg a véleményét az ügrről Mognak.

A környékről soha senkit nem evett meg a sárkány. S hovatovább a falusiak kezdték úgy vélni, hogy a sárkány nem igazán gond a számukra, sőt inkább szerencse, mert amióta itt van, nincs a környéken háború, egyetlen uraság sem mer rátámadni Muszkli úr birtokára, mert hátha akkor a sárkány félreérti a helyzetet és beavatkozik, no meg annak híre is elszivárgott messzire, hogy Muszkli herceg fiának, Mognak, maga a sárkány a tanítómestere!

Ezen idő alatt Tikájjal is többször találkozott Mog, és a leány egyre unszolta, hogy

igenis ölje meg a sárkányt! Erre vonatkozóan a legkülönbözőbb módszereket javallotta neki, de Mog hajthatatlan maradt. Azt ellenben megpróbálta, hogy lefeküdjön a leánnyal, de ezt meg a leány nem hagyta, azt mondta hogy hogy is ne, majd ha Mog megmenti őt, azután természetesen, de addig nem!

Mog azonban nem lépett fel a sárkány ellen. Semmi kedvet nem érzett erre, különben meg még mindig úgy gondolta, hogy bár ő sokat tanult, de nem eleget, főleg semmi haladást nem ért el azzal kapcsolatban, hogy megtudja a sárkány célját!

Ezalatt azt értette, hogy megtudja, miként létezhet a sárkány, amikor nem szabadna léteznie. Mert azt már elfogadta hogy a sárkány azért létezik, mert egy másik bolygó lakója, és persze hogy repülhet amikor egészen más a szervezete mint akár az embereké, akár a gyíkoké és kígyóké, tehát ő csak külsőre hasonlít ezen lényekre, igen, ezt elfogadta, de akkor sem hitt benne, hogy akár egy úrsárkány is olyan értelmetlenségekkel szórakozzék, mint az emberek vadászata, megevése, s pláne királylányok elrablása és fogolyként tartása! Mog mindenekfelett főleg ezt az utóbbit tartotta értelmetlennek és titokzatosnak. De annyira így volt ezzel, hogy egyszer szó szerint ezt válaszolta Tikáj nagy unszolására:

—Idefigyelj, hagyj már békét ezzel te lány, mert nagyon untatsz már! Vedd tudomásul, hogy soha nem fogom megölni a sárkányt, sem a kedvedért, sem más kedvéért, főleg nem a magam kedvéért, mert nekem aztán végképp semmi kedvem ehhez! Előbb lennék hajlandó megmenteni mint megölni! Ami meg téged illet, téged nagyon szeretnék megszerezni, de csakis a sárkány engedélyével, de annyira, hogy nemcsak nem ölöm meg a sárkányt a kedvedért, de még csak azt sem tenném meg hogy megszöktesselek, akkor, ha bizonyos lennék benne hogy a sikeres megszöktetésedhez nem kéne megölnöm a sárkányt, sőt még utána, később sem találna meg téged a sárkány! Igen, még akkor sem tenném meg ezt!

—Miért?! - kérdezte döbbenten a leány.

—Azért, mert ez a része, a te fogvatartásod, igen, ez a legtitokzatosabb része ennek az egész ügynek! Hiszen nyilvánvaló, hogy a sárkánynak a világon semmi szüksége reád, sőt, nyíltan fogalmazva csak terhére vagy, púp vagy a hátán, aztán mégis itt vagy! De ne kezd megint hogy azért, mert a sárkány gonosz, mert nem az! Tudom! Érzem! Biztos vagyok benne! Na tehát az emberek tetteit a céljaik határozzák meg, s ez biztos érvényes a sárkányra is, neki tehát valami célja kell legyen ezzel, s amíg nem látom át a céljait, addig nagyon óvakodok tenni valamit ezzel kapcsolatban, pláne olyasmit ami ellentétes lenne a sárkány szándékaival, mert ha nem látok át egy helyzetet, akkor nagy valószínűséggel a tetteim csak rontanak az ügyön! Ez épp olyan, hogy ha van egy zavaros pocsolya, akkor az csak később ülepedik le vagy egyáltalán nem, ha elkezdem türelmetlenül kavarni egy bottal! Meg kell várni míg tisztul a helyzet, s majd elválik hogy akkor mi a teendő! Az biztos, hogy semmi esetre sem akarom felidegesíteni ezt a sárkányt!

—A sárkány céljait sosem tudod meg, nem mondja majd el neked!

—Most még nem, de ha kellően összebarátkozom vele, ez meg fog történni! Érzem!

—Sosem lehet barátság egy ember és egy gyilkos szörnyeteg között!

—Hogyan lehetne, máris a barátomnak tekintem őt, s ez még fokozódni fog!

—Mitől lenne a barátod?!

—Sok hasznos ajándékot kaptam tőle, tudniillik tudást! Nagyon kitágult a világképem, mióta hozzá járok, de meg különben is jól érzem magamat a társaságában!

—Akkor dugd meg a sárkányt helyettem, szeresd őt, csókolgassd őt, de rólam ne is álmodj! - fújta rá mérgesen Tikáj, és elfordult tőle.

Persze nemcsak Tikáj, de Mog szülei sem értették, mi lehet a vonzó egy félelmetes fenevadban! S ha Mog beszélt nekik a sok tudásról amihez így hozzájutott, csak legyintettek. Nem érdekelte őket, s emiatt tulajdonképpen azt sem hitték el, hogy Mog és a sárkány barátok lehetnének!

Történt azonban egy alkalommal, hogy erre igazán jelentős bizonyítékot kaptak!

Úgy esett a dolog, hogy egy nap Mog, alig ért a sárkányhoz, a köszöntés után e szavakat mondta:

—Figyelj csak, van ellene kifogásod, hogy nálad aludjam néhány napig? És nemcsak én, de Világosság is?

—Nem, de hát nem fognak otthon hiányolni? Mert a múltkor csak a gyászmisét mondták el feletted, de most lehet, hogy már távollétedben el is földelnek! - kuncogott a sárkány.

—Nem, erről szó sincs, apám és anyám elutaznak Mocsokfészekbe holnap reggel, mert tudod nemrég meghalt Tragédia király, és királyválasztó országgyűlés készül! Ezen illik hogy ők is megjelenjenek! Teljesen nyilvánvaló ugyan hogy Tragédiának Hulla lesz az utóda, egyedül ő a jogosult a trónra, de akkor is lesz egy nagy felhajtás, szavazás, egyebek, ahogy az már illik, s ezen ők is ott kell legyenek. Ez különben várható is volt, öreg volt már Tragédia király, csoda hogy eddig húzta... Na de ami a lényeg: tulajdonképpen én leszek a vár teljhatalmú ura, ők tehát nem aggódnak majd értem mert itt sem lesznek, én meg egyszerűen megparancsolom a várnépnek hogy nyughassanak, semmi bajom, eddig vagy addig elleszek nálad, és kész! És nekem ez nagyon kényelmes volna, mert megspórolnám a napi oda-vissza utat, többet tanulhatnék, viszont jó lenne ha eltűrnéd mellettem Világosságot is, mert ő tudom hogy nagyon szeret engem, és ő azért mégiscsak aggódna!

—Felajánlotta az életét a tied helyett. - nézett Mog szemébe a sárkány.

—Tudom. - és a fiú zavartan hajtotta le a fejét.

—Miért nem veszed feleségül?

—Hát, izé... - és Mog zavartan kezdett el toporogni, s még a fejét is lehajtotta újra - ezt nemigen tehetem, apám nem hagyná...

—Beszéljek apáddal, rávegyem hogy hagyja?

—Kérlek sárkány, én szeretem apámat! Nagy barom az igaz, és semmivel sem kevésbé kegyetlen mint te, sőt, magasan felülmúl ebben téged, de azért szeretem! Ne öld meg!

—Persze hogy nem ölöm meg, de erre nem is lesz szükség, azt hiszem elég ha egyszerűen elkapom a grabancát, elrepülök vele ide, itt váltok vele néhány szót, és máris mindenbe beleegyeznek! Még csak meg sem kell vernem! Na, bólints már rá, kedvemre való móka lenne!

—Hagyd ezt, még talán bele is egyeznék, de nincs értelme!

—Aha, szóval te magad nem akarod hogy Világosság a feleséged legyen!

—Erről szó sincs, tulajdonképpen akarnám, mert én is szeretem őt, csak az a baj hogy én csak az esetben akarnám, ha lehetne olyasmi, hogy egyszerre több feleségem is! Akkor nem haboznék! De az a baj, hogy ha őt feleségül veszem, akkor ezzel örökre lemondtam annak lehetőségéről, hogy a feleségem legyen Csillagfény, meg... szóval hogy ő!

—Te szereted Csillagfényt? - kérdezte a sárkány érdeklődve. Bár inkább csak érdeklődést *mímelve*, mert ő ezt eddigre már rég tudta Világosságtól.

—Igen, nagyon szeretem őt!

—Miért?

—Mert szép és okos.

—Szépnek valóban szép, de hogy okos lenne... hát, nem is tudom... kétségtelen, hogy van neki *bizonyosmértékű* intelligenciája, de inkább csak a dolgok alkalmazása terén. Felhasználótípus, és nem kutatószellemű.

—Hogy mondhatsz ilyet, olyan kardokat készít, mint még soha senki!

—Tudom, meglehetősen szépen elsajátította a metallurgia alapjait. A csodakardjai egyszerűen betétedzett acélok.

—Nahát, te ismered Csillagfényt?!

—Meglehetősen jól. No nem mintha sokat találkoztam volna vele, életemben csak egyszer, ellenben jó ha tudod, hogy az a nő nem amiatt tud ilyen kardokat gyártani, mert rájött ennek a titkára, nem, ő a legkevésbé sem zseniális, mindössze élelmes, és rájött arra, hogy a tőlem nyert tudást miként lehet a gyakorlatba átültetni! Reméltem is persze hogy így tesz majd, de ettől még ő nem tekinthető zseninek, habár bizonyára ezt mondják róla!

—A tőled nyert tudást?!

—Igen. Nyújtottam rá módot neki, hogy ő is tanulhasson, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy te teszed! Hogy mi ennek a módja, azt ráérsz megtudni. S ezt csak amiatt mondtam el neked, hogy ne légy annyira belezúgva Csillagfénybe. Szépnek szép, és minden bizonnyal van is esze nem kevés, de azért egyáltalán nem akkora világrengető zseni, mint te hiszed róla! Igazából azt hiszem, hogy Világosság sokkal megfelelőbb feleséged volna! Már amiatt is, mert Csillagfényt teljesen kielégíti, hogy mindenki boszorkánynak nézi, félnek tőle, és a maga kis szemétdombján uralkodót játszhat! Különbösen sem hiszem, hogy férjhez menésen gondolkodna.

—Akkor mondd meg sárkány, mit tegyek, hogy ne gondoljak rá?

—Gondolj többet Világosságra! Egy gondolatot ugyanis csak egy másik gondolat verhet ki a fejedből.

—Ez nem biztos hogy igaz, már bocsáss meg! Ott van például Tikáj is... - kezdte Mog, aztán rémülten elhallgatott.

—Mi van vele?! - követelte a folytatást a sárkány. S mert Mog nem szólt, ő maga folytatta:

—Aha, jól sejtettem hát, belészerettél!

—Mondhatjuk úgy is, igen. És mégsem verte ez ki a fejemből Csillagfényt, holott gyakran gondolkodok Tikájra... és ebben semmi rosszat nem is látok! De még nem feküdtem le vele! - tette hozzá gyorsan.

—Tőlem aztán nyugodtan, ha hagyja... bár meg lennék lepve, ha hagyná! - vigyorgott a sárkány. —Na szóval ámulok rajtad, Mog! Mi a fészkes fene tetszik neked Tikájon, mi?! Mert szépnek szép, de te nemegyszer azzal hancegtél nekem, hogy az észt is szereted a nőkben, holott neked elárulom, Tikáj feje üresebb, mint a palotám!

—Én ezt nem merném mondani, ó sárkány! Például te is tudod, hogy igen leleményes az ő szökdöséseiben! Szerintem egyszerűen meg sem mutatkozhat az esze, az észbeli képessége, mert nincs erre módja, meg mert gondolatai túlnyomó többségét az foglalja le, hogy haragszik rád... de gondolom ezzel semmi újat nem mondtam neked!

—Valóban nem. - azzal a sárkány különösen nézve Mogra, ezt kérdezte:

—Ha tehetnéd, őt vennéd-e feleségül, vagy Csillagfényt, vagy Világosságot?

—Hű de nehéz kérdés! - sápadt el Mog, de még bele is izzadt hirtelen.

—Nehéz kérdéseket is meg kell válaszolni néha!

—Nekem az lenne a legmegfelelőbb, ha mindhárom nő az enyém lehetne!

—Haha, olyan kiválónak hiszed magadat, aki ennyi sok remek nőt megérdemel?!

—Nem tudom megérdelem-e, de ezt szeretném!

—És ha csak egyetlenegy lehetne a tied?

—Nem tudom. - sóhajtotta Mog.

—Akkor meg mit sóvárogsz Tikáj után, nem mindegy-e neked, hogy elengedem-e?! Mert tudd meg, nagy hasznodra vagyok azzal, hogy nem engedem el, és a foglyom: mert amely pillanatban szabadon bocsátanám, máris főhetne a fejed, szegénykém, hogy ő vagy Világosság! Hogy melyikőjüket választod! Oda lenne nem létező lelked nyugalma!

—Hát igen, igen, ebben sok igazság van, belátom...

—Pedig nemsokára döntést kell hoznod ezügyben!

—Hogyhogy?!

—Eljön majd az az idő, amikor elengedem Tikájt. S akkor elrepülök innen. Eredetileg valóban meg akartam enni, vagy magammal vinni tartaléknak, de megkedveltelek, kölyök, s mert annyira vonzódol hozzá, úgy döntöttem hogy egye penész, itt hagyom neked ezt az üres tökhéjfejet! Legyél boldog vele! Ez nem mostanában lesz esedékes, s addig még csak maradjon itt velem, többek közt amiatt, mert előre látom, hogy ebből még jócska zűr lesz nálatok, Mog komám, veszekedések, ordibálások, a szüleid is haragudni fognak, Világosság nyugalma is odatesz, meg egyéb efféle apróságok... De így lesz! De nem mostanában, mert amíg itt vagyok, nem akarok ekkora zűrt kavarni! Hallasszuk el a problémákat, amíg lehet! De így lesz, mert ha elrepülök, nem vihetem őt magammal, mert ha viszem, meg is eszem, és nem is érezné jól magát velem!

—Miért raboltad el?

—Az az én dolgom! Különben lehet, hogy nem volt jó ötlet.

—Nem vihetnéd vissza a hazájába?

—Ezt akarod?

—Fene tudja..

—Akkor kérdezd meg őt, a fenét! És nem viszem vissza. Vidd vissza majd te, ha akarod.

—De sárkány, én nem akarom, hogy elrepülj!

—Nyugi, azért addig eltelik még néhány hónap, talán két-három év is!

—Akkor sem akarom. Elveszteném egyetlen igaz barátomat!

—Jé, csak nem ám hogy annak tartasz?!

—Hogy az istenbe ne! Vannak barátaim rajtad kívül is, de egyik sem közelít meg téged!

—Pedig én nő vagyok, és azt mondják hogy férfi és nő közt nem létezhet barátság!

—Eh, ezt csak amiatt mondják, mert a férfiak esze állandóan a lefekvésen jár, ha meglátnak egy csinos nőt!

—Aha, tehát csak amiatt lehetünk barátok, mert nem vagyok csinos. Értem!

—Nem erről van szó! Én azt hiszem lehetnél olyan csinos is mint Tikáj vagy Csillagfény, akkor is lehetnénk barátok. És amiatt lehetnénk, mert olyan okos vagy!

—Akkor biztos, hogy le akarnál feküdni velem!

—És miért is ne, akkor már ember volnál, nem sárkány! De hát sértene talán téged, ha udvarolni kezdenék neked?!

—Nem, de az már nem barátság!

—Én cseppet sem bánom, ha egy barátság szerelemmé lényegül át!

—Mekkora szerencse, hogy nem vagyok ember, mert mi lenne akkor Világossággal, Csillagfénnel és Tikájjal! Már így is sokfelé köteleztél el az érzelmeidet, szegénykém!

—De ez úgy van pedig, hogy igenis nem akarom hogy elmenj!

—Ez nem tőled függ, és különben is, örülnöd kell a majdani távozásomnak, mert előre

szólok, - bár említettem már de megismétlem – amíg el nem megyek, nem engedem el Tikájt!

—Tudod mit, akkor ne engedd el soha! - tört ki váratlanul Mog.

—Nocsak!

—Igen, igen, igen!

—Tudod ugye, hogy ezzel elárultad őt?! Sőt, úgy általában az emberi fajt?! Értem, egy szörnyetegért?!

—Bánomisen, te messze sokkal többet érsz nekem mint ő!

—Na jó, ennek a beszélgetésnek semmi értelme, ezért hogy kissé lehűtsem felforrósodott érzelmeidet, közlöm veled, hogy tőlem ugyan itt aludhatsz te is és Világosság is, akár heteken át is, de most mégis jobban tennéd, ha elvágtatnál vissza, utolérnéd a papát-mamát, és közölnéd velük, hogy merőben előnytelen ötletnek tartom, hogy mostanában a tengerpartra utazzanak!

—Miért?

—Mert a műszereim azt jelzik, hogy néhány száz kilométerre a tengerparttól, a tengerfenék alatt nagy földrengés készülődik! Előzetes mikrorengések már voltak is, és intenzitásuk fokozódik! De más adatokból is arra következtetek, hogy nemsokára egy igazán jókora rengés fog kipattanni! És mert ez a tenger alatt történik, óriási szökőár lesz a következménye! Nem tudom hogy mikor következik be, lehet hogy csak néhány hét múlva, de az is lehet, hogy percekben belül! Mostanában mindenestre rossz ötletnek tartanám az odautazást! Márpedig Mocsokfészek, a főváros ahova a szüleid készülnek, nagyonis tengerparti!

—Máris rohanok! - pattant fel Mog, és pillanatok múlva már vágatott is, hogy értesülésével megmentse szülei életét, még arról is elfeledkezett, hogy köszönetet mondjon sárkány-barátjának...

Utol is érte a papát-mamát, és azok rögvest úgy vélekedtek, hogy tulajdonképpen nem is olyan nagyon sürgős elutazniuk! Nagyönis elhitték, hogy a sárkány tudása elegendő a földrengések előrejelzéséhez.

Igen ám, de eltelt egy hét is, és nem volt se rengés, se szökőár! És most már nagyon nem tetszett az úgy Muszkli úrnak, mert eddigre már minden lényeges, jelentős uraság tiszteletét tette Mocsokfészekben, el is kezdődött a több napos ünnepség, aminek csúcspontja lesz az új király megválasztása, és mindenki tudta, hogy amely főúr ekkor nem lesz ott, az eleve úgy tekintheti, hogy kegyvesztett az új király előtt!

Az az igazság, hogy eddigre jött is már néhány hírnök, ettől-attól a magas rangú palotabeli úrtól, akik udvariasan kifejezték értetlenségüket és csodálkozásukat, amiért Muszkli úr még nem érkezett meg erre a fontos társadalmi eseményre, sőt, még csak nem is jelezte, hogy egyáltalán valamikor majd megérkezik!

—Na ebből elegendem van, a sárkány a bolondját járhatja velünk! - pattant fel egyszer csak ebéd közben Muszkli úr. —Csomagolj asszony, indulunk!

—És nem is szól a fiúknak, drágám?

—Felesleges, jól elvan ő azzal az álnok sárkánnyal, és nem akarom hogy a fületem rágja! Indulás!

Ebben a pillanatban azonban a herceg úgy elkezdett imbolyogni, mintha jócskán részeg lenne! Holott tulajdonképpen nem ő mozdolódott, hanem a föld alatta! És tompa moraj is hallatszott.

—Földrengés! - sikoltotta azonnal Virágocska.

Valóban az volt, de aránylag hamar elmúlt, és nem is keletkezett különösebb kár. Az

egyik bástya egy öreg, régi darabja hullott csak le, néhány kép a falakról, és más bajuk nem is lett az ijedtségen kívül. A faluban a parasztházak közül persze több megsérült azért.

Igen ám, de most már nem szorgalmazta annyira az indulást a herceg! Felettébb sápadtan ült a helyén. Mert ez bizony nagyon úgy nézett ki, mint amikor igaza lett a sárkánynak!

És abba is belegondolt, hogy ők azért mégiscsak jelentős távolságra vannak a tengerparttól. Ha itt ilyen erős volt a rengés, mi lehetett arrafele?!

Most kivételesen korán hazajött a sárkánytól Mog, mert a sárkány is észlelte a földrengést, és mondta Mognak, hogy most már szerintem nem lesz semmi baj, most már ha akarják Mog szülei, elmehetnek a fővárosba – lehet ugyan, hogy lesznek utórezgések, de mire valaki innen elér Mocsokfészekbe, már azok is lecsendesednek, csakúgy mint a nyomukban bekövetkező szökőár! Most már tehát mehet aki ahová akar – épp csak nincs sok értelme, mert mire odaér, a szökőár is odaér, sőt, rég visszahúzódik, és csak egy rakás romot és felpuffadt hullákat talál a helyén a látogató!

Mog mindenesetre hazasietett, leginkább azért, hogy megnézzé, nem történt-e valami baja a szüleinek, de szerencsére nem történt. És Muszkli úr valóban kacérkodott a gondolattal, hogy most már nyugodtan indulhat, de Mog leintette:

—Ugyan apám, semmi haszna nem volna ha odamennél, legfeljebb hogy megbetegednél, mert a sárkány attól tart, hogy a rengeteg temetetlen holttest miatt járvány tör ki! Senki nem fog téged hiányolni, mert nem is lesz királyválasztó országgyűlés, hogy is lenne, amikor egészen biztos hogy meghalt az a Hulla nevű herceg is, aki Tragédia király jogos utóda lehetett volna!

—Király akkor is lesz idővel valaki!

—Persze, biztos, de nem mostanában...

Ebben pedig tévedett Mog! Nagyonis hamar lett uralkodója az országnak, nagyonis hamar! Pedig egyelőre nem úgy nézett ki, hogy sikerül találni valakit a trónra...

Mert az úgy volt, hogy a tengerrengés után jó huszonöt méteres szökőár csapódott a Raszgár kontinens partjainak, s a nyomában minden elpusztult! Az egész Mocsokfészek nevű főváros is. Tulajdonképpen nagy szerencséje volt a kontinens e szakaszának, hogy a partvonal a szárazföld belseje felé meredeken emelkedett, mert így a szökőár aránylag nem hatolt be nagyon messzire, és ez mérsékelte a pusztulás nagyságát.

Igen ám, de ez nem segített a tengerparti településeken, főleg épp Mocsokfészekben! Az bizony nem volt többé se tiszta, se mocskos: semmilyen sem volt! Házai, palotái, templomai leomlottak, és a város háromnegyedét egyszerűen vastag iszapréteg borította.

Ekkora katasztrófát természetesen senki helybéli nem élhetett túl! Mocsokfészek és messze környéke elpusztult. Távolabb természetesen már akadtak túlélők, annál többen, minél messzebb éltek a tengerparttól. Hanem az ország nemességét katasztrófális veszteség érte, mert majdnem minden valamire való uraság ekkor már Mocsokfészekben volt, többnyire népes rokonságukkal egyetemben, s ezek most bizony mind egy szálig odavesztek!

Maradtak azért életben nemesek, távoli országrészekben, de ezek száma nem is volt olyan nagyon sok, és magasabb rangú is alig akadt közöttük. Ugyanez volt jellemző a papságra is: majdnem minden magas rangú papi személy elpusztult!

Jó egy hónap is eltelt mire az ország közléte úgy-ahogy felocsúdott a nagy katasztrofából! Idővel a birtokok sem maradtak gazdátlanok, mert ilyen-olyan oldalági rokonok bejelentették az igényüket rá, aztán hogy a jogalapjuk valódi volt-e vagy csak költött, az más kérdés...

No igen ám, csak hogy nem volt király, aki elismerje vagy el ne ismerje az új tulajdonosok birtokjogát!

Az is előfordult, hogy valamely életben maradt főúr kihasználta az alkalmat, és gyorsan elfoglalta a gazdátlanná vált szomszédos birtokot.

És nem volt király, aki felléphetett volna e törvénytelenység ellen!

Az egyik birtokon fellázadtak a parasztok, és kihírdették, hogy nekik nincs szükségük földesúrra, ezentúl ők egy külön ország, és a saját ügyeiket ők maguk intézik, pontosabban egy magukválasztotta hét fős csoportra bízzák, melynek tagjait azonban akármikor leválthatják ha elégedetlenek a munkájukkal! És nem volt király, aki e lázadó csürrhét megfékezhetne volna!

És nem volt király arra sem, hogy megszervezze a mentési munkákat, a segítségnyújtást! Aki megvédhette volna őket a szomszéd országtól, mely felől már olyan hírek kezdtek szállingózni, hogy készülődik ellenük, hogy gyengeségüket felhasználva meghódítsa őket!

Az országon tehát a királynélküliség miatt jogbizonytalanság uralkodott el. Nyilvánvaló volt, hogy ezellen sürgősen tenni kell valamit!

A csapás után legelsőként a papság talált magára – őket nem érte akkora veszteség, mint a nemességet. Híagagyú, a legrangidősebb püspök bejelentette, hogy új királyválasztó országgyűlést hív össze a rendkívüli helyzet orvoslására, ezúttal Rommezőbe. Az hogy „Rommező”, természetesen egy másik város neve volt, nem akkoráé ugyan mint a főváros, de legalább nem is volt tengerparti, így nem esett semmi baja. És ide aztán el is jött mindenki aki még élt és egy királyválasztó országgyűlésen résztvenni jogosult volt, és kiderült hogy nincsenek is sokan, mindössze huszonhatan!

Ezek közt volt Muszkli herceg is, és magában nagyon hálás volt Mognak is, a sárkánynak is, amiért itt lehet, ha ugyanis nem szólnak neki a készülő szököárról, biztos is hogy ott veszett volna!

A huszonhat nemesúr és a néhány magas rangú pap között kivételes volt a nézetazonosság: mielőbb királyt kell találniuk az ország számára! Már eddig is túl hosszúra nyúlt az interregnum!

Most már csak azt kellett eldönteni, hogy a király ki legyen.

Ez pedig cseppet sem volt egyszerű! Ugyanis kétezeröttszáz esztendőre visszamenőleg hagyomány volt országukban, hogy csakis az lehet király, aki kétséget kizáróan a legendás Szent Lábszag király egyenesági leszármazottja! S azalatt hogy „egyesági”, azalatt azt értették, hogy töretlen a férfiági leszármazás!

Amikor egyszer ez a téma szóba került Mog és a sárkány között, a sárkány ezt mondta:

—A férfiági leszármazás azt jelenti, hogy lényegében az Y kromoszómát tekintik származást meghatározónak, annak a leszármazását követik, mert ezt minden fiú az apjától öröklí! Holott ha azért tartják nagyfontosságúnak a családfákat, mert úgy vélik hogy kiváló szülőknek kiváló gyermekük van, akkor értelmesebb lenne az anyai öröklést és anyai leszármazás követését bevezetni, egyszerűen mert a nemi kromoszómákat tekintve a gyermek többet kap, többet örökl az anyjától mint az apjától, az X kromo-

szóma ugyanis lényegesen nagyobb mint az Y! Ezenfelül a mitokondriumoknak nevezett sejtszervecskéket minden gyermek, fiú is és leány is egyaránt csakis az anyjától örökli, márpedig ezek túlbecsülhetetlenül fontosak az élet szempontjából, ezek látják ugyanis el energiával a testünket, a sejtjeinket, ha ezek rosszul működnek, betegek leszünk, gyengék, meg is halhatunk! Még a férfias tulajdonságokat illetően is értelmesebb tehát arra ügyelni hogy a gyermeknek, akár a fiúnak is, ki az anyja, ez fontosabb mint hogy ki az apja, mert a mitokondriumok az erőnlétében is lényeges szerepet játszanak, ami korántsem mindegy a küzdelmekben tanúsított kitartást, gyorsaságot, állóképességet illetően például! A gyermek tehát többet örököl anyjától mint apjától, lánygyerek esetén nem túl sokkal de valamivel többet, fiúgyerek esetén viszont különösképp, az X kromoszóma nagyobb mivolta miatt! Ez csak azért nem tűnik fel, mert a fiú az fiú, ezért *külsőre* kevésbé hasonlít az édesanyjára!

Na de ezt a főurak nem tudták, és amikor kiderült hogy egyetlenegy olyan sincs a körükben, aki a régi hagyományok értelmében koronára jogosult lehetne, teljes tanácstalanság telepedett rájuk. Tökéletesen elképzelhetetlennek tartották, hogy olyan királyuk legyen, aki nem rendelkezik a roppanthosszú nemesi leszármazás dicsőségével!

Muszkli uraság eddigre már valami némi kis műveltséget magára szedett a fiával folytatott beszélgetésekből, s így szólt:

—Tiszteletreméltó országnagyok, belátom nagyon kellemetlen hogy nemes királyaink családja íme magvaszakadt, de ha ez az Úr akarata, nem tehetünk mást és tudomásul kell vennünk! Nem tehetünk mást mint fájó szívvel bár de olyan királyt kell választanunk, aki nem egyenesági leszármazottja Szent Lábszag királynak! - és bár nem mondta ki, de arra gondolt, őt bizony nem is nagyon érdekli hogy a leendő király miféle fokú őse is Szent Lábszag király, sokkal inkább az, milyen viszonyban van és lesz ővele, Muszklival! Hiszen a fia, Mog bebizonyította, hogy a nemességnek nincs különösebb jelentősége a hetedik nemzedéken túl, sőt valószínűleg minden jelenlevőnek az őse a szent király így vagy úgy, ha másképp nem hát nőrokonokon keresztül!

Szavaira azonban heves tiltakozás tört ki a nemesek és a papok köréből egyaránt. Némelyek azzal is megvádolták, hogy ő maga akarna király lenni!

Akkora felzúdulás következett be, hogy maga Híagagyú főpap kellett hogy közbeavatkozzék.

—Nyugalom, nyugalom tisztelt országnagyok! Nem engedhetjük meg magunknak e fájdalmas és kényes pillanatban a széthúzást, a veszekedést, mert ha harc tör ki közöttük, akkor a maradék nemesség is elpusztul, s ennek csak a külszági ellenség látja a hasznát!

Igen ám, de nem sok eredménnyel járt a közbelépése, mert annyi esze azért csak volt mindegyik nemesnek hogy belássa, ha egyszer nincs senki aki egyenesági leszármazott lenne, akkor mégiscsak valaki más lesz a király, tehát bár fennen tiltakoztak a gondolat ellen, de azért mégis mindegyikük azt latolgatta hogy ki is lesz a király közülük, kinek nagyobb az esélye ehhez, akár mert valamilyen értelemben nemesebb mint a többiek, akár mert nagyobb a hadereje!

És szidalmakat köpködtek egymásra, hazafiatlannak, árulónak, még hitehagyottnak is nevezték a többieket, és csapkodták az asztalt, a székeket, hol felugráltak, hol leültek, sőt némelyikük már a kardját is csörtette, épp csak elő nem húzta!

Az egyre jobban elszabaduló indulatokat látva egyszer csak megszólalt egy Parlag nevű püspök, túlkiabálva a zajongókat:

—Csendet, csendet! Isten nevében hallgassatok el! Nem kell összeveszni! Van megoldás!

S amikor nagynehezen végre elhallgattak az urak, így folytatta:

—Tudjátok meg, hogy én csak nemrég lettem püspök, nem tagadom hogy amiatt is, mert oly sok derék, s nálam érdemesebb egyházi férfit szólított magához most nemrég az Úr! Néhány évvel ezelőtt azonban még mint egy bizonyos Beszari nevű herceg udvari papja szolgáltam a Mindenhatót, mindaddig, míg ez a herceg egy párbaj során halálos sebet nem kapott. E párbaj Mocsokfészekben zajlott, Tragédia király szeme előtt, s úgy vélem közületek tisztelt nemesek, többen is lehetnek akik emlékeznek rá, mert látták, oly igen méltatlan volt az a vég a hercegre, a herceg ellenfele ugyanis egy akkor még serdületlen legényke volt, és igazán lovaghoz méltatlan módon bánt a herceggel legyőzése után, kínozta, vagdalta... na de nem is erről akartam beszélni, csak arról, hogy tudjátok biztos, hogy ez a Beszari kétségtelenül Szent Lábszag király egyenesági leszármazottja, ebben soha senki sem kételkedett!

—De nincs gyermeke! - kiáltott fel valaki.

—Nincs, úgy hittétek eddig! Ám tudjátok meg, hogy rosszul hittétek! Mert a herceg nem halt meg rögtön a párbaj után, és meggyőnta nekem a halálos ágyán, hogy igenis született neki egy törvénytelen gyermeke, aki talán még ma is él! Úgy vélem nem lehetetlen megtalálni az illetőt, mert nekem elárulta, hogy a gyermek anyja egy Reménység nevű parasztlány, aki egy kovács leánya volt! S még azt is tudni lehet, hogy e nőt korábban úgy hívták becsületes nevén, hogy Kurva, csak miután a herceg elhagyta őt, azután vette fel ezt az illetlen nevet. Ha tehát megegyeztek hogy a herceg törvénytelen gyermekét tegyük meg uralkodónak, akkor megoldódik a gondunk, bár el kell ismer-nem, nehéz szívvel veszem én is tudomásul, hogy törvénytelen gyermek kerüljön az ország élére! Úgy vélem azonban ez még mindig sokkal jobb, mint hogy egymást öljétek ilyen válságos időkben!

—Jó, én beleegyezem, legyen úgy! - mondta azonnal az egyik ősz nemesúr.

—Na de mégis... - kezdte egy másik az ellenkezést.

—Legalább egyenesági... - tűnődött egy másik.

Parlag atya megszólalt.

—Egy pillanat, még valamit el kell mondjak nektek! A gyermek – leány! Semmi kétely nem lehet az egyenesági leszármazását tekintve, ellenben leány! Ez biztos, mert maga a herceg mondta nekem a halálos ágyán!

A főurakra döbrent csend telepedett rá. Végül az egyik fiatalabb ezt kérdezte:

—És hány éves?

—Nem tudom, de nem lehet különösebben idős, talán úgy húsz esztendő legfeljebb!

—Nekem ne legyen a királyom egy taknyos csitri! - dörögte az egyik idős, szakállas nemes.

—Ugyan kérlek, egy húsz éves lány már nem csitri, kész felnőtt, már egy tizenöt éves is az!

—De akkor is, parasztlány az anyja!

—De nem paraszt az apja!

—Mit érthet ez az uralkodáshoz!

—Semmit és még ezzel sokat is mondtam, de nem is ez a lényeg: ha nem egyezünk meg benne hogy övé lesz a korona, annyi sem marad a nemességből mint most, mert a belháborúban legtöbbünknek végünk, az országra meg a szomszéd királyok teszik rá a markukat!

—Na jó, nem bánom, de ha ez a kérgestalpú nőszemély lesz a királynő, akkor én leszek

a hadvezér, mert ez úgysem lenne képes hadsereget vezényelni!

—Tőlem!

—Hé, hé, mit egyezkedtek – szólalt meg egy harmadik – hiszen azt sem tudjuk, él-e még, s ha igen, hol lakik! Előbb talán keressük meg, már ha sikerül!

—Én tudom hogy kiről van szó! - állt fel most Muszkli herceg.

—Hogyhogy?! - döbbent meg még maga Parlag püspök is.

—Az nem tartozik ide. Tudom és kész! Ha úgy dönt az országgyűlés, elvezetem hozzá azt, aki csak kéri!

6. fejezet: A nőfrissítés

Abból hogy Mennyváros megérkezett Csillagfény és Mog úrfi bolygójához, még nem következett hogy azon percben máris lerohanták volna azt a Luciferiádák! Erről szó sem volt. Az ilyesminek náluk pontos haditerve és hagyománya, sőt azt is mondhatnánk *szertartása* volt.

Hogy ez alatt mit kell érteni, azt Jalla csak hallomásból tudta, ő még nagyon fiatal volt a legutóbbi ilyesminél. Bezzeg az idősebbek nagyonis jól emlékeztek erre, és alig várták már!

—Na, most aztán láthatod eleget a hálózaton, miként is megy erre nálunk a halálra kínzás, összehasonlíthatod a népednél szokott módszerekkel! - mondta édesanyjának.

—Miről beszélsz? - értetlenkedett Csicsi.

—Hát ugyan mi másról, mindenki azt beszéli az idősebbek közül, hogy minden nőfrissítés úgy kezdődik, hogy az összes régi nőt megölik! Hisz ugyan miért is tartsák meg őket, amikor épp az a cél, hogy újakat szerezzenek helyettük! Én ugyan még nem tapasztaltam ilyesmit, de hiszek nekik. És már nagyon várja mindenki, mert a legutolsó efféle épp akkor volt amikor téged is megszereztek anyám, pontosabban azelőtt néhány héttel, ez ugyanis cseppet sem gyakori esemény, mert ilyesmi csak két-három évtizedenként szokott előfordulni, vagy valami rendkívüli alkalommal, mint például épp az, ha a legfőbb főpapunk személye megváltozik! Mint most is.

—Kivétel nélkül minden nőt megöltök?! - ámult Csicsi.

—Igen, de mit csodálkozol ezen, erre igazán el lehetnél volna készülve!

—Idefigyelj fiam, való igaz hogy bármi gonoszságot el tudok képzelni a népedről aminek értelme van, ami hasznos a számotokra, de ez akkor is hihetetlen, mert gondolj csak bele, ez iszonyú kockázattal jár: ha előbb öltök meg minden nőt mint ahogy újakat szereznétek, akkor ez azzal a veszéllyel jár, hogy mi lesz ha történetesen mégsem tudtok új nőket szerezni eleget, sőt netán nemcsak eleget, de egyetlenegy sem! És akkor bizony nő nélkül maradtok!

—Ó, hát amennyire ismerjük a történelmünket, ilyen eset még sosem fordult elő! Különben meg mindenképp így kell cselekedni. Mert azért ez nem úgy van ám, ahogy te valószínűleg gondold. Ez ugyanis úgy történik, hogy mindenekelőtt felélesztik az összes nőt a lengetőben, és ezeket mind egy szálíg szétosztják, meghozzá sorsolással a férfiaknak. Lesz akinek akár nyolc-tíz nő is jut, bár ilyen kevés lesz csak, a legszerencsésebbek, de olyan nemigen lesz akinek egy sem jut! Ellenben mert mindet szétosztják, egy időre bezárnak a baszodák, mert oda nem marad már senki nő. Egy darabig emiatt dolgozni még annyit sem kell mint eddig, mindenki csak baszik és baszik, főleg azok élvezik ki az életet, akiknek eddig egyetlen nőre sem sikerült szert tenniük. Ezen idő alatt a nők engedelmességét még sokkal szigorúbb mércével mérik mint máskor, a legislegcsekélyebb engedetlenséget is azonnali kínhalállal büntetik, hiszen úgyis az a cél, hogy mielőbb elfogyjanak. No és amikor némi idő eltelt – ez lehet néhány nap de néhány hét is, attól függően, miként határoz a vezetőség – akkor naponta Mennyváros minden egyes szektorában kisorsolnak pár férfit, és ez az illető a maga nőit köteles élő közvetítés keretén belül a nézők szórakoztatására halálra kínozni! És mielőtt kérdeznéd, meg is mondom neked, hogy ennek mi az értelme! Mert van értelme, többféle is. Egyrészt az, hogy a nők így elfogynak, lesz hely a frisseknek, újaknak, aztán az, hogy a nézők szórakoznak, harmadrészt hogy nem is akárhogy szórakoznak, de úgy, hogy kegyetlenséget látnak, tehát bátrak lesznek amikor harcolni kell a bolygólakókkal a nőkért vagy egyebekért, de a legfőbb ok az, hogy mindig akad néhány férfi, aki annyira

megkedvelte egyik-másik nőt, hogy egyszerűen visszariad annak a halálra kínzásától, sokszor a fájdalommentes megölésétől is! No és hát ezeket természetesen kivégzik a nagy nővadászat előtt, így mire arra kerül a sor, a selejtes egyedektől megtisztítottuk a népességünket, s csak az elszántak, a kemények, erősek, harcos szelleműek, Sátán igazi méltó fiai maradnak a Luciferiádák soraiban!

—És a nők tudják, mi lesz a sorsuk, hogy most mindegyikük meghal?!

—Eleinte nem, később persze ők is óhatatlanul megtudják vagy megsejtik, de ugyan mit is tehetnének?! Mind reméli hogy sokáig megússza, különben meg olyan sokan nincsenek is akik ellenkezhetnének, mert azok csak a privát nők, ellenben akiket a lengetőből élesztettek fel nemrég, azok mind olyanok mint te is voltál anyám, mozdulni alig bírnak, másra sem képesek csak hogy feküdjenek, esetleg üljenek, nem tudnak azok ellenkezni! Akkor sem lennének erre képesek ha értenének a fegyvereinkhez, aminthogy pedig nem értenek hozzá!

—Iszonyú!

Jalla vállat vont.

—Ez van! Egy darabig most mindenesetre lesz nőm, s hozzá teljesen törvényesen, sőt lesz nője Jillirnek is. Persze tényleg csak egy darabig. Téged azonban – fordult a velük lakó Gyönyörűségemhez – téged nem fenyeget veszély, mert rólad nem is tudnak, te hivatalosan nem létezel!

—És mit teszel, ha a neked kiutalt nőt egy idő után köteles lennél halálra kínozni, mert épp rád esett a sorsolás?! - kérdezte Csicsi.

—Magától értetődően eszem ágában sem lesz megkínozni! Hogy is képzelsz rólam ilyesmit, ismerhetnél már hogy túl lusta vagyok az efféle strapához! Szerettem volna már rég nőt magamnak, de arra hogy dugjam, nem arra hogy kínozzam! Messze sokkal egyszerűbb ha átírom a sorsolóprogramot úgy, hogy engem soha ki ne sorsoljon, ellenben amikor már a nők mintegy felét megölték, elhelyezzen egy bejegyzést a nyilvántartásba, miszerint én már hetekkel korábban halálra kínoztam a magam nőjét! Így minden rendben lesz!

—Én ennél is jobbat tudok! - mosolygott Csicsi.

—És mi az? - kérdezte érdeklődve Jalla. Kezdte már tisztelni anyja zsenijét, örült, de kiváló és hasznos ötleteit.

—Azt hiszem itt az ideje, hogy betartsam sátáni ígéretemet, és nőt szerezzek Jillirnek.

—Kap az nőt nélküled is!

—Hogyne. De akkor is betartom amit ígértem, s úgy, hogy fölöttébb meg legyen elégedve velem, mert nem egy és nem két nőt kap, de rengetegsokat, s ezek minden bizonynyal hevesen szeretik is majd! De ne aggódj fiam, mert neked sem lesz kevesebb nő.

—Na végre, ezt szerettem volna hallani már réges-rég!

—Akkor jól figyelj! Nemde eléggé szűköskén vagyunk itt a szobádban?

—Az még nagyon hagyján hogy kevés a hely, de állandóan heves irigység kínoz ha azt hallom, hogy miként liheg Dzsudzsú és Gyönyörűségem egymás karjaiban! Hiába csinálják a fürdőszobában, mert jó a fülem, hallom akkor is!

A leány ezt hallva mélyen elpirult, de nem szólt.

—Akkor pedig – folytatta Csicsi mama – illendő változtatni ezen az állapoton! Helyet kell szereznünk magunknak, sokat, hogy legyen hely a sok-sok nőnek akiket megmentünk, s akikből megszervezzük a magunk hadseregét, amivel idővel megszerezünk a legfőbb hatalmat Mennyváros felett! Kell hely arra is, hogy nyugodtan fegyverkezzünk ott! Tehát én most hadd kérdezzek meg, fiam...

—Ne is folytasd anyám, mert reménytelen: egy talpalatnyi hely sincs Mennyvárosban,

aminek létéről ne tudnának a lakók!

—Ne vágj már közbe, ostoba! Mit érdekel engem hogy tudnak-e róla, nekem bőven megfelel, ha nem tölja oda senki az ocsmány pofáját! Tehát te ismered jól ezt a világot, hadd halljam, milyen esetben van az úgy, hogy valakinek tilos bemennie valahová?!

—Például ha a papok megtiltják, mert szent hely... de ilyesmit nem rendelhetek el, mert azonnal gyanús lenne... vagy ha fegyverraktár... de az sem jó, mert azt a Biztonsági Szolgálat köteles időnként ellenőrizni... ha karanténterület... de az sem jó, mert azt meg az orvosok kötelesek látogatni...

Hirtelen felderült az arca.

—Éppenséggel van egy módszer rá, hogy majdnem akármekkora helyet is csináljak magunknak, de irtó meredek húzás ám, és nem is tartana örökké a védettsége!

—Meddig?

—Hát, talán húsz évig legfeljebb!

—Ne hülyéskedj, az nekünk bőven elég! Miről van szó?

—Atomkatasztrófát szimulálok az egyik reaktorblokkban! Úgy manipulálok a kimenő szenzorok jeleit, mintha túlhevült volna a reaktorblokk, és sugárzások szabadultak volna el!

—Ezt nem értem.

—Mert nem is a te dolgod, anyám. Legyen elég annyi, hogy a sugárzás, az egy láthatatlan veszedelem, amitől mindenki iszonyúan fél, és teljesen jogosan, mert halálos veszedelem! Kicsit hasonlít a hatása valami súlyos betegségre, mert aki megkapja, az sápadt lesz, gyenge, iszonyatosan szomjas, végül meghal! Ha többet kap belőle, a bőre is lehámlik, és nem napok, de órák alatt is vége lesz! De ha keveset kap a sugárzásból, és nem hal bele, az sem sokkal jobb, mert néhány év múlva mindenféle betegsége lesz emiatt, rák is, daganatok, és abba hal bele, és nem születhet gyereke sem, vagy ha születik is de nyomorék...

—Aha, kezdem már érteni: ez olyasmi, mint a legszörnyűbb átkok egyike! - kezdte kápisgálni Csicsi mama a lényeget a maga fogalmai szerint.

—Lényeg az, hogy ettől mindenki iszonyúan fél, és jogosan, mert néha valóban történnek kisebb-nagyobb bajok az erőművekkel! És találkozunk is már olyan luciferiáda úrvárossal, ami kihalt volt, mert sugárzás pusztított el benne mindenkit! Tehát ha ilyesmit szimulálok, akkor a vészjelre mindenki azonnal igyekszik elmenekülni a sérült szektorból, de hanyatt-homlok ám, mert tudják hogy a veszély súlyosságától függően percek de akár másodpercek alatt lezáródnak a szektor ajtajai, s onnantól kezdve aki benn rekedt az többé onnan ki nem mehet és rút halál a sorsa! És nemcsak a szokásos ajtók záródnak be ilyenkor, hanem vastag ólompáncél lemezek szigetelik el a szektort a többitől.

—És mekkora egy-egy ilyen szektor?

—Az attól függ hol van, de a legkisebben is elfér néhány ezer ember.

—Az elég nekünk! De lesz-e világítás és levegő?

—Hogyne lenne, hiszen igazából nem teszem tönkre a reaktort, nem lesz annak semmi baja, csak úgy teszek, mintha!

—És a többi szektor lakói, a papok, nem jönnek majd rá, hogy csak trükk az egész?

—Nem. Csak akkor jöhetnének rá, ha belépnének ide, de nem jönnek be, mert csak akkor jönnének ha kicsi volna a baj amit el tudnak hárítani, de teszek róla, hogy nagyon súlyos hibákat jelezzek nekik a számítógép, ahol javításra semmi remény és még védőruhában is életveszélyes volna bejőnniük!

—Élelem is lesz?

—Persze, természetesen!

—És mi ha akarunk, ki tudunk majd jönni onnan?

—Hogyne tudnánk, az én kezemben lesz a szektor fölött a hatalom, akkor nyílnak az ajtók, amikor akarom!

S ez természetesen pontosan így is lett! Még azt is szabadon választhatta meg Jalla, hogy mely szektort szerzi meg maguknak: Ezen hosszasan tanakodtak anyjával, végül úgy döntöttek, hogy ez egészen egyszerűen a „legalsó” szektor lesz, mintegy az alja Mennyvárosnak, azért az, mert biztos ami biztos, s így csak egyetlen oldalról kell vigyázniuk az esetleges kíváncsiszkodókat, behatólókat. Ez különben amiatt is jó volt, mert ez volt az űrváros raktárszintje. Így itt némileg kevesebb volt ugyan a hely mint egy szokványos lakószinten, ellenben ez a szektor telis-teli volt mindenféle holmival, még élelemmel is, ami igazán remek volt, nagyon jól jött nekik.

S így esett hogy két nappal azután hogy mindezt eldöntötték, a vezérlőteremben sziréna harsant fel, s a számítógép vörös villogás kíséretében adta tudtul a hírt az ott szolgálatot teljesítő főpapnak:

—Egyes fokozatú vészriadó a raktárszinten!

Márpedig az egyes fokozatúnál kizárólag a nullás fokozatú volt a súlyosabb vészjelzés. Az azt jelentette volna, hogy azonnal meneküljön mindenki hanyatt-homlok Mennyvárosból ahogy tud, mert lakhelyük percekben belül fel fog robbanni!

Természetesen a raktárszinten is vadul csengtek a vészcsengők, s mindenki menekült onnan ahogy csak bírt. Rövidesen senki sem maradt ott, csupán néhány olyan nő, aki mozdulni sem bírt, mert épp most kötözték le valami kínzáshoz őket, vagy eleve úgy össze voltak már verve, hogy nem bírtak moccanni sem. Ők természetesen nagyon örvendtek amikor kicsit később megtudták, hogy mégsincs semmiféle katasztrófa, s hőseink személyében emberséges megmentőik akadtak! S erről a többi szint lakói nem szerezhettek tudomást, mert Jalla kikapcsoltatta a kamerákat a számítógéppel, közben olyan információt adva, hogy azok tulajdonképpen a megnövekedett radioaktív sugárzás miatt váltak működésképtelenné.

Ez azonban nem nagyon bosszantotta egyelőre Mennyváros vezetőségét. Volt nekik ennél nagyobb bosszúságuk is.

Mégpedig az, hogy a meghódítandó bolygóra küldött űrfelderítők egyike, a Hatos Ördögfióka nevű, nem tért vissza hozzájuk, sőt, még csak jelzést sem küldött róla, hogy miért késlekedik!

Ez pedig merőben érthetetlen volt. A többi felderítő jelentése szerint ez egy középkori fejlettségi szinten álló közönséges barbár bolygó volt, ahol semmi olyasmi nem létezhetett, ami a siker akárcsak parányi esélyével is ellenállhatott volna egy űrfelderítő egységnek!

* * *

A szökőárt túlélő nemesek kicsiny csoportja rosszkedvűen baktatott Csillagfény rezidenciája felé. Rezidenciája felé, mert hisz oly vastag vaskerítés övezte, és oly nagy területet kerített el, s ezen már akkora házak álltak amik némelyike palotának is beillett, hogy bizvást megérdemelte e megtisztelő nevet. Bár e nemesek közt nem sok akadt aki korábban járt volna már ott!

A rosszkedvüket az okozta, hogy míg odafelé tartottak, kiderült, ki is valójában ez a bizonyos Csillagfény, akit királynőjüknek óhajtanak megtenni. Kiderült, mert Parlag

atyának gyanús lett, hogy Muszkli merre vezeti őket!

—Miért megyünk erre? - kérdezte a nemesurat.

—Mert errefelé lakik Beszari herceg leánya.

—Az a leány, akit meg akarunk tenni királynőnek?!

—Igen.

—Ó, Uram, add hogy ne legyen igaz... Errefelé egy Csillagfény nevű boszorkány bestia lakik, ugye nem igaz amire gondolok, hogy ő lenne Beszari utóda?!

—De bizony hogy igaz; különben nem kell félni tőle, mert sok hasznos titok tudója, és mindamellett azt hiszem eléggé jólelkű is! Hihetsz nekem atyám, találkoztam már vele.

—Nem! Nem! Tiltakozom! A leghatározottabban tiltakozom!

—Na de hiszen te magad javasoltad azt atyám, hogy épp ő legyen a királynő, mert ő kétségtelenül Szent Lábszag király utóda, még ha törvénytelen gyermek, s ha leány is! S ez valóban bölcs gondolat, mert különben kitörne még köztünk is a trónharc, hiába hogy olyannyira megfogyatkoztunk!

—Nem tagadom hogy valóban az én ötletem volt ez, csak hogy akkor még fogalmam sem volt róla, hogy akit javasolok, az azonos ezzel az istentelen nőszeméllyel! Szerintem pihenjünk itt le, és gondoljuk át még egyszer az ügyet!

—Mit kell ezen átgondolni?

—Azt, hogy én úgy is mint magánember, s úgy is mint a Szent Hit harcosa, a leghatározottabban tiltakozom azellen, hogy egy boszorkányt tegyünk meg királynőnek! Ez épp olyan, mintha magát a Sátánt kérnénk fel királykodásra! Csodálkozom is rajtad Muszkli herceg, amiért csak ilyen nyugodtan képes vagy bevezetni bennünket a boszorkány tanyájára, holott nemcsak azt illetett volna a királyválasztó országgyűlésen elmondanod, hogy ismered Beszari herceg lányának hollétét, kilétét, de azt is, hogy kicsoda is ő: hogy züllött, istentelen teremtes, egy boszorkány...

—Nono, nono! Meglehet hogy istentelen, az is hogy boszorkány, de határozottan tiltakozom azellen, hogy züllöttnek nevezd őt! Voltam nála, a fiammal együtt, mert nekem is és neki is olyan kardjaink vannak, melyeket ez a Csillagfény készített, szóval voltunk ott, és a fiam azonnal beleszeretett Csillagfénybe; én nem szerettem volna ha nőül veszi, de nem is kellett tiltakoznom, mert Csillagfény maga kacagta ki a fiamat, még ki is gúnyolta, és azt mondta, soha nem szándékozik férjhez menni! Tehát szerintem javában szűz még most is, tehát nem züllött!

—Attól hogy nem megy férjhez, még könnyen lehet hogy nem szűz!

—Szerintem az. Az életemet merem rátenni hogy az, mert azt a nőt nem a hentergés érdekli, hanem egészen más dolgok; ez teljesen biztos, mert ha nem úgy volna, nem szerzett volna akkora hatalmat! Szerintem ő azzal foglalkozik, amit sokan úgy neveznek hogy tudomány, ez érdekli, esetleg talán valóban a boszorkányság is, de cseppet sem az ágybeli dolgok! Tehát szűz, vagyis nem züllött!

—De igenis lehet hogy nem szűz, különben meg mindegy is, mert attól hogy szűz – már ha valóban az! - még nagyonis lehet züllött!

—Ugyan miként, talán úgy, hogy lop és rabol?! Hisz mire is ilyet tenni neki, amikor van úgyis elég pénze, fegyvere, embere, mindene?!

—Nem érdekel, egy boszorkány, az nem lehet királynőnké! Te talán nem érzed ennek veszélyeit és erkölcstelenségét, herceg?! - kérdezte ámulatlan a pap.

Muszkli herceg elgondolkozott ezen, és jól megrágta hogy mit válaszoljon. Végül így szólt:

—Én úgy vagyok ezzel, hogy még örvendek is neki, hogy a leendő királynő egy boszorkány! Tulajdonképpen nagyon fintorogva és kedvem ellenére egyeztem volna bele abba,

hogy a legfőbb uralkodó, a hűbéruram, az egy nő legyen, pláne egy fattyú; sőt, majdnem biztos hogy ebbe soha bele nem egyeztem volna! De így, hogy egy boszorkányról van szó, így egészen más a helyzet! Kész vagyok fejet hajtani előtte, és hűbéresküt tenni neki, épp azért és egyedül csak azért, mert boszorkány! Még az sem érdekelne, ha tudnám hogy naponta ezernyi férfival üzekedik, de akár még állatokkal és valódi ördögökkel is. Holott biztos vagyok benne, hogy erről szó sincs! De az sem érdekelne, mert nekem elég azt tudni, hogy ő boszorkány. Na már most ha boszorkány, akkor csodás titkok tudója, s e titkokat, amennyiben királynőnkül választjuk, minden biztonnyal felhasználja majd egész országunk, tehát mindannyiunk érdekében! Könnyedén el tudom képzelni, hogy ezután egyetlen más országtól sem kell félnünk, sőt, félhetnek azok tőlünk, mert meghódítjuk mindet, hiszen egyikőjüknek sincs boszorkánykirálynőjük! Nekünk ellenben nem kell félni a boszorkánytól, mert miért is kéne, Csillagfény eddig sem ártott nekünk, sőt, nyilván nagyon fog tetszeni neki, hogy elébe járulunk és felkérjük hogy királynő legyen! Igen, atyám, igen, én úgy vagyok ezzel, hogy ha már én nem lehetek király, akkor az esetben is Csillagfényt óhajtom királynőnek, ha netán nem lenne Beszari herceg leánya!

—Aha, lehet hogy nem is az, nem ő a herceg leánya, csak ezt hazudtad, hogy a te jelölted jusson trónra! - kiáltotta az egyik nemes.

Muszkli kardja kihussant a hüvelyből.

—Hazugsággal mersz vádolni?!

—Csillapodjatok nemesurak – pattant közéjük Híagyú főpap – ne öljétek egymást! Nem kételkedünk Muszkli úr szavában!

—Ne is! Amint célhozérünk, minden falusi megmondhatja, hogy Csillagfény csecsemőkorától járja a pletyka, hogy ő Beszari herceg leánya! Ezt nem én találtam ki!

—De akkor is istentelen dolog, egy boszorkányt királynővé tenni! Emiatt elkárhoztunk!

—Mi ugyan nem! Ezt a dolgot a boszorkánysággal nyugodtan Istenre és Csillagfényre bízhatjuk! Ő lehet hogy elkárhozik, de mit érdekel ez *engem*?! Nem én boszorkánykodom!

—Meg sem lepődöm hitbeli lanyhaságon, renyheségeden, Muszkli uraság, hiszen köztudott, hogy hosszú ideje egy sárkány tanyázik a birtokon, s te nemcsak el nem űzted...

—Hogy az istenbe lettem volna erre képes?! - hörrent fel Muszkli.

—Ne káromkodj, istentelen! Tehát nemcsak el nem űzted, de kész voltál hagyni, hogy a fiad barátkozzék azzal a pokolküldötte szörnyeteggel! Vagy tagadod-e tán, hogy naponta hozzá járogat ördögi tanulmányokat folytatni?!

—Nem tudom hogy a fiam mit tanul ott, mit csinál ott, de való igaz hogy jól összebarátkozott a sárkánnyal! Ezt eleinte én sem néztem jó szemmel, de meggyőződhettem róla, hogy nagyon jól van ez így! Mert a sárkányt nem tudtam volna legyőzni, de nemcsak én, más sem, ez biztos mert számos vitéz megpróbálta, ott is hagyták nemcsak a fogukat de életüket is; ám mióta a fiam a sárkány barátja lett, a sárkány lényegében semminemű bajt nem okoz nekünk, sőt, hasznot inkább, mert azóta senki nem mert a birtokaimra támadni! Remélem tehát a boszorkánnyal is ez lesz a helyzet; most finto-rogtok a gondolattól hogy ő legyen királynőtökké, de később áldani fogjátok a nevetem hogy ez így történt, mert miattam tudtátok meg, hogy abban a szerencsében van részetek, hogy boszorkányt tehettek meg királynővé!

—Biztos azért beszélsz így, mert abban reménykedel hogy a fiad feleségül veszi a boszorkányt!

—Nem volna ez kedvem ellenére, elismerem, de attól tartok mégsem lesz így, mert Csillagfény nem sok kedvet mutatott a házassághoz; semmivel sem többet, mint ahhoz, hogy nyers patkányt egyen; aztán meg szerintem a fiam mostanában inkább Tikájba, a sárkány foglyába szerelmes!

—Ugye hogy gonosz akkor a sárkány, mert mégsem engedte el a foglyát, s így útjába áll annak, hogy két szerető szív összedobbanjon!

—Eh, én azt hiszem idővel úgyis odaajándékozta Tikájt a fiamnak a sárkány! - bizakodott Muszkli herceg.

Eképp beszélgettek hát a nemesek míg Csillagfény birtoka felé közeledtek, s mélyen elgondolkodtak. Mégsem semmiség ám amire készülnek: hogy egy boszorkányt szabaddítsanak rá az országra, hogy egy boszorkány fejére kerüljön a korona! Valóban jó ötlet-e ez?!

Aztán amikor már nem is jártak messze, alaposan rájuk sötétedett. Nem ismerték annyira a járást errefelé hogy megkockáztassák az éjjeli utat, meg aztán errefelé a föld-rengés többhelyütt földcsuszamlásokat is előidézett, melyek sok helyen az utakat-ösvényeket is eltorlaszolták, így lepihentek.

A lepihenés természetesen az ősi nemesi hagyományok szellemében zajlott, ami azt jelentette, hogy jó sokat borozgattak elalvás előtt. Kicsit még beszélgettek is, bár most eléggé keveset ahhoz képest amennyit szoktak, mert mind a holnapi napon gondolkoztak. Hogy mi is legyen ezzel hogy Csillagfény meg boszorkány, hogy valóban csak Csillagfény kárhozhat-e el és nem ők is...

De ha a beszélgetés kevés volt is, a borivás igazán sok! S épp nyugtalanságuk miatt még többet is ittak mint egyébként tették volna.

Jócska sokat ivott Muszkli herceg is, bár ő nem amiatt volt nyugtalan, mint a többi nemes. Őnéki egyre az járt az eszébe, miként tudná arra rávenni a fiát, hogy maradjon meg első szerelme, Csillagfény mellett, mert mégis jobb volna ha a boszorkánykirálynőt venné feleségül, mint egy sehonnani ismeretlent, Tikájt, a sárkány foglyát! Hiszen Tikájjal nem jár együtt semmi hozomány, se birtok, se pénz, semmi, na de ha Csillagfény lenne Mog fiának a felesége, az mindjárt más ám! No jó-jó, Csillagfény nem mutatott sok hajlandóságot a férjhezmenésre, éppenséggel semmit, ebben nem túlzott, de hátha azóta változott a boszorkánylány véleménye ezügyben...

Szóval, Muszkli papa is sokat ivott. Nem annyit hogy merevrészeg legyen, meg különben is jól bírta az italt, de éjfél felé felébredt mert pisilnie kellett, biztos a sok bortól. Kibotladozott a sátorból, hogy elvégezze a dolgát. El is végezte, csak úgy a sátortól nem messze. Úgysem látják! Senki nem figyel ide, a többiek is saját sátraikban alszanak...

Igen ám, de azt szokták mondani, evés közben jön meg az étvágy! S e mondás fordítottja is igaz úgy látszik, mert az evés ellentétére, az ürítkezésre is lehetne hasonlót kitalálni. Miután ugyanis Muszkli herceg megkönnyebbült a felesleges folyadékmennyiségtől, úgy érezte hogy ha már itt van, komolyabban is megkönnyebbülhetne! Még nem nagyon sürgetős ez neki, de teljesen felesleges visszamennie a sátorba, csak azért, hogy egy-két óra múltán emiatt is ki kelljen másznia onnan; vagy esetleg holnap napközben emiatt vonuljon felre a többiektől! Elintézi inkább itt és most!

Na de ha hajlandó is volt a sátrak közé vizelni, a nagydolgozás már valóban túl nagy dolog ahhoz hogy ide engedje! Az már azért mégis illetlenség! Így Muszkli uraság elindult a fák közé, hogy nem messze a táboruktól, de a fák jótékony takarásában végezze el azt, ami elvégzendő. Szerencsére nem volt messze tőlük a tisztás határa.

Hamar beért a fák közé. Nem szándékozott messzire bóklászni, különben sem, pláne

nem most éjszaka, még ha a Hold adott is némi fényt. Ment előre mindössze úgy öt-hat lépést az erdőben, s már épp oldotta volna meg a nadrágszíját...

Amikor kicsúszott a lába alól a talaj, és ő zuhant-zuhant...

De nem törte ki semmijét. Holott jócska mélyre zuhant, talán esett valami hat métert is! De mégsem történt semmi baja, mert nyílegyenesen egy formás női testre pottyant, s az felfogta esését.

Muszkli herceg eleinte természetesen megijedt. Ki ne ijedne meg, ha épp kakilni készül, s erre nemcsak a bili tűnik el a feneke alól, de még a talaj is?! Egyáltalán, aki zuhan hat métert, annak minden oka megvan arra, hogy némiképp megijedjen!

Ijedelme azonban csak néhány másodpercig tartott. Hamar észrevette ugyanis, hogy semmi baja nem történt. Emiatt gyorsan túltette magát az ijedelmén, mert gyakorlatias ember volt ő, aki csatákban is sokat forgolódott, gyakran volt életveszélyben, s úgy vélte, elég akkor ijedeznie, ha baja történt, különben nem érdemes az ijedezésre időt pazarolnia. Lezuhant, hát lezuhant, de szerencséje volt, nagyszerű! Most az a dolga, hogy kijusson innét!

Azt azért megvizsgálta, mi van alatta, s bár idebent a veremben teljesen sötét volt, de tapogatózó kezeivel könnyen megtudta, hogy egy női testre pottyant rá.

Mi sem természetesebb, mint hogy Muszkli azt gondolta, hogy előtte már járt itt másvalaki is, tudniillik egy nő, az akire most rálelt, s e szerencsétlen nő is leeshetett ide, s bizonyára a nyakát törte! Annyi bizonyos, hogy nagyon régen nem történhetett meg ez, mert a test még meglehetősen langyos volt, sőt a hullamerevség sem állt be, mert végtagjai hajlékonyak voltak. Viszont akárhogy igyekezett is életre kelteni, arca megpaskolásával, levegőnek a szájába fúvásával: mindez tökéletesen eredménytelen maradt!

Ezen Muszkli végeredményben nem csodálkozott. Jól megjárta szegény kislány: nem elég hogy lepottyant ide, de még ő Muszkli is rázuhan a maga legalább száz kilójával! Nem sok csontja maradhatott épen!

Bár ahogy tapogatta a lányt, úgy vélte talán nem is tört annak csontja. Na de ebben végülis nem lehetett biztos, mert ő nem orvos, és különben is sötét van!

Magasan a feje fölött látott néhány csillagot, de semmi olyasmit, amibe megkapaszkodhatott volna. Gondolta, kiabál a legényeinek, de letett róla, mert ugyan ki is hallaná azt meg; ő mélyen a föld alatt van, azok meg mind alszanak!

Kissé körbetapogatózott, s úgy tapasztalta, nagy terembe jutott. Remélte, van valami másik kijárata is ennek a barlangnak. Vállára emelte hát a halott – vagy, ha szerencséje van csak ájult – lányt, és elindult előre.

Töksötétben botladozott tova, azt sem tudta merre, s közben bizony jócskán beverte nemegyszer a térdét-könyökét mindenfélébe, káromkodott is eleget! Mert mintha ez nem közönséges barlang lett volna, hanem valami fura építmény a föld alatt, teli furcsa akármikkel! Kilógó rudakba ütközött, ferde felületekbe is, melyek némelyikét sűrűn borították mindenféle gomb alakú rücskők, pöckök is; végül néhány ajtón is átvergődött. Hosszú folyosókra lelt, ezeken keringett ide-oda, lépcsőkre is lelt, melyek hol a mélybe, hol a magasba vezettek; ő természetesen a felvezetőket választotta, mert ki akart jutni innen. Eléggé lidérces útja volt, s egyre jobban félt, hogy örökre odalent marad!

Végül azonban sikerült! Amint az egyik szobába betért, látta hogy annak túlnani fala le van omolva, s odakint várja a szabadság, sőt, ott már hétágra süt a Nap!

Kilépett a napfénybe, majd visszafordult, s tekintetét végigjártatta a tájon. Úgy látta, valami hegyoldalból lépett elő, annak egy része omolhatott le a nemrégii földrengés, s

talán a szökőár hatására.

Most aztán letette a terhét a talajra, s megvizsgálta a lányt. Teljesen pucér teremtés volt, amin azért mégis elcsodálkozott a nemesúr, mert ha valaki bele is esik egy gödörbe, de ettől nem válik mezítelenné! Különben igazán rendkívüli szépség volt, hosszú, derékig érő, göndör szőke hajjal, zöld szemekkel, karcsú is volt, majdnem olyan magas mint Muszkli uraság, formás mellei kecsesen domborodtak, és meglehetősen sportos nő lehetett, mert combjai nem nélkülözték az izmokat sem.

Muszkli meghallgatta a szívverését is, azaz, csak szeretne volna meghallgatni, mert bárhogya fülelt is, semmit nem hallott. Ellenben még most sem állt be a lánynál a hullamerevség, ami mégiscsak furcsa volt, mert Muszkli tudta, hogy legkevesebb tíz órát tartózkodott a föld alatt, sőt, mert éjfél tájt esett oda be, most meg már dél is elmúlt, lehetett ez tizenkét óra is! És a leány előbb kellett leessék oda, mint ő!

És az is furcsa volt, hogy a leányon egyáltalán semmiféle sérülésnek nem volt parányi nyoma sem!

Aztán Muszkli úgy vélte, megértett mindent. Hát persze!

—Ez nem igazi leány! - kiáltott fel. —Ez odabent az Ősök valamiféle épülete lehetett, mint annyi más rom is tőlük! És ez nem igazi leány, ez csak egy nagy baba, amit valószínűleg a gyerekeik szórakoztatására készítettek! Ezért nem sérült meg, ezért nem lélegzik... De mennyire élethű! Remek játék; azt hiszem nem is tartom meg magamnak, hanem odajándékozom Csillagfénynek! Akármilyen boszorkány is, de ilyen élethű babája holtbiztos hogy nincs, ez igazi királynői ajándék, s emiatt ha netán meg is haragudna valamely földesúrra, de rám biztos nem, sőt, emiatt lehet hogy a fiam udvarlását is kedvezőbben fogja fogadni!

Bár fáradt volt már mert sokat cipelte a legalább hatvan kilós leánybabát, de most újra vállaira emelte, és elindult hogy megkeresse a kíséretét.

* * *

Csillagfény meg sem lepődött azon, hogy a nemesek felkeresték őt, és megkérték rá, hogy legyen a királynőjük. Kifejezetten rezzenéstelen arccal hallgatta a nemesurak kérését. És nemcsak arca nem rezdült, de a teste sem, amint ült a trónján, míg a nemesek természetesen mind álltak előtte. Mert volt már trónja is Csillagfénynek, alig valamivel kevésbé díszes, mint a királyi trón volt az elpusztult Mocsokfészekben. Tellett neki rá.

—Hajlandó vagyok a királynőtök lenni – válaszolta aztán – megnyugodhattok, nem kell uralkodó nélkül leledznetek ezután! Épp csak nagyon szomorú vagyok, amiért ilyen ostoba népség fölött kell uralkodnom, mint ti vagytok!

Erre aztán szinte egyöntetű felhördülés futott végig a nemesek és papok során. Minek nevezi őket ez a tinédzserkorú fruska?! Hiszen inkább hálás kéne legyen amiért ő lesz az ország első koronás nője, pláne mert hiszen csak fattyú! És még meg sem koronázták; mi lesz később, ha már most nyíltan ostobának nevezi őket?!

De Csillagfény folytatta.

—Igen, igen, ostobák vagytok! És ne is tiltakozzatok, látom hogy azt akarjátok tenni, de nagyon nem ajánlanám! És meg is mondom, miért vagytok ostobák! Azért, mert azt hiszitek, mindjárt a földhöz verem a fenekemet meghatottságomban, mert ő mekkora szerencse, hogy eljöttetek hozzám, a nőhöz, és királynő lehetek!

Felállt a trónról, és fityiszt mutatott nekik, előrehajolva.

—Ezt nektek, ni! Tudjátok meg, hogy én valóban királynőtök leszek, de nemcsak le-

szek, hanem vagyok is! Bizony! Már hetek óta! Azóta, hogy a szökőár elmosta a régi királyt, a nemesség nagyrésztével egyetemben! Ki is hirdetem itt a környéken hogy én vagyok a királynő, és senki nem mert tiltakozni ezellen, kivéve néhány papot; belőlük azóta már a varjak csemegéznek. De azt ne higgyétek valamiképp, hogy ha nincs szökőár, nem lettem volna királynő. Épp arra készültem ugyanis, hogy meghódítom a fővárost. A szökőár megkönnyítette a dolgomat, bár ennek tulajdonképpen nem örültem, mert ha nincs az ár, több alattvalóm marad életben, parasztok, kézművesek, effélék...

—Na tehát – folytatta nagyot lélegezve – én persze hogy királynő vagyok, de nem azért mert ti hajlandóak vagytok annak elfogadni, hanem mert én magam úgy döntöttem, hogy királynőnek tartom magamat! A koronát a saját erényeimnek, legfőképp okosságomnak köszönhetem! - azzal intett egyet hátra. —Szépség, hozd a koronámat!

A leány máris kinyitott egy szekrénykét a falban, s elővett egy koronát, amit alázatos meghajlással nyújtott át Csillagfénynek. Csillagfény olyan hétköznapi mozdulattal rakta azt a fejére, mintha csak egy szalmakalap lenne.

—Ez az én koronám! Én csináltattam. És nem ezüstből van, még ha úgy néz is ki, hanem alumíniumból. Ez egy olyan fém, amit még nem ismertek, bár a régi emberek némely tárgya ebből készült, s ezek máig fennmaradtak. Én magam is rájöttem, miként kell e fémet előállítani, vagy a fennmaradt alumíniumtárgyakat feldolgozni, nekem tetsző alakúvá. E fém nagyon megfelel koronának, mert nem rozsdásodik, nem is olvad meg másnak, kizárólag nekem, de *nekem* igen! Tehát senki más nem képes alumíniumkoronát készíteni, egyedül én, tehát nekem nem is kell a ti aranykoronátok, amit bárki képes utánozni: *ez az én koronám*, és nem más! S mert ezt én készítettem, a saját erőmből jutottam hozzá, nem is hagyom hogy más koronázzon meg mint én magam, s ezt máris megtettem, itt előttetek! Nekem csak ne rakja holmi pap a fejemre a koronát, nem óhajtom hogy az legyen a látszat, mintha a papok alattvalója lennék! Nem leszek az egyház szolgálója! Védelmezője sem! Az én hatalmam nem istentől ered, akiben különben sem hiszek, hanem önmagam zsenialitásából! - azzal megérintett valamit a koronáján, mire csoda történt: a korona csúcsain lévő kis üvegbigyók hirtelen fényleni kezdtek. Ez természetesen annak köszönhető, hogy ezek kis izzólámpák voltak, a korona pedig egy eléggé nagy kapacitású, s természetesen cserélhető elemet tartalmazott, ügyesen elrejtve. De hát ilyesmit még sosem láttak a nemesek, emiatt hőkkenet és rémülten kiáltottak fel. Soha még ilyen koronát nem láttak! Ez a Csillagfény valóban a lehető legigazibb boszorkány, az egyszer biztos!

—Ámultok, pupákok, mi?! - hetykélkedett előttük Csillagfény. —Ilyen koronája ugye hogy senkinek sincs?! Mit nekem az ősök aranyvacakja? De még ez is semmi! Én azt akarom, hogy végre fény költözzék alattvalóim fejébe is! Emiatt én aztán nem tiltom meg, hogy aki akar, az imádkozzék, de én nem fogok, mert nem hiszek másban, csak önmagamban! És nem lesz olyan, hogy kötelező egyházi adó! És ne is tiltakozzatok ezellen, ti papok! - nézett a nemesek kíséretével együtt érkezett egyházi személyekre.

—Engem gyermekkoromban egy pap nagyon megalázott, azt mondván hogy fattyú vagyok; meg is vert; kizárólag mert azt akartam, hogy bemehessek a templomba! Azt mondta, oda fattyú nem mehet be! Örömmel közölhetem, hogy a pap azóta halott, s azt a templomot is földig romboltam! Ha azonban az egyháztól én ilyen fogadtatásban részesedtem, az egyház se várjon sok jót tőlem! Nagy kedvem volna az egész vallást rövid úton betiltatni, de nem teszem, mert nem akarom hogy csak azért legyen vonzó az egyszerű emberek előtt, mert tilos! Imádkozni szabad, a papoknak pénzt adni is szabad, de nem kötelező! Aki pap mégis azt mondja hogy kötelező, az többé semmit nem mondhat, mert kitépetem a nyelvét!

Továbbá minden más vallás is szabad, nemcsak az az egyetlen, aminek ti a papjai vagytok! De semmilyen egyháznak nem lehetnek földbirtokai, mert minden föld az enyém! Ezennel tehát minden egyházi birtokot elkobzok! A papok éljenek meg abból, amit a kegyes hívek nekik ajándékoznak! Ha ebből nem tudnak megélni, dögöljenek meg éhen, engem nem érdekel, ez csak azt bizonyítja, hogy az egyházra nincs szükség!

A nemesekre nézett.

—Minden föld az enyém, tehát az összes nemesi birtokot is ezennel elkobzom – kivéve éppen a tietekét! Aki nemesek most élém járultak, azoknak minden földje megmarad, erre ígéretet teszek. De nem félelemből, mert senkitől nem félek! Olyan fegyverek birtokában vagyok, hogy nemcsak a ti egyesült támadásokat tudnám visszaverni, de az összes környező ország egyesült támadását is! Valójában én nem ennek az egyetlen nyomorult kis országnak vagyok a királynője, de az egész világé, úgy tartom, s meg is fogom hódítani idővel! S akkor nektek nagyon jó lesz, mert megbízható helytartók keltenek nekem a távoli tájakra, s ha ostobának is tartalak benneteket, de e helytartók ti lesztek, mert nem feledem hogy most az elején élém járultatok hűségeskűt tenni, benneteket tehát megbízom. De ne feledjetelek valamit: nem vagyok hajlandó ígéretet tenni a régi szokások és törvények tiszteletben tartására! Sőt, bizvást állítom, hogy temérdek új, furcsa törvényt hozok majd! És csak addig lehettek nemhogy helytartók de földesurak is, sőt, egyáltalán *élők*, amíg úgy ugráltok ahogy én fütyülök! Ha azt parancsolom hogy mindegyiktek egye meg a mellette álló ember szarát, azt is habozás nélkül meg kell tennetek!

—Na de most már... - csattant fel Parlag atya.

Ám mondatát nem fejezhette be. Csillagfény felemelte a kezét, s abban a pillanatban kigyulladt egy mennyezeti reflektor, és a fénysugár a nemesek csoportjára vetült, beborítva Parlag atyát is. A folytatás rémülten a papba fűlt.

—Van valakinek ellenvetése?! - kérdezte gúnyosan Csillagfény. —Annyira ostobák vagytok, hogy nem látjátok be, olyan erővel rendelkezem, amiknek nem állhattok ellent?! Örvendjeteink inkább hogy élém járultatok, mert ha nem teszitek, akkor is megtudtátok volna hogy én vagyok a királynő, csak kicsit később, mert már épp készültem hogy meghódítsam az egész országot; két-három hét kérdése volt csupán az egész! De ha úgy lett volna, nem marad meg a ti birtokotok sem! Így most azokat meghagyom, s ha további hódításokat teszek, gondolok majd rátok! A papság meg végképp ne ugráljon, mert ha megharagszom a papokra még jobban, akkor valóban végleg betiltom a vallást! Az most csak nem kötelező, de kész vagyok betiltani is ha megmérgekedem!

Na és most néhány új törvényemet rögvést kihirdetem! Kezdjük azzal, hogy mindenki köteles megválni régi, ocsmány nevétől, és szép nevet felvenni! Tehát mindegyiktek sürgősen gondoljon ki magának valami szép nevet, még mielőtt távozik tőlem! Nem vagyok hajlandó gusztustalan, undorító nevek megjegyzésével terhelni az agyamat, ugyanis! Egyedül neked nem kell nevet változtatnod – nézett Muszklira – mert tudom hogy te már rég Muszklinak nevezted magadat, s e név tetszik! A fiad neve is maradhat, az, hogy Penge!

—Megtiszteltetés hogy emlékszel rám, felség! - hajolt meg alázatosan Muszkli.

—Kizárólag azért emlékszem rád, mert volt elég eszed már korábban szép nevet választani! Emiatt úgy döntöttem, hogy te leszel a nádor! Vagyis, minden itteni nemesnek ezentúl te vagy a parancsolója olyan értelemben, hogy ha valami törvényt hozok, a te kötelességed a tudomásukra hozni, s a betartatást ellenőrizni! Vonatkozik ez már a névválasztásukra is! Csinálj egy listát, amin rajta van a régi nevük is és az új nevük is! Továbbá! Minden nemes és pap köteles megtanulni írni-olvasni, fölöttébb kitűnően!

Van rá három hónapotok! Három hónap múlva mindegyikötök birtokára vizsgabizottság utazik, s aki nem felel meg a vizsgán, nem tud elég jól olvasni és írni, annak minden birtoka elkoboztatik, nemességétől megfosztatik, és száműzetésre ítéltetik! Ha pap az illető, ki is végeztetik!

Ezenkívül vegye tudomásul mindenki, hogy törvényt hozok arról, hogy egy férfinak életében legfeljebb kétszer szabad nőt megvernie! Kétszer szabad, többször nem. Azért nem, mert amikor először ver meg egy nőt, levágjuk a jobb kezét. Amikor másodszor ver meg egy nőt, levágjuk a bal kezét. Több keze nem lévén, többet nem verhet nőt!

—Akkor sem, ha a feleségéről van szó, aki megcsalta?! - kérdezte döbbenten az egyik nemes.

—Egyáltalán semmiféle körülmények között sem! Akkor sem ha arra jön haza, hogy a neje épp huszonhat másik férfival hentereg, és még a férje felszólítására sem hagyja azt abba! Elválnia a férjnek joga van! Verekednie nincs joga! De válni a nőnek is joga van!

Aztán, mindazok akiket itt láttok, államom legelső vezetői! Úgy tiszteljétek őket! Ő édesanyám, a neve: Reménység! Ő nagyapám, a neve Pöröly. Ők pedig – mutatott körbe – legfőbb bizalmasaim, a nevüket majd idővel megjegyzitek, de lényeg az, hogy minden nő hercegnő, és minden férfi herceg! Akkor is, ha korábban akármilyen nemtelen pór volt is! Akkor is ha szűz, akkor is ha nem szűz, akármilyen volt is, nem számít, tehát úgy tiszteljétek őket hogy nemcsak ugyanolyan nemesek a szememben mint ti, de messze sokkal nemesebbek!

Mégegyszer jól jegyezzétek meg: nem azért vagyok a királynőtök, mert Beszari herceg leánya vagyok! Mert valóban az vagyok, de erre egyáltalán nem vagyok büszke! Azért vagyok királynő, mert azzá tettem magamat!

Aztán. Az adóügyek! Ezentúl egyáltalán semmit nem kell adóznatok nekem aranyban vagy ezüstben!

A nemesek köréből hitetlenkedő, de örömteli mormogás szakadt fel.

—Hanem – folytatta Csillagfény – mindjárt kap mindegyiktek egy különleges lapkát, amit egyedül én tudok gyártani, mert egy csakis általam ismert anyagból, műanyagból van! Ez az új pénz, a neve az, hogy „lapka”. Mindegyiktek köteles ezentúl évente ezer lapkát adni nekem!

—De hogyan, ha ilyet csak te tudsz készíteni, királynőm?! - kérdezte Muszkli.

—Úgy, hogy olyan dolgokat végez nekem, amiért kap efféle lapkát! Aztán év végén visszaad annyi lapkát, amennyi az adója! Ami meg marad neki, azt elcserélheti más nemesekkel vagy akárkikkel arra, amire csak akarja! Éppúgy bánhat tehát vele, mint a pénzzel! Az biztos, hogy én adónak *csak* lapkát fogadok el, és aki hátralékba kerül az adóval, az csúnya világnak nézhet elébe!

Ami a birtokaitokon való törvényeket illeti, erről részletes listát írtam, amivel most nem untatlak benneteket, csak a két legfontosabbat emelem ki! Egyik az, hogy ezentúl nincs olyan, hogy első éjszaka joga! A másik az, hogy a jobbágyok, parasztok, bárki, oda költözik, ahova csak akar! No és most elmehettek, a többi ráérték később is megtudni, nem ömleszték egyszerre mindent rátok, hagyom hogy megrágjátok az eddig hallottakat!

Csillagfénytől való távozása után Muszkli uraság bizony nagyon örvendett! Mekkora esze volt, hogy idejött! Ha nem úgy lenne, nem maradt volna meg a birtoka! Mert azt nem kétlette, hogy az itt jelen nem levő uraságok valóban elvesztik minden birtokukat! Ez a Csillagfény nem olyan nő, aki tréfál! És igazi boszorkány! Hiszen elég ha int, s

máris van fény, de olyan erős ám, hogy bele sem lehet nézni!

De nem baj, hogy boszorkány. Eleinte úgy nézett ki, a sárkány nagy veszélyt jelent a birtokára; később kiderült, hogy inkább hasznos! Naná hogy hasznos, az életét is megmentette azzal, hogy figyelmeztette előre a szökőárra! Ilyen lehet a helyzet a boszorkánnyal is: mindenki fél tőle, de ő Muszkli nem, és hasznára lehet ugyanúgy mint a sárkány. Sőt, jobban is, mert már most a legislegelején őbelőle csinált nádort! Az pedig nem akármilyen tisztség ám!

Ezzel tulajdonképpen mindent el is ért, amit elérhetett; egyetlen dolog lenne csak ennél is nagyszerűbb: ha Csillagfény nőül menne Mog úrfihoz!

Ezt azonban nem merte szóbahozni egyelőre, azt ellenben megtette, hogy a fogadás végeztével alázatosan Csillagfény elé sündörgött, s elmondta, hogy ő megtalálta a régi emberek egy életnagyságú babáját, és szeretné ha Csillagfény elfogadná azt ajándékba! Csillagfény eléggé kíváncsi volt hozzá, hogy megnézzé a babát, és szólt, hogy Muszkli cipelje be azt a lakosztályába.

Ott aztán a babát lerakta a heverőre, mintha csak ülne, hátát a falnak támasztva. A baba megmaradt úgy, nem dőlt el.

—Csoda történt! - kiáltott azonban fel Muszkli.

—Miféle csoda?! - kérdezte ingerülten Csillagfény. Ingerültsége annak volt köszönhető, hogy ki nem állhatta a „csoda” szót. Ő ugyanis nemcsak istenben, de a csodákban sem hitt.

—Amikor megtaláltam ezt a babát, még zárva volt a szeme, most azonban nyitva van!

Csillagfény érdeklődve szemlélte meg az embernagyságú babát, de semmi különös nem talált rajta, azt kivéve hogy oly igen nagyon élethű. S mert nem hitt semmi babonában, misztikában, röviden szólván tehát a legislegszélsőségesebben materialista, ateista volt, sőt tulajdonképpen antiklerikális is tehát egyházellenes, emiatt így szólt:

—Bizonyára rosszul emlékezel.

—De nem, de nem! A legcsekélyebb kétely sincs bennem efelől, ugyanis azt hittem eleinte hogy igazi leány, aki szerencsétlenül járt, még megnyomkodtam a mellét is és levegőt fújtam a szájába hogy magához térjen, aztán hogy nem tért magához, a szemhéját is felhúztam, remélve hogy majd a nagy fény magához téríti, de akkor sem tért magához, ellenben láttam hogy zöld a szeme! Egészen biztos tehát, hogy akkor zárva volt a szeme, most meg nyitva van!

Csillagfény még mindig mosolygott.

—Akkor sem kell ehhez csoda! Könnyedén lehet készíteni olyan babát, aminek csukva a szeme ha fekszik, ellenben kinyílik ha felültetik! Más sem kell ehhez, csak megfelelő súlyelosztás a szemhéjon.

—De hiszen amikor hoztam neked királynőm, épp elégszer támogattam ülő helyzetbe, és mégsem volt nyitva a szeme!

—Muszkli herceg, ezzel már ne törődj! Ajándékom érdekes és köszönöm, de most jól figyelj: ha tévedsz, nincs miért aggódnod! Ha nem tévedsz és mégis valami fura boszorkányság van a dologban, akkor viszont pláne nem kell aggódnod, mert bízd a boszorkányságot a boszorkányra, tehát rám! - azzal barátságosan átkarolta a nemesurat, s az ajtó felé noszogatta:

—Jutalmat a babáért viszont nem adok, mert azt hiszem a nádori cím amit megkaptál, épp elég ajándék egyelőre! Most tehát menj, és írd össze a nemesurak régi és új nevét! És ne feledd, hogy neked is tudnod kell olvasni és írni három hónap múltán, mert te sem vagy kivétel!

—Hát, egy kicsikét már most is ismerem a betűket, legalábbis némelyeket...

—Én azonban kiválóan. És miért is nem gondolsz arra, hogy nem lehetsz hülyébb mint én, a nő?!

—Jó-jó, hát természetesen értem én, majd megtanulom a fiamtól... tényleg, királynő, miért is ne tölthetne be a fiam nálad valami fontos posztot?! A hűségéért kezeskedem, és ő aztán valóban kiválóan tud minden tudományt!

—Majd meglátjuk. Egyelőre nem óhajtanám megfosztani őt attól, hogy a sárkánnyal enyelegjen!

—Hát te erről is tudsz?! - ámult Muszkli úr.

—Mit csodálkozol ezen, nem az-e tán egy boszorkány dolga, hogy mindent tudjon?!

Muszkli mély lélegzetet vett.

—Nem hiszek abban, hogy boszorkány vagy!

—Meglepsz a szavaiddal!

—Pedig úgy van! Egyszerűen több tudományt ismersz mint más ember, de az még nem boszorkányság!

—Honnan jött ez a furcsa hited?

—A fiam, Mog mondta, hogy a sárkány szerint nincs olyan hogy mágia! És ő csak tudja! Még azt is bebizonyította matematikailag, hogy a nemesség ha fontos is, de legfeljebb a hetedik nemzedékig visszamenőleg van értelme!

—Okos ember a fiad.

—És nem enyeleg a sárkánnyal! Nem is nagyon hiszem, hogy enyeleghetne, mert, izé... na szóval csak kimondom, meg lennék lepve, ha egy ember képes volna egyesülni egy sárkánnyal! A fiam csak tanul a sárkánynál!

—És akkor most azt várod el tőlem, hogy elhívjam valami unalmas tisztség betöltésére, és ne tanulhasson tovább a sárkánynál?! - nézett gunyorosan Muszkli szemébe Csillagfény, és a herceg elpirult, mert e tekintettől úgy érezte, Csillagfény előtt nyílt titok hogy ő azt szeretné, ha Mog és Csillagfény egybekelnének.

—Mog már tanult eleget!

—A tanulásból sosem elég. Halálunkig nem tanulhatunk annyit ugyanis, hogy a Mindenség titkainak milliomodrészét is megismerhessük! Tehát eszem ágában sincs megfosztanom Mogot a művelődés lehetőségétől. Amíg a sárkány lehetőséget ad rá, ismerkedjék csak annak titkaival. Különben is: nem vagyok biztos benne, hogy akkor is befogadnám a fiadat, ha a sárkány már elrepült volna.

—Miért?! - szontyolodott el Muszkli ábrázata.

—Mert tudod, a fiad a múltkor a képembe merte vágni, hogy szerelmes belém.

—És ez bűn?!

—Dehogy, még tetszeleg is a hiúságomnak. Épp csak én nem vagyok szerelmes belé, és mert kényelmes ember vagyok, nem szeretném ha naphosszat a hódolatával ostromolna. Fárasztó volna, érted?! És az sem hiányzik nekem, hogy idővel aztán csalódottságában meggyűlöljön, és tegyük fel merényletet kíséreljen meg ellenem, akár úgy is hogy azt tervezi, miután megölt engem, öngyilkos lesz hogy úgymond „legalább halálunkban egyek legyünk”, meg más efféle ostobaságok, mert tudod a szerelmes férfiak még a nem szerelmeseknél is messze ostobábbak... na és aztán a merénylete vagy sikerülne vagy nem, és ha sikerül, nekem rossz mert meghaltam, ha nem sikerül, akkor azonban kénytelen lennék megöletni a fiadat ami rossz lenne neki, neked, de nekem is, mert én azért ha nem vagyok is szerelmes belé, de határozottan kedvelem, tehát nem szeretnék ilyesmit tenni vele és ellene! Jobb hát, ha nem jön a közelembel! Nem igazán hiszem, hogy a közelembel engedem amíg legalábbis egy felesége nincs! Ott az a

nője, az a hogy is hívják... azt hiszem Világosság a neve... igen, miért is nem veszi őt feleségül?! Azt is tudom, hogy nagyon tetszik neki a sárkány foglya, Tikáj, tőlem az is a neje lehet, de akár mindkettő is, mert tudd meg, hogy ha még nem hirdettem is ki, de olyan törvényt hozok nemsokára, hogy lehet egy férfinak akárhány felesége is, de nőnek is akárhány férje! Nekem azonban egyetlen férjem sem lesz! Mindenesetre nekem hű alattvalók kellenek, de nem reménytelen szerelmesek, tehát a fiadat veszélyesnek érzem amíg olyan merőben oktan ábrándokat kerget, hogy én a felesége leszek! Én ugyanis senki felesége nem leszek, mert abban a pillanatban félnem kéne attól, hogy csorbul a hatalmam!

—Na de hát valamikor csak kéne gyereket szülnöd!

—Nem biztos. Ha azonban azt óhajtom, ahhoz sem kell férj.

—Férfi nélkül nehezen menne! - jegyezte meg bátran Muszkli.

—Férfi nélkül igen, de nem minden férfi férj is! Ha lesz valaha gyermekem, természetesen nagyon megnézem majd, hogy ki legyen a nemzője. S ha már erről beszélünk, elárulom neked, jó esélye van rá a fiadnak, hogy ő legyen az a férfi. Ez azonban még nem biztos, és akkor sem megyek hozzá férjhez, amint máshoz sem! S remélem teljesen világossá tettem az álláspontomat *nádor úr*, tehát most mehatsz!

Muszkli úr ment, s hozzá cseppet sem lelombozódva, ellenben alig bírta visszafojtani fülíg érő vigyorát! Ennél jobb híreket nehezen hallhatott volna! Józan ésszel nehezen hihette, hogy máris olyasmit mondjon neki a királynő, hogy férjhez megy Moghoz, ennek hiánya tehát nem törte le. Az nem lett volna rossz ha Mog valami hivatalt kap Csillagfény mellett, de nem sajnálkozott amiatt mert ez nem jött össze, mert ennél sokkal többet kapott: Csillagfény majdhogynem megígérte, hogy gyermekének Mog lesz az apja! Ez aztán tényleg olyasmi, ami majdnem felér egy férjül kéréssel! Hiszen Csillagfény gyermeke nem más lesz, mint a leendő trónörökös! Hohó, ez aztán valami!

Úgy vélte, ennek a hírnek a fia is felettébb örvend majd. Nem kell lemondania Világosságról és Tikájról, feleségül veheti valamelyiket, sőt akár mindkettőt is, de mégis élvezheti majd Csillagfény bájait is, ha nem is mostanában, de valamikor!

Alig ért vissza a szállására, egyik szolgája fogadta azzal a hírrel, hogy a főurak tanácskozássra gyűltek össze, és már csak reá várnak.

Muszkli természetesen elment a tanácskozássra. Úgy vélte ez amiatt is jó lesz, mert így hogy minden főúr együtt van, könnyen megkérdezheti mindegyiktől, hogy milyen nevet választott magának.

A tanácskozást ugyanabban a teremben tartották, ahol korábban Csillagfény fogadta őket. Ennek semmi akadálya nem volt, mert nem állt őrség az épület előtt, nyugodtan bemehettek oda, egyáltalán, Csillagfény megengedte hogy bárhol szabadon mászkáljanak a telepén, ahova csak bemehetnek mert nem védi kerítés. Tehát bejöttek ide, hogy kényelmesen elférjenek, de óvatosságból őrköt állítottak szolgáljaikból minden kijárat elé, nehogy valaki meglepje őket. Muszklinak fel is tűnt ez.

—Mire e nagy óvatosság? - érdeklődött.

—Nem akarjuk hogy Csillagfény, vagy annak valamelyik embere kihallgassa a beszélgetésünket! - magyarázta meg neki a dolgot Híagyú főpap.

—Érdekeseket mondasz, hiszen ez nagyon úgy hangzik, mint valami összeesküvés!

—Lehet hogy valóban az is lesz! - azzal, mert már mindenki együtt volt, így szólt, jó hangosan:

—Szeretett hitbéli testvéreim, hitünk hős védelmezői, figyelmezzetek szavaimra! Igaza van Parlag atyának, látom már, hogy nem szabad hagyni, hogy ez a Csillagfény nevű

eretnek, pogány és boszorkány nőszemély legyen a királynő! Hiszen ez nyílt ellensége egyházunknak, s nemcsak nem titkolja ezt, de egyenesen kérkedik is vele! Emellett ne higgyétek hogy a ti sorsotok jobb lesz mint a mienk, papoké! Most megígérte ugyan, hogy a birtokaitokat megtarthatjátok, de mit gondoltok, meddig tartja be az ígétét?! Amint végez az egyházzal és azon uraságokkal, akik nincsenek jelen, abban a pillanatban ellenetek tör, hogy kielégíthetetlen mohóságát a ti birtokrészeitekkel csillapítsa! Igényeinek nincs határa, amint jellemtelenségének, erkölcstelenségének és szemérmetlenségének sem! Most, most a kezdetén kell letörnünk pokoli ördögszarvát, megalázni, hogy ismét az legyen akinek született: nő és fattyú, aki meg kell tanulja az alázatot és szerénységet! Most még sikerülhet ez! Később nem.

—Egyetértek abban, hogy Csillagfény nemigen lelkesedik az egyházért – szolt maga Muszkli úr ezt hallva – ez nem tagadható, mert ő sem titkolta. Abban azonban bátorodom kételkedni, hogy meg ne hagyná a birtokainkat! Nagyurak, gondolatok csak bele, Csillagfényről talán elmondhattok sok rosszat, de azt az egyet igazán nem, hogy gyáva volna! Ez a nő a legkevésbé sem viselkedett úgy, mintha fikarcnyit is tartott volna tőlünk! Életemet merem rátenni, hogy Csillagfény a lehető legkomolyabban gondolta, hogy meghódítja majd az egész világot!

—Ez úgysem sikerülhet neki! - legyintett Parlag atya.

—Ha valakinek sikerülhet egyáltalán, az biztos hogy Csillagfény! De nem is ez a lényeg. Sikerül vagy sem, az biztos hogy megpróbálja majd! Na és akinek ilyen tervei vannak, az...

—Az a mi birtokainkkal kezdi majd! - vágta rá Parlag.

—A ti birtokaitokkal biztos, mert a papok birtokáról megmondta hogy elveszi; de a *mi* birtokainkat, a nemességét nem fogja elvenni, legalábbis ha nem ellenkezünk vele! Ugyanis ha akarja, már most megtehetette volna! Miből sem állt volna azt mondania, hogy a mienkét is ugyanúgy elveszi mint az egyházét; mondhatta volna, de nem tette! Pedig nem fél tőlünk, merte azt is hogy ostobának nevezzen minket, merte a szemünkbe vágni hogy úgy kell táncoljunk ahogy ő fütyül, és hogy nem tartja majd tiszteletben az ősi szokásokat! Ezt mind mondta. Mondhatta volna a birtokelvévést is. De nem mondta! Holott senki nem mert volna ellenkezni vele! Egyáltalán, ha valaki világhódításra készül, valóban kell legyen annyi esze, hogy tudja: ahhoz hű emberek kellenek, s nemcsak a hódításhoz, de utána a meghódított területek uralásához is! Én habozás nélkül elhiszem Csillagfény minden szavát! Kemény, erős akaratú királynő lesz, aki mellett nem sok szavunk lehet, de úgy vélem ettől eltekintve jól járunk majd, a gazdagságunk ugyanis hihetetlen lesz néhány éven belül!

—Én pedig amondó vagyok – szolt Híagyú főpap – hogy minden hithű, istenfélő ember alapvető kötelessége, hogy most Csillagfény ellen forduljon, most, amíg nem késő!

—De hiszen máris késő! Még ha akarnám se merészném, mert aki egy mozdulatával képes világosságot csinálni, azt nem lehet legyőznünk! - ellenkezett Muszkli.

—De lehet! Isten majd megsegít minket!

—Ha Isten annyira segítőkész volna, nem engedte volna, hogy a szökőár elmossa nemességünk nagyrésztét!

—Hallgass Muszkli, látom már te is teljesen hitetlen lettél, különben is gyanús vagy nekem: miért épp téged nevezett ki a boszorkány nádorrá?! És mit tárgyaltál annyi sokat vele most is?!

—Az az én dolgom, s nem ajánlom hogy így beszélj velem!

—Úgy beszélek ahogy akarok, mert én Isten embere vagyok, számból az ő szava szól! S ennek okából felszólítok most minden országnagyot, hogy ragadjunk kardot, szólítsá-

tok fegyverbe csatlósaitokat is, és most amikor nem kell ostromot sem végeznünk, mert itt vagyunk Csillagfény tanyáján, a viperabarlangban, most hányjuk kardélre őt, és erkölcstelen, istentagadó követőit! Hadd halljam, ki támogat engem?!

Muszkli látta hogy ez bizony komoly dolog! Most aztán biztos hogy összevész vagy Csillagfénnel, vagy a papsággal. Döntenie kell, melyik oldalra álljon.

Rövidke fontolgatás sem kellett azonban neki ahhoz, hogy eldöntse: neki magasan többet ér Csillagfény jóindulata, mint a papságé! Csillagfény hatalmát látva és a lány jellemét megismerve még abban is kételkedett, hogy egyáltalán lesz olyan hogy egyház, néhány év múlva! Különben is: Csillagfény még arról is tudott, hogy az ő fia a sárkányhoz járogat rendszeresen! Nem lehet olyan ostoba ez a Csillagfény, hogy arról se tudjon, mi történik itt a saját telepe legközelebbi közepén! Vagy ha nem is tud róla, de fel kellett készülnön legalább arra, mi történik, ha a vendégei ellene támadnak!

Előrelépett és így szólt:

—Megfogadom a tanácsodat főpap, és kardot rántok! - azzal kihussant a kardja a hüvelyéből. —De nem Csillagfény ellen, hanem az ő védelmében rántottam kardot! - azzal keze meglendült, és egyetlen mozdulattal lefejezte a főpapot. —Így ni! - azzal a nemesekhez fordult: —Ti pedig most azonnal verjétek bilincsbe Parlag atyát, mert ő is Csillagfény ellen szónokolt!

—Szentségtörés! Te felszentelt személyt öltél! - kiáltotta egy Szarcsimbók nevű nemes.

—Ezt bízd rám és istenre! Te most azonnal menj oda Parlaghoz, és bilincselj meg!

—Mi jögon parancsolgatsz nekem, te kutya?!

—Azon a jögon, hogy én vagyok a nádor! Teljesítsd a parancsomat!

—Előbb hánylak kardélre! - ugrott felé Szarcsimbók.

Igen ám, de a mellette álló nemes elgáncsolta.

—Igaza van Muszklinak, az én királynőm Csillagfény!

—Te is hitetlen vagy! - kiáltotta egy Húgyszag nevű nemes, és Parlag mellé állt, kivont karddal, készen rá, hogy megvédelmezze a papot. Szarcsimbók is felpattant, és melléjük állt.

Mások azonban nem.

—Nemesurak, megparancsolom Csillagfény királynő nevében, hogy fogjátok el a lázadókat! - kiáltotta Muszkli.

—Arra nincs szükség! - hallatszott egy hang az ajtóban.

Odanéztek, s hát Csillagfényt látták ott! Egy furcsa vastárgyat hozott a kezében.

—Ugyanis - válaszolt a ki nem mondott kérdésre - beengedtek a szolgák, mert tudták hogy én vagyok a királynő! Mást lehet hogy nem engedtek volna be, de engem, a királynőt?! És ne is fáradjatok azzal, hogy elmondjátok hogy mi történt itt, ugyanis tudok mindenről. Minden szavakat hallottam, néhány varázseszközöm segítségével, amiknek az a neve hogy mikrofon, illetve rádióvevő! Ez a kis készülék - mutatott a füle melletti dobozkára - minden egyes szót közölt velem, amit idebent akármelyiktek is mondott!

Ezután ránézett Parlagra, Szarcsimbókra és Húgyszagra.

—Árulókra semmi szükség! - s ezután rémületes varázslat történt: iszonyú dörrenések hangzottak, rövid tűznyelvek ugrottak elő a Csillagfény melle előtt tartott vastárgyból, s bár e tűznyelvek nem értek Parlagék közelébe, de azok testében számtalan lyuk keletkezett, amikből ömlött a vér. Mire lezuhantak a földre, már mind halottak voltak.

—Így ni! Látjátok, mire képes az én géppisztoly nevű varázsfegyverem?! Na tehát, ezeknek az árulóknak a birtokait természetesen elkobzom, mind engem illet. Muszkli ellenben helyesen cselekedett, vegye úgy, hogy megdicsértem! És most beszélgessek to-

vább ha akarjátok, de ha lehet ne lázadásról, mert nincs kedvem többet gyilkolni, úgyis kevesen vagytok! - azzal Csillagfény megfordult és elment.

Igen ám, de alig lépett ki a házból Csillagfény, máris elkerekedett szemmel bámult fel a magas égbe: odafent ugyanis egy rémületes jelenség mozgott, ami ugyancsak elkápráztatta! Kissé hasonlított a sárkány űrhajójához, de nem volt akkora, olyan magas sem, egyáltalán, inkább hosszúkás volt mint kör keresztmetszetű.

S ez a valami épp lefelé ereszkedett. Csillagfény úgy látta, ha nem változtat az irányán, a telepén kívül ér földet, de attól igazán nem messze!

Amit Csillagfény látott, nem más volt, mint a Hatos Ördögfióka nevű űrfelderítő egység, amit Mennyváros lakói küldtek e bolygó tanulmányozására, hogy alkalmas-e a számukra, nőfrissítés céljából.

Csillagfény természetesen nem rendelkezett messzemenő ismeretekkel a világűr értelmes fajait illetően! Tulajdonképpen egyáltalán semmiféle ismerete nem volt e téren. Annyit tudott természetesen, hogy a Világ telis-tele van értelmes lények által lakott bolygókkal, ezek némelyikén nagyon fura lények élnek, a bolygók elsőprő többségének lakói azonban kifejezetten emberek. Ennyit tudott, tudniillik a sárkány információs bázisából. Nemigen fordított azonban időt rá, hogy az exobiológiát és a kozmikus történelmet tanulmányozza, mert ő hatalmat akart magának, minél több hatalmat, s e hatalom forrásának a technikai fölényt tartotta. Azt akarta megszerezni. Ehhez pedig műszaki ismeretek kellettek, főleg a fizika, mechanika és kémia alapos ismerete, később az elektronikaé is... és tudta, ha akarná sem lenne képes az ő élete alatt úgy fejleszteni a technikát, hogy űrhajót építsen. Ő a maga bolygóján akart úrnő lenni.

Igen ám, de Csillagfény bizalmatlan is volt! A legkevésbé sem hitt olyasmiben, hogy egy, a világűrből érkező népség okvetlenül barátságos kell legyen. Még akkor sem ha emberek, hát még ha nem azok! Végére is ő egyelőre csak egyetlen űrlénnyel találkozott, tudniillik a sárkánnyal, s még az is fel akarta falni eleinte! Később, igaz, jól alakult a kapcsolatuk, de igazán nem sokon múlt hogy haszna lett e kozmikus látogatásból, és nem pecsenyeként végezte! Miért is higgye, hogy most is jól alakul minden?! Sőt, Csillagfény középkori környezetben nevelődött, és nagyon megtanulta, hogy mindig az erősebbnek van igaza, s a gyengébb nem sok jót várhat az erősebbtől! Márpedig aki el tud jutni más bolygókra, az erősebb mint ő Csillagfény, egyszerűen mert ő és népe erre még nem képes!

Alig pillantotta tehát meg az űrkompot, máris megnyomott valamit a fejpánton amit viselt, s beleüvöltötte a mikrofonba:

—Általános riadó! Nullás szintű harckészültség!

Csillagfény már régóta alaposan felkészült telepe védelmére. Mindent alaposan eltervezett. A nullás volt a legmagasabb fokú vészriadó. Soha nem hitte hogy erre valaha is sor kerül, pláne nem úgy, hogy rögvest ezt rendeli el. Egy űrbeli látogatóval szemben azonban mit sem akart kockáztatni, sőt, mert okos lány volt, minden ízében remegett, mert tudta, hogy még így is elenyészőek az esélyei! Igazság szerint most nagyon sajnálta hogy nem vallásos, mert szeretett volna imádkozni, hogy a találkozás barátságos legyen.

Hamar kiderült azonban, hogy a látogatók nem barátságosak! Az űrkomp ugyanis alig szállt le, máris vakítóan villant valami, és Csillagfény vastag vaskerítése egyszerűen elpárolgott egy jó húsz méteres szakaszon! A megmaradt kerítésrész szélei előbb fehéren, majd vörösen izzottak. S a kerítés megsemmisítéséhez használt energialöket

oly erős volt, hogy jódarabon tovább terjedt még, és megsemmisítette annak a háznak az egyharmadát is, ahol a Csillagfényhez jött nemesek tanácskoztak; két nemes is meghalt ekkor, mert a lángba borult részben tartózkodtak épp. A többiek először el sem tudták képzelni mi történt; kirohantak; azt hallották hogy mindenütt a telepen szirénák üvöltenek. Látták hogy sok ember özönlik errefelé Csillagfény telepéről, a kerítés egy darabja megsemmisült, odakint egy toronymagas akármilyen terpeszkedik, ebből sötétruhas emberalakok ugrálnak ki, öltözőik természetesen szkafander volt, de ezt a nemesek nem tudták, ám nem ijedtek meg az öltözőktől, mert simán páncélruhának nézték, annyira hasonlított e szkafander a lovagi páncélhoz. A támadók fegyvere azonban nem kard volt, hanem lézerpisztoly. És habozás nélkül tüzeltek is e fényíjakkal mindenkire aki csak mozgott – feltéve hogy az illető férfi volt és nem nő! Emiatt nem lőtték le Csillagfényt sem, holott fedezék nélkül állt nem is messze tőlük.

Csillagfény nem akarta pusztulni hagyni a telepét! Kezébe felugatott a géppisztoly, és számlálatlanul szórta a golyókat az ellenségre. Ám semmit nem ért el ezzel, azok páncélszkafanderje ugyancsak ellenálló volt az efféle behatásokkal szemben. Éppígy Csillagfény emberei is hiába lőtték az ellenséget, annyit ért ez mintha csúlis kölykök kavicsokkal dobálták volna őket! A Hatos Ördögfióka legénysége ellenben a lehető legkényelmesebben jöhetett előre, mehetett amerre csak akart, és olyan nyugodtan célozhatta be Csillagfény embereit, mintha csak hadgyakorlaton lettek volna. Csillagfény szemét könnyek borították be, amint nem is egy kedvelt emberének pusztulását látta.

Rögvest megértette, hogy az eddigi taktikájuk mit sem ér.

—Visszavonulás! Négyes akció tíz másodpercen belül! Ismétlem: négyes akció tíz másodperc múlva! - kiabálta a mikrofonba, remélve hogy meghallják akiknek szánta. Holott természetesen cseppet sem lehetett ott minden embere fülében a fülhallgató. A támadás olyan váratlanul jött, hogy egyszerűen nem készülhettek fel rá kellően.

Csillagfény mindenesetre nem tehetett mást, menekült maga is, tehát hátrafutott, s amikor úgy vélte letelt a tíz másodperc, visszanézett az úrkomp felé. Abból már legalább hetven ember szállt ki, és csatárláncban közeledtek feléje, s a telep belseje felé.

Most Csillagfény benyúlt a zsebébe, kiemelt onnan egy néhány gombos szerkezetet, néhány mozdulattal felnyitotta annak védőlapját, s bizonyos sorrendben megnyomkodta a gombokat. S erre a nemesurak ámuló szeme előtt bámulatos csoda történt: a Csillagfény felé közeledő ellenség előtt és közvetlenül alattuk is hirtelen levegőbe repült a föld, a kövek, a homok, minden!

Hát igen! Igaza volt Muszkli úrnak amikor úgy gondolta, Csillagfény bizonyára felkészült a telepe védelmére!

Erre természetesen nem gondoltak a Hatos Ördögfióka emberei. Fel voltak készülve rá, hogy különböző fegyverek ellen védekezzenek, s nem féltek a géppisztolytól sem. Egészen más volt azonban a helyzet az aknákkal kapcsolatban! Egy akna robbanóereje messze sokkal nagyobb, mint egy pisztolygolyó becsapódása! Soha életükben nem gondoltak arra, hogy elaknásított terepre tévedhetnek! Hiszen még ha holmi csatamezőn lettek volna, vagy egy ország határán... de ők, Csillagfény telepét felülről megnézegetve, ezt valami kezdetleges ipari övezetnek nézték, s ilyen helyen nem szoktak aknák lenni!

Hát itt voltak. A rohamozók első csapatát miszlikbe szaggatta a temérdek robbanóanyag, csak ketten maradtak életben akik legelől jártak már, a legközelebb Csillagfényhez. Ellenben sajnos az úrkompból újabb támadók özönlöttek elő, akik ellen már nem volt robbanóanyaga a talajba rejtve Csillagfénynek!

—Mentsük meg a királynőt! - kiáltotta az egyik nemes, mert végre a nemesurak is megértették, hogy valami nagyon erős ellenség támadja Csillagfényt. Ám erre azonnal

így vágott vissza neki egy másik nemes, aki a Takonykóc névre hallgatott:

—Nem! Ezek ellen nem harcolhatunk! Ezek Isten angyalai, és azért jöttek, hogy boszszút álljanak az eretnek és boszorkány Csillagfényen, amiért papot ölt!

—Hülye! - kiáltotta Muszkli. —Ezek nem angyalok, mert angyalokat nem lehet elpusztítani, holott most sokuk szétszakadt Csillagfény varázslatától, láthattad te is!

—Ez nem számít, az Úr majd feltámasztja őket! Nekünk nem Csillagfényt kell védeni, hanem csak annyit tehetünk, hogy segítünk az angyaloknak elfogni ezt a gyalázatos fehérnépet!

—Nyughass te, mert ha odamész, téged is megölnék!

—Én nem odamegyek, hanem Csillagfényhez, és elfogom, akkor nem haragszik meg rám az Isten!

—Itt maradsz! - kiáltotta Muszkli, és megragadta a karját.

—Engedj el te alávaló, te is elkárhozol, mert megöltél egy papot! - kiáltotta Takonykóc, és állonvágta Muszklit. Ám Muszkli erős volt, ezt fel se vette, ellenben kardmarkolatával úgy csapta fejbe, hogy a másik összeesett egy hang nélkül.

—Nemesurak, most nagy szolgálatot tehetünk a királynőnek! - mondta aztán.

—Mit is tehetnénk, ezek ellen Csillagfény varázslata is alig ér valamit! - kételkedett egy idősebb nemesúr.

—Amint kilépünk innen a ház romjai közül, nekünk végünk! - mondta egy másik is.

—Figyeljetek! - szólt Muszkli. —Tudjátok, hogy a páncélok nem mindenütt ugyanolyan erősek! Le merem fogadni, hogy ott, ahol hajlania kell, sokkal gyengébb mint másutt! Tehát váratlanul kell rájuk támadni, és az ilyen helyeket célozzátok a kardotokkal, a könyököt, csuklót, vállat, s főleg a nyakat! Figyeljetek csak, mindjárt megmutatom! - azzal a fejét kidugta egy pillanatra és körbenézett. Két ellenséges katona épp arra jött. Erre Muszkli bátran kiugrott, a kardjával csapott jobbra, csapott balra, s pillanatok alatt lemetszette mindkét feketepáncélos férfi pisztolyt markoló csuklóit.

—Ez az! Látjátok?! Megy ez! Nem legyőzhetetlenek! Csak jól kell céloznotok! - kiáltotta, és visszaugrott a fedezékbe. De nem felejtette el magával vinni diadaljelvényként a két levágott csuklót sem, bennük a lézerpisztolyokkal.

—Tehát így csináljátok! Én megyek a királynőt védeni! - utasította őket, azzal már futott is arra, amerre az előbb Csillagfényt látta eltűnni. Útközben néha vissza-visszanézett, nem üldözik-e. Egy alkalommal látott is valakit aki követte, sőt, egy lézersugár épp mellette égette át az egyik épület falát. Erre Muszkli gyorsan lebukott a földre, s bebújt egy esővízgyűjtő hordó mögé. Óvatosan kikukucsált.

A feketepáncélos alak nemsokára megjelent a környéken, s lassan mozogva közeledett. Mindent alaposan igyekezett szemügyre venni, s úgy mozgott hogy távol tartsa magát a tereptárgyaktól, hogy Muszkli váratlanul rá ne ugorhasson.

Igen ám, de Muszkli sem volt hülye! Nem ok nélkül hozta el magával a két levágott csuklót! Óvatosan kifesztegette a halott markokból a pisztolyokat, megjegyezve azt is, miként fogták e tárgyakat az ujjak, majd ő is kézbe fogta ezeket, egyet a bal, egyet a jobb markába. Na és nem sokat kellett gondolkoznia rajta, miként kell ezeket használni, annyira egyértelmű volt, hogy más nem tehet ezekkel, mint hogy megnyomja az elsütőbillentyűt – hát meg is nyomta! A következő pillanatban máris vakító lánggal égett üldözője mögött az egyik raktárépület oldala. Az megpördült, hogy szembe kerüljön Muszklival, de Muszkli gyorsabb volt, s a következő lövés már a feketeruhás szka-fanderét égette át. Lézer ellen az bizony nem védett sokat!

Muszkli takarékos ember volt. Odalépett mellé, és elvette a halott lézerpisztolyát is. Nagyon megtetszett neki e fegyver.

—Jó ám ha van ilyesmim! - gondolta vigyorogva, s mert csak két keze volt, e harmadikat már zsebre dugta.

Indult tovább, hogy megkeresse a királynőt.

—Nem is rossz, hogy módomban áll megmenteni! - gondolta. —Ezzel örökre lekötölem öfelségét! De azért furcsa: mindigis tudtam, hogy bátor vagyok, de hogy a többi nemes ilyen beszari legyen! Hiszen ez sem más mint ellenség, most is csak annyi történik mint már sokszor életemben, hogy túlerőben levő ellenség ellen harcolok! De a többiek gyávák, fosnak a félelemtől, pedig ezek a támadók szemernyivel sem veszélyesebbek, mint más ellenség, akinek íja-nyila van, és remekül céloz, és gyorsan lő! Nekem ugyan tökmindegy hogy fényíjjal találjak el, vagy igazi fanyílvevő fúrja át a mellemet! Mindegyikbe belehalok, s bármelyikbe is csak egyszer halhatok bele! Az meg hogy páncélban vannak, nem számít, mert más ellenség is lehet páncélban! De uramatyám, hogy fosnak a többiek! Én azonban nem! Csak leljem meg a királynőt!

Csillagfény eközben menekült két üldözője elől. És neki az jutott az eszébe, hogy már ezeregy alkalommal lelőhették volna – hogy mégsem tették, annak egyedül az lehet a magyarázata, hogy élve akarják elfogni!

Futott ahogy bírt, de nem sok előnyre tehetett szert, mert üldözői is gyorsak voltak. Végül aztán Csillagfény beszorult telepe egy félreeső sarkába, ahol gyakorlatilag semmi más nem volt, csak a nagy víztorony. Mit tehetett mást, elkezdett felfelé mászni a vaslétrán!

A két üldöző szikrányit sem habozott, rögvést követték! Csillagfény egyre feljebb mászott, de másztak azok is, sorban, egymás után!

Még félig sem mászott fel Csillagfény, máris számot vetett azzal, hogy nem lesz ez így jó! Addig mászhat, míg teljesen felér, de onnan tovább ugyan hová menjen?!

Kidugta a fejét a vaslépcső védőkorlátja mögül, és körbenézett, ugyan mit tehetne! S végül kétségbeesett döntésre szánta el magát. Átmászott a korláton, vett egy mély lélegzetet, s olyan messzire ugrott, amilyen messze csak bírt.

Terve sikerült, a folyóba zuhant. Nem a közepébe, sőt, inkább a szélébe, de ez is elég volt ahhoz, hogy ne törje össze magát. Az ugrás lendületétől majdnem a folyófenéig merült, majd felbukott onnan. Szeméből kidörgölte a vizet, s hátranézve látta, hogy ellenségei még most is a víztorony létráján vannak, bár már lefelé másznak.

—Most megvagytok, piszkok! - gondolta Csillagfény, azzal előhalászta zsebéből készülékét, amit bölcs előrelátással vízhatlannak tervezett, s beütötte a megfelelő kódszámot. Abban a pillanatban a levegőbe repült a víztorony is, mind a sok-sok tonna vízzel!

A rengeteg víz mindenfelé szétterült, de már a leomló vasdarabok is szétlapították a két feketeruhásat.

Hát igen: Csillagfény szentül megfogadta, hogy vagy ő győz, vagy pusztuljon minden! Igaz, nem ürellenségre számított, de akkor is tény ami tény: telepén minden egyes épület és gép alá volt aknázva! És az önmegsemmisítés kódját kizárólag ő, Csillagfény ismerte!

Mindenesetre Csillagfény sem volt kevesebb ésszel megáldva mint Muszkli herceg, így most kifelé tempózott a vízből, hogy megkeresse a két üldöző csodafegyvereit. Ám alig ért oda, lézerefény csapott a földbe közvetlenül maga mellett. Riadtan perdült meg, s egy harmadik ellenséget pillantott meg. Az Csillagfény mellkasára emelte a fegyvert, míg másik kezével intett neki, hogy jöjjön a közelébe. Csillagfény lassan, nagyon lassan lépve engedelmeskedett neki, s közben azon törte a fejét, mitévő is legyen most!

Soká nem kellett gondolkodnia. Mert most a feketeruhás mögött, egy bokor mögül kiugrott Muszkli herceg. A zajra a feketepáncélos alak meg akart fordulni, de épp csak elkezdhette a fordulást, a herceg kardja máris villant, és egyetlen suhintással lemet-szette annak fejét szkakanderostul-mindenestül.

Hiába, a kardforgatáshoz alaposan értett a herceg, de meg jó kardja is volt ám neki, hála éppen Csillagfénynek!

—Huh... igazán a legjobbkor jöttél! - mosolygott rá a királynő. Azzal eltette magának a halott férfi fegyverét, de a másik két lézerpisztolyt is, a víztorony által agyonlapította-két. Muszkli ezellen bölcsen nem tiltakozott, különben meg neki is volt három; most már tehát ugyanannyi fegyverük volt.

Az hogy hatékony fegyverekhez jutott, alapvetően megváltoztatta Csillagfény terveit. —Gyere királynő, meneküljünk! - intett neki Muszkli, és már futott is; útirányán lát-szott hogy az a szándéka, hogy átússza a folyót. Ez annyiból nem is volt ostobaság, hogy annak túlpartján nem volt ellenség.

—Nem! Megállj! - kiáltotta Csillagfény. —Már nekem is vannak fegyvereim, s amint látom te is szereztél ilyen izéket ezektől, tehát nem lehetünk gyávák, nem hagyhatjuk hogy a szüleimet és barátaimat lemészárolják! Ha te gyáva vagy, menj amerre akarsz, de én visszamegyek, és segítek nekik! - azzal kezébe fogta a pisztolyt, és megindult vissza, a telep belseje felé.

—Örült! Ők sokkal többen vannak! - kiáltotta Muszkli.

—Soha nem mondtam hogy normális vagyok! - kiáltotta vissza Csillagfény, azzal ment tovább, meg sem állva.

Muszkli kis ideig topogott, mert ezt már igazán túl nagy vakmerőségnek tartotta; végül azonban csak-csak rászánta magát hogy királynője után megy. És végtelen szeren-csájukra mindaddig nem is találtak ellenséget, míg vissza nem értek egészen Csillag-fény házikójához. Odabentről azonban sikoltozás hallatszott, s ráadásul épp Csillag-fény édesanyja, Reménység kiáltozott!

Csillagfény azonnal berohant oda, s azt látta hogy egy feketepáncélos alak javában a földre szorítja édesanyját, és megerőszakolni igyekszik! Már emelte is a pisztolyát, de aztán mégsem lőtt, mert félt hogy a lövésével anyjában is kárt tesz. De nem is kellett lőnie, mert berontott oda Muszkli is, és a herceg nemcsak a pisztolyát, de a kardját sem használta: ellenben akkora erővel rúgta seggbe az idegent, hogy annak teste meg-lódult, lerepült Reménységről, fejjel a falnak, de akkorát nyekkent ám rajta, hogy rö-gvest a nyaka tört ki! Ez jól látszott, mert úgy félrefittyedt a feje.

—Huh! Ezzel is megvolnánk! - húzta ki magát elégedetten a herceg. —Akkor hát...

De mondanivalóját nem fejezhette be. Mert most újabb szereplő rontott be a helyi-ségbe, és ez is fekete páncélban volt, épp csak a sisakját nem húzta fel. Ez az illető mégsem volt Mennyváros lakói közül való: ő volt ugyanis Takonykóc!

És Takonykóc buzogányt tartott a kezében, s ezzel akkorát csapott Muszkli fejére, hogy a nemesúr rögvest összerogyott.

—Nesze neked! Megérdemelted, te is leütöttél! - azzal Csillagfény felé fordult. Csillag-fény már emelte is a lézerpisztolyt, de Takonykóc gyorsabb volt, elkapta Csillagfény kezét, és megcsavarta azt. Csillagfény kezéből kiesett a fegyver és feljajdult.

—Így ni királynő! Tudd meg, hogy én az angyalokkal vagyok! Ezt a ruhát is egy elesett angyalról húztam le! A helyébe léptem! A Mennyben is enyém lesz biztos emiatt az ő helye! - és merően nézte Csillagfényt, szeme örületben égett. —Majd én megmutatom neked, miként kell tisztességesen élni! És halni!

Reménység leánya segítségére akart sietni, de Takonykóc akkorát ütött az anyuka

állára, hogy a nő szédelegve hanyatlott az ágyra.

—Ügysem győzhettek le! - kiabálta Takonykóc. —Az angyalokat lehetetlen legyőzni! Most jól megduglak, Csillagfény, az való neked, amilyen erkölcstelen törvényeket akarsz bevezetni, tehát te is erkölcstelen vagy, erkölcstelenekkel pedig ezt igenis szabad tenni, tehát megduglak te szégyentelen fehérnép, aztán...

Ám hogy mit tervezett Takonykóc arra az „aztán”-ra, azt már soha senki sem tudta meg. Mert most bámulatos csoda történt!

Alig mondta ki a férfi a „fehérnép” szót, az ágy szélére helyezett, falnak támasztott baba, amit korábban Muszkli úr hozott Csillagfénynek, megmozdult! Felemelte a fejét, pillantása Takonykócra fókuszálódott, majd mintha csak emberi sárkány lenne, szája kinyílt, azaz nem is a szája csupán ajkai közt támadt egy parányi hézag, ám e résből vékony lézersugár tört ki, és lyukat égetett Takonykóc fejébe. A férfi természetesen egy hang nélkül összerogyott.

A baba ezután felállt, odalépett Csillagfényhez, fél kezével könnyedén leemelte róla a hullát, a tetemet oldalra lóditotta, majd fölöttébb gyengéden feltámogatta az igazán ijedt és még mit sem értő Csillagfényt, s megszólalt:

—Babajaga aktiváció százszázalékos. Várom az utasításokat, miként szolgálhatom legjobban a fehér nép érdekeit! Harci kapacitásom 100%-ig ép, hiba van ellenben a barát-ellenség felismerő rendszerben, az ellenség optikai azonosítását szolgáló receptorok ugyanis tönkrementek! Közvetlen parancsot kérek az ellenség azonosítására!

Na már most, Csillagfényt a legmélyebb rémület kerítette hatalmába, amikor azt látta, hogy amit ő az ősök babájának hitt, az egyszercsak életre kel! Egy pillanatig nagyonis határozottan hinni kezdett a kísértetekben, szellemekben, hasonlókban. Pláne hogy ez a baba még beszél is!

De ez valóban csak egy pillanatig tartott nála. Okos nő volt ő! S mert tudta hogy ez a valami évezredekig a föld alatt lapult, s ezt Csillagfény véleménye szerint egyetlen élő-lény sem élhette túl, ez jutott az eszébe:

—Ez a valami nem lehet élő. De szellem sem, mert akkor amint kihozta onnan őt Muszkli, azonnal pusztítani kezdett volna! Ez valami ember alakú gép lesz!

Amit Babajaga mondott neki, abból nem sokat értett. Nem sokat, de valamit azért mégis! A nyelv Babajaga elkészítése óta jelentősen megváltozott – de azért mégsem változott meg minden szó, s ami változott, az sem mind változott annyira, hogy rá ne lehetett volna ismerni. Úgy első hallásra Babajaga beszédéből Csillagfény ennyit értett:

—...száz ...utasítás ...szolgál ...fehér nép ... harci ...száz ...hiba van ...barát ...parancsot!

Igen, a megértett szavak közt volt az is, hogy „fehér nép”. És nagy szerencse volt ez, mert ez azt jelentette, hogy Csillagfény nyelvéből Babajaga is megértette e két szót! S így amikor Takonykóc kimondta azt, hogy „fehérnép”, akkor az ezt halló Babajaga aktiválási folyamata végre befejeződött! Sőt, azonnal harckészültségi fokba csapott át. Mert Takonykóc hangsúlyának analizálásából megértette, hogy a „fehérnép” kifejezést a férfi nem önmagára, hanem Csillagfényre értette. Na már most, Babajaga dolga az volt, hogy a fehér népet védje! Tehát ha Csillagfény a fehér népbe tartozik, akkor aki őt támadja, ellenség! Az ellenség megsemmisítendő!

Tehát Babajaga megsemmisítette az ellenséget. S mert egyedül Csillagfény volt az, akiről biztosan tudta, hogy a fehér nép tagja, hozzá fordult további utasításokért.

Abból amit megértett, Csillagfény azt a következtetést vonta le, hogy ez az ősök által készített valami azért lett megcsinálva, hogy a fehérnépet, tehát a nőket szolgálja, s most parancsot, utasítást kér tőle, hogy ezt miként tegye!

Csillagfény nem habozott. Megfogta a kezével Takonykóc páncélruháját, s így szólt:
—Ölj meg mindenkit, akin ilyen ruha van! Az mind ellenség!

Természetesen Babajaga sem értette Csillagfény minden szavát. Csak ennyit értett meg belőle:

—...ruha...

Hát ez nem valami sok! Igen ám, csak hogy Babajaga egy elképesztően hatalmas kapacitású komputeraggal rendelkezett, ráadásul öntanuló programmal. Annyi első pillanattól kezdve világos volt a számára, hogy javában egy harci cselekmény közepébe pottyant. Na már most, Csillagfény, aki fehérnép, a ruhára mutat, közvetlenül azután, hogy parancsot kért tőle. Logikus, hogy az ellenség azonosítására szolgáló attributumokra hívja fel a figyelmet, pláne mert ő Babajaga épp erre kérte!

Egyszerű tehát a dolga: olyan egyedeket kell keresnie, akik efféle ruhában vannak! Máris kirohant a szobából, de olyan gyorsan, hogy Csillagfény csak nézett ámultan.

Mindenesetre nem ment utána. Annál sokkal jobban félt, és különben is volt dolga: anyját és Muszkli-t élesztgette. Szerencsére egyikük sem halt meg. Amikor édesanyja már kellően magához tért, adott Reménységnek is egy lézerfegyvert, és elmagyarázta, miként kell használnia azt. És vártak hogy mikor tör be hozzájuk valami ellenség, de ellenség nem jött! Ellenben jó egy óra múlva megérkezett Babajaga. Majdnem lelőtték, de még időben észrevették hogy nem valami fekete ruhás ellenség érkezik, hanem egy meztelen nő. Az pedig csak az idegen nő lehet!

Mert Csillagfény nem igazán tudott gépként gondolni Babajagára. Túlságosan emberszerű volt! Tudta persze hogy gép, nem lehet más, de akkor is emberként gondolt rá. Mert Babajaga annyira szép nőnek festett, hogy Csillagfény néha irigykedve gondolt a külsejére, mármint Babajaga külsejére, mert szeretett volna úgy kinézni, holott ő is örjítően csinos volt.

Babajaga tehát megérkezett, s így szólt:

—Amennyire megítélhetem, minden ellenséget likvidáltam, úgy a szabadban mint a repülőeszköz belsejében!

Ebből éppenséggel semmit sem értett Csillagfény, egy szót sem, de ez nem törte le, mert úgy gondolta, ha lenne még élő ürellenség, váratlan megmentője nem tért volna vissza hozzá. Félt azonban, mi lesz ha ez a csodafegyver anyját vagy Muszkli herceget is ellenségnek nézi, ezért magára mutatott.

—Csillagfény. - mutatkozott be. Ezután anyjára mutatott.

—Reménység. Barát.

Végül Muszkli herceget is bemutatatta. És a hercegnél is kimondta a barát-szót, amiről már tudta, hogy érti a gép. És átölelte mindkettőt mosolyogva.

—Reménység, Muszkli, barátok. Értem. - válaszolta Babajaga.

Erre Csillagfény megint magára mutatott, kimondta a saját nevét, majd kérdő arccal mutatott Babajagára.

—Babajaga. - válaszolta erre Babajaga.

Csillagfény nagyot sóhajtott, s intett Babajagának hogy kövesse. Ment ugyanis számbavenni a veszteségeket, de nem mert egyelőre még egyedül mászkálni, hátha találkozik még egy-egy bújkaló ellenséggel.

* * *

A veszteségek bizony nagyok voltak! Csillagfény embereinek bő egyharmada odaveszett, s a túlélők közül is sok volt a sebesült. A Csillagfénynek hűséget esküdött urak-

nak is meghalt mintegy a fele. A többiek ellenben igazán büszkék voltak magukra, mert mindegyikük megölt legalább egy „fekete ördögöt”, ahogy elnevezték a támadókat, és eképp lézerpisztolyokra is szert tettek, amiért nagyon odavoltak, jobban szerették mintha bármiféle csodakard is lett volna! És pontosan lehetett tudni, hogy kivel végzett Babajaga, és kivel mások, mert Babajaga valamennyi áldozatával úgy végzett hogy vagy lelézerezte, vagy egyszerűen a fizikai erejét használta ehhez. Mert ereje bámulatos volt: ahogy ment a telepen és nézte Babajaga munkáját, Csillagfény egészen elszörnyedt! Ez a „nő”, aki semmi esetre sem nézett ki erősebbnek mint ő maga, ez például úgy végzett az egyik idegennel, hogy egyszerűen leszakította annak a fejét! Egy másiknak iszonyú rés tátongott a mellkasán, mely a hátán is folytatódott, s amikor kíváncsián megnézegette ezt, érdeklődő arckifejezésének okát megértette Babajaga, és mutatta, hogy egyszerűen alaposan mellbe öklözte a férfit, s a karja így annak a hátán bukkant ki!

A géppisztoly lövedékét elviselte a páncélruha. Babajaga öklét már nem.

Kisvártatva édesanyja is hozzácsatlakozott, és a fejét csóválta. Végül így szólt Csillagfényhez:

—Vigyázz lányom, légy óvatos! Létezik egy ősrégi mese, miszerint él az erdőben egy Baba Jaga nevű boszorkány, aki gyermekeket eszik!

—Én nem hallottam soha erről a meséről.

—Mert nem mondtam neked. Nem akartalak ilyen szörnyűségekkel rémisztgetni. De a mese való, sokan ismerik, ha nekem nem hiszel kérdezz meg róla mást! És ennek a nőnek is Babajaga a neve, és erdőben talált rá Muszkli herceg!

—Egy barlangban.

—De a barlang is erdőben volt.

—Egyelőre Babajaga csak segített nekünk.

—És ha fellázad?

—Akkor végünk. De ha nem segít, akkor is végünk. Attól tartok ugyanis anyám, onnan ahonnan ezek a támadók jöttek, jöhetnek még mások is! - azzal visszafordult, hogy megkeresse Babajagát. De nem találta. Végül azt mondták neki emberei, hogy a csodanő, aki még most is teljes pucérságba volt öltözve, az idegenek repülő járművébe ment. Erre belépett oda Csillagfény is.

Érdekes helyzetben találta ott Babajagát! A „nő” a műszerpult előtt állt, de bal tenyeréről félre volt húzódva a bőr, előtűnt odabent a csontot helyettesítő fém, de ennél is furcsább volt, hogy sok-sok apró tűske nyúlik ki onnan a tenyérből merőlegesen, és ezek az idegenek műszerpultjának különböző réseibe csatlakoznak! Ezen kívül Babajaga semmit sem csinált csak állt ott nyugodtan.

—Mit csinálsz?

Ám a kérdést úgy látszik nem értette Babajaga. Ellenben most megfordult, merően ránézett Csillagfényre, de úgy, hogy a lány már-már megrémült, holott Babajaga nem művelt semmi szörnyűt! Épp csak megfogott egy furcsa sisakot, ami az idegen űrhajó műszerpultján árválkodott, és Csillagfény felé nyújtotta azt. Csillagfény átvette, bár némileg idegesen.

—Mit kezdjek én ezzel?! - kérdezte.

Hogy kérdését Babajaga értette-e, nem tudható, ellenben szavakkal nem is válaszolt neki, csak intett a jobb kezével Csillagfény feje felé.

—Vegyem fel? - kérdezte Csillagfény.

Babajaga megint intett neki ugyanúgy. Erre Csillagfény vállat vont.

—Az ördögbe is, csak meg kell bíznom valakiben... és ugyan mi bajom is lehetne ettől?!

Ha ártani akarna, letéphetné az én fejemet is! - és a fejére helyezte a sisakot.
Abban a pillanatban eldőlt a földön mint egy zsák.

* * *

Amikor Csillagfény magához tért, iszonyúan fájt a feje, de annyira, hogy szinte ordítani lett volna kedve! Ellenben saját szobájában feküdt, saját ágyán, nem az űrhajóban, s a fura sisak sem volt a fején. Mellette ült majdnem minden barátja, és Babajaga is. Sőt, még Muszkli herceg is itt volt, habár ő hivatalosan nem is számított Csillagfény bizalmasai közé, úgy látszik azonban az utóbbi órákban neki tett szolgálatai miatt édesanyja megengedte a „nádor úrnak” hogy itt legyen.

—Mi történt velem?! - kérdezte idegesen Csillagfény, és kezével lüktető halántékát tapogatta.

—Nem tudom kislányom, de annyira örülök hogy magadhoz tértél! Beléptél abba a repülő bárkába, és csak jó hat óra múlva bukkantál elő, de akkor sem magadtól, hanem Babajaga hozott ki onnan! - mondta neki édesanyja.

S most megszólalt Babajaga! Szavait azonban senki nem értette Csillagfényen kívül, mert egy teljesen ismeretlen nyelven mondta:

—Ájulásod oka én vagyok, Csillagfény! Az ellenséges repülőeszközben felfedeztem, a számítógép memóriájának elemzése közben, hogy az idegenek hipnopédiás sisakkal rendelkeznek, mely képes egy nyelvet néhány óra alatt megtanítani bárki emberi lénynek! S mert biztonságunk érdekében elsőrendűen fontosnak tartom az akadálytalan kommunikációt kettőnk között, ezért átprogramoztam a sisak mikrokomputerét, hogy az az én nyelvemet is megtaníthassa bárkinek, s amikor jöttél, elértem hogy a fedre rakd a sisakot! Azután aktiváltam annak bevéső-programját. Így most ismered az én nyelvemet, s az idegenekét is, amit különben én is megtanultam. Nem kétlem hogy idegrendszeredet alaposan megviselte e kettős nyelvtanulás, de erre okvetlenül szükség volt! S bár elismerem hogy mint emberi lény és a fehér nép egyetlen általam eddig ismert tagja, a főnököm vagy, de megkérek és javaslom, sőt, felszólítalak rá, hogy mindenki másnál is aki a harcostársunk, érd el, hogy tanulja meg a nyelvemet eképp!

—Miért nem te tanuld meg a mienkét?

—Mert arra nincs tanítóprogram! Azt csak a hagyományos úton tudom megtanulni, amit természetesen meg is teszek, de úgy jóval tovább tart, ám biztonságunk érdekében a jó kommunikációs képesség elsőrendű!

Csillagfény nagyon gyorsan úgy határozott, hogy ő bizony mindenben engedelmeskedik Babajagának, ami a hadi dolgokat illeti! Elfogadja katonai szakértőjének és tanácsadójának! Még ha valóban az erdei Baba Jaga boszorkány lenne, az sem számít, mert akkor is tagadhatatlan, hogy Babajaga mentette meg őket! Ezért pillanatnyi késlekedés nélkül kiadta a parancsot a nyelvtanulásra.

Babajaga ekkor bement az űrkompba, és kihozott onnan százötven nyelvtanító sisakot. Volt odabent e szerkentyűből elég, mert a sátánisták kényelmes népség voltak, szerették ha hamar megtaníthatják a nyelvüket rabnőiknek, mert akkortól lehet parancsolniuk azoknak!

Csillagfény parancsára fel is vették a sisakokat sokan, s másodpercekkel később már Csillagfény telepén majdnem mindenki mély kábaságba esve hevert ott, ahol épp magára helyezte a nyelvtanító készüléket. Csillagfény természetesen ébren maradt, de rajta kívül igazán nem sokan! A nyelvet tanulók közt volt édesanyja is, meg Szépség, Napsugár, Pöröly nagypapa, bizony, még a nagypapi is, aki maga is túlélte az ütköze-

tet, bár egy lézersugár átfúrta a bal lábfejét, s ettől kezdve csak sántikálni tudott. De cseppet sem bántódott, inkább örült és büszke volt, mert szerzett maga is lézerpisztolyt: támadóját ugyanis sikerült megölnie, egyszerűen úgy, hogy erős kovácsmarkaival megragadta, a földhöz teremtette, majd addig csavarta a nyakát, míg ki nem törte azt!

Különben Napsugárnak is volt saját jogán lézerpisztolya: őt addig üldözte egy támadó, míg a lány már nem tudott hova menekülni, ekkor elkapta a lány karját, de Napsugár elég ügyes volt ahhoz, hogy a férfit belökje egy jókora gép belsejébe, két henger közé... és azután be is kapcsolta a gépet!

Márpedig az a gép egy lemezmegmunkáló gép volt. Az volt a dolga, hogy vastag, három centis lemezeket vékony, három milliméteres lemezekké nyújtson...

A támadó e gépből felettébb laposan bukkant ki, néhány méterrel távolabb... de a lézerpisztolya túlélte a lapítást, mert időben kihullott a kezéből, és Napsugár kikotorta azt a gépezet alól.

Sokan tanulták tehát a nyelvet, s ez jó hat óra hosszat tartott mindenkinek, minekutána is mindegyikük hasogató fejfájással ébredt! S a fejfájósok, tehát a nyelvtanulók közt volt a teljes életben maradt nemesség is, holott Csillagfény tulajdonképpen nem is annyira velük akarta kezdeni a nyelvtanítást, akadtak ugyanis még hű emberei, akiknek nem jutott sisak, azaz, csak akkor jutott volna, ha a nemeseknek nem juttat. De mindegyik nemes felháborodottan tiltakozott a gondolat ellen, hogy nem lehet az elsők közt!

—Figyelmeztetek mindenkit – nézett rájuk Csillagfény – hogy aki meg akarja tanulni az ellenség nyelvét, azt halálbüntetés terhe mellett kötelezem rá, hogy adott esetben részt is vegyen az idegenek elleni harcban!

Na de erre megszólalt egy Kotorék nevű ősz nemes, eképp:

—Idefigyelj Csillagfény királynő, tudd meg hogy én ezidáig hű híved voltam, de annyira, hogy bár születésem óta Kotoréknak hívtak, de amint elrendelted, máris választottam magamnak szép nevet, azt, hogy Vasököl! Most azonban azon gondolkodom hogy talán jobb ha mégsem leszel a királynőm, akármilyen boszorkány legyél is! S ezt ki is mondom, hallod-e, mert nem félek tőled, azaz, természetesen félek, de akkor is ki mondom, mert én már csak olyan őszinte ember vagyok!

—Miért beszélsz ilyeneket?

—Mert te meg amolyanakat beszélsz! Hát minek nézel te engem, meg minket többi nemeseket, mi?! Elneveztél bennünket rögvest érkezésünkkel ostobának, már az sem tetszett, de jó, lenyeltem a sértést, végtére úgy is érthettem hogy csak hozzád képest vagyok ostoba, és biztos is hogy nem tudok annyit mint te! Bevallom, olvasni én sem tudok, holott te biztos még azt is! Na de ha tűröm is hogy ostobának nézz, azt semmi esetre sem, hogy *gyávának* nevezz! Hát hogy is képzelsz te olyasmit, hogy kimaradok a harcból, ha az országot, a hazámat veszély fenyegeti?! Kifejezetten megkövetelem, hogy a legislegelső közt lehessen minden harci cselekmény során, vagy bármiben, aminek csak halovány köze is lehet az ellenség legyőzéséhez! Ez a dolgom, ez a sorsom, erre születtem, ez kötelességem, mert ezért vagyok *nemes*!

—Úgy van, úgy van! - zúgták egyöntetűen a többiek.

—Jól van, nekem mindegy, legalább nem a jól ismert, tanult embereim pusztulnak! - gondolta szívtelenül Csillagfény, azzal engedélyezte hogy minden életben maradt nemes is első közt tanulhassa az idegenek nyelvét és Babajaga nyelvét is a sisakkal.

Míg azok tanultak, ő Babajagával beszélgetett. Babajaga ugyanis megkérdezte, van-e valami módszer rá, hogy megállapítsa, kik tagjai a fehér népnek, illetve kik a fehér nép

harcostársai.

Na már most, Csillagfény minden volt csak buta nem! És feltűnt neki, hogy Babajaga állandóan „fehér népet” emleget, nem „fehérnépet”, tehát mintha ő a „fehérek népéről” beszélne, s nem a fehérnépnek nevezett nőkről!

No és hát annyit tudott ő is, hogy akadnak olyan zugai a világnak, ahol csupa fehér vagy épp fekete bőrű ember él, nem olyan barnás bőrszínűek mint ő! És Babajaga bőre is fölöttébb fehér, nem úgy, mint az övé!

Emiatt aztán olyan sanda gyanú fészkelte be magát a leány agyába, hogy Babajaga éppenséggel talán mégsem a nők védelmezőjéül lett elkészítve, hanem valami olyan ország lakosai csinálták, akik mind fehérek voltak, s valami más nép ellen akarták bevetni e csodafegyvert, mely ellenséges nép tagjai nem fehérek voltak, vagy legalábbis nem *annyira* fehérek, mint Babajaga gazdái!

S ebben mint tudjuk nem is tévedett.

Na de Csillagfény igazán nem óhajtotta e gondolatairól tájékoztatni Babajagát! Már amiatt sem, mert mi lesz ha akkor Babajaga úgy találja, hogy Csillagfény bőre nem eléggé fehér, és megöli őt?!

Csillagfény tehát barátságosan mosolygott inkább, s így szólt:

—Tudd meg Babajaga, hogy nagyon könnyű megállapítanod, ki tartozik a fehér nép közé! A férfiak egyszerűen a nőket nevezik fehérnépnek, s azért, mert többnyire a férfiak dolgoznak a szabad ég alatt, a nők meg inkább a házakban, tehát a nők bőre fehérebb marad, mert nem barnítja meg annyira azt a Nap! De a fehérnép elnevezés minden nőre használható! Na és hát azt hogy ki nő és ki nem nő, igazán nem nehéz észrevenni, pláne ha mezítelen az illető, de különben is...

—Átlátok a ruhán. Ez valóban hasznos információ, így könnyű az azonosítás! - válaszolta Babajaga.

—Tehát aki rosszat akar a nőknek, az nem fehérnép, hanem ellenség. Pláne ellenség ha nekem akar rosszat, mert én vagyok errefelé a királynő, vagyis a legfőbb nő. A leg-rangosabb fehérnép! - mondta büszkén Csillagfény. —Mindebből természetesen nem következik hogy a férfiak mind ellenségek volnának, sőt nagyonis sok férfi van aki a harcostársunk, barátunk. Azok azonban akiket az előbb öltél meg, nem. Nem is tudom honnan pottyantak ide!

—Nem pottyantak, szándékosan szálltak le. És komputerük információi szerint, aminek megfejtettem a kódját, van egy roppant nagy úrvárosuk nem is messze ide, már e naprendszerben kering, s ez csak egy kis felderítő csoportjuk volt.

—De miért támadtak ránk?

—Nőket akartak rabolni. És abban az úrvárosban több millióan élnek férfiak. Valószínűsítem az eddigiek alapján, hogy mind az ellenségünk! És feltételezem, hogy keresni fogják az úrkompot.

—Akkor nekünk végünk! - sápadt el Csillagfény.

—Nem okvetlenül. Két cselekvési stratégia is kínálkozik nekünk: megtehetjük, hogy beszállunk az úrkompba, és támadást intézünk ellenük...

—Néhány százan sem vagyunk, mire mennénk milliók ellen?! És még olyan fegyvereink sincsenek!

—De igen, mert mienk e felderítőcsoport összes fegyvere! És a meglepetés ereje is a mienk! S itt vagyok én is! Nem tagadom természetesen, a kockázat óriási. Másik lehetőségünk az, hogy beborítjuk az úrkomp tetejét álcázásul ágakkal, gallyakkal, vékony földréteggel is akár amire gyeptéglákat helyezünk, az úrkomp belső berendezéseit

mind kikapcsolom, így valószínűtlen hogy felfedezhetnék. S reménykedünk abban, hogy erre a környékre nem jön több az ellenségből, s békén hagynak bennünket.

—Helyes, ez már sokkal jobban tetszik, ezt fogjuk tenni!

—Te vagy a főnök. - bölintott Babajaga, de mintha gép léteire is kelletlenül tette volna ezt.

—Nem helyesled a döntésemet? - kérdezte Csillagfény.

—Nem az a dolgom, hogy helyeseljem vagy helytelenítsem a parancsnokom döntését.

—Akkor mi bajod? Gondolod, hogy így kevesebb az esélyünk, mint ha támadnánk?

—Ellenkezőleg, ami az életben maradást illeti, valószínűsítem hogy arra így a nagyobb az esély! Csakhogy furcsa dolgot érzek az áramkörökben, amit nem tudok megmagyarázni. Azt hiszem ezt ti emberek úgy mondanátok, hogy szeretném ha a dolgok nem úgy volnának ahogy vannak! Azt hiszem rájöttem, hogy nem szeretek várakozni, s ennek az lehet az oka, hogy én kifejezetten az ellenség pusztítására lettem megalkotva, ez a dolgom, nem az, hogy nyugtot hagyjak neki! Mindemellet pedig ha benneteket nem fedeznek is fel, de más helyekről, más országokból, de akár ezen ország más területeiről is, mégiscsak sok fehérlépet hurcolnak majd el, s nem vagyok benne biztos, az-e a dolgom hogy téged és barátaidat védjelek, vagy igyekezzem e nőelhurcolásban megakadályozni az ellenséget! Akár életem kockáztatásával is! Mert mindkét módon a fehér népet szolgálom, de nem tudom eldönteni melyik módszer a hatékonyabb! Egyelőre itt maradok veled, mert erre kaptam parancsot.

Így esett aztán, hogy az elfogott úrkompot Babajaga kikapcsolta, beborították vékonyan földdel, meg gyeptéglákkal is, ágakkal is, és vártak. Várakozás közben a többiek is megtanulták Babajaga és az idegenek nyelvét, és megosztottak a lézerpisztolyokon. Még Muszkli herceg is odaadta a három pisztolyából az egyiket, hogy jusson másnak is, de azt már nem vallotta be, hogy neki mégsem egy maradt csupán, hanem kettő. A letagadott lézerpisztolyt ugyanis fiának, Mognak szánta...

És mindegyikük reménykedett benne, hogy az idegenek nem lelik fel őket újra. Csak azt nem tudták, mennyit kell várniuk. Mindenesetre nem szívesen harcoltak volna újra ellenük, és az végképp eszük ágában sem volt, hogy épp ők kezdeményezzenek egy újabb összecsapást.

Pedig mégis úgy hozta a sors, hogy ezt kellett tenniük!

* * *

Úgy esett a dolog, hogy Mennyváros vezetősége néhány nap múlva expedíciót indított az elveszett úrkomp felkutatására! Úgy máskülönben nem tettek volna ilyet, ha egy fejlettebb bolygón jár szerencsétlenül a felderítőosztaguk, de ez annyira nyilvánvalóan barbár bolygó volt, annyira fejletlen hogy még műholdjaik sem voltak, hogy el sem tudták képzelni, mi okozhatta társaik elmaradását. Mindemellet azért is ajánlatosnak tartották a bolygó részletes átvizsgálását, mert sokáig óhajtottak itt maradni, addig, míg ki nem javítják a sérült úrvárost, sőt, inkább míg egy újat nem építenek, mert nem szívesen vállalkoztak volna hosszabb utazgatásra vele így, hogy a raktárszint az egyik reaktorblokk hibája miatt nem használható. Elküldték tehát egy újabb úrkompjukat a kutatóútra, s hozzá egy jóval nagyobb, a Sátánfi nevűt. Ebben kétezer harcosuk utazott, és jól fel voltak szerelve mindenféle pusztító rafinériával.

Hogy ki lesz e harcosok között, azt Mennyváros vezetősége jelölte ki. Ha volt elég önként jelentkező, akkor többnyire azok közül szokták kiválasztani az expedíciósokat, ha azonban nem volt, kisorsolták. Általában szokott lenni elég önkéntes, több is mint kellett volna. A választás sorsolás útján történt, a papok legalábbis ezt állították, de hogy valóban így volt-e, azt senki nem tudta ellenőrizni.

Most volt elég önkéntes, bár korántsem annyi, mint az várható lett volna. Ennek oka egyszerűen az volt, hogy sokaknak nem tetszett hogy az első úrkomp eltűnt, kórházatos volt tehát az ügy, s még alig élvezték ki a lengetőbeli nők szétosztását is, nem volt elég idő belefeledkezni a nagy orgiába!

Már persze azoknak, akiknek jutott nő... mert ha a legtöbbeknek jutott is, de akadt azért néhány peches illető, talán úgy egy százaléka a lakosságnak, akikről a nőrsorolás során mintha „elfeledkezett” volna a számítógép. Lehet hogy valóban a sorsolóprogram szeszélye volt a ludas ebben, de lehet hogy a papok haragudtak meg annyira e szerencsétlenekre...

Mindenesetre ezek közt volt egy Vaffa nevű illető is. Nem jutott neki nő, hát mit is tehetett volna, jelentkezett a Sátánfira, természetesen abban a reményben, hogy oda-lent a bolygón majd szerez nőt magának!

Le se tagadhatta volna azonban, hogy fél. Olyan aggodalmas arccal nézegette beszélés előtt az úrkompot, olyan hihetetlen aggályossággal nézte át fegyvereit hogy épek-e, hogy sokan meg nem állták és gúnyolódni kezdtek vele.

—Hé, Vaffa, csak nem szartál be a gatyába?! - kérdezte tőle egy Kirri nevű idősebb férfi, aki valóban idősebb volt, mert már azon a nőfrissítésen is részt vett, amin Csicsi mamát szerezték.

—Nem szartam be, kikérem magamnak ezt a hangot!

—De hát félsz, lebög rólad!

—Nem is tagadom! Bolond lennék ha nem félnék! Hiszen az előző úrkomp nem tért vissza!

—Akkor mi a fasznak jelentkeztél?! Gyávákra nincs szükségünk!

—Ugyanazért jelentkeztem, amiért te: hogy legyen nőm! És nem vagyok gyáva, mert ha félek is, de le tudom küzdeni a félelmemet!

—Aki fél, az gyáva.

—Az a gyáva, aki nem tud uralkodni a félelmén! - azzal benyúlt a zsebébe, remegő kezekkel előhúzott egy kis műanyagfiolát, kirázott belőle egy tablettát és lenyelte. Majd kis gondolkodás után bevett mégegyet.

—Mit eszel?

—Mi közöd hozzá?! Különben vitamintabletta ha nagyon érdekel!

Igen ám, de Kirri már nagyon gyanakvó volt, s egy hirtelen mozdulattal kikapta Vaffa kezéből a fiolát.

—Add vissza! - kapott utána Vaffa, de Kirri elrántotta előle a kezét, sőt, könyékkel visszakézből állon vágta.

—Kusshadj te! Hadd nézzem meg!

Vaffa nem mert ellenkezni, Kirri sokkal erősebb volt mint ő, ezért csak arra tellett tőle hogy felháborodástól magas hangon ezt kiabálja:

—Az enyém, add vissza!

Kirri ügyet sem vetett rá, ehelyett megszagolta az egyik tablettát, sőt meg is nyalta.

—Hé fiúk, ez a Vaffa tényleg gyáva, doppingolja magát! Virgoncot szed!

Virgonc volt a neve annak a szernek, aminek készítését csak néhány laboráns ismerte egész Mennyvárosban, különben nem véletlenül, mert szigorúan tilos volt az

előállítás, pláne a szedése. A szert azért nevezték így, mert aki bevett belőle, mintegy két napig nagyon fürge lett tőle, de emellett merészebb is mint szokott lenni, de már-már annyira, hogy felelőtlen hősködésekre is kapható volt. Utána azonban, a szer hatóerejének kimerülése után, három napig is aludt. De nem emiatt tiltották be, hanem mert ha valaki többször élt vele, elbutulás lett a sorsa. Már nyolc-tíz alkalom után romlott például a rövidtávú memóriája.

—Add vissza, az én dolgom hogy szedem-e!

—Nekem nem is kell! Pfuj, hogy milyen gyáva féreg vagy te! - köpött felé Kirri, és Vaffa arcába hajította a még nyitott dobozkát; szét is gurultak belőle a tabletták. Vaffa vilámgyorsan igyekezett összeszedni azokat. Néhányan akiknek lábuk elé gurult egy-egy, ráléptek ezekre, csak úgy minden ok nélkül hogy ezzel bosszantsák Vaffát; akadtak azonban olyanok is, akik lehajoltak és felszedték az eléjük gurult tablettát. Vaffa nem merete visszakérni tőlük.

—Igenis hogy nem azért szedem mert gyáva volnék, csak hogy fürgébb legyek és jobban elkaphassam odalent a nőket!

—Az előbb bevallottad hogy félsz!

—De nem azért szedem! Különben meg aki nem fél, hülye! Igenis hogy ismeretlen bolygón akármi is megtörténhet; a mi űrvárosunk is volt már a történelme során néhány olyan helyen, ahonnet sürgősen tovább kellett állnunk...

—De ott nem is éltek nők.

—Az engem nem vigasztal, ha valami rémség a nyakunkba pottyan; különben meg attól hogy valahol vannak nők, még lehetnek mindenféle iszonyúságok is!

—De itt vannak nők, hiszen hoztak is már párat a bolygó más részeiről visszatért felderítőink, és semmi szörnyűre nem bukkantak!

—Lehet. De ne feledjétek, történelmünk szerint mi a Földről származunk, aztán az ottani világról szóló legendák szerint is, a Föld egy olyan bolygó, hogy nagy részén semmi különös nincs, de *némely* helyein mégis éltek egészen vad lények is, óriások például, meg kentaurusok, meg tengeri kígyó, meg olyan izék is, na, ki akartam mondani hirtelen...

—Mindegy. - legyintett Kirri.

—De már nyelvemen van a neve... Megvan! Sárkányok! Olyan nagy gyíkok, amik tüzet okádnak és repülni is tudnak...

—Hülyeség. Ez mind csak mese, emiatt a poros régi legenda miatt roncsolod az agyadat te szerencsétlen?! Hiszen olyan lény nem is létezhet, azonnal összeégne a torka!

—Mindegy. Ha ilyen nem is létezik, létezhet sok más! Lehet hogy odalent a fiúk belefutottak valami ritka szörnybe. Vagy vegyük példának okáért mondjuk a P-72-es bolygót! Apáink idejében történt, olvastam róla... odalent semmi, csak kis faházikók, úgy láttuk az űrből. Leszálltak oda az őseink, erre kiderül hogy ember egy szál se, csak húsz-harminc kilós macskák, amik viszont értelmes lények, akkora karmaik vannak mint egy henteskés, műszerek nélkül fogják a rádióhullámokat, ha akarják mérgező a harapásuk, és még rengeteg superképességük van! Állítólag hétezer mennyvárosi ment le oda, és közülük hárman tértek vissza, de e háromból is az egyik meghalt hazarepülés közben, egy másik pedig nem sokkal azután hogy felért ide! Az meg emlékezetes maradt a számomra örökre, amikor négy éve találkoztunk azzal a másik luciferiáda űrvárossal, ahol csak két férfi maradt életben! Mert valami olyan bolygóra bukkantak ahol csodaszépek a nők, fegyvereik sincsenek, nem is voltak fegyvereik valóban, felhoztak a fedélzetre vagy négyezer nőt az első hullámban, és erőszakoskodni sem kellett mert a nők mosolyogva velük mentek, aztán idefent kiderült hogy ezek a nők is szörnyetegek,

mert ha akarják, a talpukon és a tenyerükön szívókorong nyílik, olyasmi mint a pió-cáknak, és ezzel szoktak vért szívni! És mindegyiknek iszonyatos ereje is van! Végül legyőzték őket a hittestvéreink, de a négyezer szörny-nő kiirtotta mind a sokmillió luciferiádát, mire az utolsót is megölték e szörnyekből, csak két férfi maradt életben! Vagy ott az az eset a mi történelmünkben, amikor négyszáz évvel ezelőtt remekül sikerült a nőszerzés, a nők csodaszépek, nem is szörnyetegek, aztán alig kerültek fel a fedélzetre, máris halomra hullott nálunk mindenki, egy olyan járvány miatt, amit e nők hoztak a fedélzetre, bennünket ezerszám pusztított, de őket nem mert már immunisak voltak a betegségre! Állítólag, úgy olvastam, mi is majdnem kipusztultunk akkor, csak minden negyedik férfi maradt életben! Tehát nagyonis ajánlatos az óvatosság, de meg az is hogy ha kell, fürge tudjak lenni!

—Nem hiszek a szörnyekben, abban legalábbis nem, hogy most ilyesmi történt! - legyintett magabiztosan Kirri.

—Akkor mi lelte a Hatos Ördögfiókát?!

—Lehet hogy egy váratlan földrengés, vagy valami étvágygerjesztő de mérges gyümölcsöt ettek... Mit tudom én, nem is érdekel! Mi úgyis ügyesebbek leszünk! Nekem tehát nem kellenek efféle kotyvalékok, kémiai stimulánsok! De elég a beszédből, beszállás!

* * *

Azt hogy a Hatos Ördögfióka merrefelé tűnt el, nem tudták teljesen pontosan megállapítani. Pontosabban szólva, erre nagyonis képesek lettek volna, de csakis akkor, ha nagyon alapos felderítést végeznek: ha körbeprelik az egész bolygót, mindenhol letapogatják a felszínt radarral, és elemzik a kapott adatokat. Ez esetben pedig okvetlenül felfedezik, hiába takarták be az űrkompot Babajagáék földdel és falevelekkel, mert az a borítás egyáltalán nem olyan vastag, hogy a radar át ne hatoljon rajta! Ez az álcázás kizárólag az optikai felderítést teszi lehetetlenné – ezzel különben maga Babajaga is tökéletesen tisztában volt!

Igen ám, de az hogy ezt tegyék, rendkívül sok időbe telt volna, s ennyit az űrváros vezetősége egyszerűen sajnált rápazarolni az akcióra. Már amiatt is, mert a Jalla által generált atom-álriadó nagyon megviselte a jóhangulatukat, ami érthető, mert meglehetősen idegesítő egy olyan űrvárosban lakni, ahol tudvalevő, hogy tőlünk néhány száz méterre egy megkergült, túlhevült atomreaktor szunnyadozik! Mielőbb át akartak költözni egy nem sérült űrvárosba – csak hogy azt előbb fel kellett építeniük, ám azt csak is akkor teheték meg, ha elfoglalták ezt a bolygót!

Annyit tett tehát a Sátánfi nevű űrkomp legénysége, hogy egyszer megkerülték a bolygót nagyon alacsonyan, mintegy háromszáz kilométeres magasságban, megfigyelték amit megfigyelhettek, radaroztak is, de ettől nem lettek okosabbak, mert a radar mintegy ezernyolcszáz olyan visszaverődést mutatott, ami akár az ő eltűnt űrkompjuk is lehetett – tudniillik kimutatta valóban a Hatos Ördögfiókát, kimutatta a sárkány űrhajóját is, kimutatott több olyan ásványlelőhelyet, ahol különösen dúsan fordultak elő fémtömörülések, és volt néhány olyan ország is a bolygón, ahol akadtak kisebb, gazdag falvak melyekben nagyon gyakoriak voltak a vasszerszámok valamiért, vagy épp Csillagfényéhez hasonló kezdetleges ipartelemek voltak, ha még nem is elektromossággal rendelkezőek. Ezeknek a radarképeknek meg legfeljebb a feléről tudták az űrkompban határozottan eldönteni, hogy nem az, amit ők kerestek. Leadtak természetesen rádiójeleket, amikre az űrkomp komputere kellett volna hogy válaszoljon, de az nem válaszolt, mert Babajaga kikapcsolta. Így aztán el kellett dönteniük, hogy most

hogyan tovább!

S Kirri, aki a Sátánfi parancsnokának lett kinevezve, úgy döntött, hogy a legígérete-sebbnek tartott helyen száll le! Ez pedig Muszkli herceg várának közelében volt. Azért itt, mert ez nem esett nagyon messzire attól a helytől, ahol legutolsó információik sze-rint a Hatos ördögfióka eltűnt, ahonnet kezdve már nem jelzett nekik, továbbá e kör-nyékről ígéretes képet küldött nekik a radar: egy nagy, kör formájú visszaverődést, ami eléggé hasonlított a keresett jelhez, hogy akár lehetett a Hatos Ördögfióka is!

Természetesen nem az volt, hanem a sárkány úrhajója, de ezt honnét is sejthették volna a Luciferiádák...

* * *

Azon a bizonyos napon Mog épp a sárkányhoz igyekezett, mint az utóbbi hónapok so-rán mindig. Korán reggel volt még, alig pirkadt, de ez egyáltalán nem zavarta. Igazság szerint komoly alvásadóssága gyűlt össze, mert sajnálta még alvásra is az időt, annyi-ra belefeledkezett a tanulásba. Nagyon érdekes dolgokat tudott meg a világról a sár-kánynak hála!

Nem ért azonban még az úrhajóhoz, még félúton sem volt, amikor összetalálkozott – nem a Luciferiádákkal, de nem is a sárkánnyal, hanem Tikájjal!

A sárkány gyönyörű foglya eszeveszetten iparkodott minél távolabb kerülni az úrha-jótól, de annyira hogy jóformán előre sem nézett, és szinte nyílegyenesen Mog karjaiba futott, jószerivel csak azért nem döntötte le a lábáról a fiút, mert Mog természetesen lovon ment az úrhajóhoz. Így aztán az történt, hogy a leány amint kibukkant az ösvény egy kanyarjából, majdnem Mog lova alá keveredett; tulajdonképpen több esze is volt a derék hátnak mint a leánynak, mert az utolsó pillanatban ő kerülte ki a leányt, s nem a leány őt.

Mog azonnal leugrott a lóról.

—Hát te, itt?! - kérdezte csodálkozva.

—Ó, a jó bűdös... - fitorodott el a leány, de a folytatást már nem mondta ki. Ehelyett gyorsan mosolyra vált az ábrázata, s ezt kérdezte behízeglő hangon:

—Ugye nem élsz vissza a helyzettel, nem fogsz el, és be sem árulsz a sárkánynak?!

—Mit képzelsz te rólam?! - sértődött meg Mog.

—Mit, mit, természetesen azt, hogy a sárkány börtönőrévé züllöttél, mert sosem akarsz segíteni nekem a szökésben! Ezek után természetesen teljes joggal tartok tőle, hogy most amikor végre sikerült meglépnem a saját ügyességemnek hála, a te bármiféle se-gítséged nélkül, most sietsz elfogni engem, és viszel csomagként ahhoz a vérszomjas döghöz, hogy egy kis dicséretet kapj tőle! Mert olyan vagy Mog mint a kutya ami csa-holva lohol a gazdájához, épp csak a te gazdád egy nem emberi lény, egy szörnyeteg! Pedig úgy illene hogy engem segíts, legalább most, ha már megölni gyáva voltál a sár-kányt!

—Hát sikerült megölnöd?! - kérdezte Mog, és maga sem tudta hogy ő maga most tulaj-donképpen megijedt vagy elképedt.

—Dehogy öltem meg, az nem menne egyedül; egyszerűen nincs otthon, ki tudja hol csatangol, én viszont rájöttem, miként mehetek ki a palotájából!

—Úgyis visszavisz.

—Nem, ha elbújhatok a várak pincéjében egy időre! De nem is reménykedem benne hogy megengeded, mert félsz hogy akkor megharagszik rád a sárkány; pedig egy igazi lovag megsegítene engem, sőt bárki tisztességes férfi! Nálad azonban attól kell félnem,

hogy vissza is viszel a sárkánynak!

Mog félreállt a lány útjából.

—Mehetsz ahová akarsz, Tikáj! Nem segítelek a szökésben, de attól sem kell félned, hogy elfoglak.

A leány döbbsent orcát vágott.

—Nahát! Mi történt veled, Mog, kezdesz végre megjavulni, erkölcsössé válni?! - majd hangja kissé gúnyossá vált s ezt kérdezte:

—Nem tartasz attól, hogy ezzel elárulod ördögi barátnődet, a sárkányt?!

—A legcsekélyebb mértékben sem. Meggyőződése, hogy a sárkány mérhetetlenül okosabb, leleményesebb, zseniálisabb nálad, Tikáj! Vagy tud róla hogy megszöktél, és szándékosan engedett el téged, vagy ha nem is tud erről, de órákon belül megtalál és visszavisz! Hiszen hogy is ne történne ez így, már nem először léptél meg előle, s eddig még mindig így történt! De nem is ez a lényeg.

—Hát?

—Hát az, hogy gondolj rólam bármit, akár azt is hogy az emberiség árulója vagyok, hogy beleszerettem a sárkányba, hogy... szóval bármi rosszat aminek eddig már sokszor lehordtál, de egy biztos: nem vagyok gyáva! Elveimet nem tagadom meg semmiért, akármit kockáztassak is ezzel! Márpedig én igenis nem vagyok a sárkány börtönőre. Eddig nem segitettem neked a szökésben, mert nem óhajtottam megakadályozni a sárkány általam nem ismert szándékait, de éppígy az ő oldalán sem óhajtanék beavatkozni a veled kapcsolatos eseményekbe. Lehet ugyanis hogy ezesetben is hibáznék. De ennél is fontosabb, hogy ha én most téged elfoglak, azzal nagy rosszat tennék ellened. Ellened, akit pedig tulajdonképpen szeretek, szeretlek, bármi mást higgy is rólam! Én pedig sem a sárkánynak, sem neked nem akarok rosszat tenni. A szememben merőben más hogy nem ölöm meg a sárkányt azért hogy segítsek neked, s az is hogy erővel elfoglak téged, és csomagként átnyújtalak a sárkánynak! Ez nagyon más eset!

—Ha a sárkány megkérdez téged, láttál-e, mit válaszolsz majd neki?!

—Azt, hogy láttalak.

—S ha megkérdi, merre mentem...

—Nem mondom meg neki.

—De akkor megharagszik rád!

—Ennek a kockázata elenyésző, de elismerem, megtörténhet. Viszont épp ezért említettem hogy nem vagyok gyáva: elveim érdekében ezt a csekély kockázatot hajlandó vagyok vállalni! Mert én önálló személyiség vagyok, én egészen más jellem vagyok mint akár anyám, akár apám, de akár mint a sárkány is: nem vagyok az ő bábja, szolgája...

—Hát mi?

—Remélem hogy a barátja. Ám attól még nem okvetlenül muszáj mindenben egyetértenem az ő véleményével, és szerintem, az én véleményem szerint, értelmetlen dolog hogy rabságban tart téged. Lehet persze hogy van értelme, de azt nem látom át, mert nem mond el nekem mindent, úgy érzem! Ha viszont ő titkolózik előttem, akkor ugyan mi jogon várja el tőlem, hogy én egyetértsek olyan döntéseivel is, melyeknek nem ismerhetem a kiváltó okát?! Tehát mehetsz Tikáj, nem leszek sem elfogóddá, sem árulóddá. Nemcsak a sárkányt, de téged sem óhajtalak elárulni.

—Akkor mit óhajtasz?!

—Leginkább azt szeretném, ha végre béke honolna közted és a sárkány közt, s jó barátnőkké lennétek! És mert szilárd a hitem afelől hogy most is visszaszerez majd téged a sárkány kis időn belül, emiatt azt hiszem minden reményem meg is van rá, hogy e vágyam idővel majd beteljesedik! - mosolygott Mog.

Tikáj nézett rá néhány másodpercig, majd csodák csodájára ő is elmosolyodott.
—Hát ez esetben drágám... - kezdte, majd a folytatás hirtelen benneakadt. Mert most fejét váratlanul felemelte, s így szólt:

—Amindenségit!

A leány pillantását Mog is követte, s odafent megpillantotta a Sátánfi nevű úrkompot, mely tőlük alig kétszáz méterre lassan a földre ereszkedett.

—Hm... Ez vajon egy másik sárkány repülő palotája volna?! - kérdezte töprengve Mog.

—Semmi esetre sem! - és Tikáj fölöttébb idegesen pislogott az úrkomp felé, amely már is talajt ért, de csak a legtetejét láthatták, a többi eltakarták előlük a fák. —Ez egy roppantmód primitív szerkezet a sárkány úrhajójához képest! Amennyire így a távolból megítélhetem, ennek semmiféle hipertéri meghajtása nem lehet!

—Izé... ez mit jelent?! - kérdezte elképedve Mog.

—Azt, hogy ez a jármű legfeljebb néhány millió kilométert képes megtenni az űrben, tehát nem repülhet el egyik csillagtól a másikig! Nyilván úgy lehet, hogy akármik utazzanak is ebben, azoknak van odafent az űrben egy sokkal nagyobb űrjárművük, ami már képes a hipertéri közlekedésre, s ez abból repül ki! Olyasmi tehát ez ahhoz a nagyobbhoz képest, mint egy csónak a hajóhoz képest! Ez csak egy űrcsónak!

—És te ezt csak így szemre megállapítod róla?! - ámult még mindig Mog. S egyszerűen nem volt ideje rá hogy megijedjen ezektől az űr-idegenektől, annyira elképesztette őt Tikáj beszéde. A leány most mindennek inkább látszott, mint butának!

—Persze hogy látom te számár, nem tanulmányoztad talán te is eleget a sárkány számítógépén az űrközlekedés alapelveit?! Hát hol látsz te ezen az űrcsónakon például felülethatarjelzőket, térsűrűségmérőt, egyáltalán, hipergenerátort?! Különben is, oldalfűvőkái vannak, ami kész primitívség, ebből is látszik hogy az antigravitációs technikájuk kőkorszaki szinten mozog! Bezzeg a sárkány úrhajója, az hiába alig valamivel nagyobb ennél, de az már valami! Ebben az atommammutban alig van hely a hajtóművek mellett, de a sárkány úrhajójában minden hajtómű elfér mindössze a helyiségek közti vékony falakban! Na de én azt mondom, hogy jobb ha nem beszélgetünk itt ennyit! Meg kéne legalább annyit tudnunk ezekről, hogy egyáltalán emberek-e!

—Hát nem félsz?!

—Hogy a csudába ne, de ezt akkor is tudnom kell!

—Minek, használd ki inkább a jó alkalmat és menekülj el, közben reménykedj abban hogy a sárkány nem ér rá téged üldözni, mert ezekkel lesz elfoglalva!

—Miért lenne?

—Mert biztos érdekesebbek a számára mint te! Hiszen téged már ismer!

Tikáj csak legyintett.

—Most nem alkalmas az idő a szökésre. Azért kell megtudnom ezekről minél többet, hogy elmondhassam a sárkánynak.

—Tessék?! - képedt el Mog.

—Látom nem érted! Pedig arról van szó, hogy a sárkányt már ismerem. Ha a foglya voltam is, el kell ismernem hogy emberségesen bánt velem. Ezekről viszont mit sem tudok; könnyen kinézem belőlük hogy amint meglátnak elfognak és megerőszakolnak! Már ha emberek egyáltalán! Ha ellenben most segíték a sárkánynak, talán velem is összebarátkozik és el is enged! Érted már?! Különben se vitatkozz! Azzal dicsekedtél, hogy nem vagy gyáva; hát akkor tessék és tarts velem! Mert én, én a lány, én viszont nem dicsekszem azzal, hogy bátor volnék; sőt! Bevallom hogy majd' beszaro a félelemtől! Én egy gyáva nyúl vagyok! De ha én megteszek valamit, én, a gyáva, akkor mennyivel inkább meg kell tegyed azt te, a bátor! Tehát indulás előre!

—Jól van na! - válaszolta Mog, azzal megindult előre, hogy a legszélső bokrok fedezékében kúszva szemügyre vegye az idegenek űrhajóját.

Ott aztán meglapultak, s várták hogy előjöjjön valaki az űrkompból. Közben Tikáj a szemét az űrjárművön legeltette.

—Jól gondoltam, ez egy összetákolt primitív szar! Legalább ötezer évvel el vannak maradva a sárkány technológiája mögött!

—És ezt te honnan tudod?! - kérdezte némi éllel a hangjában Mog.

—Onnan, hogy unalmamban amíg fogoly voltam, alaposan tanulmányoztam a kozmikus történelmet barátocskám!

Ezen aztán annyira elcsodálkozott Mog, hogy jóideig csendben maradt! Csodálkozását az okozta, hogy nem volt különösképp életszerű Tikáj érvelése. Először is, a lány jellege alapján Mog inkább azt valószínűsítette, hogy a leány fogságának minden percében a szökés lehetséges módozatain törte a fejét, vagyis nemigen folytathatott komolyabb, más irányú tanulmányokat! Aztán meg egy dolog az hogy valaki tanulmányozza a történelmet, s megint más dolog hogy a legbonyolultabb műszaki kérdéseken rágódik, s e téren olyan sikert ér el, hogy szemre megállapítja egy kozmikus jármű főbb műszaki paramétereit! Mog maga igazán komolyan tanult a sárkánynál, legalább annyira mint egy egészen más helyen Csillagfény, de ő bizony messze nem ért el ilyen szintet!

Kis idő múlva megkérdezte:

—Ki vagy te?

—Az a lány, akibe belészerettél! - vágta rá Tikáj habozás nélkül.

Ez tipikusan női válasz volt: olyan, amit egy nő akkor mond, ha nem óhajt érdemi választ adni. De Mog nem kérdezősködhetett tovább, mert ekkor kinyílt az űrkomp, és belőle roppant fémszörnyetegek gördültek elő, amiket Mog még soha nem látott! El is borzadt.

—Micsoda rémületes szörnyek! Hiszen ezek messze iszonyúbbak mint a sárkány! A sárkány legalább kecses, van benne valami bájos szépség, főleg ha repül, de ezek...

Tikáj megsimogatta a karját.

—Butuskám, nem látod hogy legtöbbjükön kerék van?! Mióta van kereke egy élőlénynek?! Ezek csak harci járművek! Ezek ott jobbra lánc talpasok, amint látom nagy energiájú lézerlövegekkel, az ott valamiféle kételtű jármű lesz, az meg ott... Igen, az egy fura torzszülött. Szerintem képes a szárazföldön is közlekedni de csak lassan, hanem repülni is tud, mint a helikopterek, csak most össze van hajtogatva minden rotor-szárnya!

—Ugye ezt is a kozmikus történelemből tudod?! - gúnyolódott Mog.

—Nem, ezeket csak kikövetkeztettem az általános műszaki ismereteim alapján!

—Menjünk innen, nekem nem hiányzik hogy felfedezzenek!

—Addig nem mehetünk amíg meg nem tudom, hogy ezekben emberek ülnek-e!

—Valószínűleg azok, mert úgy tanultam a sárkánynál, hogy a lakott bolygók többségén emberek élnek.

—Az hogy „valószínűleg”, nem azonos azzal, hogy „kétségtelenül”!

—De hát mit érdekel ez téged annyira, a helyedben már fél napi járásra lennék innen!

—Azért érdekel, mert ha ezek emberek, akkor nincs nagy baj, a sárkány ugyanis nemigen fél az emberektől, nincs oka rá, de ha nem emberek, akkor az már egészen más helyzet!

—Meglep hogy ennyire a szíveden viseled a sárkány érdekeit Tikáj; de meg még mindig nem értelek! Nem teljesen mindegy-e hogy miféle lények irányítják ezeket a gépeket?!

Hiszen ha a sárkány netán harcba keveredik ezekkel, akkor a gépeket kell legyőznie, mert azok a fegyverek, és akkor igazán mindegy hogy kik ülnek bennük!

—Rengeteg oka van annak, hogy ez mégsem mindegy! Mert tudd meg, hogy az emberek nem véletlenül a legnépesebb faj a Világmindenségben! Az ember majdhogynem az egyetlen faj, mely ellenállhatatlan belső terjeszkedési kényszerrel rendelkezik, emellett rém harcias is! Más lények is vannak akik készek háborúzni, s akár más fajokat is kiírtani, de azok csak logikus cél érdekében pusztítanak! Az ember azonban megteszi ezt pusztán szórakozásból is, sőt, még szórakozás nélkül is, egyedül csak amiatt, mert a másik faj egyedei nagyon mások mint ő az ember! Mert minek éljen ha nem muszáj! Egészen biztos hogy ha ezek emberek, akkor a sárkány jól teszi ha nem mutatkozik előttük gyanútlanul, mert ezek habozás nélkül lőnek majd rá, egyedül csak azért, mert a sárkány az sárkány, és nem ember! A szemükben tehát szörnyeteg!

—De azt mondtad hogy a sárkány nem kell hogy féljen az emberektől!

—Nem is, ezektől legalábbis nem mert technikailag nullák a számára; de csak akkor nem ha az űrhajójában van! Ellenben ha csak úgy felbukkanna itt most, akkor egy kellően nagy energiájú lézerlövés már őt is elpusztíthatja, hiába van páncélja! Mert az megvédi a kézfegyverektől, de nem ezektől a harci masináktól!

—Na de hát te örülnél, ha a sárkány meghalna, nem?

—Persze hogy nem; ha meghal a sárkány, nem lenne aki megvédene ezektől!

—Hm... Furcsán változnak a szempontjaid Tikáj, s olyan gyorsan, hogy nem vagyok képes követni a logikai bakugrásaidat! - csóválta a fejét Mog.

—Ez azért van kedvesem mert én női logikát használok, te ellenben a férfiak rendszere szerint gondolkodol!

—Ebben lehet valami... - töprengett el Mog.

Ebben a pillanatban újabb szereplők jelentek meg az űrkomp közelében: néhány közelben dolgozó paraszt és favágó bukkant ki a fák közül! Voltak köztük nők és gyerekek is.

Nem kétséges hogy máskülönben ők is rémülten meglapultak volna, most ellenben hogy látták leszállni az űrkompot még messzebről is megindultak errefelé a kíváncsiskodók, s hogy ez így történt, az jelentős részben a sárkánynak volt köszönhető! Ami ha szörnyeteg is volt, de a környékbeliakkal viszonylag barátságosan viselkedett. Hogyne, néhányat felfalt közülük, de zsákmánya messze túlnyomó többsége a messzi vidékről idesereglett lovagok közül került ki, illetve a sárkány ideérkezése elején Muszkli herceg várbeli katonái közül, s ezek nem érdekelték a parasztokat, sőt, ezek pusztulásának inkább örvendtek. Közülük parasztok közül a sárkány alig ölt meg valakit, megérkezte tehát jócskán kevesebb vérontásba került mintha egy új, emberi hatalmasság telepedett volna a nyakukra! Ellenben így valóban nem mert senki más úr errefelé hadat viselni, ami nagyon megnyugtató érzés; továbbá mekkora dicsőség hogy egy sárkány él a közelükben! Hogy dicsekedhetnek ha elmennek valamerre, hogy ők bezzeg nem félnek a sárkánytól!

Felbátorodtak tehát errefelé az emberek, s úgy vélték ami ismeretlen, az nem okvetlenül rossz és gonosz! Eljöttek tehát ide kíváncsiskodni. Hátha valami jó történik velük!

Hát jó, az egyelőre nem történt semmi, de legalább negyed órán át nem történt semmiféle rossz sem! Annyira nem, hogy már lassan egész kis tömeg gyűlt össze a tisztáson, s az emberek csodálkozva mászkáltak a láncaltapasok s más fémszörnyeteger között, amikből egyre több jött ki az űrkompból, már volt ott legkevesebb hatvan. És még mindig nem bántottak senkit.

Persze hogy így tettek a luciferiádák: ők is drágának tartották az életüket, s nem óhajtották kockáztatni, hogy úgy járnak mint az előző űrkomp legénysége! Úgy tervezték hogy kijönnek az összes hadieszközükkel az űrkompból, majd együtt elindulnak a másik űrkomp felé – azaz afelé amit annak sejtettek, holott valójában a sárkány űrhajója volt az.

Eközben azonban nagyonis tudatában voltak annak, hogy e vademberek körbesereglik őket. S látták, hogy ezek közt akadnak különösképp csinos nők is...

—Nem tetszik nekem ezeknek a mozgolódása! - ráncolta a homlokát Tikáj.

—Az embereké?

—Az sem; mi a csudának jönnek ide ezek a hülyék?! De én most e harci gépekre gondoltam! Figyeld meg, miként helyezkednek el: lassanként körbekerítik az embereket! Semerre nem mehetnek el, mert vagy az űrhajó, vagy a tisztásszélnél váró harci gépek felé kéne menniük! Csapdába kerültek! És még csak észre sem veszik ezt ezek a barok, mert csak álmélkodnak hogy miféle masinák jönnek elő a „repülő palotából”, bámulnak mintha holmi vásáron lennének, és nem gondolnak rá, hogy...

Ekkor azonban Mog így kiáltott fel:

—Világosság!

Az űrkompot megbámulni ide igyekvők tömegében ugyanis felfedezte a leányt. És bizony neki sem tetszett hogy a leány ott van! Egykettőre belátta ugyanis hogy Tikáj szavaiban sok igazság van, s legalábbis nem vall okvetlenül jószándékra bekeríteni a látogatóinkat!

Nem kiáltott még nagyot, ez inkább csak a döbbenet kitörése volt belőle; ám most felpattant a helyéről...

—Mit csinálsz te őrült?! - ragadta meg a bokáját Tikáj bámulatos erővel.

—Hagyj, meg kell mentsem őt!

—Meghalsz!

—Szarok bele, ő is felajánlotta az életét a sárkánynak az enyimért! - azzal kirántotta a lábát Tikáj szorításából, és kiugorva a tisztásra, teli torokból elordította magát:

—Világosság! Hé! Szaladj ide! Menekülj! Ez csapda! Meneküljön mindenki, bekerítettek benneteket, nem látjátok?!

A leány azonnal felfigyelt Mogra, és megértve a fiú szavait, rohanni kezdett felé. De a többi „látogató” körében is kitört a pánik. Végére valóban nagyon furcsák voltak ezek a „fémlények”, ahogy magukban nevezték a harci gépeket és járműveket; aztán meg most Mog szavaira felfigyelve egykettőre felismerték ők is hogy valóban be vannak kerítve! S így néhány másodperc múlva mindenki rohanni kezdett.

Igen ám, de most számos járműből lézerlövés csaptak le közéjük, érdekes módon azonban szinte kizárólag férfiakat találtak el e lövések; nőket csak akkor ha nagyon idős vagy csúnya volt a nő. Kímélet nélkül lelőtték azonban az összes nagyon kicsi gyermeket is. Voltak persze akikkel nem lövés végzett hanem valamelyik lánc talpas ráhajtott és széttaposta. A tisztás szélén levő járművekből aztán kiugrált egy csomó fekete szkafanderes ember, aki férfi élt még azokat a kézi lézerpisztolyaikkal lőtték le, s egy-egy nő után eredtek hogy elfogják azokat. De még nem erőszakolták meg egyiket sem, hanem elkezdték őket behúzgálni az űrhajóba.

Világosság elég sokáig megúsza az elfogást, ügyesen szaladgált jobbra-balra, igyekezve kitörni a gyűrüből, s minduntalan kicsúszott üldözőinek kezéből, s végül már-már úgy látszott, eljut Moghoz! Sőt, el is jutott, nem volt tőle két lépésre sem már, amikor beérte az egyik szkafanderes, és elkapván a karját, a földre rántotta a lányt.

Ez az illető pedig nem volt más mint Kirri, a felderítő osztag parancsnoka.

Na de ezt meg már Mog nem tűrte! Előrántotta a kardját, és előreugorva teljes erejéből fejbevágt a pengével Kirrit. Ám csodakardja nem vágta el a sisakot, lecsúszott arról a penge, ő pedig a saját lendületétől a földrezuhant.

Annyit elért így is, hogy Világosság el tudott szaladni, mert ha nem is tudta széthasítani Kirri fejét, de a kapott ütés miatt a parancsnok elkábult; ez azonban Magon nem segített mert természetesen nem egyedül Kirri volt ott, hanem több más fekete szkafanderes illető is, köztük pedig nem más mint Vaffa! És Vaffa, mert oly sok „kémiai stimulánst” szedett be, eddigre már nemcsak nem volt gyáva, de igazán vakmerő! Anynyira vakmerő, hogy nemcsak azt határozta el hogy ő bebizonyítja a bátorságát és legyilkolja az őslakosokat e bolygón, de kiélvezi felsőbbrendűségét, jobb fegyvereinek előnyét, s ráadásul kínhalállal végez velük! S emiatt most odalépett Mog mellé, és lézerpisztolyával belelőtt a fiú bokájába. Mog ordított egy nagyot, s majdnem elájult a kintől. Vaffa azonban nem sietett megadni neki a kegyelemlövést.

—Hiába minden barátocskám, itt én vagyok az úr! - szónokolt Vaffa. —És a kardodnak semmi hasznát nem veszed ellenem! Én vagyok a felsőbbrendű ember! - azzal most a kardba lőtt egyet a lézerpisztollyal. A kardpenge pillanatok alatt felizzott, és Mog valóban muszáj volt hogy elengedje azt. Tényleg fegyvertelen maradt az ellenséggel szemben, sőt, bokája miatt nyomorék is!

—Most apránként ropogósra piritalak! - szónokolt tovább Vaffa, és az sem érdekelte hogy Mog nyilvánvalóan egyetlen szavát sem értheti. S hogy szavait beteljesítse, már emelte is a pisztolyt...

Amikor feltűnt neki, hogy Mog milyen megkönnyebbült pillantást vet a háta mögé! Megfordult, s abban a pillanatban iszonyatosat sikított, mert olyasmit látott, hogy ehetett volna akár két kiló bátorságtablettát, az sem mentette volna most meg az ijedelemtől! Mert íme ezen az átkozott bolygón szembekerült rémálmai szörnyetegével!

A sűrűből ugyanis előbukkant most a sárkány! Előbukkant, és nem volt szükség rá hogy a sárkány is a lézerét használja Vaffa ellen: elég volt mindössze annyi, hogy oldalra forduljon és a farkával egy iszonyatosat üssön Vaffa állára, s ettől az egyetlen ütéstől a férfi felrepült jó húsz méter magasra, elszállt egészen az űrkompig, nagyot nyekkent annak a falán, majd mintegy lecsorgott róla és elterült a földön.

De csak a teste: a sárkány ugyanis olyan erőset ütött, hogy Vaffa feje leszakadt a nyakáról, nagyon-nagyon magasba repült, és szinte ugyanoda pottyant vissza, mint ahonnan légi útra kelt!

A sárkány természetesen nem érte be ennyivel: kinyílt a szája, és alig néhány másodperc alatt legkevesebb tíz luciferiádát lelézerezett. Igaz, néhány lézerlövés őt is érte amazok kézfegyveréből, de ez úgy tűnt, nem árt neki! Ellenben sebészi pontossággal lőtte ki néhány harci jármű fegyverrendszerét.

Természetesen nem bírt elbánni minddel rövid idő alatt és tudta, nem kockáztathatja meg hogy azok is célbavegyék őt: ezért nem is időzött itt sokat. Mindössze annyit késlekedett, hogy miután Vaffa feje lepottyant elé a földre, kitátotta a száját, és csak úgy sisakostól-mindenestől lenyelte azt egészben, kizárólag azért, hogy a támadóit elborzassza, ezután karmai közé emelte Mog testét, és eltűnt vele a fák közt. És nagyon remélte hogy senki nem meri majd követni!

—Huh! A legjobbkor jöttél! - nyögte a karmai közt Mog. —Figyelj sárkány barátom, ugye meg tudsz gyógyítani az űrhajódban?

—Persze, épp oda tartunk. Csak épp nem akarok repülni, mert úgy könnyebben észrevennének az idegenek.

—De figyelj már, tegyél le, mert meg kell mentenünk Tikájt!

—Tikájt semmi veszély nem fenyegeti.

—Ne viccelj, te is tudod hogy nem így van, ott volt velem, te is tudod, tudnod kell mert biztos őt üldözted, ott volt velem, de ne hidd hogy elárultalak volna, mert...

—Tudok mindenről, ne fáraszd magadat a beszéddel.

—De segíteni kell neki, ő ki akarta kémlelni ezeket az idegeneket hogy segítsen neked, és...

—Csitt! Figyelj, Mog, el kell mondanom neked valami döbbeneteket! Tudd meg, hogy...

Ám ekkor kiabálást hallottak épp abból az irányból, amerre igyekeztek. S most mégis letette Mogot a földre a sárkány, és előreóvatzkodott. Mog is követte, kúszva-mászva, nagyokat sziszegve. S azt látták, hogy a tisztáson három fekete szkafanderes huzakodik Világossággal! A leány keményen ellenállt, de a túlerő úgy látszott győzedelmeskedni fog felette.

Mog megkönnyebbülten sóhajtott. A legjobbkor jöttek! Ezzel a három fickóval a sárkány egykettőre elbánik!

Ezt maga a sárkány is így gondolhatta. Mert kirentott a tisztásra, az egyik ellenséget azonnal lelézerezte, majd máris a másik fickó felé fordította a száját...

De abból ezúttal nem tört ki a fényes villanás! Sőt!

A sárkány hirtelen térdre rogyott, és összegörnyedt karikába, mintha nagy fájdalom gyötörné!

És ezt kiáltotta Mognak és Világosságnak:

—Rosszul vagyok! Meneküljetek az úrhajómba!

—Micsoda?! - kiáltotta vissza Mog. E pillanatig meg sem fordult a fejében olyan gondolat, hogy egy sárkány is lehet beteg. Pláne nem épp ilyenkor, a legrosszabb pillanatban!

Ami az ellenséget illeti, azok sem voltak hülyék! Lőtték a sárkányt a lézerpisztolyaikkal ahogyan csak bírták, de azellen e fegyver még mindig nem hatott; ellenben a sárkány összeszedhette magát, és felugrott, majd berohant az erdőbe, másfelé mint ahol Mog rejtőzködött. A két feketeruhás utánarohant, mert nekik olyasmi fordult meg a fejükben hogy a sárkány megsebesülhetett, azért agonizált az előbb, és mekkora dicsőség lenne ha megölhetnének egy ekkora szörnyűséges fenevadat! Pillanatok alatt eltűntek Mog és Világosság szeme elől.

A leány úgy látszik maga is nagyon megszerethette a sárkányt, mert utánuk akart rohanni, de Mog így kiáltott:

—Segíts Világosság!

Persze nem annyira azért kiáltotta hogy valóban neki segítsen a leány, hanem hogy ne rohanjon a veszélybe. Ami a sárkányt illeti, Mog el sem tudta képzelni mi baja ennek a ha nem is mesebeli de úrbeli lénynek, azt ellenben nem kétlette hogy nemigen történhet vele semmi nagyon súlyos, mert egy sárkány még ha rosszul van akkor is életveszélyes valaki egy emberre nézve, elvégre ahogy mondani szokás egy sebesült oroszlán is halálos veszedelem bárkire nézve, hát még egy sárkány! Ha nem is tud már tüzet okádni, de farka még mindig van és látta az előbb hogy mekkorát képes azzal ütni!

Világosság meghallotta Mog kiáltását, odaszaladt, meglátta a sebet...

—Ó te szegény! - sóhajtotta.

—Most jobb lesz ha igyekszel eltámogatni a sárkány palotájához! És igyekezzünk csendben maradni, mert ki tudja hány ellenség ólálkodik még erre felé! - súgta neki Mog.

S így is tettek. És valóban jól tették hogy óvatosak voltak, mert útközben többször is meg kellett lapulniuk, mert többfős ellenséges csoportokba botlottak volna másképp.

Aztán hogy már majdnem ott voltak az űrhajónál, látták hogy nem kell többé óvatoskodniuk: azt látták ugyanis hogy magasan a fejük felett elsuhan az idegenek űrkompja. Nyilván megtárgyalhatták egymás közt a dolgot, és úgy döntöttek hogy elég volt a felderítésből egyelőre, leghelyesebb ha hazamennek és megmondják az ottaninak, hogy jobb lesz megfontolni a további hódításokat, mert e bolygón sárkányok élnek! Aztán majd dönt a felsővezetés, vállalják azok a felelősséget!

Az út további részét tehát már lényegesen nagyobb nyugalomban teheték meg. És Mog nagyon remélte hogy a sárkány már várni fogja, és egykettőre meggyógyítja, amint azt korábban Világosság lábával is tette – de amikor beértek az űrhajóba, a sárkány még nem volt ott!

És hiába vártak órák hosszát, sárkány barátnőjük még másnap reggelre sem bukkant elő!

S ekkor már semmi esetre sem tagadhatták le önmaguk előtt sem, hogy a sárkány bizony nagy bajba került... És még tiszta szerencse ha csak úgy egyszerűen nagy bajban van... mert bajban csak az lehet aki még él! De lehet hogy talán már meg is halt! Végére ha nehéz is megölni egy sárkányt, de igenis szólnak legendák sárkányölő vitézekről, és e vitézek egészséges sárkányokat öltek meg, az ő sárkánybarátjuk pedig hogy-hogynem de épp rosszul volt valamiért!

S abban is biztosak voltak, hogy egy ilyen kaland után a sárkány azonnal amint lehet hazaigyekezett volna! Egyrészt hogy őket megnyugtassa – hisz nem véletlenül mondta hogy ide jöjjenek! - másrészt a maga titokzatos fegyvereiért! Hiszen Tikáj is azt mondta hogy a sárkány számára ezek nem veszélyes ellenfelek, ha a sárkány itt az űrhajójában van!

De a sárkány nem jött haza. Tehát minimum bajban van, elfogták! Ez biztos!

Gondoltak rá hogy kimennek és megpróbálják megkeresni az erdőben, de erről hamar letettek. Először is Mog sebesült, aztán meg hol keressék; nagy ám az erdő! És ha a sárkány ott lenne, ha élne és nem lenne fogoly, biztos hazajött volna, nem tűnt olyanbá mint aki járni képtelen!

Nem, nem, Mog és Világosság egyre biztosabb lett benne hogy a sárkányt elfogták az idegenek – mármint legjobb esetben. Szerették volna ha így van, mert ez akkor azt jelentí hogy él még, tehát van egy elenyésző kis esély rá hogy ki tudják szabadítani! Mert bele se mertek gondolni, hogy a sárkány esetleg halott is lehet. Oly sokat köszönhettek neki mindketten, hogy nagyon megszerették.

—Csak annak örülök hogy Tikáj remélhetőleg megúsza a kalandot – sóhajtotta Mog – mert az elég élelmes és elég önző lány is ahhoz hogy meglapuljon és várjon amíg elmúlik a zűrzavar a feje fölül!

—Akkor most miért nincs itt?! - kérdezte Világosság ellenséges hangon.

—Mert hisz úgyis épp szökésben volt; lehet-e ennél jobb alkalma rá, hogy örökre megpattanjon?!

—Akkor is disznóság elszelelnie; a sárkány végülis jól bánt vele!

—De akkor is rab volt... Mindegy drágám, ne is törjük ezen a fejünket! Figyelj, tenni kell valamit!

—Mire gondolsz? - kérdezte a leány óvatosan. S íme óvatossága helyénvaló volt, mert a

fiú azt mondta ki, amitől a leginkább félt:

—Természetesen ki kell szabadítanunk a sárkányt!

—Nézd, ez nekem is kedvemre való volna, de te mesélted hogy Tikáj szerint ezek nem ennyien lehetnek hanem sokkal többen, mert valahol az égen van egy sokkal nagyobb repülő izéjük is, és tehát ez azt jelenti hogy nagyon sokan vannak, láttuk hogy nagyon erősek a fegyvereik is, és egyáltalán, hiszen te fel sem tudsz oda repülni mert nincs mivel...

—Hogyne volna, hiszen e hely ahol vagyunk, a sárkány palotája, képes repülni!

—De nem tudod, miként kell elindítanod és irányítani!

—De meg tudom kérdezni a komputertől! - azzal Mog máris letelepedett a holokomputer elé.

—Hogyan kell vezetni ezt az űrhajót? - kérdezte azonnal az eléje vetülő holografikus minisárkánytól.

—Az űrhajó leginkább gondolatirányítással vezethető. - jött meg a válasz azonnal.

No, annyit már tudott Mog, hogy ez neki „nem jönne össze”, ő ilyesmire képtelen!

—Lehet-e másképp is vezetni? - kérdezte.

—Lehet.

—Hogyan?

—Ha bekapcsoljuk a „kisegítő lehetőségek” segédopciót, amit nyomorékok számára találtak ki.

—Halljunk erről részletesebben! - kérte Mog.

—Akusztikusan is lehet vezetni, tehát szóbeli parancsokkal, amit a gondolathullámok kibocsátására ideiglenesen képtelen, vagy csökkent mértékben képes, általában agysérült sárkányok számára találtak ki, vagy még hagyományosabban, műszerpult által is vezérelhető az űrhajó, az esetben, ha a sárkány valamiért néma volna.

—Lássam azt a műszerpultot! - vezényelte Mog azonnal.

S erre a terem közepén megjelent egy jó három méteres műszerpult, rajta tengernyi kapcsolóval, gombbal, egyéb bizgentyűvel. Természetesen ez is holografikus volt.

—Igazi műszerpult nincs? - kérdezte Mog.

—Ez igazi műszerpult.

—Úgy értem nem holografikus!

—Ez a holografikus az igazi. Nincs szükség hagyományos anyagból készültre. Elég ha a pilóta megérinti a megfelelő kapcsoló vetített képét, s a megfelelő funkció azonnal aktivizálódik.

—Amindenségit! - tört ki Mog.

—Ezt nem értem. - szólt azonnal a holosárkány.

—Nem baj. - legyintett Mog.

—Eltároltam, hogy az „amindenségit” szó a számodra a „nem baj” kifejezés rokonértelmű megfelelője. - válaszolta engedelmesen a komputer.

—Nem, az nem azt jelenti, ez csak egy indulatszó a részemről! - szólt gyorsan Mog.

—Szinoníma törölve. - szólt érzelemmentesen a számítógép.

—Fegyvereket is lehet vezérelni így?

—Természetesen. Arra azonban egy másik műszerpult való, azaz, ennek egy kibővített változata.

—Látni akarom!

Azonnal megjelent egy jóval nagyobb műszerpult a másik mellett.

—Ez mi? - bökött rá egy nagy vörös karra Mog.

—Ez arra szolgál, hogy amikor a glüonhálózat pődik fraktálrétegének impulzusmo-

mentuma köbgyökösen fluktuál, akkor ezzel lehet a tetrális szaturalizációt leszorítani a második harántrétegbe, feltéve persze hogy ezt engedi az effektív szórásnégyzet, s ezzel megnehezítjük hogy az ellenség tranzaktív sugármodulációval tudja támadni az infrageometrikus potenciamezőnket!

E szavakra Mog arca kissé elborult. Ez nem úgy hangzott, mint amit egyhamar megérthetne! És ez csak egyetlen kis micsoda a roppant nagy vezérlőpulton!

Világosság maga is így gondolta ezt, mert most megszólalt:

—Jobb ha nem piszkálunk semmihez sem hozzá, mert a végén még elrontunk valamit! Tegyük fel például hogy sikerül a levegőbe emelkednünk, aztán nem tudunk leszállni és lezuhanunk! Nekem tulajdonképpen már az is furcsa, hogy egyszerűen megjelent neked e vezérlőpult, Mog! Nagy könnyelműség a sárkány részéről hogy nem csinált valamit, nemhogy azellen hogy piszkálhassuk a veszélyes dolgait, például a fegyvereket, de hogy egyáltalán senki be ne jöhessen ide amikor ő nincs idehaza! Végülis értelmes ember még akkor is bezárja legalább egy retesszel a házát ha épp otthon van is de mindössze alszik!

A számítógép úgy látszik elemezhetette a beszélgetést amikor be volt kapcsolva, mert most megszólalt:

—Ide senki be nem jöhet rajtatok kívül, kivéve ha külön arra utasítottok engem, hogy lehetővé tegyem másoknak a bejövetelt.

—Hogyhogy?! - ámult el Mog.

—Úgy, hogy kötelességem azt tenni, amit a gazdáim elvárnak tőlem.

—Na ne tréfálgj!

—Nem tréfálok. Nem tudok tréfálni, sőt, a tréfákat még megérteni is csak a legegyszerűbb esetekben sikerül nekem. Nincs ugyanis humorérzésem.

—Úgy értem, csak nem azt akarod mondani, hogy minket kettőnket tartasz a gazdádnek?!

—Benneteket is.

—Tehát a sárkányt és engem Mogot meg öt Világosságot?! - álmélkodott még mindig Mog.

—Úgy van.

—De miért?!

—Mert Tikáj erre utasított.

—Tessék?! - csodálkozott újfent Mog.

—Megismételjem? - kérdezte szolgálatkészén a komputer.

—Jó lenne, mert mintha olyasmit mondtál volna, hogy Tikáj utasított erre téged, ami igen furcsa, mert hogy is tehetett volna illet, amikor ő a sárkány foglya! Azt meg kíváltképp furcsállanám hogy a sárkány megengedte volna hogy a foglya parancsolhasson neked, aki mindent irányítasz itt! Különben is, mikor utasított erre téged?!

—Mintegy tizenkét órával ezelőtt. - válaszolt utolsó kérdésére a számítógép.

Mog gyorsan utánaszámolt, s így szólt:

—Az nem lehet, Tikáj akkor már rég nem volt itt!

—Nem, de ez nem baj, mert nem szóbeli parancsról volt szó, hanem egy töredékes rádióüzenetet kaptam tőle.

—Micsodát?!

—A négyes hipertéri fővonalon jött az üzenet, ami vészhelyzetre van fenntartva! Az üzenet úgy szól, emberi nyelvre lefordítva, hogy „Engedelmeskedj Mog, Világosság és Csillagfény minden parancsának amíg vissza nem térek, mert most fogoly vagyok a luciferiádáknál! És mondd meg Mognak, hogy én és Tikáj...”

—Igen? - kérdezte Mog kíváncsian.

—Eddig tartott az üzenet! - válaszolta a számítógép. —Ezután ugyanis megszakadt az összeköttetés.

—És Tikáj üzent ezt? Nem a sárkány? - kérdezte Mog értetlenkedve. Mert azt nem furcsálta hogy a sárkány, egy rendkívüli lény képes a távolból üzengetni csodapalotájának, de hogy Tikáj... És különben is, ha ezt Tikáj üzent, akkor nem szerepelhetne az üzenetben, hogy „én és Tikáj”!

E pillanatban azonban Világosság megérintette Mog vállát.

—Drágám... - szólt a fiúhoz.

—Igen? - kérdezte Mog, és megfordult. És azt látta hogy a leány arca könnyben úszik.

—Mi a baj?! - kérdezte rémülten.

—Az, hogy most vagy nagy bánatot okozok neked, vagy el fogsz hagyni... valószínűleg mindkettő!

—Miről beszélsz?!

—Arról, hogy miként is lehet az hogy te, aki annyira okos vagy, nem jöttél még rá, hogy Tikáj és a sárkány egy és ugyanaz a személy!

—Tessék?!

—Sajnálak Mog, mert most biztos szomorú vagy, hiszen eszerint egészen biztos hogy nem menekült meg Tikáj... És amiatt is szomorú vagyok, mert ha sikerül kiszabadítanod Tikájt, akkor el fogsz hagyni! Hiszen eddig is szinte szerelmes voltál a sárkányba; Tikájt is szeretted, tudok róla; hogy is érnék én fel kettejükkal, pláne ha ők ketten együtt ugyanaz a személy! De el kellett ezt mondanom, mert ennyivel tartozom neked is és neki is!

—De figyelj már édesem, ez teljesen *lehetetlen*! Hiszen láttam Tikájt az ágyon heverni, miközben a sárkány mellettem állt! És még azt sem mondhatod hogy az egy bábu volt, mert...

—De bizony azt mondom hogy bábu volt!

—De találkoztam olyan lovaggal, aki azt vallotta hogy látta a sárkányt amint elszállt a palota fölött, a karmai közt hurcolva Tikájt...

—A bábút. - mondta nyakasul Világosság.

—De Tikáj akkor kiabált is!

—Ne nevetess Mog, e palotában annyi sok a csoda, hogy is ne készíthetett volna a sárkány egy olyan bábút ami hasonlít emberi önmagára, de tud kiabálni néhány szót is?! Hiszen ebben annyi élet és anyag sincs mint egy bábuban – mutatott a komputer holosárkányára – aztán mégis képes beszélni ő is!

—Kideríthetjük az igazságot! - szólt elszántan Mog, és így fordult a komputerhez:

—Tud-e a sárkány emberi alakba átváltozni?!

—Nem. - felelte a komputer.

—Na ugye! - vágta rá Mog diadalmasan. De túl korán, mert nem várta meg, míg a számítógép befejezi az információközlést. Az ugyanis így folytatta:

—Az emberek egy bizonyos csoportja képes sárkány alakba átváltozni.

—Tessék?! - hervadt le a mosoly Mog ajkairól.

A számítógép eddigre már megtanulta, hogy a „tessék” szó azt jelenti Mog számára, hogy részletesebben kell kifejtenie az előbb mondottakat, emiatt így folytatta:

—Az elsődleges alak ugyanis az emberi. A sárkányforma az úgynevezett harci alak. Azt hogy az emberi alakot tekintjük elsődlegesnek, az igazolja, hogy kizárólag emberi alakban lehetséges a szaporodás, mégpedig nemcsak a közösülés, de a magzat kihordása is. Bár még nagyon előrehaladott terhesség esetén is képesek fajunk egyedei a sár-

kányformába való átváltozásra, ám ez minden esetben a magzat azonnali pusztulásával jár, a terhesség teljes ideje alatt tehát, a fogantatás pillanatától kezdve a szülésig, meg kell maradjon az anya az emberi formában. A várandós állapot tehát különösen sebezhetővé teszi fajunk tagjait.

—Hm... - nyelt nagyokat Mog, miközben Világosság kiment a szobából. —Hát izé... gondolom ennek a férfiak azért mégis örvendenek, mert nem kell attól félniük hogy idegen magzattal a hasában megy a nő a házasságba... elég ha csak arra kérik hogy a nászéjszaka előtt ugyan már legyen olyan kedves a kisasszony egy pillanatra sárkány-nyá változni...

—Ez nem lehetséges. - szólt közbe a komputer.

—Miért nem?

—Mert nincsenek férfiak.

—Ne tréfálg... akarommondani, hiszen én is férfi vagyok!

—De nem a sárkánynépből való.

—Hé, azt akarod mondani, hogy csupa nőből áll ez a nép?!

—Igen.

—De hiszen akkor hogyan szaporodnak?

—Más emberférfiak közreműködésével.

—Akad aki vállalja, hogy ténylegesen egy szó szerinti házisárkány lesz a felesége?!

—Nincs olyasmi nálunk, hogy feleség és férj. A férfi csak a fogantatás idejére szükségeltetik.

—Nofene... és utána mi lesz a sorsa – megeszi talán a sárkánynője?!

—Nem jellemző. Többnyire proteindúsabb táplálékon él a népünk, mint az emberhús.

Bár Mog nem értette mi az a „protein”, de a válasz kissé megnyugtatta. Csak még azt nem értette, mire fel játszotta el akkor Tikáj ezt a furcsa kis színjátékot, hogy ő a gonosz emberevő sárkány!

Mert még ha azért jött is ide netán hogy férfit találjon magának a nászra – nem lett volna egyszerűbb talán, hogy azt mondja, hogy „hé fiúk, itt vagyok, melyikőtök akarja azt a megtiszteltetést, hogy egy sárkányleány apjának mondhassa magát”?! Holtbiztos hogy százszámra lettek volna jelentkezők! Pláne mert hiszen jöttek valóban bőven sokan is, híres lovagok is, akiknek Tikáj mind nagyon megtetszett!

Míg ő ezen törte a fejét, Világosság e hírrel tért vissza:

—Semmi kételyed nem lehet Mog hogy ez mind igaz, mert megtaláltam Tikáj életnagyságú bábuját az egyik szobában!

Mog nagyot sóhajtott.

—Még nem tudom hogyan, de meg kell mentenem őt! Akkor is ha nagy az esélye annak, hogy belepusztulok!

—Biztos vagyok benne, hogy belepusztulsz... De akkor ketten halunk meg! Ugyanis veled tartok! - válaszolta határozottan a leány.

—Értékelem a bátorságodat, de nem egészen értelek! Mert tudom ugyan hogy sokat köszönhetsz a sárkánynak, tudniillik mert kigyógyított a nyomorékságból, de hiszen most mondtad az imént hogy attól félsz, hogy elhagylak érte... Hogyhogy nem vagy féltékeny rá?!

—Ki mondta hogy nem vagyok az?! De amellettt tisztességes nő vagyok! Különben is... hiszen hallhattad hogy Tikájnak nem férj kell, csak szerető! Sőt, az sem, csak egy néhány éjszakás partner, akivel felcsináltatja magát!

—Azt eddig is rég megtehetette volna, már amiatt is mert nem tagadom drágám, én bizony rengetegszer unszoltam hogy legyen az enyém!

—Sejtettem... De nyilván úgy van ez nála hogy jól meg akarta nézni, kinek adja oda a testét, mert biztos sokra tartja magát... és jogosan! Ha sikerülne őt megmentenünk, párszor majd vele hálsz; ezt el fogom viselni, mert semmi különös nem történik, szinte minden férfi megcsalja párszor a nejét, pláne a nagyurak; aztán meg Tikáj valóban nagy hasznomra volt a gyógyításával! Kibírom! De azt nem hinném hogy végleg veled marad; ezek után igazság szerint jobban féltem melletted betöltött helyemet Csillagfénytől, mint Tikájtól!

—Csillagfény nem akar férjhez menni... Tényleg, hiszen a sárkány azt üzenete, hogy Csillagfény is a számítógép gazdái közé számítódik! Szerintem ez azt kell jelentse, hogy fel kell vennünk vele a kapcsolatot!

—Miként?

—Például úgy, hogy ellovagolsz hozzá, én ugyanis a sérült lábam miatt nemigen kelhetek útra... De ezzel várhatunk még néhány órát, mert harapnod is kell valamit, pihenni is, meg előbb még ki akarom faggatni a számítógépet arról, mi az hogy luciferiáda, mert ismernünk kell az ellenséget, tudni akarom hogy miként megy az átváltozás emberi alakból sárkánnyá és vissza, mert nem értem miként lehet ez hiszen a sárkány nagyobb mint egy ember... és ugyan mitől lett a sárkány rosszul!

Kiderült hogy a számítógép meglehetősen részletes információkkal rendelkezik a luciferiádákat illetően; ha Tikáj maga nem is tudott ezekről, de a számítógép igen! Ebből aztán hőseink sok mindent megtudtak az ellenségről, főleg hogy milyen azoknál a nők sorsa! Ezen Világosság egészen elszörnyülködött.

A számítógép azt is bemutatta nekik, miként megy az átváltozás egyik alakból a másikba. Kiderült, hogy nem tart soká az egész, alig négy másodpercig! Az ember vagy a sárkány csak annyit kell tegyen, hogy leguggol, ekkor feldereng körülötte egy vakítóan fényes, sárgás fénygömb, hogy ezen belül mi történik az nem látható, majd e gömbből kibújik a sárkány vagy az ember, attól függően mivé változott épp, s egyszerűen úgy bújik ki, hogy felegyenesedik! S amikor már majdnem felegyenesedett, a gömb eltűnik.

Hogy mi ez a fénylő gömb, azt hőseink nem tudták. Hiába magyarázta a számítógép, hogy ez tulajdonképpen a „molekuláris rekombinációt stimuláló potenciomező”, ebből mit sem értettek. De nem is számított. Ez így megy és kész! Eggyel több csoda úgysem sokat számít ezen a varázslatos helyen!

—És ha nem tud összegörnyedni, leguggolni a sárkány vagy az ember? - kérdezte Mog.

—Akkor nem tud átváltozni. Akkor ugyanis a potenciomező nem képes kiterjedni az összes sejtjére. - válaszolta a komputer.

—Tehát ha kinyújtva összekötözik, például ha a Lengetőbe kerül, akkor annyi neki! - nézett aggódalmasan a távolba Mog. —De - folytatta a kérdezősködést - miként születet egy emberből egy jóval nagyobb sárkány?

—Nincs sárkányalakban sem több anyag benne mint emberalakban, egyszerűen az átlagos sűrűsége a sárkánytestnek kisebb mint az emberi testnek! - kapta meg a választ.

Ezután megpróbáltak hőseink pihenni egy kicsit; ettek is valamit. Hamar kiderült azonban hogy nem sokat tudnak pihenni, ahhoz túl idegesek! Mog elszunnyadt egy időre, ezalatt azonban Világosság a komputert faggatta. Az okos számítógép például megmutogatott neki néhány képet amik a sárkánynép művészi alkotásai voltak. Persze ezek is fényfoltokból álltak össze, mert holovetítővel ki lehetett vetíteni őket a levegőbe! Többnyire csak a fekete és a fehér színeket használták e képekhez a sárkányok, és eképp az ábrázolt alakok különböző érdekes alakú fekete foltokból álltak össze. Valamiképp ugyanis képesek voltak a holovetítővel fekete színt is előállítani! S a sárkányok eléggé önimádó népség lehetett, mert a leggyakoribb motívumuk épp maga a sárkány

volt, vagy épp az hogy egy ember, természetesen egy nő, átváltozik sárkánnyá! E képesséjükre rém büszkék lehettek!

Aztán végre Mog felébredt, különben nem is aludt sokat, s így szólt Világossághoz:

—Most aludj te egy kicsit!

—Nem, dehogyis, én már épp indulni akartam Csillagfényhez, csak a te ébredésedet vártam, mert nem akartam elmenni anélkül hogy tudj róla, aztán meg te voltál az aki találkoztál már azzal a nővel, és kérdezősködni akartam róla hogy mire számítsak, egyáltalán, mit mondjak aminek hála reményem lehet az elébekerülésre, mert már nagy lehet az ő hatalma annak alapján amit beszélnek róla, s a nagyurak mind gőgösök, nem engednek akárkit maguk elé...

Mog egy legyintéssel elvágta a leány magyarázkodását.

—Hagyd ezt kedvesem, semmi szükség rá, hogy fáraszd a patáidat!

—Mit beszélsz, nincsenek is patáim!

—Eh, ez csak egy szólásmondás. Úgy értem nem kell odakutyagolnod. Amíg aludtam, eszembe jutott, hogy sokkal egyszerűbb módja is lehet annak, hogy Csillagfényt értesítsük!

—S mi lenne az?

—Majd kap értesítést tőlünk a maga komputerén keresztül!

—Miről beszélsz!

—Ugyanis – folytatta Mog – annak alapján hogy a sárkány úgy rendelkezett miszerint Csillagfénynek is korlátlan hatalmat ad a palotája fölött, ennek alapján tehát lehetetlen nem arra gondolnom, hogy ismeri Csillagfényt! Ha ismeri, úgy kellett történiük, miszerint ezek ketten, tehát Csillagfény és a sárkány, már korábban találkoztak egymással! És hogy e találkozás miként történt azt nem tudom, de teljesen biztos hogy így van, s különben az is erre utal, hogy a sárkány egy alkalommal kifejezetten arra biztatott, hogy inkább téged vegyelek feleségül mint Csillagfényt, mert te sokkal inkább hozzám való vagy, no és eközben elmondta hogy valamiféle módszert biztosított Csillagfénynek arra, hogy tanulhasson, hasonlóképp mint én, Csillagfény tehát nem annyira zseniális mint hírlik róla, egyszerűen szorgalmas a tanulásban, és...

De nem tudta befejezni. Világosság megragadta Mog vállát, és jól megrázta a fiút, hogy abban benneragadt a szó.

—Ezt mondta?! - kérdezte tőle, a fiatalember szemébe nézve.

—Ezt hát! Szóval én arra gondoltam hogy kell legyen valamiféle komputerszerűsége Csillagfénynek, és biztos isten képes egyik számítógép a másiknak üzenetet küldeni, vagyis...

—Maga Tikáj, a sárkány biztatott rá téged, hogy engem végy feleségül?! - kiáltotta izgatottan Világosság.

Most már végre Mog tompa agyában is kezdett felpislákolni a megértés fénye, miszerint a leányt pillanatnyilag a legcsekélyebb mértékben sem érdekli Csillagfény esetleges komputere, léte vagy nem léte, sokkal inkább az ő feleség-státusza izgatja – már-mint *reménybeli* feleség-státusza.

—Igen, valami ilyesmit említett, a pontos szavakra persze már nem emlékszem! De miért fontos ez?!

—Ó te bolond! - és most a leány legyintett. —Tehát azt mondta hogy végy engem feleségül, engem és nem Csillagfényt?!

—Igen, igen, na és?!

—Tehát épp engem, nem Csillagfényt, és nem is Tikájt, vagyis őt magát?!

—Igen, így valahogy mondta, persze akkor még nem tudtam hogy ő azonos Tikájjal! Pedig hú hogy mi minden üresfejűnek és ostobának lehordta Tikájt! - kacagott Mog.

De a sárkány alakoskodása sem érdekelte most Világosságot. Megint legyintett.

—Egyszerűen alaposan próbára akart tenni téged, Mog, mint ahogy akkor is, amikor Tikáj alakjában arra biztatott, hogy hozz olyan mérget, ami képes megölni a sárkányt!

—No igen, az előttem is világos már hogy próbára akart tenni, meg akart bizonyosodni a hűségemről, csak hogy ez épp annak a jele kell legyen hogy nagyonis igényt tart rám, olyan értelemben hogy szerintem bizony jogos a félelmed drágám, mert kutya legyek ne zseni ha nem úgy van, hogy ez a Tikáj-sárkány, ez bizony nemcsak néhány éjszakára vagy épp nappalra óhajt engem hanem hosszabb távra, amit akár úgy is mondhatunk hogy férjnek, tekintettel rá hogy egy néhány éjszakás reménybeli partnert nem tesznek próbára olyan alaposan, mint ahogy azt velem tette a sárkány!

Világosság magabiztosan legyintett, immár sokadszorra.

—Nem ismerjük a sárkány szempontjait! Különben meg idefigyelj szerelmem, nagyra értékelem az eszedet, de rájöhetnél volna már hogy légy bármilyen zseniális is, sültbó-lond vagy te Tikájhoz képest! Ennek a sárkánynak több az esze mint egész bolygónkon minden embernek együttvéve! Emiatt tehát nem is vagyok hajlandó még gondolkozni sem az indokain, elég nekem ha csak a szavaira figyelek; márpedig te azt állítod hogy azt mondta, hogy engem, épp engem végy feleségül! Ha ezt mondta, ennek így kell lenni! - nézett határozottan a fiú szemébe.

—Tessék?! - képedt el Mog.

—Na de hiszen hányszor bizonygattad nekem, hogy semmi esetre sem óhajtasz más-képp cselekedni mint ahogy a sárkány mondja, mert nem akarod a sárkányt megbán-tani, mert bízol az eszében, jóindulatában, mittudoménmimindenében még... Ha tehát ezt tanácsolta neked, ezt kell tegyed! Ettől még, megnyugodhatsz, nem kívánok hűsé-get tőled mint a férjemtől, azaz, nagyonis megkövetelem, de azt azért megengedem hogy lefeküdj Tikájjal és gyereket csinálj neki akárhányszor csak óhajtja, mert elismer-em hogy nagy hálával tartozom neki, és most nemcsak arra gondolok hogy meggyó-gyított, de arra is hogy épp ő tanácsolta neked, hogy vegyél engem feleségül! Ez akkora jótett, hogy a szememben messze magasan többet ér a gyógyításomnál is!

—Hát azt eddig is sejtettem hogy szívesen lennél a feleségem, de hogy most hirtelen így kitörjön belőled az igyekezet, hogy ekkora hevességgel igyekezz nőül vetetni magadat, az kissé meglepett... sőt nem is kissé... és tulajdonképpen abban sem vagyok biztos, hogy jól áll-e neked ez a viselkedés! - tört ki a fiú őszintén és elképedve.

—Megmagyarázzam?! - kérdezte Világosság.

—Légy oly kedves!

—Nem a sárkány miatt beszélek így, de Csillagfény miatt! Hiszen épp arra készülsz, hogy idecsődítéd őt! És sosem tagadtam, hogy őt fenemód veszélyes vetélytársamnak érzem! Nem kétlem ugyanis, ha választanod kell köztem és Csillagfény között, akkor, ha módod lesz rá, őt választanád!

Mog elgondolkodott.

—Ez azért nem biztos... Hanem azt őszintén megmondom neked, ha választanom kell közted és a sárkány közt, több mint biztos hogy Tikájt választom! Korábban azt hiszem nem így döntöttem volna, de most hogy megtudtam hogy ő ugyanaz mint a sárkány, most már biztos!

—Ezt sosem kétlettem, Mog! Bár kissé csodálkozom: mert sejtéd ugye, hogy a sárkány-Tikáj mellett te soha az életedben nem lehetsz úr a házban, csak megtúrt személy, aki pontosan addig létezhet, amíg Tikáj azt úgy tartja jónak, és egyáltalán semmit nem te-

hetsz amit Tikáj meg nem enged, be kell húznod füled-farkad, mert ha egyetlenegyszer is megorrol rád Tikáj, akkor simán lenyel téged és véged?!

Most Mog legyintett.

—Úgy beszélsz, mintha melletted bizony akkora nagy úr lehetnék!

—Hát azért nagyobb, mint Tikáj mellett!

—Nekem teljesen mindegy hogy melletted vagyok papucs, vagy Tikáj mellett csizma! Tudod drágám, amennyire megismertem barátaim, rokonaim életét, azt mondhatom hogy eleinte ugyan a legtöbb helyen a férfi az úr a házban, és a nőnek hallgass a neve, de ez igen hamar meg szokott változni még a legbőszebb nagyhangú férfiaknál is, s az asszonyok szép csendben átveszik az irányítást! És már néhány év elég hozzá hogy úgy legyen, hogy a házban a világon minden úgy történik ahogy azt a férfi akarja – a nő mindössze azt mondja meg, hogy a férfi éppen mit akar! Nézz csak rá magadra: még csak nem is vagy a feleségem, de jóideje majdnem úgy élünk együtt mintha az volnál, s erre lám, a lehető legnyíltabban felszólítasz rá, hogy de igenis vegyelek feleségül! Én értem hogy ezt miért teszed, mert nem érzed a mellettem betöltött helyedet biztosítva, de ez akkor is arra utal, hogy nagyonis tisztában vagy a saját érdekeiddel, s mersz kiállni, harcolni ezen érdekekért! Hogy is képzelhetnék majd olyat, hogy házasság után ez ripszropsz megváltozik, s egyszeriben minden úgy lesz ahogy én akarom! Azaz, tulajdonképpen lehetne úgy, de csak ha állandóan kiabálnék, veszekednék, talán verekednék is, ám ilyesmihez a világon semmi kedvem, mert mindigis büszke voltam rá, hogy magamat az ész emberének tartom! Szóval ilyen szempontból nekem olyan mindegy hogy te, Tikáj vagy Csillagfény! Sehol nem lennék én a ház bőszt ura, erre alkatilag képtelen vagyok, nem olyan a jellemem és kész!

—Épp azért szeretlek annyira, mert nem vagy olyan erőszakos! - mosolygott rá bájosan Világosság, és még meg is simogatta Mog tarkóját.

—Aha, tehát azért szeretsz, mert mellettem könnyen érvényesítheted a te akaratodat! Látod-látod, ez is azt bizonyítja hogy teljesen mindegy hogy te vagy a sárkány, legalábbis abból a szempontból mindegy, hogy melletted is úgy élhetnék hogy van egy házisárkányom: tudniillik te magad! - vágott vissza Mog.

—Sosem viselkedtem úgy, hogy megérdemeljem ezt a gúnyt! - borult el a leány arca.

—Nem bántásnak szántam, csak arra óhajtottam rávilágítani, hogy nagyon nem helyénvaló érvet hoztál fel a sárkánnyal kapcsolatban.

—Jó, ez mindegy is, mert a sárkánytól már nem félek: ha ő maga javasolta hogy légy a férjem, akkor ő igazán nem a vetélytársam! Mert tudod engem nem annyira az érdekel hogy lefekszel-e vele valaha, hanem hogy érzelmileg megmaradsz-e az én oldalamon!

—Ezen mit változtat egy szertartás?

—Ha az esküvőre gondolsz, az nekem igenis nagyon sokat jelentene!

—Nem lehetne lebonyolítani Csillagfény megérkezése előtt.

—Elég nekem ha megígéred!

Mog nagyot sóhajtott.

—Nem tehetem!

—Még mindig Csillagfényben reménykedel? - kérdezte szomorúan Világosság.

—Nem erről van szó! Csillagfény annyira komolyan mondta hogy nem akar férjhez menni, s kihangsúlyozta hogy hozzám sem, hogy szerintem merőben rémeket látsz! Én azt hiszem hogy akármelyik nálad fiatalabb, csinos parasztlányt nagyobb vetélytársadnak tarthatsz mint Csillagfényt! Csillagfényt a hatalom érdekli, semmi más. Hanem még mindig nem látom világosan a sárkány szándékait. Fogalmam sincs, mennyi az igazság és mennyi a hazugság mindabban amit eddig mondott nekem. Lehet hogy csak

holmi próbatétel miatt hazudott, de akkor is biztos hogy nem mindenben mondott igazat, s ennél is biztosabb hogy temérdek kulcsfontosságú dolgot egyszerűen elhallgatott előlem. Emiatt lehet hogy amikor azt mondta hogy vegyelek téged feleségül, az is csak holmi próbatétel része volt. Én tehát azt mondom neked, hogy úgy lesz ahogy javasoltad: a sárkányra hallgatók! Tehát mindenekelőtt igyekezzünk őt kiszabadítani, mert most olyanok vagyunk mint az ostoba vadász, aki előre iszik a medve bőrére, beszélünk arról hogy mi lesz meg hogy lesz, holott a legfontosabb szereplője terveinknek, a sárkány maga, fogoly! Szabadítsuk őt ki, s azután vonjuk őt egyenesen kérdőre hogy valljon már színt, mik a szándékai, mit akar velem, veled, akár Csillagfénnel is! És mert mindegyikünk elismeri hogy kétségkívül ő a sárkány a legokosabb, legyen úgy, ahogy ő akarja!

—Veled és velem kapcsolatban is?! - vett Világosság mély lélegzetet.

—Igen. Az lesz a feleségem, akit ő annak javasol!

—Rendben. Így legyen! - nyújtotta előre a tenyerét a leány. —Én bízom a sárkányban!

—Én is. - mondta Mog.

—Esküdj meg rá, hogy akkor így lesz!

—Esküszöm!

—Arra is esküdj meg, hogy amíg a sárkányt ki nem szabadítjuk, nem próbálsz meg legyeskedni Csillagfény körül!

—Hülyének nézel?! - ámult el Mog.

—Csupán férfinak.

—Jól van, esküszöm! - ragadta meg a lány kezét Mog. Majd néhány másodperc után elengedte azt, s leült a holokomputer elé.

—Most pedig megpróbálom értesíteni Csillagfényt... Természetesen kizárólag... hm... hogy úgy mondjam, hivatalos ügyekből kifolyólag! - tette hozzá némileg ironikus hangszíval. S ezt hallva Világosság elpirult, de nem szólt.

És bár cseppet sem volt annyira biztos a sárkány szándékaiban mint ahogy azt Mog előtt mutatta, de nagyon elégedett volt magával. Azt ugyanis sosem kétlette, hogy a sárkány-Tikájjal szemben semmi esélye: az ugyanis kétségkívül felsőbbrendű lény, olyan Mog számára mint egy istennő, persze hogy azt választja s nem őt, egy valahai rabszolgányt, egy koldust! De ő, ha valóban igaz volna hogy a sárkány nem akarja elszeretni előle Mogot! Akkor ugyanis hatalmas pártolója lenne neki Csillagfénnel szemben! Akkor valóban hivatalosan Mog feleségévé lesz, hiszen Mog megígérte hogy azt teszi amit a sárkány mond! Most már tehát tényleg nem kell félnie Csillagfénytől! Legalábbis ha Mog betartja az esküjét... de Mog nem néz ki esküszegőnek. Elég büszke ahhoz, hogy betartsa a szavát...

Persze, ne feledjük hogy hosszú-hosszú ideje nem látta Csillagfényt! Ki tudja mi lesz, ha megpillantja az azóta talán sokat széptült leányt!

No de addig még van néhány napja, amíg Csillagfény megérkezik ide... addig ő Világosság is kicsinosíthatja magát...

Nem volt néhány napja! Alig kapta meg Mog üzenetét Csillagfény, már mindössze egyetlen órával ezután ott volt náluk!

Ez természetesen nem volt lehetséges másképp, mint hogy a luciferiáda úrkompon érkezett, amit Babajaga vezetett.

7. fejezet: A fogoly sárkány

Az már biztos hogy Tikáj nagy bajban volt! Ő maga sem képzelte volna soha, hogy bármikor is kiszolgáltatott helyzetbe kerülhet mindössze két emberrel szemben, de hát bizony megtörtént vele a hihetetlen!

Nagy bajában mindössze az volt az egyetlen legalább némileg vigasztaló gondolat, hogy tudta, mi a baja, s tudta azt is hogy ez majd elmúlik – már ha sikerül megélnie azt az időt!

Teljesen váratlanul sújtott le rá a katasztrófa, egyetlen másodperc alatt, akkor, amikor épp Világosság segítségére akart sietni. És egészen úgy történt vele is mint az a legközönségesebb emberekkel szokott: görcsbe rándult a gyomra, de még a belei is, és éles kín hasogatta belülről.

Tikájnak gyomorrontása volt!

Megeshet ez még egy sárkánnyal is! Még ha nem is gyakran! Mert azért a sárkány-népre nem igazán volt jellemző emberalakban sem a betegeskedés, hát még sárkány-formában! De hát úgy van ez, hogy testüket leginkább a különböző fizikai módszerekkel illetve sugarakkal végzett támadások ellen készítették fel, a mindenféle vegyi anyagokra már nem annyira. Lehetetlen feladat is lett volna, hiszen ezek száma a Világmindenségben szinte végtelen!

És így aztán amint „diagnosztizálta” magán Tikáj, hogy mi történt, rögvest tudta is mi okozta a bajt: az az emberi fej, amit az imént, Mog megmentésekor megevett! Az tartalmazhatott valamit, vagy esetleg annak a sisakja, ami a tüneteit okozza!

Bár a sisakot mint okot valószínűtlennek tartotta. Az valószínűleg holmi fémötvözetből, esetleg műanyagból készült, s az ő teste képes volt minden fémot megemészteni, az urán és más sugárzó anyagok kivételével, s gyakorlatilag minden műanyagot is, ami műanyagot meg mégsem, azt simán kikakilta.

Igaz, az is elég furcsa, hogy mindössze egyetlen emberi fejtől rosszul legyen, holott korábban simán megehetett egy egész embert is, csontostul-mindenestől, és soha semmi baja nem esett! De hát azt ő is tudta, meglehet tán hogy valami fura gyógyszert szedett ez az ember korábban, talán valami ritka betegségére, s ez benne Tikájban most váratlan tüneteket okoz! Ha nem is nagyon valószínű, de cseppet sem lehetetlen, hogy simán meghaljon olyasmitől, ami az embereknek semmiféle bajt nem okoz! Amikor Mogot próbára tette, mondván hogy hozzon mérget a sárkánynak, igazat mondott – persze nem annyira hogy valóban ártalmas szereket soroljon fel! De igenis létezhetnek ilyen anyagok, s most úgy tűnik, épp belefutott egybe, legnagyobb pechjére!

És amikor Tikáj ezt gondolta, igaza volt. A „Virgonc” nevű bátorságserkentő pirulák anyaga okozta nagy baját, rosszullétét.

Tikáj kissé hasonlított Babajagára annyiból, hogy teste akár emberi, akár sárkányalakban volt épp, rendelkezett egyfajta öndiagnosztizáló „programmal”, amit Tikáj ha akart, működtethetett, illetve magától is bekapcsolt vészhelyzetben. Ezt agya egy különleges része működtette. Tudni kell ugyanis, hogy amikor Tikáj teste átalakult, akkor agya ezt nem tette meg, nem is tehetné, mert természetesen agya vezérelte a teljes átalakulási folyamatot! És Tikájnak tulajdonképpen két agya volt: az egyik a – mondjuk így – rendes agya, a másik pedig egy attól meglehetősen elkülönült, picike, éntudat nélküli agy, mely majdhogynem olyan volt mint egy nagy kapacitású számítógép, csak épp nem elektronikus, hanem biológiai alkotóelemekből összeállítva. Ez az

agy bámulatos védelmi mechanizmusokkal rendelkezett, és végső esetben átvehette az irányítást a másik agy, a „főagy” felett. De ilyesmit csak vészhelyzetekben szokott tenni... Amire alig volt példa a sárkányok életében. Ám most épp vészhelyzet készülődött...

Alig érezte meg a rosszullet első hullámát a leány, máris befutottak tudatához a vészjelzések:

—Általános, azonosíthatatlan emésztőrendszeri probléma! Testkontroll-hatékonyság rohamosan csökken! Lézerrendszer inaktív! Átalakulás negyven másodperc múlva lehetetlen! Valószínűsített problémakiváltó: Ismeretlen eredetű vegyi anyag a test belsejében! Semlegesítése 90%-os valószínűséggel nem lehetséges a halál beállta előtt! Javaslat: azonnali átalakulás, mert jelentős az esély rá, hogy emberformában a vegyi anyag ártalmatlan vagy nem ilyen súlyos hatású!

Annyit Tikáj is tudott, hogy második agya nem fogja rábízni hogy átalakul-e. Az végtére is épp vészhelyzetek esetére lett kitalálva! Ha azt állítja hogy van még negyven másodperce, akkor az azt jelenti hogy hagy neki még húsz-harminc másodpercet hogy hátha talál valami másik megoldást, de aztán okvetlenül kiadja a parancsot az átalakulásra, mert e második agy dolga elsősorban az, hogy megvédje az életét! S erre egyetlen esély az átalakulás!

Ezzel Tikáj mélységesen egyetértett. Épp csak azt nem óhajtotta az ellenség orra előtt megejteni! Ezért az utolsó másodperceket felhasználva berohant a sűrűbe, s elbújva egy bokor alatt, átalakult.

Ezt már amiatt is előnyösnek tartotta, mert úgy vélte, most hogy ilyen rosszul van, nem tudna védekezni az ellenséggel szemben, s azok ha egy sárkányt látnak, simán megölik – ha azonban szép leányként látják, ez eszük ágában sem lesz! Valószínűleg elfogják inkább!

Az meg a jobbik eset, mert ameddig élünk, mindig remélünk...

Átalakult tehát, és rá kellett jöjjön, hogy másik agyának teljesen igaza volt: máris sokkal jobban érezte magát! No persze: sárkányalakban eléggé más a teste vegyi összetétele mint emberalakban, érthető hogy ott egészen más a hatása bizonyos vegyi anyagoknak!

Jobban érezte magát, de azért messze nem egészségesen! S második agya rögvest közölte is vele a helyzetértékelését:

—Kapacitásfelmérés: átalakulás átmenetileg lehetetlen! Fizikai erő 0.98%. Információfeldolgozó kapacitás 100%. Kommunikációs rendszer 12%, rohamosan csökken...

Tikáj nem érezte jól magát a tudattól, hogy fizikai ereje a korábbinak alig egy százaléka lohadt, de igazából ez az utóbbi bejelentés ijesztette meg. Mi lesz vele, ha még úrhajójának sem tud üzenni?! - és gyorsan felhasználva utolsó lehetőségét, leadta csillaghajójának azt az üzenetet, amit az később közölt is Moggal. De még be sem fejezhette, máris ezt közölte vele második agya:

—A vonal megszakadt, kommunikációs lehetőség nulla!

—Meddig? - kérdezte röviden Tikáj.

—Nincs adat. Nem tudható, mennyi idő alatt semlegesítődik a szervezetbe bekerült mérgezőanyag. - hangzott a válasz.

Tovább nem is nagyon társaloghatott önmagával, mert ekkor rábukkant a két feketepáncélos katona, és rögvest megkötözték. Tikáj meg sem kísérelt ellenállni. Ugyan minek, amikor ereje alig egy százalékos?! Igazság szerint érezte is, hogy „nem a régi”, mert bár gond nélkül tudott járni, de szokatlanul fárasztónak érezte ezt a tevékenységet.

A katonák azonnal visszaindultak vele az űrkompjukhoz. Nem keresték már a sárkányt, örvendtek értékes foglyuknak, mert nagyon tetszett nekik is Tikáj, de visszafelé menet óvatosan nézdelődtek körbe-körbe, mert tartottak azért a sárkánytól.

A fogoly nőknek, így Tikájnak is, egyelőre még nem a nemi erőszak elszenvedése lett a sorsuk. Nem is vitás, máskülönben talán még az erdőben leteplik Tikájt a földre, s legfeljebb azért nem rögvést erőszakolják meg, mert előbb még két folyulejtője összeve-rekszik az elsőségen! Most azonban nemhogy őt nem erőszakolták meg, de egyáltalán senkit sem! S ez bizony épp Tikájnak volt köszönhető! Mert annyira megijedtek a luciferiádák a sárkány felbukkanásától, hogy amint összegyűltek embereik, máris a magasba emelkedtek az űrkomppal, hogy eltűnjenek erről a rémületes bolygóról! Nem volt idejük, de egyelőre még kedvük sem holmi erőszakra.

Eddig ejtett foglyaikat persze magukkal vitték. A nőket az űrkomp egy nagy termébe zsúfolták be, bár olyan nagyon nem is szorongtak, mert alig voltak ötvenen. Ide került Tikáj is, s egyelőre még nem is kötözték meg őket, ám azt azért ellenőrizték, hogy van-e náluk valami fegyver. Akinél csak egy kis kést is találtak, elvették tőle. Tikájnál mit sem találtak, főként amiatt, mert a leány mezítelen volt. Persze hogy az volt: amikor átalakult Mog megmentéséért nőből sárkánnyá, a ruhái ott maradtak a bokor alatt, s amikor sárkányból visszaalakult leánnyá, ruha már nem alakult női alakjához! Meg is lepődtek a luciferiádák, hogy az erdő kellős közepén egy pucér leányba botlottak!

Mindenesetre Tikáj esetében szó sem lehetett róla hogy fegyvert rejtegethetne, így veszélytelennek tartották, s belökvén őt a többiek közé, egyelőre békén hagyták. A többi nővel sem törődtek. Akik épp nem az űrkomp irányításával foglalkoztak, az iménti rémületes eseményeket tárgyalták, és sokan akik fültanúi voltak korábban Vaffa aggodalmainak, nem győztek bizonykodni, hogy hát egykori társuknak valóban igaza lehetett, úgy ám, mert némely bolygón rémületes szörnyek élhetnek!

S ezt még Kirri, a parancsnokuk is el kellett ismerje.

S ekkor megszólalt valaki:

—Remélem hogy csak ezek a sárkányok a szörnyek e bolygón, s nincsenek a fogoly nők közt olyan másféle szörnyek is, mint azok tudjátok akikről Vaffa mesélt, akiknek tapadókorong volt a tenyerükön és vért szívnak...

Na, ha kellett volna valami ami elveszi a kedvét a férfiaknak attól hogy nekikezdenek a nőket erőszakolgatni, az ez a megjegyzés volt! Valóban, rém furcsa ez: hogy lehet az, hogy e bolygón sárkányok élnek, de mégis élnek itt emberek is, hogyhogy nem ették még meg az összes nőt és férfit a sárkányok?! Lehet tán hogy ezek nem is közönséges emberek itt a bolygón, hanem rendelkeznek valami különleges képességgel, melynek hála eredményesen képesek védekezni a sárkányok ellen?! Mert ha így van, akkor lehet ám hogy nem is veszélytelen őket felhozni Mennyvárosba!

S mert Kirrinek drága volt az élete, kiadta a parancsot:

—Amíg haza nem érünk, tilos a foglyokhoz közeledni! Otthon valószínűleg mindet részletesen megvizsgáljuk, nem titkos szörnyeteg-e!

Senki nem vitatkozott vele. S így aztán a nőket egy darabig senki sem zavarta.

A börtönükül szolgáló terem nem volt teljesen üres: magasan a fejük fölött sok sisak csüngött. S ahogy belökték őket ide, Tikáj tekintete azonnal e sisakokra szegeződött. Nagyon hasonlítottak arra a sisakra, amivel ő tanította meg a maga sárkánynyelvét Csillagfénynek és Mognak!

Rögvést sejtette, hogy miféle célt szolgálnak ezek! És félni kezdett. Annyit nagyonis

tudott, hogy az ő agya meglehetősen más, mint az embereké, ha tehát egy kifejezetten emberek számára készült nyelvtanító sisakot ráhúznak a fejére, azzal csak annyit érhetnek el, hogy megőrjítik! Pláne mostani, harmatgyenge állapotában!

Nem volt kifogása ellene, hogy megtanulja az ellenség nyelvét, ez hasznos is ha meg akar szabadulni, elvégre olyankor jó ha érti az ellenség szavait, szándékait, de elméje épségét féltette.

Nemcsak ő félt. A termet betöltötte a sírás-rívás. A nők siratták férjüket, fiaikat, egyéb szeretteiket, még azokat is akik ott sem voltak elfogásukkor s így nem haltak meg, de siratták őket, mert tartottak tőle, hogy soha viszont nem látják egyiküket sem. És leginkább természetesen amiatt sírtak, mert önmagukat féltették. Még abban sem voltak bizonyosak, hogy nem lesz-e a sorsuk halálra kínzás is akár, de azt sem akarták hogy csak úgy „simán” valakinek a felesége legyenek. Itt minden teli volt a számukra ördögi csodákkal, nem akartak itt élni, idegen volt a számukra a környezet, féltek.

És Tikáj nem egy helyről olyan hangokat is hallott ráadásul, melyek a sárkányt hibáztatják! Mert mi dolog az, hogy megjelenik, megöl sok ellenséget az igaz, még az is helyes hogy megmenti a jó Mog úrfi, de azután nem jön vissza és nem segít rajtuk!

Annyi bizonyos volt Tikáj előtt, hogy vagy megszabadul a maga erejéből, vagy csak soha napján! Merőben valószínűtlen volt a számára a gondolat, hogy Mog vagy Csillagfény segíteni tud rajta! Talán ha megkapták volna az üzenetet, hogy ő és a sárkány azonosak... De nem, akkor sem. Hiszen csak barbárok, mit sem értenek a fejlett technikához... Lehet persze hogy lebecsüli őket. Barbárokhoz képest egészen értelmesek... De akkor is iszonyatos a kulturális szakadék! Mindenképpen neki kell megtennie amit csak tud, aztán majd lesz ami lesz...

Sokat sajnós nem tehet így, emberi alakban. Annyit azonban talán mégis, hogy megakadályozza hogy megőrjítsék! - és így szólt az egyik, mellette álló csinos parasztlányhoz:

—Kedveském, ne az egereket itasd, azzal semmire sem mész!

—De amikor megölték a vőlegényemet!

—Ez szomorú. Mondd, nem szeretnél bosszút állni rajtuk?

—Dehogyan! De hát miként, itt minden teli van borzasztó csodákkal...

—Igen, de talán ismersz engem, vagy legalábbis hallottál rólam... én vagyok Tikáj, a sárkány foglya voltam! Sikerült elszöknöm tőle, de belefutottam ezeknek a karjaiba. És a sárkánynál elég sok mindent megtanultam. Talán elérhetünk annyit, hogy nagy kárt okozunk ezeknek a gonosz férgeknek!

—Mit tehetnénk?!

—Elég erősnek látszol, tarts bakot a kezedd, hogy felmásszak odáig! - mutatott az egyik sisakra.

A leány ezt meg is tette neki, és Tikáj alaposan megvizsgálta a készüléket. Az teleszkópos felfüggesztésen lógott, nyilván képes volt lejjebb ereszkedni, rá a tanítandó ember fejére. E funkciójára azonban most nem volt Tikájnak szüksége. Baljával a sisakba kapaszkodott, míg jobbával körbetapogatta a belül elhelyezkedő elektródákat. Az elhelyezkedésükből igyekezett kikövetkeztetni a nyelvtanítás algoritmusát. Ebben segítségére volt most második agya. Végül úgy érezte megkapta a választ.

S most akik őt nézték, felkiáltottak mert csodát láttak: Tikáj megváltoztatta ujjainak elektromos potenciálját, ionizálta a körülötte levő levegőt, ettől az vezetővé vált, s a sisak elektródáiból vékony ívfény áradt Tikáj ujaiba! Ez azonban Tikájnak a legkevésbé sem ártott. Miért is ártott volna – szerencsére információfeldolgozó kapacitása érin-

tetlen maradt!

Sikerült második agyának megfejténie az űrkomp számítógépkódját, s néhány perc alatt „leszívta” annak teljes adatbázisát. Ezután már nem is volt szüksége arra, hogy bárki a fejére rakja a sisakot: tudta ő maga is a luciferiáda nyelvet!

De még nem végzett. Megpróbálta átvenni a hatalmat az űrkomp felett is. Ám ez sajnos nem sikerült: a sisakot adatbefogadásra, és nem adatküldésre tervezték!

Tikáj szomorúan vette tudomásul a kudarcot, de nem adta fel. Legalább egyvalamit biztos megtehet! - azzal megváltoztatta újra ujjai elektromos töltését, s most belőle áradt feszültség a sisakba, villám formájában. Minden tőle tellőt beleadott, s meg is lett az eredménye: a sisak másodpercek alatt kiégett ronccsá változott, de a feszültség fényes szikrák és kis villámok formájában továbbterjedt róla, át a többi sisakokra, azokat is tönkretette, sőt eljutott az űrkomp más egységeibe is, azokat is tönkretéve. Szikraeső kíséretében égett ki, robbant szét sok monitor, másutt a vezetékek szigetelése kezdtek el olvadni, füstölni. A vezérlőteremben a komputer örült sietséggel írt ki több képernyőoldalnyi üzenetet Kirrinek a hibákról, aki nem értette, mitől támadt hirtelen ennyi meghibásodás, hiszen még csak meteortalálatot sem kaptak!

Kevésen múltott hogy az űrkomp egyáltalán működőképes maradt. De az maradt, mert Tikáj most nem rendelkezett a sárkányalak minden képességével, sőt emberalakjában birtokolt lehetőségei is sérültek voltak.

—Bassza halál, ez meg mi a fasz volt?! - kiáltotta Kirri, miután végetért az elektromos túlterhelés, és többé nem szikrázott semmi, bár a vészjelzések vörösen villogtak, és vadul szóltak a szirénák. De nemcsak azok üvöltöttek, hanem az egyik pilóta is, akinek közvetlenül az orra előtt robbant szét egy monitor, és mindkét szemére megvakult a szilánkoktól.

—Talán valami támadás... - találgatott valaki, de hiába vizsgálták az űr környező szektorait, sehol semmi idegen jelenlétet nem tapasztaltak.

—Fiúk, ez nekem nem tetszik, igyekezzünk gyorsan haza! - szólt remegő hangon az egyik luciferiáda.

—Mit gondolsz te balfasz, én mit akarok?! - ordított rá Kirri, és igyekezett rávenni a számítógépet hogy helyes irányba vezesse őket. Ez nehéz volt, mert számos műszer végleg kilehelte a lelkét, köztük a rádiójuk is. Még csak nem is értesíthették tehát Mennyvárost arról, mi történt velük, bár azt már korábban megüzenték, hogy odalent sárkánnyal találkoztak.

A fogoly nők közben ámultan meredtek Tikájra.

—De hiszen te hatalmas varázsló vagy! - kiáltotta csaknem egyszerre három nő is. Egy kislány pedig ezt kérdezte:

—Azt értem, miért lehettél a sárkány foglya: a sárkány biztos erősebb még egy varázslónál is! De hogy is hagyhattad hogy elfogjanak téged ezek a fekete páncélos katonák, hiszen elég lett volna nekik is egy ilyen villám, és máris hamuvá égnék!

—Hát tudod kedveském, épp akkor amikor elfogtak, rosszul voltam! Valami mérget ehettem véletlenül, és még most sem vagyok teljesen egészséges! És hát nem lehettem biztos abban sem hogy a páncéljuk nem védi-e meg őket a villámomtól, ha pedig megvédi, akkor azonnal megölnék! Nem lepleződhettem le előttük!

—Akkor most égesd ki az ajtót, és öld meg mindet!

—Nem tehetem. Nem elég az ajtó ellen az erőm, hiszen láttad amikor behoztak ide, hogy milyen vastag!

Majd kihúzta magát ahogy csak tudta, és szigorúan nézve rájuk, így szólt:

—Figyeljeteek rám! Nem szabad hogy eláruljátok az ellenségnek, hogy én különleges képességekkel rendelkezem! Megpróbálok mindent megtenni azért hogy megmeneküljünk, de ha elárultok, engem biztos hogy megölnék valamiképp, s akkor nektek is végetek lesz! Tehát ha jönnek értetek, és valamelyikötöket elvezetnek, elszakítván tőlem, ne kezdjeteek kiabálni hogy „Tikáj, segíts”, vagy hasonlóképp! Mert úgysem fogok segíteni ha úgy ítélem meg hogy nem áll módomban, ha azonban módomban áll, kérés nélkül is megteszem! Akkor se kiabáljatok értem, ha épp kínoznak benneteket, én meg csak ülök nyugodtan és nézem! Az se kiabáljon értem, akit épp megölnék! Csak csellel boldogulhatunk ugyanis, de ha lelepleződöm, vége mindennek! Sajnos lehet hogy sokan közületek meghalnak majd, de ha elárultok, azzal nem segíteteek magatokon, aki engem elárul az pláne nem segít magán, csak a többieknek árt, mert ha őt épp akkor nem is menthetem meg, később megmenthetném a többieket, ha nem árulna el, de ha elárul és meghalok, akkor már senkin nem segítheteek! Világos?!

Többen bólogattak, bár igencsak szepegeve; mások hüppögni kezdtek.

—Ne picsogjatek! Esküdjeteek meg hogy én vagyok a vezér, hogy megbiztok bennem, engedelmeskedeek nekem, és el nem árultok semmi körülmények közepette sem!

A nők megesküdtek. Mit is tehettek volna! De most előlépett az a leány aki bakot tartott Tikájnak, s így szölt:

—De akkor te is esküdj meg, hogy nem szöksz meg egyedül!

Tikáj nagyot sóhajtott.

—Esküszöm! Bár teljesen felesleges dolgot kértél tőlem.

—Miért, neked talán mit sem jelent az eskü?!

—Nem erről van szó. Hanem biztos fogalmatek sincs róla, hol vagytok, igaz?

—Miért, hol lennének?!

—A világűrben. Ti ugyan nem tudjátok mit jelent ez a szó, de ha nagyon nagyjából el akarom magyarázni nektek, hát azt jelenti, hogy valahol félúton a Nap felé! Túl a levegőn is, és csak amiatt nem fulladunk meg, mert ez az „űrkomp” nevű fémláda amiben vagytok, ez nem engedi hogy innen kimenjen a levegő a Semmibe! Én úgy gondolom, idefent az égben lehet egy még sokkal nagyobb fémháza ezeknek a feketeruhásoknak, tulajdonképpen egy egész fémváros, ami repülni tud, hasonlóan mint a sárkány palotája, épp csak sokkal de sokkal nagyobb amannál, és ebben laknak a támadóink! Ebből a repülő városból pedig hogy is szökheteek meg egyedül; még veletek együtt sem sikerülne, mert amint észreveszik hogy szökönk, utánunk erednek és elfognak! Ez épp olyan, hogy nemigen lehetséges megszökni egy ellenséges hajóról egy csónakban ülve, mert a hajó gazdái hamar észreveszik a szökevényeket és újra elfogják őket! Csakis akkor sikerülhet ez nekünk, ha az egész ürvárost elfoglaljuk, az egész repülő palotát, és mi leszünk az urai! Akkor már azt csinálunk amit akarunk, akár haza is repülhetünk.

—Én nem tudok repülni! - sírta el magát a legfiatalabb kislány, lehetett olyan kilenc esztendő. Tikáj megsimogatta.

—Ne aggódj picikém, ez legyen a legnagyobb bánatod, bízz bennem, én rájövök majd, hogy miként kell itt bánni a tárgyakkal, beleértve a repüléshez szükséges eszközöket is! Bár már ott tartanánk!

—Hány ellenségre számíthatek szerinted? - kérdezte az őt megeskető parasztlány.

—A csuda tudja, én sem ismerhetem a lakhelyüket, nem jártam még ott! De ha belegondolok hogy mennyi minden kellhet egy efféle ürváros működtetéséhez, akkor azt kell mondjam hogy néhány ezren egészen biztosan kell legyenek, de lehet az is hogy a számuk inkább a néhány milliót közelíti meg!

Erre kiderült, hogy a lányok azt sem tudják, mekkora szám a millió. Amikor Tikáj megmagyarázta nekik hogy az ezerszer ezret jelent, mély kétségbeesés zúdult rájuk. Nő létükre már az is ijesztő lett volna a számukra ha csak néhány tucat férfival kell megküzdeniük, hát még ha milliókkal! Ráadásul ezeknek rémületes varázseszközeik vannak! Mind a sok millió férfi tulajdonképpen nagy varázsló hozzájuk képest, nekik meg egyetlen kis varázslójuk van csak, Tikáj, s ő is nő! És azt mondja, beteg!

Ám amikor némelyek hangot adtak e véleményüknek, megszólalt a kis kilenc éves kislány, és Tikájhoz simult:

—Én bízom benne! Gondolkozhatok már, épp az a mi nagy reményünk, hogy Tikáj beteg! Ha már betegen is ilyen villámot csinált, mire lesz képes, ha meggyógyul!

—Igen, jól beszélsz kicsikém! - simogatta meg Tikáj a leány fejét. Azt csak magában tette hozzá, hogy azért ha képes lesz is sárkánnyá átváltozni, akkor sem lesz ám sétagalopp elfoglalni egy egész úrvárost, és mindenestre rém kockázatos az ügy...

De mert látta hogy a legtöbb fogolyt oly erős kételyek gyötrik hogy szinte a teljes reménytelenségbe zuhantak bele, így vigasztalta őket:

—Tudjátok, ha meggyógyulok, képes leszek egy roppant csodára: Képes leszek értesíteni róla a sárkányt, hogy mi történt velünk! És akkor a sárkány azonnal itt terem, egyetlen pillanat alatt! És akkor lesz ezeknek nemulass!

—Igazán?! - csillant fel a kislány szeme.

—Ha mondom!

—Az nagyszerű lenne! Én mindigis szerettem a sárkányt, és szerettem volna már gyakran meglátogatni...

—Hát akkor miért voltál olyan gyáva, hogy nem tetted meg, féltél talán, hogy téged is elfog?!

—Dehogyan voltam én gyáva, még el is szöktem és majdnem el is értem hozzá, csak apám időben utolért és iszonyatosan elfenekelt!

—És miért akartál te a sárkányhoz menni?

—Mert nem akartam apáca lenni.

—Apád azt akarta, hogy apáca légy?

—Igen, mert én már az ötödik leánya vagyok, és nincs pénze hogy hozományt adjon nekem, anélkül meg szinte lehetetlen kiházásítani a lányokat mifelénk! De én nem akartam apáca lenni.

—Azt még meg is értem, de mi köze van ennek a sárkányhoz? Vagy azt szeretted volna, hogy megegyen?

—Juj, dehogy! De hát nem olyan gonosz sárkány az! Azt csak a mihaszna lovagok mondják hogy gonosz, mert megeszi őket, de ha tehetném, én is megenném azt, aki lándzsanyélre akar tűzni engem! De én hallottam még régen, öreganyámtól egy mesét, hogy élt egyszer egy lovag, aki megküzdött egy sárkánnyal, és le is győzte azt, de harc közben belefűrődött a testébe a sárkány egy karma, ami bele is tört a sebbe, és a lovag megpróbálta azt kipiszkálni onnan, de nem sikerült; de mert nem fájt nagyon a seb, nem sokat törődött vele, a seb be is gyógyult, nem halt bele, de hamarosan elkezdett apránként sárkánnyá változni! Őbelőle lett sárkány, érted, Tikáj?!

—Értem, kedveském, kedves... mi is a neved?

—Úgy hívnak, hogy Gülzen.

Az a szó, hogy „gülzen”, e nép nyelvén egy egérszerű kis rágcsálót jelentett. Úgy látszik, a kislány szülei nem akartak a lányuknak nagyon csúnya nevet adni...

—Hát akkor most azt szeretted volna Gülzen, hogy a sárkány törje le az egyik karmát és azt magadba szúrtad volna?

—Nem egészen, bár az igaz, hogy sárkány szerettem volna lenni! De tudd meg, hogy régi hagyomány szerint aki megfürdik egy sárkány vérében, az sebezhetetlenné válik! No és nekem az jutott az eszembe, hogy azt biztos nem engedi meg a sárkány, hogy annyi vérét kieresszem hogy megfürödjem benne, de annyi talán telik a jóságából, hogy néhány csepp vért adjon, amit vagy megiszom, vagy valamiképp belenyomom az ereimbe, s akkor már belülről hatna a vére, és talán valóban sárkány lenne belőlem... vagy ha az nem is, de olyan okos lennék mint ő... hej de jó volna!

—Ez babonáság, Gülzen!

—Nem igaz, mert a pap is mindig azt tanítja, hogy a vér, az az élet! És elmondtam a tervemet öreganyámnak is, és ő is nagyon pártolta, azt mondta okosan gondolkodom, ritka nagy lehetőség hogy egy sárkány lakik a környéken, és ő is el akart menni hozzá hogy sárkány legyen, de nem tehetette, mert...

—Gondolom, mert az utolsó pillanatban meghalt.

—Dehogy, együtt indultunk el, de apám amikor utolért bennünket, őt is megverte mert hogy olyan buta hogy megszédített engem, és nagyon megverte, eltört a dédi mindkét lába, és apám káromkodott is, mert cipelhette haza a dédit, rá volt dühös amiért ő eltörte a lábát... - és Gülzen nagyot sóhajtott. —Pedig ha sárkány lehetnék, de megfin-gatnám ezeket!

Tikáj elgondolkodva nézegette a kislányt.

—Hát tudod, talán nem is olyan buta ám az öreganyád... De hát az odébb van, hogy találkozhas a sárkánnyal!

—Mi lesz akkor most?

—Egyelőre várnunk kell hogy elérkezzünk az űrvárosukba. Aztán meg kell ismernünk a terepet... Mindenesetre, egyelőre semmit ne tegyetek amit rossz néven vehetnek a foglyulejtőitek! Jobb ugyanis ha nem végeznek ki benneteket! Lehet hogy én, ha mód nyílik rá, elszököm mellőletek, felderíteni a környezetet, vagy csak úgy egyszerűen megölni minél többet közülük, de akkor se ijedjete meg, és ne higgyétek hogy cserben hagyalak benneteket!

S ekkor megint megszólalt a kis Gülzen.

—Sokat hallottam már arról, hogy van a sárkánynak egy szépséges foglya... és most hogy látlak, látom hogy annyi igaz ebből, hogy valóban szépséges vagy!

—Miért, mi az ami nem igaz? - mosolygott Tikáj. De a mosoly egykettőre lehervadt ajkáról attól, amit erre a kislány válaszolt neki!

—Ami nem igaz, az az, hogy te valaha is a foglya lettél volna a sárkánynak!

—Ne tréfálg, mi más lennék?!

—Azt nem tudom, de kétlem hogy egy fogolynak megtanítaná a sárkány, miként hívhatja magához! Mert ugye még ha a sárkány hajlandó is lenne erre – bár fel nem foghatom, egyáltalán miként is támadhatna ilyen ötlete! - de akkor is, minek tanulja ezt meg a fogoly, amikor annak a legkevésbé sem az a célja hogy maga mellett tudhassa a sárkányt, hanem hogy mielőbb elszökhessen tőle a lehető legmesszebb! Te Tikáj sosem voltál a sárkány mellett fogoly! De akkor mi voltál ha nem az?!

Tikáj mélyet lélegzett.

—Jól vág az eszed kislány! Nos, jó, ha már lelepleződtem, bevallom az igazat: én a sárkány legjobb barátnője vagyok! És valóban van egy kis varázslói képességem is.

—De akkor miért tettél úgy, mintha fogoly volnál?! - kérdezte rögvest vagy húsz hang is tőle.

—Mert szerettem volna, ha Mog úrfi feleségül vesz! De ezt ugye nem illetett volna megmondanom neki, mert mégiscsak nő vagyok, hogy is nézett volna az ki... De amikor e

gondomról beszámoltam az én sárkány barátnőmnek, akkor az azt mondta hogy se baj, majd úgy teszünk mintha fogoly volnék, erre mindenki engem igyekszik majd kiszabadítani, de ő mindenkit megeszik csak Mogot nem... Mog pedig így belém szeret, és lesz esküvő, ásó-kapa-nagyharang meg egyebek, ahogy már szokott lenni...

—De még mindig nem vagy Mog felesége!

—Valóban nem, de nem bennem van a hiba! Úgy esett ugyanis, hogy Mog, az a süsü, a sárkányba és nem belém szeretett bele! Fura helyzet, mi?! És a sárkány nem ehette meg ezért Mogot, mert akkor már az én férjem sem lehet... Szóval nálunk varázslóéknál sem fenékgig tejfel az élet, láthatjátok, nekünk is vannak gondjaink, mindenesetre itt tartottunk amikor jöttek ezek a feketepáncélosok!

Jó egy óra múlva meg is érkeztek Mennyvároshoz! Már várták őket, méghozzá nagy megkönnyebbüléssel, mert az első űrkomp elvesztése után igencsak idegessé tette a fentieket, hogy útközben ezen űrkomp rádióadója is csak úgy elnémul váratlanul. De szerencsére itt vannak a fiúk! Megérkeztek, s hoztak néhány nőt is!

Igaz, a főpapok azonnal megkérdezték, hogy megtalálták-e az előző űrkompot!

—De hiszen megüzentem már hogy nem! - vakkantotta Kirri mérgesen. —És szerintem felesleges is keresni. Ha maga az űrkomp meg is van valahol, a fiúk belőle biztos hogy nem, ugyanis szerintem inkább valamelyik sárkány vagy netán egy még szörnyűbb fenavad gyomrában végezték! Nekünk is majdnem ez lett a végünk!

—És mi történt az űrkompotokkal?

—Azt talán a szakemberek tudnák megmondani, én csak vezetni tudom, de nem vagyok szervizes! Annyi biztos hogy alig maradt benne ép elektronika, úgy szarrá égett! No és hát itt vagy az lehet hogy kaptunk valahonnan egy lövést, de ezt nehezen hiszem mert ahogy most körbejártam, sehol nincs sérülés a páncélon; vagy, ami valószínűbb, belülről jött valami energiakitörés! No és ezt vagy holmi hiba okozhatta, de el sem tudom képzelni miféle; vagy az történt hogy hoztunk odalentről valami szörnyeteget magunkkal! Tehát atyám, jobb lesz ha alaposan átvizsgálta a nőket akiket hoztunk, mert hátha ezek közül némelyik, vagy akár mind is, nem az akinek látszik! És ugye nem akarunk mi is úgy járni mint az a másik űrváros, ahol azok a tapadókorongos iszony-nők mindenkit lemészároltak!

—Rendben van. Ez jó ötlet és az óvatosság nemes erény! - válaszolta a pap, s ezután a foglyokat beterelték egy orvosi szobába. És rögvést meg is bilincseltek mindegyikőjüket.

Na már most, efféle vizsgálatot általában nem szoktak végezni a nőkön a luciferiádák! Arra fel voltak készülve hogy legyen bőségesen nyelvtanító sisakjuk, de nem arra, hogy teljes orvosi kivizsgálást hajtsanak végre a nőkön! Hiszen minek is az, ha megdöglik valamiért hát megdöglik, oda se neki, majd lesz a helyébe más!

A megfelelő műszerek gyér számánál is nagyobb nehézséget jelentett azonban a megfelelően képzett szakemberek számának kicsinysége.

Most tehát úgy döntöttek, hogy amíg két sebtiben iderendelt orvos mindenféle vizsgálatokat elvégez sorra minden fogoly lányon, addig a többiek, akik épp nincsenek soron, tanulják meg a luciferiáda nyelvet a sisakkal! Ezt azért is bölcsnek tartotta az űrváros vezetése, mert lehet hogy egy esetleges titkos szörnyetegnek már az agya is annyira más, hogy nem képes megtanulni így a nyelvet, akinek tehát ez nem sikerül, azt egyszerűen kivégzik mint gyanús személyt; különben is, nem kell nekik olyan nő, aki nem képes megérteni a parancsait!

Úgy döntöttek tehát, hogy az első tíz nő várakozzék sorban a vizsgálatokra, a többi

negyvennek meg a fejére rakták a sisakokat, hogy nyelvet tanuljanak. Ez utóbbiak közé került Gülzen, míg Tikájt a vizsgálatra várók közé osztották be.

Türelmesen várt a sorára. Nem kell elsietni a dolgokat! Neki nagyonis megfelel ha szép nyugodtan múlik az idő, minden különösebb incidens nélkül, mert az idő neki dolgozik: idővel csak-csak ki fog ürülni a szervezetéből a méreganyag, lebomlik szépen, s akkor sokkal jobbak lesznek a lehetőségei, mert már átváltozhat a harci alakjába...

Igazán nem siette el tehát a dolgot, nem hőzöngött, még kellően rémült arcot is vágott, s kiügyeskedte hogy a sor legvégére kerüljön. S mert Mennyváros lakói meglehetősen idegesek voltak a sok rendkívüli esemény miatt, mert kezdtek a legkomolyabban hinni a szörnyetegek létezésében, ezért annyira alaposan végezték a vizsgálatokat, hogy mire Tikájra is sor került, már minden más leány is megtanulta a luciferiáda nyelvet, ébren volt tehát Gülzen is meg a többiek is. De ők még sehová nem lettek elvive, mert őket is meg kellett vizsgálni.

Ami a vizsgálatot végző orvost illeti, ő bár lelkiismeretesen végezte a feladatát, de nemigen hitt az egészben. A szkeptikusak közé tartozott. S mert mire Tikájra került a sor, már sok óra eltelt, el is fáradt. Leült az asztala mellé, és bekapcsolta a mikrofont.

—Hé, hozzatok valami zabát, fiúk, mert éhen döglök!

—Különben minden rendben? - kérdezte tőle valaki a távolból.

—Miért, az nem elég ha kipurcanok az éhhalál miatt?!

—Úgy értem, semmi rendkívüli nem bukkantál?

—Nem is fogok, az tuti biztos! Idefigyelj, szerintem ezt csak kitalálták a Sátánfi legényei! Mert azt még el is hiszem talán hogy volt odalent valamiféle fenevad, de nem azt hogy be is mászott az ürkomgba! Mert kezdjük azzal hogy ha lenne ilyen szörnyeteg, máris elszabadult volna! Nem ülne itt e nők közt ilyen békésen, hiszen a szörny épp azért szörny mert szörnyűsége, vagyis ölni szeret!

—Jó, jó, hát azért csak vizsgálj meg mindegyiket mert biztos te is azt szereted ha egy jót vacsorázhatsz, nem azt ha belőled lesz finom szörnyvacs!

—Ne fossál, teszem a dolgomat, de küldhetnél már egy váltást mert nem az én dolgom ám az összes, pihenni is kéne valamit!

—Ki a faszt küldjek, azt hiszed sok a valamit is értő exobiológus?! Ketten vagytok, oldjátok meg!

—De már alig látok valamit a röntgenfelvételeken, már összefolynak a betűk a szemem előtt...

—Nem is tudtam hogy az a kilenc vagy tíz nő akit eddig megnézegettél, ekkora problémát jelenthet!

—Ne gúnyolódj, nem erről van szó, ha tíz férfi lenne közülünk akkor semmi az egész, de ezek ugye nem a mi világunkban nőttek fel, olyan egzotikus nyavalyáik vannak hogy csak na, és nekem ki kell derítenem hogy az eltérések csak valami kóros állapotról utalnak-e vagy holmi „szörnység” titkos jelei, meg hogy a betegségeik ártanak-e nekünk... Szóval kell egy kis kikapcsolódás már, na!

—Helyes, nem bánom, akkor válassz ki közülük egyet, baszd meg, sőt tőlem akár ketőt vagy hármat is, de aztán dolgozz tovább!

—Mi a faszt nem várhat ez amíg alszom egyet!

—Mert eléggé áll a pánik, elterjedt a híre mindenfelé hogy a sárkányok bolygójához érkezünk, s most mindenki fosik a félelemtől! Senki nem akar lemenni újabb nőket szerezni, amíg ki nem derül hogy ezek idefent tökéletesen ártalmatlanok és nem szörnyek! Tehát gürizz csak tovább, mert le kell csillapítanunk a kedélyeket!

—Megszakad a szívem a szánalomtól, aki ilyen gyáva az dögljön meg!

—Hé, amit mondtam az parancs! Tedd a dolgot, mert tényleg komoly az ügy, de annyira, hogy a nagyfőnök sok nőt visszavett a gazdájától és visszarakatta őket a lengetőbe és a baszodákba, mert lehet hogy nem is tudunk több nőt szerezni erről a bolygóról... érted már?! Ha nem szerzel bizonyítékot hogy ezek nem szörnyek, vége a nőfrissítésnek!

—Baszok az egészre!

—Rendben, basszál, tőlem akár mindet is megkúrhatod, de aztán dolgozz! Kaját majd küldök! - hangzott a válasz, majd a vizsgálatot végző orvos titokzatos főnöke bontotta a vonalat.

Az orvos megdörgölte a szemét többször is, jó erősen. Tényleg fáradt volt már, legalább tizenkét órája vizsgálódott.

—Na jól van, egy kis baszás talán valóban felfrissít! - szólt, és végignézett a nőkn.

—Hé, csináljuk akkor együtt! - szólt hozzá a társa.

—Tőlem... De nekem ez a legfiatalabb kell! - állt meg Gülzen előtt. Aki, mert már értette a luciferiáda beszédet, ezt hallva igencsak elsápadt! És körbepillantott, keresve a menekülés útját, amit persze nem talált. Tikájra is ránézett, de sebesen tovakarta a pillantását, és keményen összeszorította a száját. Ő azért sem fog Tikáj árulója lenni! Ő betartja az esküjét!

—Nekem is ő kell! - állt meg Gülzen mellett a másik orvos.

—De én mondtam előbb.

—De én vagyok a tapasztaltabb.

—Nem is igaz, én sokkal többet szoktam baszni!

—Tudományos téren vagyok tapasztaltabb, mert idősebb vagyok!

—De én vagyok az erősebb.

—Én meg a fürgébb!

—Na majd meglátjuk, melyik ér többet!

—Párbajozni akarsz?!

—Csak ha muszáj! De igenis enyém kell legyen a pinája, erről nem mondok le!

—Miért nem ezzel kezded te hülye, én úgyis a seggét akartam csak megkúrni!

—Fura ízlésed van!

—Cseppet sem, mert gondold csak bele: a fasz kör keresztmetszetű, az tehát akkor szorul a legjobban, ha a kör alakú segglyukba megy bele, nem akkor, ha az ovális alakú pinába!

—Nekem akkor is a pinája kell, és én vagyok az első!

—Miért is ne csinálhatnánk egyszerre?! A kicsike beleül a faszodba, én meg seggbe kúrom! Aztán tőlem cserélhetünk is, és majd meglátod, hogy a farában sokkal nagyobb az élvezet!

—Jól van! Hallottad hogy mit akarunk, vetközz le és tégy mindent így, vagy megjáród! De előbb szopd jó keményre a faszomat! - parancsolta a luciferiáda orvos, és mutatójával parancsolóan bökött Gülzen felé. De a farkát is előráncigálta bal kezével, és előrelökte a csípőjét, hogy az a bizonyos végtag ott himbálódzott közvetlenül a kislány szája előtt.

Gülzen tekintete ismét körbe járt, de csak icipicit időzött tovább Tikájon mint más. Végül azonban kihúzta magát csak úgy ültében, és így szólt:

—Nem tehetem.

—Tessék?! - ámult el a férfi. Nemigen fordult elő Mennyvárosban, hogy egy nő nyíltan ellent mondjon egy férfinak.

—Inkább a halál! - válaszolta nyugodtan Gülzen.

—Meg is halsz ha engedetlenkedel!

—Nem baj.

—Hé, te hülye vagy?!

—Nem. Én sárkány vagyok.

—Tessék?! - hőkölt hátra a férfi.

—Tudod bácsi te ezt nem értheted, de megpróbálom elmagyarázni neked: én régóta szeretnék sárkány lenni magam is, vagy ha nem is sárkány, mert elképzelhető hogy az nem lehetek, de a sárkány barátnője! Mint... mint egy ismerősöm. De ha én most elkezdem szopogatni a farkadat, és ez kiderül, akkor azt hiszem úgy megundorodik tőlem a sárkány, hogy soha az életben nem méltat majd arra, hogy szóbaálljon velem, és nem lehetek a barátnője, és akkor inkább a halál!

—Mi a faszt beszélsz, megkerültél?!

—Én ugyan nem! Gondolj csak bele: te talán szívesen barátkoznál egy gyáva féreggel?! A sárkányok biztos hogy bátrak, akkor meg csak olyanokkal barátkozhatnak, akik maguk is bátrak!

—Hé, hogy is van ez?! Nálatok a sárkányok az emberek barátai, nem kell félnetek tőlük?! - kérdezte elgondolkodva a másik orvos, de ez a másik férfi nagyon megdühödött Gülzen ellenkezésén, s hirtelen megragadta a kislány szép hosszú haját, megcsavarta azt fájdalmasan, és a lány fejét egészen a férfiasságához nyomta.

—Szopjál te dög, vagy marékszám tépem ki a hajadat!

Gülzen mélyet lélegzett, s még mindig nyugodtan így szólt, jó hangosan:

—Kérek mindenkit aki túléli az eseményeket: tanúsítsátok, hogy bátor voltam! - azzal kinyitotta a száját nagyra, jó nagyra, ahogy csak bírta, s nem is kellett hogy az orvos dugja be oda a férfiasságát, bekapta azt ő maga!

És azon nyomban rá is harapott teljes erővel, sőt nemcsak beleharapott, de ki sem engedte azt a fogai közül, hanem rágta tovább folyamatosan, holott közben már ömlött a vér a megkínzott „végtagból”, pirosra festve Gülzen arcát és ruháját.

A férfi üvöltött és csépelni kezdte öklével a kislány fejét, de Gülzen csak rágott elszántan, s végül néhány másodperc múlva csak úgy szabadult meg tőle a férfi, hogy Gülzennek bizony a szájában maradt ama bizonyos „ötödik végtag” vége! A férfi elugrott mellőle, üvöltött, de Gülzen túlharsogta:

—Megmondtam hogy sárkány vagyok! Ha nem is igazi de tiszteletbeli! Ha meghalok is de úgy halok meg, mint egy sárkány: bátran!

Ezt hallva Tikáj iszonyúan elszégyellte magát. Ez a kislány nem igaz hogy olyan bátor mint ő: messze sokkal bátrabb! Ha tudná az igazat, hogy minden sárkány egy gyáva féreg...

A történeteket látva a másik orvos úgy röhögött, hogy alig bírt állva maradni. Eszébe sem jutott kollégája segítségére sietni.

—Úgy kell neked te balfasz! - kacagott.

Ekkor kinyílt a rendelő ajtaja.

—Mi ez a kiabálás, mi történt?! - jött be egy fegyveres biztonsági tiszt.

—Ez a kislány leharapta a társam faszát, amikor meg akarta szopatni!

—Azonnal végzek vele. A papok parancsa hogy lázadó nő nem maradhat életben a lentiek közül! Biztonsági okokból! - és a tiszt előhúzta a fegyverét.

—Egy pillanat! - hallott ekkor egy női hangot. S amikor odanézett, Tikájt látta. A szép nő még mindig a sorára várt tőlük kissé távolabb, a vizsgálóasztal mellett. Állt ott azonban egy másik asztalka is, rajta billentyűzettel s egy kis nyomtatóval. És most azt látták a nők, s azt látta a biztonsági ember is, hogy Tikáj egy elegáns mozdulattal egy-

szerűen szétszakítja a bilincset a kezén, majd a nő felemelte a nyomtatót, magasan a feje fölé, közben a gépből kiszakadtak a kábelek de ez nem érdekelte, s máris úgy elhajította, hogy az nyílegyenesen a tiszt fejének csapódott, és ripityára is törte azt. Majd ezt követte a billentyűzet, de azt már a röhögő orvos fejének dobta, s a férfi el is ájult ettől. Tikáj odalépett, közben tenyérével iszonyút ütött a farkatlanított férfi torkába, hogy annak rögvest vége lett, majd az ájult orvost a sarkával halántékon rúgta, de akkora erővel hogy annak a nyaka is kitört.

—Lesz ami lesz! Azért van ám amit én sem hagyhatok! - mondta ezután. És gyorsan megkérdezte másik agyát:

—Mikor lehetséges az átalakulás? Van már adat?!

—Optimális becslés szerint is még legalább tizenkét óra múlva csak! - kapta meg a választ.

Tikáj tehát tudta, hogy nehéz időknél néz elébe. Addig ugyanis ki kell tartania!

—Éljen, éljen! - kiabáltak a nők. S mind úgy néztek rá, mint egy hősrre. Ez, nem tagadható, jólesett Tikájnak! Jó érzés ha bátornak tartják az embert... vagy épp a sárkányt! Talán épp ezen érzés miatt bátrak némelyek?!

Odalépett Gülzenhez és megsimogatta.

—Méltó vagy a sárkányhoz, kislány! Ezt én, a sárkány legjobb barátnője tanúsítom!

—Mondd el neki ha látod! Kérlek!

—Megígérem. - mondta, majd leszedte minden fogolyról a bilincseket.

Ezután körbenézett.

—Azt hiszem ha fel nem fedeznek bennünket, jó lesz ha itt várakozunk egy darabig, minél tovább! Tudjátok, még mindig nem vagyok teljesen egészséges, márpedig jobb volna úgy harcba keveredni, hogy a legjobb formámat nyújtom...

Majd pillantása megakadt a perifériáitól megfosztott számítógépen.

—Azt hiszem azonban, hogy addig is szolgáltatok némi meglepetést az ellenségnek! - és kezét ráhelyezte arra a csatlakozóra, amiből korábban a billentyűzet zsinórja lógott ki.

—Mire készülsz? - kérdezte tőle Gülzen, odasomfordálva hozzá.

—Arra, hogy minél jobban megijesszem őket! Azt hiszem sajnos nemigen tudod megérteni amit most mondok neked... de hátha! Szóval jól figyelj! Az ilyen helyeken is mint ez a repülő város, mindent egy számítógép nevű gép szokott irányítani, amit úgy képzelj el mint egy fémből készült, de nem ember alakú rabszolgát, aki soha nem lázad, mindig engedelmeskedik, és majdnem mindenható! De senkinek sem engedelmeskedik, csakis az urának! Na már most ha lehet, megpróbálok elérni, hogy engem tekintsen az urának! Te viszont addig jobb ha megmosakszol! Csupa vér vagy!

—Nem mosakszom meg.

—Miért nem?

—Mert ha harcra kerül a sor, akkor így félelmetesebben nézek ki! - azzal az orvosi szekrényhez sétált, és kiválasztotta a legnagyobb szikék egyikét. —Ez jó lesz fegyvernek!

—Igaza van a kislánynak! Rémüldözzenek csak tőlem is! - kiáltott fel egy másik nő is, és odarohanva az egyik hullához, összekente magát annak a vérével, majd ő is szikét keresett. És még sokan mások is így tettek. Az egyik nőnek pedig még arra is volt esze, hogy elszedje a biztonsági őr fegyverét, és megkérdezze Tikájt, hogy miként működik az. Tikáj elmagyarázta neki a legfontosabbakat, de csak félig-meddig figyelt oda, mert szellemi erejének nagyrészt arra fordította, hogy igyekezzék megfejteni a számítógép kódrendszerét. Egy darabig ebben könnyen is haladt, felhasználva ehhez a munkához az űrkomp számítógépéből „leszívott” adatokat, de azután megakadt.

—Furcsa... - mormogta. —Szilárd meggyőződéseem volt, hogy sikerül átvennem az uralmat felette! - mormogta.

—Nem sikerült? - kérdezte aggodalmasan Gülzen.

—Nem egészen! Sok mindent megtehetek vele, de az nem jött össze, hogy rendszergazdai jogosultságokat szerezzek! Valaki nagyon levédte a rendszert! Meglepő pedig!

Aki a rendszert ennyire levédte, nem más volt mint Jalla! De ezt Tikáj természetesen nem tudhatta.

Annyit viszont elért, hogy képes legyen általános üzenetszórásra állítani a számítógépet, s így egész Mennyvárosban felhangzott hamarosan, minden hangszóróban a következő híradás:

—Ó, ti szadista barmok! Ti férfiállatok! Ti, akik nem veszitek emberszámba a nőket! Most ütött az utolsó órátok! Most eljött számotokra a Vég, az Utolsó Ítélet Órája! Tudjátok meg, hogy megalakult úrvárosotokban a „Nők A Nőkért Együtt az Elnyomás Ellen” egyesület, sőt, forradalmi csoport! Aktivistáink hamarosan számos helyen fognak az úrvárosban zűrzavart kelteni, fontos gépek leállításával, megsemmisítésével, és készek vagyunk arra is, hogy akár az egész úrvárost elpusztítsuk, ha kell hát magunkkal együtt is, mert annál ahogy most élünk, a halál is jobb! Mindaddig nem szüneteltetjük akcióinkat, míg az itt lakó férfiak nem teljesítik követeléseink mindegyikét! Követeléseink a következők:

1. Minden nőt felélesztetni a lengetőkből, s a lengetőket bezárni, sőt, megsemmisíteni, hogy többé olyasmire ami ott van, sor ne kerülhessen!
2. A baszodákat azonnal bezárni!
3. Törvénykezni arról, hogy aki egy nőt megöl, halállal bünhődjön!
4. Törvénykezni arról, hogy a férfiak kevesebbet érnek mint a nők!
5. Mennyváros vezetősége azonnal adja át a hatalmat a Nők Forradalmi Tanácsának!
6. A férfiak feltétel nélkül adják át minden fegyverüket az első nőnek akivel találkoznak! Ezek után fegyvert csakis nő viselhet!
7. Törvényt hozni arról, hogy vezetői pozícióba csakis nő kerülhet, törvényt csakis nő hozhat!
8. Aki egy nőt megerőszakol, halállal bünhődik! A nők ezentúl csakis akkor közöszlöknek bárkivel is, ha ők maguk ezt úgy tartják jónak!
9. A más bolygók elleni nőszerző akciók azonnal leállíttatnak!
10. Vallásotok, mely a nők kisebbségét hirdeti, épp emiatt betiltatik! Aki imádkozik, halállal lakol!
11. A papok sem imádkozhatnak, pap mivoltuk megszűnik, s kötelesek valami hasznos munkát végezni mindenki érdekében, nők felügyelete alatt!
12. Egyáltalán, ezentúl minden munkát ami akad netán, férfiak kell elvégezzenek, mert jelszavunk, hogy a férfiak a nők kiszolgálására vannak!

Ezt a parancsot adta ki Tikáj, és ezen nőtársai álmélkodtak.

—Mire mindez?! - kérdezte csodálkozva Gülzen is.

—Félrevezető taktika, kicsikém! Most az ellenségünk lázasan keresi majd az ellenséget a maga sorai közt, s eközben elfeledkezik rólunk! - mosolygott Tikáj, majd, mert annyit azért megtehetett, nemes egyszerűséggel megszüntette egész Mennyvárosban az ivóvízszolgáltatást. Hadd legyen bizonyíték is arra, hogy valóban vannak e nőszervezetnek aktivistái!

A közlemény, melyet többször is elharsogott minden hangszóró, hatalmas döbbene-
tet keltett Mennyvárosban! A férfiak többnyire azt sem tudták, mihez kezdjenek, hová
nyúljanak, mihez is kapjanak! A Biztonsági Szolgálat azonnal teljes készségbe he-
lyezte magát, de hát hiába, mert eleinte nem volt ki ellen harcolni; az igaz hogy nem
volt már sehol ivóvíz, de senki nem tudta hogy ki zárta el a csapokat! Annyi biztos,
hogy egyelőre helyreállítani sem sikerült a vízszolgáltatást, bár a vezérlőteremben
azonnal nekikezdték ennek a legjobb programozók. Ám egyelőre még sikertelenül.

Néhány nagyon félős férfi megölt néhány nőt akivel találkozott; emiatt gyakran harc
tört ki a férfiak közt mert általában nem a saját nőket ölték meg ezek a férfiak! Olyan
is akadt hogy az örömhírré hogy közeleg a nők szabadsága, néhány nő annyira felbá-
torodott, hogy megölte a gazdáját. De, ha ritkán is, akadt olyan férfi is aki teljesítette a
kívánságot és az első szembejövő nő kezébe odanyomta a fegyverét. Ezek száma termé-
szetesen elenyésző volt; akadtak azonban ezeknél többen is olyanok akik ugyan nem
adták át a fegyverüket, ellenben nekikezdték szorgalmasan lemészárolni minden más
férfit, és felszabadítani azok nőit! Ezek azok a férfiak voltak, akiknek nem tetszett a
gondolat hogy a nőjüket, akit ezért vagy azért de megszerettek, nemsokára halálra kell
kínozniuk! Ezek örömmel hallották, hogy közel a változás ideje! S ezek nem is voltak
olyan kevesen mint hinnénk: létszámuk elérte a férfiak majdnem egy százalékát is!

Úgy látszik mégsem Jalla volt az egyetlen jó férfi Mennyvárosban...

De még ennél is több férfi akadt, aki ha nem is állt egyértelműen a nők oldalára, de
úgy gondolta kihasználja a zűrzavart: ezek azok a férfiak voltak, akiknek nem jutott
nő, vagy jutott ugyan, de Mennyváros vezetősége most visszavette tőlük, nem bízván
abban hogy a „sárkánybolygóról” tudnak elég nőt szerezni a nőfrissítéshez! Ezek a fér-
fiak vagy csak úgy egyszerűen megölték valaki más férfit, olykor nem is egyet, azért,
hogy elszedjék annak a nőit, s remélve hogy azt hiszik majd hogy a gyilkosságot a láza-
dó nők követték el, vagy, és ez volt a gyakoribb, egyenesen a lengetőhöz vagy valame-
lyik baszodához mentek, egyedül vagy kisebb csoportokban, s onnan igyekeztek nőt
szerezni maguknak, azt amelyiket elvettek tőlük, vagy valamelyik másikat.

De akadtak még más csoportok is, akik annyira megijedtek, hogy valami úrkompot
igyekeztek a hatalmukba keríteni, hogy azzal elmeneküljenek a lázadó nők bosszúja
elől! Ezek összeverekedtek az úrkompokat őrző katonákkal...

Teljes joggal elmondható tehát, hogy Tikáj bejelentése után egy óra sem telt el, s
máris tökéletes volt a zűrzavar Mennyvárosban!

Nem kétséges, idővel ez lecsillapodik, s a papok rendet teremtenek – csakhogy
ahhoz az kellett volna, hogy ne történjenek rendkívüli események!

De történtek, s nem is csupán a kiszáradó csapok jelentették ezen eseményeket.
Hanem az is, hogy a felhívás, amit Tikáj leadott, eljutott természetesen Jallához is...

És Jalla bizony nagyon megdöbbent, Csicsi mamával együtt. Lehetséges volna, hogy
valami másik csoport is alakult a nők védelmében, és ez megelőzte őket?!

Na már most, Csicsi mama természetesen sokkal inkább kívánta ezen másik szerve-
zet győzelmét mint a Luciferiádákét, de úgy gondolta, hogy ő már annyit szenvedett a
sikerért, hogy nem hagyja másnak a legfőbb hatalmat! S így aztán kiadta a parancsot
a fiának:

—Riadó, fiam! Hívj össze mindenkit, támadunk azonnal!

—De anyám, hiszen azt sem tudom, merre harcolnak annak a másik csoportnak a
tagjai, nem tudom, merre kell menjünk ahhoz, hogy segítsek nekik!

—Hülye vagy csak éppen nem forogsz! Megint nem tudsz gondolkodni! Nem érdekel

hogy azok merre harcolnak, s nem is okvetlenül óhajtok segíteni nekik! Azaz, akarok természetesen, de olyanformán hogy az nekem is jó legyen! Vagyis: irány a vezérlőterem! Ugyanis azé az úrváros, akié a vezérlő, ezt már nagyon jól megtanultam! Aztán ha a vezérlő a mienk, megállapodhatunk ennek a másik akármilyen csoportnak a vezetőivel is! Nincs kifogásom ellene hogy ők is részesedjenek a hatalomból, de a királynő én akarok lenni!

S a felszólításnak engedelmeskedve Jalla serege, mely majdnem kizárólag nőkből állt, kitört a rejtekhelyükről, s nyílegyenesen a vezérlőterem felé kezdett el vonulni. Vezetőjük Jillir volt, aki fenntartás nélkül tisztelte Csicsi mamában Sátán-anyát, már amiatt is, mert hisz Sátán-mama oly sok nőt szerzett neki, akikkel az utóbbi hónapokban kedvére közösülhetett, s akik mind nagyon szerették is őt, mert ezen idő alatt neki az volt a dolga hogy e nőket a fegyverek kezelésére oktassa, ugyanis fegyvereket is bőségesen leltek az atomriadó miatt övéké lett szinten. És e nők nagyon szívesen álmodoztak róla, hogy nem is sokára elfoglalják az egész úrvárost, ehhez természetesen kellett a fegyverkezelés tudománya, s e tudományt nagyjából Jillir oktatta nekik!

Mindez nagyon tetszett Jillirnek is, s örömmel vette Csicsi mama parancsát, hogy eljött a nagy nap, és támadni fognak! Az sem nagyon zavarta hogy a nagy ügy diadalra vitele során esetleg meghalhat. Mit sem számít ez, Sátán-anya megígérte neki, hogy akkor fő helyre kerül a Pokolban!

* * *

Nemcsak ezek a rendkívüli események történtek azonban az úrvárosban! Sőt, nemcsak az úrvárosban történtek rendkívüli események!

Már az is rendkívüli volt, hogy a sárkány úrhajója mellé leszáll egy luciferiáda úrkomp. Az az igazság, hogy ez az esemény Mogot a legnagyobb aggodalomba kergette, mert nagyon elege volt az úrbeli látogatókból, s a legkevésbé sem hiányzott neki, hogy holmi csatába keveredjék a nála sokkal jobban felfegyverzett támadókkal! Márpedig az az úrkomp amivel Csillagfény érkezett, oly igen nagyon hasonlított arra, ami miatt órákkal ezelőtt akkora bajba kerültek...

Ki sem mert lépni a sárkány úrhajójából, mindaddig, míg csak ki nem leste, hogy az égi jövevényből legelsőként épp Csillagfény lép ki! Igaz, elég messze volt hozzá a lány ahhoz hogy rögvést ráismerjen, meg aztán elég régen látta utoljára, s akkor is rövid ideig, no de Csillagfény legalább nem fekete páncélt viselt, nő is volt... És habozás nélkül megindult a sárkány palotája felé. És amikor közelebb ért, Mog rá is ismert már.

Több sem kellett neki, azonnal leloholt a lépcsőn.

—Csillagfény! Hát te ugyan miféle szerkentyűvel érkeztél?!

Csillagfény mellett ott lépdelt Babajaga is. Éber tekintettel figyelte Mog minden mozdulatát. Csillagfény testőrének tekintette magát ezúttal.

Mog le sem tagadhatta volna sem önmaga, sem Csillagfény előtt, hogy Csillagfény igen heves érzelmeket ébresztett benne újra. Legszívesebben azonnal a lányra ugrik hogy összeecsókolja, de nem tette, mert hát az hogy is nézne ki, mindent el is rontana vele, Világosságnak is megígérte hogy nem tesz ilyesmit... És különben is, úgy látta hogy Csillagfény mögött igen sokan mások is kiléptek az idegen úrhajóból, mind magas rangú nagyurak, köztük saját apja is... Megállt hát három lépésnyire Csillagfény előtt. S hogy kissé visszanyerje józanságát, inkább a többi látogatóját kezdte megnézegetni jobban. Mert ez érdekes: ahogy a jószemű Mog megfigyelhette, majdnem minden uraság derekán ott lóg egy olyasféle fegyver, amit korábban a támadók kezé-

ben figyelt meg!

S erre már derengeni kezdett Mog agyában is a felismerés:

—Téged is megtámadtak, de sikerült elfoglalnod az űrjárművüket?! Ez aztán a bámulatos hadisiker!

—Igen, épp ezt tettem! Bár az elemi őszinteség arra kötelez hogy bevalljam: az érdem jelentős része barátnőmé, az övé, akit úgy hívnak, hogy Babajaga! - mutatott maga mellé a magas, szőke nőre.

—Ő is a harcostársunk? - kérdezte célratörően Babajaga, Mogra nézve.

—Természetesen. Mog is a fehérnép, tehát a nők érdekeit tartja mindenekfölött szem előtt. Legalábbis nagyon remélem, hogy így van! - nézett szigorúan Mogra.

—Hát, úgy valahogy! - mondta a fiú meghökkenve. —Legalábbis ha a fehérnép alatt főként téged érthetlek! - tette hozzá árnyalatnyi pimaszsággal a hangjában.

—Naná hogy engem érthetsz alatta, ugyanis tudd meg, hogy én vagyok a királynő, már néhány napja! És teljesen hivatalosan, mert az ország összes életben maradt nemese megválasztott királynőnek, ők mindazok akiket itt láthatsz, saját apáddal az élen, akit nádorrá tettem! Tehát úgy viselkedj Mog, hogy tulajdon királynőd előtt állsz!

—Ha így van örülök neki, állok elébe hogy te légy a királynőm, bár le is térdelhetek ha kívánod!

—Eltekintek tőle. Menjünk inkább a sárkány palotájába, mert ne húzzuk az időt holmi hódolatnyilvánítással. Szívesen látom ugyan az ilyesmit, de most más dolgunk van, úgyhogy később pótolod majd be! Induljunk tehát, de ne kövessen senki, csak te Babajaga és te, Muszkli! A benti csodák nincsenek mindenki szemének és fülének fenn tartva! - azzal igazi királynői méltósággal indult meg előre.

Odabent aztán sor került végre a nagy találkozásra! Világosság, aki eddig ugyan nem mutatkozott, de a zsilipkamrában állva minden szót jól hallott, most mélyen meghajolva hódolt Csillagfénynek, közben azonban jól szemügyre is vette. És bizony meg kellett állapítsa, hogy bár ő valóban szép leány, de Csillagfény tagadhatatlanul lekörözi őt nemcsak észben, de szépségben is! Hogy a rangról már ne is beszéljünk, hiszen épp most derült ki, hogy királynő is! Teljesen hivatalosan!

—Á, szóval te vagy az a nő, aki úgy élsz együtt Moggal, mint a felesége? Már hallottam rólad! Milyen csinos is vagy, nem csalódtam Mogban, jó az ízlése a nőkhöz is! - mosolygott rá barátságosan Csillagfény, és igazán nem óhajtotta bármivel is megsérteni Világosságot. Ám a leány mégis elsápadt.

—Királynő, lehetsz nálam rangosabb, gazdagabb, eszesebb, hatalmasabb, még szebb is, de tudd meg, hogy én nemcsak *úgy élek* Mog mellett mintha a felesége volnék, de én magam kifejezetten a feleségének is tartom magamat! Annyi igaz hogy a legtöbben úgy tartják, hogy csak „együttélek” vele, hogy a szeretője vagyok csupán, vagy legjobb esetben is vadházasságnak nevezhető csak a kapcsolatunk, mert a papok nem adtak össze vele. Ezt néha fejemhez is vágják holmi gyászruhás vénkisasszonyok és mélyen vallásos özvegyek, akik mint a varjak, csak kárognak mert irigylik mások boldogságát, talán mert gyászruhájuk sötétsége lelkükre is ráragadt, sötétté, komorrá téve azt is! De ezzel nem érvelhetsz királynő, nem mondhatod hogy csupán emiatt nem vagyok igazi felesége Mognak, mert ez a kapcsolat a szememben nemcsak igazi, de szent is, megáldja ugyanis a papok helyett érzelmeim őszintesége! Én volt hogy tulajdon életemet ajánlottam fel Mog életéért cserébe, és nem rajtam múlt hogy élek még most is! Mi kell hát ami igazivá tesz és megszentel egy kapcsolatot, mi kell még ezen felül szentinted ahhoz, hogy te is úgy tekints rám, mint valakinek igaz feleségére?! Mert ha bárki más kételkedhet is ebben, de épp te királynő nem teheted ezt meg, az egész világ

összes férfiúja és nője közül a legislegkevésbé neked van jogod hozzá hogy csak a papi áldás elmaradása miatt ne tekints Mog feleségének, mert nemcsak te hallottál ám rólam, de én is terólad, sokat is; és tudom ám hogy mennyire nemcsak nem vagy vallásos, de utálod a papokat! Saját szülőfalud papját is kivégeztetted! Tudom, nincs bizonyíték rá hogy te tetted, de én akkor is tudom! Biztos vagyok benne!

—És jogosan bízatsz az érzéseidben, mert bevallom hogy valóban én tettem! Bevallhatom: nincs már hatalom, mely megbüntethetne érte! - mosolygott Csillagfény, és ahelyett hogy megharagudott volna Világosság érzelemdús szóáradata miatt, átölelte a leány vállát és így szólt hozzá:

—Valamit nagyon félreérthetél a szavaimban, kedveském! Biztosíthatlak róla, a legcsekélyebb mértékben sem volt szándékomban hogy megbántsalak, megalázzalak, elítéljelek vagy gúnyolódjak rajtad! És ha netán, akaratlanul bár de mégis ezt tettem volna, emiatt a legőszintebben bocsánatodat kérem, holott igazán nem lenne ez kötelességem, mert valóban királynő vagyok! De megteszem, mert sokat adok az őszinteségre, ha csak tehetem! És most megtehetem! És mert valóban utálok a papokat, s mert nagy szükségem van olyan főemberekre akik a fontos dolgokban hozzám hasonlóan vélekednek, s mert te ilyen bátran kiálltál amellett hogy a papok hablatyolásánál fontosabbak az őszinte érzelmek, emiatt azt hiszem mi ketten remekül megértjük majd egymást a jövőben is, és azt is hiszem hogy te nagy dolgokra vagy még hivatott melletttem és udvartartásomban! Könnyedén kinézem belőled, hogy egyszer egyik legmegbecsültebb főemberem leszel!

Majd hozzátette mélyen Világosság szemébe nézve:

—Én igazán nem vitatom hogy Mog mellett egy hű feleség szerepét töltöd be, és királynői szavamat adom rá, hogy a jövőben is bármikor hajlandó vagyok benned Mog feleségét tisztelni, és minden megbecsülést és tiszteletet megadni neked, amit csak egy királynő úgy általában meg kell adjon egy megbecsült főemberre feleségének – Mogot ugyanis hajlandó vagyok szintén megbecsült hívemnek és főemberemnek tartani! A sárkány barátai ugyanis az én barátaim is!

Világosság nem is mert reménykedni abban, hogy ennyi megértést kap a királynőtől. Emiatt most mindent egy lapra téve fel, megszólalt:

—Mog eddig azért nem vett feleségül engem, mert beléd szerelmes!

Csillagfény különös tekintetet vágott e szavak hallatán, gunyorosan nézett hol Világosságra, hol a piruló Mogra, majd ezt válaszolta:

—Mog nem vehet engem feleségül. És én sem mehetek hozzá, még akkor sem tehetném, ha akarnám.

—Miért? - kérdezte döbbenten Mog.

—Mert már van férjem.

—Tessék?!

—Mit csodálkozol ezen, ugyanaz a férjem mint minden királynőnek: maga az ország! És jókora, igen erős, nagy férjem van, mert az én országom nem ám valami kicsike vakondtúrás, de az egész bolygó! Én tehát őt szolgálom. Minden nő szolgálja a férjét, ha hű feleség, és én az vagyok! Én is a férjemet szolgálom tehát: a birodalmamat! És ezzel azt hiszem ezt az egész témát meg is beszéltük, de örökre! Most térjünk át fontosabb dolgokra!

A „fontosabb dolgok”, így, többesszámban természetesen helytelen kifejezés volt. Nem volt több fontosabb dolguk, csak egy, de az annál inkább, s ez a sárkány kiszabadítása. Ez azonban annál keményebb feladatnak ígérkezett!

Eddigre már tudta Csillagfény, hogy Tikáj azonos a sárkánnyal, mert amikor értesítette őt a holokomputeren át Mog, akkor ezt is közölte vele. S a fiú nagyon remélte, hogy Csillagfény tele lesz jó ötletekkel, amiket megoszt vele! Elvégre ha Tikáj azt mondta is Csillagfényről, hogy nem zseniális olyan értelemben hogy a sok-sok leleményre a fémiparban nem ő jött rá, csak felhasználta a sárkány információs bázisának adatait, de azt még maga a sárkány is elismerte, hogy legalábbis ami ezen tudás *alkalmazását* illeti, ott Csillagfény nagyonis szorgalmas, elszánt, mondhatni tehát hogy találékony! És most is csupán alkalmazásról lett volna szó: hogy a rendelkezésükre álló eszközöket miként alkalmazhatják a leghatékonyabban a sárkány kiszabadítására!

Igazság szerint Mognak a legkevésbé sem lett volna ellenére, ha Csillagfény hipp-hopp, ripsz-ropsz magához ragadja a vezényletet, amihez minden jogi alapja is megvan, királynő lévén, s így leveszi a döntés felelősségét a válláról!

És Csillagfény, Mog végtelen megkönnyebbülésére, épp ezt tette! Alig lépett be az úrhajóba, leült, őket is hellyel kínálta mintha csak ez az ő úrjárműve volna, s így szólt: —Nos, eljöttem, hogy e fontos akciót személyesen irányítsam, s meghozzam a sorsfordító döntéseket! Mielőtt azonban döntenék bármiben is, tudni akarok minden apró részletet is, mert mindennek jelentősége lehet! A véleményeket is elmondhatjátok bármiről, mert okos királynő meghallgatja a tanácsadói javaslatait!

—Nem nagyon tudom, mit mondhatnánk – tárta szét Mog a karját tanácstalanul – mert a legfontosabb dologról halovány fogalmunk sincs!

—És mi lenne szerinted a legfontosabb dolog?

—Természetesen az, hogy miért tett úgy a sárkány, mintha két személy volna: egy igazi sárkány, és egy fogoly leány! Amióta csak megtudtam hogy ő ugyanaz mint Tikáj, egyfolytában ezen töröm a fejemet!

—És nem jöttél erre rá? - kérdezte Csillagfény.

—Nem.

—És még zseninek tartod magadat?

—Tessék?! - vágott bamba képet Mog.

—Na jó, akkor felhomályosítalak róla, hogy a sárkány, azaz Tikáj, egyszerűen tőled szeretne gyereket!

—Erre azért én is rájöttem! De mi szükség volt ehhez arra, hogy...

—A sárkány azért tett úgy, ahogy – válaszolta Csillagfény – mert nem egy gyáva senkitől akart megfoganni, hanem egy igazi bátor valakitől! Idefigyelj, Mog, ott van neked is a sárkány komputere, nem jutott eszedbe, hogy esetleg a sárkányok társadalmának felépítéséről is tudakozódj tőle?! Megbocsáthatatlan könnyelműség, és igazán szakbarbárra vall, ha csak a tudományokat bújod, s más dolgok iránt nem érdeklődöl! Van szerencsém elárulni nektek, hogy minden tiszteletünk Tikájé lehet sok mindenben, de egy dologban cseppet sem: tudjátok meg ugyanis, valahány sárkány csak él a világon, mind gyáva féreg! Ezt különben maga Tikáj is bevallotta nekem még régen, holott akkor még fogalmam sem volt róla, hogy ő emberi alakot is képes öltetni, mert sárkány alakban találkoztam vele! Ilyen körülmények közt azt hiszem teljesen érthető ha a sárkánynők a legaprólékosabb gonddal ügyelnek rá, hogy gyermekük apja egy igazi bátor valaki legyen, mert azt hogy ők a sárkányok gyávák, ők maguk is tudják, és enyhén szólva nem büszkéek rá! Teljesen érthető ha azt szeretnék, hogy gyermekük bátrabb legyen mint a sárkánymama, vagy legrosszabb esetben is ne legyen még gyávább!

—Hát azért az hogy egy sárkány gyáva legyen, igazán döbbenetes hír... - motyogta elképedve Mog.

—Pedig így van. Tikáj maga mondta nekem, s ő csak tudta, tehát ezzel ezt a témát le is

zártuk! Most azt kell megbeszélni, miként menthetjük meg őt!

—Ha él még. - vetette közbe Muszkli.

—Él. - bólintott Csillagfény. —Hiszen ha nem élne, nem küldhetett volna üzenetet az úrhajónak.

—De az üzenet félbeszakadt – vetette közbe Világosság – nem jelentheti-e ez azt, hogy azért szakadt félbe, mert épp abban a pillanatban ölték meg Tikájt?!

—Ennek esélye szerintem csekély. - válaszolta a királynő. —Azóta ugyanis jómagam is tanulmányoztam a komputeren át ennek a luciferiáda népségnek az életmódját, és hát ők nőket rabolni jöttek ide! De nagyon hamar elszeleltek, valószínűleg épp amiatt mert megijedtek a sárkánytól; no és emiatt nem sok nőt szerezhettek! Na már most két eset van: Tikájt vagy sárkány alakban fogták el, vagy emberalakban! Az előbbit nem hiszem, mert azonmód megölik, hiszen félnek tőle, s emiatt nem tud az úrhajónak üzenetet küldeni. Ha ellenben a beteg Tikájnak sikerült szép lánnyá változnia, akkor legfeljebb az a veszély fenyegeti hogy sokan megerőszkolják, de nem ölik meg, most amíg még kevés nőjük van, biztos nem! Tikáj tehát él, de emberi alakban!

S most megszólalt Muszkli papa:

—Bocsánat hogy szólok, de az jutott az eszembe, hogy egyáltalán muszáj-e nekünk megmenteni Tikájt?!

—Tessék?! - ámult el Mog.

—Mert tudod fiacskám, tegyük fel megpróbáljuk! Óriási az esély rá, hogy nemcsak nem sikerül, de otthagyjuk a fogunkat! Ha ellenben sikerül, mit nyerünk vele?! Kiszabadul a sárkány, te pározol egy jót Tikájjal, ami elismerem, kellemes lehet, de sok másik szép lány is akad, aztán Tikáj elrepül és kész, semmi haszon az egészből, csak a kockázat, semmiért! Ellenben ha nem hősködünk, maradunk nyugodtan a fenekünkön, akkor Tikáj ugyan fogoly marad, viszont mienk marad ez a repülő palota a maga megannyi csodájával!

—Na de eljönnek újra ezek a luciferiádák, és elfognak minket is! - ellenkezett Világosság.

—Egyáltalán nem biztos hogy eljönnek, tekintve hogy félnek a sárkánytól! Még ha kiderítik is hogy Tikáj a sárkány, hihetik hogy vannak itt a mi vidékünkön más sárkányok is! S ha jönnek is le újabb nőkért, nemigen hiszem hogy épp a mi vidékünkre jönnének, hiszen itt egyszer már alaposan pórul jártak! Elismerem, nem szép dolog cserben hagyni a barátunkat, de itt akkora hatalmas az erőkülönbség, hogy nagy megfontolatlanság a hősködés!

—Csodálkozom rajtad nádor úr – nézett rá Csillagfény – hiszen épp te voltál az, aki a telepem megtámadásakor megszervezted a védekezést a főurak körében!

—Hát az akkor ugye muszáj volt! Nem tehettem mást! És különben is, az csak egy kis rablócsapata volt ezeknek, de te is mit mondtál nekem az idefelé vezető út során királynőm: Hogy odafent az égben lehet ezeknek akár több millió katonájuk is! Mi meg hol vagyunk annyian, még ezren sem! És ha a sárkány fogoly marad, megmarad nekünk a palotája is...

—Kivéve ha észreveszik odafentről, és lejönnek érte! - vetette közbe Babajaga.

—Neked mi a véleményed? - kérdezte Csillagfény.

—Az én dolgom a fehérnép védelme. Az úgy a leghatékonyabb, ha az ellenséget mind egy szálíg megsemmisítjük, s nem bújkálunk előle!

—El tudunk jutni hozzájuk ezzel a repülő palotával? - mutatott körbe Csillagfény.

—Valahogy majd csak szót értek a komputerével.

—Aha! Akkor egyértelmű a dolog: Megpróbáljuk! - nézett körbe Csillagfény. —Annyit

elismerek az aggodalmadból Muszkli úr, hogy a kockázat óriási! Ez azonban nem újdonság nekem. Most te amiatt aggódol, hogy mi néhány tucatnyian, legfeljebb néhány százan, hogyan győzünk le sok milliónyi jól felfegyverzett ellenséget! A siker esélye erre szerinted nulla, így van?

—A legteljesebb mértékben, királynőm!

—Tudd meg, hogy én még olyan kicsi voltam hogy alig látszottam ki a földből, de már azt vettem a fejembe, hogy királynő leszek! Mi a véleményed, mekkora az esélye annak hogy egy parasztlány, aki ráadásul tövénytelen gyermek, akinek az anyját mindenki kurvának tartja, akinek a templomba sem szabad bemennie, aki koldusszegény, az királynő legyen?! Ugye hogy egyáltalán semmi esélye?! Ugye hogy nem fogadnál a sikerére egy lyukas garasban sem?

—Igazad van királynőm, de...

—De mégis királynő lettem!

—Mert a sárkány segített neked!

—Úgy van, most meg Babajaga fog segíteni! No és az igaz hogy jó lenne nekem ez a repülő palota. És ha a sárkány megmenekül, ez nem marad az enyém. Ne feledd el azonban, ez a palota kicsike! Ellenben ha a sárkány kiszabadul, az csakis úgy lehetséges, ha mint Babajaga mondta, minden ellenséget megölünk odafent! Ez meg azt kell jelentse, hogy az a repülő város mind a mienk lesz, mindazzal a sok csodával ami benne rejtezik! És az biztos hogy nagyobb mint a sárkány palotája, mert itt hol férne el sok millió ember, még néhány száz sem nagyon! És miért elégedjem meg a kis repülő palotával, ha a nagy is az enyém lehet! Aztán meg már önvédelemből is támadok inkább, mert nem akarok egész életemben rettegni, hogy ezek hátha még ott repdesnek a fejem felett, és netán épp a palotám mellett ereszkednek le legközelebb, és elrabolnak! Tehát még akkor is támadnék, ha nem tartanám a sárkányt a barátomnak!

Megszólalt Babajaga:

—Logikai egységeim olyan döntést hoztak, hogy a Tikáj nevű organizmus fehérnépnek tekintendő, mert amikor nem sárkány, akkor női alakban van! Örülök hogy ezt megerősíti Csillagfény kijelentése, miszerint Tikáj az ő barátnője!

—És miként fogunk győzni? - kérdezte Muszkli, majd előhúzta a tartalék lézerpisztolyát, és odanyújtotta Mognak. —Nesze fiam, fogd, ez az idegenek fegyvere, de ezt itt rajta ne nagyon nyomkodd ha felém fordítod a csövét, mert akkor apa nélkül maradsz...

—Ah, ez aztán a nagyszerű ajándék! Köszönöm apám!

—Ne köszönd, hanem úgy használd, hogy életben is maradj! Remélem nem szándékozol holmi eszement hősködéssel bebizonyítani a bátorságodat, hogy aztán fiú nélkül maradjak...! Tulajdonképpen azt szeretném ha részt se vennél ebben az eszement hadjáratban, és nyugodtan ülnél itt lent a váramban a fenekeden, s legnagyobb gondod az lenne, hogy előlről vagy hátulról ölelgeted Világosságot!

—Erről szó sem lehet!

—Ugyan miért nem, hiszen olyan mindegy hogy eggyel több vagy kevesebb harcosunk van!

—Először is nem mindegy, másodszor meg lehet hogy eszembe jut valami jó ötlet, ami segíthet a győzelemben! Tehát ne is vitatkozzunk, halljuk inkább királynőnket, van-e valami jó haditerve!

—Nincs, de ne csüggedj el, haditervet ugyanis Babajagától várok! Ha van neki haditerve! Remélem hogy van neki!

Babajaga erre így szólt:

—Van haditervem. Az elmúlt másodpercekben sikerült kapcsolatot teremtenem rádióhullámokkal az űrhajó komputerével, és gyümölcsöző együttműködés alakult ki közöttünk! Lenyűgöző az adatbázisának nagysága! Rendelkezett a luciferiáda űrvárosok hozzávetőleges tervrajzával is. Eszerint mindegyik luciferiáda űrvárosnak a közepénél helyezkedik el a fő energiaszolgáltató szektor! Vannak alternatív energiablokkok is itt-ott, de a fő, ami a hipermotort látja el energiával, középen található. Nekünk tehát annyi a dolgunk, hogy a sárkány űrhajójával felrepülünk a légtér fölé, s ott egy térugrással annyira megközelítjük az ellenséget, amennyire csak lehet, s amikor már ott vagyunk, leereszkedünk az űrváros külső páncélzatára, középre, egyenesen a hipertér-generátor mellé! Ha ott vagyunk, nem támadhatnak bennünket a külső fegyverekkel, mert valószínűleg be sem lesznek képesek célozni minket, de ha mégis, az is régen rossz nekik, mert akkor önmagukat is szétlővik! Márpedig ha találat éri a hipergenerátort, akkor egyetlen pillanat alatt az egész űrváros szétsugárzódik, tehát ők is meghalnak! Mi ellenben bármikor megfenyegethetjük őket, hogy ha nem teszik amit kívánunk tőlük, igenis szétlőjük a hipergenerátort, és igaz hogy akkor mi is meghalunk, de ők is! Vagyis ha már ott vagyunk, nagy előnyre teszünk szert, mert ha nem is biztosítottuk még azt hogy mi győzzünk, de azt nagyonis, hogy legrosszabb esetben is döntetlent érünk el, amennyiben ők is, mi is elpusztulunk! Olyan ezek után nem lehet, hogy mi veszítünk, de ők nyernek!

—Ezt nemigen értem – ámult Muszkli papa – azt nem tudom mi az a hiperizé, de ha olyan veszélyes ahogy mondtad, miért nem védték meg jobban?! Valami tévedés lesz a dologban, nem mehet ez olyan könnyen, ahogy elmondtad!

—Pedig ez igenis ilyen könnyen megy majd! A dolog nyitja abban rejtezik, hogy a luciferiádák még sosem kerültek szembe a sárkány népével hasonló fejlettségű ellenféllel! Normális esetben nem fordulhat elő, hogy egy idegen űrjármű megközelítse a hipertéren át annyira őket, hogy néhány kilométernél közelebb bukkanjon ki a hipertérből! Tehát nem ülhet rá a páncélzatukra, mert előbb veszik észre és lelövik! Ezen űrhajó komputere azonban biztosított róla, hogy semmiféle gondot nem okoz neki, hogy ha akarom, akár a hipergenerátor fő dimenzióstabilizátora fölött harminc centire jöjjön ki a hipertérből!

—De hiszen az olyan közel van, hogy egy pofonhoz sem kell közelebb menni! - ámult Muszkli papa.

—Úgy van. Tehát hirtelen kibukkanunk a hipertérből, s mielőtt még bármit tennének, máris leereszkedtünk a városuk burkolatára, mint egy szemtelen légy a te orrodra, papa! - vigyorgott Mog. —Tudod, én hiszek Babajagának, mert amikor Tikájjal együtt kémleltem ki ezeknek a felderítőcsapatát, akkor Tikáj nem győzött fintorogni ezeknek a technikáját szemlélve, és minden második szava az volt, hogy ezek mennyire elmárádottak, s hogy a sárkánynak semmi gondot nem jelentenének!

—Ahhoz képest igazán könnyen elfogták őfőszörnyetegségét... - epéskedett a herceg.

—Persze, de akkor Tikáj nem is volt az űrhajóban, sőt rosszul is volt.,.

—Helyes, akkor így legyen hát! - vágta el a további vitát Csillagfény. —Mik a terveid a továbbiakban? - kérdezte Babajagát.

—Kiszállok az űrhajóból, bejáratot robbantok a páncélzatba, behatolok az űrvárosba, addig megyek amíg egy számítógépes csatlakozóhoz nem jutok, s azon át megpróbálom átvenni a vezénylest a központi számítógép felett. Ha ez nem sikerül, akkor továbbmegyek, míg a vezérlőterembe nem jutok. Ott már biztos hogy át tudom venni a hatalmat. Útközben természetesen minden ellenséget likvidálok.

—Vagy azok téged. - morogta Muszkli.

—Vagy azok engem, de ennek nem sok az esélye, mert ahhoz kézfegyvernél hatékonyabb fegyver kell, de azok nagy méretűek, és időben észreveszem őket.

—Ez a terv tetszik, nagy fantáziára vall: megy előre, mindenkit megöl, nincs tovább! - kuncogott Világosság.

—Ennyi a terved? - kérdezte Csillagfény.

—Ez bőven elég. És ehhez még ti sem kelletek, nem szükséges kockáztatni a biztonságokat!

—A terv eddigi részeit jóváhagyom – bólintott a királynő – de ez nem elég. Mert tegyük fel minden jól alakul, és Babajaga elfoglalja a vezérlőtermet! Ez még nem elég a győzelemhez, mert ettől még életben marad mind a sokmillió ellenségünk! Elhiszem hogy ha Babajaga védi a vezérlőtermet, oda nem juthatnak be, de ettől még élnek, és köztük vannak a szerencsétlen, jobb sorsra érdemes nők is, akiket kínozhatnak sőt meg is ölhetnek, bosszúból! Akár Tikájt is megölhetik! És különösen azt nem akarom, hogy Tikájnak baja essék! Tehát legyen minden így, Babajaga menjen csak a vezérlőterem ellen, foglalja is el, de miután ezzel megvan, igyekezzék kideríteni, merre van Tikáj, lépjen vele kapcsolatba, hogy hogyan az az ő dolga, de talán van erre valami módszer az úrvárosban...

—Megtehetem hogy leadok valami afféle közleményt a hangszórókon vagy rádióhullámok útján is, hogy Tikáj ha tud, hívja fel a vezérlőtermet! - mondta Babajaga. —Csak sajnós kicsi az esélye hogy tud majd válaszolni.

—Mindegy, meg kell próbálni! És ha tudjuk hogy merre van, akkor mi néhány más harcostársunkkal elmegyünk oda ahol van, és kiszabadítjuk!

—Ehhez úrruha kell! - mondta Babajaga.

—Egy csomó akad az elfoglalt úrkompban. Bátor férfiakra van szükség, akik készek segíteni! Minden résztvevőt herceggé nevezek ki, és mindenféle más kiváltságokat is adok nekik!

—Én is menni akarok, még ha nem is vagyok férfi! - mondta Világosság.

—Jöhetsz! - bólintott Csillagfény, azzal felállt. —Menjünk akkor ki, és megkérдем az urakat, ki akar résztvenni egy egészen bizonyosan életveszélyes kalandban...

Az urak természetesen mind részt akartak venni a kalandban. Az hogy életveszélyes az akció, nem nagyon zavarta őket. Középkori uraságok révén megszokták, hogy egy hadjáratban kinéz nekik az életveszély! Épp csak igen elcsodálkoztak rajta, hogy a változatosság kedvéért nem az a dolguk hogy megöljenek egy sárkányt, hanem hogy megmentésük! Pláne hogy ez a sárkány időnként olyan, mint egy gyönyörű leány!

Csillagfény ugyanis elmondta nekik ezt a titkot, nehogy fel ne ismerjék Tikájt.

Mindenesetre mindenki boldogan csatlakozott a felszabadító sereg soraihoz, többnyire azzal a hátsó gondolattal is elteleve, hogy azért nem semmi dolog ám megmenteni egy sárkányt, ki tudja a sárkány miféle jutalomban részesíti őt ezért, de ha nem így lesz még az sem baj, mert egy közönséges város kirablásakor is micsoda értékeket lehet néha rabolni, hát még mi mindent zsákmányolhatnak egy repülő városból! Már eddig is szereztek fényíjat, s mi mindenre lelhetnek még ott!

Kiderült azonban a sereg számbavételekor, hogy nincsenek háromszázan sem, holott akadt még úrruha is és lézerpisztoly is nagyjából ugyanennyi az elfoglalt úrkomp tartalékai közt!

Na de ez sem okozott gondot nekik, mert Mog azt mondta, hoz ő bőven önkéntes haderőt! És valóban, térült-fordult, s alig telt el három óra, máris megérkezett több mint ezer keménykötésű, elszánt parasztlegénnyel! Akik ugyan némi aggodalommal

szívükben masiroztak a sárkány palotája elé, pláne mert ott volt amellet a másik űrkomp is, ellenben hogy meglátták a teljes királynői díszben pompázó Csillagfényt, azonnal heves éljenzésbe törtek ki!

És Mog mondta, hogy ezek itt a környékbeli parasztfalvak fiataljai, természetesen nem mind, mert azok közt is akadnak gyávák, betegek, egyebek, ellenben akik most itt vannak, készek az életüket is adni a jó sárkányért, s természetesen Csillagfény királynőért is!

—Elmondtam nekik – mondta Mog Csillagfénynek – hogy te királynőm mindenkinek aki ezt túléli, hercegi rangot adományozol! Nem titkoltam hogy lehet hogy mind belehalunk, s ha győzünk is de lehet hogy túlnyomó többségük meghal, de akkor is, hát aki túléli, herceg lesz! Soha még ilyen lehetősége parasztfiúnak nem adatott meg! És megmutattam hogy nekem milyen lézerpisztolyom van, és mondtam hogy mind ilyen csodafegyvert kapnak örökbe! És királynőm, nemegyenek ezek közül a menyasszonyát, feleségét, hűgát vagy édesanyját rabolták el az idegenek! Bosszúra szomjúhozna! Azt is elmondtam nekik, hogy meg kell menteniük a sárkányt, és nagyon tetszik nekik hogy emiatt ők is minden bizonnyal a sárkány barátaivá lesznek! Mindegyikük esküdözött hogy nem fog meghátrálni, amikor szembetalálkoznak a Pokol fekete vitézeivel! És sokan csak nevettek amikor mondtam hogy ebbe belehalhatnak, mert azt mondták, hogy semmi az, még kényelmesebb is mint amikor egy rosszul sikerült aratás után télen éhen halnak! Tehát parancsolj csak velük!

Ezen azért még Csillagfény is ámult.

—Megleptél, Mog! Én inkább lovagok közül óhajtottam volna a seregembe válogatni!

Mog csak legyintett.

—Minek az! A lovagok talán valóban jobb harcosok, de odafent nem karddal kell hadakozni! Arra ezek is képesek hogy a lézerpisztolyt valaki felé fordítsák, és megnyomják az elsütőbillentyűt! Ezek ellenben elszántak, mert kizárólag ezen a módon lehetnek urakká, hercegekké! Olyan fiúk is vannak köztük, akik nagyon szeretnének valami csinos kislányt megmenteni, mert nem olyan szépek hogy mostanáig valaki lány beléjük szeretett volna... ezeknek tehát okuk van a bátorságra! És azt hiszem ha mégis pusztakezes verekedésre kerül sor, érnek ezek is annyit mint a lovagok, mert a fentiek, a luciferiádák annyit sem értenek a bunyóhoz mint ezek, mert csak a lézereikben bíznak! Tehát válogass közülük királynőm!

De Csillagfény nem válogatott. Mindet betelerelte a sárkány űrhajójába, azokat is, akiknek már nem jutott lézerpisztoly vagy szkafander. Bízott benne hogy az első néhány legyőzött luciferiádától majd zsákmányolnak ezeknek is. S ezután kiadta a parancsot:

—Babajaga, tedd akkor amit kitaláltál! Támadunk!

* * *

Jillir és főként nőkből álló serege elszántan tört előre a vezérlőterem irányába. Egy darabig semmi különösebb ellenállásba nem ütköztek, mikor azonban az utolsó öt-hat kilométert kellett volna csak megtenniük már, addigra a papok megszervezték valami féle ellenállást, és egyszersak nehézfegyverekkel találták szembe magukat! Nem is akármivel, hanem ionpulzátorral!

Alig fordultak be az egyik főfolyosóra, máris ibolyaszín hullámok törtek elő az egyik messzire felállított barikád mögül, ezek néhány másodperc alatt elértek hozzájuk, s akit csak megérintettek, az máris miszlikbe robbant!

Néhány nő, akit nem hagyott el a lélekjelenléte, lőtt arrafelé a lézerével, de ha a lézersugár egy-egy ilyen hullámnak ütközött, azon csak energiájának töredéke hatolt át, a többi ellenben visszaverődött a hullámról, nagyjából abba az irányba, ahonnan a lövés jött, tehát a nők a lézeres lövöldözéssel csak önmagukban tettek kárt! Már rögvest ezen egyetlen pillanat alatt Jillírnek jó húsz harcostársa pusztult el!

Maga Jillír sem úszta meg sebesülés nélkül az eseményt: igaz hogy őt nem érte el a pulzátor hulláma, ellenben az egyik nő épp közvetlenül mellette robbant darabokra, s az egyik combesontja olyan erővel ütődött neki a bordájának, hogy Jillír lélegezni is alig bírt ezek után! Tiszta sor volt előtte, hogy ebbe simán belehal, ha nincs annyi esze, hogy nagy óvatosan már jóelőre úrruhába bújlik. Az mégiscsak véd valamit a csatában... A legtöbb nőnek persze nem jutott az úrruhákból. Ennek ellenére senki nem vitatta hogy Jillírnek, mint vezérnek, jár úrruha!

Most ez nagyon kapóra is jött neki, még ha az ionpulzátor ellen nem is védte volna meg.

Mindazonáltal csapdába került: a lökeshullám belökte őt az egyik faliszekrénybe. Innen ki nem léphetett, mert azonmód eltalálja őt az ionpulzátor lövése, másfelé viszont sehova nem vezet innen út! Abban is kételkedett, hogy életben maradt női semlegesíthetnék az ionpulzátort!

Bekapcsolta a kommunikátorát.

—Sátán-anya, Sátán-anya jelentkezz! - hívta Csicsi mamát. —Bajban vagyok!

—Mi van, mit baltáztál el? - hallotta a nő hangját, s már attól is megnyugodott hogy egyáltalán szólhat hozzá. Nem lehet nagy baj, ha maga a Sátán érdemesíti őt válaszra!

Elmagyarázta neki, micsoda kelepcebén van.

—Attól félek nem tudok elmenekülni innen, és megtalálnak mert értem jönnek és megölnék!

—A Pokolban előkelő helyed lesz, ne aggódj!

—De még nem akarok odajutni, mert szégyellném hogy kudarcot vallottam!

—Úgy is van, kudarcot vallottál! Próbálj a lézerrel lyukat égetni a faliszekrény hátsó falába, én pedig megpróbálok kitalálni valamit érted! - hangzott Csicsi mama válasza. De ezt csak megnyugtatóként mondta, mert egyelőre halovány fogalma sem volt róla, mit tehetne. Úgy gondolta konzultál a fiával, de hát az sem biztos hogy Jalla képes kitalálni valamit, s ha kitalál is, de amíg kivitelezik, az sok idő...

S mégis megérkezett Jillír számára a segítség! Mert még elő sem húzta a lézerpistolyát, de máris akkora lökés érte az egész Mennyvárost, hogy ő maga is kizuhant a szekrényből, neki a széles főfolyosó túlsó falának, majd onnan visszagurult ismét a faliszekrénybe. Orrát is beverte az úrruha sisakjának belső oldalába, orrán-száján dőlt a vér. Ezt észlelte az úrruha belső diagnosztikai egysége, s kissé megnövelte odabent a légnyomást, hogy ezzel csökkentse a vérzés mértékét, s egyben sebgyógyító permetet spriccelt a sisakba.

—Azistenit, azt hittem csak idebent folyik a harc! Úrháború tört ki vagy mi a szar, hogy lövést kaptunk, amitől egész Mennyváros így himbálódzik?! - sápadt el Jillír.

Mennyváros természetesen nem kapott semmiféle lövést, mindössze kibukkant mellette néhány centire a hipertérből a sárkány úrhajója! No és hát a világűrnek azért úr a neve, mert üres, - de csak *jobbára* üres! Néhány kósza atom és molekula azért akad benne itt-ott, főleg a bolygóhoz ennyire közel, s a sárkány úrhajójának kibukkanása ezeket igencsak felgyorsította, meglökte, s ezek közel lévén Mennyvároshoz, iszonyatos erővel fúródtak annak páncéljába! A tértorzítás is megnövekedett a delokalizáció során, az egész tehát épp olyan volt, mint amikor egy nyugodt vizű tavon álló hajó mellé

hirtelen bedobnak a vízbe tőle néhány centire egy másik hajót, még hozzá nagy erővel!

Persze hogy himbálódzni kezdett az úrváros, és szólt benne minden sziréna!

S még el sem halt ezeknek a hangja, amikor Jillír szemét olyan vakító fény érte, hogy ezt az automatikusan bekapcsoló fotopajzsok is alig bírták tompítani! És azt látta, már amikor eloszlott szeme káprázata, hogy jó hat méter széles rés nyílt az úrváros folyosójának tetején, szélei még mindig vörösek, olvadt fém csepeg e szélekről a padlóra, bár szerencsére nem sokáig, mert a világűr mínusz kétszázhetven fokos hidege hamar lehűtötte ezen izzó sebszéleket. S most odafentről a jeges világútból lehuppan az időközben légmentessé vált folyosóra egy csodaszép, szőke, és tetőtől-talpig mezíten leány!

Aztán körbenézett, és tekintete megakadt Jillíren.

Nyugodtan elmondható, hogy Jillír bizony köpni-nyelni nem tudott ámulatában! De annyira ámult, hogy ámulatában még megijedni is elfelejtett! Ami történt, annyira kívül esett a józan ész határain, hogy fel sem merült benne, hogy neki tulajdonképpen illene félnie! Végtezés nem lehet a legkevésbé sem normálisnak nevezni azt, hogy a garantáltan még a közepes meteoroknak is ellenálló külső páncélzatot valami úgy átégeti mint a cigarettapapírt, aztán a külső, levegő nélküli, mínusz kétszázhetven fokos világútból beugrik ide felettébb elegáns szökkenéssel egy leány, aki nemcsak úrruhát nem visel, de még csak közönséges ruhát sem!

Sajnos Babajaga bejövetelének ára volt: Jillír harcos nőinek azon jelentős hányada, akik épp vele voltak de szkafander nélkül, azok bizony azonnal jéggé fagytak, illetve néhányan kisodródtak a résen át a világűrbe! Páran akik szkafanderben voltak, úgy megijedtek hogy leadtak néhány lövést Babajagára is, de az ezt fel sem vette. Ellenben legalább abbamaradt a folyosó távoli pontja felől az ionpulzátor lövöldözése, úgy látszik a kezelőszemélyzetének sem volt szkafanderje, és azok is megfulladtak.

Jillír azonban nem törődött pillanatnyilag a hadi eseményekkel. Most, ebben a pillanatban értette meg, mi az a Szerelem! Mi az az érzés, amit Dzsudzsu érzett Gyönyörűségem iránt! Ami miatt olyan boldognak látszott, hogy ő Jillír is megirigyelte emiatt, amiért kész volt a halált is megkockáztatni... Igen, Jillír most szerelmes lett, és nemcsak nem bánta ezt, de vitán felüli volt a számára, hogy soha nem is akar már más lenni mint szerelmes, mert ezért az érzésért meghalni is érdemes! Amit ez a gyönyörű Sátán-lány mond, mert nem lehet más ez mint a Sátán-mama leánya, igen, amit ő mond az csakis jó, helyes, igaz, követendő lehet, ez maga a legfőbb igazság, az teljesen biztos!

Jillír tudta, hogy e nőért ő akármikor kész meghalni is!

Jillír a csodálatos látványtól annyira megilletődött, hogy térdre esett Babajaga előtt, a kezét nyújtotta felé, és így fohászkodott:

—Hála és köszönet néked Sátán-anyá, hogy elküldted értem megmentőül a te szépséges leányodat! Valóban nagy a te hatalmad! Ó szépséges pokolbeli leányzó, tied vagyok testestől-lelkestől, ha megbocsátod szerénységetemet elárulom: szerelmes vagyok beléd! Életem ezentúl a tied! Te csodálatos, te! Csak mondd meg mit tegyek, és követlek bárhová is méssz, én élni sem akarok nélküled, veled akarok maradni mindhalálig! Csak azt mondd meg kérlek, eztán milyen néven tisztelhetlek! Mint biztos tudod az én nevem Jillír, de nem tudom hogy rád gondolva milyen nevet dédelgessenek a szívemben!

És íme, a Sátán-lány válasza érdekeltette őt! Holott már ezen is csodálkozott Jillír, mert hirtelen eszébe jutott hogy ő szkafanderben van, tehát egyetlen szavát sem hallhatja a leány! S rádióhullámokkal sem kommunikálhat vele, mert a leánynak

nincs szkafandere!

De bár a leány ki sem nyitotta a száját, mégis meghallotta szkafanderében a hangot: —Nevem Babajaga. Te is a fehérszék harcostársa vagy?!

—Fogalmam sincs mi vagyok, de amit csak mondasz, annak vita nélkül engedelmeskedem! Bárcsak megölelhetnék! - áradozott Jillír.

—Most az a feladatom, hogy legyőzzem az ellenséget! - felelte Babajaga, azzal megindult előre. És Jillír, mintha csak egy szép álomban lenne, habozás nélkül követte.

* * *

Míg ezek az események zajlottak, Tikáj szép nyugodtan várt az orvosi rendelőben a fogoly nőkkel egyetemben. Várt, mert tudta hogy az idő neki dolgozik. Semmi esetre sem akart lelepleződni addig, míg vissza nem tud változni a harci alakjába! Tudta, előbb-utóbb ez bekövetkezik, meggyógyul, ebben egészen biztos lehetett, mert még most emberi alakjában is érezte hogy egyre jobban van, mert múlik a mérge hatása! Ezen idő alatt semmivel nem is foglalkozott, csak a belső számítógéphálózaton át figyelte a híreket, hogy tudja, hogy is áll épp a harc, nyerőben vannak-e Jalláék! Tikáj természetesen minden fenntartás nélkül Jallának kibicelt így ismeretlenül is.

Azt is „hallotta”, amint Jillír segítséget kér „Sátán-anyától”. Ezután azonban ő is megérezte azt a jókora lökést, ami Mennyvárost érte! Ő is és a fogoly nők is gurultak mindenfelé a rendelőben, potyogott rájuk a temérdek műszer, egyebek... Bizony sokan megsérültek! Volt is itt-ott sírás, óbégatás...

A legnagyobb baj mégsem ez volt, hanem az, hogy más is megsérült ekkor: egy luciferiáda katona, aki a közelben posztolt! Ő is alaposan beverte az orrát valamibe, dőlt belőle a vér, s úgy látszik eszébe jutott hogy közel a rendelő, ott majd ellátják a sebesülését! S így benyitott oda, hozzájuk!

S mi sem természetesebb mint hogy rögvést feltűnt neki, hogy itt e rengeteg nő nem igazán úgy néz ki, mintha foglyok lennének!

Azonmód megnyomta a kommunikátorán a gombot.

—Riadó! A bolygóról hozott foglyok kiszabadultak! Erősítést kérek a hetes rendelőbe! - kiáltotta, majd nyúlt a lézerpisztolyáért hogy lelője őket... Pisztolya nyílegyenesen Tikájra irányult...

S ekkor Tikáj, meg sem gondolva mit tesz, első ösztönének engedelmeskedve amit sárkány-léte diktált neki, azonnal leguggolt minél kisebbre, majd felderengett körülötte a fénygömb...

S a következő pillanatban máris sárkányként egyenesedett fel!

Ez egészen természetes reakció volt a részéről, tekintve hogy alig akadt valami, ami árthatott neki sárkányalakban. Ez ugyanolyan természetes ösztön volt népe számára, mint amilyen bármely közönséges ember számára az, hogy ha hirtelen erős hangot hall, akkor abba az irányba fordul. Ezen a késztetésen lehet uralkodni, de nagyon nehéz még akkor is, ha számítunk a zajra! Így volt ezzel Tikáj is, és örömmel nyugtázta hogy sikerült az átváltozás. Bár még most sem érezte magát teljesen egészségesnek, igazság szerint igen hitványul volt, de legalább az átalakulás ment már neki!

De nem volt szükséges hogy perzselő lehelletével árassza el az őrszemet, mert mielőtt még cselekvésre szánta volna el magát, a férfit szabályosan kettészelte derékban egy lézersugár. Az a nő lőtt, aki elszedte az előző legyőzött őrszem pisztolyát.

Megmenekültek tehát, ám az is nyilvánvalóvá lett, hogy Tikáj bizony lelepleződött! Ha csak ő maga Tikáj el nem pusztítja ezeket a nőket mind, soha többé nem tagad-

hatja, hogy ő azonos a sárkánnyal! Vége a titkolódzásnak!

Na de ha sárkány volt is Tikáj, ám nem gonosz! Hogy is ölhetett volna meg ennyi embert! Azaz... nagyonis úgy gondolta, hogy megölhet ennyit, még sokkal de sokkal többet is... De épp ezeket, igen, épp őket nem! Megígérte hogy segíti őket, s ezek mind bíznak is benne! Ilyesmit tehát még egy gyáva sárkány sem tehet!

Az az igazság, hogy váratlan átlényegülésén annyira elcsodálkoztak a nők, hogy hosszú másodpercekig még csak megszólalni sem bírtak – a kis Gülzen kivételével!

Ő ugyanis azonnal odarohant a sárkány-alakban levő Tikáj mellé, és átölelve annak nyakát, így ujjongott:

—Nagyszerű! Ez az! Igen! Remek! Pompás! Éljen és hurrá! Szóval te vagy a sárkány is! Milyen jó hír! Hiszen azt mondtad hogy méltó vagyok a sárkányhoz! Te mondtad ezt, a sárkány! Akkor már én is a sárkány barátnője vagyok! Juj de nagyszerű! Annyira de annyira örülök! Egy igazi sárkány a barátnőm, ennél jobb hírt Isten angyalai sem hozhatnak nekem!

S most végre felkiáltott egy felnőtt nő is:

—Akkor most menj kérlek Tikáj, és piríts ropogósra minden feketeruhást, tőlem meg is eheted őket!

Tikáj megborzongott.

—No még csak az kéne, azt hiszem egy életre elment a kedvem az emberhúsevéstől! Tudjátok meg, hogy azért foghattak el, mert megettem az egyik ilyen fickónak a fejét, tehát nem is az egész embert csak a fejét, de valami olyan undokságot zabálhatott korábban, hogy majdnem meghaltam belé! Iszonyú gyomorrontásom volt, mostanáig nem is voltam képes átváltozni sárkánnyá! Soha többé nem eszem embert, az emberi faj undorító!

—Bánomisén, akkor ne edd meg de öld meg mindet, aztán kérlek vezess haza minket!

—Hát igen, ha az olyan egyszerű volna... Nem a hazavezetéssel van a baj, de ahhoz egy úrkomphoz kell eljutni, s azalatt sok-sok ellenséggel találkozhatunk! És nem biztos hogy nincsenek olyan fegyvereik, melyek rám nézve is veszélyesek! Ennek ugyan nem nagy az esélye, de nem is lehetetlen! S ha rám nem is veszélyesek a fegyvereik, de rá-tok, akik követtek engem, annál inkább! Hanem figyeljete, úgy veszem észre most e városban nagy harcok dúlnak, fellázadtak a rabnők, van velük néhány férfi is, szerintem ha kivárjuk hogy mi lesz e felkelés eredménye, semmit nem veszünk!

—Azt mondod lapuljunk itt nyugodtan, mint a nyúl az üregében?! - kérdezte csodálkozva az egyik nő.

—Miért ne?

—De hát kötelességünk segíteni a többi nőnek, vagy nem?!

—Nem tudom; de hogy így vagyunk a legnagyobb biztonságban, az teljesen biztos!

—De Tikáj, hiszen ez gyávaság! - mondta még a kis Gülzen is.

Tikáj lehajtotta a fejét.

—Tudom... de mit csináljak kicsikém, én valóban gyáva vagyok!

—Nem igaz, egy sárkány nem lehet gyáva!

—De. Minden sárkány gyáva.

—Lehetetlen, ha én sárkány lehetnék, soha nem lennék gyáva!

—Ebben nem lehetsz biztos!

—Már hogyan lehetnék! Hiszen csak ismerem önmagamat!

—Senki nem ismeri önmagát.

—De igen!

—De nem.

—Jó, akkor nem, de akkor te sem ismerheted önmagadat Tikáj, tehát te sem vagy gyáva! Tessék és végy erőt a félelmeiden, és indulj harcba! Menj előre, és fingasd meg mindegyik feketeruhásat! Hej, bárcsak én lehetnék sárkány, de megmutatnám nekik! Hegyeset hugyoznának, úgy rettegnének tőlem, az biztos is!

—Hej, ha olyan bátor lennék mint te... - hajtotta le a fejét a sárkány.

—De hát mi akadályoz meg benne?!

—Az, hogy félek a haláltól! De a fájdalomtól is!

—De figyelj már Tikáj, akkor is kell hogy tégy valamit ha félsz, mert mi lesz ha nem a lázadók győznek!

—Majd akkor megpróbálok eljutni egy úrkomphoz, és megszökni!

—No, azzal nem sokra mész, mert ha a feketeruhások győznek, már minden erejűkkel téged támadhatnak, akkor leszel tehát igazán veszélyben! S még ha el is jutsz addig az úrkomp nevű valamiig, de amíg repülsz vele hazafelé, utánad erednek és megölnék! A legokosabban akkor cselekszel ha most azonnal megpróbálkozol valamivel, segítve a felkelőket, mert így a legkisebb a veszély ami rád leselkedik!

—Hogy te milyen okos vagy! Igazad van! - simogatta meg Gülzen fejecskéjét Tikáj, csak úgy sárkány alakban, nagy karmos mancsaival.

Ebben a pillanatban ismeretlen hangot hallottak a hangszóróból:

—Figyelem, figyelem! Tikáj, ha hallod e közleményt és módodban áll, jelentkezz! Itt Babajaga beszél, Csillagfény harcostársa, a fehérnép védelmezője! Eljöttünk ide az űrhajóddal hogy megmentünk és legyőzzük a luciferiádákat! Űrhajód jelenleg az űrváros központi hipergenerátora mellett áll az űrváros külső páncélzatán. Ha tudod vedd fel vele a kapcsolatot, s add meg neki a koordinátáidat, s majd ő értesít minket róla, merre kell mennünk hogy segítséget vigyünk neked! Haderőnk majdnem ezer főből áll, köztük vannak barátaid, Mog, Világosság, Muszkli és Csillagfény is!

—Hű, ez aztán a jó hír! - ujjongott fel Tikáj. —Most már biztos hogy érdemes megkockáztatni a menekülést azon nyomban, mert sokkal jobban érzem majd mindjárt magamat, ha az űrhajóban vagyok! Ott már semmi baj nem fenyegethet!

Azonnal megpróbálkozott a hipertéri kommunikációval, s bár még igen gyengén ment, kis teljesítménnyel, de olyan közel volt a hajójához, hogy mégis sikerült kapcsolatba lépnie annak komputerével. Nosza nem is habozott és állandóra nyitotta meg a vonalat, azaz felszólította a számítógépet, hogy minden fontos dologról azonnal értesítse őt.

Ez nem tartott csak néhány másodpercig, de ezalatt nem maradt nyugton az ellenség sem! Nem maradt ugyanis válasz nélkül az imént megölt katona riadójelzése!

—Figyelem, figyelem! A Biztonsági Szolgálat közelben levő egységei azonnal vonuljanak a hetes rendelőhöz, a bolygóról hozott nők fellázadtak! - hangzott a hangszórókból. S e riadójelzés még elismétlődött háromszor, majd negyedszer is elkezdődött, de félbeszakadt! S a folytatás már így hangzott:

—Hé, üdvözetem mindenkinek, itt a lázadók vezetője beszél, Csicsi mama! Köszöntöm a bolygóról hozott lázadó nőket! Ezennel bejelentem, hogy átvettem a hatalmat a központi számítógép felett! Megparancsolom a Biztonsági Szolgálatnak, hogy minden fegyverét adja át az első útjába eső nőnek, ha ugyanis nem adják meg magukat Mennyváros férfiai feltétel nélkül, akkor minden ajtót és légzsilipet kinyitok, a világűrbe vezetőket is, és kiszökik az egész városból a levegő! Kivéve természetesen azokat a részeket ahol már úgyis én és embereim, híveim, követőim az urak, azaz inkább úrnők, mi te-

hát nem halunk meg!

—Amindenségit, jó lesz sietni – pattant fel Tikáj – mert ha ez a Csicsi mama betartja az ígéretét, akkor nekem is annyi, a világűr hidegét nem élem túl én sem, bár tulajdonképpen néhány másodpercig, talán fél percig azt is elviselem! Legalábbis így, sárkány alakban! Tovább azonban nem!

Kilépett a folyosóra, s abban a pillanatban géppuskasorozat söpört végig a páncélján. A lövedékek mozgásenergiájától megbillent, hátratántorodott, de sok baja nem esett. Ellenben azonnal az őt támadók felé fordult, és kinyitott szájából karvastagságú fénydárda tört elő, ami pillanatok alatt szétolvasztott mindent. Felrobbantak arrafelé a még fel nem használt lőszeresek is, kiszabadultak a támadói lézerpisztolyának akkumulátoraiban felhalmozott energiatöltetek, pillanatok múlva tehát egymerő lángoló pokol lett arrafelé minden.

A sárkány azonban meglehetősen ellenálló lehetett a tűzzel szemben, mert halálnyugodtan átcaplatott az égő zónán, útközben még néhány apróbb lézerlövést eleresztve erre-arra ahol ellenséget látott vagy legalábbis sejtett...

Hirtelen azonban kétségbeesett sikolyt hallott a háta mögül. Megfordult.

A kis Gülzen állt ott, tehetetlenül toporogva az izzó fémfalak előtt talán három méternyire. Egészen nyilvánvaló volt, hogy semmiképp sem tud átkelni ezen a szakaszon: amint előrébb lépne, azonnal odasülne a talpa a vörösen izzó fémhez!

Különben persze a sárkány sem bírta sokáig ezt a hőséget, de hát ő könnyen volt vele: hiszen nem is kellett hogy lépkedjen, repülhetett is – és természetesen épp ezt is tette!

—Tikáj! Ugye nem hagysz itt?! Megígérted hogy nem menekülsz egyedül!

—Nem, nem, izé... eszembe sem jutott, csak izé... meg akartam törni az ellenállást... - motyogta Tikáj, s bár legszívesebben meglódult volna előre hogy mielőbb úrhajójához, a biztonságba érjen, de visszafordult, s így szólt Gülzenhez:

—Pattanj a hátamra, könnyedén elbírlak!

Gülzen fel is mászott oda, de így szólt:

—És mi lesz a többiekkel?!

—Hm, nos, szóval... Azt hiszem hármótokat is elbírlak, átviszlek benneteket hármással a meleg szakaszon!

S így is tett.

Mikor már negyedszerre fordult, a hátrahagyott nőket támadás érte. Egyszerre húsznál is több feketeruhás luciferiáda bukkant elő, és alighogy meglátták őket, máris tüzeltek. Két nőt is lézersugár talált el. Ám a nők nem adták meg magukat könnyen! Már több fegyverük volt nekik is, attól a két katonától akiket korábban még a rendelőben megöltek, s az imént Tikáj által megölt katonaosztag fegyverei közül is találtak hármat, amik nem mentek tönkre. Nem is vitás természetesen, hogy ennek ellenére is hátrányban voltak ellenségeikkel szemben, de mégis felvették velük a harcot, elbújva különböző tárgyak és az ajtófélfák takarása mögé. Ellenségeik azonban egyre közeledtek.

Igen ám, de ekkor, szinte az utolsó pillanatban, megjött a felmentő sereg! A folyosókanyarban felbukkant egy rettentő, repülő szörny, hátán néhány nővel! S ha e nőknek nem is volt fegyverük, de Tikájnak annál inkább, s pillanatokon belül akkora lézerimpulzus érte a katonák egyik csoportját, hogy azokat semmiféle ajtó mögé bújás nem védte meg! Tikáj lézere amit a sárkányszájban őrzött, nem annyit ért mint egy luciferiáda kézi lézerfegyver, hanem mint egy közepes teljesítményű nehézfegyver! Sőt, talán nem is annyira közepes teljesítményű... És Tikáj most sem finomkodott a teljesít-

ménnyel, tekintve hogy ő valóban gyáva volt, márpedig aki gyáva, az nagyon félti az életét...

A katonák menekültek ész nélkül, nem is annyira a lézeres támadás miatt, de mert iszonyodtak a feléjük repülő sárkánynak már a pusztá látványától is! Ilyen ellenségre nem voltak felkészülve! És mert eddigre már mindegyikük hallott róla, hogy a bolygóra merészkedő társaik sárkánnyal találkoztak, mely sárkány sokakat meggyilkolt közülük, sőt a teljes első expedíciót is, s most e sárkány íme itt van Mennyvárosban, nos, emiatt sokuk nem is habozott, s menekülése irányát nyílegyenesen a legközelebbi mentőkabin felé vette!

Mert nemcsak egy sárkány lehet gyáva, de olykor az emberek is...

Tikáj nemigen ragaszkodott hozzá hogy ellenségei közül bárki is megmeneküljön, és szorgalmasan lödözte őket amíg csak látott valakit, de annyi felé futott a húsz katona, hogy mégis maradtak közülük túlélők ha nem is sokan, s ezek azonnal, még futás közben értesítették kommunikátoraikon akit csak tudtak, hogy nagy baj van, mert – ahogy egyikük fogalmazott – „....a fogoly nők átváltoztak sárkánnyá”!

Igen, nemes egyszerűséggel csak így nyilatkozott, hogy a fogoly nők. Tehát minden fogoly nő. Máris nem egyetlen sárkánytól retteghettek tehát Mennyváros lakói, de egy egész seregtől, minimum néhány tucatnyitól!

Tikáj persze csak egymagában volt, de így is jókora pusztítást vitt végbe a környéken! Minden ropogva égett, a megsérült vezetékek szikráztak, ömlött a víz is innen-onnan, de nem tudott mit kezdeni az egyelőre javában lobogó, füstölgő romokkal. A fémpadló több méter távolságban megint izzott és olvadozott.

—Azt hiszem ezen a szakaszon is kénytelen leszek átépíteni benneteket... - sóhajtott Tikáj.

Időközben a sárkány úrhajójából kiszálltak azok az urak és parasztleányok is, akiknek jutott legalább űrruha, ha fegyver nem is. A Babajaga által Mennyváros testébe robbantott, s időközben már kihűlt szélű résen át leugráltak a folyosóra. Ugrálhattak, mert a mesterséges gravitáció még működött. Különben ha az kikapcsol, akkor sem lett volna mindenütt súlytalanság, mert Mennyváros pörgése miatt a szélén levő helyiségekben megmaradt volna a súlyérzet.

Az ugrást legtöbbjük nagy örömmel tette meg, mert természetesen még soha egyikük sem járt a világűrben, és legtöbbjük határozottan szédült, amikor körbetekintett a nagy Semmiben! Messze sokkal jobban érezték magukat odabent a folyosórengetegben, holott itt is teli volt a számukra minden hihetetlen csodákkal.

Ketten közülük mégis fenn maradtak a páncélzaton, s e két fő Mog volt és Világosság. Parancsukra a lentiek feldobáltak nekik mindent odalentről ami fegyvernek nézett ki, sőt, Csillagfény, aki maga is a behatólok közt volt, hamar felfedezett nem is egy szkafandertároló faliszekrényt, s így már szkafandereket is feladhatott nekik. Most már hamarosan lett űrruha is, fegyver is mindenkinek aki eljött velük e kalandra!

A szkafandertárolók ugyan nem nyíltak szépszerével, hanem jelszóra, amit nem ismertek, de ez semmiféle akadályt nem jelentett a számukra, hiszen velük volt Babajaga! Aki nyilván meg tudta volna fejteni idővel a jelszót, de esze ágában sem volt ezzel bajmolódni. Ehelyett egyszerűen megragadta a szkafandertárolók ajtaját a két szélénél, s egyetlen rántással kitépte azokat a helyükről. Jillir csak nézett ezt látva ámulatlan, de úgy ám, hogy szeme szinte kocsányon lógott részint a hitetlenkedéstől, részint a szerelemtől. Soha senki be nem bizonyíthatta neki ezek után, hogy Babajaga nem a Sátán leánya, vagy legalábbis unokája, esetleg más rokona, de okvetlenül közeli rokona! Mert

egy efféle csodálatosan szép nő, ennyi rendkívüli képességgel, az teljesen lehetetlen, hogy holmi közrendű ördögöcske legyen!

Nem is sokára eljutottak a levegőtlenre vált folyosó végéhez, ott átmentek egy másik folyosórészre, majd Babajaga bezárta mögöttük az ajtót, s amikor az ezután következő-be értek, már az űrruha sem volt olyan fontos, mert innentől kezdve már volt levegő-jük. De nem vették le a sisakot, mert minek! Csillagfény kifejezetten élvezte hogy űrru-hában lehet, egyrészt mert nem minden alap nélkül gondolta hogy így becses teste védve van valamennyire, másrészt egészen olyan volt ez mintha lovagi páncélban pompázna, épp csak ez sokkal de sokkal könnyebb és kényelmesebb viselet volt a ne-héz páncélknál!

—Odafele minden rendben van? - kérdezte Mogot és Világosságot, akik nem igazán akartak az űrhajóban maradni, de Csillagfény rájuk parancsolt hogy ők legyenek az örök, már amiatt is, mert ők ketten ismerik leginkább az űrhajót és annak kezelését.

—Hogyne, egyelőre semmi baj, jele sincs annak hogy megtámadni igyekeznének min- ket! De most kaptam a hírt a számítógéptől, hogy Tikáj él, és valami hetes rendelő nevű helyen van, sőt azóta már sárkány alakba is sikerült átváltoznia! Úgy tűnik eddig ez valamiért nem ment neki.

—Én is vettem a hírt – szolt Babajaga – de nem mehetek feléje hogy segítsek neki, mert a rendelő nem a vezérlőterem felé van!

—Ezt honnét tudod?!

—Talán nem láttad hogy útközben megálltam egy terminál előtt? Sikerült letöltenem Mennyváros teljes tervrajzát! Különbén nem is nagyon hiszem hogy Tikáj oly nagyon a segítségemre szorulna, mert nem messze tőle több úrkomp is dokkol, azokon elmene- külhét ha akar, bár tulajdonképpen illene hogy ne ezt tegye hanem résztvegyen az el- lenség likvidálásában! Meglepő a képessége hogy sárkánnyá tud változni, ha azonban erre képes, nagy segítséget jelenthet!

—Erről máris lemondhatsz, mert minden sárkány gyáva! Tikáj amint teheti simán el- szelel és húz vissza az űrhajójába, mint seggberúgott rühes eb az óljába!

Ebben a pillanatban felharsant a hangszóró:

—Itt Mennyváros főpapja beszél! Általános riadó minden luciferiádának! A bolygó lakói megtámadtak bennünket, épp most, amikor belső lázadás is felütötte fejét városunk- ban, mert fellázadtak a nők, néhány áruló férfi segítségével! A bolygólakók közt sárká- nyok is vannak, akik úgy tűnik képesek időnként női alakot ölteni, s így kerülhettek fel a fogoly nők között városunkba! Itt már a létünk a tét, tehát felszólítok minden fér- fit, hogy habozás és késlekedés nélkül, azonnal öljön meg minden nőt akivel találko- zik, mert nem tudhatjuk, hogy az a nő nem egy titkos sárkány-e, vagy nem a bolygóról jött ellenség női katonája-e! Minden nőt meg kell ölni, még a Lengetőben alvó nőket is, mert nem engedhetjük meg, hogy ezeket az ellenségeink felébresszék, és csatlakozza- nak az ellenünk harcolók soraihoz!

—Hát ez a főpap hülye, hiszen még ha fel is ébresztjük a Lengető beli nőket, azok olyan gyengék, hogy hetekig járni sem tudnak! - ámult Jillir.

—Nem éppen – hallott a sisakmikrofonjában egy hangot, Jalla hangját – mert most az utóbbi napokban sok olyan nőt is a Lengetőbe raktak akiknek semmi bajuk, s ezek még nem nagyon gyengülhettek le!

—Hát te meg ki az ördög vagy?! - kérdezte Babajaga.

—Ó igen, még nem ismerhetsz engem, Jalla a nevem, és férfi létemre én vagyok az itte- ni lázadó nők vezetője! De személyesen nem harcolok, a rejtékhelyemről irányítom az eseményeket!

—Mi a célod ezzel?!

—Mi más, mint hogy én legyek Mennyváros királya! Különben meg az sem tetszik, ahogy itt a nőkkel bánnak.

—Hát az nekem sem tetszik, de abból nem eszel hogy te legyél a királya, mert itt nem is lesz király, csak királynő, de az én leszek! - vágta rá Csillagfény.

—A királynő természetesen én leszek, én, Csicsi mama! - szólalt meg még valaki.

—Hé, nekem nehogy összevezzetek, mert akkor csak a főpap lesz a nyertes, s közben jól röhög a markába! - hallottak az éterben egy ismerős hangot.

—Tikáj, te vagy az?! - kiáltotta boldogan Csillagfény.

—Én.

—Hát te hallasz minket?!

—Naná, még azt is amikor azt mondtad, hogy húzok haza ha tehetem, mint egy seggbe rúgott kutya, vagy valami hasonló! De ne is szabadkozz, mert teljesen igazad van. Azaz volt. Gyáva férgek vagyunk mi sárkányok, valóban! Most is javában az egyik úrkomp felé igyekszem, mindjárt oda is érek, és alig ülök bele, máris húzok az úrhajóhoz ahogy mondtad! De azért nem egyedül: velem van egy helyes Gülzen nevű kislány a foglyok közül, őt nagyon megkedveltem, meg minden más fogoly is velem van, természetesen őket sem hagyom itt!

—Nagyon helyes, akit csak lehet meg kell menteni! Természetesen ez úgy a legegyszerűbb ha elfoglaljuk a vezérlőtermet, ami percekben belül meg is történik, mert már itt vagyunk mindjárt előtte! - mondta Csillagfény. —Szóval ha egy kissé megemberelnéd magadat, még te is részt vehetnél a végső harcokban!

—Minek, ha ti is elegenden vagytok hozzá! - hangzott a válasz.

—Kár a fáradságért kedveskéim, senkit nem mentetek meg, de még ti is elpusztultok! - hallatszott egy öreges hang.

—Ki beszél?! - kérdezte Csillagfény.

—Ki más mint én, a főpap! Elárulom, hogy üzembe helyeztem Mennyváros önmegsemmisítő berendezését! Van nem egészen negyven másodpercek, és itt minden párává fog változni! Hehehe!

—Nem! - sikoltotta a távolból Tikáj.

—De. Ez így lesz! Rendben van, győztetek – de én is győztem!

—Babajaga, csinálj valamit gyorsan! - kérte Csillagfény.

—Nem tudok, nincs még hatalmamban a komputerük!

—Futás vissza az úrhajóba és tűnjünk el!

—Nem tudunk ennyi idő alatt visszaérni! - válaszolta a harci egység nyugodtan.

—Imádom hallani, amikor az ellenség kénytelen tudomásul venni szomorú sorsát! - hallották a főpap szinte kéjes hangját.

—Nono, nem addig van ám az, te vén faszkalap! - szólt bele a társalgásba Jalla is. —Örömmel közölhetem, hogy az önmegsemmisítő berendezés programjába már hónapokkal előbb belenyúltam! Előre készültem ugyanis nagy akciónkra, a támadásra, s nem akartam hogy akkor valami félkegyelmű debil pap kollektív öngyilkosságba rángasson magával együtt! Szóval most én mondom, hogy „hehehe”!

—Nagyzolsz fiú, rohamosan csökkennek a számok!

—Tudom, annak úgy is kell lenni, minden épp olyan mintha valóban működne a dolog, csak hogy nem fog működni! Azaz, egészen más fog működni!

—Micsoda?

—Tényleg azt hiszed, megmondom?! De jól van, lásd milyen jólelkű vagyok, megmondom! Elvégre mit sem tehetsz, mert már csak tíz másodperc van hátra! A vezérlőterem

fölé a szellőzőrendszerbe elrejtettem egy bűzbombát, azt kötöttem rá az önmegsemmisítő rendszerre, tehát mindjárt...

Ekkor nagy robajt hallottak a hangszóróból, majd köhögést, prüsszkölést...

—Azt hiszem ez annak a jele, hogy ez bejött! - kacagott Jalla. —Ennyit tehát arról, hogy önmegsemmisítés! Hiába, programozni már csak én tudok!

—Akkor sem menthettek meg senkit, mert a privát nőket megöli a férjük, a Lengetőben meg a baszodákban levő nőket pedig akárki férfi is megölheti, mert le vannak kötözve, nem tudnak védekezni!

—No, a Lengetőt csak ne emlegesd! - szólt bele a beszélgetésbe most Tikáj.

—Miért ne?

—Mert gyáva vagyok ugyan, de talán nem reménytelen! Menekülés közben a Lengető egyik ajtaja mellett mentem el, és úgy gondoltam hogy azért ha elszelelek is, de nem olyan gyorsan mint terveztem! Kíváncsi voltam! Benyitottam, s amit láttam azon anynyira felháborodtam, hogy kissé körbeparkedtem a környéket, és örömmel közölhetem hogy már senki férfi nincs itt messze környéken, aki megölhetné ezeket a szerencsétlen, magatehetetlen nőket!

—Nem érdekel, akkor is a privát nők vannak többen, s ők meghalnak! Egészen biztos hogy megölik őket a férfiak, már bosszúból is, hiszen mindegy nekik, mert ha itt nőuralom lesz, úgylis kivégzik őket!

—Persze, biztos lesz olyan hülye aki gyilkol - mondta most Mog - de aki nem hülye, az nem tesz ilyesmit! Figyelj Jalla, ha olyan számítógépzseni vagy, kérlek iktasd ki a vonalból ezt a hülye papot, és sugározd mindenkinek azt, amit én mondom most!

—És mi lenne az?

—Egyszerű! Először is, ha tudod, zárj le minden ajtót hogy senkinek se nyíljon...

—Akkor nektek sem nyílik!

—Nem baj, ahová mi akarunk menni, oda Babajaga majd utat éget! És hogy mit üzenek? Nos, azt mondom, hogy az úrváros már a mienk, mert pillanatok múlva elfoglaljuk a vezérlőt, a sárkány szabad, a nők nagy része is szabad már, az önmegsemmisítésre semmi esély, s harcosaink sorra fogják járni Mennyváros minden helyiségét! És ha valahol egy olyan férfira lelnek akinek halott nő van a közelében, azt a férfit kínhallal végezzük ki! Ha fegyver van nála, akkor is, tehát akinél fegyver van, adja oda valaki nőnek, ha meg nincs nő a közelében, a fegyvert dugja el valahová nagyon jól, hogy egyértelmű legyen hogy nem akarja ellenünk használni! Ezesetben megkegyelmezzünk az életének!

—De Mog, nekem nem kellenek ezek a nőgyűlölő fickók még alattvalónak sem! - ellenkezett Csillagfény.

—Bízz bennem kérlek királynőm! Nem mondtam hogy alattvalók lesznek. De hidd el, remek ötletem van, nem fognak neked ártogatni, és mégsem kell hogy megszegd az ígéretet amit én teszek most a te nevedben! Megmarad az életük, de még te is remekül szórakozol majd, ha a sorsukra gondolsz!

—Megkegyelmeznem sem akarok nekik, ezeknek még a kínhalál is meg nem érdemelt kegyelem!

—Én annál is jobbat tudok! - kuncogott Mog.

—És mi lenne az?

—Jalla, el tudod intézni, hogy rajtunk kívül senki ne hallja amit mondom?

—Tessék, máris beszélhetsz! Az ajtókat meg máris bezártam! De nem kell átégetnetek, ha a nyitáshoz a 2163-as kódot használjátok! Látjátok, ezt is megmondhattam nektek, ezt sem hallja már senki csak ti, mert levédtem a vonalat!

—Jól van! Tehát Csillagfény, te ugye nemrég letoltál mert nem foglalkoztam a társadalommal... Nos, utánaérdeklődtem a komputertől egy-két dolognak! Itt annyira férfiuralmú világ van, hogy megkérdeztem tőle, akad-e olyan bolygó a Világmindenségben, ahol nőuralom van!

—És akad?! - kérdezte őszinte érdeklődéssel a hangjában a királynő, miközben egyszerre két luciferiádát is lepuffantott. Úgy találta, a lézerpisztoly kifejezetten olyan fegyver, amit nők számára fejlesztettek ki. Könnyű, nem fárad el benne a gyenge női kéz, semmi mást nem igényel csak gyors reflexeket! Az meg neki úgy látszik volt.

—Akad bizony nem is egy ilyen bolygó! Sőt, ha igaz amit a komputer állít, bár ezt alig bírom elhinni, nos, a legtöbb bolygó a Világmindenségben olyan, amit ő barbárnak nevez, ahol olyan állapotok uralkodnak, mint nálunk, a mi világunkon is! Az ilyen világokon tehát nincs kifejezett férfiuralom, bár a férfiaknak általában több joguk van mint a nőknek. De azért a nők nem élnek olyan szörnyű sorban, mint itt a luciferiádáknál. Ami bolygó viszont nem ilyen, ott valóban vagy férfiuralom van, vagy nőuralom. És ezek közt sokkal több az olyan bolygó, ahol nőuralom van mint ahol férfiuralom! Természetesen rendkívül kevés ilyen bolygó van, mert a legtöbb az úgynevezett barbár bolygó, de mégis sokkal több a nőuralmú világ, mint ahol férfiuralom van! A komputer szerint ezer lakott bolygóból nagyjából kilencszázkilencvenöt barbár, négy nőuralmú, és egy férfiuralmú!

—Hihetetlen!

—A komputer szerint a Világmindenség ha lassan is, de a nőuralom felé fejlődik! No és a nőuralomnak sok fajtája van. Többnyire kedvesen bánnak ezeken a világokon a nők a férfiakkal, de akad azért itt-ott egy-egy, ahol a legkevésbé sem! És felleltem egyet a feljegyzések közt, ami világnak Dzsagar a neve, és itt is olyan nőuralom van, ahol a férfiaknak éppenséggel nem igazán jó, sőt igazán nem jó! Az itt lakó nők egyetlen országban élnek, már amiatt is mert az egész bolygón csak egyetlen kontinens van, technikailag olyan fejlettek lehetnek mint mi is, Csillagfény, ellenben a felnőtt nők közül a gyengébbek sem szoktak kevesebbet nyomni mint kétszáz kiló, de nem ám a hájtól, mert ami van rajtuk az csupa izom! De akadnak háromszáz kilós nők is! A férfiak viszont épp akkorkák mint az nálunk is szokott lenni! Ilyen helyen tehát semmi esélye a férfiaknak a lázadásra, és az a szokás, hogy az engedetlen férfiakat az úrnőjük egyszerűen megeszi! Tehát én arra gondoltam hogy ígérjünk csak kegyelmet a magukat megadó luciferiádáknak, és tartsuk is be a szavunkat, nem ölünk meg senkit! De amely férfiért nem emel szót valamely nő, mondván hogy a férfi különösen kedvesen bánt velük, azokat a férfiakat, s ez nyilván túlnyomó többségük lesz, Babajaga vigye el az űrkompokkal a Dzsagar bolygóra, egy olyan helyre szálljon le ahol nem látják meg az ottani nők, s ott engedje szabadon a férfiakat! És ne mondja meg nekik hogy milyen világra tette ki őket! Fegyvert természetesen semmit ne adjon nekik! Nem is kétséges hogy nagyon rövid idő alatt felfigyelnek ezekre a gazdátlan férfiakra az ottani erős csupaizom nők, elfogják őket, és akkor megtudják, mit éreztek a nők, akiket eddig ők tartottak rabságban! Majd megnevelik őket azt hiszem!

—Remek ötlet! Ez aztán valóban méltó büntetés lesz nekik! - felelte Csillagfény, majd így szólt:

—Na, ha jól sejtem meg is érkezünk a vezérlőterem ajtajához! Úgy látom voltak itt már harcok, csak tudnám hogy ki harcolt ha nem mi!

—Én, parancsolj velem! - hallott hirtelen egy hangot, és a következő pillanatban Tikáj repült elé sárkány alakban.

—Hát mégsem szeleltél el?! Jaj de örülök! - ölelte át a sárkány nyakát Csillagfény.

—Hidd el nagyon nehezemre esett, de nem tehettem semmit, mert ez a kis prüntyőke itt a hátamon egyre csak kapacitált hogy de így meg úgy, muszáj segítenem nektek!

—És annyira fontos neked a véleménye?! Meglepsz, Tikáj!

—Hát az a helyzet hogy magam is meg vagyok lepve, de igazán! De nem tehetek semmit, mert úgy döntöttem hogy a lányommá fogadom Gülzent! Aztán micsoda dolog volna az, hogy egy leány megvesse az anyukáját!

E szavakat hallva Gülzen akkora örömteli visításba tört ki, hogy majdnem megsükettek tőle. Eddig úgy látszik ő sem tudott Tikáj tervéről!

—Örökbe akarsz fogadni egy embert?! - csodálkozott Jillír is.

—Merészeled talán megtiltani nekem?! - nézett rá igazán csúnya sárkányszemekkel Tikáj.

—Ugyan már, csak csodálkozom! Hiszen egy ember, az nem való egy izé, egy sárkányhoz!

—Ezt már csak bízd rám, emberke! Ez a sárkányok dolga! Mindenesetre igazán nagy terveim vannak Gülzennel, meglepődne ha megtudná... Pedig meg fogja tudni! Csak épp nem most!

—Úgy van! Foglaljuk már el végre a vezérlőt! Tényleg, miért is nem tetted meg? - kérdezte Csillagfény.

—Nem fogod elhinni, próbáltam, de nem bírtam átégetni az ajtót! Ezt aztán alaposan bepáncélozták!

Babajaga megvizsgálta az ajtót.

—Átégetni nem sikerült, de a zárszerkezetet tönkretenni igen! Nem tudok rácsatlakozni!

—Nem is kell. - hallották hirtelen Jalla hangját a távolból. —Úgy hallok hogy ott vagytok, máris kinyitom nektek! - azzal az ajtó feltárult előttük. Óvatosságból Babajaga lépett be először, de nem fogadta fegyvertűz. Sőt, a vezérlő üresnek látszott.

—Ez meglepő! Hol bújkálhat az a galád főpap?! - nézett körbe Csillagfény.

—Engem kerestek?! - hallatszott egy kaján hang. —Itt vagyok a hátatok mögött!

Megfordultak, s úgy volt valóban! Mögöttük egy papi ruhás férfi állt, kezében lézerpisztollyal, de nemcsak ez jelentette az egyetlen fenyegetést: a férfi mellett egy furcsa kibernetikus szerkezet állt, egy robotféle, aminek feje ugyan nem volt, de négy karja annál inkább, s ez is fegyvert tartott mindegyik markában! És mindegyik pisztolya más-más jelenlevőre irányult – Csillagfényre, Muszklira, Babajagára, illetve a sárkányra. A főpap pedig a Tikáj hátán lovagoló Gülzent vette célba a pisztolyával. S ez annál veszélyesebb volt, mert a kis Gülzent még luciferiáda szkafander sem védte.

—Meglepő, mi?! - vigyorgott a főpap. —Van szerencsém közölni, hogy amit mellettem láttok, nem más mint a kutatási főosztályunk legújabb fejlesztése, a legmodernebb harci robot! Ha megparancsolom neki, lő! De akkor is lő, ha megtámadtok! Akkor is, ha egyszerűen csak meghalok! Amint ugyanis észreveszi hogy leállt a szívműködésem, vagy ha akár csak azt észleli hogy nagy fájdalmaim vannak, akkor is támad! Azt hiszem ez a meztelen nőszemély is veletek valami robotféle lehet, azért is pucér, de nem hinném hogy olyan modern robot mint az enyém, már amiatt is mert csak két keze van, mindenesetre nem ajánlom hogy megtámadjon engem, mert amint végez velem, végez veletek is a robot!

—Mit akarsz? - kérdezte Csillagfény.

—Azt, hogy az a kislány azonnal szálljon le a sárkány hátáról, és jöjjön ide hozzám! Ő lesz a túszo! Azt akarom hogy elmenekülhessek egy úrkomppal!

—Tudod mit, ha csak ez a vágyad, ám legyen! Elengedlek, de csak Gülzen nélkül! Ki-

rál ynői szavamat adom rá! - mondta Csillagfény.

—Az nekem nem elég, a nők hazugok, becsstelenek, megbízhatatlanok, nem bízom bennük! Nekem tús kell! Különben is, mit gondoltál, nő nélkül megyek el?!

—Aha, tehát nem is tús kell neked, hanem rabszolgának akarod örökre Gülzent?! Ab-ból nem eszel! - vágta rá Tikáj.

—Dehogyan, dehogyan! Ne ártasd magadat: lehet hogy elhamvaszthatasz, de a robot azonnal végez veled! Azok ott a markában nem közönséges lézerfegyverek, azok-ban aztán van teljesítmény, nem is kevés! Csodálnám ha át nem égetné a páncélot! Tehát a kislány azonnal szálljon le rólad, vagy nem állok jót magamért! Ne feledjétek hogy nincs vesztenivalóm!

—Szállj le kicsim! - szólt neki Tikáj.

—De én nem akarok vele menni, inkább a halál!

—Bízz bennem! Szállj le!

Gülzen leugrott Tikáj hátáról.

—Gyere ide! - intett neki a főpap. Ám Gülzen megrázta a fejét.

—Azt ugyan soha!

—De igenis idejössz, mert háromig számolok, és ha nem, akkor...

—Akkor mi lesz? - kérdezte tőle hirtelen Jillír. És alig hagyta el e kérdés az ajkát, már-is Gülzen elé ugrott olyan gyorsan, ahogy csak bírta. S ezt kiáltotta:

—Most, most támadjatok, most nem árthat a kislánynak!

S ezt valóban nem lehetett kihagyni! Babajaga szájából kitört a lézersugár, s eltalálta a főpapot. Annak rögvést elpárolgott a feje. De mozdult a sárkány is, és akkora gyorsulással ahogyan csak bírta, nekiment a harci robotnak, és legázolta azt! Nem mert csak a lézerfegyverében bízni, mert attól félt, hogy akkor még a robot leadhat néhány lövést a barátaira. Ha ellenben fellöki, akkor ha el is süti a fegyvereit, de a lövések célt tévesztenek!

A robotot valóban fel is lökte, ám a robot egészen más taktikát követett: észlelve hogy támadás éri, fegyvereit elfordította eredeti célpontjaitól, és mind a négy pisztolyából Tikájba eresztette a lézerimpulzusokat!

És ezek valóban tekintélyes erejű lövések voltak! Tikáj alteste szinte megszűnt létezni, combvastagságú lyuk keletkezett a páncélján, és csak amiatt nem lehetett e lyukon átlátni a túloldalára, mert ömlött belőle a vér!

Mielőtt azonban a robot újra lőhetett volna, Babajaga feléje fordította a fejét, és miszlikbe robbantotta egy sugárnyalábbal.

—Nem, nem akarom hogy meghalj! - sikoltotta Gülzen, és odaugorva Tikáj mellé, feltá-mogatta annak lekonyuló sárkányfejét. —Ne halj meg, szeretlek, bátor vagy, látod nem is vagy te gyáva, de kérlek most ne halj meg, hallod, légy bátor és élj, ne add meg ma-gadat a halálnak...

—Akkor tekerd alá a farkamat! - suttogta Tikáj, és valóban igyekezett összeszedni minden erejét, hogy el ne ájuljon az iszonyatos fájdalomtól.

—Igen, igen, már tudom mit akar, segítsünk neki! - kiáltott fel Csillagfény is, azzal ugrott, és igyekezett Tikáj tönkrelőtt testét csinos kis kupacba elrendezni, mintegy összehajtogatni a végtagjait. S amikor mindezzel megvoltak, Tikáj egy sóhajrással végre engedte lekonyulni a fejét a mellkasára... majd fénygömb jelent meg körülötte... s ebből pár másodperc múlva kikászálódott egy csodaszép, pucér leány! Aki ugyan bor-zalmasan sápadt volt, és alig bírta megállni a lábán, olyan harmatgyenge volt, de leg-alább semmi sérülés nem látszott a testén.

—Huh, ilyen gyenge még sosem voltam! - rebegette. —Nem elég, hogy a mérgezésből sem

gyógyultam még fel teljesen, de még ripityává is lőnek... De büszke lehetek magamra! Tényleg nem lehetek én annyira gyáva mint hiszem! Nem tudok olyan sárkányról, aki ehhez akár hasonlót is túlélte volna! Ha ugyanis elveszítem az eszméletemet, nem bírok átalakulni, és simán meghalok!

—Talán jobb ha mégis visszaalakulsz a harci alakodba, az mégis biztonságosabb! - javasolta neki Csillagfény.

—Igazad lehet! - bólintott Tikáj, és úgy is tett.

—Hanem - mondta később, már újra sárkányalakban - nagy hálával tartozom Jillirnek! Nagyon jólesett hogy Gülzen elé ugrott! Attól tartok ugyan, nem sikerült volna megvédenie, az a lézer ami engem kilyukasztott, simán átégeti egy lövésre őt is, Gülzent is, de a jószándéka tagadhatatlan, s ezt köszönöm neki! Nagyon szeretheti a kislányt, bár nem tudom miért, mert hisz korábban nem is ismerte!

—Egyáltalán nem érdekel a kislány. - mosolygott Jillír.

—Hát akkor?! - kérdezte értetlenül Tikáj.

—Egyszerűen szerettem volna valami olyasmit tenni, amivel kiérdemelem a Sátán lányának nagyrabecsülését! - mutatott Babajagára, és szerelmes mosolyát lehetetlen volt félreérteni. De ki is mondta:

—Ha valóban nagyra becsülsz, kérlek szólj egy jó szót nála az érdekemben! Egy sárkány véleményére talán a Sátán lánya is ad valamelyest!

S erre aztán Csillagfény annyira elkacagta magát, hogy abbahagyni is alig bírta. Ez aztán a valami: ez a férfi beleszeret egy harci masinába! Na de ha neki ez jó... és hát mégis luciferiáda, talán nem is lenne az jó, ha más nő lenne a felesége! Az biztos, hogy Babajaga fölött sosem hatalmaskodhat!

—Majd meglátjuk hogy mi lesz - hogy lesz! - mondta igazi királynői stílusban. —Előbb végezzünk a tennivalókkal, azután ráérünk majd az örömkedéssel és a jutalmazgatással! Legyen minden úgy, ahogy Mog javasolta, embereink pedig járják végig sorra Mennyváros minden helyiségét, és fegyverezzék le a lakókat!

Ez aztán így is történt! A folyamat természetesen sokáig elhúzódott, bár a sárkány is segített ebben nekik, sőt, Mennyváros női közül is azok, akiket már felszabadítottak, s ezek egyre többen lettek. Néhol természetesen sor került lövöldözésre, kisebb csetepatékra, néhány haláleset is történt a soraikból, de mert a luciferiádák lassan belátták hogy a helyzetük valóban reménytelen, emiatt többségük mégis megadta magát. A foglyokat aztán Babajaga valóban elszállította apránként az „erős nők” bolygójára, hogy ott e derék, uralomra vágyó férfiak alapos és életfogytig tartó átnevelésben részesedjenek...

Aztán végre találkozhattak személyesen is hőseink, tehát Csillagfényék és Jalla meg Csicsi mama! És nem tagadható, hogy e találkozás meglehetősen feszült légkörben kezdődött, mert meg kellett egyezniük abban, hogy tulajdonképpen ki is lesz a királynő! És mindegyikük azt mondta, hogy a másik nem győzhetett volna a segítsége nélkül, mert Jillír nem foglalhatta volna el a vezérlőt Babajaga nélkül, aki meg is mentette őt, de a vezérlő ajtaját Jalla nyitotta ki a távolból, ő akadályozta meg az úrváros felrobbantását is...

—Ez az ő érdeke is volt! - mondta Csillagfény.

Végül aztán annyira elmérgesedett a vita, hogy Tikáj nem állta meg, és így szólt:

—Nekem van egy javaslatom!

—És mi lenne az? - kérdezte egyszerre mindkét érdekelt.

—Azt csak akkor mondom meg, ha nemcsak ti hárman vagytok itt, te, Csillagfény, te Jalla és te Csicsi mama, de idehívhatom Mogot, Világosságot, de még Gülzent is!

Ebbe természetesen beleegyeztek a vitatkozók, a vállukat vonogatva, mert miért is ne! Bár hogy mire ide még a kis Gülzen is, azt végképp nem értették...

Amikor aztán minden érdekelt együtt volt, Tikáj így szólt:

—Mindenekelőtt javaslom, intézzük el a legkönnyebb kérdést! Ezalatt azt értem, hogy mondja Csicsi mama azt, hogy Babajaga valóban az ő lánya, és egyezzen bele, hogy „leánya” hozzámenjen Jillírhez! Mert minek is megbántani ezt a bolond fickót, hadd higgye, hogy a Sátán leánya az ő felesége! Azt hiszem ha akarja, Babajaga képes szexuális aktusra is, és nemigen hiszem hogy zavarná, ha Jillír felesége kell legyen, legalábbis békeidőben, amikor nem kell harcolnia valahol... amit őszintén remélek!

—Pedig kell majd – kotyogta közbe Csillagfény – mert az egész bolygót meg akarom hódítani, márpedig biztos sok része van, ahol rosszul bánnak a nőkkel!

—Akkor sem minden nap fog Babajaga harcolni, tehát lehet Jillír felesége.

—Tőlem... - vonogatta Csillagfény a vállát. Így tehát ez a kérdés eldőlt.

—Ami meg az uralom kérdését illeti – folytatta Tikáj – ez könnyen rendezhető, ha Csicsi mama úgy dönt, hogy mégsem olyan nagyon fontos neki uralkodnia, amennyiben helyette a fiáé lesz a korona! Legalábbis jelképesen! De Csillagfény sem lesz háttérbe szorítva, ha úgy lesz, hogy Csillagfény hozzámegy Jallához! Tudom hogy Csillagfény soha nem akart férjhez menni, de azért mindjárt más így azt hiszem, hogy leendő férje egy repülő várost hoz neki nászajándékba! Arról se feledkezzen meg Csillagfény, hogy hiába foglalta el Mennyvárost, itt minden telis-teli van olyan dolgokkal, amikhez ő kicsit sem konyít, Jalla azonban nagyonis, s ezeket megtaníthatja neki! És Jalla sem szólhat egy rossz szót sem, mert Csillagfény aztán igazán gyönyörű nő! Csillagfénynek attól sem kell félnie hogy Jalla rosszul bánt vele, mert Babajaga természetesen végig Csillagfény mellett lesz mint udvarhölgye!

—Én igazán nem ellenzem, hogy így legyen! - szólt azonnal Jalla, és máris sóvár szemekkel méregette Csillagfényt.

Kis ideig még fontolgatta magában a választ Csillagfény, majd nagyot sóhajtott:

—Jó, de csak egy feltétellel!

—Mi lenne az? - kérdezte Jalla.

—Az, hogy választhatsz, miként legyen! Vagy én is lehetek akárki férfiakkal is rajtad kívül, amint te is bárki nővel! Ezesetben azonban bejelentem, hogy amint megvolt a nászéjszakánk, máris bebújok Mog mellé is az ágyba! Vagy lehet úgy is, hogy én nagyon hű nejed leszek s más férfiakkal még azt sem engedem meg, hogy megcsókoljanak – de akkor ez rád is vonatkozik, és neked sem lehet más nőkkel kujonkodnod!

—De mit beszélsz, hiszen én férfi vagyok!

—Én pedig nő, tehát többet érek mint te, mert Mog a tanúm rá, hogy Tikáj komputere szerint a Világmindenség a nőuralom felé fejlődik! Én mindenesetre büszke nő vagyok, nem hagyom azt, hogy neked mindent lehet, nekem meg semmit!

Ezt már bizony nehezen nyelte le Jalla, de végülis beleegyezett hogy legyenek mindketten hűségre kötelezve! És azzal vigasztalta magát, hogy eddig végtére is alaposan kiszórakozta magát, és Csillagfény valóban bámulatosan csinos nő...

—Hát, akkor viszont ez azt jelenti, hogy én végleg elvesztettelek! - sóhajtott Mog, Csillagfényre nézve.

Ám ekkor Tikáj, aki épp mellette ült, a jobboldalán, ezt súgta a fülébe:

—U helli csa ena fi! - ami azt jelentette a sárkányok nyelvén: —Csak várd ki a végét!

Hát Mog várt, várt, bár el nem tudta képzelni, mi történhetne ami azt eredményez-

hetné ezek után, hogy ő valaha is megkaphatja Csillagfényt, hiszen épp most dőlt el, hogy Csillagfény Jalla felesége lesz, és hozzá örök hűségre kötelezett felesége! Igaz, ettől még lopva, titkos légyottot szervezve találkozhatnak... Neki Mognak sem volna ellenére a dolog... épp csak Csillagfény nem olyan nőnek látszik, aki erre hajlandó volna! —Most akkor térjünk rá arra a kérdésre, hogy mi lesz Moggal, Világossággal és Gülnel! - szónokolt tovább Tikáj. —Legelsőbbbenis arról szólok, hogy tudomásom szerint Világosság jóideje nagy félelemben él, mert úgy gondolja, nekem szándékomban áll elszeretni előle Mogot, akihez ő nagyon ragaszkodik, de annyira, hogy tulajdonképpen hithű feleségének tartja magát, holott nincs is összeházasodva vele! Ennek ellenére én magam is megerősítem, hogy szerintem teljes joggal tartja magát Mog igazi feleségének, mert erre minden jogalapja megvan, ugyanis egyszer a legőszintebben felajánlotta az életét Mog életéért cserébe!

Én tehát elismerem, hogy ő Mog felesége. Mindazonáltal mégis bejelentem szándékomat, hogy én bizony igenis hálni akarok a férjével, Moggal, és nem is csak egyszer! De még csak nem is csupán addig amíg megfoganak tőle, hanem éveken és évtizedeken át!

Mielőtt azonban megszakadna Világosság szíve a nagy fájdalomtól, előre szólok sitetve, hogy még ne hagyja elhatalmasodni magán a kétségbeesést, mert még nem ért semmit! Hallgasson előbb végig engem, mert rá fog jönni, hogy semmi oka a nagy sírás-rívásra, annál inkább a nagy örövendezésre!

Tudjátok meg, hogy mi sárkányok valóban rém gyáva népség vagyunk! De annyira, hogy az már határozottan bosszant bennünket is, mert tisztában vagyunk vele, hogy ez cseppet sem válik fajunk díszes jellemvonásává! És soká-soká keresték legkiválóbb tudósaink e bajra a megoldást, de egyre csak oda lyukadtak ki, hogy semmi más megoldás nem lehet erre, mint az, hogy lemondunk arról, hogy kizárólag nőkből álljon fajunk, és kell hogy legyenek férfisárkányok is! Azért kell ez, mert ezesetben mi sárkányok már képesek leszünk egymás közt is szaporodni, s így megtehetjük, hogy ügyelünk rá, hogy a legbátrabbnak tartott sárkányoknak legyen a legtöbb utóda, s így apránként majd felhalmozódnak fajunkban a bátorságot elősegítő képességek is! Felmerült, igaz, egy olyan javaslat is, hogy inkább azt valósítsuk meg, hogy két nősárkánynak lehessen egymástól utóda, de az túl bonyodalmasnak látszott, és, hogy is mondjam csak... *illetlennek!* Jobb a hagyományos módszer! Már amiatt is, mert a legtöbb fajban a hímek eleve bátrabbak a nőstényeknél, s ez az embereknél is így szokott lenni!

Sőt, nálunk is így volt ez régen... mert tudjátok meg, hogy réges-régen mi mind éppoly közönséges emberek voltunk, mint ti is! Később, apránként jöttünk rá, hogy miként tudjuk megcsinálni, hogy sárkány alakba is át tudjunk változni...

Na de a lényegre térve: már meglehetősen régóta kikísérleteztünk módszert arra, hogy ha arra érdemesnek tartunk egy nőt, átalakíthassuk a testét úgy, hogy ő maga is olyan legyen mint én vagy más sárkánynő, át tudjon tehát változni sárkánnyá ha akar! Ez nem egyszerű ügy: hetekig csak bizonyos ételeket ehet, többnyire különleges gyógyszereket, ezalatt egy tartályban kell kucorognia, amiben különleges folyadék veszi körül, fejére is sisakot húzunk, amin át állandóan tanítjuk az agyát, s ettől sajnos néha görcsös fejfájás kínozza majd, annyira hogy nem tűzok, néha üvölt majd kínjában! Szóval rémisztően sok szenvedéssel jár az ügy! De végülis mintegy három hónapi szenvedés árán elérhető, hogy ő is sárkány legyen, méghozzá örökéletű, mert ha csak meg nem gyilkolnak minket, mi sosem halunk meg! Nem gyakran fogadunk be nőket magunk közé így, eddig talán ha ötven alkalommal esett meg ez történelmünk

során, de azért a módszer működik, ez már sokszorosán bebizonyított tény! No és nemrég a tudósaink kikísérletezték, miként lehet ezt férfiakkal is megtenni! Nekik sajnos még tovább kell szenvedni, náluk egy teljes évig is eltart az átalakulás, de náluk sem lehetetlen! És tudjátok meg, hogy én nem is kifejezetten azért jöttem bolygókra, hogy önmagamnak találjak férjet! Ha Mog vállalja, szívesen szülök gyereket tőle, de örömöm akkor volna teljes, ha vállalná azt is, hogy sárkány lesz, és elrepül közénk, a mi világunkra, és ott nemcsak velem párosodhat, de valahány sárkánynő csak él, minddel is akár, mert őt olyan férfinak látom, aki okos is, bátor is, megfontolt is, becsületes is, minden szempontból olyan tehát, akit bátran ajánlhatok más nőknek is, mint olyan férfit, akinek utódai csakis jó tulajdonságokat örökölhetnek tőle!

No és már talán sejtitek hogy miként folytatom szavaimat: nem kell hogy emiatt Világosság lemondjon Mogról! Felajánlom Világosságnak, hogy legyen ő is sárkánnyá! Mert meggyőződtem az ő bátorságáról is, de azt is nagyra értékelem, hogy engem sem akart cserbenhagyni amikor bajban voltam, s ő is utánam jött hogy kiszabadítson! S bár magában a kiszabadításban tulajdonképpen semmi szerepe nem volt, de a szándék a lényeg! Ha ő is sárkánnyá lesz, ő is akkor foganhat gyereket Mogtól, amikor csak akar! Természetesen Mog nem lesz hűséges hozzá, de hát ha itt e barbár világban lenne Világosság Mog felesége, akkor sem valószínű, hogy Mog sosem csálná őt meg, mert a férfiak, pláne ha nagy urak, bizony már csak ilyenek! No és ajánlatom Gülzenre is érvényes! Imádom ezt a cserfes kis csínytevőt, jól kitalálta hogy létezik módszer rá, hogy emberből sárkány legyen! Nem titkolom, sokat fog szenvedni, ez fájdalmas átalakulás, és előre szólok ha valaki elkezdi, muszáj is végigcsinálni, mert abbahagyni nem lehet, aki ugyanis abbahagyja, az hamarosan meghal! Nem is szoktuk gyerekeken alkalmazni, soha még ilyet nem tettünk, mert a gyerekek elszántságában nem bízunk! De Gülzen maga ábrándozott erről még azelőtt hogy bármi ilyesmit szóba hoztam volna neki, tehát azt mondom ha akarja, itt a nagy lehetőség! De ismétlem, nehogy azt higgye hogy ez örömnép lesz a számára! Később persze örülni fog neki, de amíg az a három hónap eltelik, az olyan lesz a számára mint a pokol, mint egy harmadfokú kínvallatás! Sajnos a sárkánytest nagyon más mint az emberi, tehát jócskán át kell alakítani hozzá a mostani testét, a genetikáját... bár hogy ez mi, azt még nem tudja...

—De majd megtanulom! Lesz időm rá, hiszen örökké fogok élni! Mikor kezdhetjük?! - kérdezte azonnal Gülzen.

—Annyira vágysz a szenvedésre?! - kérdezte tőle Csicsi mama.

—Előbb leszek túl rajta. - vont vállat a kislány.

—És te vállalod? - kérdezte Mogtól Tikáj.

—Igen. Csak, izé...

—Igen?

—Hogy is mondjam... Vállalom, de... na, csak kimondom... nem szeretnék egy évig várni arra, hogy megöleljelek! Nem lehetne azt még az átalakulásom előttre beütemezni?!

—Ő te nagy kujon! - kacagott Tikáj, hogy a könnye is kicsordult. —Hát persze hogy lehet! Már ma este várlak! És te, Világosság?

—De Tikáj, komolyan azt hiszed, hogy bármi szenvedéssel járjon is, de nem vállalom, ha ekkora ajándékot kapok érte, hogy sárkány lehetek, majdnem legyőzhetetlen valaki, és még az örök életet is megkapom emellé?! Nem is válaszolok neked, csak azt kérdezem mint Gülzen: Mikor kezdhetjük?!

—De Tikáj néni, hívhatom a nagymamát is?! - kérdezte egyszer csak Gülzen.

—Tessék?!

—De hiszen ő is segített nekem amikor egyszer még korábban el akartam menni hoz-

zád, csak nem sikerült mert a papa utolért és megvert engem, de megverte a nagyit is! Hiszen meséltem, vagy nem?!

—Ezt még meggondolom! - válaszolta Tikáj.

—De ugye azon nem kell gondolkoznod, hogy belőlem is lehessen sárkány?! - kérdezte kifejezetten követelődző hangszíval Csillagfény.

—Ne tréfálj, hiszen te királynő akarsz lenni, az egész bolygó királynője! - álmétkodott Tikáj.

—Ki mondta hogy nem lehet a bolygónak sárkány-királynője?!

—Én mondom! Nem engedjük, hogy egy sárkány hülye legyen! Aki sárkány lesz, annak soká-soká kell tanulnia nálunk, nem ám évekig, de néhány száz esztendőig! Tehát akkor le kell tenned a királynői álmaidról!

—Ezen ne múljk! - vont vállat Csillagfény.

—Nem hiszek a fülemnek!

—Eh, Tikáj, ne játszd a csodálkozót, több eszed van mint mindőnknek összesen, rég tudtad hogy ez lesz a döntésem, emiatt is mondtad Mognak, hogy csak várja ki a végét... ugyanis én is értek ám sárkánynyelven! Hiszen ha sárkány leszek én is, nyilvánvaló, hogy valamikor majdcsak szeretkezem én is Moggal, mert az örök életbe az is belefér... Erre gondoltál, vagy nem?!

—Igen, de tényleg jól meggondoltad?!

—Ezen nincs mit meggondolni, ez akkora lehetőség! Én azért akartam királynő lenni, mert hatalomra vágytam! Ha sárkány leszek, sokkal több hatalmam lesz mint királynőként! És ott az örök élet is! Tehát, mikor merülhetek bele abba a trutumóba, ami átalakít?!

—Azt hiszem ezek után eldőlt a kérdés: a bolygó királynője Csicsi mama lesz! - mosolygott Tikáj. —Vagy esetleg a fiából lesz király! Mindenesetre családon belül marad a trón kérdése, mert több jelölt nincs rá!

—Na de ha én is sárkány szeretnék lenni?! - kérdezte Jalla.

Tikáj a fejét ingatta.

—Ez nem megy! Ne haragudj! Se te nem lehetsz sárkány, se Csicsi mama! Egyiktek sem vett részt a harcokban személyesen, nem győződhettem meg a személyes bátorságokról! Elismerem, sokat segítettetek, de csak a távolból!

—Ha csak a személyes bátorság számít, lehetne akár Jillir is sárkány! - morogta erre Jalla.

—Nem lehetne, mert bár a személyes, hogy úgy mondjam hétköznapi bátorság nekünk nagyon fontos, de korántsem mondtuk, hogy az *minden*! Kell az ész is, és aki a Sátánban hisz, az enyhén szólva nem valami okos, nem egy észlénny! Jillir tehát nem való sárkánynak! Ti lehet hogy valók volnátok, de nem volt mód, hogy ez kiderüljön! Ne is haragudjatok! De attól még lehetünk barátok, és nem panaszkodhattok: kaptatok egy egész bolygót!

—Rendben van! - mosolygott Csicsi mama. —Nem haragszom!

—Ezt megkönnyebbülten hallom! - fújt egy nagyot Tikáj, aki sokkal nagyobb ellenkezésre számított, igazi veszekedésre, halálos megsértődésre is.

—Ezesetben azonban mégsem én akarok királynő lenni! Jobb nekem a háttérben maradni, legyen a fiam a király!

—Ennek semmi akadálya azt hiszem! Egyetlen héten belül megszervezem neki a koronázást! A főurak még örvideni is fognak talán, hogy nem nő uralkodik majd felettük! - mondta Csillagfény.

—De nem lesz baj belőle, hogy Jalla nem Szent Lábszag király leszármazottja? - kér-

dezte Mog mosolyogva.

—Nem hiszem. Úgy vélem az utóbbi napokban sokat okosodtak, kiszélesedett a látókörük, rájöttek hogy a Világ sokkal nagyobb, mint hitték, és számos olyasmi van benne, ami fontosabb mint a leszármazás...

—De annyit azért megérdemlek, ugye, hogy ezen egy hét alatt tanulhassak én is a komputertől, amint azt ahogy hallottam, Mog is tette? - kérdezte Csicsi mama.

—Hogyne, ennek semmi akadálya! - mosolygott rá kedvesen Tikáj.

S így esett, hogy valóban alig telt el egyetlen hét, s az ország főnemesei, sok más kevésbé előkelő személyekkel együtt, megkoronázták Jallát! Ezen történet minden fontos szereplője ott volt ezen az eseményen, nemcsak Tikáj tehát, de Mog, Csillagfény, Világosság, Muszkli uraság, és még sokan mások – egyetlenegy valaki hiányzott csak, és az épp Csicsi mama volt! De bárhogya is keresték, sehogyan sem bírták megtalálni, pedig mindent felkutattak érte! Mindössze egy levelet találtak amit Jalla koronázási palástjára helyezett, ennyi állt benne:

—Kezdjétek csak el nélkülem, majd jövők!

Hát elkezdtek. Jalla kicsit aggódott, de tényleg csak egy kicsit. Anyja mindigis furcsa nő volt, nem véletlen hogy még régen a luciferiádák a 3A kategóriába minősítették a mamát!

Aztán végetért az ünnepség, de anyja még mindig sehol! Csillagfény a vállát vonogatta, s azt mondta ő nem ér rá, hogy Csicsire várjon, van neki fontosabb dolga is, ő most elmegy Világossággal, Moggal és Gülzennel Tikáj űrhajójába, hogy ott elkezdje végre a sárkánnyá alakulást! Elbúcsúzott tehát Jallától, és úgy is tett. Tikáj is vele tartott, hisz a sárkány is résztvett az ünnepségen, igaz, most emberalakban.

Aztán hogy beléptek az űrhajóba, nagy meglepetés fogadta őket! Alig értek oda be, máris nagyra tágult Tikáj orrlyuka, és mintha csak a mesékben lenne, így szólt:

—Emberszagot érzek! - és biztos ami biztos, azonnal átalakult sárkánnyá.

Ahogya bejárta űrhajóját, rövidesen rálelt az emberszag forrására! Természetesen Csicsi mamát találta meg. A kedves mama az űrhajó egyik leghátsó helyiségében ücsörgött, a fürdőszobában, egy nagy kádféleségben, ami szinte csurig volt valami takonyoszerű, zöld trutymóval. Eléggő furcsán érezhette magát, mert lába már alig volt, és teste többi részéről is már csaknem teljesen feloldotta a bőrt ez az anyag. Arcán néha fájdalmas fintorok vonaglottak végig.

—Hát te?! - kérdezte tőle ámultan Mog.

—Mégis, mire gondoltál, majd épp a földíjról maradok le?! És épp én?! Hát azt már nem! Megkérdeztem a komputert, hogy Tikáj nélkül is lehet-e valakiből sárkány, azt mondta hogy igen, erre mondtam neki hogy készítsen elő ehhez mindent, s amikor mondta hogy mi a helyzet, belemásztam ebbe az izébe ni! És most Tikáj tessék, vagy kiszedsz innen, de akkor meghalok, mert azt mondtad hogy a folyamatot nem szabad félbeszakítani, vagy hagyd hogy sárkány legyek! Más lehetőség nincs, hihih! Mert tudod meg hogy én igenis bátor vagyok! Látod be is bizonyítottam: nekem van célom, az hogy sárkány lehessenek, és vállaltam érte a kockázatot hogy esetleg most nem fogod engedni, és akkor meghalok! Na ehhez mit szólsz?!

—Azt, hogy szemtelen vagy mint a piaci légy! - legyintett Tikáj. És természetesen hagyta, hogy Csicsi mama is sárkány lehessen.

De az, hogy mi minden történt Csicsi mamával sárkány alakban, az már egy egészen

más történet!

Vége

Elkezdve: 2004.10.29., 20 óra 45 perc

Befejezve: 2005.05.16., 01 óra 45 perc